ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1970
JANUARY

REDEEMERS

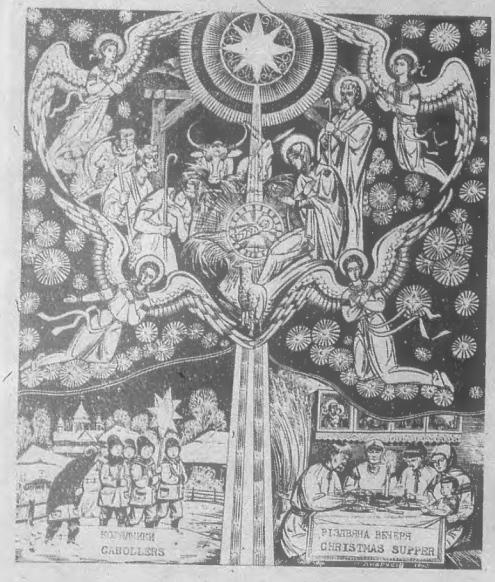

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 1.
Volume XLII, No. 1.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
168 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Як треба святкувати Богоявлення? 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Відповідальність за майбутнє нашого народу лежить на нас...
Верховний Архиепископ і Кардинал Йосиф Сліпий 6
Новорічні постанови 10
Новий Катехизм 14
Біблія подає історію Христа Месії 17
Хотів би ти знати? 22
Закінчення місій у провінції Буенос Айрес
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 24

The Birth of Jesus Christ
by St. Alphonsus Liguori 33
The Virtues In General
by M. Schudlo, C.SS.R. 36
Harmony In Marriage 39
Five Remedies For Worry
by Donald F. Miller, C.SS.R. 41
New Catechism 46
I'd Like To Know 48
The Decree on Ecumenism
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 51
Resolutions 53
Happy are those who mourn, for they shall be comforted (Matthew 5, 5). (Third Beatitude) 55
My Missions in the Province of Buenos Aires
by M. Schudlo, C.SS.R. 57
Henry Bergson's View of Christianity 63
The Statue of St. Joseph ..... by Marie Young 64

Second Class Mail Registration No. 1579

Як треба святкувати Богоявлення?

Чудові йорданські звичаї нашого народу виявляють велич і важність Богявлення. Наш нарід стрічає Йордан-Богоявлення кутею і дідухом на підлозі, а сіном на столі і відправами в церквах.

Щедрівки оспівують народження Ісуса, його втечу до Єгипту, хрещення в річці Йордані, добробут господаря дому, урожайність нив і заповнення шпихлірів плодами землі. **"Водосвяття"** займає центральне місце в йорданських святкуваннях. Водосвятя над ріками це один із давніх звичаїв Східньої Церкви. Люди громадно з процесією виходили на беріг річки, де стояв уже вироблений із льоду та гарно прибраний хрест, і священик освячував воду в річці. Де не було річок, там робили штучний хрест біля церкви. Вирізували з дощок хреста, чи форму хреста, поливали водою, вода замерзала, відкидали дошки й так виробляли льодовий хрест і біля нього в дні Йордану священики благословляли воду.

По селах і містечках України йорданські водосвяття мали величний характер, бо наш нарід сильно вірив у спасаєму силу йорданської води. З благословення Церкви ця вода має "силу оздоровляти й очищувати душі і тіла, хоронити від злого, освячувати людей, проганяти дияволів, лічити пристрасті, помагати в усяких припадках," тощо.

Не дивниця, що наш нарід сильно зберігав йорданську воду, господарі окроплювали нею свої господарства та худібку, люди не їли нічого, поки не напилися йорданської води, цією водою розпускали тісто і на

чотирьох стінах дому робили "трійці", цебто знак хреста на честь хрещення Ісуса й обявлення Пресвятої Трійці, яка вперше показалася, як Ісус вийшов з води (Матей 3, 16-17).

Селяни на весні скроплювали збіжжя свяченою водою, заки ішли сіяти його, побожно нею хрестилися, окроплювали хвору худібку...Отак між нашим народом зберігався дух Богоявлення. Отакими звичаями та побожними практиками Україна святкувала Богоявлення Господа нашого Ісуса Христа, вшановуючи получені з ним річні правди святої віри.

Свячення води по ріках це дуже давній звичай, бо вже Св. Іван Золотоустий згадує про нього та про те, як християни пильно переховували в домах йорданську воду. Ось що пише він: "Христос охрестився й освятив воду, і тому в дні його хрещення люди, набравши води, приносять її до своїх домів і бережуть ввесь рік."

По Богоявленні священик-парох обходить доми своїх парафіян і відвідує їх із "кропилом", благословляючи їх помешкання та бажаючи Божих благодатей, які Богоявлення запевнило світові.

Пророк Давид казав: **Гнівайтеся, але не грішіть!** Все було б гаразд із подібним обуренням, якщо б там могло обійтися без нашої власної провини, але тут саме заходить трудність.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ТРЕБА СТАРАТИСЯ ПРО МИР МІЖ НАРОДАМИ НЕ НАСИЛЬСТВОМ, АЛЕ В ДУСІ ПРАВДИВОГО БРАТЕРСТВА

(Наміреннія Апостольства Молитви на січень, благословлене Святішим Отцем)

8 грудня 1967 року Папа Павло VI заохотив усіх людей доброї волі, щоб кожного року призначили перший день січня як світовий день миру. Того дня ми повинні ревніше молитися, щоб справедливий мир запанував у світі. Цей поклик Святішого Отця відповідає найшляхетнішим бажанням народів. Всі прагнуть справедливого й тривалого миру. Це бажання миру повинно перейняти публічну опінію, зискати всі державні влади, і знайти ревних оборонців справедливого миру в дусі правдивого братерства, а не насильством. Всі повинні бути свідомі того, що такий мир є конечний, тому повинні боронити його й стриміти до нього.

Є великі небезпеки, що загрожують мирному співжитті між народами. З одної сторони самолюбство народів, що панують і не хочуть признати основних прав до життя інших народів і одиниць. З другої сторони зростаюче зброєння і загроза війни, в якій будуть вживати ядерної зброї. Є навіть такі, що кажуть, що мир можна осягнути не через переговори, але через вжиття оружжя.

В цій справі добре пригадати собі слова Папи Пія XII: То, не через зовнішню силу, натиск, не при помочі меча приходить визволення, спасіння народів, меч не може зробити миру, він може тільки накинути форми миру. Сили, впливи, що мають обновити лице землі, виходять з людських сердець.

Мир народжується з практики особистих і суспільних чеснот. Він опирається на пошані й признанні гідности кожної людини та на признанні справедливих прав. До миру конечна братня любов так між одиницями як і між народами, і з тим злучена суспільна співпраця. Мир є головно духовим добром, що опановує насамперед духа, заки виступить як політичний, правний і суспільний чинник.

Навіть і нехристияни признають цей факт, що мир опирається на Євангелії. Чим більше дух Євангелії опа-

новує одиниці, громади, народи, тим більше людство зближається до світового миру. Це вимагає солідної чесноти любови і панування над сліпими пристрастями. Дух виключає всяку ненависть, ворожнечу, насилля і всякого роду провокацію.

Сильною основою миру є передусім щирість, це значить любов і справедливість у міжнародних взаєминах ,між суспільними класами людей, а з другої сторони між громадянами й представниками влади. Сама справедливість не вистачає: мир є овочем любови, що йде далі як справедливість і є в силі давати. Іншою основою миру є свобода одиниць і народів: свобода цивільна, культурна, моральна та релігійна. Без свободи буде раз-у-раз кільчитися посів бунту, насилля і війни.

Людина мусить бути вихована, щоб дійти до любови миру, його будувати, боронити й поширювати, і так дійти до любови миру, опертого на правді, справедливості, свободі та братній любові.

В душпастирській конституції: "Про Церкву в модерному світі" II Ватиканський Собор говорить: "Через те, що всі люди є в посіданні розумної душі і створені на Божий образ, тому й таку саму мають вони природу і таке саме походження, відкуплені ж Христом, мають таке саме покликання і таке саме Боже призначення, тослід щораз більше признавати основну одність між усіма" (ч. 29).

Сьогодні світ поділений на два протилежні табори: свобідний світ і комуністичний світ. Ці два світи мають зовсім відмінні поняття про це, що це є мир. Свобідний світ, вихований на св. Євангелії, уважає: мир—це спокій, тиша ладу, значить, щоб був мир, мусить бути лад, спокій між справедливими правами народів, суспільних кляс, одиниць.

Свобідний світ уважає, що 'справедливий, правдивий мир опирається на признанні справедливих прав кожного народу, кожної одиниці. Кожна нація має природне право до існування, до розвитку так, щоб не нарушувати справедливих прав іншої нації. Кожна одиниця має право до признання її гідности і до справедливого вживання засобів до свого існування та розвитку, не нарушуючи справедливих прав іншої людини.

Комуністи мають зовсім інший погляд на значення миру: після засад комунізму мир полягає на запануванні комунізму над цілим світом, тому кожне діло, що служить до поширення і запанування комунізму, є мирне діло. Отже, коли комуніст бере зброю, рушницю, гармату, бере мирну зброю, має мирні кулі, тебе мирно вбиває і поховає у мирнім гробі. Це, що літом 1968 року комуністична армія з танками, гарматами..." вїхала до Чехо-Словаччини і здусила бажання чехо-словацьких громадян користуватися справедливою свободою, опертою на природних правах кожної нації і людини, то ця репресія комуністичних військ була мирним актом в очах комуністів. Те, що комуністичні концентраційні табори й тюрми переповнені жертвами комуністичного терору, це все, після комуністів, мирні тюрми, де є замкнені люди, що бажають користуватися природними правами, полученими з самою гідністю людини. Комуністи, боячись, щоб не втратити тиранської влади, вкрили вільний світ сіткою своїх агентів, що контролюють пресу й інші комунікаційні засоби, і своєю пропаґандою стараються в вільному світі виробити опінію сприятливу для себе. Тому дійсно страшні труднощі стрічає справа справедливого миру!

Хоча справедливий мир у світі так дуже трудний, ми не можемо тратити надії. Про такий мир ми повинні старатися тому, що мир є найвищим добром людини на землі і одинокою дорогою до поступу. Справді маємо перед собою довгу дорогу, поки дійдемо до цього миру. Про такий мир ми повинні старатися вже в своїм житті, поступаючи з усіма в дусі братньої любови. Молімсь наполегливо, благаймо Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії про цей мир. Каже св. Ігнатій, що тим більше треба надіятися на Бога, чим справа виглядає більше безнадійна. Тому в наших стараннях і молитвах про справедливий мир вгору піднесім серця!

Місійне намірення: Проповідування Євангелії нехай причиниться до перемоги над расовими й народними різницями в Африці.

ЛЮТИЙ: Загальне намірення: Терпеливість, любов і молитва нехай наближать в умі і серці тих усіх християн,

що в якийнебудь спосіб одні від других є відділені.

Місійне: Вистачальне число катехитів і шкіл, де вони виховуються.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА МАЙБУТНЄ НАШОГО НАРОДУ ЛЕЖИТЬ НА НАС, СУЧАСНИХ І ГРЯДУЧИХ ПОКОЛІННЯХ, ОЖИВИТИ ДАВНЮ СВІТЛУ УКРАЇНСЬКУ ТРАДИЦІЮ В ДУМАННІ І ДІЯННІ

Слово, що його виголосив Верховний Архиєпископ і Кардинал Йосиф Сліпий з приводу посвячення Собору Святої Софії в Римі, 28-го вересня 1969

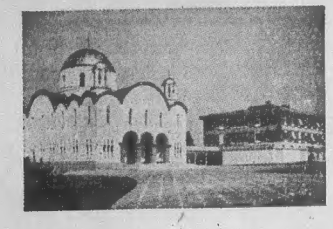

ДВА ПОЧУТТЯ

"Дорогі брати і сестри,—говорив первоієрарх,—коли починаємо оце нинішнє святкове слово, два різні почуття проймають нашу душу: почуття страху і радости. Почуття боязни, чи належно оцінюємо вагу нинішньої хвилини, чи вірно здаємо собі справу з нової події та чи вміємо як слід, у покорі зложити Господеві щиру подяку? Та, з другого боку, несміло ворушиться інша думка, а саме, що все таки, слава Богу, у нашій важкій недолі і непосильних труднощах, ми могли завершити оце додатнє досягнення і поставити крок вперед, хоч би як хто неприхильно нині не задивлявся на нашу радість і на продовжування нашої світлої Софійської традиції великих князів: Володимира Великого і Ярослава Мудрого в Києві.

Найперше, ми вчинили богоугодне діло, що здвигнули оцей храм і цей університетський будинок передусім для українського народу як подяку за всі добродійства і хрести, як Господнє святилище, як храм молитви і благань за майбутнє. Це сильна твердиня в нашій боротьбі і в наших життєвих стремліннях, дійсний постій і символ гарячої молитви, спільної жертви і джерело живої води-науки для нашого просвічення, зміцнення і зросту в Україні і на поселенні.

Піднести і звернути душу до Бога—це найвища чинність людини на землі. Розмова з найвищою Істотою і Творцем—це напрямна життя і прямування до вічности. Де ж краще підноситься душа в молитві до Бога, як не в Його храмі? І де більше вона відривається від світу, від його думок і зайнять, як не в святині Божій? Кожний тут, бодай на хвилину, у вічності! А чинить він це за своїм звичаєм, своєю мовою, з усім своїм народом у його потребах.

Людина світліє в молитві, як тінь і темінь ясніє у блиску світла! А радість цієї хвилини тим більша, що ви, дорогі брати і сестри, прийшли до свого дому і свого храму, здвигнених вашими жертвами. Які зворушливі жертви! З Австралії прислали обруси, з Ганноверу—коровги.

Ми, недостойні, глядимо з подивом на подвиги царя Соломона і василевса Юстиніяна, за їх—неперевищені в історії людства будови превеличавих святинь, а передусім за їх глибокий поклін Божій Мудрості, другій Особі Пресвятої Трійці, як твір безмежного і незглибинного розуму Бога Отця, що народилася перед безоднями й віками, що возсідає на престолі поруч Нього (Мудрість 9, 4; Притч. 8, 24), що вийшла з уст Всевишнього і з Ним вона разом навіки (Сир. 14, 20; 1, 1). Ми, піднесені їх молитвами до Святої Софії і ревністю для її звеличання і прослави та задивлені у унагляднення рук людських Божої Мудрости у видимому світі, повторюємо їх з глибоким зворушенням: "Вислухай з неба, з місця, де пробуваєш, наші молитви і благання, вчини нам правду. Прости народові Твоєму, що згрішив проти Тебе і всі його провини проти Тебе. Нехай зглянуться над нами ті, що зайняли нас в полон, і змилосердяться над нами, бо ми народ Твій і насліддя Твоє" (1 Цар. 8, 49-51).

Водночас і наш храм присвячений Божій Мудрості, бо йдемо слідами наших предків, що в осередку всього життя поставили Святу Софію, щоб над усією Руссю-Україною, впродовж віків долі і недолі спочив дух мудрости і розуму, дух ради і кріпости, дух знання і страху Господнього (Ісая 11, 2). Щоб заслуханому у Боже слово, як джерело мудрости (Сирах 1, 5), спливала на наш нарід

від Божої мудрости хоч краплина безмежної і нескінченої Божої всевідучости.

Цей храм нехай буде заохотою до дальшої молитви всього народу до Божої Мудрости за просвітлення і порятунок у найважчих стражданнях і терпіннях наших. Зокрема храм цей нехай буде спільним нашим храмом із нез'єднаними православними, як у XI сторіччі, у найсвітліші часи наші він об'єднував увесь наш нарід—у собі та у вселенській католицькій Церкві.

Не тільки для українців ця святиня має бути прибіжищем молитви про мудрість, а й для всіх, що знаходяться у безвихідних становищах і безпросвіттях. Божа Мудрість нехай піднесе свій жезл потіхи і рятунку, розради і вказівки, над кожним, хто до неї прибігає! Бо храм наш, не зважаючи на свою скромність у порівнянні з неба сягаючими і неперевершеними красою храмами з Риме, звернув уже на себе увагу—і своїм єдиним ім'ям, і своїм стилем, і мистецьким досягненням української творчости.

НАША ТРАДИЦІЯ

Накінець перенесімся в подібний момент в Україну, до Києва, коли українець родом, митрополит Іларіон, у храмі великого князя Володимира, а може, й на посвячення собору Софії, сказав своє "Слово о законі і благодаті" в приявності великого князя Ярослава Мудрого, усієї родини князів, княжого двору і народу. А говорив він тоді як справді надхнений речник усього народу та його окремішности.

"Величає похвальними голосами Римська країна Петра і Павла, через яких вони повірили в Ісуса Христа Сина Божого, Азія і Ефес і Патм—Івана Богослова, Індія—Тому, Єгипет—Марка, всі країни і міста і люди почитають і величають кожен свого вчителя, що навчив їх правовірної віри. Віддаймо ж і ми похвалу, за нашими силами, хоч малими похвалами нашому вчителеві і наставникові, що зробив багато дивних діл, великому каганові (володареві) нашої землі Володимирові, внукові Ігоря старого, синові славного Святослава, який впродовж свого віку володів мужністю і хоробрістю, був відомий у багатьох країнах, і через його перемоги і силу згадують його нині та славлять. Бо не в убогій та невідомій країні

він царствував, а в Руській, що відома, що її знають по всіх кінцях землі. . .Апостольська труба та євангельський грім далися чути у всіх городах, тиміям, випущений на славу Божу, освятив повітря, манастирі на горах постали, появилися чорноризці, мужі і жінки, малі і великі ,і всі люди наповнили церкви, величаючи словами: один святий, один Господь Ісус Христос, на славу Бога Отця".

"Цей славний із славних родився, благородний від благородних, каган наш Володимир. . .Скинув із себе разом з одежею і ветхого чоловіка. . .Тоді почала відходити від нас бісовська мряка і зоря благовір'я явилася. Твій син Юрій (Ярослав), котрого Господь зробив по тобі наступником у твоїм владицтві, не порушив Твоїх уставів, побудував церкву дивну і славну всім сусідним сторонам, якої другої не знайдеться у всім північнім краю від Сходу до Заходу" .

Кінчає Іларіон свою промову зверненням до Володимира: "Встань, чесна главо, з гробу твого, встань, отряси сон. Ти не вмер!"

НАШІ ДНІ

Усвідоммо нині ось тут справу з того, що стоїмо в довгому історичному ряді наших церковних і державних мужів, вірних, і громадян, що відповідальність за майбутнє нашого народу лежить на нас, сучасних і грядучих поколіннях, оживити давню світлу українську традицію в думанні і діянні.

Важке завдання, та Божа премудрість нехай просвічує нам шлях. Виходьмо з цього дому Божої Премудрости (Прип. 2, 1) на свої поселення у світі, підбадьорені і впевнені, що наша недоля скінчиться і ясний день перед нами зоріє.

Один фармер купив кота в крамниці, бо крамар запевнив його, що цей кіт дуже добрий для мишей. По якімсь часі фармер приніс кота назад і зачав скаржитися: "Ви казали, що цей кіт дуже добрий для мишей. Таж вони навіть лазять по нім, і він не зачіпає їх." Крамар відказав на це: "Хіба це недобре для мишей?"

Дочко, іди собі в мирі. Твоя віра спасла тебе" (Марко 5, 34).

Новорічні постанови

Бувають люди, які є напів християнами і напів поганами. Таке половинчасте християнство не задовольняє Бога, ані не чинить нікого щасливим. Живемо в добі **спеціялістів.**

Хто хоче мати щасливий Рік життя, той мусить бути спеціялістом у вірності, любові та службі Ісусові Христові, поза яким нема ні щастя, ні спасіння для людей.

На жаль не мало християн не розуміє або краще не хоче розуміти, що ніхто не може бути щасливий, бувши наполовину християнином, а наполовину поганином, хоч Сам Христос виразно заявив: **Не можете служити Богу і мамоні** (Лука 16, 13).

На жаль чимало християн на половину вірить Христові, бо або не приймає всього Його навчання або вичищує його або сумнівається про деякі точки або хотіло б зреформувати їх, застосовуючи до модерних часів і смаку теперішнього покоління, яке не любить ніяких обмежень, бо хоче бути вповні свобідне, посуваючи цю свободу так далеко, що робить себе навіть від розму та віри незалежним.

Зрадник Юда міг би бути їх взірцем і покровителем. Цей нещасний апостол теж добровільно пішов за Христом. Слухав Його навчання і сподівався, що на Христі і Його Євангелії "зробить добрий інтерес". Коли ж виявилося, що інтересу ніякого не буде, Юда став сумніватися про правдивість Його навчання і критикувати поведінку Ісуса. Як Христос дозволив Марії помазати Свої ноги дорогоцінним олійком, то Юда публічно поважився протестувати проти цієї 'витратности': **Чому не продано цього мира за триста динарів і не роздано вбогим? І він це казав не тому, що дбав про вбогих, а тому, що був злодій. Він мав скриньку на гроші і крав те, що там кидали** (Іван 5-6).

Пристрасть, цебто жадоба гроша вчинила те, що Юда

почав сумніватися, чи Христос зможе ущасливити його і світ. Сумнів перейшов у зневіру. Юда перестав вірити в Христа, погордив Його наукою, зрікся почести апостольства і нарешті продав Свого Вчителя за 30 динарів. Це був учень-скептик, який хотів усе пересівати через сито свого слабенького людського розуму. Людина ж не сміє ставляти в сумнів Божої правди, але беззастережно приймати її та застосовувати до щоденного життя, чи ці правди легкі чи тяжкі, приємні чи прикрі.

Як Христос почав голосити в Палестині Свою Євангелію, багато молодих людей заворушилося та пішло вслід за Ним. Поки Христос творив чуда, годував людей, відчиняв очі сліпим, поти все було гаразд. Коли почав проголошувати деякі правди і закони трудні для людського розуму чи серця, то викликав спротив і протести не тільки зо сторони Своїх завзятих ворогів фарисеїв, але й від Своїх улюблених учнів.

Як Христос заборонив розвід і назвав перелюбом поновне подружжя, то його учні відозвалися: **Коли так справа мається з чоловіком і жінкою, то краще не женитися!** (Матей 19, 10).

Як Спаситель почав навчати людей про Пресв. Евхаристію і потребу їсти Його Тіло та пити Його Кров, щоб мати в собі Боже життя і запоруку вічного спасіння, то деякі з Його учнів, не мігши цього зрозуміти, публічно запротестували проти такого навчання і вимог: **Жорстока це мова, хто може слухати її!** (Іван 6, 60). Жорстока була вона, бо хотіли зрозуміти своїм слабеньким і обмеженим розумом незглибимі правди Божої Премудрости.

Св. Іван зазначує, що **з того часу відпало багато учнів і вже більше не ходило з Ним** (Іван 6, 66). Ісус не відкликав Свого твердження, не злагіднив Своїх вимог, тому й вони покинули Його. Хто знає, чи вернулися? Може аж у хвилині смерти стрінулися з Ним!

Подібно й покидають Христа сьогоднішні модерні християни, які вимагають неможливих реформ і змін у навчанні Спасителя, щоб воно краще застосовувалося до модерного думання і життя. Коли ж Церква заявить, що не година нічого змінити, бо Божа правда незмінна, то вони обурено покидають її та звалюють вину на Церкву

за те, що вони відпали від неї!

Ці нещасні знають, що вони лихо поступають, бо в своїх серцях відчувають, що закони і засади вічного Бога не можуть нагинатися до часових людських пристрастей і примх. Вони піддаються злові не тому, що не знають правди та Божого Закону, а тому, що не хочуть вчинити потрібних жертов, щоб застосувати до них своє особисте і родинне життя. Христова Євангелія це підвалина людського життя, не зважаючи на те, чи люди придержуються її засад у щоденній праці та поведінці, чи погорджують ними, бо вона Божа.

Хіба в сьогоднішньому світі мало християн, яким Спаситель може слушно докоряти за непослідовність у їх житті та за розбіжність між їх вірою і поведінкою?

"Ви зовете Мене Учителем, а не слухаєте Мене!
Ви зовете Мене світлом, але не бачите Мене!
Ви зовете Мене Дорогою, але не йдете за Мною!
Ви зовете Мене життям ,але не бажаєте Мене!
Ви зовете Мене мудрістю, але не йдете за Мною!
Ви зовете Мене багатим, але не просите Мене!
Ви зовете Мене вічним, але не шукаєте Мене!
Ви зовете Мене ласкавим, але не довіряєте Мені!
Ви зовете Мене достойним, але не служите Мені!
Ви зовете Мене всемогутнім, але не почитаєте Мене!
Ви зовете Мене справедливим, але не боїтеся Мене!
Якщо ж Я осуджу і відкину вас, не винуйте Мене!"
(Напис на дверях катедри в Любеці)

Хто бажає бути дійсним християнином і усунути зо свого життя все, що не подобається Богу, той мусить безастережно та без дискусії прийняти ціле навчання Спасителя і застосувати його до щоденного вжитку і поведінки, бо **без віри неможливо подобатися** Богу: **Хто приходить до Бога, той мусить вірувати** не так, як йому подобається, але як Христос обявив і Його Церква непомильно навчає в Його імені (Євреї 11, 6).

Хто пересіває свою віру та вибирає те, що йому виглядає "розумне і відповідне для модерних часів", той узагалі тратить надприродну віру, без якої християнське життя взагалі неможливе.

Св. Василій Великий (329-379) був неустрашимим борцем за цілість Христової Євангелії. В його часах була

сильно поширилася єресь Арія, який навчав, що Христос не є Богом, а тільки найкращим Божим сотворінням. Здавалось, що фальшиве християнство знищить дійсне.

Василій відважно виступив проти єретиків. Не лякався переслідувань, ні самої смерти. Цар Валенс, завзятий аріянин, зразу намагався обіцянками, потім погрозами відорвати Василія, неустрашимого єпископа Христової Церкви, від правдивої віри. Василій завжди відкидав його предложення та погорджував обіцянками. Тоді цар вислав свого префекта Модеста, щоб переконав Василія. Деметій Модест був страшним ворогом католицтва. В єретицькій загорілості звелів спалити 80 священиків, що не хотіли відректися віри в божество Спасителя.

Модест прибув до Кесарії та зайшов до Василія, щоб намовити його перейти на єресь. Намови не могли нічого вчинити. Василій стояв немов скеля в святій вірі. Префект почав грозити конфіскатою дібр, вигнанням, муками та самою смертю. Василій відважно відповів: "Грози мені якимись іншими карами, бо ті, що ти тільки вичислив, зовсім не лякають мене!"

Модест був крайньо здивований такою безстрашною поставою Святого і закликав: "Досіль іще ніхто так свобідно не говорив до мене! "На це Василій відказав: "Бо ти мабуть досіль не стрінув дійсного єпископа! Кожен єпископ так само розмовляв би з тобою, якщо б мав з тобою до діла. . .Як Божа справа загрожена, то ми на ніщо не дивимося, тільки на Нього одного. . .Вогонь, меч, дикі звірі є для нас більше розкошами ніж страхом. Отож зневажай, грози, роби все, що тобі подобається. Одначе нехай цар знає, що не зможеш перемогти і покорити нас безбожному навчанню (єресі та зраді віри), навіть якщо б іще більше грозив нам карами!"

Поганка, моавітка Рута, прабабка царя Давида, сказала до своєї свекрухи жидівки, як вона верталася до Палестини по смерті свого сина, що був мужем Рути: "Куди ти підеш, туди й я піду. Де ти житимеш, там і я буду жити. Твій нарід буде моїм народом і твій Бог буде моїм Богом" (Рута 1, 16).

Кожна річ має дві сторінки, а пльоткарі додають до неї ще кілька.

ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ

Розділ 29

ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ

Як Ісус проповідав людям Свою Євангелію в Палестині, то Його вороги не хотіли вірити, що Він Божий Син і Спаситель світу. Одного разу вони зажадали, щоб Він доказав, що Він Божий Син, який прийшов спасти людей від їх гріхів. Ісус відповів їм: "Зруйнуйте цей храм і Я за три дні відбудую його" (Іван 2, 19). Ісусові вороги добре зрозуміли, що Ісус говорив про Своє майбутнє воскресення, бо по Його смерті, вони пішли до Пилата і домагалися, щоб він наказав запечатати Ісусів гріб і поставити сторожу біля нього, бо Ісус сказав: "Я по трьох днях воскресну!" (Матей 27, 63).

Ісус помер як Чоловік, бо як Бог Він не може померти. Ісус є Богом і Чоловіком. Як Бог Ісус має владу над життям і смертю. Він може воскресити того, кого хоче, як

це Він зробив, коли воскресив Лазаря (Іван 11, 1-44).

Ісус був у гробі від вечора в пятницю до неділі врано. В неділю врано як світало, Ісус воскрес із мертвих. Його душа вернулася до тіла, злучилася з ним, і Ісус живий вийшов з гробу. Ісусова душа і тіло були прославлені, ясні і блискучі, як Ісус воскрес. Як побожні жінки прийшли до гробу Ісуса і шукали за Ним, то ангол сказав їм: "Нема Його тут, бо Він воскрес!" (Матей 28, 6).

Ісус уже більше не може померти. "Воскреснувши з мертвих, Христос уже більше не вмирає і смерть уже більше не має влади над Ним" (Римляни 6, 9). Воскресення Ісуса це нагорода за те, що Він любив Свого Отця і помер за спасіння людей. І я так само славно воскресну, якщо буду любити свого Небесного Отця на землі та буду вірно зберігати Його Заповіді.

Ісус добровільно помер за мої гріхи, бо любив мене. "Мої дітоньки, пишу вам те, щоб ви не грішили. Якщо ж хтось згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа. Він є нашим примиренням-надолуженням за наші гріхи, і не лише за наші, але й за гріхи усього світу" (1 Іван 2, 1-2).

Воскресення Ісуса доказує, що Небесний Отець прийняв жертву Ісуса і тому є завжди готовий простити мої гріхи, якщо тільки щиро покаюся. Воскресення Ісуса так само доказує, що Його наука є правдива, бо Ісус потвердив її Своїм воскресенням. Св. Павло пише: "Якщо Христос не воскрес, то марна ваша віра" (1 Коринтяни 15, 16).

Наш нарід потверджує віру в воскресення Ісуса, як в великоднім часі вітається словами: "Христос воскрес!" на що інші відповідають: "Дійсно воскрес!" Воскресення Ісуса це найкраща і найщасливіша новина, що люди колинебудь почули або почують.

Тепер Ісус є в небі. Він не може більше терпіти. Ніхто не може Його переслідувати. Він не годен бути голодний або втомлений. Ісус щасливий зо Своїм Небесним Отцем.

В небі Ісус молиться за мене і чекає на мене, заки я піду до неба. Він дав мені право до воскресення, як мене охрестили. Тут на землі мушу жити як добра Божа дитина. Отак й я запевню собі славне воскресення і піду до неба, разом з душею і тілом, і там буду щасливий (щаслива) навіки серед святих і анголів

ПИТАННЯ

1) Що доказує воскресення Ісуса?

Воскресення Ісуса доказує, що Ісус є дійсним Божим Сином і Спасителем світу.

2) Коли Ісус воскрес із мертвих?

Ісус воскрес із мертвих у неділю, три дні по Своїй смерті на хресті.

3) Що ще доказує тобі воскресення Ісуса?

Воскресення Ісуса ще доказує мені, що наука Ісуса Христа є правдива, і що я колись славно воскресну, якщо на землі буду жити так, як добра Божа дитина повинна жити.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ангол сказав жінкам, що шукали Ісусового Тіла в гробі: "Чому ви шукаєте Живого між мертвими? Його (Ісуса) нема тут. Він воскрес. Пригадайте собі, як Він говорив вам, коли ще був в Галилеї, кажучи: 'Син Чоловічий має бути виданий грішникам в руки, має бути розіпятий і воскреснути на третій день' (Лука 24, 5-7).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди так жити, як Бог каже, бо хочу запевнити собі славне воскресення.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував (Тропар Великодня).

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому воскресення Ісуса було такою гарною новиною?

2) Як наш нарід вітається в великоднім часі?

3) Намалюй рисунок воскреслого Ісуса.

Один жонатий чоловік зайшов до коршми, де довго забавився з самітнім чоловіком. Подивившись на годинник, схопився з крісла і пустився до дверей. Самітній приятель спитався: "А ти куди тікаєш?"

Чоловік відказав: Щоб пояснити своїй жінці..."

Самітній: "А що будеш пояснювати їй?"

Чоловік: "Або я знаю що! Я ще не вдома".

Біблія подає історію Христа Месії

Біблія це історія спасіння людського роду, яке доконав Христос. Ось тому вона подає життя і діла Спасителя, і цю щасливу вістку оспівують наші колядки.

Св. Єронім слушно каже: "Полюби Біблію і не любитимеш своїх тілесних пристрастей і пожадливостей." Приклад моряка **Олександра Смита** вповні потверджує слова Святого Вчителя. Олександер був зіпсутим, розтріпаним юнаком. Любив їздити по морях. В часі одної з морських подорожей корабель розбився. З цілої залоги тільки Олександер і декілька жінок врятувалися і пережили катастрофу. На останках розбитого корабля дістались на маленький острівець серед океану. Тут почали нове життя. Все потонуло в морю за винятком Біблії, яку врятувала одна жінка. Олександер став розчитуватися в цій Святій Книзі і роздумувати про її вічні правди. Читання Біблії зреформувало його нехристиянське життя. Зобачив, як треба служити Богу та яке місце Христос повинен займати в житті людини.

Запалений любовю до Христа став ділитися духовними скарбами з нечисленними мешканцями самітного острівця, показуючи їм, як Христос навчав людей поступати в щоденнім житті. Пятдесять літ проминуло від катастрофи. Приплив інший корабель. Капітан немало здивувався, як зобачив, що всі мешканці були добрими християнами.

Подібно були заскочені перші місіонери, що з **Св. Франциском Ксаверієм** прибули до Індій. Там застали залишки християнства, яке туди мав занести Св. Апостол

Тома. Пятнадцять століть не мали Христових священиків, а всетаки знали про Бога та про Христа, бо залишилося між ними Св. Письмо, з якого черпали це знання.

Погани не знали, пощо проживали на світі. Життя було для них загадкою, що її негодні були розвязати, бо без віри не знаємо, хто ми такі, пощо живемо в світі та що станеться з нами по смерті. Тільки віра подає розв'язку цих важливих питань, які заторкують життя людини на землі та її долю по смерті.

Старинна легенда оповідає, що в давніх Тебах, у Греції, була страшна потвора, **Сфінкс.** Цей Сфінкс ставляв оцю загадку кожному прохожому: "Що це за сотворіння, що вранці ходить на чотирьох ногах, в полудне на двох, а ввечорі на трьох?" Горе тому, хто не потрапив розгадати цієї загадки. Немилосердний Сфінкс пожирав його. Припадково молодий князь Едип проходив попри Сфінкса, що теж поставив йому згадане питання. Едип подумав трохи і згодом відказав: "Це сотворіння—це людина, бо в дитинстві ходить на ногах і руках. Як же підросте, то ходить на двох ногах, а в старості літ на трьох, бо послуговується палицею."

Біблія недвозначно викриває людині ціль життя на землі: Бог сотворив людей, щоб вони Його пізнавали, любили, Йому служили і по смерті були щасливі з Ним у небі. Так говорить Бог Своїми власними словами в Біблії. Краще не можна б окреслити цілі людського життя. Люди не сотворені для скороминущих дірб цього світу, але для небесних, що є вічні.

Треба подивляти Божу великодушність і доброту. Людина може купити собі вічне щастя за таку дешеву ціну. Якщо хтось бажає купити автомобіль, чи хату, мусить заплатити стільки, скільки вони вартують. Ніхто не купить нового дому за пару сотиків. Тим часом за декілька літ служби Богові можемо запевнити собі вічне щастя в небі. Де ж пропорція між вічним щастям у небі, яке ніколи не скінчиться і короткою службою Богові, що не може довше тривати ніж наше земське життя? Навіть якщо б людина зреклася всіх багатств світу, щоб запевнити собі небо, вона мало чого зріклася б, бо всі земні скарби негодні рівнятися хоча б з одною хвилиною щастя в небі. Те, чого ми зрікаємося або робимо, щоб служити Богові, практично мало що вартує. Те ж, що Бог подасть нам, має безмежну, безконечну вартість.

Америка має найбільше в світі чудових гостинців і доріг. Приємно їхати ними, але які вони бувають нераз поплутані, скільки разів перетинаються! Скільки на них різних перехресть!

Немало людей знаходять смерть на цих прегарних дорогах через недбалість шоферів, надмірний поспіх, розтріпання або пянство.

Скільки **шоферів** губиться, не знаючи, куди їхати! Скільки разів питаємося: "Як заїхати сюди чи туди?" Подорожні подають нам інформації, кінчаючи їх: "Їдьте направо, потім наліво, потім скрутіть. Не бійтеся! Ви напевно не зблудите!"

Не зважаючи на їхні запевнення, що не зблудимо, ми не раз зблудили і мусіли завертати з дороги.

Не зблудить той, хто часто читає Біблію та слухає навчання Христ. Церкви. Читання Біблії держить перед його очима ціль життя і заразом подає засоби, щоб осягнути її. Які ж ці засоби, що влегшують людям осягнення вічного спасіння? Вірність Божим заповідям і всім обовязкам, що випливають із них. Біблія подає нам, як треба Бога любити і заразом вказує на чудові приклади Святих Угодників, що з любови до Бога готові були пожертвувати все, навіть власне життя. Хто відмовився б зректися заказаної приємности, якщо б думав про великодушного Авраама, що йде на гору приносити в жертву свого одинака Ісаака?

Біблія накреслює ясну дорогу, що провадить до вічного життя. Раз Христос говорив Своїм слухачам про вічне життя. Його слова мусіли захопити нарід, **бо юнак** наблизився до Нього і щиро спитав: **Що маю чинити, щоб здобути собі те вічне життя в небі, про яке Ти так чудово говориш?** Спаситель споглянув на нього, полюбив його і промовив: **"Якщо хочеш увійти до життя, зберігай заповіді! Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідчи фальшиво! Шануй батька та матір, люби свого ближнього, як себе самого!"** (Матей 19, 17-19). За виповнення цих заповідей, хоча б вони часом видавалися трудні, Бог дає людям вічне щастя в небі. "Вони" — кличе **цар Давид** у псальмах—"напоюються з ситости Твого дому, й Ти поїш їх потоком Своїх солодощів" (Псалом 35, 9).

Постійна пригадка неба, що її подибуємо в Св. Письмі, відсвіжує в людині бажання вічного щастя і скріплює її до саможертви та геройства, щоб заслужити собі на те прегарне царство, де нема ні болю, ні плачу, ні старости, ні смерти, а тільки безмежне, вічне блаженство в товаристві самого Бога та Його ангелів.

Хто не захопиться геройством **ізраїльської матері,** що була при мученництві своїх синів, яких Антіох, сирійський цар, бажав привести всілякими муками до відступства від віри? Мучив їх вогнем, здирав із них шкіру, припікав на ґратах, але вони не піддалися мукам, не відреклися віри в Бога, бо їхня геройська мати отак підбадьорювала їх: "Мій сину, змилосердися надо мною. . ., що кормила тебе і виховала. Мій сину, благаю тебе, поглянь на небо і землю та на все те, що в них є, і подумай, що Бог учинив усе те з нічого. Отак ти не злякаєшся цього мучителя!" (2 Макавеїв 8, 27-29). Споглядаючи на небо, її сім синів і вона сама, їхня геройська мати, віддали життя за віру, але не зрадили Бога і не переступили Його закону.

От таку бодрість вливає в людські серця постійна пригадка про небо, що його так часто подибуємо в Св. Письмі. "Чи це вже не передсмак небесного Царства,"—кличе **Пій XII**—"Проживати посеред цих речей (Св. Письма), продумувати про них, не шукаючи нічого іншого?"

Деякі Святі звуть Св. Письмо **духовною бусолею,** яка показує людині шлях до неба, бо християнство це не легка релігія. Христос вимагає від Своїх визнавців, щоб відреклися пристрастей і похотей, а це трудна для впалої людини річ. Притемнений первородним гріхом людський розум потребує постійного проводу. Цей провід подає Святе Письмо, але треба покірно та довірливо йти за його вказівками, не нагинаючи його до власних примх. Не так поступав із бусолею **ловець Іван.** Цей чоловік любив іти в ліс на полювання. Декілька разів стратив змисл орієнтації та зблудив. Приятель купив йому бусолю та пояснив, як користатися нею, щоб не зблудити. Все таки ловець заблудив. Приятелі віднайшли його по кількох днях і спитался, чи мав з собою бусолю. Він відповів: "Так, я маю з собою цей інструмент." "Чому ж ти не вживав його?" питалися приятелі. "Я хотів

іти на північ, але вона не жотіла. Я так довго тряс нею, поки не зіпсувалася."

Неодин затратив віру, читаючи Св. Письмо, бо не хотів приймати того, що там написане. Багато дечого виглядало дивне або "неможливе" для його слабенького, пристрастями замряченого розуму, тому старався "інакше" вияснити собі трудні місця. І це "інакше" вияснення завело його на манівці цебто до страти віри. За те не помиляться ті, що з довірям приймають правди обявлені в Св. Письмі, бо вповні довіряють Богові та Св. Церкві, яка запевняє їх, що в Біблії є тільки сама Божа правда. Хоч людський розум не завжди розуміє її, все таки правда залишається правдою, бо Бог не помиляється, ані не може нас запровадити в блуд.

Християни повинні дякувати Богові за Св. Письмо, бо воно просвічує їх посеред темряви туземного вигнання, скріплює волю до боротьби з дияволом і пристрастями та повертає слабих людей у Божих велетнів. Нещасний був світ колись, як Святе Письмо не було поширене в ньому. Погани не знали Бога, й тому не знали, що слід робити і чого уникати, щоб дійти до неба. В засліпленні любили те, чим треба погорджувати, цебто розкоші, зіпсуття, розпусту, й нехтували тим, що слід шанувати і любити, цебто чистоту, вбогість духа, ближнього та Бога.

Людина не знайде щастя поза Богом, хоча б не знати як і де пошукувала за ним. Німецький поет **Ґете,** захоплений успіхами й обманений людськими похвалами, зразу твердив, що ціль людського життя це слава та культ себе самого, головно ж змислові приємності та матеріяльні вигоди. І дійсно цей поет провів життя посеред приємностей і змислових задоволень. Проте правдивого щастя не знайшов, бо в 75-ім році життя заявив: "Ціле життя я почувався немов той щур, що, проковтнувши солодку отруту, бігає по всіх норах, шукає за водою та по дорозі пожерає все, що йому попадеться... При цьому я відчував дивний вогонь у своїй душі, цебто спрагу чогось вищого та кращого..."

А перед самою смертю сказав приятелям: "В моєму довгому житті я не зазнав навіть чотирьох тижнів правдивого вдоволення."—Чому ж таке розчарування? Не знав, пощо живе на світі, тому й не зазнав щастя в житті.

От тому слушно твердить французький філософ **Власій Паскаль** (1623-1662): "Інстинкт дає нам відчути, що щастя треба шукати поза собою..." Де ж воно? В Бозі! Тільки в Ньому можна знайти дійсне задоволення в житті та вічне щастя по смерті.

1) Я дуже люблю свого чоловіка і наше подружжя щасливе, але водночас відчуваю симпатію до приятеля мого чоловіка. Часто лихі думки докучають мені, але я не зраджую свого чоловіка. Чи моя любовна симпатія до цього мужчини є гріхом?

Якщо ваша любов до згаданого мужчини становить для вас нагоду упадку у тяжкий гріх, то ваша приязнь і симпатія напевно є дуже небезпечні. Ми не бачимо рації, чому ви, повні любови до свого чоловіка і проживаючи в щасливім подружжі, не проганяєте зо свого серця любови до другого мужчини. Це ж гріх виставляти себе на небезпеку гріха без важної причини. Яку ж причину маєте, щоб продовжати цю приязнь чи симпатію? Що скоріше усунете цю **другорядну** любов зо свого серця, то краще зробите.

Якщо б ваша любов завела вас до тяжкого упадку, то ваш гріх був би куди тяжчий ніж гріх тої жінки, що має недоброго чоловіка або проживає в нещасливім подружжі, хоч і ця остання не була б так само вільна від гріха.

2) Коли жив пророк Ісая?

Пророк Ісая був одним із найбільших пророків Старого Завіту. Він пречудно описав страсті майбутнього Спасителя (Ісая 50-53). Ісая народився около 760 року перед Христом. Жидівське передання подає, що безбожний цар Манасія вбив його за те, що він противився ідолопоклонству, яке цар заводив у своїм царстві.

Ісая написав книгу, що має 66 глав.

3) Чи треба вірити в стигми?

Якщо можна доказати, що стигми походять від Бога, то можна вірити в них. На жаль воно дуже тяжко доказати їх божеське походження, тому практично нема ніякого обовязку вірити в стигми. Церква сяк-так одобрила досіль стигми тільки Св. Франциска Асиського, але це не є догма віри.

Стигми це рани, що мали б бути відбиткою ран Спасителя. Спочатку християнства не було стигматиків. Стигматики почали зявлятися аж у 13-ім столітті, відколи поширилося почитання Христових Ран. Не було стигматиків і перед Христом. Св. Франциск Асиський мав бути першим відомим стигматиком. Він дістав ці стигми в 1224 році. Відтоді було 321 стигматизованих людей, 41 мужчин і 280 жінок.

Італія мала найбільше стигматиків і стигматичок, цебто 229, Франція 70, Еспанія 47, Німеччина 33, Бельгія 15, Португалія 13, Швайцарія 5, Голяндія 5, Угорщина 3, Перу 1. Інші країни могли так само мати стигматиків, але вони невідомі. В Україні теж мали бути стигматики по першій світовій війні. Відомі між ними Настя Волошин і Павло Навроцький, що про них було багато розголосу, але про них так само не можна нічого певного сказати, як про всі інші стигми.

Христос напевно годен відтворити стигми-близни Своїх ран на тілі людей. Питання ж у тім, чи Він дійсно це робить. Дивно нам однак, чому жінки мають тут упривілейоване становище, як іде про стигми.

Стигми це тяжке до вияснення зявище, про яке різні різно думають. Під час страждань, коли рани стигматиків кривавляться, то вони відчувають страшні болі. Одні вчені звуть стигматизацію обманою. Інші приписують її незнаним причинам людського огранізму, а деякі допускають можливість, що стигматизація бодай у деяких випадках це дійсно Боже діло.

Закінчення місій у провінції Буенос Айрес

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

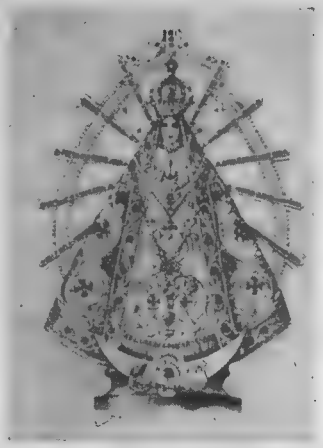

Місія в Саранді

(20-29-VI, 1969)

Після місії в Гадсон зачалася місія в Саранді, передмісті Буенос Айресу. Понад 150 людей узяло участь у місійних відправах, але тільки коло 70 осіб кожного вечора слухало місійних наук. Тут люди скоро мучаться духовними речами і Божими правдами. І не слід цьому надто дивуватися, бо наші люди тут жили довгими роками без священиків і церковних богослужб. Самозрозуміло, що вони відвикли від Бога, ходження до церкви і релігії. Яких 25 осіб прийшли два чи три рази на місію, і потім більше не показалися бо "змучилися". Зваживши довге занедбання в релігійних справах, слід дякувати Богові, що так багато людей все таки ходить до церкви, любить Бога і практикує свою релігію.

Впр. о. Е. Риндич, який є проекзархом у нашім аргентинськім екзархаті, був пароҳом у Саранді, як відбувалася місія. Два тижні пізніше владика А. Сапеляк переніс його на пароха до Посадас, провінції Міссіонес.

Наші люди збудували гарну церковцю і парафіяльну залю в Саранді. На жаль обидві вже сьогодні замалі. Ледве 15 родин будувало цю церковцю. Сьогодні парафія має коло 100 родин, а в Саранді буде наших родин понад 400. На жаль вони покищо не цікавляться церквою і не ходять до неї.

Після перенесення о. Риндича до міста Посадас, парафія в Саранді не має сталого пароха, і це напевно негативно відбивається на житті парафії. Біда, бо нема доволі священиків, щоб займатися нашими вірними в Аргентині. Сам о. Риндич відвідав був у Саранді коло 350 українських родин. Багато більше наших родин живе на території парафії, але багато з них навіть не дає про себе знати, бо не цікавиться Церквою, Богом і власною душею.

Я відвідав понад 25 родин у Саранді, запрошуючи їх на місію. Сливе всі обіцяли, але багато з них навіть раз не показалися в церкві.

Місія відбувалася вечорами: Служба Божа, дві проповіді, і сповіді. Була теж спеціяльна наука для дітей і молоді, хоч мало її приходило на місійні науки. Отець парох був задоволений місією, бо аж 80 осіб приступило до сповіді. Святих Причастей було коло 200 під час місії. На закінчення місії Преосв. Кир Андрей Сапеляк відправив архиєрейську Службу Божу в асисті Отців Балука і Риндича. Пані зладили гарний обід у парафіяльній залі для учасників місії. Обід відбувся після Служби Божої.

Парафіяни побудували вигідне помешкання для о. пароха над залею.

Місія в Каза Нова (1-6-VII, 1969)

Каза Нова це так само передмістя Буенос Айресу. Багато наших людей, що приїхало сюди з Парагваю, замешкало в цій дільниці. Вони оснували товариство "Просвіта" і побудували гарну домівку.

Місія відбувалася вечорами о годині 8-ій, і тривала коло півтора години, включаючи Службу Божу і дві проповіді. Я мав нагоду відвідати 6 наших родин. Місійні науки відбувалися в латинській церкві, а закінчення в неділю було в домівці Просвіти.

Латинська парафія в Каза Нова має коло 80,000 вірних, казав мені тамтешній отець парох, але навіть один відсоток так званих католиків не ходить до церкви. Отець парох ледве годен вижити, бо датки дуже малі. Кожного року він має коло 800 хрещень і коло 120 дітей щорічно приступає до першого Св. Причастя. Шістдесят відсотків його "парафіян" не мають церковного по-

хорону, бо не дбають про це. Родина чи знайомі беруть тіло з хати і везуть просто на цвинтар.

Під час місії було 45 сповідей і 60 Св. Причастей. Місія закінчилася так само архиєрейською Службою Божою і спільним обідом, що його приготовили пані парафіянки. В Каза Нова досіль не було наших відправ. По місії кожної неділі там правиться читана Служба Божа о годині 5-ій у домівці Просвіти, поки наші люди не побудують власної церковці чи каплички. Вир. о. В. Король займався підготовкою місії.

По місії в Каза Нова я мав чотири дні відпочинку в манастирі О.О. Редемптористів у Буенос Айресі. В манастирі є 8 Отців і трьох Братів. Вони дуже гарно прийняли мене. Там мав я нагоду балакати по-еспанськи, і Отці дуже радо помагали мені в цій справі, поправляючи мої мовні похибки. Отці Редемптористи мають там велику церкву в самім осередку столиці.

Місія в Гаедо (13-20-VII, 1969)

Гаедо це дільниця Буенос Айресу. Треба їхати автобусом з резиденції нашого владики коло 45 мінут, щоб дістатися до каплиці Сестер Домініканок, в якій відбувалася наша місія. Ці Сестри дуже радо дозволили нам мати місію в їх каплиці і обід у їх залі на закінчення місії. Я сам провадив і закінчив цю місійку, бо Преосв. Кир А. Сапеляк не міг прибути на закінчення. Він їздив правити Службу Божу в церкві в Саранді, звідкіля о. Риндич виїхав до Посадас. Владика прибув аж на обід, щоб трохи побалакати з парафіянами.

Колись о. В. Король правив Службу Божу для наших людей у Гаедо, але від двох років не міг цього чинити, бо мав інші станиці. Владика рішив, що по місії котрийсь із його нечисленних священиків буде правити там Службу Божу в годині 5-ій по обіді. Під час місії коло 40 людей приступило до сповіді. Всіх Причастей було 50.

Отак закінчилися місії в околиці Буенос Айресу. Залишається ще одна в нашій катедрі і вона відбудеться перед Новим Роком. Це буде закінчення усіх місій у Аргентині.

МІСІЇ В ПРОВІНЦІЇ ЧАКО

Провінція Чако лежить яких 750 миль від Буенос Айрес. Я вибрався туди залізницею аж до Резистенції, столиці Чако. Поїзд ішов швидко і не спинявся багато разів. Ми виїхали з Буенос Айрес в годині 12:20 в понеділок і заїхали на 10 годину вранці до Резистенції. Тут треба було ждати аж до 3-ої години по полудні на автобус, що іде до Роке Саенз Пеня, де мала зачатися перша місія.

В Резистенції є манастир О.О. Редемптористів і я заїхав до нього, щоб відправити Службу Божу, пообідати і трохи відпочати. Цей манастир належить до польської віцепровінції, бо польські Редемптористи мають сім своїх станиць у Аргентині.

В манастирі був тільки один отець, і він по-братньому прийняв мене. Він заявив, що польська молодь уже розмовляє по-еспанськи, тому у церквах треба теж по-еспанськи проповідувати. Зрештою отці обслуговують не тільки поляків, але усіх католиків, що мешкають на території їхніх парафій.

В дорозі до Резистенції мав я нагоду оглянути краєвиди Аргентини. Всюди тільки рівнина і рівнина. Подекуди видно стада худоби, що пасеться на фармах. Цього року посуха, бо брак дощу, тому трава всюди повисихала.

Аргентина це дуже багатий край, але покищо слабо розвинений. Вона має всі клімати, почавши від напів тропікального аж до дуже холодного. Тут фармері часто мають жнива два рази до року, якщо хочуть потруднитися.

Поїзд був такий переповнений, що вже тиждень перед моїм відїздом я не годен був дістати ліжка, тому мусів пересидіти цілу ніч. Біля мене сидів один мужчина, що мав коло 65 літ. По якімсь часі ми навязали розмову.

"Куди ж ви їдете?", питаюся його. "Їду до Резистенції по один документ до поліції. Вибираюся до сина до Америки і треба мені посвідки від поліції в Резистенції, де я мешкав тому сорок років", відповів він. "Чому ж ви не написали по цей документ?", кажу. "Писав, але ніхто навіть не відповів. Ось тому їду з Буенос Айрес. Як тільки приїдемо до міста, то піду до поліції. Сподіюся, що не скажуть мені: 'Прийдіть завтра!'", і засміявся.

В дальшій розмові сказав мені, що Аргентина має більше адміралів аніж кораблів. Ми довго розмовляли про

різні речі. Потім пішли до реставрації на каву. Я бачив, що там було мало людей, але обслуга дуже гарно обслуговувала гостей. В дорозі я бачив хати і фарми селян. Деякі з них були дуже бідні, інші не зле виглядали.

В Резистенції я взяв автобуса і поїхав до Роке Саенз Пеня на першу місію в провінції Чако. Автобус був гарний і скоро йшов асфальтованою дорогою.

Місія в Роке Саенз Пеня (23-27-VII, 1969)

Я прибув до Роке Саенз Пеня о годині 5-ій по полудні і вже в годині 6-ій зачав місію з залі Сестер Служебниць, ПНДМ., що тут будують манастир і приют для дівчат. Замешкав в Колегії Дон Оріона, до якої вчащають старші хлопці. Між ними є деякі українці. Були вакації, тому хлопців не було в школі.

Місія зачалася Службою Божою. По Службі Божій було 2 проповіді. На місію прийшло коло 25 осіб. Сестри Служебниці відвідали коло 20 наших родин, запрошуючи їх на місію. Багато обіцяло, але не прийшло. Тут мало є українців католиків. Українці тут здебільша православні, або біблійники.

Роке Саенз Пеня мав би стати українським осередком на цілу провінцію Чако, тому владика Андрій Сапеляк рішив поселити там Сестер Служебниць, ПНДМ., яких спровадив із Бразилії. Ці Сестри відвідують наших людей, навіть тих, що далеко живуть від міста або й у інших містечках. Провінція Чако це фармерська провінція. Тут люди здебільша сіють бавовну. В Колегії Дон Оріона є один наш священик, Впр. о. М. Микицей, що займається нашими людьми в околиці. Він не може присвячувати їм багато часу, бо є директором Колегії. Під час місії 25 осіб приступило до сповіді. Всіх Св. Причастей було коло 50. Місія закінчилася співаною Службою Божою в неділю.

Місія в Пампа Альсіна (27-VII-3-VIII, 1969)

Пампа Альсіна це фармерська околиця. Там мешкає коло 27 наших родин, з яких більшість православна. Я замешкав у родини Гр. Романів на фармі. На фармах нема електричного світла, тому треба було користуватися нафтовими лямпами.

Коло 35 осіб було на Службі Божій і вислухало дві перші проповіді. Під час тижня менше ходило на місію,

особливо православних. Була там страшна посуха і відчувався брак паші для худоби. Ми всі молилися за дощ, і в половині місії зачав падати такий дощ, що ввечорі не було навіть місійних наук, бо через болото і темну ніч ніхто не прийшов на місію. Дощ падав більше ніж пів дня і пів ночі. Люди були дуже задоволені і дякували Богові за цю ласку.

Наші люди в Пампа Альсіна вже мають посвячену площу під будову власної церковці. Це буде перша українська католицька церква в провінції Чако. На площі вже стоїть закопаний хрест. Люди хотіли б приступити до будови власної церкви, але нема грошей.

Як я їхав на місії до Аргентини, то Впр. о. Михайло Бздель, ЧНІ., парох нашої церкви Святого Йосифа в Вінніпегу прохав мене знайти якусь парафійку, присвячену Св. Йосифові, і тоді наша парафія О.О. Редемптористів прибере її за свою сестру і буде фінансово помагати їй. Я сказав це людям і вони вдячно погодилися на предложення, зробили документ і один примірник вислали о. Михайлові Бзделеві. Жіноче товариство при нашій церкві в Вінніпегу буде помагати цій церковці в далекій Аргентині, бо тут люди бідні на фармах. Вони плекають бавовну, але цього року бавовна тана, а минулих років була тут посуха.

Всіх сповідей на місії було коло 15, з чого чотири мужчини з трудом приступило до сповіді, бо тут мужчини не мають "звичаю" ходити до сповіді і Св. Причастя.

Місія в Ляс Бреняс (3-10-VIII, 1969)

Ляс Бреняс це містечко, що начисляє коло 10,000 населення. В місті є яких 10 наших католицьких і куди більше православних родин. Я відвідав коло 20 родин, запрошуючи їх на місію, але мало хто показався в церкві. Місія була в латинській церкві і я мешкав з латинськими священиками. Обидва були італійськими імігрантами, бо латинникам в Аргентині дуже бракує власних священиків.

Місії в Ляс Бреняс, Сан Бернардо і Ля Тігре мали відбутися в українських православних церквах, які будували православні і українці католики, але два місяці перед моїм приїздом сюди на місії прибули сюди православний священик А. Мельник і п. Данилюк, секретар

православного Братства Святої Покрови в Буенос Айресі, і намовили православних людей, яких тут більше ніж українців католиків, переписати ці церкви на православне Братство в Буенос Айресі. І так вони не впустили нас до цих церков, викликаючи обурення між українцями католиками і несмак навіть між деякими православними. Ці два православні діячі ходили по хатах і робили пропаганду, намовляючи людей в усіх згаданих місцевостях не йти на наші місії. Отець А. Мельник прилюдно в церкві перестерігав людей перед небезпекою окатоличення!

Місія в Ляс Бреняс дуже слабо пішла. Мало хто приходив на місійні науки. Навіть українці католики не ходили на місію, бо тут люди страшно релігійно занедбані й оспалі, а про їхніх дітей шкода й говорити! Отець А. Мельник заявив мені: "Ви приїхали сюди робити пропаганду" для католиків!

Всіх сповідей було заледве сім, яких 10 Св. Причастей. Пропаганда двох висланників з Буенос Айрес зробила своє. Вони теж відвідували всі інші осередки, де я мав проповідати місії, і робили свою пропаганду проти місій. Самі православні казали мені, що вони дивувалися, чому вони прибули з Буенос Айрес, бо звичайно православний священик приїжджав сюди тільки на Різдво і на Великдень.

Як же наш єпископ А. Сапеляк рішив назначити на цю околицю Преп. о. Ореста Дуба, то й отець А. Мельник заявив людям, що він відтепер буде мешкати в цій околиці, щоб обслуговувати православних християн. Він сам мешкав досіль в Буенос Айресі, де був фризієром.

На місію приходив один православний лікар, др. Безштанько, жонатий із одною арабкою. Він запросив нас трьох отців на вечерю, де ми мали нагоду добре побалакати. Він був сильно незадоволений, що православні не дали нам церкви на місію, бо тепер видно, що не українці католики, а православні ділять і роблять замішання між українцями.

Триденна місійка в Сан Бернардо (10-12-VIII, 1969)

Я зачинав місії завжди ввечорі. Дивно, що о. А. Мельник мав завжди відправу перед обідом у тих місцевостях, де я мав зачинати місію. Місія мала відбутися в

православній церкві, але нас туди не впустили, тому ми мусіли користуватися домівкою Просвіти. Це була найкраща з усіх місій. Шкода, що вона не тривала цілий тиждень. Люди дуже гарно приходили на місію, і більшість їх була православною, не зважаючи на пропаганду висланників із Буенос Айрес. Кожного вечора було коло 30 осіб на місії, крім дітей.

Місія зачалася о годині 7-ій ввечорі Служою Божою. Потім було дві науки і навчання катехизму для дітей. Батьки були дуже вдоволені, що була наука для дітей, з яких більшість нічого не знала про релігію. Наших католиків у містечку Сан Бернардо є заледве 4 родини, і декілька на фармах.

Як же йде про сповіді, то тільки пять осіб приступило до неї, бо тут мало хто ходить до святих тайн. Це вже був великий успіх, бо аж три мужчини пішли до сповіді. Коли я заохочував до сповіді. то один мужчина заявив мені: "Я вже 40 літ не сповідаюся, і таких є більше!" І саме тут видно, як людям трудно держатися Бога, коли не мають священика, щоб дбав про їхні духовні потреби. Я відвідав сім родин, що дуже гарно прийняли мене. Всіх же людей, що взяли участь у місії було понад сорок, бо деякі не були на кожній науці.

Місійка в Ля Клотільде (13-16-VIII, 1969)

Це маленьке сільце, бо Сан Бернардо це містечко. Місійка відбулася в латинській церкві. І тут мене були попередили 'гості з Буенос Айрес' зо своєю роботою, властиво тільки один гість, бо другий чомусь тут не показався.

В цій околиці є маса наших людей, з яких майже всі православні, бо й навіть деякі католики перейшли на православя тому, що не було наших священиків. Велика частина православних стала потім біблійниками, і цих "вєрующих" є дуже багато між нашим народом. Вони ходять на свої збори до заль, відправи і студії Святого Письма, хоч колись не ходили до церкви, як були католиками чи православними. Годі сказати, що вони знайшли між "вєрующими", що так ходять на ті збори й відправи.

Пробуваючи в Ля Клотільде, я відвідав 10 родин, запрошуючи їх на місію, але мало їх прийшло на місійні на-

уки. Фармерів не міг відвідувати, бо не було автомобіля, а кіньми ніякий фармер не хотів мене возити від фарми до фарми.

Місійка закінчилася в суботу врано і я відїхав до Роке Саенз Пеня.

Закінчення всіх місій у Роке Саенз Пеня (16-17-VIII, 1969)

Преосв. Кир А. Сапеляк прибув на закінчення всіх місій у провінції Чако. Це закінчення відбулося в залі Сестер Служебниць, П.Н.Д.М., у Роке Саенз Пеня. Владика відправив архиєрейську Службу Божу і промовив до людей. Я мав останню місійну проповідь по Службі Божій.

На Службі Божій в неділю було 15 сповідей і 30 Св. Причастей. Всіх людей було коло 150 на відправі, з яких 80 відсотків були православні з Волиня. Сестри Служебниці з народом співали Службу Вожу в неділю, а в суботу був Молебень до Божої Матері. В суботу я теж мав проповідь.

По Службі Божій і роздачі образців був дуже гарний обід, який приготовили пані з комітету. Під час обіду промовляли: владика Андрій Сапеляк, один наш адвокат і голова радіопередачі. Тут кожної суботи є українська радіопередача. Останній заявив, що йому не подобається непорозуміння, яке останньо запанувало між католиками і православними в провінції Чако. Дівчата з пансіону Сестер Служебниць відспівали кілька пісень, і одна дівчина мала деклямацію. Наші волиняки дуже гарно заспівали кілька пісень.

Отак закінчилися місії в провінції Чако.

Після одноденного відпочинку я відїхав із о. О. Дубом до містечка Ель Колорадо, в провінції Формоза, щоб дальше проповідувати людям Боже слово.

Ви ніколи не стратите на вазі, коли тільки будете журитися, що забагато важите. Тут треба замикати уста й гамувати апетит.

Робітник до працедавця: "Я хочу підвишки. Я вже тут працюю 15 літ і не прохав підвишки".

Працедавець: "Тому й саме ти так довго тут залишився".

The Birth of Jesus Christ

by St. Alphonsus Liguori

We relate the history of the birth of the King of the world, Who came down from heaven for your salvation.

Wishing to know the strength of his empire, Octavius Augustus, the emperor of Rome, decreed that a general census of all his subjects should be taken. For this purpose he ordered all the governors of the provinces to make everyone come to enroll himself. At the same time a nominal tribute was to be paid, as a sign of subservience.

As soon as the decree was promulgated by Cyrinus, governor of Judea, Joseph obeyed. He did not even wait until his holy spouse should be delivered, though she was near her time. He set out on his journey with Mary, who was then pregnant with the divine Word, to go and enroll himself in the city of Bethlehem. The journey was a long one. According to some authors it required four days. It was difficult, too. For they had to traverse mountains and steep paths, through wind, the rain and the cold.

When a king makes his first entry into a city of his kingdom, what honors are prepared for him! What preparations are made! Bethlehem has been chosen as the fortunate city in which the King of heaven will be born. From here He will reign, not only in Judea, but in the hearts of men who live in Judea and in all the rest of the world.

Joseph brings Mary, who bears within her womb the Saviour of the world, into the city of Bethlehem. Their first act is to go to the house of the imperial minister to pay the tribute, and to enroll themselves in the book as the subjects of Caesar. They also inscribed the offspring of Mary, Jesus Christ, Who was the Lord of Caesar and of all the princes of the earth.

But no one acknowledges them. None even so much as salutes or recognizes them. They travel like poor people. And as such they are despised. In fact, they are treated even worse than the other poor. They are driven away.

Mary knew that the time of her delivery was come, that it was here and on this night that the Incarnate Word wished to be born, and to manifest Himself to the world. She, therefore, informed Joseph. He hastened to attempt to find lodging in the houses of the townspeople. He did not wish to take his spouse to the inn to be delivered, as it was not a decent place for her to be in. Besides, it was full of people.

But he found none to listen to him. Most probably he was even insulted and even called a fool by some for taking his wife about at that time of night and in such a crowd of people, when she was so near the time of her delivery. Finally he was obliged, unless he wished to remain all night in the street, to take her to the public inn, where many people had already procured lodging. He went there. But the poor couple were refused admittance even here. They were told that there was no room for them (Luke 2, 7).

There was room for all, even for the lowest, but not for Jesus Christ.

That inn was a figure of those ungrateful hearts where many find room for miserable creatures, but not for God. How many love their friends, their relatives, even animals, but do not love Jesus Christ, and care neither for His grace nor His love!

The poor travellers, finding themselves repulsed on every side, left the city to try to find some place of refuge without its walls. On they walked in the dark until, at last, they saw a grotto which was cut out of stone in the mountain under the city. Some reliable authors relate that the place where Jesus Christ was born was a rock that had been excavated under the walls of Bethlehem. It was divided off from the city, like a cavern and served as a stable for cattle.

When they came to it, Mary said to Joseph: "Let us not go farther. Let us go into this cave and remain here."

Joseph objected: "My spouse, do you not see that this cave is quite exposed, that it is cold and damp, and that water is running down on all sides? This is no lodging for men. This is a shed for beasts. How can you stop here all night and be delivered here?"

"None the less, Joseph," Mary replied, "this stable is the royal place in which the Eternal Son of God desires to be born."

No sooner had Mary entered the cavern than she began to pray. When the hour of her delivery came, she loosened her hair, out of reverence, spreading it over her shoulders.

Then, behold, she sees a great light. She feels in her heart a heavenly joy! She casts down her eyes, and there on the ground she beholds an Infant, so tender and beautiful that He fills her with love. But He trembles and cries, and stretches out His arms to show that He desires that she should take Him into her bosom.

Mary then called Joseph: "Come, Joseph! Come and see, for the Son of God is now born."

Joseph entered the cavern. And when he saw Jesus already born, he adored Him, crying tears of joy. Then the Blessed Virgin reverently took her beloved Son in her arms, and placed

Him in her bosom. She tried to warm Him by the heat of her cheeks and of her bosom.

Consider the devotion, the tenderness, the love which Mary felt at seeing in her arms, on her breast, the Lord of the world, the Son of the Eternal Father. He had deigned to become her Son, choosing her from among all other women to be His Mother. Holding Him to her breast, she adored Him as God, kissing His feet as her King, then His face as her Son.

Now she hastily sought to cover Him, and wrapped Him in swaddling clothes. But how hard and rough they are. For they are the clothes of the poor. And they are cold and damp, and in that cave there is no fire by which to warm them.

Men there are none to come and to adore this new-born King. But the angels draw near to adore their Lord. They come in great numbers and praise their God, singing with great joy: "Glory to God in the highest, and on earth peace to men of good will" (Luke 2, 14).

Glory to the divine mercy! For instead of chasting rebellious men, God takes upon Himself their punishment and thus saves them. Glory to the divine wisdom! He has devised a means of satisfying His justice and at the same time of delivering man from the death he had deserved. Glory to the divine power! In a most unique manner He destroys the power of hell. The Divine Word comes in poverty to suffer pains and contempt and death, thus drawing the hearts of men to Himself. And men will forsake everything for His sake—honors, and riches and life—to show their gratitude for the love of this God. Glory to the divine love! Love has induced God to become a little Child, poor and lowly, to live a hard life and to die a cruel death. Thus He will show man the love He bears him that He might gain his love in return.

Mary invites all, rich and poor, just and sinners, to enter the cave of Bethlehem in spirit, there to adore and to kiss the feet of her new-born Son. Let us enter and be not afraid. For Jesus is born for all, for each one who desires Him, But it is only the truly humble who find Him. It was for this reason that the angel did not go to Caesar or to Herod to announe the birth of Jesus Christ. It was to poor, humble shepherds that he extended the joyous news.

All too often kings are shut up in their palaces, and their palaces are surrounded by soldiers. It is not easy to obtain an audience with them. And even those who are privileged to pentrate into the palace must wait their turn patiently.

But to obtain an audience with Jesus Christ formalities are not barriers. There are no guards, no doors. All who will, may seek Him out and speak with Him. All who desire Him may find Him in their love.

Let us imagine Him in the manger on that miserable straw. He is so beautiful. His eyes are as so many arrows to wound the hearts that desire Him. The very stable, the very straw, says St. Bernard, tell you to love Him Who loves you, to love your

God, Who is infinite love. For you He came down from heaven, and made Himself a little Child. He became poor, to make you understand the love He bears you and to gain your love by His sufferings.

When the shepherds came to visit Him in the stable of Bethlehem, they brought their gifts. You, too, must bring your gifts. What will you bring Him? The most acceptable gift you can bring Him is that of a contrite and loving heart.

The Virtues In General

by M. Schudlo, CSSR.

What is virtue?

Virtue is a good habit. It is a quality of a person which is permanent and stable. The animals cannot have virtues.

If it inheres in the very substance of the person, it is called **entitative,** because it affects the being of the person, for instance, **health** of the body or sanctifying **grace** in the soul.

If it inheres in a faculty, it is called an **operative** habit, because it helps a person to work, for instance, the faculty of speaking, writing, playing the piano, etc.

Habits can be **morally good or bad. Good moral habits** are called **virtues,** and bad habits are called **vices,** for instance, the habit of **helping** a poor fellow is a virtue, while **gossiping** about him is a vice.

Characteristics of virtues

A virtue gives **facility** and a kind of **pleasure,** because the habit of doing a thing constantly makes it relatively easy and satisfying. Thus a person who is used to help his fellow men derives pleasure when he has the chance to do it.

Where do the virtues reside?

Virtues reside in **the will** or in some faculty which is directly

subject to the will, for instance, the **intellect** and the **sensitive** appetites, that is, the cravings for the material or sensible pleasures, such as the desire for food, etc.

Christ is the Model of all virtues, for in him there was a perfect balance in everything He did or said. He is the only One Who did what the Proverbs say: "Turn neither to right nor left; keep your feet clear of evil" (Proverbs 4, 27).

Perfect virtue is more than a **decision** to do good in general. It is a fundamental right attitude so deep-seated that it somehow becomes our **second nature.**

The source of virtues

The **source** of virtues and their center is God, and the **goal** of virtues is God's infinite love. For a Christian to be virtuous means to abandon oneself to the love of God Who gives himself to us in Christ, for virtue places the life of the soul in its proper order. **St. Paul** writes: "Brothers, fill your mind with everything that is noble, everything that is good and pure, everything that we love and honor, and everything that can be thought virtuous or worthy of praise...the God of peace will be with you" (Philippians 4, 8-9).

It is from God that come the power and force to practice virtues.

There is a considerable **difference** between an authentic Christian virtue and a negative attitude of abstaining from doing evil. A truly virtuous man is inwardly equipped to fulfill the great Commandment of love for God and his fellow man.

Natural Virtues

A **natural virtue** is a morally good operative habit which helps man to perform acts that are naturally good, for instance, a pagan who practices honesty in dealing with others, because he realizes that the reason itself and the common good requires him to do so. Thus there are many good pagans in the world. They are honest, although they do not know God.

A natural virtue is acquired and strengthened by repeated acts, as the proverb says: **"Practice makes perfect".** A natural virtue directs our acts to God as the Author of the natural order, even though the person who practices natural virtues is not aware of it.

Cardinal virtues

The natural moral virtues are classified under **four headings,** because they correspond to the four powers of the soul. These four virtues are: a) **Prudence** is in the intellect; b) **Justice** is in the will; it gives the will the necessary firmness in relation to what is known to be right; c) **Fortitude** is in the irascible appetite. It give us the strength to control the affective life in its impulses to vehemence and anger, that is, it helps us to control the aggressive acts; and d) **Temperance** is in he concupiscible appetite. It helps us to control our inclinations to what is pleasurable, that is, our desires and sensual longings.

Why are these virtues called cardinal?

These four virtues are known **cardinal** (**cardo** is a Latin word

which means 'hinge'), because our moral life depends on these virtues as the activity of the door depends on its hinges. **No one** can lead a **moral** life, if he is not **just** in his dealings with his fellow men, **strong** enough to overcome temptations to evil, **prudent** enough to distinguish what should be done and what must be avoided, and if he does not know how to **control** his passions, anger, envy, etc.

For this reason all other moral virtues depend from these four cardinal virtues in one way or another.

Can a person have one moral virtue without having the others? Can a person be just in his business and intemperate in his food? Yes. A drunkard can be humble, love his fellow men, unselfish, etc. So it is not true that man must have all virtues or none. It would be true, if man were psychologically perfect. But he is not, as the Bible says: "God saw that the wickedness of man was great on the earth, and that the thoughts in his heart fashioned nothing but wickedness all day long" (Genesis 6, 5).

A person can be honest without being humble. It is, therefore, possible that a person can have one virtue, and fail partially or even totally in one or the other particular virtue, or virtues.

To have any virtue in a **perfect degree** a person must have all other virtues in a perfect degree too.

The moral balance in man's soul has been disturbed by the fall of Adam in paradise. Even entirely responsible men have some defects which handicap them in certain points. They can abhor their vices, and still indulge in them, for instance, in impurity or drunkenness, because their weakened will cannot overcome bad inclinations. That is why they cannot say 'yes' to all that is good, because this is what a man does when he cultivates a virtue.

"In medio virtue"

This is the Latin maxim which says that "virtue consists in the middle", between too much and too little. This does not mean that we should do things half-heartedly or go "half-way". A person should strive after the highest degree of perfection in everything he does, as Our Lord told His followers to do: "You must be perfect just as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 6, 48).

A virtuous person is not a "middle-roader". A virtuous man tries to avoid both excess and defect, and this is the golden rule for every virtue. Otherwise we cannot practice true virtues.

True **fortitude** (courage) lies between audacity and cowardice, and **humility** between pride and pusillanimity. The **golden medium** of justice tells us to pay what we owe to the others. If we owe another ten dollars, the virtue of justice tells us to pay him ten dollars, no more and no less.

The **golden medium** of fortitude depends on the individual himself. Thus to rescue a drowning person is an act of virtue for him who knows how to swim, and an act of presumption for the one who cannot swim.

Prudence shows us the way to good, **justice** gives the right orientation to our will, by repressing selfishness in matters of justice. **Temperance** maintains a balance in the appetites, holding the right medium between dullness and lust. **Fortitude** controls the aggressive (irascible) appetite, maintaining a balance between timidity and insolence.

Prudence and justice **regulate** the two **spiritual** powers of the soul, that is, the intellect and the will, while temperance and fortitude control sensual desires and rebellion, and thus keep the principal psychosomatic faculties of man in order.

The Holy Spirit praises the **wisdom** as the source of all virtues: "Where is there a greater designer of all than Wisdom? Virtues are the fruit of labors, since it is she who teaches you temperance and prudence, justice and fortitude. Nothing in life is more useful to man than these" (Wisdom 8, 6-7).

HARMONY IN MARRIAGE

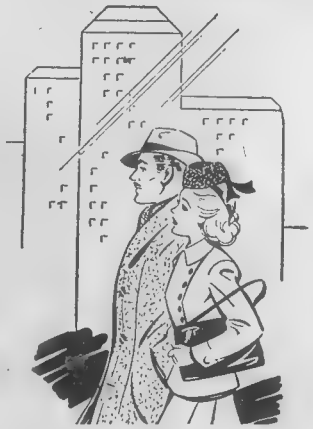

St. Paul, writing to the Christians of the city of Ephesus, had this to say about the making of a happy marriage:

Husbands, love your wives, just as Christ also loved the Church and delivered Himself up for her that He might sanctify her...even thus ought husbands to love their wives as their own bodies ... let each one of you love his wife just as he loves himself (Ephesians 5, 25-28).

Let wives be subject to their husbands as to the Lord; because a husband is head of the wife just as Christ is head of the Church...as the Church is subject to Christ, let wives be to their husbands in all things (Ephesians 5, 22-23).

UNSELFISHNESS

Only the husband and wife who are genuinely unselfish can hope to measure up to these directives laid down by St. Paul. To be unselfish is to think of others first, and of self second. The quality has special reference to marriage; it is indeed the only solid foundation on which a lasting happy marriage can be built.

The unselfish wife thinks of her family's needs and wishes before her own; she is willing cheerfully to sacrifice her own

tastes and desires for the greater happiness of her family. She accepts her position as queen of the home, and with queenly dignity and womanly tenderness rules over her household, but she remembers also that her husband is king and loyally supports his authority.

The unselfish husband does not shirk his position as head of the home, and the one with final authority in the larger decisions which must be made. But he strives to develop more and more strongly the virtues of kindness and consideration for his wife and family, sacrificing himself, willing in every way that he can to make the family burdens more easy to bear.

PROGRAM FOR HARMONY

The following rules, first set down by Judge A. M. Lepore, provide a handy check-list by which husband and wife can discover whether they are striving for that unselfishness so necessary for harmony in married life.

Never both be angry at once.
Never speak loudly to one another, unless the house is on fire.
Let each one strive to yield oftenest to the wishes of the other.
Let self-denial be the daily aim and practice of each.
Never taunt with a past mistake.
Neglect the whole world rather than one another.
Never allow a request to be repeated.
Never make a remark at the expense of the other.
Never part for a day without loving words to think of during absence.
Never let the sun go down upon any anger or grievance.
Never meet without a loving welcome.
Never forget the happy hours of early love.
Never sigh over what might have been, but make the best of what is.
Never forget that marriage is ordained by God, and that His blessings alone can make it what it should ever be.
Never be content until you know that you are both walking in the same way that leads to heaven.

Great Britain Acknowledges American Independence

On January 20, 1783, Great Britain acknowledged the independence of the United States when she signed the preliminary articles of peace with France and Spain. Thereupon, the Anglo-American preliminary treaty went into effect and provisions were made for a general armistice. On February 4th Great Britain proclaimed a cessation of hostilities and the following month Congress issued a similar proclamation. As a result of the Revolution, the thirteen colonies became independent states, united under the Articles of Confederation in a loose federal union, and acquiring title to a vast empire stretching from the Atlantic to the Mississippi River.

FIVE REMEDIES FOR WORRY

by Donald F. Miller, CSsR.

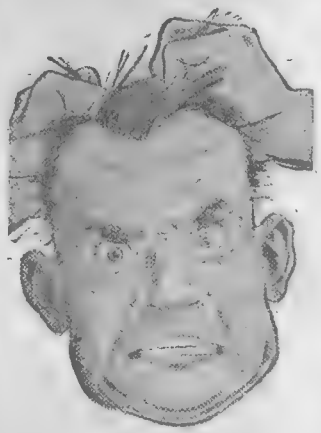

Too many human beings are suffering these days from unnecessary fears and worries. Here are five simple and basic rules for overcoming most forms of excessive worry.

Perhaps the most fruitful resolution that many persons can make for a new year, is that they will take measures to cut down on the amount of useless worrying that they do. Such a resolution, if carried out, would release untapped sources of power in their personalities; it would make them much more pleasant companions, friends and associates; it would save them from many sins and mistakes that spring primarily from excessive worry.

Worry may be defined simply as protracted, unreasonable, and frequently expressed agitation of soul. Its object may be one of two things: 1) it may be some wholly imaginary calamity that one thinks he has suffered or may suffer in the future; 2) it may be one of those real troubles or burdens that fall to the lot of all human beings in this sinful and imperfect world.

Thus, under the first head, many people worry about not being esteemed as much as they think they should be; they worry about their health even when there are no real symptoms of disease; they worry about possible serious accidents that might befall loved ones; they worry about future possible misfortunes and burdens such as no one can actually foresee.

Under the second head, many people worry excessively about their involuntary mistakes and slips, exaggerating the disesteem these cause in the minds of others; they worry about the burdens that are a part of the state of life they freely chose; they worry because they are not promoted or advanced over others, or because they are not respected and loved and honored by every individual who knows them.

Excessive worry is not a good thing; indeed, it is always a sign of some specific weakness of character. In order to reveal

such weaknesses, and to prod readers into overcoming them, we here set down five positive rules for decreasing or overcoming worry. He who learns to keep these rules will find his excessive worries evaporating; he who does not keep them will worry himself into becoming something of a neurotic.

Get your mind off the unimportant sufferings and setbacks of your life.

There are those whom nothing that hurts them in any way is unimportant. A small headache, a slight from a friend or neighbor, any annoyance caused by children's clatter and noise, upsets and agitates them beyond all reason. There is a name for the weakness thus revealed; it is called egotism. An egotist is one who wants the whole world to revolve around his comfort, his feelings, his desires and ambitions. If any of these are crossed or upset in any way he groans interiorly and moans exteriorly. Since no one escapes a multitude of small annoyances in life, the egotist who cannot take them wallows in self-pity, which is a special form of worry.

The remedy is to be found in the rule set down above. This rule assumes that a person must learn to make clear distinctions between important and unimportant things that happen to him. The important things deserving of great concern and reasonable fear, are few in number. They may be listed in the following questions: Do I hate sin and avoid it? Can I say right now that I am on the way to saving my immortal soul? Am I doing the job God gave me to do as well as I can? Am I a source of scandal and trial, or a source of inspiration and help to others?

The small and temporary irritations of daily life must be considered too unimportant to awaken self-pity, excessive worry, mental agitation of any kind.

Say, to yourself, when you find yourself worrying or upset: Is the cause of this worry really important? If not, away with it, and let's get down to business.

Get your mind fixed on the providence of God, on the sufferings of the Son of God, Who redeemed you, on the promises made to you by God.

A glaring weakness of those who are subject to excessive worry is a lack of spiritual outlook, a lack of awareness of God's relationship to their lives, which of course is another facet of egotism. The worrier, even though he be extremely somewhat religious, has simply not permitted three truths of God to take hold of his mind and color his reaction to untoward events that affect him.

The first of these truths is that of God's providence. This attribute of God contains a vast complex of truths. It means that God loves every human being Whom he created and desires his happiness. It means that God makes no laws for His creatures that are either impossible or too difficult with the help of His grace to obey. It means that God permits no suffering to any human being without a reason that will redound to the person's greater

happiness in the end. Deliberate sinners and excessive worriers (often the same people) refuse to accept these obvious truths. Yet even the punishment God will mete out to them in the end (if they die in their sins) will manifest His goodness, His justice, His providence to the world.

The second truth about God that is not embraced by those who worry themselves over suffering into unfitness and sin is that of His own excruciating suffering in human form for the redemption and happiness of every human being. The reaction of the spiritually illiterate and blind is totally illogical: the Son of God suffered horribly for their sins; but He must not ask them to suffer anything. We hear that on all sides today: "God doesn't want me to suffer anything; therefore He must let me commit sin to avoid suffering."

The third truth about God that has no effect on the minds of excessive worriers (who, we repeat, often became habitual sinners) is that of His incredible promises to those who love Him. St. Paul dealt with the worries and sufferings of the early Christians in Rome who were being hunted, persecuted and martyred for their faith, with these words: "For the spirit himself giveth testimony that we are the sons of God...yet so, if we suffer with Him, we may be also glorified with Him. For I reckon that the sufferings of this time are not worthy to be compared with the glory to come that shall be revealed to us."

Worriers want their reward right now. They want it in the form of the esteem of others, freedom from constricting responsibilities, bodily health, plenty of material comfort, social position and honor. In this world nobody gets these things in the full measure desirable; anyone who counts on them always has something to worry about.

If you who read this are inclined to protracted worry, then this is sure: you don't know God as your Father; you don't know Christ as your Redeemer; and you don't know God as your perfect reward and unspeakable joy.

Get your mind fixed on the needs of your neighbors.

It will be noted by now that the thread of egotism, self-centeredness, downright selfishness, runs through all the patterns of excessive worry to be found among human beings. In the light of this Rule III, note how often one who is subject to fits of worry is usually concerned with what others owe him, and very little with what are his duties and obligations, both of justice and charity, toward others.

So you have the selfish wife, who feels that her husband does not love her as he should, and foolishly thinks that she can make him love her more by nagging at him all the livelong day. So you have the jealous husband who fears that his wife might cast a fonder eye on someone other than himself, and so tries to imprison her away from all contact with the world. So you have the miserly individual who lives in dread that someone will

swindle him or outfox him or even loosen his bankroll for any good cause.

These commonplace examples of difficult-to-love people are usually great worriers. Their thoughts center about such topics as "my rights," "what people owe me." "how I deserve to be treated," and, of course, "how badly I am misused and mistreated by those around me." Now, absolutely nobody goes through life without experiencing some ill-treatment from others, either malicious or unintended. Anyone who has a kind of fixation on the ill-treatment received from others will rarely be without worry.

There is absolutely only one cure for such worriers, and that is forcibly to detach their mind from what others owe them and to fix it firmly on what they can do for others. This is the essence of the charity taught by Jesus Christ. It involves many things: forgiveness of enemies, patience with the shortcomings of loved ones, the desire to serve others without hope of reward, generosity of spirit, cheerfulness of manner under any circumstances.

If you worry because you think you are mistreated, or because you really are mistreated, start working so hard for others, for the love of God, that your own wounded ego will soon be forgotten.

Get your mind off future possible burdens and sufferings.

There are many homely epigrams to the effect that a large proportion of the things that worry us about the future never come to pass at all. Moreover, even those previously worried about things that do come to pass usually turn out to be more easily borne than had been anticipated.

Experience proves these statements, and God's word promises that so it will be.

Yet there are thousands of people who make themselves miserable solely on the basis of what may be their sad lot at some future time. Thus there is the young mother of three children who makes herself a nervous wreck (or a sinner) over the thought of how burdened she will be when and if she has six or seven children. There are the father and mother who keep peering into the future and wondering how they will ever pay for their children's college education 10 to 15 years from now, and losing sleep over the prospect. There are those parents who cannot stand the thought of giving up their children to marriage or even a higher vocation, and who turn their worries into barriers against the vocations of their children.

Some worry about lonesome old age; some worry about future possible illness; some worry about how they will ever endure dying; some fear the horrors of nuclear war.

The only remedy for such worries is Rule IV: Get your mind off future possible catastrophes. Decide that your real goal is heaven, and that nothing on earth will make you miss that. Then settle down to living one day at a time in loyalty to God He will give you enough grace as it comes along; He will give you compensations too. But never forget that He can do with your

future what He pleases, and if He pleases to afflict you in the future, He will also send you special graces to match the afflictions.

If your worries are largely about future possible trials, put the future out of your mind and decide that you are going to do the best possible job you can do with your duties of today.

Get your mind fixed on the blessings you have already received from God, right up to the last moment of your breathing.

Since egotism runs through all forms of excessive worry, it is not strange that its victims are usually lacking a most important virtue, and that is the virtue of gratitude. An incorrigible worrier about unimportant things, about the unpredictable future, about the treatment he receives from others, will usually scoff at the idea of gratitude. "What have I to be grateful for?" he will say; or, "Nobody in the world has less to be grateful for than I have".

This is not being written for incorrigibles, and therefore, for those who can and wish to overcome their habits of worrying, Rule V must be insisted upon.

For every human being in the world who has not been totally deprived of any opportunity to know something about God, gratitude must first of all embrace these things: that he has been created by God, created in the image and likeness of God, created to live forever; that he has been redeemed by the blood of Jesus Christ, and by the same act adopted as a child by God and destined for the everlasting happiness of heaven. These are the truths that make incomparably greater sufferings than any human being is actually asked to endure seem, in the words of St. Paul, negligible and light and unworthy of worry.

Built on these basic reasons for gratitude, there are, in the lives of all human beings, many others, differing from person to person and recognizable only by the individual. These revolve around such things as one's parents and home life, one's opportunities of education, one's health, one's friends, one's job, even one's special gifts of mind and body. Some have not been favored in all these matters; but no one has been completely deprived of every possible good connected with them.

Excessive worriers choose to remain blind to their reasons for gratitude to God and to some of their fellow men. What they lack is more important to them than what they have. And what they lack is invariably one of the unimportant things spoken of in the first part of this article.

If you find, in reviewing your life, that you rarely make an act of gratitude to God, you have right there one of the basic reasons for your worries. Say to yourself then, in moments of stress and agitation over your surroundings, your future, your health and your job: "I'm alive; I'm a child of God; I'm on my way toward heaven; I've already been blessed far beyond my

deserts—all thanks be to God; And though I walk (with the Psalmist) in the midst of the shadow of death, I will fear no evils, for He is with me; His rod and His staff have comforted me."

NEW CATECHISM

CHAPTER 29

CHRIST RISES FROM THE DEAD

When the Jews asked Jesus to prove His claim that He had the right to preach His Gospel and do things most of the Jewish leaders disliked, He replied: "Destroy this Temple, and I will build it up again in three days" (John 2, 19). The Jews understood that Jesus was speaking of His future Resurrection because after His death they went to Pilate and asked him to seal His tomb, because Jesus had said: "In three days I shall rise again" (Matthew 27, 64).

Jesus is God and Man at the same time. As God He has the power over death. Nothing can resist this divine power, even death itself. So Jesus rose from the dead on Easter Sunday. His blessed soul was reunited with His glorified body. The Angel told the pious women who were looking for the Body of Jesus to anoint it: "I know you are looking for Jesus the Crucified. He

is not here. He has risen as He predicted" (Matthew 28, 6).

Once risen, Christ will live forever: "Christ, having risen from the dead, will die no more. Death shall no longer have dominion over Him" (Romans 6, 9).

Jesus said more than once that He would die freely, because His Father told Him to save us through His death. Jesus offered Himself in Sacrifice to His Father for our sins. "He Himself is the propitiation for our sins, indeed not for ours, but for those of the whole world" (1 John 2, 2). By rising from the dead Jesus showed that His Father had accepted the Sacrifice which He made of His life.

Our people greet each other on Easter Sunday: "Christ is risen", to which the reply is: "He is risen indeed!" This is the greatest News ever given to the world.

Now Jesus is in heaven where He rules the whole world, together with His Father and the Holy Spirit. He has a completely new life. He cannot suffer pain, thirst, hunger or persecution. He is happy in His blessed soul and body. His body no longer needs food, drink or rest. He can move anywhere, as He pleases.

This is the life of Jesus in heaven. And He has already given me a share in this glorious life when I was baptised. I will also have such a wonderful life, if I live as a good child of God.

QUESTIONS

1) What does the Resurrection of Jesus show?

The Resurrection of Jesus shows that He is truly the Son of God and the Savior of men.

2) When did Jesus rise from the dead?

Jesus rose from the dead on Easter Sunday, three days after His death.

3) What does the Resurrection of Jesus mean to you?

The Resurrection of Jesus proves to me that His teaching is true and that one day I will also gloriously rise from the dead, if I live as a good child of God here on earth.

SCRIPTURE

Why do you look among the dead for Him Who is alive? He is not here. No, He is risen. Recall what He told you when He was still in Galilee, namely, that the Son of Man be betrayed into the hands of sinful men, and be crucified, and on the third day rise again (Luke 24, 5-7).

PRACTICAL RESOLUTION

I will try to be a good Christian, because I wish to secure a glorious resurrection for myself.

LITURGICAL PRAYER

Christ is risen from the dead. He crushed death through His death by restoring life to those who lay in the tombs (Easter Tropar).

PERSONAL PRAYER

Glorious Jesus, help me to secure a glorious resurrection for myself and others.

PRACTICAL EXERCISE

Write in your notebook:

1) Why was the resurrection of Jesus good news?

How do our people greet each other on Easter Sunday and during the whole Easter period?

3) Draw a picture of the Risen Christ.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) Why do our priests visit the homes of their parishioners and bless them after the feast of Epiphany?

Epiphany is a feast which reminds us of and commemorates the baptism of Our Lord in the river Jordan. The Eastern Church has a custom to bless the water of the sea, rivers, lakes or wells, where there is no sea or river. It is done in commemoration of Christ who sanctified the waters of the river Jordan by entering them.

After the Epiphany our priests visit the homes of their parishioners and bless them with the water blessed on Epiphany and pray for the families that God may keep them at peace and bestow his blessings upon them.

Unfortunately many Ukrainian families do not understand this custom and therefore do not appreciate the visit by their pastors and the blessing of their homes.

2) What are he five joyful mysteries which are used during the recitation of the Rosary and why are they called joyful?

The mysteries are called joyful, because they caused great joy to the Blessed Virgin Mary, and they are: the Annunciation, the Visitation of Elizabeth, the Nativity of Christ, the Presentation of Christ in the Temple and the finding of Jesus in the Temple, after he had been left in Jerusalem for three days.

3) Our Lord said in his sermon on the Mount: "Happy (blessed) are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven" (Matthew 5, 3). Does it mean that the rich people will not have the kingdom of heaven?

Not at all. The poor in spirit are those who are detached from the earthly exterior goods such as money and honors, whether they are actually poor or rich in material goods. A person who is

financially well off can be poor in spirit, if he is not exceedingly attached to what he has, while one real poor can be rich in spirit, when he craves for earthly goods, although he does not possess them. St. Paul describes the evangelical poor in spirit as follows: "Those who have wives should live as though they did not have them. . .Those who are enjoying life should live as though there were nothing to laugh about. Those whose life is buying things should live as though they had nothing of their own. And those who have to deal with the world should not be engrossed in it. I say this, because the world as we know it is passing away" (1 Corinthians 7, 29-31).

Christ himself had some rich friends when he lived on earth, for instance, Nicodemus, Joseph of Arematheа, Lazarus and his sisters. They were certainly poor in spirit, otherwise Our Lord would not have associated with them.

4) When Catholics, Orthodox and Protestants pray during the Church unity octave, what do they pray for? Do Catholics pray that the Orthodox and Protestants recognize that the Catholic Church and all her institutions are the only true ones, because they were instituted by Christ?

We all are tempted to think that we are the only ones that possess the whole truth of the revelation. In the Catholic Church there are things, for instance, the divinely revealed truths that must be accepted by all who strive after the true unity among Christians. But there are also things that are of ecclesiastical origin, for instance, many church laws.

When all believers pray for the unity, they ask God to enlighten all of them that they may know the truth and embrace it for the sake of Christ. The true unity consists in the unity of what is necessary, liberty in what is not certain, and love in everything else and for everyone.

We cannot give up what we believe to be revealed by Christ for the sake of unity, because such compromised unity would not please God. Prayer and contact between Catholics, Orthodox and Protestants help the followers of Christ to understand and to love each other, and the true love is the only way to achieve the necessary unity in faith and morals.

5) I would like to become a Sister to make up for those Sisters who have left their Order, in the last years. To whom should I go for advice?

First of all, you should ask advice from your confessor, then from your pastor and then inquire or seek information from different Orders which you like and admire that you may know what kind of work they are doing, what Rules they have, etc. After you become reasonably sure of yourself, you can choose an Order and enter the religious life. If you should find out after a year or so that the religious life is not for you, you should not be ashamed or afraid to leave it and return to the world where you can choose another state of life. God will certainly reward you for your good will.

6) If every sin offends God, why are there different sins?

There are **different species** of sins, that is, sins specifically differ one from another, for instance, murder is not gluttony, heresy is not theft.

Sins differ by their objects and by the virtues to which they are opposed. And thus purity is opposed to impurity.

They also differ by the essential duties or obligations which a value creates or a virtue imposes. For instance, the virtue of religion demands of us that we adore God as the only Lord, that we honor Him in a manner worthy of Him, that we respect His holy name, etc. Thus man can sin against these obligations in different ways, for instance, by idolatry, superstition, blasphemy, etc.

Man can sin against the right balance which characterizes Christian virtues, and he can sin by defect or by excess. For instance, a man can sin against the virtue of generosity: the **prodigal** gives too much, and the **avaricious**—too little.

If man does not know this specific distinction of sins when he is making his confession, he is not obliged to manifest them nor the confessor should force him to complete his confession through scientific distinction, because he was not aware of adding a special disorder to his sin when he was committing it. But every person should progressively develop and form his conscience that he may know where he stands before God when he performs his actions.

7) I was taught in school that confession helps us to overcome our human passions, anger, envy, gossiping, etc. I have so many times promised to sin no more, and yet I am still committing the same sins. This is why I feel depressed and discouraged.

Christ knows our human weakness. When He condemned the Pharisees and their piety, he did not condemn piety as such, but its inauthentic practice (Matthew 15, 1-9). The intention of the heart is known to Christ, although it may be hidden from the human eyes. Christ sees through the external facade. For this reason Christ's judgement is often different from men's judgment. Christ does not judge us on outward behavior, but on what goes on in our minds and hearts. We are going toward Christ when we sincerely try, even though we fail so often (1 John 4, 12). Even when we fail, we must not get discouraged, but repeat with the tax collector, "God, be merciful to me a sinner" (Luke 18, 14).

As long as we live there will be a chasm between what we want to do and what we often do. All men, even the Saints, so often fail in life. This is why conversions and repentance are much more than knowing that we have failed in this or that deed. Repentance is not a sorrow that things did not work out differently. True conversion and repentance consist in a constant daily effort to "put on Christ" (Romans 13, 14), that is, to try to improve ourselves after each confession. We are fooling ourselves, if we think that we repair our sins when we make an act of contrition,

or recite a few "Our Fathers" as penance after confession, and then leave everything else just as it was before, without even thinking of asking forgiveness from the person we hurt by gossiping, envying, etc. How can we really repent of something we do not intend to change?

The Decree on Ecumenism

Commentary by M. Schudlo, CSSR.

The Council Fathers have squarely faced the two facts: 1) Christ founded only one Church and 2) The Christian Family is scandalously split and divided.

They have also recognized that all Christians, both Catholic and non-Catholic are aware of this anomaly and are trying to remedy it. From this awareness the ecumenical movement was born. Ecumenism is a movement which strives to work for the restoration of the religious unity among all those who claim to believe in Christ.

The present-day ecumenism is not a man-made movement. It is the grace of the Holy Spirit Who inspires so many men of good will to remove the splits among the followers of Christ.

The Decree reads:

"Today, in many parts of the world, under the inspiring grace of the Holy Spirit, many efforts are being made in prayer, word and action to attain that fullness of unity which Jesus Christ desires.

"The Sacred Council exhorts, therefore, all the Catholic faithful to recognize the signs of the times and to take an active and intelligent part in the work of ecumenism".

The Decree recognizes that there is not a **Catholic Ecumenism** alongside the Orthodox or Protestant ecumenisms. All ecumenisms are but one movement, a **single Christian movement**, and each Church is asked by God to enter into that movement and contribute whatever it can to the restoration of unity of belief among all those who are baptized and follow Christ's Gospel.

What is the ecumenical movement?

The decree answers:

"The term 'ecumenical movement' indicates the initiatives and activities...to promote Christian unity."

The Fathers go on and suggest some means for achieving it.

Means of ecumenism—Catholic principles:

The decree reads about these means:

(1) "They are: every effort must be made to avoid expressions, judgments and action which do not represent the condition of our separated brethren with truth and fairness and so make mutual relations with them more difficult."

(2) "Then, 'dialogue' between competent experts from different Churches and Communities; in their meetings, which are organized in a religious spirit, each explains the teaching of his Communion in greater depth and brings out clearly its distinctive features. Through such dialogue everyone gains a truer knowledge and more just appreciation of the teaching and religious life of both Communions.

(3) "In addition, these Communions engage in that more intensive cooperation in carrying out any duties for the common good of humanity which are demanded by every Christian conscience".

(4) "They also come together for common prayer, where this is permitted."

(5) "Finally, all are led to examine their own faithfulness to Christ's will for the Church and, wherever necessary, undertake with vigor the task of renewal and reform".

(Renewal means to renew, that is, to adopt new attitudes, new liturgical and pastoral ways and methods, because the old ones, good in themselves, are less good for our times and needs. Such a renewal is normal in the life of the Church which is composed of men and works in time, for instance, the Old-Slavic language is removed from our church services, because the present-day Ukrainians understand very little of it).

(Reform, that is to restore to pristine form or vigor which has been deteriorated, due to human weakness and sin, for instance, the authority must be exercised as it was in the apostolic times in the spirit of Christian service).

(6) "In ecumenical work Catholics must certainly be concerned for their separated brethren, praying for them, keeping them informed about the Church and making the first approaches toward them. But their primary duty is to a careful and honest appraisal of whatever needs to be renewed and done in the Catholic household itself, in order that its life bear any witness more clearly and faithfully to the teachings and institutions which have been handed down from Christ through the Apostles."

The decree stresses the need of a good life among Catholics, because bad Catholics obscure the image of the divine Church in the eyes of non-Catholics. The decree reads:

"As a result the radiance of the Church's face shines less brightly in the eyes of our separated brethren and of the world at large, and the growth of God's Kingdom is retarded.

"Every Catholic must, therefore, aim at Christian perfection (James 1, 4; Romans 12, 1-2) and each, according to his state in life, play his part...For the Church must bear in her own body the

humility and dying of Christ against the day when Christ will present her to Himself in all her glory without spot or wrinkle" (Ephesians 5, 27).

(7) Catholics must respect what is good in the Churches of their non-Catholic brethren. The decree reads:

"Catholics must gladly acknowledge and esteem the truly Christian endowments from our common heritage which are found among our separated brethren.

"It is right and salutary to recognize the riches of Christ and virtuous works in the lives of others who are bearing witness to Christ, sometimes even to the shedding of their blood".

The Council Fathers expressed their joy that more and more Catholic people are interested in the ecumenical movement. The decree reads:

"This Sacred Council is gratified to note that the participation by the Catholic faithful in ecumenical work is growing daily.

"It commends this work to the Bishops everywhere in the world for their diligent promotion and prudent guidance".

RESOLUTIONS

New Year's Day is a time when without being able to help it, we look back, and look forward. Looking back over the past year we take stock of ourselves and our lives, perhaps with a tinge of regret for our mistakes and faults. Or we heave a sigh of relief at the passing of the worries and cares which now have gone. And we look forward to the year to come and wonder what it will have for us—for ourselves, our families, our business.

And instinctively we make some resolutions in order to ensure—as far as we can — that 1970 will be more successful in every department of our lives than last year. Resolutions are joked about so often. They are often made haphazardly. No one is surprised when they are broken. Which of us keeps until December the resolutions we make in January? Which of us even remembers what they are? But a resolution is a serious thing requiring some honest thought and a good intention to keep it.

Necessary resolutions

While we look around for a suitable resolution, let us not fall into the great mistake of missing the one thing that really matters: the salvation of our soul. The work of saving our soul is not only deserving of resolutions, it is crying out for them. Such resolutions to live better lives, to come nearer to God are not a matter of choice.

So the number one resolve today is to avoid sin and the occasions of sin. And particularly the sin that has figured most of all in our lives in the past year, the sin we have had to mention most often in Confession.

Most of us have quite a number of misdemeanours to mention in Confession. A New Year Resolution is a special offensive against one of them. So the honest thing to do is to pull out the serious sin, if there is one, and work on that. We would not be honest in this matter if we made a resolve about lingering too long over our morning coffee break, and cheerfully forgot about the frequent Mass missing or the vicious tongue we have—and use.

Be strong

This requires some courage. We first must admit to it. And that is often not an easy thing to do, even to ourselves. But whatever the fault is—whether negligence about Sunday Mass, a matter of impurity, some stealing or defrauding, or some serious uncharitableness—when we know it we have to acknowledge it and say: "This is my main fault, this I must tackle."

Be honest

Next it is necessary to find out if anything in particular has been the cause of this sin, any occasion of sin which the devil has used to lead us into it. This must be removed. And, finally, we have to determine on a programme of prayer and effort in order to enlist God's helping grace in our fight. Any such programme will include daily prayer, with a special prayer for this particular intention, frequent reception of the Sacraments of Confession and Holy Communion, and an increased devotion to Our Blessed Lady.

A good resolution, made, and kept, will make 1970 a good year for us because it will bring us nearer to God.

(Novena)

You will conceive and bear a Son, and you must name Him Jesus (Luke 1, 31-32).

If you drive by the school, please use your eyes and save the children.

Don't stand in your wife's way, if she wants to learn how to drive your car.

Things are getting improved from day to day. Why don't some people realize that the biggest room for improvement is their own ego.

A friend to all is a friend to none.
A friend's frown is better than a fool's smile.

Happy are those who mourn, for they shall be comforted (Matthew 5, 5). (3rd Beatitude)

The third beatitude is meant for those who have good reasons to complain, but do not do so for the sake of Christ.

"Mourning" which Christ mentions here means a kind of sorrow at the sight of everything that makes life of men miserable, unfit for the children of God and the future citizens of heaven, the land of everlasting joy, justice and peace.

First of all, the disciples should be really sorry for their own sins from which no one is completely free. St. John says: "If we say that we have no sin in us, we are deceiving ourselves and refusing to admit the truth" (1 John 1, 8). Such sorrow pleases God, because it keeps people humble in their own eyes and compassionate towards their fellow men whose faults and sins may hurt them. "Forgive us our debts!" (Matthew 6, 1).

We must also be sorry for the sins of our fellow men, because sin offends God Whom we must love with our whole heart. If we really love God, we must sympathize with Him and feel sorry when people offend Him, do not care to worship Him, try to destroy religion, as the Communists do, do not worry about the spread of His Church in the world, etc. When such things leave us insensible, we do not care about God. How pleasing to God are those who are sensitive to sin in themselves and in society and feel all the pain and distress at the sight of injustice among men, of oppression of the weaker, of greed in the big business and of cruelty to men, who should be loved as the children of the same Heavenly Father, and aren't! Prophet Malachi wrote: "Have we not all one Father? Did not one God create us? Why then, do we break faith with one another?" (Malachi 2, 10). When men refuse to pay homage to God and to love Him, He has all the reasons to be sympathized with by those who love

Him, "If I am the Father, where is My honor" (Malachi 1, 6).

Despite a steady progress of the world, there are many reasons to mourn, and the Church encourages us to do so and to labour in order to remove the causes which make life miserable for so many human beings of today. The **Constitution** on the Church in the Modern World says:

"The griefs and anxieties of the men of this age, especially those who are poor or in any way afflicted, those too...are (or should be) the griefs and anxieties of the followers of Christ..." Indeed, nothing genuinely human fails to raise an echo in their hearts" (N. 1).

How can we mourn and not feel sorry, when millions of people go to bed hungry every night, and some 15,000 are dying from starvation and malnutrition every day throughout the world? Diseases are destroying millions of lives among children who could live and enjoy life, the greatest gift which God can bestow upon a being.

Millions of people live in slavery behind the Iron Curtain, and their desire for freedom is considered a crime by those who oppress them, while the oppressors themselves are oppressed by the Muscovite Communists, bent on conquering the whole world and making it a Russian prison.

There is so much injustice in the socio-economic field, where the rich have too much and the poor too little to live on and to support their families. The **Constitution** on the Church in the Modern World mentions the poor workers "who receive a wage or income unworthy of human beings, who lack decent housing and are exploited by middlemen" (N. 71).

Millions of broken marriages, some more millions of artificial orphans, who are the product of these marriages, divorces, unhappy marriages, youth going astray, parents who neglect the proper education of their children, etc. constitute a good cause for mourning and being sorry.

Despite these grim facts, our sorrow should not push us into despair. We should be interiorly sorry for those who suffer them and try to relieve them from this misery, if we can. If we are unable to do so, we should submit to the will of God Who also suffers these things, although He does not like them. If we do so, God will comfort us in this life in our troubles and in heaven through eternal joy, as St. Paul says: "Blessed be the God and Father of Our Lord Jesus Christ, the God of all consolation who comforts us in all our sorrow, so that we can offer others, in their sorrows, the consolation that we have received from God ourselves" (2 Corinthians 1, 3-4).

Why don't problems hit our youngsters who have all the answers?

If there were no marriages, both husbands and wives would have to fight with strangers.

My Missions in the Province of Buenos Aires

by M. Schudlo, CSSR.

Sarandi (20-29-VI, 1969)

Sarandi is a suburb of Buenos Aires. A parishioner came to our Bishop's residence and took me by car to the church, a thing that does not happen here too often, because very few Ukrainians possess an automobile.

We have our own church in Sarandi, built after the Second World War. Before that time our people used to go to the Basilian chapel in Buenos Aires, which takes one hour of ride by bus.

The parish has a large territory. Our people are scattered in some other suburbs which belong to the parish of Sarandi. I paid a visit to 25 families, inviting them to the mission. Unfortunately many of them did not show up in church.

I was not too much surprised, because people have grown lukewarm in their faith. We had no priests in our Rite here for some 30 to 40 years. It is a real miracle that so many people still come to church.

The little church and the parish hall were built by some 15 families. At present the parish has some 100 families. There could be many more. The former pastor has visited 350 Ukrainian families, and there are several more to be found and visited.

Some 150 persons came to the mission, but only around 75 showed up every day. There was Mass every evening, 2 sermons for the people and on two occasions I had two instructions, one for the children and another for the highschool boys and girls.

When I was visiting our families and inviting them to the mission, a girl said: "I do not have to go to church to pray. I can pray anywhere, because God is everywhere". Not too many young people came to the mission, but some did come every evening.

Casa Nova (1-6-VII, 1969)

Casa Nova is also a suburb of Buenos Aires. I lived with the Bishop and went every evening by bus to preach this mission, which was conducted in a Latin Rite Church. Most of the time

the bus was so jammed with the people that it was hard to stand up.

Since the church looked very poor, I asked the pastor how many parishioners he had. "Eighty thousand", he replied, "but hardly one percent comes to the church on Sunday. How can I take care or visit so many people? All I can do is to baptize their children, give them first Holy Communion, say Masses on Sundays and bury some of them, because the majority does not care about an ecclesiastical burial. Their bodies are taken straight to the cemetery and buried without a priest".

I inquired how did he manage financially. He said: "I can hardly live on what I get from my people. I know that the church looks poor to you, but I have no money to repair it".

I paid a visit to six families, inviting them to the mission. Some fifty persons took part in the mission services. Many Ukrainian families who live in that section of Buenos Aires came from Paraguay. They are religious people, even the men, if you let them go without confession. It was a real success that some 10 men went to confession and received Holy Communion. I approached a man and told him: "Mr. So-and-So, why don't you go to confession?" He thought for a while and then came. And do you know what happened? Afterwards he went around and encouraged other men to do the same. When his wife had seen him receiving Holy Communion, she came up and said to me: "Father missionary, I have never felt so happy as I feel today. May God bless you".

The mission closed with a pontifical Mass, celebrated by our Ukrainian bishop A. Sapelak. It was celebrated in the "Prosvita house", because the Latin church was not available on Sunday.

His Excellency promised the people that henceforth they would have Mass every Sunday at 5:00 p.m., because till the mission time they had no Ukrainian Mass in Casa Nova.

After the mission I spent four days with the Latin Rite Redemptorist Fathers who have a monastery and a beautiful church in the center of the city. There I had a good chance to speak Spanish. The Fathers were very helpful and corrected my grammatical mistakes. They told me that it is becoming harder and harder in these days to get new vocations for the religious life.

Haedo (13-20-VII, 1969)

Haedo is a suburb of Buenos Aires. The mission was preached in the chapel of the Dominican Nuns. I stayed with our Bishop and went there by bus every evening. Up to two years ago our priest used to celebrate Mass for them every month. Then he stopped it, because he had other assignments. Now the Bishop promised the people that they would have a Mass every Sunday at 5:00 p.m.

The people came nicely to the mission. They were a little, but a nice group. Many could not attend the church services every evening because of their shift-work. People in Argentina

have strange working hours. The same thing is with the school children. Some of them go to school in the morning, some in the evening and some in the afternoon. The shortage of schools and teachers is responsible for these school shifts. Since the teachers are very poorly paid (some $45.00 to $60.00 a month), you will find very few men among them.

Some forty people went to confession during the mission and 50 received Holy Communion. Although I had fever at that time, I still had to preach this mission, because there was no substitute. Somehow I pulled through.

This was the last mission in the province of Buenos Aires. There is still one to be preached in our cathedral, and it will be preached in December. It will close on the New Year.

MISSIONS IN THE PROVINCE OF CHACO

The province of Chaco is a farmers' province. Resistencia is its capital. I took a train in Buenos Aires and went to Resistencia. From Resistensia I went by bus to Roque Saenz Pena for my first mission.

While travelling by train I had a good chance to see the country. It was all flat. You could see drought everywhere. Now and then herds of cattle could be seen, grazing the dry grass. Argentina is a big exporter of meat and grain.

The train was jammed with people. I met a man with whom we discussed several topics. He was going to Resistencia for a police document. "Why did you not write them instead of wasting your time and money?" I asked him. (Resistencia is some 600 m. from Buenos Aires). "I did," he replied, "but they did not answer. I'll go to the police as soon as I get to Resistencia, and hope that the police will not say: "Venga manana.—Come back tomorrow!" Thus he and I had a good laugh.

He said that Argentina is a very vast and rich country, but its progress is slow because of the lack of leadership. The government is in the hands of the generals. Free elections have been suspended God knows how long. The military are ruling the country. Argentina has more generals than the U.S.A. and there are some "honorary generals". It pays off to be a general in the Argentinian army. A few months ago the salary of the generals was doubled from 200,000 to 400,000 pesos a month. An American dollar is equivalent of 350 pesos. An ordinary worker makes between 25,000 to 30,000 pesos a month, and his pay was not increased!

Before leaving Buenos Aires I went to the bank and asked an employee to issue a savings book for me. He looked at my American passport and said: "I can't. Your first name is Michael. It should be Miguel! "You can't get a book, unless you show your personal documents and even a "clear-up" from the police. When I insisted that I needed a savings account, because I did not wish to carry the money I did not need, the employers had a consultation. I said to one of them: "Why don't you phone your president Ongania and get 'dispensation'?" He smiled and replied: "The

matter is not that important". I got a book, but when I came to a town in the Chaco province and tried to deposit some money, the employee refused to accept it, "because they serve their local customers only". Thus I found out that the book was useless to me. "If I wanted to deposit any money in their bank, I needed to open an account in their bank", they told me.

The employers were kind. They advised me to open a postal account, and then I would be able to deposit any money in any post-office in the Republic of Argentina. I went to the post-office. They gave a sheet of paper to be filled, checked my passport and sent the petition to Buenos Aires, promising that I would get the book within a month. Life is complicated in Argentina, as you can see.

Roque Saenz Pena (23-27-VII, 1969)

In this city our Sisters Servants of Mary Immaculate are building a monastery for themselves and a boarding school for the girls. They settled here two years ago. The mission was preached in their hall, temporarily converted into a chapel. I stayed with the Orionist Brothers who have a highschool for the boys. Some 800 highschool boys attend it.

The mission was preached in the evenings: Mass and two sermons. The good Sisters visited 20 families, inviting them to the mission. Some responded, while the others ignored the call. About 25 persons came regularly to the mission services.

There are many Ukrainian families in Roque Saenz Pena and around it on the farms. But most of them are Pentecostals. They were Ukrainian Orthodox before, but turned Pentecostals because of the lack of our own priests.

The monastery of the Sisters is meant to become the Ukrainian religious and cultural center for the whole province of Chaco. The Sisters are visiting our people in the city and on the farms. They often go to other cities and towns with the same purpose.

Fr. Michael Mykycej, an Orionist priest, director of the highschool served our communities till now. Henceforth Fr. Orestes Dub will visit our centers in Chaco, because Fr. M. Mykycej as director cannot dedicate much time to the pastoral work. The mission ended with a High Mass on Sunday. Some 50 people received Holy Communion during the mission.

Pampa Alcina (27-VII-3-VIII, 1969)

Pampa Alcina is a farmers' district. The mission was conducted in the house of Mr. G. Romaniv, in which I stayed on the farm. There was no electric light, so we had to use kerosene lamps. There are 27 Ukrainian families in that district. The majority of them are Orthodox. They are farmers and cultivate cotton.

Some 35 persons came to the opening of the mission, attended Mass and heard two sermons. In the consecutive days the attendance dwindled to some 20 persons. People around here are not used to going to church too often. As far as confession is concerned it is "women's business". Thus it was a kind of miracle

that four men came to confession and received Holy Communion at the closing of the mission. These good people decided to build a church. It will be the first Ukrainian Catholic Church in the province of Chaco. They have a lot for the church, blessed by Bishop A. Sapelak. A cross is planted on the ground. When I was leaving Winnipeg for Argentina, Fr. Michael Bzdel, CSSR., the pastor of St. Joseph's church, asked me to find a little church in Argentina, because the Women's League of St. Joseph has decided to help it and St. Joseph's church in Winnipeg would adopt it as its sister. I told the people of Pampa Alcina about it. They were very glad and agreed to dedicate their church in honor of St. Joseph. A document was drawn, signed by the parish committee and sent to Fr. Michael Bzdel. (Should anyone help this little parish, he could send his donations to Mr. Gregorio Romaniv, Casilla de Correo, N. 12, Corzuela, Chaco, Argentina).

I met a bank employee who complained that his salary was 25,000 pesos a month. It is extremely hard for a family to live decently on such a small income. He had to work on two jobs. I told him: "Why don't you give this country back to the Indians?" "As the things stand now, we should", he replied laughingly.

Las Brenas (3-10-VIII, 1969)

We have three Ukrainian churches in the province of Chaco, built by both Ukrainian Catholics and Orthodox. The missions were supposed to be conducted in these churches, because we do not have any Ukrainian Catholic church in the province. When the missions were announced, two emissaries from the Ukrainian Orthodox Brotherhood in Buenos Aires, Fr. A. Melnyk who works as a barber in Buenos Aires, and Mr. Danyluk came here and told the people that the Ukrainian Orthodox churches would not be available to the Catholics. Fr. A. Melnyk told me: "You came here to make propaganda".

We asked the Latin Pastor for the church and he gladly agreed. Thus the mission was conducted in his church and I stayed with him. The two emissaries from Buenos Aires did a "good job", by visiting people and inciting them to boycot the mission. Consequently very few Orthodox showed up in church. Even few Ukrainian Catholics came to the church. Our people here are extremely lukewarm in their faith. Although I had visited some 20 families, few of them responded. It was the poorest of all the missions preached in that province. One evening there were only nine persons in church. There were only 7 confessions and 10 Holy Communions.

Dr. Bezstanko,himself an Orthodox, was very disgusted with the propaganda against the mission. He was sorry that the emissaries from Buenos Aires did not let us use the Ukrainian church. He came to the mission every day. Once he invited me to his house for supper. His wife is an Arab, a Melchite Catholic. He has a nice house, but no car. All the poor people go to him when they are sick, and hardly two out of twenty pay him. There are seven doctors in Las Brenas. Dr. Bezstanko told me that there

should be some 3,000 Ukrainians in and around the city, but most of them are Pentecostals.

San Bernardo (10-12-VIII, 1969)

San Bernardo is a little town. We have a church and a "Prosvita" hall in that town. Since we were not allowed to use the Ukrainian Orthodox church, we went to the hall. It was the nicest of all the missions in the Chaco province. Despite the propaganda of the two emissaries who had visited our families in every place where the mission was to be preached, the people came nicely to the mission services, and most of them were Ukrainian Orthodox. Many of them were disgusted with the propaganda and the fact that we could not use the Ukrainian church.

Some 30 people came to the mission every evening. There was also a 15-minute instruction for the children, with which the parents were much satisfied. Most of these good children did not know even "Our Father" or "Hail, Mary". Their knowledge of the Christian faith was almost nil. When I asked the parents why don't they teach their children, a young mother replied publicly: "How can I teach my children, if I do not know these prayers myself?"

During the catechetical instruction I asked the children, "Who made you?" None of them knew the answer. "Why did God make you?" No answer. "What does God want you to do when you wake up in the morning?" One of the boys replied: "He wants me to wash my face". However, they learned very quickly the basic truths of our faith and repeated them in front of their parents.

Unfortunately the mission was too short. On the last day there were 38 people in the hall, including eight children. After the last sermon there was a panakhyda for all the Ukrainians, both Catholic and Orthodox who died in San Bernardo. Only 5 people went to confession. Three of them were men. When I asked the men to come to confession, one of them said publicly: "I did not go to confession for the last forty years, and I am not alone". He really is not! But the few that went, gave a good example to the rest of the people.

La Clotilde (13-16-VIII, 1969)

La Clotilde is a village. The mission was conducted in the Latin church. Most Ukrainians here are Pentecostals. During their church services some 500 people come to their hall.

There is just one Ukrainian Catholic family in the village and a few others on the farms. Although they are so few, some 15 or even more people took part in this short mission. During the mission I visited 10 Ukrainian families.

Conclusion of the missions in Chaco (16-17-VIII, 1969)

Our Bishop A. Sapelak came to Roque Pena for the conclusion of the missions in the province of Chaco. We had the Moleben and a sermon on Saturday evening and a pontifical Mass on Sunday. Some 150 people came to the Sisters Servants' hall for the Mass. The Bishop preached after the Gospel lesson and I delivered

the last sermon after Mass. 30 people received Holy Communion at Mass. Some came from the places in which I preached the missions. His Excellency was very much satisfied with the missions, because, considering the circumstances, 150 people attending Mass is a real 'show' in this province.

The church committee prepared a dinner for the people, and it was magnificent. During the dinner the girls sang a few songs. The Bishop spoke first, followed by a Ukrainian lawyer and the head of the Ukrainian Radio program. The Orthodox ladies, whose parents came from Volyn, also sang a few of their songs.

Thus ended the missions in the province of Chaco. After a day of rest I took the bus and went to El Colorado of the province of Formosa, for the next mission.

Henry Bergson's View of Christianity

Henry Bergson (1859-1941) a Jew and a great modern philosopher, has almost reached the decision about becoming a Catholic which he never did.

Jack Chevalier describes the state of his soul before death: "Turning his attention to history of which he had always been fond, Bergson concluded that with the coming of the Gospel there was a complete break, the commencement of a new world. Christianity and its diffusion throughout the civilized world brought about a renovation of the human soul. Human nature has been tamed by Christianity, which alone can save it, if indeed it can be saved, if it can escape the forces of evil, those diabolic forces that take advantage of the least failing of our will in order to achieve their work of destruction."

In a speech delivered at Evreux Bergson said: "Whereas through the mind we see God here below only in enigma, or in a mirror, through the heart we can attach ourselves to Him in a love which will achieve the perfection of an unchangeable steadfastness in glory".

It is through Christ, the Savior and Redeemer of the world, that we have access to this God Who is the Creator of things visible and invisible and Whose power and magnificence we can only glimpse.

He stated before death: "My reflections have led me closer and closer to Catholicism in which I see the complete fulfillment of Judaism .I would have been converted if for a number of years I had not seen in process of preparation (to a large extent, alas, through the fault of a certain number of Jews entirely lacking in moral sense) the formidable wave of Anti-semitism which is about to break upon the world. I wanted to remain among those who tomorrow will be persecuted. But I hope that a Catholic priest will be willing, provided the Cardinal Archbishop of Paris grants permission, to come to say the prayers at my funeral. In the event that it should be necessary, call a rabbi, but do not

hide from anyone my moral adhesion to Catholicism as well as the desire I have expressed first to have the prayers of a Catholic priest."

The will was dated February 8, 1937 three years before the Nazi divisions overran France, and Bergson died in Paris on January 3, 1941. His wish was granted and a Catholic priest, cannon Leievre of Neuilly, came to say the prayers. It must be noted, however, that he did not come as a priest, but as a private individual, and the prayers he said were not the liturgical prayers used at the funeral of the faithful. They were private prayers.

What should we think of the death of this great philosopher of our time? Of course, Henry Bergson's sincerity and admiration of Catholicism must be commended. But his attachment to Judaism, and especially to the Jews did not let him embrace the new faith which the Great Jew, the Rabbi of Nazareth, brought to the Jewish people some two thousand years ago. It is hard to see how he could reconcile his attitude toward the Gospel with his attachment to the Jewish cause in the fact of our Lord's declaration: "He who is fonder of father or mother than of Me is not worthy of Me!" (Matthew 10, 37).

We have no right to judge the consciences of our fellow men, for Christ is the only Judge that makes no mistakes, because He sees what we cannot see of the human hearts, and besides, Our Lord is a merciful Judge Who did not hesitate to die for those whom He was going to judge.

THE STATUE OF ST. JOSEPH

by Marie Young

In an alcove in our lobby,
There's a statue for all to see,
It is the father of our Saviour,
A carpenter in God's own favour.

On a pedestal he stands,
Wood and plane held in his hands,
Tho his clothes are very long,
You can see that he is strong.

His beard is trimmed so very neat,
Leather apron 'most to his feet,
This statue stands for, in God's plan,
Joseph worked like any man.

Just stand and look into his face,
This man of lowly birth,
He was the man in our Lord's plan,
To raise His Son on earth.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1970
FEBRUARY

REDEEMERS

Per aspera ad astra

КАРДИНАЛ · ЙОСИФ · СЛУГА · БОЖИЙ · В · РИМІ · ВЕРХОВНИЙ · АРХИЄПИСКОП

CARDINAL · JOSYF

VOICE

189-4487

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 2.
Volume XLII, No. 2.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Пречиста Діва жертвує Свого Сина 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Історія первісного християнства доказує, що Христос це Божий Амбасадор ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 7
Новий Катехизм 13
Активна участь у житті парохії ..... о. А. Тимків 16
Наслідки первородного гріха ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? 21
Місяць Католицької Преси 23
Після місій у провінції Чако ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 25

The Purification 33
Supernatural Virtues ..... M. Schudlo, C.SS.R. 34
How To Make A Delinquent 38
New Catechism 39
Problems of Modern Family ..... M. Schudlo, C.SS.R. 41
I'd Like To Know 44
Why and What You Need to Read ..... Donald F. Miller, C.SS.R. 47
After the Missions in Chaco (Argentina) ..... M. Schudlo, C.SS.R. 53
Impressions from Athens ..... John A. Meijer, C.SS.R. 57
Love Bears All Things ..... St. Alphonsus Liguori 61
Why Must We Love Our Enemies? 63

Second Class Mail Registration No. 1579

Пречиста Діва жертвує Свого Сина

(СВЯТО СТРІТЕННЯ)

Подякувавши Богові за те, що дав їм ласку зобачити перед смертю обіцяного Месію, що Йосип і Марія принесли Христа до Єрусалимського храму пожертвувати Його Богові, побожний Симеон поглянув на молоду щасливу Матір Спасителя і промовив: "Саме Його (Ісусове) ймення викликатиме суперечки. І тобі самій меч прошиє душу!" (Лука 2, 35).

Не всі люди користатимуть із ласк спасіння, що Син Марії приніс на землю. Багато хто, хоч будуть відкуплені на хресті, знехтують Христа і Його ласку, ба й навіть поборюватимуть Його навчання, щоб інші не послуговувалися ним і не проживали згідно з засадами Євангелії.

Спротив Христовому навчанню, що Божа Мати бачила вже за життя Свого Сина на землі, глибоко ранив її любляче материнське серце, бо вона сильно відчувала все те, що заторкувало Спасителя. Його радості були її радостями, Його смутки були її смутками. Найбільше Марія відчула цей гострий меч болю, як стояла під хрестом, на якім пробито Ісуса. "Близько хреста стояла Його мати", каже очевидець Св. Іван євангелист (Іван 19, 25). Розлука з Сином під час Його публічного життя, як Він ходив по Палестині та голосив людям Добру Новину, теж мусіла природно бути болюча для такої люблячої матері, якою була Пречиста Діва. Проте розлука в годині Його смерти на хресті була найбільшим ударом того меча, про який Св. Симеон згадував у святині в дні пожертвування Спасителя Богові (Лука 2, 35).

Радість і смуток Божої Матері

Між аскетичними письменниками було колись намагання представляти Божу Матір як істоту обдаровану всякими надзвичайними привілеями, на які нема ніякої гарантії ні в Св. Письмі, ні в дійсній християнській традиції. Не слід забувати, що Боже материнство Пречистої Діви, це такий великий привілей, якому не дорівнює ніякий інший. Треба памятати, що Божа Мати жила "на вигнанні" на землі, подібно як ми живемо. Вона так само подорожувала до вічности, як ми подорожуємо. Отож у житті керувалася вірою так само, як ми мусимо руководитися нею в різних обставинах життя, особливо у стражданнях і всіляких досвідах, які сильно огірчують інколи наше пробування в світі. Страждання змушували Божу Матір черпати потіху і підпору в вірі, як це буває з нами. **Юрій Тирел,** (†1909), ірляндський письменник, каже:

"Мовчанка Бога не дається прямо вияснити. Часом вона виглядає нерозумна і добровільна...Трудності віри такі великі, що інколи людина наполегливо кличе в темряві, благаючи хоча б одного слова, яким Він показав би, що Він існує".

Божа Мати, проживаючи на землі, мусіла так само мати різні трудності, як споглядала на свого Божого Сина та слухала Його слів. Св. Лука виразно зазначує, що не все було ясне для Матері Ісуса: ""Чому ви шукали за Мною? Хіба ви не знаєте, що Я маю займатися справами Мого Отця?" (Лука 2, 49). Водночас Євангелист додає: "Але вони (Йосип і Марія) не зрозуміли слова, що Він сказав їм" (Лука 2, 50). Хоч Марія не розуміла дечого, як ішло про Ісуса, все таки вона вірила в Нього і дорожила тим, що чула від Нього: "Його мати зберігала всі ті слова в своїм серці" (Лука 2, 51).

Божа Мати, читаючи Святе Письмо, напевно дивувалася, як зупинялася на словах Ісаї, що описував майбутнього Месію, який мав народитися з жидівської дівчини: "Ось діва зачне і породить Сина і дасть імя Йому 'Еммануїл' (Ісая 7, 14). Подібний подив мусів пробуджуватися в душі покірної Марії, як читала такий опис майбутнього Спасителя: "Хлопятко народилося для нас. Сина дано нам. Влада в нього на плечах. Він буде названий: Чудесний дорадник, сильний Бог, вічний Отець, Князь миру" (Ісая 8, 5). Тут описано майбутнє царювання Месії немов воно вже було б дійсністю.

Коли ці описи Месії викликали радість у серці Марії та подив для Його щасливої матері, то дальші зображення Месії мусіли розбуджувати своєрідний страх і тривогу: "Не було в Нім ні виду, ні краси...Зневажаний, останній між людьми, Чоловік болів, що зазнав недуги ...Він взяв на Себе недуги...Він був поранений за наші гріхи, роздавлений за наші беззаконня. Кара, що спасає нас, була на Нім." (Ісая 53, 2-6).

Перші дні по народженні Спасителя мусіли бути дуже радісні для Божої Матері. Привіт від пастухів, співи анголів у вифлеємській стаєнці, почуття, що Бог, зважаючи на її покору, вибрав її на Матір Свого Сина, напевно наповнили душу покірної Діви невимовною радістю. Якою щасливою мусіла Марія почуватися, як уперше взяла Ісуса в свої руки і пригорнула до серця! В такому шасті вона пробула 40 днів, бо Закон велів жінкам після дітородження залишатися вдома, поки не підуть до святині, не очищаться і не принесуть жертви подяки Богові за щасливе народження дитини.

Якою щасливою мусіла Марія почуватися, як, пригортаючи маленького Синка до серця, думала, що це не тільки її Дитина, але й заразом Цар неба і землі! Яка вдячна була Богові за те, що дозволив їй стати Матірю Свого Сина і дати Йому людську природу!

Марія напевно дуже ніжно доглядала і пестила Боже Дитятко, що було таке безпомічне, і це викликало її подив для тайни Божого Провидіння, яке так зарядило, що Творець стався сотворінням. Вона дякувала Богові за те, що могла служити Його Синові, що одночасно був і її сином. Доглядаючи Ісуса, вона теж адорувала Його як свого Бога, бо Його немічність не закривала в її очах Його божества і всемогутности. Невимовна радість і щастя це секрет Божої Матері, про який нема згадки в Святім Письмі, бо Марія не хвалилася ними перед людьми.

Ф. Шазл сказав: "Зависть це признання власної низькости".

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ТЕРПЕЛИВІСТЬ, ЛЮБОВ І МОЛИТВА НЕХАЙ НАБЛИЖАТЬ В УМІ І СЕРЦІ ВСІХ ХРИСТИЯН, ЩО В ЯКИЙНЕБУДЬ СПОСІБ Є ВІДДІЛЕНІ ОДНІ ВІД ДРУГИХ

(Наміреня Апостольства Молитви на лютий, благословлене Святішим Отцем)

Євангелія—це благовість любови. Христос раз-у-раз заохочував до любови так своїм прикладом, як і словами. Взаємну любов Він зробив на Тайній Вечері своїм останнім завіщанням. Зокрема Він сердечно бажав, щоб була єдність між християнами. Він навчав: **"Я добрий пастир. . ., і життя своє кладу за моїх овець. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я їх мушу привести, і вчують вони мій голос,—і буде одне стадо й один пастир!"** (Іван 10, 14-16). На Тайній Вечері Христос молився: **Отче Святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми!"** (Іван 17, 11). II Ватиканський Собор в декреті про екуменізм навчає: "Старання про усталення одности між християнами є одним з важніших намірів Священного Собору II Ватиканського" (ч. 1).

По—людськи судячи перешкоди до усталення цієї одности здаються непоборимі. Психологічні труднощі в часі віків дійшли до жахливих розмірів. Пропасть між Церквами все поглиблювалася тому, що противні сторони жили в ворожнечі, взаємно не стикалися, та не мали на себе жадного впливу. В часі історії ця сумна спадщина переходила з роду в рід. У відношенні до інших віровизнань тільки поручали: чуйність, обережність, розсудність і молитву.

Папа Іван XXIII і II Ватиканський Собор вибрали інший шлях, дорогу братньої любови між відділеними сторонами. В той спосіб усунено принаймні частину психологічних перепон і взаємини з нашими відділеними братами значно поліпшилися. Багато помогла стріча Папи Павла VI з головами незєднаних Церков.

Собор положив справу церковної одности на сумління всіх християн, скріпляючи бажання одности і розбуджуючи в їхніх серцях любов до тих, що ще не є в повній

лучності з Христовою Церквою. Це взагалі вплинуло на відділених братів і зродило в їх серцях бажання жити дружньо з католиками.

Наше відношення до наших відділених братів повинно бути перейняте духом покори, любови, а передусім бажанням одности. Мусимо терпіти з причини розділу в містичнім тілі Христа, Святій Церкві. Нам треба признати наші помилки, признаючи добрі речі в батьківщині відділених братів, і молитися, щоб прийшла бажана єдність.

Однак нам треба поступати осторожно, без поспіху, не даючи себе ошукувати, будьто би в відділених братів було все добре, а в нас все не добре. Нам не вільно пожертвувати правдиву віру і правду. Собор каже: "Ніщо не є так далеке від екуменізму як отой фальшивий іренізм, із-за якого чистота католицької науки може потерпіти шкоду та її певний і первісний змисл може затемнитися" (Там же ч. II). "В екуменічному діялозі католицькі богослови, придержуючися католицького вчення, в дискусіях з відділеними братами про Божі таїнства, повинні поступати з любов'ю правди, добросердечністю та смиренням" (Там же).

Дорога до з'єднання християн довга й утруднена. Мусимо йти тою дорогою з терпеливістю. Деякі робили поквапні, необдумані й нетерпеливі потягнення. Хотяй те все може свідчити про велике бажання приспішити єдність, однак дійсно воно є шкідливе для справи єдности. Воно витворює у відділених братів переконання, що в них все є добре та що вони не потребують з'єднання, а католиків впроваджує в хаотичне поняття про Церкву і віру та веде до релігійної байдужости. Тому Собор перестерігає, говорячи про екуменізм: "Про конкретний спосіб поведінки, беручи до уваги всі обставини часу, місця й осіб, нехай второпно вирішить місцева єпископська влада" (Там же ч. 8). Св. Павло про таке поступування каже: "Я свідчу, що вони мають ревність Божу, але вона не розумна" (Римляни 10, 2).

Мусимо терпеливо вичікувати, щоб ті, що вірно шукають одности, робили конечні богословські дослідження. Година з'єднання прийде тоді, коли Богу це сподобається. І католикам і відділеним братам треба розпо-

ложити уми й серця до з'єднання. Тим часом нехай продовжують розмови, дискусії і спільні молитви, що будуть кормити, підсичувати взаємну любов. Водночас належить співдіяти в справах справедливого миру, суспільного поступу та помочі вбогим. Але справа з'єднання не ограничується до таких людських послуг. Одність, якої бажав Христос, полягає на видимій, органічній церковній одності в одній, святій, соборній і апостольській Церкві.

Нам треба багато молитися, зокрема в часі тижня з'єднання (від 18 до 25 січня), празників Богоявлення і Воскресення, у Великий Четвер і П'ятницю. Екуменічне діло є головно ділом любови, злученої з покірною, повною довіря молитвою, щоб Бог з'єднав те, що розлучилося. Багато молімся до Пресвятої Діви Марії, Матері святої одности.

Місійне наміреня: Молитися про вистачальне число катехитів і шкіл, де вони виховуються.

БЕРЕЗЕНЬ: Загальне наміреня: Нехай поступ техніки й наук причиняється до пошани Творця, захисту і розвитку людської гідности.

Місійне наміреня: Християнське родинне життя в місійних краях нехай буде прикладом для не-християн.

Людство постійно поступає в матеріяльнім світі, але де духовий поступ? Хіба різні дивацтва це доказ поступу?

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної власти.

ІСТОРІЯ ПЕРВІСНОГО ХРИСТИЯНСТВА ДОКАЗУЄ, ЩО ХРИСТОС ЦЕ БОЖИЙ АМБАСАДОР

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Християнство завело в світі **такі** зміни в **інтелектуальнім і моральнім** порядку, що ці зміни є **дійсним чудом,** тому вони потверджують наше твердження, що Христос це **Божий** Амбасадор-Посланець.

Подивугідне поширення християнства

Раціоналісти і комуністи приписують поширення християнства різним природним причинам, існуванню рабства, погорді людської гідности, загальній непевності про поняття, хто така людина, тощо.

Ми ж розглядаємо скоре **поширення** християнства і його **вплив** на реформу **моралі** як доказ, що воно походило від Бога, тому Христос, що приніс нам його, є Божим Амбасадором.

Розглянувши положення тодішнього світу, бачимо, що скоре поширення християнства в світі між народами і його вплив на реформу обичаїв, було **чудом** у моральнім порядку, тому це доказ, що воно походить від Бога.

Дії Апостолів зазначують, що вже за життя самих Апостолів християнство було защеплене майже в усіх містах розлогої римської імперії, як це так само виходить із **листів** Св. Павла, що їх писав до різних громад, особливо в східній частині імперії.

Про це поширення маємо свідоцтво в світських римських письменників, от хоча б Тацита, Светонія і прокуратора Плінія в Малій Азії. **Св. Юстин,** мученик і філософ (†165) писав до римського імператора: "Ми забрали ваші міста, ваш сенат, залишаючи вам тільки самі святині".

Християнство було так сильно поширилося за три століття, що Константин Великий, римський цісар, надав **свободу** Церкві в 313 р. і вчинив його **офіційною** релігією римської імперії.

Воно так само було поширилося й поза римською імперією, особливо в **Персії,** сьогоднішньому Ірані.

Християнський вплив на реформу обичаїв

Християнство осудило **ідолопоклонство,** зіпсуття обичаїв, неморальні вибрики, нечистоту, нелюдську пове-

дінку з невільниками, вбивання небажаних дітей, і водночас витворило **одушевлення** для **чеснот**, любови ближнього, тощо, як це виходить із геройства мучеників, які вмирали за Бога, чи свідчення **поган**, які кликали з подивом: "Дивіться, як ці християни люблять ся!" В цій любові не було різниці між соціяльними класами, бо всі любили всіх.

Християнство відновило **захитану родину**: воно проголосило **нерозривність** подружжя (Матей 19, 6), зрівняло **чоловіка з жінкою** (Галати 3, 28), вияснило, що **клясові і національні різниці** між людьми не повинні розбивати одности людського роду, що є Божою родиною (Колосяни 3, 11) і звеліло шанувати дітей, бо Христос сказав: "Глядіть, щоб ви не погорджували ніким із цих малих (дітей), бо їх анголи в небі повсякчас бачать обличчя Мого Небесного Отця" (Матей 18, 10 і Лука 9, 48). Отак християнство викоренило варварський звичай, поширений у Греції, де небажаних дітей чи калік викидали в безодню поза містом.

Воно причинилося до поліпшення долі **рабів** і до їх звільнення, бо проповідало загально братерство між людьми.

Християнство **відновило громадянство**, бо навчало, що "нема влади, яка не походила б від Бога" (Римляни 13, 1), тому володарі будуть здавати Богові звіт, як вони цю владу виконували, і заразом навчало **підвладних слухати** законної влади: "Слухайте своїх наставників і коріться їм" (Євреї 13, 17). Ця ж гармонійність між володарями і підвладними причинилася до реформи громадянства і усунення тертя і несправедливости в державах.

Християнство злагіднило **жорстокості** під час війн і поліпшило долю воєнних бранців.

З цього видно, що християнство помогло людям викорінювати **блуди**, заводити **справедливість**, плекати **чесноти**, і тому воно перевищає всі інші релігії.

Як можна виснити ці факти?

Поширення християнства мусіло бути **Божим діломчудом**, бо тут були майже **непереможні перешкоди**, тому воно не могло так скоро поширитися **природними засобами**.

І так: Жиди робили все, що могли, щоб скомпромітувати Христа і Його навчання в світі, бо не прийняли Його як Месію. Вони ж були в містах у цілій римській імперії. Дії подають, що вони в Кесарії отак оскаржували Св. Павла перед римським прокуратором **феліксом**: "Ми переконалися, що чоловік цей—зараза, що робить колотнечі між усіма юдеями" (Дії 24, 5).

Погани, особливо філософи, висмівали християнство, як це доказує подорож Павла до Атен (Дії 17, 33), де стоїки заявили йому: "Про це послухаємо тебе іншим разом" (Дії 17, 18-33). Сам же Павло заявляє, що "Розпятий Христос був для юдеїв ганьбою, а для поган нісенітницею", байкою (1 Коринтяни 1, 23).

Християнство проповідувало такі **тайни віри**, що їх не можливо розумом доказати, тому не легко було людям приймати їх, от хоча б тайну Пресв. Евхаристії чи Пресвятої Тройці.

Навчання Христа про **мораль** зовсім не апелювала зіпсутим грекам і римлянам. Св. Павло описує це зіпсуття між римлянами (Римляни 1, 24-32) і греками, про яких каже: " Соромно й говорити про те, що ці люди потайки виробляють" (Єфесяни 5, 12).

Природні засоби не могли помогти ширити християнства

Проповідники Євангелії були невчені **жиди**, які не знали **філософії**, що в ній греки любувалися. Св. Павло правдоподібно був обзнайомлений з філософією грецьких **стоїків**, але він не користувався нею.

Християнські проповідники не вживали **насилля, зброї**, щоб ширити християнську віру в світі. Люди **добровільно** приймали її, в чому не шукали **престижу**, бо вона не давала його. Люди не приймали її теж тому, що вона задовольняла людські **пристрасті** й амбіції. Навпаки, вона поборювала їх, голосячи лагідність, покору, терпеливість, тощо.

Апостоли не користувалися людською **красноріччівістю, ба й нехтували** нею. Св. Павло пише: "Хіба Бог не вчинив дурною мудрість цього світу?" (1 Коринтяни 1, 20).

З повищих фактів виходить, що переміна духа й ума в світі не доконалася людськими засобами, тому в цьому був **Божий Палець**, цебто Божа **інтервенція**, і тому християнська релігія є **правдива і Божа**. Люди зобовяза-

ні приймати її, бо вона походить від Бога, який обявив нам її через Христа, щоб помогти нам осягнути нашу вічну ціль, цебто вічне щастя в небі.

Релігія, що так скоро поширилася в світі, який любувався в розпусті і зіпсутті, що вона поборювала, і водночас потрапила витворити героїв святости, мусить бути Божа, тому цей факт треба називати дійсним чудом. Таке чудо трапилося тільки в християнській релігії.

Геройськість мучеників

Мученик це грецьке слово, яке означає **свідок.** Мученики були свідками Христа, бо вони своїми муками і смертю свідчили про свою віру в Христа.

Геройство мучеників це **моральне чудо.** Воно доказує, що Христос це Божий Амбасадор, і мученики за цю віру віддали своє життя.

Писання Отців Церкви і **твори поганських** письменників наявно свідчать, що тисячі чоловіків, жінок і дітей померли за Христа під час переслідувань Церкви в римській імперії. Перше переслідування було за царя **Нерона,** що був спалив Рим і вину звалив на християн (64-68), а останнє за Діоклеціяна (303-5). Всіх загальних переслідувань було **десять.**

Були теж переслідування в **Персії,** де тисячі людей згинуло, в **Японії** і Китаю, та й не брак його в Україні, де тисячі постраждали за віру від комуністів.

Ці мученики за Христа дали **приклад** геройської терпеливости, бо страждали без нарікання і прокльонів, тощо. Ось тому їхні страждання і смерть це доказ правдивости християнської віри, бо це тільки Бог міг дати їм таку силу духа, щоб так умирати за віру, бо тут не йшло про **одиниці,** але **масу** чоловіків, жінок і навіть дітей. Ніхто ж не страждає задармо аж до смерти. Мало є таких людей, що **природно** може переносити подібні муки, не згадуючи муки, не згадуючи вже про **дітей.**

Не знати точно, **скільки** мучеників віддало життя за Христа і Його Євангелію. Деякі письменники пересаджували, твердячи, що було їх аж 15,000,000 Новіші дослідники історії це заперечують, і кажуть що могло їх бути не більше ніж 150,000 в часі переслідувань Церкви в римській імперії. До цього треба додати ще й мучеників в інших країнах світу.

Церква проголосила мучеників святими.

Порівняння Християнства з Іншими Релігіями доказує, що Христос Це Божий Амбасадор

Дехто ставляє **буддизм і ісламу** нарівні з християнством, ось тому треба розглянути їх.

БУДДИЗМ

Буддизм процвітав в Індіях у шостім столітті до Христа. Він є ще досіль у Вієтнамі, Цейлоні, Японії і Тибеті. В світі має бути коло 400,000,000 буддистів.

Наука буддизму

Буддизм нічого не каже про Бога. Всі істоти є рівні. Добрі діла бувають нагороджені, а лихі покарані. Люди переходять по смерті **метаморфозу** й осягають досконалість у **нірвані. Нірвана** це вічний, несвідомий спочинок, вільний від болю і бажань. Нірвана це негативний ідеал блаженства, бо людина не відчуває нічого.

Буддизм **забороняє** брехню, пянство, морд і перелюб. **Ченці** буддисти мають бути вбогі і безженні.

Буддизм має в собі **багато сект.**

Критика буддизму

Християнство веде до досконалости і вічного свідомого щастя, а буддизм до анігіляції в нірвані, де людина нічого не відчуває, бо пробуває в несвідомім стані.

Буддизм не має **Божих чуд,** щоб потвердити своє навчання, бо й не признає особового Бога і не навчає про Нього людей. Ось тому буддизм це людська релігія, а не Божа, хоч вона має в собі багато **цінних** навчань. Це доказує, що людина з природи хоче бути добра.

ІСЛЯМ

Іслям повстав у шостім столітті по Христі. Магомет, що є пророком Ісляму і його основником, народився коло 570 року. Він зорганізував розбиті арабські племена, здобув святе місто арабів Мекку і подав своїм послідовникам **нову релігію,** яка признає одного правдивого Бога, що його зве **Аллахом.**

Магомет твердив, що ангол **Гавриїл** обявився йому і звелів голосити світові нове обявлення Магомет помер в 622 році. Його армії змусили багатьох приймати цю релігію, що зветься **ісламом, цебто підчиненням Божій волі.**

Навчання Ісляму

Іслям признає: 1) Існування одного Бога, але виключає Трійцю; 2) існування анголів; 3) обявлення Корану, святої книги Ісляму; 4) Безсмертність душі, воскресення тіла, нагороду в небі і кару в пеклі. 5) Фаталізм: **"Аллах подбає"**, цебто глибоку пошану до абсолютної влади Бога.

Критика Ісляму

Музулмани не є поганами, бо вірять у єдиного правдивого Бога, того самого, що в Нього вірять християни.

Іслям має багато правд у собі, бо запозичив їх від юдейства і християнства. Магомет багато подорожував і тому знав про ці дві релігії.

Нема **ніякого доказу**, що Магомет мав якісь дійсні обявлення від Бога, який велів йому голосити світові нову релігію. Ніяке **дійсне чудо** не потвердило навчання Магомета.

Поширення Ісляму можна вияснити тим, що подав багато **правди арабам**, які були ідолопоклонниками, і так само легкою мораллю, от хоча б **дозволом** на многоженство, рабство не-арабів, розвід, **святою війною**, яку наложив на спільноту арабську, тощо.

Іслям поширився завдяки завоюванню **армією і різними привілеями**, що держава надавала тим, що приймали іслям.

Іслям сьогодні сильно шириться в Африці. Колись Туреччина, а сьогодні Єгипет є найбільше магометанською і місіонерською країною Ісляму.

Заключення

З цього порівняння видно, що ніяка релігія світу не виказує стільки **Божих познак**, як християнство, тому воно не боїться порівняння з іншими релігіями. Християнство після поважного розсліду являється **Божою** релігією, бо йнакше годі вияснити факт, що воно так пречудно перевищає всі інші релігії світу.

Всі люди повинні: 1) шанувати релігію; 2) надприродне обявлення було конечне людям; 3) християнство це сьогоднішня Богом обявлена релігія, ось тому всі народи зобовязані приймати і визнавати його, бо **Св. Петро** каже: "Нема в нікому іншому спасіння, бо нема іншого імени під небом, що було дане людям, яким ми маємо спастися" (Дії 4, 12).

ХРИСТОС ВЕРТАЄТЬСЯ ДО СВОГО ОТЦЯ

Ch.30 Jesus returns to his Father

РОЗДІЛ 30
ІСУС ВЕРТАЄТЬСЯ ДО СВОГО ОТЦЯ

Воскреслий Христос залишився ще сорок днів зо Своїми Апостолами на землі. Він докінчував їх вишкіл, вияснював науку Євангелії, яку вони не завжди добре розуміли, як Він ходив з ними по Палестині і скріпляв їх віру та відвагу, щоб по Його відході до неба вони могли піти в світ і всім людям проповідати Його Євангелію. "Він (Ісус) показувався їм живим у численних доказах після Своєї муки, являючись сорок днів і розповідаючи про Боже Царство" (Діяння 1, 3).

Під час Христових Страстей майже всі апостоли стратили відвагу та зневірилися. Христос мусів розбудити

в них віру в перемогу Його ласки. Він показав їм, що Його смерть на хресті не була невдачею, але тріюмфом Божої доброти, бо через ці терпіння Він відкупив людей з гріха і заслужив Собі на вічне щастя в небі. Він так само вислужив вічне щастя для всіх тих, що повірять у Нього та служитимуть Небесному Отцеві. "Той, що воскресив Господа Ісуса, воскресить і нас з Ісусом і поставить з вами" (2 Коринтяни 4, 14).

По сорок днях Ісус поблагословив Своїх апостолів і відійшов до Отця, щоб отримати від Нього нагоду за те, що помер за нас, як це Ісус заявив, заки пішов на смерть за спасіння всіх людей (Іван 17, 1-5).

Тепер Ісус є в небі. Його тіло прославлене так само як прославлена Його душа. Ісус є вповні щасливий у небі. Святі бачать Його в небі, люблять Його і дякують Йому за те, що Він помер за них і поміг дійти до неба.

Ісус дальше є Богом і Чоловіком. Як Чоловік Він є тільки в небі. Як Бог Він є всюди так само як Бог Отець і Святий Дух. Ісус в небі не забуває про мене. Він молиться за мене до Отця і чекає, щоб я так само прийшов (прийшла) до неба, де разом з Ісусом буду любити і прославляти свого Небесного Отця навіки.

Ісус хоче, щоб усі люди пішли до неба. бо йнакше не був би вмирав за їх спасіння. "Власне тому Він є Посередником, щоб після того, як наступила Його смерть для відкуплення з гріхів. . .вибрані одержали обітницю вічного спадкоємства" (Євреї 9, 15).

Якщо хтось не буде в небі, то сам собі буде винен, бо не хотів жити на землі як добра Божа дитина. Ісус помагає всім жити так, як Отець каже їм жити на землі.

Як Ісус ішов до неба, то забрав з Собою всі душі, що були в аді. Від того часу всі ті, що спасаються, ідуть до неба, якщо вони не мають ще робити покути за гріхи в чистичищі. Відхід Ісуса до неба зветься Вознесенням Ісуса.

Як Ісус увійшов до неба, то відтоді добрі душі безперестанку ідуть до неба, бо Ісус Своєю смертю відчинив небо для тих, що люблять Бога і служать Йому. Як Ісус забрав душі з аду, то ад перестав існувати, бо всі його мешканці пішли до неба.

Як Ісус сказав апостолам, що піде до неба, тому мусить на час покинути їх, то вони були смутні, бо не хотіли тратити любого Учителя. Ісус потішив їх і сказав: "Нехай не тривожиться ваше серце! Віруйте в Бога і в Мене віруйте. В домі Мого Отця є багато місць. . .Я іду приготувати вам місце. Коли відійду і приготую вам місце, то повернуся і візьму вас до Себе, щоб і ви були там, де Я" (Іван 14, 1-3).

ПИТАННЯ

1) Як довго Ісус залишився на землі з Апостолами по Своїм воскресенні?

Ісус залишився з апостолами сорок днів по Своїм воскресенні.

2) Що сталося в дні Вознесення?

В дні Вознесення Ісус з душею і тілом пішов до неба, щоб отримати від Отця нагороду за Свої терпіння і смерть.

3) Чи ти так само підеш до неба з тілом і душею?

Так, я так само піду до неба з тілом і душею, якщо на землі буду жити як добра Божа дитина.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Переможцеві дам сісти зо Мною при Моїм престолі, як і Я переміг і сів зо Своїм Отцем на Його престолі (Одкровення: 3, 21).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди вірно заховувати Божі і церковні Заповіді, бо це заведе мене до неба.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Христе, наш Боже, Ти виповнив завдання, що заторкувало нас, і поєднав землю з небом. Хоч Ти славно вознісся, все таки не покинув нас, бо невпинно перебуваєш серед нас, запевняючи тих, що люблять Тебе: 'Якщо Я з вами, то хто буде проти вас?' (Кондак Вознесення).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поможи мені так жити на землі, щоб колись зобачити Тебе і мого Небесного Отця в вічній славі в небі.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Що значить, що Ісус вернувся до Свого Отця?

2) Хто пішов до неба разом з Ісусом?

3) Намалюй рисунок, що показує Ісуса, як Він відходить до неба.

Активна участь у житті парохії

о. А. Тимків

Існує в нас чимало різних організацій і товариств, як світських так і прицерковних, що в більшій чи меншій мірі проявляють свою живучість. З-поміж них особливіше значення, хоч не завжди належно доцінюване мають Апостольства Молитви. Про них, про релігійні братства при наших церквах, дав був поучення Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ.

В ньому сказано ось що:

Конечно треба, щоб в кожній парохії було бодай одне, добре зорганізоване і добре ведене братство. Від того залежить добро цілої парохії. Де такого братства нема, там майже не можливо священикові добре провадити парохію. Тому мусимо парохію якнайліпше зорганізувати, зачинаючи від організації братства. До тої організації безумовно треба, щоб провід братства сходився бодай раз у тиждень, а щонайменше раз у місяць, у пароха та нараджувався над потребами парохії і над способами, як зарадити їм.

Де того звичаю частих сходин братства нема, там безумовно мусить він бути впроваджений. Хоч поміж нами є мало людей, які були б добрими організаторами, то однак мусимо це робити. Така організація парохії не є трудна. Треба тільки до неї взятися з повною надією на поміч Всевишнього. А тоді кожна праця в тім напрямі, навіть найпримітивніша, безумовно принесе великий хосен.

Зачинаючи це діло, треба, очевидно, після доброї молитви та випрошення з неба потрібної помочі, запросити до себе 3 або 4 найповажніших і найпобожніших парохіян, зачати від мужчин, а може і разом (з жінками). Після спільної з ними молитви, зачне парох із ними свобідно розмовляти про свої журби. А журбами душпастиря, так загально кажучи, є добро цілої парохії. Бо немислима річ, щоб душпастир не розмовляв про цю свою журбу й про це велике завдання, яке має сповняти, з побожними парохіянами, та не шукав у них помочі. Це немислиме, бо без тієї помочі душпастир не може добре сповнити своїх обовязків.

Перша розмова дасть душпастиреві стільки матеріялу й помочі, що він буде опісля з тугою чекати на друге зібрання. Бо перше зібрання переконає його, яка успішна є поміч парохіян і то, очевидно, не матеріяльна, але духова поміч.

Які ж то головні журби священика?

Ось такі: люди, що живуть у "дикому подружжі", люди, які дають згіршення, діти, що до нашої школи не ходять і катехизму не вміють, вдовиці, яким треба помочі, сироти, що їм треба заступити батьків, більша участь вірних у Богослуженнях, спільні молитви по хатах, Великодня сповідь, осторога перед злою книжкою, культ Пресвятої Евхаристії, сектанти, незгода, пянство, розпуста, грошолюбство і—без кінця наші місцеві потреби.

Бо ж душпастир журиться за всіх і про все, а не маючи змоги всім помогти, мусить шукати підтримки у ліпших парохіян. Така розмова з парохіянами про всі ті справи, хоч би й не принесла іншої користи, вже тим самим станеться елементом поступу й поправи для цілої громади, а то тим способом, що втягне тих побожних людей в круг душпастирського діяння Церкви, навчить їх думати про загальне добро парохії, це добро цінити і про це добро дбати.

Не всі вичислені справи можуть бути предметом журби священика. З безконечної журби доброго душпастиря, добра організація братства багато справ розвяже і в багатьох справах поможе. Саме говорення про ті справи з добрими парохіянами є конечною умовою доброго душпастирювання. І сміло можна сказати: добре зорганізоване братство є першою працею і першою журбою душпастиря.

Як довго між вірними та душпастирем нема такого живого контакту, як довго у вірних нема того загального дбання про добро парохії—парохія, як така, не живе цілком так само, як не живе родина, що спільно не від-

дає Богові того, що Йому належиться. . .Кожний зокрема може бути навіть звязаний Божою благодаттю з цілою Христовою Церквою, але коли не бере участи в житті парохії, як такої, як не дбає про її добро,—парохія для нього не існує, а він для парохії чужий.

Буває й таке, що навіть добрі християни пригадують собі свою парохію лише тоді, коли треба метрику взяти, дитину охрестити або вінчатися. А поза тим навіть не знають, до якої парохії належать, як в їхній місцевості є більше парохій. Хто ж не бачить, що це не є в порядку?

Життя парохії є незвичайно важним елементом у християнському житті людей. Тому поручаю працю над братствами. Тих братств є багато, проте боюся, що нема по парохіях того братства, яке є серцем парохії. Кожне з існуючих таких братств може бути таким серцем. Це залежить від второпности душпастиря. Той провід безнастанно потрібний; без нього найідеальніше зорганізоване братство знидіє до місяця. Якщо провід буде второпний, тоді також неактивна від літ парохія зачинає жити вже від першого такого зібрання, як я його описав. Нехай Божа Мудрість дасть зрозуміти та відчути, що є парохія і чого їй потрібно.

Особливо культ Христового Серця та братства й товариства присвячені тому культові, так зв. Апостольства Молитви, розвивають діяльність. . .із великою користю для народу. В парохії, в якій люди почитають Христове Серце, ціле релігійне життя зачинає розцвітати, так як з настанням весни ціла природа будиться до життя. Тому є це безсумнівним обовязком кожного душпастиря плекати той культ при помочі Апостольства Молитви.

До цих глибоких і практичних порад Слуги Божого Митрополита Андрея, можна б ще тільки додати, що ніяке товариство чи братство під жадним оглядом не може дорівняти Апостольству Молитви. І Серце Ісуса і Серце Марії і Евхаристійна Жертва і ціла Церква — бере живу участь у цім товаристві. Воно займається Божою славою і спасінням душ та відповідає на основне питання нащо людина живе на землі?

Ніяким товариством чи братством не займаються Римські Папи так дуже, як Апостольством Молитви, наділюючи його прерізними привілеями і відпустами.

"Апостольство Молитви—це найгарніша форма прослави Христового Серця, що є наче його душею, і найдосконаліша форма християнського життя, це правильник душпастирювання"—ствердив Папа Пій XII. Також Папа св. Пій X сказав: "Багато корисних засобів створила ревність католиків, щоб поборювати те велике й різнородне зло, яким заразилося людство, але немає кориснішого засобу над Апостольство Молитви".

Може дехто скаже: Навіщо нам ще й цього клопоту з Апостольством Молитви? І без нього маємо досить різних клопотів. . .

Правда, клопоти є, але де їх нема? Адже ж саме життя на землі—це клопіт, з якого треба так вивязуватися вміло, щоб совість не була обтяжена провиною. А в клопотах душпастиря великою поміччю є якраз Апостольство Молитви. "Поміч світських людей у душпастирюванні є необхідністю", заявив Великий Папа Пій XII.

Самі бачимо, що довкола нас забагато гріхів, а замало молитви, особливо апостольської молитви. Вже звичайна молитва—це такий потенціял, що нахилює навіть Божу всемогутність до потреб нашої немочі, а що ж говорити про силу апостольської молитви! "Коли двох із вас згодиться на землі просити, що б там не було, воно буде дано Моїм Отцем Небесним, бо де двоє або троє зібрані в Моє імя, там Я серед них" (Мт. 18, 19-20). Або: "Все, що попросите в Моє імя, те вчиню" (Іван 15, 13) та "Просіть і дасться вам" (Матей 7, 7). Так говорить Христос про молитву.

Дальше, Христос каже: "Діти цього світу мудріші в їхньому роді від дітей світла" (Лука 16, 8). Безбожники вживають усяких способів для знищення Божого царства на землі, а "діти світла" — Божі діти, сплять, занедбують свої обовязки в ширенні Божої слави і спасінню душ. Часто навіть не звертають уваги на найуспішніший середник у тій роботі — на Апостольство Молитви. Тому й Спаситель жаліється, що "діти цього світу мудріші від дітей світла. . ."

Лорд Нельсон, що розгромив французького цісаря Наполеона I під Трафальгар, закликав, вмираючи від ран у бою: "Я дякую за те, що дозволив мені вмирати при сповнюванні мого обовязку".

Наслідки первородного гріха

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо вчить: **"Тим то як через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили"** (Римляни 5, 12).

Тому що Адам, який був головою всього людства, згрішив, провина його гріха дісталась у спадщині всім його нащадкам. Це є первородний гріх. Через гріх перших людей, усі їх нащадки родяться без освятної ласки, яку, за Божим пляном, вони мали унаслідити. Тільки Божа Мати, Преблагословенна Діва Марія є вільна від первородного гріха через окремий привілей, заслужений самим Божим Сином.

Крім того, лихі наслідки первородного гріха дістались у спадщині всім людям. Через те всі люди є схильні до гріха. Це проявляється в їхнім нерозумнім бажанні речей цього світу, наприклад, розкоші, майна, чести та слави. Щобільше люди мають зносити багато клопотів і терпінь та вкінці мають умерти. Через первородний гріх диявол здобув владу над світом.

Коли б Бог не був змилосердився над грішними людьми, ніхто з них не міг би дістатися до царства небесного.

Скільки нещастя приніс одинокий гріх Адама цілому людству! З того можна бачити яким страшним злом є гріх!

Святе Письмо твердить: **"Помисли людського серця злі вже з молодощів"** (Буття 8, 21). **"Бо все, що в світі,—пожадливість тіла, пожадливість очей і гординя життя,—не від Отця, а від світу"** (1 Іван 2, 16).

Англійська коровела, Єлисавета I, сказала в годині смерти: "Я радо віддала б усі свої багатства і посілості, щоб можна було прожити бодай ще одну годину довше." Скільки ж часу люди тратять на пусті балачки, оглядання телевізійних програм, замість молитися, читати Біблію чи виконувати діла, які приносять Богові славу і людям користь?

---

1) Хто такий вільнодуменець?

Вільнодумець це людина, що відкидає навчання і засади всякої релігії, бо на її думку вони не погоджуються з розумом. Історично вільнодумці це наслідники і духовні діти теїстів, тобто раціоналістів 18-го століття, що вірили в Бога як творчу Силу, але відкидали водночас усяку формальну релігію та її практики. Вони так само заперечували всяке Боже обявлення.

2) Чому деякі люди бунтуються проти всякої влади і критикують її, не виключаючи церковної влади, тобто Папи, Єпископів і священиків?

Звичайно такі критики терплять від почуття непевности, що невпинно докучає їм. Нерідко вони бунтуються проти влади тому, що в них замало покори або тому, що самі хотіли б приказувати іншим, хоч не мають до цього здатностей.

Християнин вірить, що законна влада походить від Бога, як каже Св. Павло (Римляни 13, 1), тому слухає її законних приказів, хоч інколи може не погоджуватися з виданими розказами, бо й навіть церковна влада не є непомильна, як видає розпорядки. Він має право звернути владі увагу, якщо думає, що приказ недобрий чи некорисний для справи, але він це повинен чинити з братньою любовю і пошаною.

3) Я читав в однім часописі, що Церква змінить своє наставлення до статевих порушень шостої заповіді між нежонатими, бо йнакше потратить багато доростаючої молоді. Чи Церква годна це вчинити?

Церква не має права змінити Божих Заповідей. Шоста Заповідь, яка забороняє статеві приємності поза подружжям, це Божа Заповідь, тому Церква не має права змінити її і дозволяти нежонатим на статеві приємності перед заключенням законного подружжя.

4) В нашій парафії маємо одного 'філософа', що вдає великого мудрагеля. Він до церкви не ходить, бо каже, що філософія доказала, що правди нашої християнської віри фальшиві, тому вони є видумками священиків, щоб застрашувати людей, які не знають філософії. Чи філософія годна збити обявлені Богом правди?

Філософія це любов до мудрости, як звали її старинні вчені. Філософія займається абстрактними поняттями. Поняття про Бога це одне з тих понять. Філософія займається цими абстрактними поняттями, наскільки людський розум годен досліджувати їх.

Коли ж іде про правди релігії, то це справа богословя. Богослови доказують ці правди з Божого обявлення, що вміщається в Святім Письмі. Філософія тільки показує, що ці обявлені Богом правди не противляться людському розумові, бо вони не противляться розумові, а тільки перевищають його.

Бог це вічна правда. Все, ще правдиве, походить від Нього. Коли філософія і богослова досліджують правду, то Бог не може противорічити собі, тому філософічні правди не можуть противитися Богом обявленим правдам. Ось тому не може бути правдивої противорічности між філософією й обявленням. Проте можуть бути 'філософи', які навмисно в своїх односторонних студіях і упередженні перекручують правду, і тому годні витворити системи в філософії, які дійсно противляться обявленню. Таке діється з матеріялістичною філософією марксистів.

Чоловік: "Жінко, верблюд це дивне сотворіння. Він годен цілий тиждень робити, а нічого не пити".

Жінка: "Це нічого дивного. Я знаю таке сотворіння, що може цілий тиждень пити, а нічого не робити!"

Чоловік: " Ти вже знову зачинаєш сварку".

Місяць Католицької Преси

З давен-давна існує звичай, що місяць лютий є місяцем присвяченим католицькій пресі. З цього приводу містимо промову Св. Отця Папи Івана XXIII про вагу й завдання католицької преси, що її виголосив Св. Отець на конгресі католицької преси в Римі.

У травні 1959 році відбувся в Римі конгрес католицької преси Італії, на закінчення якого учасники конгресу були прийняті на спеціяльній авдієнції покійним Папою Іваном XXIII. Папа виголосив промову, в якій накреслив напрямні для публіцистичної праці, для якої він мав велике зрозуміння. Значення тієї публіцистичної праці італійських католиків виростає до великих розмірів, коли взяти до уваги кількість і якість католицького друкованого слова в Італії.

Президент італійської Католицької Акції, проф. Ґедда, промовляв у часі згаданої авдієнції, складаючи поклін Папі в імени учасників конференції, що заступали 246 католицьких щоденників, церковних часописів і журналів, та сказав, що загальний наклад цих часописів виносить малощо менше як десять мільйонів примірників Цей 10-мільйоновий наклад дістається до рук два до три рази більшого числа читачів, так що при 49-мільйоновому населенню Італії ок. 30 мільйонів читають католицьку пресу. Преса має велетенські можливості—впливати на населення держави.

Беручи це до уваги, Папа Іван XXIII видвигнув домагання, щоб цей вплив на суспільство посилити через модернізацію католицьких публікацій. "У цьому світі мусите ви, журналісти, з глибин вашого званевого сум-

ління плекати правду, щоб її—при помочі засобів, які витворюють прилюдну опінію,—довести до тріюмфу", —сказав Св. Отець.

"Католицькі журналісти й письменники є—крім цього —покликані до ще вищої відповідальности. Бо їхнім інструментом є направду не тільки інструмент правди, але теж інструмент любови. Вони — тобто журналісти— служать ідеї ублагороднення духа і ширення добра та чеснот".

Торкаючись наслідків діяння лихої преси на сумління молоді перестерігав і впоминав Св. Отець: "Дай, Боже, щоб тільки маленька частина батьків не була свідома своїх великих обовязків, щоб тільки деякі батьки були винуватими в руїні своїх дітей. Зате Ми з певністю знаємо дуже добре, що велика загроза походить з боку тих ілюстрованих часописів і журналів, які на своїх сторінках подають небезпечну мішанину поважного і легкого, інколи навіть непристойного, і то завжди під видом, що ось то вони хочуть подати якнайповніші відомості чи рекляму".

"І якраз тому, щоб виелімінувати таку назверх ніби нешкідливу, але зате тим більше небезпечну для християнських родин діяльність таких пресових органів,— говорив Папа далі—є конечно потрібний організаційний і технічний поступ католицьких видавництв, мало цього, стає нині найважливішою і найосновнішою проблемою для нас".

Торкаючись деяких ділянок політичної журналістики, вказав Папа на "деяку пресу", яка "грішить тяжко проти правди і проти любови ближнього, тому що вона пише неправду, щоб сіяти ненависть. Така преса має мабуть одну одиноку програму, а саме—вбивати прості душі, кожної днини вивертати горі дном правду, кожний висказ учительського уряду Церкви подавати й пояснювати неточно, бити в Церкву на те, щоб погасити любов до Христа, поборювати Ісуса Христа, щоб таким чином вдаряти в самого Бога. А це все діється під претекстом прискореної розвязки всіх тих проблемів, що ними зацікавлені робітники, слабі й беззахисні".

Католицький журналіст повинен працювати в дусі любови ближнього, який не ослаблює правди, але її змінює. Він мусить бути безстрашним оборонцем правди,

але завжди льояльним і великодушним супроти противника. Бо завжди і всюди необхідно зберігати засаду: "Любов Христова наглить нас".

Підкреслюючи велику вартість різних ділянок апостольства преси, Св. Отець Іван XXIII на першому місці поставив щоденники і церковні тижневики, які (ці останні) "в кожній католицькій родині стаються вартісним і незаступним доповненням щоденної преси", а далі різні журнали, що служать місіям і поширенню християнської віри на літературному й науковому полі, і вкінці підніс католицькі пресові аґенції, закликаючи особливо сильно їх підтримувати.

Свою промову до журналістів закінчив Папа закликом: "Видавайте часописи, книжки і публікації, справді вартісні, а вже через те будете апостолами".

(Америка)

Після місій у провінції Чако

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Закінчивши місії в провінції Чако, де більшість наших людей—це православні християни з Волині, я відпочав один день у монастирі О.О. Оріоністів, і на 19-VIII, 1969 року вибрався автобусом з Роке Саенз Пеня до Резистенції, столиці провінції Чако, щоб звідтам взяти другий автобус і податися на місію до Ель Колорадо, в провінції Формоза.

В Резистенції треба було ждати три години на получення, тому задумав відвідати О.О. Редемптористів, але на жаль був забув їх адресу. Був там тому місяць, тому тільки сказав шоферові автобуса, що хочу їха-

ти на край міста до церкви Успення. "Так, так, отче, чому ні?" відказав він, і я сів до автобуса. Тут люди ніколи не кажуть "ні". Вони все потакують і обіцюють, як хтось у них щось просить, але дуже часто на цім і кінчаються їхні обіцянки. Я сказав шоферові, що церква Успення віддалена тільки яких 100 метрів від місця, куди переходить цей автобус. Він заявив, що знає цю церкву. Він дійсно знав церкву, але це не була церква Успення. Це була церква Св. Йосипа Робітника, бо я не знаючи в якій стороні була попередня церква, поїхав у противний бік. Злізши з автобуса, я відразу завважив, що це не церква О.О. Редемптористів. Пішов усе одно до дверей священиків. Це були французькі священики з Квебеку з Канади. Я сказав, що помилився. Вони засміялися: "Щаслива помилка!" і запросили мене на обід. Настоятель зателефонував до О.О. Редемптористів і вияснив помилку.

Ми цікаво розмовляли під час обіду. Два Отці французи займаються парафією. Вони сказали мені, що латинська єпархія в Резистенції має 67 священиків, що займаються душпастирською працею, але тільки 7 священиків є уродженцями Аргентини. Решта священиків це чужинці, німці, поляки, французи, й інші. Ось лихо аргентинської католицької Церкви. Вона ніколи не мала власних священиків, але мусіла користуватися чужинцями. Таке сумне явище видно в усіх інших країнах полудневої Америки. Священики чужинці годні помогти, але вони не розвязують питання покликання священиків.

Отці відвезли мене до автобусової станції і я відіхав до Ель Колорадо. Подорож тривала коло три години. Я оглядав краєвиди. Це здебільша сама рівнина. Бачив по дорозі бідні хатчини, але й були гарні доми. Це фармерська, напів тропікальна околиця, де повно помаранчових, цитринових дерев і бананів. Зате нема яблук чи грушок, бо клімат загарячий для них. Такі самі сади я бачив у наших людей, як відвідував їхні фарми біля Ель Колорадо.

Місія в Ель Колорадо (19-24-VIII, 1969)

Ель Колорадо це містечко, що буде мати коло 10,000 населення. Це фармерське містечко, в якім є тільки одна

асфальтована вулиця. Я прибув сюди о годині 5 пополудні, і подався до латинського священика, бо в його церкві мала відбуватися місія. Ні його, ні його співпрацівника не було вдома. Вони були виїхали на священичу конференцію до Резистенції і мали вернутися аж на другий день.

Обидва Отці це французи, що недавно прибули з Франції. Вони багато дечого оповідали про окупацію Франції нацистами, про розстріли закладників, брак поживи під час війни, тощо. Там я мав нагоду говорити з ними по-еспанськи, бо вони добре вже знали цю мову. Заки прибули на працю до Аргентини, вони відбули курс еспанської мови в Мексико. Мешкають вони в дуже вбогій хатчині. Парафія має коло 15,000 душ, але люди такі бідні і так мало ходять до церкви і так мало дають для своїх священиків, що Отці заледве годні скромно жити і вдержати мале тягарове авто для обслуги фармерських каплиць. Як іде про закуп одежі, то мусять звертатися до своїх рідних чи знайомих у Франції.

Поклавши речі в бідній кімнатці, що краще виглядала на гараж і склад різних речей, там і стояла статуя Св. Антонія, яку по Соборі усунено з церкви, я подався до одного нашого чоловіка і спитався, де мешкають наші люди, бо через неточне повідомлення люди думали, що місія має зачатися аж на другий день. Цей чоловік має маленьку крамницю споживчих товарів. Сам він православний волиняк. Він вказав мені, де мешкав другий наш діяльний чоловік, і цей чоловік був католиком, але він ніколи не був у церкві на місії, а цей православний не тільки ходив на місію, але й приступив до сповіді і Св. Причастя, що тут уважається "малим чудом", бо тут наші люди за прикладом аргентинців до сповіді не ходять.

Дві дочки цього православного чоловіка пішли повідомляти наших людей, що місія зачнеться ще того самого дня о годині 7-ій ввечорі. Я пішов в іншу сторону те саме робити. Дякувати Богу, що інші помогли нам зробити таку саму роботу. На моє миле здивування в церкві було коло 35 осіб на першій місійній науці.

Місія відбувалася тільки вечорами: Служба Божа і дві проповіді. Через три дні по місійних науках була корот-

ка катехитична наука для дітей і молоді. Люди гарно слухали наук. Вони навіть зачали відповідати мені, як я правив Службу Божу. Щоправда, їхні відповіді обмежувалися до "Господи, помилуй; Подай, Господи, і Амінь", бо хоч люди тут мешкають уже понад 30 років, на жаль наші священики тільки двічі відвідали їх. Не дивниця, що люди відвикли від церкви.

Першого і другого дня було коло 35 осіб на місії, бо я зачав відвідувати людей не тільки в місті, але й їздив до поблизьких містечок і на фарми, запрошуючи їх на місію. Нашим людям тут не зле живеться. Молодь слабо знає нашу мову, а діти майже нічого не розуміють по-українськи, тому треба було вияснювати їм вічні правди по-еспанськи. Тут наші люди в містах майже всі мають маленькі крамниці, а на фармах сіють бавовну. Біля їхніх хат видно сади помаранчових і цитринових дерев. Є там теж багато пальм. Їдучи до одного міста, я бачив цілий ліс пальм, що тягнувся цілими милями. Деякі з цих пальм родять дактилі, інші є дикі, тому не зароджують овочів. Люди гарно приймали мене, але на місію мало хто прийшов. Одні з фармерів не дбають про Бога, інші не мали чим приїхати, бо тут мало хто має автомобіля. Сини і дочки наших старих імігрантів назагал не цікавляться релігією і до церкви не ходять. Не дивниця, тут наших священиків не було і нема, тому не було кому навчити їх вічних правд.

Під час місії сталася дивна подія. На другий день місії я оголосив: "Завтра буде наука про сповідь!" Це була моя помилка, бо яких 15 осіб менше прийшло на місію. Латинські священики казали мені, що мало хто з наших людей ходить до латинської церкви і сповідається. Інші зовсім не ходять до сповіді. Майже всі вони сповідалися ще в Україні тому 30 чи 40 літ, як вибиралися до Аргентини.

Під час місії я відвідав 20 наших родин. Вісімдесять відсотків наших людей у цій околиці це православні християни. Багато з них прийшло на місію. Всіх сповідей під час місії було 17, і це був великий успіх. Я теж підготовив і охрестив одного юнака, що мав уже 21 рік.

Місія закінчилася в неділю 23-VIII. В цій околиці панувала страшна посуха. Люди молилися під час місії

за дощ, і Господь послав їм малий дощик. Я сказав людям: "Так, як люди ходили на місію, такий дощ Бог послав їм!"

Попрощавшись із людьми і з отцями парохами, я взяв автобуса і о годині 4-ій пополудні відїхав до Резистенції до О.О. Редемптористів. Саме тоді їхня парафія справляла празник Успення, і я був на ньому. На подвірї було коло 200 людей-парафіян. Вечір був доволі холодний, тому мало парафіян прийшло на свято "фєста".

Подорож до Посадас (26-VIII, 1969)

Посадас це столиця провінції Міссіонес. Вона має коло 100,000 населення. Я вибрався туди автобусом. Треба було встати о 3-ій годині вранці, їхати до Корієнтес і звідтам брати другий автобус до Посадас. Подорож тривала понад 8 годин, хоч мала тривати 7. Шофер автобуса забув наляти бензини і автобус став серед дороги на фармах. Ми стратили добру годину, заки дістали бензини. Шофер зовсім не журився тим, що люди ждали серед дороги. Навіть не виправдався, ані не перепросив пасажирів.

Дорога була гарна й асфальтована. При дорозі були села і містечка, як теж і фарми. Страшна посуха панує в цій околиці, тому не видно зеленої трави для худоби. Хоч тут зима, проте всюди повно листя на деревах, і деякі навіть цвітуть. На фармах було видно багато дуже бідненьких хатинок, яких не бачимо в Америці чи Канаді.

Загал імігрантів чи їхні діти тут добре собі живуть. Зате загал тутешніх "громадян", цебто 'кріолос', нащадки індіянів і первісних еспанців злиденно проживають. Вони не дуже люблять працювати. Коли ж запрацюють трохи гроша, то негайно розтратять. Ці "кріолос" не журяться завтрішнім днем. Це добрі люди, але на жаль вони часто не знають давати собі ради в житті.

Їдучи до Посадас, я бачив тільки самі рівнини, високу землю і багато дерев.

Прибувши до міста, пішов до Отців Редемптористів. Це польські Редемптористи. Вони мають доволі великий дім біля автобусової станції. Батько двох Редемптористів подарував цей дім Отцям. Він стоїть у середині міста, на гарній вулиці, що зветься Мітре, в честь одного ар-

ґентинського президента. Це широка вулиця, вся асфальтована. Посередині вона розділена гарною алеєю, в якій ростуть квіти, дерева і стоять різні статуї.

Привітавшись із трьома Отцями, що тут проживають, я пішов до нашого отця пароха, Впр. о. протоєкзарха Е. Риндича. Українці католики мають тут свою церкву Св. Володимира і великий монастир і школу Сестер Василіянок. Тут у Посадас я мав сливе тиждень відпочинку. Обідав із Отцями Редемптористами, а на вечерю ходив до о. Риндича. Сестри Василіянки провадять кухню для о. пароха. В школі є понад 200 дітей. Наших дітей мало є там, бо люди порозкидані по цілім місті. Наша парафія тут начисляє коло 150 родин, але тільки коло 50 регулярно ходить на Службу Божу. Всіх наших родин є коло 300.

На другий день прибув до Посадас Впр. о. Й. Рісінґер, вербіст із Енкарнаціон, з Параґваю, і спитався мене, чи не хотів би я поїхати з ним на другий день до Енкарнаціону і там відправити Службу Божу та виголосити проповідь. Це мав бути празник в одній із фармерських церков, що отець Рісінґер облуговує. Хоч сам він німець, все таки добре навчився нашої мови і обслуговує наших людей у Параґваю, бо там нема українського католицького священика після смерти о. Івана Бутери.

Я радо погодився, бо на другий тиждень мав зачинати двотижневу місію в його 4 церквах. На 28-VIII о. Риндич і я вибралися до Параґваю, що відділений річкою Парана від Посадас. З одної сторони місто Посадас, а з другої Енкарнаціон, де зосереджені майже всі українці. Українців у Параґваю буде коло 5,000. Було їх більше, але вони виїхали до Америки, Канади й Аргентини, шукаючи кращого заробітку, бо Параґвай це дуже бідна і нерозвинена країна, хоч за останніх літ видно помітний поступ до кращого.

Ми переплили широку річку Парана маленьким судном. Річка буде широка на яку американську милю. Судно не годно було дійти до другого берега, бо замало води в річці, тому треба було пересідати на звичайний човен. Один бідняга каліка веслував і так завів нас на беріг Параґваю.

Тут ніхто не питався нас за документами і ми поїхали

просто до парафіяльного дому. Біля помешкання є катехитки з Бразилії світські апостолки, що займаються між нашим народом навчанням катехизму, відвідують наших людей, помагають в церкві священикам, тому їхня робота дуже корисна й оцінювана нашими душпастирями.

Приїхавши до Енкарнаціон, ми пішли зложити візиту латинському єпископові. Він має скромну хату, але тепер будує кращу. Від єпископа ми вибралися до одної церкви, що присвячена Божій Матері під іменем Успення. Там був тоді празник. Ми зразу їхали гарною асфальтованою дорогою. Потім скрутили на звичайну. Тут земля червонава, подібна до бразилійської. Якщо падає дощ, то такими дорогами автомобіль не поїде. Дорога була суха, тому ми без великих трудностей дісталися до церкви, переїжджаючи попри фармерські хати. Деякі з них були гарні, інші дуже вбогі. На фармах сіють бавовну і плекають дерева тунґ, і з їх овочів роблять оливу для машин. Цього року попит на оливу малий, тому фармерам не добре ведеться. Дерево тунґ спроваджене з Китаю.

Під церквою було вже повно людей, дівчата стояли з фанами, щоб привітати єпископа. Ми пішли до церковці. Вона дуже бідна і стара. Проте має скромненький іконостас. Внедовзі прибув єпископ, і старший брат привітав його хлібом і сіллю. Одна дівчинка віддеклямувала поезійку по-еспанськи і вручила владиці китицю квітів.

Я співав Службу Божу і люди гарно відповідали. Владика сидів на кріслі в святилищі, а о. Е. Риндич сповідав. Коло 30 людей приступило до святих тайн. По Службі Божій був обхід довкола церкви і проповідь. Опісля всі люди разом зо священиками і владикою подалися до домівки на смачний обід. Я оголосив порядок місій, що мали відбутися в чотирьох осередках. О годині пятій пополудні ми взяли човна і вернулися до Посадас.

В пятницю один із Отців Редемптористів взяв о. Риндича і мене і обвіз по місті Посадас. Це гарне місто. Він завіз нас до латинського єпископа, і ми зложили йому візиту. Отець показав нам деякі будівлі в місті і широкі вулиці. Ці вулиці переділені гарними грядками, на яких засаджені деревця і квіти. Є теж сидження ,на яких

люди можуть посидіти собі і відпічнути чи побалакати. За останніх три роки уряд виасфальтував багато вулиць у місті.

Того самого вечора мав я цікаву дискусію з одним торгівцем обувя. Він нарікав на загальне положення в Аргентині, бо бувають тижні, коли він не має чим заплатити своїх робітників. Казав, що як ситуація не поправиться, то хіба комунізм забере країну. Він нарікав на американців, які на його гадку сильно використовують Аргентину й інші країни полудневої Америки.

В суботу одна багата родина запросила Отців Редемптористів до себе на свято Св. Рожі, що є покровителькою Полудневої Америки. Ця родина мешкає яких 15 миль поза містом. Вона випасає худобу і має дуже багато поля. Їхня хата і город дуже гарні. Недалеко хати є маленька домашня капличка з цегли, покрита стріхою. Там кілька разів до року правиться Служба Божа, бо ця родина запрошує собі священика. При цій нагоді я сповідав, а один із Отців відправив Службу Божу. Яких 12 осіб приступило до святих тайн. По відправі був обід, на якім подавано різні потрави, особливо дуже смачну печеню, що в них зветься "асадо". Це асадо пекли надворі тутешні люди, що звуться "кріолос". Вони спеціялісти в печенні асадо. Коло 50 приятелів і знайомих було на обіді.

Спаситель отак висловився про жертву: **Якщо пшеничне зерно, впавши в землю, не помре, то одне залишається** (Іван 12, 24).

Мусить померти для себе самого, цебто не ганятися за приємностями, хто бажає здобути вічне життя. Треба приймати все, що умертвляє тіло, як писав Св. Григорій: **Не любуйтеся в тім, що потурає тілу, і нехай дух не жахається того, що вбиває тілесне життя.** Хто помер для себе самого, той мусить так жити в світі гей би нічого не бачив, не чув, нічим не журився і ніде не знаходив задоволення, хіба в Бозі, бо Христос каже: **Погубить душу, хто бажає спасти її** (Матей 5, 24).

Звичайний читач не годен сьогодні зрозуміти, чи то світ стає гірший, чи дописувачі мають більше уяви ніж треба.

THE PURIFICATION

A requirement demanded of all mothers in the Old Law was that they take their first-born child to the temple and offer him to the Lord (Exodus 13, 1). On the same occasion the mother underwent a purification ceremony. All except the poorest were expected, on that occasion, to present a lamb to the High Priest to be offered in sacrifice. Mary and Joseph belonged to the poorest class, and the exaction from them was a dove.

Now since Mary's child was conceived by the power of the Holy Spirit, since her child was God Himself, she would not have been subject to the law, which had God as its Author. However, Mary at that time, and Jesus, throughout His life, observed all the ordinances of the Old Law.

The Son of God was not to manifest Himself to the people of His country until He would begin His public life at the age of 30. He would first be announced to the world by John the Baptist, and then in not too clear a manner. He would rather prove His divinity by His works, by His miracles. When His enemies denounced Him, for claiming to be the Son of God, His answer was "If you will not believe Me, believe the works" (John 10, 37).

The shepherds learned that He was the Son of God as a Babe, but during the next 30 years they had lost track of Him. The Wisemen learned that He was the Son of God, but they remained in Palestine only a few days, then returned to their respective countries.

In the temple, at the time of Mary's Purification, was a holy aged man by the name of Simeon, to whom God promised that he would not die until His eyes beheld the new born Savior. He had prayed and hoped that he would live until the coming of the Messias. He knew full well that the great Prophet Isaias foretold that this Child would be born of a virgin (Isaias 7, 14).

He recognized that virgin mother, took the Child into his arms and, after thanking God, burst forth in the canticle so familiar to you: "Now, O Lord, Thou dost dismiss Thy servant, according to Thy word, in peace. Because my eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared before the face of all people." He called the Child "light unto the revelation of the Gentiles, and the glory of Thy people, Israel." (Luke 2, 29-32).

Then he turned to Mary and told her that Jesus would be "a sign to be contradicted"; that a "sword would pierce her own soul."

Mary knew that Simeon was speaking as a prophet in the name of God, and accepted his verdict in her usual humble and submissive manner.

Of course Jesus, although a Babe only 40 days old, had infinite intelligence, and He offered Himself to His Heavenly Father as a ransom for the redemption of all mankind.

The temple in which this scene of Christ's Presentation took

place was not the great and beautiful temple of Solomon, designed, in every respect, by God Himself. That temple was destroyed during the Babylonian captivity of the Jews. The temple of Jerusalem in Christ's time was far less gorgeous. But a prophet had declared that it would mean so much more in the eyes of God because it would be made holy by visits from the Son of God. Later on, because His people had rejected Him, and more because the Old Law was to come to an end, Christ prophesied that the Temple would be completely destroyed, which happened, according to history, just 40 years later.

This feast on the second of February is known as the Purification as far as Mary is concerned, the Presentation as far as Christ is concerned, and "Candlemas" because candles which are used in the liturgical services throughout the year are blessed in a solemn ceremony on this feast. It has been the custom in most countries, for people to present candles which, when lighted, represent Christ as Light of the World, to their parish church for a blessing on this day. They also take one home for use at sick calls, or when the priest brings Holy Communion to their homes.

(Sunday Visitor)

SUPERNATURAL VIRTUES

by M. Schudlo, CSSR.

Man is a rational creature, made according to the image of God: "God created man in the image of Himself" (Genesis 1, 27).

In his gracious goodness God has raised man to a supernatural order and assigned a supernatural end to him, that is, the eternal happiness of heaven. Man cannot achieve such a happiness without God's continuous help. It was fitting, therefore, that God should endow man with some special **habitual good inclinations** and powers in order to help him in achieving this sublime end, that is, the **beatific vision** of God Himself, just as in the natural order God endows man with the various faculties that he may take care of himself.

As in the natural order man has many good faculties, so it befits him to have some of them in the supernatural order, otherwise he would be helpless and would never reach his ultimate goal.

The revelation tells us that such supernatural good and permanent habits really exist, and they are called **supernatural virtues**

Double life of man

A Christian has double life, natural and supernatural, that is, he lives and works in two orders, natural and supernatural.

In the **natural order** man possesses a principle of life which is the **soul.** The soul cannot operate without faculties, so it has them which are the intellect and the will. Then God must help the soul to operate, and this help is given to the soul in order

to perform natural acts, for **St. Paul** says: "It is in Him (God) that we live and move and exist" (Acts 17, 28). Without God's help man can do nothing even in the natural order, as He Himself told the Jews, warning them not to get proud when they become rich in the Promised Land of Palestine: "Beware of saying in your heart: 'My own strength and the might of my own hand won this power for me'. Remember Yahweh your God. It was He Who gave you this strength and won you this power" (Deuteronomy 8, 17-18).

In the supernatural order man has the same supernatural **mechanism. Sanctifying grace** is the principle of his supernatural life, the **supernatural virtues** are his habitual powers for supernatural operation, and the **actual grace** is God's supernatural constant help for performing the supernatural acts. This is a good, although imperfect illustration.

Infusion of Supernatural Virtues

A **natural** virtue can be acquired by a steady practice, but a **supernatural virtue** must be given by God Himself. These God-given virtues are called the **infused virtues.**

The **infusion of virtue** means that God in His love endows our soul with special powers which enable us to perform the supernatural acts. Through these supernatural virtues man participates in the life of God, as St. Peter states: "In making these gifts He has given us the guarantee of something very great and wonderful to come. Through them you will be able to share the **divine nature** and to escape corruption in a world that is sunk in vice" (2 Peter 1, 4-5).

Since we participate in God's divine nature through sanctifying grace and the infused virtues, God does not only confer supernatural **value** on our actions, but he sanctifies the very **root** and source of these actions, through the infusion of supernatural virtues.

The Church teaches us that when God gives us sanctifying grace, he also grants us the supernatural virtues of faith, hope and love, that is, infuses them into the soul.

Difference between a Natural and Supernatural Virtue

A natural virtue helps man to perform his actions with **ease** and sometimes with a kind of pleasure. It is **not so** with the supernatural virtues. The supernatural virtue **supernaturalizes** man's natural faculties, without rendering supernatural acts easy or pleasant. Thus when an **inveterate thief** makes a good confession and returns to God, he obtains sanctifying grace together with the infused virtues of faith, hope and charity he finds it just as hard to abstain from stealing as it was when he was in the state of sin. But when a person performs acts of a supernatural virtue, he will develop a kind of faculty, if he performs them. Thus the natural virtue, developed through the frequent repetition of corresponding acts, helps the development of the supernatural virtues.

Material and formal objects of virtues

Every virtue has **two** objects, **material** and **formal.**

Material object is the thing or things with which the virtue is concerned. For instance, the **material** object of faith is the **truths** revealed by Christ and taught by the Church. The **formal** object is the **motive** which prompts the faculty to act. Thus the **formal** object of faith is the infallible auhority of God which prompts man's intellect to accept God's revelation as true.

The Source-Basis and the end of Christian Virtues

The **source** of all Christian virtues is the Holy Spirit Who infuses them into the souls with His transforming and renovating grace. The goal or end of these virtues is Christ Who leads us to the Father.

A virtuous life of a Christian is not a mere performance of some acts, prescribed by the law of God. It is a spiritual, interior transformation into Christ Who is the Model of the new creature, the son of the daughter of God. **St. Paul** says: "All you baptized in Christ, you have clothed yourselves in Christ" (Galatians 3, 27). He who is clothed in Christ is a new creature: "For anyone who is in Christ, there is a new creation. The old creation is gone, and now the new one is here" (2 Corinthians 5, 17).

A Christian tries to conform to the most exalted laws of sanctity according to the spirit of Christ, His teaching and example. If it is a Christian virtue, it must lead man to Christ.

Different Species of Supernatural Virtues

The revelation tells us that there are **three theological virtues. Theological** is a Greek word which: "Talk of God or about God for **Theos** is the name for God in Greek, and **Logos** means talk-discourse.

The **three theological** virtues are FAITH, HOPE and CHARITY. St. Paul writes: "There are three things that last: faith, hope and love, and the greatest of these is love" (1 Corinthians 13, 13).

They are called **theological,** because they have God in the supernatural order as their Immediate Object.

Faith has for its immediate object God as the **Supreme Truth,** and it helps man to accept as truth everything that God has revealed, because He is infallible and truthful.

Hope has God as man's **Supreme Good,** the eternal source of his happiness and bliss.

Charity has God as the Supreme Good in Himself.

No man could have these virtues, unless God given to him.

Theological Virtues are the **foundation** of man's supernatural moral life, because they raise him above his natural exigencies and help him to operate in the supernatural order.

Sanctifying grace raises man to the supernatural order, in which he becomes God's child and brother or sister of Christ, a thing to which no man has any right. But once he is raised to this order, he needs special powers to operate in such a way that his actions can be **supernatural.** Thus man's moral Christian life flows from the dynamis of his divine sonship.

Sanctifying grace is not a **dead capital,** but the foundation of a life in God, because, as St. Peter says, it makes us "share the divine nature" (2 Peter 1, 4). It is a sharing in the knowledge and love which the Father and the Son have for Each Other in the Holy Spirit.

Thus the **virtue of divine faith** elevates our reason and makes it capable of participation in the divine fullness of truth. Through hope man's will is directed toward the divine inheritance of the child of God, the everlasting happiness of heaven, of which St. Paul says: "The things that no eye has ever seen and no ear has heard, things beyond the mind (understanding) of man all that God has prepared for those who love Him" (1 Corinthians 2, 9). Through **love** man's power to love man's power is so increased that he is able of saying "Yes" to God as God, not because he expects a reward for loving Him.

Vital unity

Supernatural virtues do not stand alongside one another. They are so intimately connected that they form a **vital unity.** If man did not have these three virtues, despite the life of grace, he would not be able to perform any supernatural activity. It must be stressed, however, that **faith and hope** can exist in a sinful soul without charity, but then they remain in an **imperfect** state. In that state they do not enable man to perform supernatural acts, because there is no sanctifying grace in his soul. They are like a **"cry"** for the supernatural life. Such faith and hope without sanctifying grace are called **"dead".** The love of God, however, is in separable from habitual grace. No man can perform an act of love of God without sanctifying grace, and such an act is the most proper act for the child of God, because between the father and the child is the most essential need for such relationship.

Love of God animates everything in the life of God's child. **Dead faith** and **hope** have also their value in man's life. They call to conversion.

The three theological virtues are **wonderful capacities,** endowments, equipment, and orientation toward God. They enable man to perform actions which would be impossible without them.

These virtues are called **theological,** because 1) God alone can give them to man; 2) God is their end and 3) they communicate to us what properly belongs to God alone: His truth, His bliss and His love.

As soon as Jesus was baptized he came up from the water, and suddenly the heaven opened, and he saw the Spirit of God descending like a dove and coming down on him. And a voice spoke from heaven: 'This is my Son, the beloved; my favor rests with him (Matthew 3, 16-17).

"Common sense is instinct, and enough of it is genius", H. W. Shaw said.

How To Make A Delinquent

(In twelve easy steps)

1. Begin with infancy to give the child everything he wants. In this way he will grow up thinking the world owes him a living.

2. When he picks up "bad" or "dirty" words, laugh at him. That will make him think he is cute. He will run off and pick up some other words that will blow off your head.

3. Never give him any spiritual training until he is twenty-one, and then let him decide for himself. By the same logic, never teach him the English language. Maybe when he is old enough he may want to peak Bantu instead!

4. Praise him in his presence to all the neighbors, show him how much smarter he is than the neighbors' children.

5. Avoid the use of the word "wrong". It may develop in the child a "guilt complex". This will prepare him to believe that when he is punished later on for wrong-doing, society is "against him" and he is being "persecuted".

6. Pick up everything after him: his shoes, his books, his clothes. Do everything for him so he will be experienced in throwing burdens on others.

7. Let him read anything he wants. Have no concern whatsoever for what goes into his mind. Provide him with sterilized cups for his lips, but let his brain drink out of any dirty container for words and ideas.

8. Quarrel frequently in the presence of your children. In that way they will be prepared for broken homes later on.

9. Give him all the spending money he wants; never let him earn his own.

10. Satisfy every craving of the child for food, drinks and everything that has to do with sense of taste and touch, gratifying every sensual desire.

11. Take his part against police, teachers and neighbors. They are all prejudiced against your little child.

12. When he gets into real trouble, always defend yourself and say, "I never could do anything with him."

(Police Department, Houston, Texas)

NEW CATECHISM

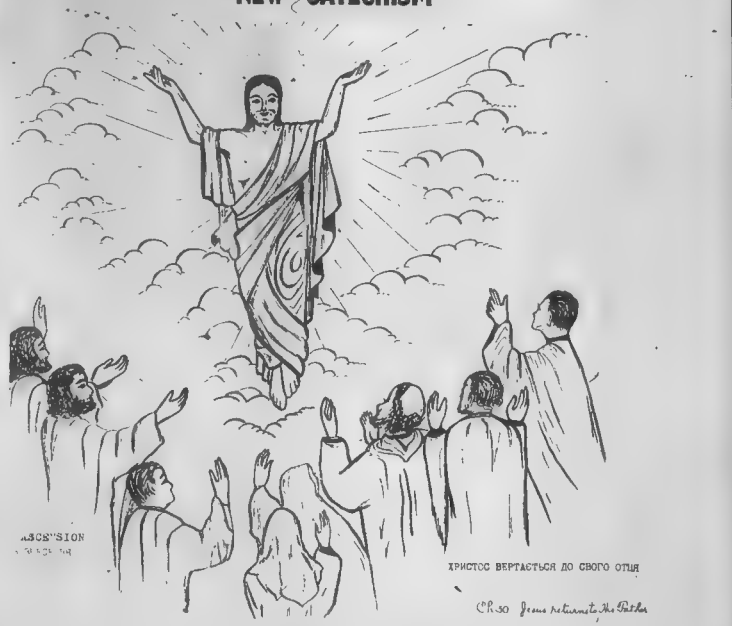

CHAPTER 30
JESUS RETURNS TO HIS FATHER

The risen Christ remained on earth forty days with His Apostles to strengthen their faith in Him and to further explain His teaching to them. During His sufferings all of them became discouraged. Now Jesus taught them that, despite an apparent failure, He achieved a great success, because through His death He overcame the devil and secured eternal life for all His followers. "He Who raised Jesus, will raise us also with Jesus, and place us near Him" (2 Corinthians 4, 14).

After forty days spent in the company of His disciples, He went back to His Heavenly Father to receive a reward for His sufferings and death, as Jesus Himself said before going to die for us (John 17, 1-5).

Now Jesus is in heaven. As God, Jesus is everywhere; but

as Man He is in that blessed place in which God shows Himself in His full glory to those who loved and served Him on earth.

While in heaven Jesus prays for all those for whom He died. He wants all people to go to heaven and help them to do it. If some of them do not get there, the fault is theirs, because they refused to live as God's good children on earth.

When Jesus went to heaven, He took with Him all those blessed souls who were waiting for Him in limbo. Ever since, all those who are saved go to heaven. And this procession of souls to heaven will continue till the Judgment Day. The return of Jesus to His Father is called the Ascension.

When Jesus told His Apostles that He would leave them, they were sad. Jesus comforted them by saying: "Do not let your heart be troubled! Have faith in Me...I am now about to go for the very purpose of preparing a place for you. And when I am gone and have prepared a place for you, I will come back and take you home with Me. I want you to be where I shall be" (John 14, 1-3).

QUESTIONS

1) How long did Jesus stay on earth after His Resurrection?

Jesus stayed on earth forty days after His Resurrection.

2) What happened at the Ascension?

At the Ascension Jesus went to heaven, body and soul, to receive a reward (from the Father) for His sufferings.

3) Will you also go to heaven, body and soul?

I will also go to heaven, body and soul, if I live as a good child of God here on earth.

SCRIPTURE

To him who is victorious, I will grant the favor of being seated beside Me on My throne, as I, too, was victorious and am seated beside My Father on His throne (Apocalypse 3, 21).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always keep the Commandment of God and of the Church, because faithfulness to these Commandments will secure salvation and eternal glory for me in heaven.

LITURGICAL PRAYER

Christ our God, You have gloriously ascended into heaven and caused joy to the Apostles with the promise of the Holy Spirit. Through Your blessing they were assured that You are the Son of God and the Redeemer of the world (Tropar of the Ascension at the Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

Glorious Jesus, help me to lead such a life on earth that I may become worthy of joining You in Your glory and my Heavenly Father.

PRACTICAL EXERCISE

Write in your notebook:

1) What do we mean when we say that Jesus returned to His Father.

2) Draw the scene showing Jesus when He enters heaven.

3) Who went to heaven with Jesus?

Problems of Modern Family

by M. Schudlo, CSSR.

When God made the first human couple in paradise, Adam and Eve, He blessed them and said: "Increase and multiply and fill the earth!" (Genesis 1, 28). Since God blessed the first couple, it is a proof that family is not only God's creation, but also a sacred means whereby God intends to populate the world He made for man's benefit and happiness.

Family is important not only to its members, the husband, the wife and the children. It is also important to the Church and the society in general. The Constitution on the Church in the Modern World which dedicates one whole section to it, that is, the first chapter of the second part, says:

"The well-being of the individual person and of human and Christian society is intimately linked with the healthy condition of that community produced by marriage and family." (N. 47).

Unfortunately, countless people do not understand the value and importance of a good family. The Constitution continues:

"Yet the excellence of this institution is not everywhere reflected with equal brilliance. For...the plague of divorce, so-called free love, and other disfigurements have an obscuring effect.

"In addition, married love is too often profaned by excessive self-love, the worship of pleasure, and illicit practice against human generation.

"Moreover, serious disturbances are caused in families by modern economic conditions, by influences at once social and psychological and by the demands of civil society.

"Finally, in certain parts of the world problems resulting from population growth are generating concern" (N. 47).

Christ and Pharisees

One day the Pharisees, the religious and political leaders of the Jewish people, came to Christ and asked Him:

"Is it right to divorce one's wife?" Our Lord replied: "Did you never read that the Creator in the beginning made human beings male and female, and declared: 'For this reason a man will leave his father and mother and indissolubly cling to his wife' and 'the two are to become one?' It follows, then, that they are no longer two persons but one. Consequently, what God has joined together man may not separate" (Matthew 19, 3-6).

Once a man and a woman exchange their marriage vows they become morally one, a married couple, blessed by God, and if they are Christians, their union is raised to the dignity of the Sacrament, that is, it becomes a holy thing, pleasing to God.

This union is so intimate and so strong that the husband and the wife are ready to make any sacrifice, even to leave their own parents, in order to be together and to cleave to each other.

The most important problem

There are many problems which trouble the present day world and mankind. There is race problem in the various parts of the world, there is unemployment problem, there is war problem, there is security problem, etc. But the most important and the most serious problem is marriage and family problem which is affecting countless millions of men, women and children, thereby exerting a strong influence on the society and the Church itself.

Unhappy and broken homes

St. John Chrysostom (†407), the great Saint and Doctor of the Eastern Church, says:

"Concord-harmony, peace and mutual conjugal love are the source of all goods for the spouses".

St. Ambrose, another Doctor of the Church (340-397), adds:

"You shall be holy with the holy. If this is true of all other states of life, how much more does it not apply to marriage, where there is but one flesh and one spirit?"

The unhappy and broken marriages and homes do not make as many headlines as crimes, wars or race troubles, but they are even more dangerous and harmful to men and to society. Like termites, they are destroying our society and the Church. In America alone there are some four million children from broken homes every year, because countless marriages are broken and end in divorce.

Broken homes and 'artificial orphans' are not an exclusive feature of the U.S.A. The same disease is also spreading in many other countries of the world.

Besides divorces, there is also the problem of separations and annulments which are almost equally harmful, when children are involved, because these children are forced to live without their father or their mother, and such a growth is not normal to a child.

While statistics show us the number of divorces and annulments, we have no statistics about 'dead marriages' in which the partners live for the sake of their children or out of human respect or because of the religious convictions. They live as complete strangers under the same roof, without any love and affection for each other, full of unhappiness. Their marriage is an endurance test and a source of moral and psychological martyrdom which they try to smother by saying: "Well, what else can we do now?"

There is a plenty of unfaithful husbands and wives, although such things are not publicized in the press, and there is no record of them in the book of mankind. Such partners do not follow the advice of the pagan emperor Severius who wrote on his door: "Do not do to others what displeases you!" Adultery is worse

than theft, because matrimonial integrity is more valuable than earthly goods.

Prophet Jeremias wept over the sin of adultery, saying:

"I will leave my people and depart from them, because they are all adulterers and an assembly of transgressors" (Jeremias 9, 2).

Statistics do not show us the thousands of young boys and girls who come from broken homes and end up in reformatories and orphanages, living an abnormal life because there were no parents to teach them how to lead a decent life or to take care of their own breed!

Marriage — a natural need

Wishing to make man His partner in governing the world, God made him in such a way that man of himself is an incomplete being. Although the first man, Adam, lived in "a garden of delight" (Genesis 2, 8), he must have felt lonely and somehow unhappy, because God said:

"It is no good that man should be without companion" (Genesis 2, 18). And He gave Adam a companion, the first woman, Eve, the mother of all mankind. The Constitution on the Church in the Modern World says:

"For God Himself is the Author of matrimony, endowed as it is with various benefits and purposes. All of these have a very decisive bearing on the continuation of the human race, on the personal development and eternal destiny of the individual members of a family itself and the dignity, stability, peace of the family itself and of human society as a whole.

"By their very nature, the institution of matrimony itself and conjugal love are ordained for the procreation and education of children, and find in them their ultimate crown" (N. 48).

The marriage partners will achieve these aims, if they take their marriage seriously, pray together and help each other in the exercise of the Christian virtues, as so many saintly spouses did in the past.

No man likes to live in loneliness which often becomes unbearable. The Saints fought loneliness by means of communing with God in prayer and meditation.

The highest and the most intimate expression of communication between men is marriage or husband-wife communication which makes them into something unique on earth.

If people only realized that excessive and obsessive worries and anxieties are bad and so often cause nervous breakdown, they would never worry excessively, but trust God and do what they can to get rid of what bothers them. If they could not change it, they would accept it and make a virtue out of necessity.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Why is there so much criticism of the Catholic Church even in some Catholic press? What happened? It was not so many years ago.

Some people criticise, because they enjoy it, and their criticism is corrosive. It is fashionable now in certain Catholic circles. Such criticism does not do any good to anyone, least to those who do it. These critics do not pay attention to the decisions of the Second Vatican Council. Nothing seems to be sacred in their eyes. They do things on their own, without paying any attention to the Pope and their Bishops.

Of course, there is also a sound criticism. There are things that should be criticized, because public opinion which so often is identical with criticism is very helpful to the hierarchy which should guide the people of God.

Some are criticizing their fellow Catholics, because their piety is mechanical. They look at the Sacraments as if they were quasi-magical dispensing machines, while doing nothing to improve themselves and their attitude toward their fellow men or their commitment to God.

Many Catholic critics forget that the Church is the people of God that can and do make mistakes. Such mistakes should be remedied in a Christian way without trying to destroy everything that was dear to us till now.

2) Is there an easy and clearly defined rule that tells us the difference between venial and mortal sins?

Some theologians use the term **serious sin**, and not of mortal sin. It is a distinction which is sometimes hard to understand and define. They say it is hard to judge an action which was performed in an instant or on the impulse of the moment. They object to the teaching that life-deciding mortal sin might be located in one detached deed, because no one determines himself in one detached deed.

Mortal sin is always the result of something. It presupposes a growth, because no one becomes bad by committing one bad action. F. J. Heggen says: "When within a fundamentally virtuous plan of life the choice turns out to be a negative one, then

we speak of serious sin and of nothing more than that. We only wish to call **mortal sin** that which really separates man from love...It's a bit hard that you get punished for eternity, if after a good life you happen to commit a mortal sin and die in that state.

"Certainly, within a fundamentally good direction someone can take on the attitude of a serious sinner...In this case love does not seek its way with zeal, but is eliminated by selfish desire.

"Nevertheless, the great difference from fundamentally wrong attitude to life is that the possibility described above is passing situation, a detached deed. It is kicking over the traces, not actually being oneself. For this reason the person will want to make good his offense. He is not really like that and therefore returns to himself. Not returning, not retracing one's steps, not fighting to do so, after the fascination of the moment and the confusion of the situation, can precisely be a sign that it was not a question of kicking over the traces, but the expression, the birth or confirmation of a negative attitude" (Confession and the service of penance, Sheed and Ward, London, 1967, p. 76).

So it is hard to determine in practice the difference between a mortal and a venial sin. We believe, however, that a reasonably trained Christian knows when he commits a mortal sin. An ignorant one may have some difficulty, but this fact should force him to study the Bible, read the good Catholic press and listen to the instructions of the hierarchy which is responsible for the salvation of the souls.

3) Should women wear kerchieves when they attend church services?

The law of the Church says that women should have their heads covered when they attend sacred functions in church. It can be a hat or a kerchief. But if sometimes they forget their hat at home, they will not commit any sin by attending the church services, because the law is not that strict.

4) The new Jerusalem Bible uses the name 'Yahweh'. What does it mean?

Yahweh is God's name. It means "I am Who I am", as God called Himself when Moses had asked Him what His name was (Exodus 3, 14). The Greeks translated it as "Kyrios", the Lord. It expresses God absolute and unchangeable being in all his perfections and omnipotence. The ancient Jews never pronounced it, because it was too sacred to them. They used the word 'Lord'. The word 'Jehovah' is a corrupted translation of Yahweh.

5) Can one action constitute many sins and can many actions be just one sin?

A single act can offend against **many** virtues, and so one **numerically sin** can contain in itself many species of malice and 'badness'. There are as many sins **numerically**, as there are:

1) distinct acts of the will, 2) and total objects of the acts.

Distinct acts of the will

Many external actions can form a **moral oneness**, if a sinful **intention** unites them together and leads the person to complete

his act. In such a case, although the actions are **physically distinct,** they form a **unit-sin** taken as a **whole,** because they all flow from one single decision of the will and externally constitute a **unit** in the moral sense of the word. Thus a man who plans to kill his neighbor and makes the necessary preparations, buys a rifle, provides himself with the bullets, watches his neighbors's coming and going, etc. commits only one sin, because his intention of murdering makes all these acts morally one.

But if he **interrupts** his plan of murdering his neighbor, and then after a while renews it, he commits as many sins, as he renews his intention of killing.

Bad thoughts. As far as the **internal sins** are concerned, for instance, bad thoughts or bad desires, a person commits as many new sins, as he physically interrupts such thoughts and then resumes them, because they are new sinful acts of decision of the will". **Ordinarily** the confessor is not obliged to question the penitent on the frequency of such interior acts, if the penitent himself does not refer to them...Exact computation is impossible, as far as the judicial verdict in the sacramental tribunal is concerned quite frequently it is futile", Fr. Bernard Haering, CSSR., says (Law of Christ, Vol. I, p. 369).

Total objects of the acts

A single bad act may cause several evils or harms, involving different moral objects, and thus contain in itself several sins.For instance, if someone accuses unjustly some family which has five members, he is guilty of five sins, because he hurt five different people.

But if a **group** is harmed as a **body,** there is only one sin, for instance, when someone steals from a company, he commits one sin, because the company possesses the money as a group or a **moral person.**

Money can be common to a group, but there are **goods** that **cannot** be possessed in common, for instance, bodily and spiritual life. Thus when a man kills a group of people, he commits as many sins, as there were persons in the group, although he does it with one single act, for instance, by throwing a bomb at them. But he must at least suspect how many persons are present when he throws the bomb.

The same thing must be said of scandal. A person who scandalizes five people, commits five sins. Such is the more common view of the Catholic theologians, although there are some who hold that only one sin is committed when a person by one act kills or scandalizes several persons. Both views are probable and may be held in practice.

6) What excuses do some young people use for refusing to become priests, Religious or Sisters. We need so many of them.

"I like my family. It would be hard for me to leave my father and my mother." Who says that being a priest, a religious or a Sister you will stop loving your family? Nay, you will love

them all the more since you won't have a husband, a wife or children to love.

After all, you won't stay with your family forever. If you get married you'll have to leave them. So, what's the difference, whether you leave them because of Christ, or your husband or wife. You still will leave them.

"I'd like to be a priest, a missionary or a Sister, but, to tell the truth, it's a very hard life. I doubt whether I could ever bear all the hardships, loneliness and trials of religious or priestly life".

Ask any mother of five or six children, ask any father who has to work five days a week besides the hours he spends at home fixing the house; ask any businessman, whether their life is particularly easy, and they'll tell you: "I'm sorry that I did not become a priest, a religious or a Sister."

The only thing that makes a person miserable is the thing that you hate to do. If you love Christ, everything will be relatively easy. After all, we were not made for happiness here below, but for the everlasting bliss of heaven.

"I would like to be a priest, a missionary or a teaching Sister, but they are so poorly paid for their hard work!"

We can answer this objection by asking you: "Is money the end of everything? Does money make a person happy?" If it were so, why did an actress (Susan Hayward) take poison although she had more than $1,000,000 in the bank?

If you are a good priest, a zealous missionary or a pious Sister, you won't have to worry. You won't go hungry. Christ will provide you with everything necessary for a decent life in His service. Did He not say that we'll have everything, if we seek the Kingdom of God?

Why and What You Need to Read

By Donald F. Miller, C.SS.R.

From one point of view, the most important division of all human beings is into the literate and illiterate, that is, those who can read and write and those who cannot. In all mature societies and nations it is accepted as an obligation to give every human being ample opportunity to learn to read and write, because these ablities are necessary for self-development, making a good living, fruitful association with others, and good responsible citizenship.

Reading comes before writing, and is so important that without it no human being can grow to maturity in any true sense of the word. Nevertheless there are many people who have learned to read but who remain immature simply because they neglect to use properly this powerful intellectual tool.

Those who fall into this latter class are scarcely apt to take time out to read this article about reading. That does not make the writing of it in vain. Many who will read it have authority or influence over others. Thus, this article may inspire parents to work more earnestly to make good readers out of their children. It may induce friends and co-workers to get across to one another what they are missing if they do no profitable reading. And to a few who do very little good reading but who will happen upon this article, it may bring the motivation for stepping up in some degree their habit of reading.

We approach the subject of why and what you should read under four heads: I. What is profitable reading. II Necessity of such reading. III. Objections and obstacles to such reading. IV. Program of profitable reading.

I. What Is Profitable Reading

The word "profitable" may be used in several senses in respect to reading. Some reading is profitable in an exclusively material sense. Reading about how to make money in the stock market, how to get ahead in business and in one's job, how to become more proficient in a profession, how to farm more productively, are examples of this kind of profitable reading. This has its place and its importance in the lives of men, but it is not the sense in which we use the word "profitable" here.

Again, reading may be called profitable in the case of those whose profession requires that they do a great deal of literary research. For example, a teacher of literature, ancient, medieval or modern or of any part of these periods, will have to read everything that pertains to his individual field. This is profitable in the sense that it makes him a good teacher. It may or may not make him a better man.

Or reading may be called profitable in the sense that it provides a means of relaxation, recreation, even escapism from the routine burdens of life. But one may seek escape from reality and recreation in even damaging types of reading, which are surely unprofitable. It is also true that a person may find the most exhilarating recreation in reading that is profitable in the best sense of the word.

How, then, do we define profitable reading? It is that which enlarges a person's knowledge of himself, his human nature, his powers, his destiny; of the world in which he lives, which he must use for good, and of that other world into which he will pass at death; of other human beings, their needs, problems, aspirations, weaknesses, frustrations; of God and the whole spiritual realm that springs from God and relates to human beings.

Growth in such knowledge does not require confining one's

reading to catechetical or dogmatic or strictly religious or philosophical material. The end may be attained by reading poetry (such as Dante and Shakespeare); novels that stir the mind to ask and answer questions about one's place in the universe; history, biography, even periodicals and pamphlets that clarify a proper approach to the current problems that individuals must face and solve. To read profitably, one need only seek to gratify the natural thirst for growth in wisdom and understanding that is in him, and have confidence that such growth will result from good reading.

II. The Necessity of Reading

Americans and Canadians in general are busy, active, pragmatic, energetic people. From the lips of many of them you will hear what amounts to a dare: "You cannot convince me that I have any need of reading, other than advertisements, the sports pages of newspapers, and similar light material." Let's accept the dare by stating some principles.

1. Man is essentially a rational or intellectual being. This means that he has been created to know truth, especially truth about himself and his relationship to everything outside of him.

As a child he can be taught truths by parents and teachers, such as his as yet immature mind can grasp. As an adult he can listen to speeches, sermons, the conversion of others, and so gain new insights into truths necessary for his well-being. But the most effective and comprehensive way of increasing his knowledge of truth is through reading.

2. The human mind is an infallible instrument for attaining truth. There are two conditions of this infallibility. The first is that the mind be given the evidence that manifests truth. The second is that the passions be rendered incapable of inducing the will to deny the truth.

Both these conditions make reading important for those who want to learn and live by the truth. Reading provides evidence, often evidence that makes a person see that he had been holding something to be true which was not. Reading also stimulates the will to renounce its subjection to sinful passions at the expense of truth.

3. Religious truths are the proper and most important objects of the activity of the human mind. In a very real sense religion may be called a science. This means that its truths are rooted in objective evidence, either the evidence that the mind can analyze, or that which consists in the statements of a divine authority. Reading provides the mind with both kinds of evidence. The science that one attains as a result of such reading is a practical science, that is, it is the science of what should be a man's proper relation to God, to other human beings, to the world around him.

Many practical conclusions can be drawn from these principles. Reading destroys ignorance, prejudice, doubt, mental confusion, uncertainty about the major and minor purposes of one's life. Reading can shake us loose from self-pity; it can make heavy

burdens seem light; it can enlarge our field of useful activity; it can make us aware of a dignity that not all the powers of evil in the world can disturb.Christ summed all this up in one of His most beautiful promises: "You shall know the truth, and the truth shall make you free" (John 8, 32).

III. Objections and Obstacles to Profitable Reading

1. "I don't have time to do any serious reading." This represents a very real obstacle for mothers of several small children, for fathers holding down two jobs, or spending every minute of their spare time working around their home, for ambitious men who are trying to get ahead in making money. It represents an objection of some who squander most of their spare time seeking amusement or just idling the time away.

For those who really are very busy, the answer to the objection is twofold. First, those who have heavy responsibilities in life (such as mothers of several children) never have enough time to do all that needs to be done and all that they would like to do.

Therefore each busy person must set a limit on the time he can give to work, because some time must be given to sleep, to eating, to indispensable relaxation, and above all, to any activity that will make work seem less a burden and bore.

Perhaps the most important key to reducing tension and a sense of frustration and even self-pity for the very busy, is merely to face the fact that no human being who is serious about his work or his job will find that he has sufficient time to do promptly all that cries to be done. A busy mother, a hard working father, should be able to say cheerfully, not sadly: "I'm never caught up in my work."

Second, of the time that must be taken away from work (such as for sleep, eating, relaxation), none is more important than at least a small amount of time for profitable reading. This is one of the surest ways to escape like a prisoner in a small world of work and responsibility. It can broaden one's world even to the reaches of infinity and eternity, and label all things according to their proportionate value within that world.

For those who say that they have no time to read but who waste a great deal of precious time in unprofitable pursuits, it is difficult to phrase an effective answer. The tragic truth is that the human mind can, in a sense, be permitted to atrophy or decay. In some this process begins very early in physical adulthood, with the result that they remain children or juveniles the rest of their lives. The one saving truth is that the process can always be reversed; the mind can be shaken out of its torpor and paralysis; even at forty, an immature person can start to grow mentally if someone has influence enough upon him to induce him to start reading profitable material.

2. "I don't need to read anything serious because I get enough information out of television, radio, pictures, newspapers."

Perhaps the only way to answer this objection is to state what **cannot** be gotten out of these means.

Barring a very occasional religious broadcast or news story or motion picture, the intake of ideas from radio, TV, newspapers and motion pictures has an overwhelmingly materialistic and secularistic cast. Much of it centers around false values and false ideas and wrong ideas. One who continually informs his mind by serious and profitable reading can usually see through the perverted sense of values presented to him by the popular means of communication. One who does no such reading becomes an easy victim to their unhealthy views of life and its purpose.

3. "I've tried to do serious reading, but it did nothing for me. I could not get interested. It was above my head. It left me cold." How hard did you try? is our answer to this objection. Perhaps, too, you had a wrong idea of what constitutes serious reading. Perhaps you thought you had to start by plunging into heavy philosophical or theological tomes, far beyond your educational capacity to follow and understand.

In this day of gushing printing presses, there is reading material available to meet the needs of every level of education and every type of temperament. Anyone who says that he tried to read one serious book or periodical and got nothing out of it, is a victim of sloth if he stops there and makes no further search for the kind of reading matter that will stimulate his mind and inspire his will.

IV. Program of Profitable Reading

We defined profitable reading above as that which enlarges one's knowledge of himself, of the world in which he lives, of his relationship to other human beings, and of God and the things of God. All these objects, of which greater and greater knowledge should be sought, may be summed up in one topic. It is that of Jesus Christ, the Son of God and Redeemer of every human being born into the world.

Here we are making a decision about what is profitable in reading that would not be concurred in by many so-called scholars and promoters of reading. They want you to read "100 Great Books" representing almost a hundred different versions of truth. To them Christ's version is only one version, and to many a negligible version at that.

We start with the principle, which evidence has made certain to us, that Christ is the Teacher and Redeemer Who is absolutely necessary for the salvation and happiness of every human being born into the world. For the man and woman who are immature because they don't read, or confused because they have been reading the wrong kind of material, the first goal in a program of reading must be to learn more about Christ and His relationship to their lives.

This in turn can be broken down into seeking to know more about 1) their dependence on Christ for redemption, for a new and divine life, for peace on earth, for happiness in heaven; 2) their responsibilities under Christ and in accord with His divine will; 3) their opportunities in Christ to work with and for

others unto the christianizing of the world.

Where does a person start, if he must break habits of neglect of reading in order to seek these goals?

Start easy. Start with pamphlets. There are several thousand such dealing in simple language and in a brief score or two of pages with some specialized phase of your dependence on Christ, or your opportunities in Christ. The vestibules of many Catholic churches have displays of such pamphlets. Visit different churches and look over the supply. A pamphlet can usually be read in fifteen or twenty minutes. The busiest housewife and hardest working father of a family can read one a week or even one a day.

Move up from pamphlets to Catholic periodicals and publications. Look at many before you pick one or two for regular reading. You will find these too on display in many Catholic churches. Catholic newspapers are included here. Being weekly, they have many features of instruction and inspiration, especially on the relation of current events to the teaching of Christ.

The two preliminary steps will lead inevitably to the third: reading books that will raise knowledge to the peak of wisdom. Catholic magazines and newspapers will make the searcher after truth aware of the best books being published in this specialized field, and the reviews will tell any individual which books are most apt to meet his needs.

One final word of encouragement. In many years of writing and publishing and urging others to read, we have met many persons whose lives were transformed, whose immaturity vanished, whose self-pity was cured, whose energies were turned from wasteful pursuits into the most rewarding activities, primarily through a belatedly adopted program of good reading. These good things can happen to you who read these lines, or to anyone who can be influenced by your words.

(The Liguorian)

When the Jews left Egypt and marched toward Palestine some 1,200 years before the birth of Christ, they missed many luxuries and thus complained among themselves: "Think of the fish we used to eat free in Egypt, the cucumbers, melons, leeks, onions and garlic" (Numbers 11, 5-6).

To Yahweh belong earth and all it holds, the world and all who live in it (Psalm 24, 1).

A priest was depressed, because he had been beaten by one of his older parishioners in a golf game. The old man wished to comfort him, saying: "Well, Father, cheer up. You will probably bury me", to which the golfing priest replied: "Even then it will be your hole".

After the Missions in Chaco (Argentina)

by M. Schudlo, CSSR.

Chaco is a province in Argentina. There are many Ukrainians in the province, but most of them are Orthodox. They settled here long ago. They came from the Ukrainian province of Wolyn. The missions in that province were very poorly attended. The Orthodox showed up in small number, and the Ukrainian Catholics are few here. Their children, like most Argentinian Catholics, are not interested in religion.

After a day of rest in Roque Saenz Pena I took the bus and went to Resistencia, the capital of the province. Since there was no connection for El Colorado where the next mission was to be preached, I tried to contact the Redemptorist Fathers and spent a few hours with them. Unfortunately I forgot the address. I knew that they should live in the outskirts of the city. So I took the bus and asked the driver whether he knew the Assumption church where I should get off. "Si-si, Padre, come no? (Yes, yes, Father, why not?"), he replied. "I'll let you off there". People are very kind here. They never say a straight "No", but too often they do not do anything about what they promise.

Truly, he knew the church, but it was not the one I wanted. By mistake I took the bus going in the opposite direction and ended in St. Joseph's French church. There were four French priests from Quebec right at the dinner. I told them what had happened. They laughed and invited me to join them. The superior called the Redemptorist Fathers and explained what had happened.

The Fathers told me that the diocese of Resistencia has 67 priests, but only seven of them were born in Argentina. The rest are French, Canadians, Poles, Germans, all foreigners.

The same sad situation exists in all the countries of South America. They lack their own priests, and always did. No one really knows why, but some say that the family life which is very weak is the main culprit.

After dinner I took the bus and went to El Colorado. On the way I observed many very poor houses, beautiful orange, grape and banana trees which abundantly grow in this semi-tropical climate.

The native population is mostly poor and unstable. Few "criollos" (the name for the descendants of the Spaniards) are well off or own farms. They prefer to work for the whites, called "gringos" (foreigners). Many criollos work hard on the farms of the "gringos" or in the woods, but somehow are unable and unwilling to labor for themselves. Too much responsibility! Many of them are season workers. Each year they work in different places. This naturally makes the family very hard. Most of them are not even civilly married. They just live with the women they meet, produce children and move to other places, while other men take over. And so on and on. No one seems to bother. The children, born of such unions, are registered as "natural". Naturally, people who lead such a "family life" are not too willing to go to Mass or to produce vocations to the priesthood. Hardly 20 percent of them are married in the church. Some other 20 percent are civilly married, and the rest of the criollos just live and multiply. An Argentinian priest told me that Ukrainian and German families are very stable.

The criollos are not "too fussy" about the good things in life. A piece of bread, a bowl of the mate, their special tea, a plate of mandioca, a kind of potato which has much starch and is more nutritive than the ordinary potato, a bottle of wine and a w. are enough for most of them. If they have made some money, they spend it in a few days, and then live on the mate, the tea made of the leaves of the tree, called also mate. Their houses are little shabby huts, called "villa miseria", and there is plenty of such "villas" in the country.

Mission in El Colorado (19-24, VIII, 1969)

El Colorado is a little town with some 10,000 people. It is a farm town. I came at 5 p.m. and went to the Latin Rite Pastor, because the mission was to be held in his church. The Ukrainians do not have a church here.

There are two Latin Rite priests here, both of them French who came to Argentina a few years ago. They finished a course of the Spanish language in Mexico before they came to Argentina. Their parish has some 15,000 souls, but few people come to church.

I left my suitcase in their rectory and went to visit the Ukrainian people, inviting them to the mission. Some 35 persons came to church and attended the mission service.

There are just some 8 Ukrainian Catholic families in El Colorado. The Ukrainian Orthodox are more numerous.

The next day I went to visit people on the farms and in the neighboring towns. They were kind to me. Unfortunately the young generation is not interested in religion, most of them anyway. A man told me: "Father, you should have come here 30 years ago. Now it is too late. Our children drew away from religion. You are the third priest that came to visit us since we settled here some 30-40 years ago".

Financially our people are well off. They have farms, small and big stores, etc. Some among those who are farming have their own tractors and trucks. They grow wheat, cotton and cattle on the farms. They have gardens full of orange, lemon, grapefruit trees and bananas. Whoever knows how to work and save can have a decent life here.

On the third day of the mission I told the people: "We, will have a sermon on the Confession tomorrow". And do you know what happened? The attendance dropped off almost to a half! Not many Ukrainians here go to confession. Most of them made their last confession some 30-40 years ago when they were departing for Argentina. During the mission I paid a visit to 20 families. Eighty percent of the Ukrainians who live here are Orthodox. There were 17 confessions during the mission, and it was a big success.

We prayed for the rain during the mission, because there is a terrible drought in the country. The rain came, but in small amounts. I told the people: "The attendance to the mission was small, and the rain was small. We must not joke with God".

The mission ended on Sunday. In the afternoon I took the bus and returned to Resistencia. This time I found the Redemptorist Fathers and spent a night with them. There was a "fiesta" that evening. The parishioners were celebrating the Assumption of the Blessed Virgin. There were some 200 people on the church ground, singing, eating and drinking. It was a nice fiesta, the pastor told me. Since the evening was cold, not too many parishioners showed up.

Going to Posadas (26-VIII, 1969)

Posadas is the capital of the province of Missiones. It touches Paraguay, Uraguay and Brasil. It has some 100,000 inhabitants. Situated on a hill, it presents a nice view. Across the Parana river lies the Paraguayan city of Encarnacion.

I took the bus at 4:20 a.m. and went to Corrientes. After one hour of waiting I boarded another bus and went to Posadas. The bus driver forgot to fill the tank, and the bus stopped in the middle of the road. The bus driver got off and walked one mile to the nearest village for the gas. We waited one hour. He did not even bother to apologize to the passengers.

The road was good. We passed through many little villages. The drought was evident everywhere. Although it was winter, the trees were full of green leaves. I have seen many poor houses where the criollos live.

We stopped once for coffee. The people were nice and chatted gaily. The country is flat, full of trees and arid terrain. It was a wonderful experience. I always take the bus or the train when I travel. It gives me more chance to see the country and the people.

We came to Posadas at 2:00 p.m. I went to the Polish Redemptorist house. They have a separate viceprovince here. At first they

worked for the Polish immigrants. Now they serve all the Catholics who live within their parishes.

Two years ago five young Polish Redemptorists came to Argentina. Three of them left and returned home, because they could not get used to the work here. They got discouraged. I asked the Fathers why? They replied: "You worked among the criollos, you travel 20-30 km. to a place, say Mass, and only 8 or 10 people show up in the church".

These people, they told me, claim to be good". We do not steal, we do not kill. We work. We don't do anything wrong". They do not seem to feel guilty for missing Mass, not going to confession, etc. When the Fathers came from Poland, a lady said: "Poor Fathers! They had no work in Poland, so they came here!"

The same afternoon I went to pay a visit to the Ukrainian pastor E. Ryndych. He is of Ukrainian descent. He worked long years for the Latin Rite Catholics. When our Bishop asked him to return to our Rite, he did it gladly and now is working for our people, although he was financially much better off before. But he is content and happy.

The Ukrainians have a little church here. Some 300 Ukrainian Catholic families live in Posadas. They are good people, but not used to contribute much. The church collections are poor.

The Basilian Fathers took care of the parish till this year. Then the Bishop assigned the parish to Fr. Ryndych who is a secular priest.

There is a big monastery and school of our Basilian Sisters. There are five of them here. They help the pastor, take care of the church and teach some 200 children. They work like bees.

The next day we had a visitor from Encarnacion, Paraguay, Fr. Joseph Rissinger, a Verbist religious. He serves the Ukrainian Catholic communities in Paraguay since the death of Fr. John Bugera, who died in 1967.

Fr. Rissinger invited me to Paraguay for the feast of the Assumption. I went there on Aug 28 and had high Mass in one of his churches where the mission was to be preached later. The Latin Rite Bishop was invited to participate in the feast. He came in his car.

Our people met him at the door with bread and salt, a Ukrainian custom. He was very pleased, because his Latin Rite subjects do not have such a custom. A little girl, dressed in Ukrainian national costumes, presented him with flowers.

There were many people at Mass and many confessions and Holy Communions, followed by a dinner in the house of Prosvita, culture center.

At 5:00 p.m. I took the ferry boat and returned to Posadas. There is no bridge between Posadas and Encarnacion. One is in the planning, but God alone knows when it will materialize.

The next day one of the Redemptorist Fathers drove Fr. Ryndych and me through the city of Posadas. It is a nice modern city. The streets have black top. We paid a visit to the Latin

Rite bishop. He is of German descent. There are many large streets in Posadas, separated in the middle by a wide plot of land, full of trees, benches, flowers and statues.

On August 29th a rich Argentinian family invited me to the farm for lunch. There was Mass in their home chapel. While one of the Fathers said Mass I heard confessions. After the Mass we had a wonderful dinner: **asado** which is their favorite beef-steak or roast, made on the fire by the criollos, mandioca, vegetables and wine. Some 50 people were at the dinner.

IMPRESSIONS FROM ATHENS

In one of the main streets of Athens, near Constitution Square, there is a very ancient little church. Perhaps from the eleventh or twelfth century. But for modern Athens this church stood in the way. A huge apartment building has been constructed over it. Now this little church stands there pushed away as it were under the columns of this bulding. This seemed to me symbolical for the situation of the Church in Greece, a Church in danger of being pushed away by the city. A church tied so much to the life of a village, community that perhaps there is no place for it in the city, has nothing against the Church, oh no, but it stands in the way.

Greece is a very beautiful country, a country of mountains, sea and sun. The country is not a land unity, as Canada is but it consists of the continental part of Greece and more than 60 islands; and I counted only the bigger ones. The northern border with Yugoslavia is more than 500 miles away from Crete, the southern-most island, and you can travel from West to East for more than 600 miles and still come to a Greek island.

The climate is subtropical, with hot summers and mild and short winters. However, with the many rainy and windy days it is quite unpleasant in the winter. But even then you have suddenly a day so sunny that you can go out without a coat and sit outside to have a nice cup of Turkish coffee.

Tourists love Greece. The many beeches attract thousands of people every year, as do also the mountains and the pretty white villages have their charm. And of course the greek hospitality is legendery.

It is therefore very understandable that the Greeks are proud of their country. Their country? The Greece of our days has

existed only for a short while. In 1929 it became an independant state, and even then it did not have the borders of today. But for the Greeks this is not important. They feel themselves to be the bearers of great classical Hellas, the descendants of great writers as Homer and Sophocles, of philosophers as Socrates and Aristotle. Names which we remember from our days at school, and even perhaps more than only their names. The Greeks also consider themselves the heirs of the Byzantine Empire. One sees everywhere the twoheaded eagle which was the symbol of Constantinople (Byzantium).

For a Greek this history of his land, this great past, is identical to the history of 'his' Church. Church and Nation are one entity in Greece. This is understandable. When the Turks put an end to the Empire by conquering the city of Constantinople, the Church continued to foster the greek culture. In remote areas and in monasteries the language was preserved and taught, and when finally in 1820 the Greeks revolted against the Turks, priests and bishops were the leaders of the Greek Revolution. Church and people are really one in Greece.

When I am talking about Church, I mean the Greek Orthodox Church. In the eleventh century the one Christian Church broke apart into two main bodies: the Eastern Orthodox Church, which we find also in Russia, Serbia, Bulgaria, Rumania, Ukraine; and the Roman Catholic Church of the West. During the centuries both sides have been responsible for making the gap wider, though also honest attempts have been made to bring the two parts together again, as in Ukraine and Carpatho-Ruthenia and Czecho-Slovakia and elsewhere. Now in our days we see how the spiritual leader of the Orthodox churches and Pope Paul VI have visited each other and have exchanged the kiss of peace as brothers in the same Christ. Unity has not been restored by an act such as this, but it is a first step, from respect to unity.

It is quite appropriate that we talk about the Orthodox Church of Greece now. The Octave of Prayer for the Unity of the churches is just over. We have reflected and prayed for what should bind us Christians together. Our common task: a better world in which to accomplish our Christian tasks. But then we have to meet each other as Christians; we have to know each other as Christians. And all theological and petty human differences lose their importance!

When you first come to Athens and you are walking through this city to get acquainted with it, your attention is drawn quite soon by the priests on the streets. It is their dress which looks a little strange to most of us—their long black robes with very long and very wide sleeves; their beards, their long hair bound together in a little knot, and round black hats on their heads. It is certainly picturesque, but it makes us think of a time far in the past.

For a Greek this past is not so far off. Greece stands only at the beginning of its development. The Turkish domination for

four centuries has kept this country very backward. Even today Greece is still a country of villages with only very few cities, Athens, Saloniki and Volos. Athens is a big city now with its more than 2 million people, but most of them still remember their lives in the villages. Around 1920 Athens had only 250,000 inhabitants.

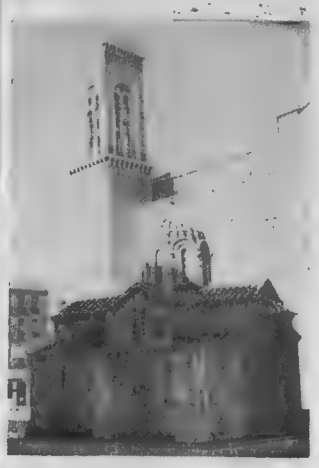

Church life in Greece is therefore still the life of the village church, the church in the small little hamlets of 500 or less people, in the mountains, without water, without electricity. I stayed once during the night at a monastery in a little village. At 9:00 p.m. electricity was shut off in the village. In such little communities the priest is really one of the people. He has his family, a little farm, and his training consists of a few weeks with another priest or with the bishop, how to perform the liturgical services. With that his education is finished. This way is forbidden now, but many priests do not have an education which goes further than elementary school or a few years in high school. However, at the moment most of the candidates for the priesthood are being educated at the so-called ecclesiastical schools, a sort of minor seminary, where they finish their high school and two years of theological training. From the 8000 priests in Greece only around 400 have followed the theological training of 4 years at University of Athens or Saloniki. One can understand that there are only very few priests who have the level of education which we expect from our priests.

For the village this was possible. Everybody was Orthodox. Everybody lived with the liturgical year. One did not know too much about their religion, but there was faith, and besides one did not have to defend his faith anyway. Now in the city this mentality still exists, and that is not really possible. The Greeks have a more and more urban people. Already one fourth of all Greeks live in Athens! And the ignorance which perhaps was understandable in the village cannot continue in the city. This ignorance and this lack of education of the clergy and of the people are the greatest problems of the Church of Greece, because ignorance creates prejudice. One does not know what happens in other countries, one does not read foreign literature, and the result is that one finds quite peculiar statements in books

used in the schools. One hardly can talk about unity of the Churches in Greece, because one does not know the other and one has totally wrong ideas about other Christians.

Before a renewal can take place, the Church has to direct its attention to education. There it starts. The Archbishop of Athens has prepared the plans for renewal, but the execution of them can be done only with great prudence and diplomacy. This is a matter of time and patience.

What I have said may sound negative, but that is not my idea. The facts have to be clear. On the other hand, the Church of Greece possesses many possibilities which in other countries do not exist anymore. A professor of the University of Athens told me: "Greece is still in a situation where it could be ahead of the people."

Also in the city most Greeks are Orthodox and want to be orthodox. 98 percent of all Greeks are Orthodox. They do not go to Church very often, but that may be explained by their mentality which is less legal than ours. It is a result still of the mentality of the village. The village celebrated the feasts; this did not mean that everybody had to be present; that was impossible anyway. Mother had to prepare the meal. One had to take care of the animals, and sometimes the harvest had to be brought in quickly. But in spite of the fact that these people go to church very rarely they are orthodox and the contact with the Church still exists. Church and people are still one in the city, but for how much longer?

After the Vatican Council we have become accustomed to all kinds of liturgical experiments. We find the liturgical services too rigid, not personal enough, and we search for more expression, more liberty. At the feast of St. Dionysius, the patron saint of Athens, I visited a church. A bishop was celebrating. At a given moment he invited the people to join in singing, and with his hand he directed the singing! His throne was between the people, a few children were sitting on the steps of it, and during the ceremony people came to present their children to him, shake hands and ask his blessing. The whole service was so spontaneous that we were envious of it. One of the priests in his phelonion was repairing the wire of a microphone. In the meantime the service continued and no one was distracted by it. And this was in the center of Athens. I am not saying that this has to continue in this way—perhaps people in the city expect a little more order, and liturgical reform is needed very badly here too, but there are values which we hope will be preserved.

If the Church really would lead, and was concerned with the problems in our days—instead of wasting time with problems of the past—she would be relevant for men in the city, just as she had been in the past to the village people.

Many theologians to whom I talked about this are convinced of this and are doing all they can. In this respect it is perhaps interesting to mention the great influence which is exercised by a

small group of religious, the Society Zoe (Life). They did not want to live somewhere far away from people, in a monastery in the mountains, but in the middle of the city, without monastic garb. Their influence is very great. They publish books and periodicals (more than 300,000 volumes all together). They give conferences, preach, hear confessions, (their priests), promote liturgical renewal, catechism, work with youth, lead discussion groups and so on. They are something new for Greece. The people are still not very aware of these forms of religious communities. In Greece there are no orders or congregations as we know them. Therefore there is a feeling of uneasiness about them, and all kinds of accusations have been expressed against them without reason.

Let us return to the little church under the apartment-building. It is Church in danger of being pushed away. This is only one side of the coin. Pushed away altogether? No, it is still there. One could have taken it down; but one did not. Greece loves its Church. Let us hope this is not only respect for the past, but an expression of faith in the future, an expression of living a true faith. There are hopeful signs which point in that direction.

John A. Meijer, C.SS.R.
28 Omirou St.
Athens 135—Greece

LOVE BEARS ALL THINGS

By St. Alphonsus Liguori

Whoever loves Jesus Christ with an ardent love does not cease loving Him no matter how severely he is tempted or how utterly he is abandoned.

The pains felt most keenly in this world by those who love God are not poverty, illness, disgrace or persecution, but temptations and desolation of spirit.

When a soul enjoys the loving presence of God, all pains, outrages and mean treatment lead the soul not into a state of sadness but consolation; for they afford the soul an opportunity of giving God a pledge of its love. We can say that such afflictions and trials add fuel to the flames of love. But when these souls feel themselves impelled by temptation to forfeit divine grace, or when in their desolation they fear that they have already surrendered the friendship of God, they suffer bitterly.

Such souls love Jesus with all their heart and they dread nothing more than separation from the God they love. Their love, how-

ever, gives them strength to suffer with patience and to continue blindly to walk on the road to perfection during these trials which God permits them to suffer in order to prove their love.

I. Temptations

They who love Jesus Christ sincerely can suffer no greater pain than that which is caused by temptations to sin. All other trials if accepted with resignation, help to unite them more intimately with God. But temptations to sin urge them to separate themselves completely from Jesus Christ. That is why temptations are more bitter than any other torment.

Note well, however, that no temptation to sin ever comes from God, but always from the devil or from our own evil inclinations, "for God is not a tempter of evil, and He tempteth no man." (James 1, 13). Nevertheless the Lord does at times permit His dearest friends to be grievously tempted.

One reason why God permits those who love Him to be tempted is that they may better learn their own weakness and the need they have of divine help to keep from falling into sin. When a soul realizes that it is being favored by God with divine consolations, it feels capable of overcoming every assault of the enemy and of accomplishing any undertaking for the glory of God; but when it is fiercely tempted and finds itself on the brink of the precipice and in imminent danger of falling, then it understands better its misery and its helplessness to resist, if God does not come to its aid.

This is precisely what happened to St. Paul. He tells us that the Lord permitted him to be greatly molested by a temptation to sensuality in order to prevent him from becoming puffed up over the revelations with which God had favored him. "Lest the greatness of the revelations should exalt me, there was given me a sting of the flesh, an angel of Satan to buffet me." (II Corinthians 12, 7).

Again, God permits temptations so that we may live more detached from the world and that we may desire more ardently to go to see Him in heaven. Faithful souls, seeing themselves attacked day and night by so many enemies, grow weary of life and exclaim: "Woe is me that my sojourning is prolonged." (Ps. 119:5). They long for the hour in which they can say: "The snare is broken, and we are delivered" (Ps. 123, 7). The soul longs to fly to God, but so long as it lives on this earth it is entagled in a snare that holds it here where it is constantly assailed by temptations. This snare will be broken only by death. That is why loving souls long for death, because death will free them from the danger of losing God.

Then, too, God permits us to be tempted to make us more rich in merits. The angel told Tobias: "Because thou wast acceptable to God, it was necessary that temptation should prove thee" (Tob. 12, 13). Nobody should think that, just because he is tempted, he has fallen into disgrace with God; on the contrary, he should look upon it as an indication that he is more loved by

God.

It is a trick of the devil to make certain worrisome persons imagine that temptations are sins and that they soil the soul. It is not the evil imagination, but the evil consent, that makes us lose God. The suggestions of the devil may be ever so strong, the impure images that cross the mind may be ever so vivid, but so long as we do not deliberately want them, they have no power to soil the soul; on the contrary, if we calmly repel them, they make us purer, stronger, dearer to God.

St. Bernard says that every time we conquer a temptation we acquire a new crown. An angel once appeared to a Cistercian monk and placed a crown in his hand, telling him to bring it to one of his companions with the message: "You have won this crown by overcoming the temptation by which you were attacked a short while ago."

Neither should we worry if the tempting evil thoughts will not leave us, even though we try to turn them away. If these thoughts continue to torment us, it is sufficient that we detest them and try to get rid of them.

Why Must We Love Our Enemies?

There are various reasons for loving our enemies. Here are some of them:

God's command

The Lord must be obeyed whatever He may command His earthly children to do, for all His commands are just and right. Being an infinite Wisdom and holiness, He cannot command us to do what is not right, for by so doing He would go against His very nature which, of course, is not possible. And even in the Old Testament God issued the following command, "You shall not hate your brother in your heart!" (Leviticus 19, 17).

Condition for the forgiveness of our sins

There is no man in this world who can sincerely say, "I have no sin", for he would be the greatest liar that ever lived on this dusty planet. Every sin must be forgiven before a man can enter heaven. God alone can forgive our sins and wipe them out of our souls. But God will never forgive a sinner, if the latter does not forgive those who have wronged him. Our Lord says, "If you forgive your fellow men their offenses, your Heavenly Father will, in turn, forgive you; but if you do not forgive your fellow men their offenses, neither will your Heavenly Father forgive yours!" (Matthew 6, 14-15). Thus if we wish to be forgiven by God, we must forgive those who have offended or wronged us. If we do not forgive them, neither God will forgive us our sins.

Condition for good works and merits

Everyone at least now and then performs some good work. If it is done in the state of sanctifying grace, he gets a credit before God for every prayer he recites, for every alms he gives to his needy fellow man, for every duty he performs for the sake of God, etc. But unless he loves his enemies, no prayer, no sacrifice, no alms pleases God, for hatred of one's fellow man deprives it of the merit it may have. "Suppose," Our Blessed Lord says, "you are about to offer your gift at the altar, and there remember that your brother holds something against you: leave your gift there before the altar, and first go and settle your argument with your brother, and then come back to offer your gift" (to God) (Matthew 5, 23-24).

It would be an awful loss of time and energy on our side, if we lost the merits of so many good works which we perform in our daily life! For this reason we must remove hatred from our hearts or work, pray and sacrifice ourselves in vain, for no reward will be bestowed upon us, if we perform these good works while anger and hatred storm our soul.

Threat to happiness

Everyone wants to be happy, because our heart craves after happiness. Neither riches nor pleasures can make a worthwhile substitute for happiness. But it is a well known fact that a person who allows hatred for another to abide in his soul not only displeases and offends God, but at the same time renders himself unhappy, for he feels sour and miserable. God cannot dwell in the heart which voluntarily harbors hatred for its fellow men. St. Gregory the Great says: "Whoever thinks that God will be kind to him who carries hatred in his heart is mistaken. And **St. Cyril** of Alexandria adds: "How do you dare to ask God, 'Lord, forgive my numerous sins', if you refuse to forgive a few offenses to your brother?" And **St. Leo** concludes: "A Christian may hate no one!"

On the other hand, a person who does not allow himself to be hurt and disturbed by the roughness and unkindness of others is usually a very happy and contented person, for the blessing of the Lord dwells upon him. God loves them who love and forgive their enemies for by so doing they resemble their Maker Who is generous with both his friends and enemies. **St. John Chrysostom,** the greatest preacher of the Eastern Church, says: "Nothing helps us so much to resemble God as the willingness to forgive our enemies".

A young priest was about to climb the pulpit and deliver his first sermon. Naturally he was nervous and upset. The sexton noticed it and said to him: "Please, Father, cool off. Remember that you are going to tell the congregation about God. You are not to be God".

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1970
MARCH

REDEEMERS

ХРИСТОС ВОСКРЕС

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 3.
Volume XLII, No. 3.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове і наше воскресення ... 1
Місячне наміреня ... о. С. Б., ЧНІ. 5
Що сталося з нашою памяттю? ... 8
Смертельний гріх ... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 10
Бог приобіцяв спасіння ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 15
Кавказ ... Т. Шевченко 17
Новий Катехизм ... 18
Хотів би ти знати? ... 21
Мої місії в Парагваю ... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 24

The Resurrection of Our Lord ... 33
Why Should You Practice Virtues? by M. Schudlo, C.SS.R. 35
And Mary Said Fiat by Errnest Larson, C.SS.R. 38
New Catechism ... 40
Confession and Communion by M. Schudlo, C.SS.R. 42
I'd Like To Know ... 45
Lent and Baptism ... 48
How To Love Our Enemies? ... 49
Christian and Atheist by M. Schudlo, C.SS.R. 51
My Missions in Paraguay by M. Schudlo, C.SS.R. 53
Manasses—The Most Wicked Man Who Ever Lived ... 58
Teen-Age Twenty-Third Psalm by Marie Young 64

Second Class Mail Registration No. 1579

Христове і наше воскресення

Наша Церква співає в дні Христового воскресення:

"Безсмертний Христе Боже, хоч ти зійшов до гробу, все таки розгромив потугу пекла. Ти воскрес як переможець і заявив мироносицям: 'Радуйтеся!' і подав мир своїм апостолам і запевнив воскресення упалому людству" (Кондак воскресення).

Віра в майбутнє воскресення повинна чинити оптимістами Христових визнавців, не зважаючи на те, чи вони в житті на землі бідні чи багаті, здорові чи хворі, шановані чи погорджені людьми, бо все минається, а славне воскресення і його блаженство вічні.

Бог не сотворив людей, щоб вони в хвилині смерти навіки зникли і назавжди перестали існувати, як це діється зо звірятами, як це навчають марксисти і матеріялісти. Людина не розпливається в ніщо, бо вона має навіки любовю злучитися зо своїм Творцем. Християни, спираючись на запевнені Христа і Його апостолів, вірять у майбутнє загальне воскресення цілого людства і ця віра становить есенціяльно християнську догму. Старинні поганські філософи не годні були собі уявити, як людина могла б воскреснути з мертвих, тому відкидали цю правду, хоч вірили в своєрідну безсмертність душі. Як Св. Павло проповідував атенським філософам і згадав про воскресення, то "деякі зачали сміятися, а деякі сказали: 'Іншим разом послухаємо тебе про це'" (Діяння 17, 32).

Що таке воскресення мертвих?

Воскресення це оживлення людського тіла і поновна його злука з душею, з якою воно розділилося в годині смерти. Тільки один Бог може доконати цього діла, або ті, яким Він уділив силу це чинити. Св. Петро воскресив християнку Тавиту (Діяння 9, 40), а Св. Павло юнака Евтиха (Діяння 20, 9-12).

Противники воскресення

Садукеї, члени жидівської секти, не вірили в воскресення мертвих, бо були напів безвірками і матеріялістами (Матей 22, 23). Ліберальні протестанти, раціоналісти, марксисти-матеріялісти, агностики і пантеїсти відкидають ідею воскресення як противну людському розумові, бо що раз загинуло, те навіки померло.

Католики, православні і загал протестантів вірять у майбутнє воскресення людства.

При кінці світу всі люди воскреснуть із мертвих, цебто їхні душі злучаться з їхніми тілами. Це **догма** віри, окреслена четвертим латиранським Собором, який заявив у 1215: "Всі люди воскреснуть зо своїми тілами, які тепер мають, щоб отримати (заплату) відповідно до діл, чи вони добрі були чи злі".

З цього окреслення ясно виходить, що воскресення буде загальне, цебто всі люди воскреснуть, так добрі як лихі. Вони матимуть ті самі тіла, що тепер мають на землі.

Пророк Даниїл написав: "Багато з тих, що сплять у земному поросі, прокинуться: одні до вічного життя, а другі на вічний сором і ганьбу" (Даниїл 12, 2). Юда Макавей звелів принести жертву за поляглих у бою вояків і "дим вельми гарним і благородним вчинком виявив, що мав на думці воскресення" (2 Макавеї 12, 43). Христос каже: "Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має запевнене вічне життя і Я воскрешу його в останній день" (Іван 6, 54). Скептикам і агностикам садукеям Він заявив: "У воскресенні люди не женяться, ані не виходять заміж, але живуть як анголи в небі" (Матей 22, 30).

Св. Павло писав: "Якщо нема воскресення мертвих, то й Христос не воскрес. Коли ж Христос не воскрес, то марна наша проповідь, і марна ваша віра. . .Отже ті, що померли в Христі, навіки загинули. Коли ж ми надіємося на Христа лише в цім житті, то ми найнещасливіші з усіх людей" (1 Коринтяни 15, 14 і 18-19).

Віра в воскресення Христа це серце й ядро цілої Євангелії. Ми віримо, що Христос воскрес і не раз показувався апостолам (Іван 21, 4; Матей 28, 9). В Божих руках життя є сильніше ніж смерть. І це стосується не тільки до самого Христа, але й до всіх тих, що вірять у Нього. Він

Сам заявив: "Це воля Мого Отця, щоб кожний, хто бачить Сина і вірує в Нього, мав запевнене вічне життя і щоб Я воскресив Його в останній день" (Іван 6, 40).

Хіба Бог, що так сильно полюбив людей, міг би дозволити, щоб вони навіки зникли в нічевості? Ні, бо Він "Бог не мертвих, а живих" (Матей 22, 32). Він не сотворив їх на Свій образ, щоб вони пропадали навіки. Нікотрий із великих учителів і провідників людства не воскрес із мертвих, ані Магомет, ані Будда, ані Маркс. Тільки Христос воскрес. Воскресення Спасителя запевняє нас, що життя, яке зачалося на землі, буде після воскресення продовжатися в небі навіки.

Христос це Голова людства, що Він прийшов відкупляти. Воно дивно було б, якщо б Сама Голова воскреснула, а члени залишилися навіки жертвами смерти. Св. Климент І, римський Папа, каже, що "Учитель невинно пригадував нам, що буде майбутнє воскресення, і що Сам Ісус Христос був першим, що воскрес із мертвих".

Св. Полікарп мученик (69-166), єпископ Смирни біля Єфесу, зве "первородним Сатани" того, "хто фальшує навчання Господа, щоб догоджувати своїм похотям, і твердить, що не буде воскресення і суду". В Символі ж віри проказуємо: "Жду на воскресення померлих і на життя майбутнього віку".

Людина складається з душі і тіла. Вона виконує свої діла як людина, а не тільки як душа або як тіло. Ось тому годиться, щоб ціла людина була нагороджена чи покарана, а не тільки одна частина, цебто сама душа. Хіба наше тіло не є "храмом Святого Духа?" (1 Коринтяни 6, 19). Хіба хрещення і приниманння Пресвятої Евхаристії не освятили його? Сама ж душа це не людина. Вона чується неповною без тіла, і це є так само рація, щоб тіло воскресло і людина була навіки повною людиною.

Противники воскресення тіла не годні собі уявити, як тіло може воскреснути, коли воно вповні зогнило або дикі звірі зїли його. Св. Письмо каже: "Бог сотворив людину безсмертною і вчинив її образом власної природи" (Мудрість 2, 23). Якщо Бог міг створити людину безсмертною, то Він так само може воскресити її, бо в обидвох випадках потрібно тої самої всемогутности. Творячи людську

природу, Бог дав їй спроможність бути безсмертною, і на цім спирається майбутнє воскресення і вічне життя людей. Бог Отець воскресить людей із мертвих, бо Христос вислужив їм цей привілей Своєю смертю і запевнив його цілому людству Своїм власним воскресенням. Св. Павло пише: "Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі воскреснуть" (1 Коринтяни 15, 22).

Хоч богослови намагаються різно вияснити, як тіла померших воскреснуть, коли, по-людськи говорячи, після мільйонів літ ніщо з них не лишилося, то все таки їх пояснювання незадовільні. Слід заявити, що **не знаємо,** як це станеться, хоч знаємо, що воно так буде, бо маємо непомильне запевнення всемогучого Бога. Віримо, що померлі воскреснуть і вони ждуть на це воскресення, що прийде при кінці світу. Яким чином вони воскреснуть, це Божа таємниця. Деякі богослови твердять, що з кожного тіла залишиться бодай крихітка, і з цієї крихітки Бог воскресить ціле тіло. Інші кажуть, що душа є формою тіла, тому вона вчинить якенебудь тіло своїм тілом. Всі ці вияснювання кульгають і Божа тайна залишається тайною.

Які ж примети матиме воскресле тіло?

Свята віра запевняє нас, що всі люди, добрі і злі, воскреснуть, тому деякі прикмети воскреслого тіла є спільні так добрим, як лихим. І так а) Всі люди будуть навіки **безсмертними,** бо раз воскреснувши, ніхто не буде більше вмирати. "Смерти більше не буде", каже Св. Іван (Одкровення 21, 4). б) Тіла воскреслих людей будуть фізично досконалі. Не буде між ними кривих, сліпих, калік, тощо.

Тіла блаженних матитуть особливі прикмети, яких буде бракувати тілам проклятих. Св. Павло пише про воскреслі тіла: "Сіється в тлінні, а встає в нетлінні. Сіється в безчесті, а встає в славі. Сіється в безсиллі, а встає в силі. Сіється тіло тваринне, а встає тіло духовне" (1 Коринтяни 15, 42-44). Це тіло буде подібне до прославленого тіла Спасителя, тому матиме такі самі прикмети, хоч не в такім самім ступені. "Як ми носили образ земного (Адама), так і носитимемо образ небесного" Адама Христа (Там само 49).

Такі прикмети прикрашуватимуть воскреслі тіла блаженних:

а) **Нездібність** страждати, мучитися і терпіти. Прославлене тіло буде нездібне, щоб псуватися і розкладатися, бо воно буде наділене безсмертністю. Не буде воно старітися, не зможе бути зранене чи хворіти. Св. Павло пише: "Ми поховані з Ним через хрещення, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям" (Римляни 6, 4). Прославлена душа буде мати повну контролю над тілом і буде держати його вічно молодим.

б) **Ясність,** це прикмета, завдяки якій прославлені тіла будуть ясні і блискучі. Христос заявив: "Тоді праведні засяють неначе сонце в царстві свого Отця" (Матей 13, 43).

в) **Рухливість,** це прикмета, завдяки якій прославлене тіло буде могти скоренько рухатися, переходячи з місця на місце, хоч не так скоро як самий дух.

г) **Духовість** вчинить тіло подібним до духа, хоч воно надальше залишиться тілом. Прославлене тіло не потребуватиме поживи, не матиме фізичних потреб, тощо. Воно буде проникати матеріяльні речі і переходити через них, як це Христос увійшов до кімнати, де були зачинені Апостоли, хоч двері були замкнені (Іван 20, 19).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ПОСТУП ТЕХНІКИ І НАУК ПРИЧИНИТЬСЯ ДО ПОЧИТАННЯ БОГА, ЗАХИСТУ І РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТИ

(Наміреня Апостольства Молитви на березень, благословлене Святішим Отцем)

Все, що Бог сотворив, було добре (Буття 1, 31). Лад у світі знищив гріх. Хоч Христос побідив гріх і смерть, сатана все ще діє в світі та буде продовжати свою диявольску роботу до другого приходу Христа. До того часу люди все будуть в небезпеці надуживати світ і його сотворіння. В наміренні на цей місяць маємо молитися, щоб люди так уживали речей цього світу, щоб знайти й осягнути ціль, для якої Бог сотворив світ.

Ціллю всього сотворення є Божа слава. Щоб люди в уживанні світу прославляли Бога, повинні сповняти два обов'язки: 1) Почитати, славити свого Сотворителя; 2) Так уживати сотворінь, щоб вони послужили до заховування

людської гідности.

1) **Честь, слава Сотворителя.** Сьогодні часто буває, що коли є мова про відношення Церкви до світу, легко забувається на дві речі: 1) не звертається уваги на це, що модерна культура повстала й розвивалася в значній мірі без огляду на Бога. Дуже часто це діється в безбожницькій атмосфері. Через це не тільки не приписується жадного значення Божому Провидінню, але зовсім на нього не звертається увати і виключається всяку доцільність у природі, після якої всі сотворіння повинні служити до прославлення Бога. 2-е на що, часто не звертається уваги є те, що модерні люди, а в їх числі є численні християни, не розуміють, що ввесь світ має служити до почитання і прославлення Бога. Вони не бачать, що це є конечне і не стараються, щоб це сповнити.

Тому, коли Церква зачинає діялог зі світом, то насамперед конечним є переконати світ "у грісі, у справедливості і в засуді" (Іван 16, 8). Це завдання Христос приписує діянню Святого Духа в світі. Іншими словами людина мусить прийти до переконання релігійного характеру й цілі сотворінь. Нам треба молитися в тім наміренні, щоб наш поступ в техніці та в науках осягнув у нашій модерній культурі правдиве значення й прославляв Сотворителя.

2) **Гідність людської особи.** Другою ціллю культури є розвиток і удосконалення людської особи. Земля й усе, що на ній є, дані людині на те, щоб вона над тим усім панувала, ним кермувала (Буття 1, 26, 28) і вживала тих речей, що їх потребує до життя й удосконалення духа. Модерна культура в великій мірі часто робить щось прямо противне. Людина стає невільником культури. Незлічимі винаходи змінюють його життя так, що вкоротці остане йому малощо свободи: він стає змушений жити, як кожний інший і брати участь в діяльності, що перепинює розвиток його особистости. Щобільше спосіб, з якім людина вживає природи та її багатств, часто псує цю природу, наповнює її трутиною з великою шкодою для людей і звірят через занечищення воздуху, води й кормy. Навіть сама людина стає предметом погубного діяння, і в цей спосіб її майбутність та особиста гідність є в великій небезпеці.

Тому людина мусить тим більше зрозуміти й бути переконаною, що тільки така культура й така наука та техніка має вартість, що помагає людині осягнути зрілість духа й яка дає можність ліпше пізнати ціль сотворіння і досконаліше осягнути цю ціль. Сьогодні багато вчених, навіть не-християн, зачинає сумніватися, чи наша матеріялістична культура, що так запопадливо стремить до розвитку техніки й економії, дійсно має якусь вартість. Або, говорячи християнськими термінами, чи Бог хоче такої культури, і чи людина повинна серйозно старатися про таку культуру.

Просім Христа Чоловіколюбця, що є джерелом кожної правдивої культури, щоб поступ в техніці й науках причинявся до слави Сотворителя та до розвитку гідности людської особи. Благаймо в тій цілі могутнього заступництва Непорочного Серця Марії.

Місійне наміреннія: Християнське родинне життя в місійних краях, повинно бути прикладом для не-християнського світу.

Квітень: Загальне наміреннія: Наша молодь, живучи в зісвітченім сучаснім світі, нехай заховує й оживляє пошану і бажання священства.

Місійне наміреннія: Відповідне виховання тубільного клиру в місійних краях.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Що сталося з нашою памяттю?

Багато людей скаржиться, що колись вони годні були все запамятати, а тепер нічого. Дехто негайно забуває те, що почув або прочитав, хібащо воно зробило на нього надзвичайне враження. Чому ж воно так? Чи память так само старіється як сама людина? Нема сумніву, що з віком людини заникають то певної міри її здатності ума, як заникають сили тіла. Проте це не значить, що вони зовсім заникають.

Память може затрачуватися так само, як затрачуються всякі інші здібності. Хтось може знати чудово грати на фортепяні або писати на машинці. Якщо він залишить ці речі на довгий час, то згодом зовсім забуде їх. Таке саме діється з памяттю. Вона заникає, якщо людина не вправляє її.

Це правда, що колись люди сильно наставали на память. Деякі учителі вимагали від своїх учнів, щоб вони все виучували напамять, і це в не одного учня викликало відразу до подібного навчання. Проте надужиття не повинно викликувати погорди до памяті, бо память потрібна людині. Щоправда, розум це найкраща частина людських здатностей, проте память так само грає величезну ролю в житті, бо вона постачає розумові матеріялів, про які він годен думати. Без матеріялів наш розум був би подібний до млина, в якім нема зерна, щоб його молоти. Людина, що запамятує різні речі, факти і події, має багато матеріялів, щоб розум міг думати про них, як зайде потреба.

Один продавець-комісіонер завжди дрижав, як мав стрінути якогось клієнта. Чекаючи на нього, дрижав і трясся. Лікар порадив йому вивчити деякі витяги Св. Письма і повторяти собі їх, як ждав на клієнта. Згодом ця практика проказування стихів Св. Письма зовсім улічила його від тривоги і замішання при стрічі з клієнтами.

Один любитель Св. Письма заявив: "Як нудьга докучає мені, то проказую напамять деякі стихи Св. Євангелії, от хоча б Нагірну проповідь Спасителя, і нудьга зникає з моєї душі".

Що більше фактів людина знає, то вона стає здібніша використовувати їх у дискусіях і розмовах, і так робить розмову приємнішою, бо розмова стає різноманітна. Ось тому грецький філософ Платон написав: "Знання це ніщо інше хіба здібність пригадувати собі різні речі".

Деякі виховники і вчителі не вагаються виступати в обороні запамятування, дебто вивчання напамять деяких речей і предметів. Одна учителька заявила: "Завчання напамять дуже важне і корисне, особливо в нормальній школі, коли память дітвори досягає свого вершка. Воно прямо подивугідне, як багато малі діти годні запамятати".

Крім засад Св. Письма воно добре так само запамятувати собі вислови великих і славних людей, що є гордістю людства. Ці речі залишаються з нами на ціле життя і стаються частиною нашого думання й особистости.

Деякі старші люди кажуть, що воно вже запізно для них щонебуть завчати напамять, бо вони застарі для цього. Дехто не хоче з лінивости вчитися напамять, заявляючи, що память це щось спадкового. Одні люди мають, другі не мають її з уродження. Психологи і знавці людських здібностей не лякаються публічно заявляти, що ніяка здібність краще не надається до поліпшення ніж людська память.

Як же ж можна поліпшити свою память? Найкращий засіб це повторювання якогось слова, імени чи засади. Це повторювання збільшить спроможність памяті з 25 до 100 відсотків. Якщо хтось хоче собі запамятати, нехай прочитає дві чи три лінійки, і потім повторяє їх, поки вони не вбються в його память. Запамятавши перші лінійки, нехай переходить до других, і так дальше, поки не вивчить того, що хоче вивчити.

Хто хоче завчати речі напамять, той повинен використовувати вільні хвилини, коли не має нічого до роботи. Замість нудитися і розглядатися довкола чи безкорисно мріяти про речі, які йому зовсім непотрібні, нехай щось читає, повторяє в памяті і запамятує собі. Отак збільшить своє знання, а знання потрібних і корисних речей побільшить його задоволення і почуття щастя.

Водночас така людина своїм знанням стане корисна для власної родини, громади, церкви і батьківщини, бо кожна корисна людина це жемчуг громадянства і цілого світу.

Смертельний гріх

о. Мнх. Щудло, ЧНІ.

Проживаємо в часах, коли деякі люди навіть сумніваються, чи звичайна людина годна в сьогоднішніх часах допуститися смертельного гріха, бо поняття гріха пройшло радикальну 'ревізію'. Деякі богослови твердять, що смертельний гріх це не так поодинокий акт, як радніше наставлення людини до Бога. Після їх гадки воно тяжко зрозуміти, як людина могла б вповні зірвати свої стосунки з Богом одним актом, цебто одним порушенням Божого Закону, який вона завжди сумлінно зберігала. На їх думку така людина не бажає зривати стосунків із Богом, тому не допускається смертельного гріха. Подібна теорія є небезпечною новістю, тому не легко погодитися з нею.

Наша Церква пригадує своїм вірним у великопосних відправах, що людина це грішне сотворіння, тому й закликає їх до покути. Поклони по богослуженнях це наявний доказ потреби чинити покуту. Священики пригадують людям Господній заклик:

"Сильний той, хто виконує Його волю. . .Поверніться до Мене серцем своїм у пості, жалі і плачі. Роздеріть своє серце, а не свою одежу, і поверніться до Господа, свого Бога, бо Він добрий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий. Він уболіває над нещастям" (Йоїл 2, 11-13).

Людина, що тяжко зневажила Бога, затрачує Божу ласку, стає Божим ворогом і тому навіть добрі її діла не мають надприродних заслуг для неба. Така людина не отримає нагороди в небі за добрі діла, які виконала в стані тяжкого гріха, хоч за ці діла справедливий і милосердний Господь благословляє її на землі та помагає їй.

Коли ж людина покається і щиро помириться зо своїм Творцем, то Він в Своїй великодушності поможе їм відробити затрачений час, як це бачимо на прикладі деяких Святих, що зразу були великими грішниками, от хоча б **Магдалина**, "з якої Христос був вигнав сім бісів" (Марко 16, 9), **Св. Августин** й інші.

Ось що Сам Господь каже до нас через пророка Йоїла: "Я поверну вам ті роки, які пожерли сарана, черва, хробаки і гусіль. . .Тоді ви зрозумієте, що Я посеред Ізраїля і Я—Господь, Бог ваш, і що іншого нема. Мій народ не зазнає сорому повіки!" (Йоїл 2, 25 і 27).

Почуття грішности

Кожна людина відчуває, що вона є грішним сотворінням, хоч часто не здає собі справи з тяжкости своїх гріхів. Якщо б так не було, то людина обманювала б себе, бо Св. Іван каже: "Коли ми твердимо, що не маємо гріха, то ми обманюємо себе самих, і правди нема в нас.

"Якщо ж ми визнаємо свої гріхи, то Він вірний і праведний, щоб простити наші гріхи й очистити нас від усякої неправди. Коли ж ми кажемо, що ми не згрішили, то чинимо Його неправдомовним, і слова Його нема в нас!" (1 Іван 1, 8-10).

Св. Павло, великий апостол Христа, який мав багато видінь і надзвичайних Божих ласк (2 Коринтяни 12, 1-4), уважав себе за найбільшого грішника, як це заявив у листі до свого учня Тимотея, єпископа Єфесу: "Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників, з яких я перший" (1 Тимотей 1, 15).

Людина звичайно натрапляє на **подвійну трудність**, коли йде про зрозуміння тяжкости гріха:

Гріх це духовна дійсність, яка не підпадає під обсервацію змислів, як це буває з фізичними ранами і покаліченням, які можна оглядати, бачити, тощо. Гріха ніхто не бачить, навіть сама людина. Вона тільки відчуває докори сумління, коли Бога тяжко зневажила. Тільки один Бог бачить гріх у душі людини і розуміє, наскільки він тяжкий. Господь перестерігає людей, щоб не легковажили собі гріхів тому, що не бачать їх тяжкости: "Не говори: Я згрішив, і що мені сталося? бо Господь довготерпеливий!" (Сирах 5, 4).

Хоч людина допускається гріха на цім світі, то все таки її гріх має відгомін на другім, але на жаль багато людей так сильно трудиться для вигід цього життя, що не звертає уваги на те, що буде з ними, як дочасне земне життя закінчиться в годині смерти.

Як же тоді можна викрити тяжкість гріха?

Треба заглянути до Біблії, що є Божою книгою, щоб довідатися, що саме Бог думає про гріх, бо саме в цій святій Книзі Бог промовляє до людей і навчає Свої земські діти так думати, як Він Сам думає. Божі слова допоможуть нам зрозуміти злобу гріха і його погубні наслідки, а Ісус Христос покаже нам засоби, як позбутися гріха й уникати його.

Злоба гріха

Гріх це замішання ладу, що його Бог установив у світі і виписав у сумлінні людини. Бодай у загальних лініях кожна людина вміє відрізнити добро від зла, навіть така, що не вірить у Бога і не визнає ніякої релігії. Видно ж це з того, що їх сумління одобрює, коли вони добре поступають, і осуджує їх, коли вони щось лихого чинять.

Слід зазначити, що спокуса до гріха це не гріх, це тільки спроба до гріха.

Як приклад гріха візьмім **первородний гріх,** що його Адам й Єва допустилися в раю. Гріх це добровільне і свідоме зламання Божого або церковного Закону. Ось тому людина мусить зламати якийсь закон, щоб могла допуститися гріха. Як іде про Адама й Єву, то Господь промовив до них:

"Можете їсти з кожного дерева в саді, але з дерева добра і зла не будете їсти, бо коли тільки скоштуєте, то напевно помрете!" (Буття 2, 16-17).

Адам і Єва напевно якийсь час трималися здалека від заказаного дерева, цебто берегли Божий Закон. Аж ось надходить спокуса. Сатана хитро промовляє до них:

"Ні, напевно не помрете! Бо Бог знає, що коли скуштуєте його, то ваші очі відкриються, і ви станете як Бог, що знає добро і зло" (Буття 2, 4).

Що ж зробить Єва, яку Сатана заатакував спокусою гордости і незалежности від Бога і Його Закону? Чи піддасться спокусникові, чи відернеться від фатального дерева і збереже Божий Закон? Єва наблизилася до дерева і поглянула на його овочі. Ці овочі подобалися їй. Вона взяла один із них, сама зїла і подала своєму чоловікові Адамові, і він так само зїв його (Буття 3, 6).

Гріх був не в спокусі, але в остаточнім рішенні Єви й Адама, цебто вони свобідно і добровільно рішили скуштувати овочі з дерева, з якого Бог був заказав їм їсти.

Отож суть гріха: це вибір між добром і злом, послухом і непослухом Богові. Якщо ж виберемо добро, то слухаємо Бога, подобаємося Йому і заслуговуємо на нагороду. Якщо ж вибираємо зло, то робимо прикрість Богові, ламаємо Його Закон і заслуговуємо на кару. Святий Дух каже: "Перед людиною життя і смерть, чого вона забажає, те дасться їй" (Сирах 15, 17).

Людина це вільне сотворіння. Божі Заповіді виявляють їй добро і зло. Бувши вільною, вона годна вибирати між добром і злом. Якщо вибирає зло, то й одночасно вибирає кару за переступлення Божого Закону.

Боже обявлення викриває злобу гріха

Погани без Божого обявлення знають різницю між добром і злом бодай у загальних нарисах. Боже обявлення помагає людям краще пізнати злобу й огидність гріха.

Що ж таке гріх?

Гріх це **невірність** Богові, який прийняв нас за Своїх дітей у святім хрещенні. Бог про кожну людину повторяє те, що сказав до иророка Єремії: "Я полюбив тебе вічною любовю, тому й зберіг для тебе Свою ласку" (Єремія 31, 3).

Невірність людей супроти Бога подобає на невірність подругів, коли вони зраджують чи покидають одне другого. Проте ця невірність супроти Бога багато тяжча і тому більше грішна, бо ніхто нікому не вчинив стільки добра, як Бог учинив для нас, творячи нас, посилаючи нам Свого Сина і приймаючи за дітей, яким приготував вічне щастя в небі (Римляни 6, 6-11).

Гріх це **невдячність.** Господь отак скаржився на давніх жидів:

"Я брав їх за руки, але вони не розуміли того, що Я доглядав їх. Я притягав їх повозами любови. . .Я нахилявся над ними і давав їм їсти. . ." (Осія 11, 3-4).

Бог дбає про нас так само, як дбав про давніх жидів. Як давні жиди відвертались від Бога і пошукували ідолів, так і грішна людина своїм гріхом відвертається від Нього і пошукує щастя в якомусь земному ідолові, багатствах, розкошах, забавах, тощо (Осія 12, 8).

Гріх це своєрідне відречення від Бога. Своїм гріхом людина відрікається Бога, як це блудний син відрікся свого батька і пішов у світ шукати щастя, якого не відчував у власнім домі в товаристві батька. "Батьку, дай мені частину маєтку, що належиться мені!" (Лука 15, 12).

І батько дав йому третю частину маєтку, але блудний син скоро розтратив цей батьківський маєток і опинився в крайній нужді. Аж тоді він зрозумів злобу свого нерозумного вчинку, бо зобачив, як добре було йому з батьком, якого так тяжко скривдив і зневажив.

Тяжкий гріх це своєрідне збезчещення. Освятна ласка повертає душу в святиню Святого Духа і помешкання Пресвятої Тройці. Св. Павло написав до християн у грецькім місті Коринті: "Хіба ви не знаєте, що ви Божий храм і що Святий Дух пробуває в вас? Якщо хтось зруйнує Божий храм, то Бог зруйнує його, бо Божий грам є святий, і ви є ним" (1 Коринтяни 3, 16-17).

Як Святий Дух прийде до душі, то Він Сам не приходить до неї. З Ним приходить ціла Пресвята Тройця, Отець, Син і Святий Дух, бо вони нерозлучні. Христос заявив про тих, що люблять Бога і проживають у Його ласці: "Коли хтось любить Мене, то він буде зберігати Моє слово (навчання), і Мій Отець полюбить його, і Ми прийдемо до нього і замешкаємо в нім" (Іван 14, 23).

Апостол Павло заохочує християн шанувати себе самих, бо "ви куплені високою ціною" (1 Коринтяни 6, 19). Ця ж висока ціна це страждання, розп'яття і смерть Божого Сина за наше спасіння.

Апостол водночас перестерігає нас, щоб ми не чинили речей, які виключають нас із Божою Царства і нищать у нас плоди Христового відкуплення, замикаючи небо перед нами (1 Коринтяни 6, 9-10). Гріхи, які виключають із Небесного Царства, що їх тут Павло згадує, зривають люблячі стосунки душі із Богом, і проганяють Його з душі. Отак гріх, що зневажає Бога, водночас чинить велику шкоду самій людині, бо позбавляє її Бога

і Його любови, без якої вона не годна запевнити собі вічного щастя по смерті.

Хіба ж Бог не міг би перешкодити гріха? Міг би, але тоді людина не була б вільним сотворінням. Бог наділив людей свобідною волею, якої не позбавляє їх навіть тоді, як вони зневажають Його. **Гріх це вибір,** бо людина вибирає між Богом і власним призначенням. Ось тому це дуже важний вибір, бо тут іде про вічність. Це так само **тяжкий вибір,** бо примана до гріха звичайно буває велика, як це було з нашими прародичами в раю. Ось тому тут потрібно боротися, щоб перемогти спокусу і залишитися вірними Богові. Св. Павло пречудно змальовує цю внутрішню боротьбу між нашою вищою і нищою природою. Одна змагає до Бога, а друга до земських розкошів, що часто противляться Богові. Цей внутрішній конфлікт Павло зве **подвійним законом,** духовним і тілесним: "Отож знаходжу такий закон, що коли я хочу робити добро, то зло накидається мені..." (Римляни 7, 14-25).

Ніхто не є вільний від цієї боротьби, як довго проживає на землі. Ця ж боротьба одних скріпляє, а других ослаблює, одних веде до перемоги, а других до упадку і гріха, і саме тут проявляється тайна свобідної волі і діяння Божої ласки. Ми не годні зрозуміти, чому одні люди перемагають спокусу, а другі піддаються їй і грішать.

Бог приобіцяв спасіння

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Отож Господь Бог сказав до змія: "За те, що ти вчинив це, будь проклятий з-поміж усякої скотини та з-поміж усіх диких звірів. На череві твоїм будеш повзати і їстимеш землю по всі дні життя твого. Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою і між твоїм потомством та її потомством. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися ввіп'ястися йому в п'яту."** (Буття 3, 14-15).

По першім гріхові, Бог приобіцяв прадодичам людського роду, що злий дух буде побіджений і народиться Спа-

ситель, який спасе людство від гріха та його лихих наслідків. Пізніше, через патріярхів і пророків, Бог предсказав багато подій про Спасителя, що він народиться у Вифлеємі з діви-матері, буде великим пророком і доконає чудових діл. Він буде священиком, буде терпіти за свій народ і пімре за все людство, а вкінці стане царем і суддею всіх народів. В Старому Завіті священики і царі були помазані єлеєм і через те їх звали помазаниками. Тому, що приобіцяний Спаситель мав бути священиком і царем, його звали помазаником, по-єврейськи "Месія", і по-грецьки "Христос", від якого походить наше слово: Христос.

Останнім пророком Старого Завіту був Іван Хреститель, який став предтечею Христовим. Багато подій, що їх Бог приобіцяв у Старому Завіті, сповнилося в часі земського життя НГІХр. Багато ж інших подій постійно сповняється в його святій Церкві. Останнього ж дня сповниться все інше, що його Бог приобіцяв доконати.

Бог назавжди не відкинув грішних людей, як це він учинив із грішними ангелами, навпаки він змилосердився над ними. І за це ми повинні бути незвичайно вдячні Богу.

Святе Письмо каже: **"Дух Господа Бога на мені, бо Господь мене помазав. Він послав мене, щоб принести благу вість убогим, лікувати скрушених серцем, проголосити невольникам свободу, ув'язненим відкрити очі, проголосити рік Господнього благовоління, день відплати нашого Бога, потішити всіх засмучених Сіону, замість попелу дати їм вінець, олей веселощів—замість жалобної одежі, хвалу замість пригніченого духу,—і зватимуть їх дубами справедливости, посадкою Господа на його славу"** (Ісая 61, 1-3).

Син Чоловічий буде відданий первосвященикам і вони засудять його на смерть...І розіпнуть його, але Він воскресне на третій день (Матей 20, 19).

Треба було, щоб Христос страждав і третього дня воскрес із мертвих (Лука 24, 46).

КАВКАЗ

(В цій поезії Тарас Шевченко змальовує гноблення України москалями. Прометей представляє катовану Україну).

За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кров'ю политі.
Споконвіку Прометея там орел карає,
Що день Божий довбе ребра й серце розбиває.
Розбиває, та не вип'є живучої крови
Воно знову оживає і сміється знову.
Не вмирає душа наша, не вмирає воля,
І неситий не виоре на дні моря поле.
Не скує душі живої і слова живого,
Не понесе слави Бога, великого Бога...
Ми віруєм Твоїй силі і духу живому,
Встане правда! встане воля!
І тобі одному помоляться всі язики
Вовіки і віки.
А поки що течуть ріки, кровавії ріки!..
І вам слава, сині гори, кригою окуті,
І вам, лицарі великі, Богом незабуті!
Борітеся, поборете! Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святя!

Вважаю все за сміття, щоб тільки Христа придбати...і пізнати його силу і його воскресення... (Филипяни 3, 8-10).

ЗВИЧАЙНА ПЕРЕСТУДА

В самій Америці кожного року в зимі коло 25,000,000 людей мають катар і перестуду. Цей катар не завжди однаково атакує людей, бо він має свої сезони. Катар головно атакує ніс, спричиняючи в нім запалення. Це запалення часом триває декілька тижнів, хоч учені твердять, що сам катар не триває довше ніж три дні. З катаром зявляються часом біль голови, хрипка, тощо. Катар походить від 'віруса', про якого лікарі малощо знають.

Розділ 31

ІСУС ЦЕ НАШ ЦАР

Як римський губернатор Пилат, спитався Ісуса, чи Він Цар, то Ісус відповів: "Так, Я є Цар!" (Іван 18, 37). Ісус не є земським Царем. Він Царем неба, де Він сидить праворуч Свого Отця і царює над живими і мертвими. Ісус заслужив Собі на таку честь Своєю смертю за спасіння людей. "Він понизив Себе і стався послушний аж до смерти на хресті. За те Бог вивищив і дав Йому імя, яке перевищає всі інші імена, щоб перед імям Ісуса схилялося кожне сотворіння, чи воно в небі, чи на землі чи під землею, і щоб на славу Бога Отця кожен язик визнавав, що Ісус Христос є Господом" (Филипяни 2, 9-11).

Ісус сидить по правій руці Отця в небі. Це значить, що Він займає найбільше почесне місце, бо Він Цар людей і анголів.

З неба Ісус керує Своєю Церквою на землі, бо Він обіцяв, що буде з нею аж до кінця світу (Матей 28, 20). Церква на землі навчає людей в імені Ісуса. Ісус чуває над Папою, Єпископами і священиками, щоб вони добре викладали людям Його Євангелію.

В небі Ісус молиться за всіх людей, щоб вони користали з Його смерти, щоб пізнавали, любили і служили Небесному Отцеві, бо на те Ісус стався Чоловіком, щоб всіх привести до Отця. Як я грішу і ображу свого Небесного Отця, то Ісус просить Отця не карати мене за гріх, але простити мені. "Якщо хтось грішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа" (1 Іван 2, 1). Отець любить Ісуса, тому завжди вислухує Його, як Він молиться за мене чи за інших людей.

Ісус є не тільки нашим Спасителем, але й нашим Священиком. "Ти є Священик повік" (Євреї 7, 22). Як Священик Ісус щодня жертвує Себе за мене під час Божественної Літургії. Я повинен (повинна) думати про це, як буваю на Службі Божій.

Ісус прощає мені мої гріхи, просічує мій розум і дає мені різні ласки, щоб перемагати спокуси і поправлятися з провин, жалувати за гріхи і завжди зберігати Божі Заповіді, щоб подобатися Небесному Отцеві в усьому, що я роблю. Отак Ісус захищає мене від зла і веде до неба. Якщо я впаду в гріх, то Він немов добрий Пастир помагає мені встати, перепросити Небесного Отця і дальше йти. Ісус не хоче, щоб хтось знеохочувався і тратив надію на спасіння, якщо впаде в гріх. Ісус завжди помогає людям поправитися з гріхів, бо хоче, щоб вони йшли до неба. Тільки той піде до пекла, що не хоче трудитися, щоб піти до неба.

Як Цар неба і землі, Ісус колись прийде на землю судити всіх людей. Це буде День Суду. Цей день буде днем великої радости для тих, що знали і любили Ісуса і проживали на землі як добрі Божі діти. Але цей день буде так само днем великого смутку і розпуки для всіх тих людей, що не хотіли Бога, ображали Його своїми

гріхами та без покаяння померли в своїх гріхах, хоч Ісус помер, щоб помогти їм позбутися гріхів і відпокутувати їх.

ПИТАННЯ

1) Чому Ісус є нашим Царем?

Ісус є нашим Царем тому, що Він є Божим Сином і тому, що Він помер за наше спасіння.

2) Що значить, що Ісус у небі сидить праворуч Отця?

Слова "Ісус сидить праворуч Отця" значать, що Ісус має участь у владі і славі Свого Отця, бо Він Син Божий і Спаситель світу.

3) Чи ти можеш спасти свою душу, якщо не будеш любити Ісуса Христа?

Я не можу спасти своєї душі, якщо не буду любити Ісуса Христа, бо Ісус це Дорога до Отця і Посередник між Богом і людьми.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ісус прийшов на світ, щоб спасати грішників, між якими я перший. Але я був помилуваний, щоб Ісус Христос на мені першім показав усю Свою довготерпеливість, на приклад тим, що мають увірувати в Нього на вічне життя.

Цареві ж віків...честь і слава на віки! (1 Тимотей 1, 15-17).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди памятати, що я вояк Небесного Царя Ісуса і так буду поводитися, щоб мій Цар Христос був гордий з мене.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Прийдіть, поклонімся і віддаймо чолобитню Господеві, Ісусові Христові, Цареві і нашому Богові (Початок Вечірні).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, Царю і Господи, поможи мені добре служити Тобі як своєму Цареві в школі, вдома, в товаристві і при забаві, щоб я був (була) завжди Твоїм добрим вояком.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Ісус є твоїм Царем?

2) Як ти маєш показувати вірність Христові Цареві вдома, в школі та при забаві?

3) Намалюй рисунок Христа Царя з короною на голові.

1) Що ви думаєте про екуменізм, цебто намагання християн, католиків, православних і протестантів дійти до церковного поєднання? Чи ви думаєте, що таке поєднання можливе і скоро прийде?

Ми не є ні оптимісти, ні песимісти, як іде про поєднання всіх християн у одній Христовій Церкві, бо віримо, що Христос був би не молився за одність християнства, якщо б це було не можливе: "Щоб вони були одне, як Ми" (Іван 17, 11). В цій справі треба бути реалістами, бо тут є повно трудностей, пересудів і непорозумінь, як іде про це поєднання. Католики інакше уявляють собі його ніж протестанти і православні. Святий Дух каже: "Міркування смертних нужденні і наші задуми непевні, бо тлінне тіло обтяжує душу" (Мудрість 9,14-15), цебто людина легко допускається помилок тому, що пристрасті часто засліплюють духа, який бере власні переконання чи пересуди за вияв Божої волі.

В екуменічних дискусіях треба викладати свої думки про віру, але й заразом шанувати погляди й опінії наших некатолицьких братів.

2) Молитва "Отче наш" це найкраща молитва, бо Сам Христос навчав нас так молитися. Чому в ній нема згадки про поданку, що така важна в християнськім жит-

ті? Це дуже гарна молитва (Матей 6, 9-13), **але в ній бракує подяки. Як ви це поясните, коли Христос завжди домагався вдячности від тих, яким чинив добро, і скаржився на 9 уличених прокажених, що не потрудилися подякувати за уличення?**

Слід зазначити, що в щоденнім житті побожні жиди завжди дякували Богові. Кожний жид знав слова подяки напамять і проказував їх при вечері. Як голова родини ламав хліб, то говорив: "Будь благословенний, Господи Боже, предвічний Царю, який подаєш хліб з землі". Ось тому Христос не згадує про подяку в молитві, що її лишив своїм послідовникам, бо вони вже й так щоденно проказували її.

3) Я не знаю, які є тяжкі й які легкі гріхи. Чи можу дещо навчитися про цю справу?

Читайте катехизм, Біблію, католицьку пресу або добрий й обширний молитовник, і там знайдете, які гріхи тяжкі, а які легкі. Тяжкий гріх засуджує людину до пекла, а легкий до чистилища. Тяжкий гріх позбавляє душі освятної ласки, а легкий тільки остуджує в ній Божу любов і ревність. В практиці воно тяжко напевно сказати, що одне зовнішнє діло є смертельним гріхом, а друге легким, хоч назовні воно виглядає одним або другим, бо тільки один Бог знає, що діється в душі людини, як вона виконує якесь діло. Вплив оточення, виховання чи брак виховання, несвідомі пересуди, лихий приклад інших тощо, впливають на людину, тому тяжко нам судити їхні діла, хоч обєктивно кажучи, знаємо, що вбити людину, чи вкрасти поважну суму гроша, чи бажати комусь великого зла це матерія на смертельний гріх.

4) Яке поняття треба мати про Бога, бо я знаю з досвіду, що багато людей має про нього фальшиве і викривлене поняття. Поясність це, прошу вас.

Правдивий Бог зовсім інакший аніж ті 'боги', що деякі люди уявляють собі. Хто хоче пізнати Бога таким, як Він дійсно є, той мусить простудіювати Біблію, бо по словам Отців Церкви "Біблія це лист нашого Небесного Отця до земських дітей".

Що ж Біблія каже про Бога?

Бог це **всемогутній Творець** неба і землі, цебто вселенної:

"На початку Бог сотворив небо і землю" (Буття 1, 1).

Бог сотворив всесвіт, анголів і людей тому, що хотів поділитися з ними Своїм безмежним щастям. Не було інших богів, тому створив анголів і людей, які колись будуть у небі становити вічну Божу Родину, розкошуючись щастям і багатствами Самого Бога, як діти успадковують добра своїх земських батьків. Св. Павло каже про це щастя:

"Те, чого око не бачило, і вухо не чуло, і те, чого людина не годна уявити собі, те Бог приготував тим, що люблять Його" (1 Коринтяни 2, 9).

Усе ж те, що існує на землі, було створене Богом для добра і вживання людей:

Як Бог сотворив першу людську пару, то після їх благословення отак промовив до наших прабатьків, Адама й Єви:

"Ростіть і множіться і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі, і пануйте над морською рибою і над птаством, що літає в повітрі, і над усяким звірем, що повзає по землі" (Буття 1, 28). Св. Павло виразно заявляє:

"Все для вас, ви ж Христові, а Христос Божий" (1 Коринтяни 3, 22-23).

Люди ж такі дорогі Богові немов зіниця ока дорога людині. Сам Бог це заявив через пророка Захарію:

"Хто доторкається вас, той доторкається до зіниці Мого ока" (Захарія 2, 12).

Божественний Спаситель отак описав дбайливість Бога про людей, хоча б вони були найбіднішими в світі. Говорячи про дітей, Він сказав:

"Уважайте, щоб ви не погорджували ніким із малих, бо кажу вам, що їхні анголи в небі повсякчас бачать обличчя Мого Отця Небесного" (Матей 18, 10).

Оці слова Біблії, через яку Бог виявляє Себе і Свою любов до людства, наявно збивають повище згадані поняття про немилосердного і недбайливого Бога, який не цікавиться людьми, що їх Сам сотворив.

У колгоспі працюєш, завжди бідуєш.
Зобовязався словом, закріпи ділом!
Треба молитися, треба учитися.
Всюди біда, лиш там добре, де нас нема.

Мої місії в Параґваю

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Скінчивши місії в провінції Чако в Аргентині і відпочавши один тиждень в монастирі О.О. Редемптористів у Посадас, я всів до маленького кораблика і переплив річку Парана, щоб удатися до Параґваю на місії. Річка Парана широка на яку милю, але в ній мало води, тому вона не дуже глибока. Треба було пересідати на другий менший пароплав, щоб дістатися до параґвайського берега. Місто Посадас в Аргентині і місто Енкарнаціон у Параґваю лежать напроти себе, одне на одним березі річки, а друге на другім, бо ця річка відділяє Параґвай від Аргентини.

Парана це довга річка. Доволі великі пароплави плавають нею, бо завдяки їй Параґвай і Болівія мають доступ до моря, бо вони лежать у середині континенту. Жадна з них не має безпосереднього доступу до моря.

Коротка історія Параґваю

Параґвай це одна з республік Полудневої Америки, що сусідує з Аргентиною, Бразилією і Болівією, які окружають її.

Перед приходом еспанців до Параґваю тут проживали індіяни, що звалися **ґварані.** Ніхто не знає, коли вони тут поселилися. Через подружжя еспанців з цими індіянами повстав параґвайський нарід. Ґварані були напів кочовничим народом. Вони панували над великими просторами, але це панування було доволі слабе і поверховне, бо численні індійські племена, що тут жили, не признавали їх влади над собою. Їхня держава подобала на конфедерацію вільних і незалежних індійських племен, яких лучила тільки небезпека війни. Тоді вони вибирали собі лідера і ставали разом до бою.

Для щоденного прожитку вони займалися полюванням, риболовством і хліборобством, плекаючи кукурудзу,

тютюн і 'мандіоку', що є своєрідною картоплею. Ця мандіока може рости три роки так, що не треба садити її кожного року.

Вірили вони в одного найвищого бога, що його звали **Тупа,** і в громовицях бачили його діяння. Вірили теж у існування злобного духа, що звався "Аня".

Еспанець Габото, шукаючи за багатствами, відкрив Параґвай у 1528 році. Згодом еспанці зайняли території, що сьогодні творять параґвайську державу. В 1539 році ця територія вже мала власну еспанську управу й уряд. Іван Салясар Еспіноса був основником міста Асунсіон, що сьогодні є столицею країни. Це місто було еспанською базою, щоб діставатися до Перу.

Зайнявши країну, еспанці були тут панами. Вони і їхні діти, вже народжені в Параґваю, мали всі привілеї, а тубільці індіяни стали сливе їх невільниками, бо завойовники роділяли між собою землі і вважали їх власними посілостями,виключаючи індіянів, що там проживали. Діти еспанців, народжені в Параґваю, звалися **кріолос.**

Метиси ж це діти мішаних подруж між еспанцями й індіянами, бо еспанці женилися з індіянками. Тут не було англосакської гордости, що уникала й винищувала індіян. З бігом часу чистих еспанців було щораз менше, а кріолос і метисів щораз більше в країні, бо вони постійно зростали і здобували собі щораз більші права.

Зразу Параґвай залежав від еспанського віцекороля в Лімі в Перу, і це тривало аж до 1777. В тім році Еспанія зазначила віцекороля в Буенос Айресі і Параґвай перейшов під його юрисдикцію, від якої залежав аж до 25 травня 1810, коли проголошено незалежність країни.

Францісканці й Ісусівці

Ченці францісканського й ісусівського Чину багато причинилися до морального, релігійного й економічного поступу Параґваю. Одні і другі не тільки проповідували індіянам Євангелію, але намагалися так само помогти їм економічно піднестися. Вони будували для індіян так звані редукції, цебто займали доволі великі простори землі, збирали індіян, будували оселі, окружали їх оборонним муром, закладали школи, варстати, вчили індіян працювати, читати і писати й так виховували їх.

Під час місії в Енкарнаціон я мав нагоду відвідати одну з цих осель у Трінідад (Тройця). Це оселя, що побудували отці Ісусівці. Вона лежить недалеко Енкарнаціон. Впр. о. Йосиф Рісінґер, парох українців католиків у Парагвай, завіз мене туди своїм "Фолксваґеном".

Ця оселя побудована з каменя. Кожна родина мала одну обширну кімнату. Отці проживали в домі серед населення. Ґанки закривають вхід до кімнат і так захищають людей від спеки чи дощу. В оселі була велика церква і площа на різні святкування. Люди працювали, продавали свої продукти і так жили. Оселя Трінідад була основана в 1712 році і мала 2,866 мешканців. Тридцять літ пізніше було їх тільки 1017. Церква в оселі була довга на 54 м., а висока на 9 м. Її побудовано з солідного каменя в 1744. Тепер вона вся в руїнах, бо нема даху. Мури валяться від старости, бо ніхто не дбає, щоб зберегти цю цінну памятку.

Подібних осель було багато, бо так Ісусівці як Францісканці будували їх. Францісканці займалися тільки ширенням Божого слова і поліпшуванням долі індіян, тому не творили незалежних осель, як це робили Ісусівці, визволяючись від політичного і цивільного уряду країни. Отак вони ставали "державками" в державі. Людвик Ґ. Бенітез, автор шкільного підручника "Підручник параґвайської історії", пише: "Францісканці не займалися нічим за винятком навертання індіян до цивілізованого життя, навчаючи їх ремесл і штук...В своїх публічних відносинах вони не лучилися з багатими і могутніми, але старалися жити в згоді з усіма, бувши завжди обороцями прав надоду" (44 стор.).

Ісусівці збудували 30 осель для індіян у Параґваю, і самі керували тисячами людей, що там проживали. В 1767 році уряд вигнав Ісусівців з Параґваю, і їхні оселі поволі занепали. Тепер у Трінідад побудовано гарну нову церкву, в якій зберігаються деякі старинні статуї з давньої церкви.

Параґвай проголосив свою незалежність. Аргентина хотіла, щоб він належав до неї, тому зачалася війна, яку параґвайці виграли. Параґвай вів ще й другу війну з Аргентиною, яка була заключила пакт з Бразилією, бо обидві країни хотіли вирвати Параґваєві деякі території.

Війна зачалася в 1864 році і тривала до 1868. Зєднані ворожі війська, до яких долучилися відділи з Ураґваю, вкінці розбили параґвайську армію і змусили країну капітулювати, забираючи від неї те, чого хотіли. В останнім бою згинув параґвайський президент Соляно Лопес. Його вбив бразилієць, як він після розгрому відмовився піддатися і заявив: "Я гину з моєю батьківщиною".

В Параґваю є дві традиційні політичні партії: Національна республіканська Асоціяція (Колірова Партія) і Ліберальна Партія. Тепер при владі є Республіканська партія. Від 1954 року президентом держави є член цієї партії, з походження німець, Альфред Строснер, жонатий із кріолькою. Це дуже енергійний президент.

Враження про Параґвай

Параґвай це економічно бідна країна, тому тисячі параґвайців перейшли до Аргентини, шукаючи кращої праці і заробітків, бо тут люди назагал займаються випасом худоби і плеканням бавовни.

Край має два великі міста, Асунсіон, столицю, і Енкарнаціон. Проповідуючи місію в Енкарнаціон, я бачив місто. Тут нема ні одної асфальтованої дороги. Одні вулиці є виложені камінням, але так нерівно, що тяжко їхати ними, інші попросту не мають ні асфальту, ні каміння. В місті є мало автомобілів і наших таксівок. Зате є повно таксівок, цебто візків з одним конем.

Параґвайці це люди, що не дуже люблять працювати, тому майже всі бизнеси в руках европейців. Це спричиняє заздрість між кріолами. Країна має школи, радіо, пресу, літаки, тощо, бо вона сильно поступила вперед під проводом Строснера. Асфальтованих шляхів тут мало.

Українці в Параґваю

Всіх українців у Параґваю буде коло 5,000, з чого тільки яких 250 осіб це католики, а решта православні волиняки. Наша імігрaція прийшла сюди в часах між першою і другою війною.

Наші люди поселилися зразу на фармах, де займаються рільництвом, плеканням овочів, от хоча б помаранчів, і бавовни. Згодом багато перейшло до міст і сьогодні не мало з них мають власні крамниці і інші бизнеси. Нашим людям тут добре живеться, куди краще ніж кріолам,

бо кріолі не хочуть дуже працювати, а коли й запрацюють гроша, то зараз розтрачують його, тому вони часто бідують.

З православних українців багато перейшло до секти "віруючих", що тут у Енкарнаціон має свій український відділ. Православні українці мають в Парагваю одного священика, Всеч. о. Миколу Щербака і 5 церков, включаючи одну, що тепер зачали будувати в місті Енкарнаціон. Українці католики мають 4 церкви й одного священика, отця Йосипа Рісінґера, німця з Німеччини, що прийняв наш обряд і обслуговує наших людей, бо по смерті ревного і довголітнього пароха, о. Івана Буґери, тут не було нашого священика. Отець Рісінґер це німецький вербіст. Недалеко від Енкарнаціон О.О. Вербісти мають велику Колеґію, де студіює кілька наших хлопців. Ця місцевість називається Обліґадо, я мав нагоду відвідати її й пообідати з Отцями.

Місія в Енкарнаціон (1-4-IX, 1969)

Енкарнаціон має коло 40,000 населення. Тут є тільки коло 20 українців католиків. Вони мають свою власну каплицю-церковцю, що може вмістити 120 осіб. Отець Рісінґер набув її для наших людей. Його німецькі приятелі з Німеччини фінансово помогли йому в цім ділі.

Тут є досить багато наших православних братів. Їхній парох, о. Щербак, з дружиною живе тут і обслуговує українські православні громади коло Енкарнаціон, бо майже всі українці тут проживають. В інших частинах Парагваю їх майже нема. О. Рісінґер і я відвідали о. Щербака під час місії, і він навіть раз був у нас на місійній відправі.

Ми відвідали 9 наших родин, запрошуючи їх на місію. Люди дуже гарно ходили на місійні відправи й науки, бо звичайно бувало їх коло 90 осіб, а на закінчення прийшло 103. Проте не всі люди були ті самі на відправах, бо мінялися, тому всіх людей, що взяли участь у місії, було коло 130. З них 30 приступило до сповіді. Між ними були деякі православні. 80 відсотків тих, що приходили на місію, були православні. Вони дуже гарно слухали місійних наук, хоч їм тяжко було приступати до Св. Причастя вечорами, бо не привикли до цієї пори.

Кожного вечора була читана Служба Божа, 2 проповіді

для всіх людей і потім спеціяльна наука для дітей і молоді, як старші вже вийшли з церкви. По закінченні останньої місійної науки була Панахида за всіх померлих українців, католиків і православних.

Це була дуже гарна місія, бо тут люди краще ходять до церкви як в Аргентині. Навіть латинники добре ходять до церкви, тому тут нема лихого прикладу, що латинські католики в Аргентині дають нашим людям, підриваючи в них релігійні почування своєю байдужістю до церкви, святих тайн і недільної Служби Божої. Крім цього тут не було висланників з Буенос Айресу, які в провінції Чако робили пропаґанду проти місій.

Місія закінчилася відновою хресних обітів і благословенням. Люди дуже уважно слухали викладів про важність Божих заповідей, про які я говорив у першій науці, і про такі теми, як спасіння душі, сповідь, Св. Причастя і Божественна Літургія, що були темами другої проповіді.

Я був дуже заскочений, що діти і молодь так гарно приходили на науки і ставляли дуже багато цікавих питань, от хоча б, що стається з нехрещеними дітьми, де ідуть душі поган, чому наші священики безженні, що таке гріх, і коли людина допускається його, тощо.

Вони назагал добре знають свою релігію, бо тут є три Катехитки з Бразилії, що навчають їх вічних правд. Вони дуже гарно і корисно тут трудяться між нашим народом. Крім цього вони навчають дітвору нашої мови, танців, тощо. Так наші католицькі, як православні діти ходять до них навчатися цих речей, бо тут Богу дякувати нема сварок і незгоди між українцями. Вони живуть як брати одні з другими. Поки що сюди ще не прийшли киринники, які живуть із того, що роблять заколот і розсварюють наш нарід. Ці киринники не годні нічого навчитися від інших народів, які так само мають різні віровизнання, але все таки якось співпрацюють і намагаються дійти до порозуміння.

Місійка в Фрам (5-6-IX, 1969)

Наші люди тут фармерують і добре собі живуть. Вони збудували церковцю, як приїхали сюди перед другою світовою війною. Це вже стара церковця. Люди подбали про іконостас, який самі зробили. В цій колонії проживає

10 наших католицьких і 5 православних родин. Всі вони дуже гарно ходили на місію, хоч місійні відправи і науки відбувалися в 7-ій годині ввечорі, а там смеркається о годині 6-ій. Була темна ніч, як зачиналася місія. Все таки люди гарно приходили на місійні науки, так католики, як православні, і всі вони приступали до святих тайн.

Дороги на фармах назагал недобрі, а до церкви, де була місія, така погана дорога, що автом тяжко було проїхати. Загал людей ходив пішки на місійні науки. Деякі приїзджали возом, дехто конем, дехто трактором, і один ровером, дехто мотоциклем, одна родина приїжджала тягаровим автом, і так церковця була повна людей. Одна старушка, що має 73 роки, прийшла пішки 9 миль аби тільки бути на місії. Її приклад мене дійсно зворушив.

Під час місійки 37 людей приступило до сповіді, і Св. Причастей було 42. Це була дуже гарна місійка. Шкода, що вона була така коротка. Ці люди заслуговують на тижневу місію, але на жаль не було часу на неї, бо місії були вже заздалегідь уложені владикою А. Сапеляком.

Місія в Фрам (4-а вул.) (7-10-IX, 1969)

На цій фармерській колонії проживає 20 українських католицьких і 5 православних родин. Вони збудували гарну мурована церкву на фармах.

Люди дуже гарно приходили на місію, і церква була повна людей, старих, молодих і дітвори. Були й молоді матері з маленькими діточками, хоч місія кінчалася коло 9 години ввечорі.

І тут так само була Служба Божа, 2 науки для всіх і окрема научка для дітвори. Деякі польські родини, що тут проживають, так само приходили на місію. Мені було мило бачити стільки людей у церкві, бо досіль не бачив такої місії в Аргентині, хоч деякі з них були задовільні, от хоча б у Саранді чи Вілля Аделіна, коло Буенос Айрес.

Люди так само діставалися до церкви як на другій вулиці, кіньми, пішки і возами, але найбільше таки пішки приходило, хоч треба було йти кілька миль серед темної ночі, бо тут нема електричного світла на фармах, ні в хатах, ні на дорогах.

Місійна богослужба складалася зо Служби Божої, двох наук для всіх учасників і окремої науки для дітвори і молоді. Тут люди дуже люблять співати Службу Божу, тому частини Літургії були співані. Під час місії 74 особи приступили до сповіді.

Місія в Кармен (11-14-IX, 1969)

Кармен це маленьке містечко, що має коло 600 мешканців. Тут наші люди докінчують нову, гарну і велику церкву. Отець Рісінґер займається будовою. Багато фондів на цю церкву приходить із Німеччини від німецьких католиків. Це мурована церква.

В місті нема електрики, і ніколи не буде, казали мені деякі люди, бо через брак праці населення меншає з кожним роком. Одні з наших людей тут мають бизнеси, склепи, а дехто вже проживає з пенсії. В містечку живе коло 20 українських католицьких родин. Є тут декілька й польських родин і одна чи друга православна.

В містечку нема ні одної асфальтованої дороги. Люди прегарно щодня приходили на місійні науки. Місія відбувалася вечорами. Коло 90 людей щодня було на місійних науках. Була й спеціяльна наука для дітей і молоді. Під час місії 74 особи приступили до сповіді.

Люди зробили гарний хрест і закопали його біля церкви. Місія закінчилася співаною Службою Божою в неділю. Отець Рісінґер дияконував, а я правив Службу Божу. Латинський єпископ, вербіст, великий приятель українців, прибув із Енкарнаціон на закінчення цієї місії, якою закінчувалися всі місії в Парагваю.

По Службі Божій була процесія довкола церкви, посвячення місійного хреста й остання проповідь під хрестом. Потім був спільний обід.

Як єпископ приїхав, то один наш старший парафіянин привітав його хлібом і сіллю при вході на церковне подвіря. Йому подобався цей наш звичай, бо латинники так ніколи не вітають його. Одна дівчина, вбрана в український стрій, подала йому китицю квітів і зложила привіт по-еспанськи.

По обіді я попрощався з людьми і відїхав до Енкарнаціон, звідкіля лодкою переплив річку Парана і подався

до Посадас у Аргентині, бо того самого дня ввечорі треба було зачинати там місію.

Я питався людей наших під час місії, як їм живеться в Парагваю. Люди відказували: "Добре, як хтось хоче працювати! Хто не хоче працювати, тому не добре живеться, але де таким лінюхам буде добре житися?" Люди тут мають що їсти, в що вбратися і де мешкати. Мало хто з них має автомобіль. Діти ходять до школи. На фармах уряд утримує школи тільки до третьої кляси. Якщо батьки бажають посилати дітей дальше до школи, то мусять висилати їх до міста або на власний кошт наймати учительку. Учителі тут дуже слабо плачені.

Парагвай подобався мені. Хоч це був кінець зими, то всюди було повно квітів, рож, тощо. Оливні дерева "тунґ" були покриті білим квітом. З овочів цих дерев люди виробляють оливу для машин. На фармах повно помаранчових дерев із дозріваючими овочами. Це гарна країна. Люди задоволені теперішнім президентом, бо в країні є лад і спокій. До його президентства кожного року тут бували революції. Люди назагал люблять його, хоч він своєрідний диктатор. Тут бандитів везуть над пущі і скидають із літаків, і так слід пропадає за ними, люди казали мені. В Парагваю можна добре жити, коли людина працює і вміє уживати гроша.

Багато нашої молоді не хоче трудитися на фармах, тому виїжджає до Аргентини.

Дмитро: "Пане лікарю, ви мені помогли. Лікарство, що його ви приписали, припинило біль у правім боці, але тепер чую такий самий біль у лівім боці".

Лікар: "Бачиш, що я добрий лікар і лікарство помагає. Біль мусів тікати на другий бік".

Один місіонер поїхав до Африки, де спитався місцевого ватажка: "Чи тут є ще людоїди?"

На це ватажок відказав: "Ні, вже нема. Донедавна було їх ще трьох, але вони постарілися, тому були безкорисні, і ми минулого тижня зїли їх".

The Resurrection of Our Lord

Our Lord has performed countless miracles during his life on earth. St. Mark relates: "Wherever he went, to the village or town, or farm, they laid down the sick in the open spaces, begging him to let them touch even the fringe of his cloak. And all those who touched him were cured" (Mark 6, 56).

The resurrection of Christ is, however, his greatest and the most striking miracle which surpasses all others. No great man in history has ever risen from the sepulcher by his own power, although the world had many famous leaders, for instance, Buddha, the founder of the Buddhist religion which emphasizes kindness and acceptance of life's miseries as a part of our earthly existence, Mohammed who imposed the worship of the one true God upon the Arabs, Marx who raised a courageous protest against the capitalistic oppression of the poor and the weak, Napoleon I, the famous French emperor, etc. None of these men ever dreamt or said that he would rise again, once he had died. Our Lord Jesus Christ is the only ONE in the history of mankind that foretold his own death and his own resurrection. "They (the Jewish authorities) will condemn him to death...and on the third day he will rise again" (Matthew 20, 19). The Jewish leader took this prediction seriously, for they placed the police guards at the tomb of Christ to prevent the Apostles from stealing the body proclaiming that Christ rose from the dead (Matthew 27, 62-6).

Despite these precautions Christ rose on the third day, as He had publicly foretold when the Jews asked him to confirm the truth of his teaching: "This wicked generation is asking for a sign. The only sign it will be given is the sign of Jonah. For just as Jonah became a sign to the Ninevites (the people of the

Assyrian capital), so will the Son of Man be to this generation" (Luke 11, 29-30).

Jonah was a prophet. The Bible relates that he was swallowed by a whale in which he remained for three days, and then was miraculously saved. "As Jonah was in the belly of the sea-monster for three days and three nights, so the Son of Man will be in the heart of the earth for three days and three nights" (Matthew 12, 40).

The Roman centurion testified to the resurrection of the Lord (Mark 15, 44), but the Jewish authorities bribed the guards to spread the false news that the body of Christ was stolen while they had fallen asleep. Such negligence was a very serious offense, but none of the guards was prosecuted and no apostle was made responsible for the stealing of the body, which was also a criminal offense.

The risen Christ appeared many times to his disciples, before He left the world and gloriously returned to his Heavenly Father to receive a well deserved reward for his Passion and death. His death has overcome death and sin. The whole Gospel proclaims the Good News that Christ is living forever. St. Paul writes: "We see Jesus...who is now crowned with glory and splendor, because he submitted himself to death. By God's grace he had experienced death for all mankind" (Hebrews 2, 9). By his death he has delivered us from eternal death, both physical and spiritual, for we shall rise from the sepulchers on the last day of Judgment. Our Chruch stresses this fact in the tropar of the Resurrection: "Christ is risen from the dead by crushing death through his death and bestowing life upon those who laid dead in the tombs".

The resurrection of Christ means that our life which began here on earth will continue forever in the world to come. If we do not believe in Christ's resurrection, our faith has no foundation, and our belief is futile. Christ's resurrection assures us that the dead will live forever with God in eternity. Because Christ rose, we all shall rise. A picture represents an angel, hovering over a coffin, with its lid half open. The angel has a trumpet. The half open lid reminds the onlookers that we will gloriously rise, if we follow Christ here on earth.

A Protestant minister told his congregation on Sunday: "We have tried all possible means to raise the necessary money to pay for our church. We have tried them honestly. Now we are going to see what a bazaar can do about it".

Faults are thick where marriage love is thin.

For every evil under the sun there is a remedy or there is none. If there be one, try and find it. If there is none, never mind it.

Why Should You Practice Virtues?

by M. Schudlo, C.SS.R.

A motive is the reason that moves or impels us to accept something or to do something. The **motive of Faith** is God all-truthful, the divine Truth. The **motive of Hope** is all-good, omnipotent and faithful God. He can and will keep His promises. The **motive of love** is the all-lovable, all-good and all-amiable God. The motive is also called the **formal object** of the virtue.

The three theological virtues **correspond** to the **three spiritual powers of man: His intellect** or the power of knowing, the **will** or the power of striving after good, and **his power** to love. These three virtues are the **permanent conditions** of our Christian life. **St. Augustine,** bishop of Hippo in Africa (†430), calls them the **summary** of the whole Christian life. **St. Paul** speaks of the faith and says that we must be filled with it (Hebrews 10, 22 and Romans 5, 1-5), of the **hope** (Romans 5, 2) and of the **love** which he calls the crown and completion of all other virtues (Colossians 3, 14).

Theological virtues and dialogue with God

The theological virtues place man in dialogue with God, his Maker and Father. Christ teaches us how to conduct this divine dialogue because He leads us to the Father: "No one knows the Father except the Son and those to whom the Son chooses to reveal Him" (Matthew 11, 27).

The theological virtues form an **interior** relationship between us and Christ, because He is our **Teacher,** our **Redeemer** and our **Friend:** "I am the Way, the Truth and the Life" (John 14, 6). Christ brought us the whole truth, saved us from sin, and thus created hope in our souls and showed the love of the Father for us by sending us the Holy Spirit He filled our hearts with love.

These three virtues create an **inner capacity** in us to imitate Christ. We are bound to imitate Him in our work and life, because He is the source of this God-like life which the gift of sanctifying grace imparts to us.

INFUSED MORAL VIRTUES

Besides the three theological virtues, there are also **supernatural moral virtues** which God infuses into the soul when He gives it sanctifying grace. Their **purpose** lies in perfecting our natural faculties and in enabling them to **act properly** and to use the natural means in order to achieve God in the **supernatural order.**

These moral supernatural virtues have the **same name** as the cardinal virtues, that is, **prudence, justice, fortitude and temperance.**

They are, however, entirely **different** from the natural virtues. Although they have the same **material object** as the natural vir-

tues, they differ from them in the **formal object.**

The **object** or the **motive** of a natural virtue is made known by **reason,** and that of the supernatural virtue is made known **by faith.** The motive of the supernatural virtues is always God.

No strict connection between the two kinds of virtues

There is no inseparable connection between the natural and the supernatural moral virtues. Thus they may exist without each other. For instance, a baptized **child** has the infused moral virtues, because they come with sanctifying grace at the moment of Baptism, but he does not possess any natural virtues, because they must be acquired by an **exercise,** that is, through good acts.

It is also true, that a **person in the state of mortal sin** has no infused moral virtues, because they are lost when man through a mortal sin breaks off his relationship with God, but he may have a considerable amount of natural virtues, for instance, he can be just, generous, etc.

THE GIFTS OF THE HOLY SPIRIT

When a person receives the gift of sanctifying grace, he also receives the **seven** gifts of the Holy Spirit. Their purpose is to help man to be **promptly obedient** to the inspirations of the Holy Spirit. These gifts are: wisdom, understanding, counsel, fortitude, knowledge, piety and fear of the Lord (Isaias 11, 2).

These gifts are moral supernatural habits, distinct from theological and infused cardinal virtues, according to a more common opinion of theologians.

The gifts of the Holy Spirit are habits by which the intellect and the will of man are disposed to act upon the light and assistance which the Holy Spirit gives him. The first four gifts affect the intellect and the latter three—the will.

The Holy Spirit helps man through these gifts not only when he is called on to perform some extraordinary deed, but also when a person needs help in performing ordinary acts, that is, when a person needs an extraordinary grace. It happens when the virtues are not sufficient to meet the situation in which a person finds himself.

The gifts of the Holy Spirit reside in the soul with habitual (sanctifying) grace, and are lost with it through mortal sin.

Connection of the Virtues

When a person receives the gift of sanctifying grace, he also receives the theological virtues of faith, hope and love, the supernatural moral virtues and the gifts of the Holy Spirit. God bestows all these things in order to enable us to behave as His children. **St. Paul** says: "He (God) has taken us out of the power of darkness and created a place for us in the kingdom of His Son that He loves, and in Him we gain our freedom and the forgiveness of our sins" (Colossians 1, 13-14).

The infused virtues place man, the pilgrim toward eternity, with his external activity, with all his tasks in the world, that is, his whole orientation in life before God as his ultimate end, because God must be man's "Alpha and Omega", that is, the end of all his life and work on earth (Revelation 21, 13). When man is guided by these virtues, his earthly life is not a **merely moral life,** as some good pagans may lead, it is a **religious-moral life,** because it is turned to God.

When the **amount of sanctifying** grace increases in the soul, whether through the **reception of the Sacraments** or through the performance of good deeds, these good supernatural habits, both virtues and gifts, are also increased in their intensity. Thus man can always increase them, because they can grow in strength as long as man lives on earth.

The loss of the Virtues

The theological virtues and the gifts of the Holy Spirit are not diminished by venial sin, no matter how numerous. No one can take them away from us or destroy them. A **mortal sin** alone can deprive man of them, for when santifying grace is lost in the soul, the supernatural virtues and gifts are lost too, except faith and hope, which can remain in the soul deprived of sanctifying grace. **Faith** is lost by the **unbelief** and **hope** is destroyed by **despair. Despair** and obstinacy are the most serious sins man can commit, because they offend against God's infinite mercy and willingness to forgive. When a person is obstinate in his sin, God cannot forgive him. And this sin of obstinacy and unrepentance is called the sin against the Holy Spirit. Our Lord said: "Anyone who says a word against the Son of Man will be forgiven; but anyone who speaks against the Holy Spirit, will not be forgiven neither in this life nor in the next" (Matthew 12, 32).

The order among the Virtues

The order of dignity of the virtues and the gifts of the Holy Spirit is as follows: 1) **Theological virtues**—faith, hope and love-charity 2) Gifts of the Holy Spirit 3) Supernatural moral virtues 4) Natural moral virtues.

In **heaven** the blessed souls will retain all the virtues and the gifts, except faith and hope, because the latter two will not be needed, since those who will go to heaven will see and possess what they had believed on earth and for what they had hoped. But not all the virtues will be exercised in heaven, because there will be no need for them, for instance, for temperance, because no one eats or drinks in heaven.

God is my shepherd, I lack nothing (Psalm 23, 1).

Cervantes: "Tell me your company and I will tell you what you are".
Pope Clement: "We are in the same boat".

AND MARY SAID FIAT

by Ernest Larson, C.SS.R.

In the beginning there was God. At that state which no man's mind can grasp there was no time, no change, no world, no coming or going. There was just God. And God the Father who was existence and all being itself knew Himself and that was the Son. And the Father loved the Son, and the Son loved the Father and between them flowed an ocean of love which can never be sounded. That ocean of love is the Holy Spirit.

But God willed that there be a world and other beings to share this love with Him. So he said, "Let there be light!" And from the black void of nothingness shot the burning orb we call the sun. Then the hand of God stretched out and He said, "Let there be firmament!" And so it was. The earth with all its vast deserts and huge mountains was born. And after God had created the waters and all the plants and animals by a single word He created His masterpiece.

This time it was the heart of God that spoke. He willed a living, thinking being who could freely give back all the love that flowed upon him. So He said, "Let us make man to our own image and likeness." And so it was that man first strode upon his God given home.

Now if somehow we could have placed ourselves outside of this spectacular show of creation we would have marveled at the power of God. Imagine the grandeur of the first lighting of the sun, the first blooming of the rose, the first song of the bird. Picture the word of God resounding throughout all eternity and in response nothingness gives birth to all things. Such profound words!

But within that world there was a creature, a woman, who uttered one word which was more profound than even those of creation. The woman was Mary, the word was "fiat!"

Now in our own day we might translate Mary "fiat" to God like this: "very well God. If that is what you want from me then let it be so." Mary was willing to receive whatever God wished to lay upon her shoulders. And as is always the result when people do this it made her happier than the birds on the first day of Spring.

And why shouldn't it? Look what Mary said "yes" to. Through her God would work the miracle of clothing His own Son in flesh

and blood and giving Him life as we have it here on earth. Mary said "yes" to the sweetest little babe that ever graced a crib. She accepted a Son whom she knew one day would be a priest, the greatest office a man can have. From reading Sacred Scripture she knew He would be the greatest of Kings, the Saviour of the world. No wonder she sang her Magnificat not long after God had just given her the greatest and really the only good there is, Jesus Christ.

But let's take a side glance at this woman's fiat. Did it take courage? Was it all honey and sweetness? Did she have it easy?

No, Mary knew that the innocent Babe of Bethlehem with all His beauty would one day be the mutilated criminal of Calvary whose face was that of a leper. Oh yes, He would be a priest, the Eternal Priest. But the sacrifice He offered would be His own Body and Blood on the altar of the cross. Mary would be there, to see His first Mass and receive His first blessing. The King of Kings her Son would be, the all mighty God of heaven and earth. And He would also be a slave clanking the chains of love behind Him all His days. So much so was He a slave that before the High Priest it would be the office of another slave to strike His face. And Christ would not resist. He would be the Savior of His people and all people. He would be a fool who would not care when His love was jilted or run away when they came to murder Him.

Mary knew all this was coming. And under the bloody cross she again said "yes" to Christ's declaration that she was to be Mother to every sinful man of all time. Mary said yes to pain, to sorrow, to heartbreak. She had a choice and chose the royal road of the cross because she knew at its end waited salvation, heaven and Christ forever.

Treaty Ending Spanish-American War:

ACNS reminds you that on February 6, 1899—seventy-one years ago, the United States Senate ratified the Treaty of Paris between the United States and Spain, thus formally ending the Spanish-American War. Under the terms of the treaty, the islands of Guam, in the South Pacific, and Puerto Rico, in the Caribbean, were ceded to the United States. Also, the Philippines were transferred to the United States for a payment of twenty million dollars, and Cuba was granted its independence—though provision was made for its temporary occupation by the United States troops. In all of these areas the United States has been consistent in promoting self-government. The Republic of Cuba was established in 1902, and the Philippines, under the terms of an act of Congress, became an independent republic on July 4, 1946. The island of Guam was granted civil rule in 1950, and in 1952 the Commonwealth of Puerto Rico proclaimed its new Constitution whereby it became wholly independent in matters of local government, although voluntarily associated with the United States. Its people are American citizens. (ACNS).

CHAPTER 31

JESUS IS OUR LORD AND KING

When Pilate asked Jesus whether He was a king, Jesus replied: "You are right. I am a King" (John 18, 37).

Jesus is in heaven where He sits at the right hand of His Father as the King of the living and of the dead. He has merited such an honor through His death for us. He "became obedient to death, yes, to death on a cross. That is why God has exalted Him and given Him the name above all names, so that at the name of Jesus everyone in heaven, on earth and beneath the earth should bend his knee and should publicly acknowledge to the glory of God the Father that Jesus Christ is Lord" (Philippians 2, 9-11).

When we say that Jesus sits at the right hand of the Father, we mean that He occupies the place of greatest honor in heaven as the Head of the whole human race and of the Angels.

From heaven Jesus rules His Church on earth, because He promised to be with her till the end of the world (Matthew 28, 20). The Church continues to teach in the name of Christ. Jesus watches that no false things are taught to those for whom He died on the cross.

He prays for all men that they may know, love and serve His Father and thus reach Him in heaven. He asks Our Heavenly Father to forgive our sins. "If anyone should sin, we have an Advocate with the Father, Jesus Christ, the Holy One" (1 John 2, 1).

Jesus is still Priest: "You are a Priest forever" (Hebrews 7, 22). He still offers Himself in the Sacrifice of the Divine Liturgy for us. By forgiving our sins, by enlightening our minds, by giving us grace to overcome temptations, to be sorry for our sins and to trust in God, the Father, Jesus guides and protects us, makes us strong and leads us to heaven.

As the King of the world Jesus will come again into the world to judge all men that have ever lived on earth. This will be the Last Judgment. The Last Day will be a day of great joy for those who lived as God's good children, but it will be a very terrible day for those who refused to love their Heavenly Father and Jesus Christ, their Savior Who died for them.

QUESTIONS

1) Why is Jesus Our King and Lord?

Jesus is our King and Lord, because He is the Son of God and because He died for our salvation.

2) What do you mean when you say that Jesus sits at the right of His Father in heaven?

I mean that Jesus shares in the power and glory of His Father, because He is the Son of God and the Savior of the world.

3) Can you be saved, if you do not love Jesus?

No, I cannot be saved, if I do not love Jesus, because Jesus is the Way to the Father and the Mediator between God and men.

SCRIPTURE

I obtained mercy for this reason, that in me first Christ Jesus might display His perfect patience as an example to those who are to rest their faith on Him and thus attain eternal life. To the King of the ages, the immortal, invisible and only God, be honor and glory forever and ever (1 Timothy 1, 16-17).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always serve Christ as my loving King and Guide to my Heavenly Father, by keeping His Commandments and inspirations. I will defend His honor whenever His holy name or teaching is attacked by bad people.

LITURGICAL PRAYER

Come, let us adore and prostrate ourselves before the Lord Jesus Christ, our King and our God.

PERSONAL PRAYER

My King and Lord, Jesus Christ, help me to love You and to serve You in return for the love with which You love me.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why is Jesus your King?

2) Draw a picture of Jesus with a crown on His head.

3) How should you show your loyalty to Christ the King at home, at school and in church?

CONFESSION AND COMMUNION

by M. Schudlo, C.SS.R.

When a person is baptized he becomes a Christian and contracts the obligation to live as a Christian, that is, as a follower of Christ, because this is what it means to be a Christian. To many people Christianity seems "a series of rules and regulations to be followed by those who are baptized". To them God's holy will is enclosed in the Ten Commandments and the precepts of the Church which must be observed under pain of mortal sin and eternal damnation. If you fail in keeping them, you commit a sin. There are people who think that sin is waiting for them everywhere.

Some people are used to measure their Christian life in terms of sin: "Is it a venial or a mortal sin?" If it is a mortal sin, it must be shunned at all cost, because the price is too high-hell and eternal fire! If it is just a venial sin, it is not so bad. You can get away with it, for instance, with gossiping, envying, cursing, etc.

Trying to avoid mortal sins only, some people ask themselves? "How far can I go without offending God seriously? What must I do to avoid hell or to merit heaven? "Such an attitude betrays a very little understanding of Christianity which is a loving communication between God and man, confirmed by the Incarnation of the Son of God Who became one of us to lead us to our common Father, the Almighty God of heaven and earth. Since we do not live alone on an island, we are always dealing with God and our fellow men. We cannot be real and true followers of Christ, if we neglect either God or our fellow men. By becoming Christians we bound ourselves by the two great Commandments which are the basis of all other Commandments, the love of God and the love of our fellow men. When a Jewish lawyer asked Our Lord what must be done to be saved Jesus told him to keep these two Commandments: "Do this and life is yours" (Luke 10, 28). These two Commandments are so intimately united together that it is impossible to separate them, that is, no one can keep one, if he breaks the other. St. John writes: "Anyone who says, 'I love God', and hates his brother, is a liar" (1 John 4, 20).

Unfortunately, we all sin. St. John adds: "If we say we have no sin in us, we are deceiving ourselves and refusing to admit the truth. But if we acknowledge our sin, then God Who is faithful and just will forgive our sins and purify us from everything that is wrong" (1 John 1, 8-9).

What must we do when we commit a sin?

Sin is a failure in man's life. It is a failure to live up to the commitment of Baptism when we renounced Satan and promised to believe in Christ and to serve Him as our King. It is also a failure against the Church and our fellow men, because we live in a community of God which is the Church.

What, then, must we do when we commit a sin, especially a serious one? We must go to confession which is a Sacrament of reconciliation and conversion to God. In this sense, Confession is very important in our Christian life. By this Sacrament we repent in the name of Christ and are reconciled with the Father through Him. He died on the Cross to leave us this Sacrament which so wonderfully shows us how merciful God is and how much He loves us (John 3, 16).

No man can claim that he has not failed as a Christian and not fallen short in faith, hope and love. These are sins, and "Christ died for our sins", St. Paul says (1 Corinthians 15, 3). When we sin we try to secure something contrary to the love of God and of our fellow men under the pretext of some good.

To get rid of our sins, we must confess them, using the services of the Church which is the channel of God's forgiveness. Confession is the great sign of God's forgiveness. Christ knew well that He was dealing with a sinful mankind even after He died to free men from sin. When He was with us on earth He proved with a miracle that He had the power of forgiving men's sins. He told His enemies, the Pharisees: "To prove that the Son of Man has authority on earth to forgive sins,—He said to the paralytic—get up and pick up your bed and go off home" (Matthew 9, 6-7). When leaving this world and returning to His Heavenly Father, Christ did not take this power with Him. He left it to His Church, saying to the Apostles: "Receive the Holy Spirit. For those whose sins you forgive, they are forgiven, and for those whose sins you retain, they are retained" (John 20, 22-3).

Of ourselves, we can do nothing to set right the relationship with God and our fellow men which we have distorted by our sins.

Confession and Communion

St. John Chrysostom (†407) urged his contemporaries to use this wonderful means of forgiveness: "Do not despair, if you have sins. Even though you may sin every day, repent everyday. Do

what we do with our old houses when they fall into ruin. We remove what is ruined and repair what is no good. Do you sin every day? Renew yourself by penance!" The Saint exhorts us not to lose heart because of our many weaknesses and even malice, because even though our malice might be on the increase, "it has a limit, but the remedy (to our sins, that is, the mercy of God) has no limit, since God's benevolent love is ineffable, measureless and limitless". He uses the following comparison: "Imagine a star which falls into the sea and disappears in it. You cannot see it any more. As that star is small in comparison with the sea, so our malice is small in comparison with the benevolent love of God. Indeed, the love of God infinitely surpasses it. No matter how vast the sea may be, it still has limits, while the benevolent love of God has no limits".

So we must not be discouraged by our sins, when we want to go to Holy Communion. Confession will free us of them. We must not approach Communion, if we have serious sins on our conscience. St. Paul writes: "Everyone is to recollect himself before eating this Bread and drinking this Cup, because a person who eats and drinks without recognizing the Body is eating and drinking his own condemnation" (1 Corinthians 11, 28).

But if we do not have any serious sins, and there are countless such good people who stay out of sin for months and even years, how often should we go to confession, if we want to receive Communion every Sunday, or even more often? Modern theologians say that a monthly or even a bi-monthly confession is sufficient that we may go to Holy Communion as often as we have the chance, once a month, once a week, etc. If we have some venial sin, it is enough to make an act of contrition or love, and our small sins will be forgiven. The Holy Communion itself will cleanse our souls from sin.

We should go to Holy Communion as often as we can. The Decree on the Eastern Catholic Churches, published by the Second Vatican Council, says: "The faithful are bound on Sundays and feast days to attend the Divine Liturgy... The faithful are earnestly urged to receive Holy Communion on these days, and indeed more frequently, even daily" (N. 15).

If a person feels unworthy to go to Holy Communion once a week or once a month, he will become even more unworthy to go once a year. If we wished to wait till we become really worthy of receiving Christ in Holy Communion, we would never receive Him and leave this world without ever receiving Christ into our hearts.

Parents should teach their children that a monthly confession is sufficient, if they want to go to Holy Communion every Sunday. The small sins they confess can be forgiven by an act of contrition or love.

When we go to confession, it is not necessary to enumerate all small sins, but rather to concentrate on some wrong attitude, for instance, on envy or jealousy, and the faults it causes.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) Christ said that 'blessed are those who mourn' (Matthew 5, 5). I have no reason to mourn. I have a good wife, three good children, two cars, a good job, good health, etc., so why should I mourn? I have no reason to mourn for.

If you had more Christian spirit, you would have many reasons to mourn. It seems that you do not see anything else in your life except your own material comforts you mention. If you loved God and your fellow men as all of us should, you would mourn at the sight of your own sins—we are sure that you cannot claim to be sinless, of the injustices of the world where a few have too much to eat, and must use slenderizing pills to keep their weight somehow under control, while 60 percent of the population of the world is suffering from hunger and some 15,000 human beings are dying daily from starvation; there are so much atheism and sins in the world, so many prejudices, so much oppression of the weak by the strong; even now there is still slavery in some Asian countries where human beings are sold like cattle; there are countless broken or unhappy marriages, with millions of 'artificial' orphans who are the sad result of such broken marriages, etc. etc. If you say that there are no reasons to be sad and sorry, that is, to mourn, then you do not understand what the love of God and your fellow men means, because you are a self-centered person who does not see anything but himself and his own small world in which you live.

2)I have read in the Constitution on the Sacred Liturgy, published by the Second Vatican Council, that Christ 'by his power is present in the Sacraments' (N. 7). How do you explain this statement? Christ is in heaven. How can he be present in the Sacraments?

Christ is always present in his Church "till the end of time", that is, till the end of the world, as he himself told his apostles on the Ascension day (Matthew 28, 20). He is also united with the Church which is his mystical Body. The seven Sacraments are the actions of Christ. Being present in the Church, he performs them through his priests who continue the salvation of the world in his name and through his power.

Through the Sacraments Christ acts upon men to deepen their union with him and bestow his grace and gifts upon them. The Sacraments are also actions of the Church and the visible manifestations of faith, hope and charity. The Holy Eucharist is the chief Sacrament because Christ mysteriously dwells in it. When a person approaches the Sacraments he personally responds to Christ's call to come to him and unite himself with him. If Christ were not in the Sacraments and did not act through them, the Sacraments would be empty, meaningless and magical signs only without any power of bestowing grace upon those who worthily receive them.

3) Is it true that there are sins for which there is no forgiveness?

Yes, there is only one kind of sin that even God cannot forgive, and the sin is the lack of repentance or obstinacy in sin or a rejection of God. This sin is called the sin against the Holy Spirit (Matthew 12, 31). How can God forgive a sin, if the person does not believe in him or refuses to repent of his sin? No one can be pardoned, if he denies and rejects of the source of the pardon.

4) Can a single action of unfaithfulness in marriage destroy married love forever?

We do not think that a single slip of this matter can destroy true married love, if it is deep and sincere. It takes more of such actions which slowly destroy the affection between a husband and a wife. One single act, even if it is adultery, does not immediately break up the marriage.

If the other partner sees that it was just a foolish whim on the part of the other partner and no more than that, then despite the disappointment of the offended partner, married love is preserved in both partners. As people slowly grow in love and attachment, so they also slowly grow apart.

Some theologians use this comparison to prove that no single action, no matter, how serious and sinful, on the part of man, can break his relationship with God and deprive him of sanctifying grace. This is, of course, a new approach to explain the nature of sin, and must not be misunderstood, because we do not want to minimize sin or to encourage people to sin. We know that man can choose good and can choose evil at a decisive moment, for instance, at the moment of death. His particular deeds and decisions have their great significance and influence upon his final decision. Mortal sin which separates a soul from God's love does not suddenly fall out of the skies. It is prepared through laxity, venial sins and spiritual laziness, as the rupture in marriage is prepared by small nuisances, lack of consideration, of understanding of the other partner's justified demands and wishes, etc. When a person in his daily Christian life is satisfied with the minimum, he is on the way to mortal sin, as the Holy Spirit says: "He who despises trifles will sink down little by little" (Ecclesiasticus 19, 1).

5) Does a man commit a sin when he makes an intention of doing something morally wrong, but then repents and does not do it?

A man commits as many sins as he makes resolutions or has intentions to sin. Every time he drops his resolution to sin and then renews it, he commits a new sin.

A protracted adherence to evil is more wicked than falling into sin and rising from it. Although he commits a greater number of sins, he is not a greater sinner than the one who simply continues in his evil ways without any effort to rise and to repent. His condition is far worse spiritually and his salvation is in greater jeopardy.

6) Must I forgive my neighbor who does not want to be forgiven and refuses to speak with me after a quarrel? I tried to make up for it, but he has insulted me every time I had approached him. How many times must I forgive such a person? Is there any limit?

St. Peter asked the same question and received the following reply from Our Lord: "Lord, how often must I forgive my brother, if he wrongs me? As often as seven times? Jesus replied: "Not seven, I tell you, but seventy-seven times" (Matthew 18, 21-2).

This means that a Chrisian must always forgive those who hurt him, even when the other person continues to wrong him. It does mean, however, that we may not offend ourselves against such evil people who indulge in things that hurt us.

Forgiveness does not mean that we must give such a person such special signs of friendship as inviting him to our home or visiting him in his own, but it means this: we may not refuse him the common signs of friendship and love; for instance, if we shake hands with other people and the said person is in the group, we must also shake hands with him.

7) When does our Lent start?

Lent in the Eastern Rite starts on Monday after the Cheese-fare Sunday and lasts till the Saturday before Easter Sunday. All amusements with music and dancing, as well as the celebration of marriages, are forbidden during Lent. When it comes to dancing, all kind of dancing, whether in public halls or in private homes, at the sound of the records is forbidden, because Lent is the time of penance during which all amusements with music are banned.

Mother: "Mike, have you said your prayers?"
Mike: "Yes, Mom."
Mother: "Did you ask Jesus to make you a good boy?"
Mike: "Yes, Mom, but not yet".

Success comes in CANS; failure in CANT'S.

LENT AND BAPTISM

If we have died with Christ, we belive that we shall also live together with Christ. (Romans 6, 8).

In its **Constitution on the Liturgy,** Vatican II makes a statement concerning Lent which may sound new and strange to many Christians: "The Lenten season has a twofold character: 1) it recalls baptism or prepares for it; 2) it stresses a penitential spirit. By these means especially, Lent readies the faithful for celebrating the paschal mystery after a period of closer attention to the word of God, and more ardent prayer. In the liturgy itself and in liturgy-centered instructions, these baptismal and penitential themes should be more pronounced. Hence wider use is to be made of the baptismal features proper to the Lenten liturgy" (109).

Many will ask: "What's the connection between Lent and baptism? I am well aware of the penitential character of Lent; but I never heard that there was any bond between Lent and baptism."

Nevertheless, both historically and theologically there is a relationship between Lent and baptism which we can explore with profit.

BAPTISM IN THE LITURGY OF LENT

In the early centuries of the Church, baptism was administered to adults on Holy Saturday night after several years of instruction. The final intensive preparation for this event took place during Lent, principally at the beginning of Mass. In those days, unbaptized persons were not allowed to attend the whole Mass, but only the beginning, up to the Creed. For his reason the fore-Mass for centuries was called "the Mass of the Catechumens."

The readings from Scripture during Lent have been chosen because they open the way to the instruction of those to be baptized on important aspects of the Christian life.

A JOYOUS NOTE

The baptismal theme introduces a joyous note in the otherwise somber Lenten liturgy. The catechumens look forward eagerly to the reception of this sacrament which initiates them into Christ's Church.

At the same time, the faithful who are already baptized both share the joy of the new converts and re-live the experience of their own baptism. Hence the Lenten season is a period of spiritual renewal for the whole Church. It makes deeper and more profound the initiation of each Christian into the mystery of Christ.

During Lent, the entire Church renews her spiritual youth. As a means to this rejuvenation, she calls upon all her children to reawaken a consciousness of their own baptism, to grasp more deeply what it means to be baptized and to try to live in a manner befitting children of God. This is the reason why the themes of

baptism, of new life, and of redemption figure so prominently in the Liturgy of Lent.

DEAD TO SIN, BUT ALIVE TO GOD

In an eloquent passage, St. Paul makes it clear that baptism contains two ideas: 1) death to sin, 2) rising to a new life in God:

"Do you not know that all we who have been baptized into Christ Jesus have been baptized into his death? For we were buried with him by means of baptism into death, in order that, just as Christ has arisen from the dead through the glory of the Father, so we also may walk in newness of life...Thus do you consider yourselves also as dead to sin, but alive to God in Christ Jesus. Therefore do not let sin reign in your mortal body so that you obey its lusts" (Romans 6, 3-12).

This passage summarizes the whole meaning of Lent. We are sinners, sharing the sinful lot of mankind and adding to it the guilt of our personal sins. Therefore we must repent, do penance and purify our souls. The bodily fasting and self-denial which we practice during Lent has for its chief purpose to give us that control over ourselves and our passions which we need to purify our hearts and renew our lives. Hence in her liturgy during the days of Lent, the Church insists that we fast not only from bodily food, but also from sin and vice: "Be converted to me with all your heart, in fasting, and in weeping and in mourning. And rend your hearts, and not your garments, and turn to the Lord your God" (Joel 2, 12).

By this penitential purification of soul during Lent, we are prepared to rise with Christ to the fulness of divine life at Easter.

How To Love Our Enemies?

It is not always easy to love those who have treated us harshly, caused serious damage to our name or material goods or that hate us, but with the aid of God we can do so, and so must we do, for the command of Our Lord is clear: "Love your enemies, do good to those who persecute and calumniate you!" (Matthew 5, 44).

It is quite natural that the remembrance of what we have suffered should cause a feeling of resentment, but such feeling is not necessarily an indication that we hate those who have harmed us, for sometimes it is extremely hard to erase the unpleasant memory.

How must we love our enemies?

We wish well, when we love a person. When a beloved person is in trouble, need or affliction, we sympathize with him and help him to get rid of what may trouble him. St. Paul thus describes it: "Rejoice with those who rejoice and weep with those who weep!" (Romans 12, 15).

We must love our enemies **from the heart,** that is, wish them

well, sympathize with their sufferings and misfortunes and show them charitableness whenever they need it.

Of course, we are not bound to show them special or extraordinary signs of friendliness, such as sending them Christmas gifts or writing them affectionate letters. The ordinary of common signs are enough to show that we have removed hatred and malice from our hearts. We give them such signs when, on meeting them, we greet them and speak kindly to them when they find themselves in our company. It would be a proof of resentment and hatred, if we greeted the others or shook their hands, while refusing to do so with those who have wronged us.

In words

We must never speak evil of those who have wronged us, unless we do so while seeking comfort from some good friend. But even then we must try to suppress hatred in our hearts.

We must not wait till our enemy comes and asks forgiveness. It is not a Christian maxim to say: "Let him do it first! I did not offend him." It is true that the offender should be the first to ask forgiveness, but if he does not do his duty, we must do what the love of enemies requires us to do, that is, extend our hand to those who have wronged us. It may be hard, but our reward will be great in heaven for fulfilling our Christian duty toward the enemies.

We must try to suppress the feeling of revenge as soon as we cool off. St. Paul says apropos: "Do not let the sun go down on your resentment and do not give the devil a chance!" (Ephesians 4, 26-27).

In deed

We must be ready to help our enemies whenever they find themselves in need of our help. When the temptation arises to despise them or to seek revenge, let us pray for them and recommend them to God, because it is the best means of stifling temptation. The best proof that we love our enemies is the fact that we pray for them, for we cannot hate the person for whom we pray. To say "I do my enemies neither good nor evil" indicates that there is still hatred in our hearts. Let us remove it from our soul by loving our enemies as Our Blessed Lord loved His. Let us remember that without forgiveness and love of enemies there is no forgiveness of our own sins, no grace, no salvation, no heaven, no eternal happiness...

We must forgive our enemies that God may forgive our own sins and receive us as His children into the everlasting abode of paradise. It's true that the love of the enemies is sometimes hard, but let us also remember that the punishment for not forgiving our enemies is the everlasting fire of hell...Which of the two is easier to accept?

Drive right so more people will be left.

CHRISTIAN AND ATHEIST

by M. Schudlo, C.SS.R.

There is plenty of atheists and secularized Christians in today's world. What is the difference between the two? Both live and work in the same communities. They can be neighbors. A christian believes in God, while an atheist rejects such belief or at least doubts about it, although he too tries to be a good man, as the experience often shows. So it is not necessarily true what the Russian writer Dostoyewsky said: "If there is no God, everything is permitted". Christian religion has so deeply penetrated the Western world and its culture that even the most bitter atheists have adopted many of its basic values and teachings as their own, for instance, the human solidarity, yearning for social justice for all, etc.

Christians do, however, certain things that the atheists do not, for instance, they worship God, go to church, pray, etc. The reception of the Sacraments and the attendance at Mass on Sundays certainly distinguish Christians from unbelievers in an objecive, visible way. But what difference is there in their daily actions? Both perform the same actions in their daily life. An unbeliver and a believer may equally fight to eliminate misery from the world. Both are equally ready to work for their fellow men. How does the faith in God make them different?

A Christian does these things in imitation of Christ, repeating the words of St. Paul who said of Christ: "Who loved me and Who sacrificed Himself for my sake" (Galatians 2, 20). The atheist instead does the same things, because he believes in justice and universal brotherhood of all men. He may even admire Christ as a 'human Model' of charity, without accepting His divinity. Thus there is the question of motivation which distinguishes the atheist from a believer.

There are also other differences. A Christian is a "new creature; the old one is gone, and now the new one is here. It is all God's work" (2 Corinthians 5, 17). This new creature shares in the very life of God, "You will be able to share the divine nature" (2 Peter 1, 4).

God is not a passive Being. He is the source of eternal energy. To share in God's nature is to share in His knowing and loving, because "God is love" (1 John 4, 16).

Christ is a perfect image and human reproduction of the Father (Hebrews 1, 3, & Colossians 1, 15). To be a Christian means to "be of the same mind (have the same views-mentality) as Jesus Christ" (Philippians 2, 5). Practically, it means that a Christian should try to understand the life, world, his fellow men and oneself as God understands them and to start to love them as God loves. How does God love them—we see in the living example of Christ. God's grace does not destroy man's nature. It only enlarges his capabilities to know and to love as Christ loved. Thus the difference between an atheist and a believer lies in the understanding of Christ and in relating Him to their daily life and work. The atheist looks upon Christ as a historical figure like Aristotle or Socrates whose life teaches us many good things. For a Christian Jesus is, "I am Alpha and Omega, the First and the Last, the Beginning and the End" (Revelation 22, 13). He lives and acts in the hearts of those who are united with Him through grace and faith. Thus their actions are not really theirs, but **His**. As Christ's brother a Christian knows that his work and sacrifice are never vain. He labors for the success, but leaves the final results to God. Therefore he tries to live in Christ as fully as he can, thus uniting himself to His God. And God, through the daily occurances, Holy Scripture, life in the Church and the Sacraments enlightens our understanding of the world in which we live and enlarges our capacity to love it and its human inhabitants who are God's children.

Thus belivers and unbelivers **do** often the same things in their daily lives, but **interpret them differently.** The former turns his eyes to God, while the latter holds them fixed on earth.

Modern atheism is nothing new

Prophet David wrote of the atheists of his time who said: "God forgets. He hides His face. He does not see at all" (Psalm 10, 11). The atheist thinks that God either does not exist or is too far away to bother with mankind or to be concerned with what happens to men; for instance, they point out to the gas chambers in Germany or the slave labor camps in the U.S.S.R.

So there is nothing particularly new about modern atheism which claims: "God is dead!" Frederick Nietzsche stated in the last century that God was dead, but today He is more alive than ever, because perhaps never before so much has been written about God as in our time.

Nietzsche published a book in 1882 in which he presented a madman who ran into the market place, shouting about God's death, but the fool was not understood by the people and he said: "I came too early. My time has not yet come". Many so-called atheists, however, do not really deny the exisence of God. They just reject the traditional image of God as a "Mr. Fixer" to whom one can turn in need.

Doubtless, Christianity is in a serious crisis, and no one seems to know what to do about it or how to solve it. In how many hearts of clergy and laity there is uneasiness, uncertainty and sometimes

even a chilly pessimism about the future of religion and mankind? How many baptized people have begun to question such vital truths of Christianity as morality, unchangeability of dogmas, the nature of the Sacraments, the real presence of Christ in the Holy Eucharist, the Bible as God's infallible Word, the nature of the Church and the value of its teaching office, and now even the existence of God Himself? Are all these controversies a sure sign of collective health and vigor or do they point to an explosion of atheism which brings mankind to a God-forsaken era? While some publicly profess their unbelief, the others are satisfied with a quiet indifference, believing that they can be good men and women without religious faith.

They feel that work, daily occupations, knowledge, politics, art and leisure can fill man's life so that the Church with its religion, and even God become unnecessary. This quiet disbelief is often found among the leaders of society.

There is also another kind of indifference which is noticeable among ordinary people, especially among the young ones. They are satisfied with their wages and luxuries, provided by their work. They are the enthusiastic consumers of the earthly goods, mentioned by prophet Isaias: "Let us eat and drink, for tomorrow we may be dead" (Isaias 22, 13 & Wisdom 2, 5). Their aspirations do not reach higher than what money can buy. God is really dead in their hearts and minds. There is no trace of Him in their families, work and business.

But there are **still** millions of Christians who believe in God and His Church, but they are filled with fear and uncertainty, as they notice the seemingly firm ground on which their faith was based since childhood started crumbling. Thus the problem of God is indeed the greatest problem of our time even for the believers.

My Missions in Paraguay

by M. Schudlo, C.SS.R.

After a week rest in Posadas in a Redemptorist house, I took a ferry-boat and went to Encarnacion in Paraguay. Encarnacion lies across the river Parana, which is a mile wide, just opposite of the Argentinian city of Posadas.

The river is wide, but rather shallow. There is no bridge between the two cities, although the traffic is considerable. The Paraguayans have their own market

in Posadas. Day after day hundreds of women cross the river with all kinds of vegetables which they sell in Posadas. Argentina is the most prosperous country of South America, while Paraguay is rather poor and scarsely developed.

Thanks to the river Parana Bolivia and Paraguay have access to the sea.

Short historical survey of Paraguay

Paraguay is one of the south American Republics which has borders with Argentina, Bolivia and Brasil. The Indians lived here before the discovery of the continent by the Spaniards. No one knows when they settled in the country. 85 percent of the population is brown. There are many descendants from the Spaniards, and these are called "criollos". There are also "metizes", descendants of the Spaniards and Indians. Finally, there are also pure Indians.

There are two official languages in Paraguay, Spanish and Guarni, that is, Indian. The local population knows guarani better than Spanish. Although the guarani is not taught in schools, it is still preserved in the families where the children learn it from their parents.

The Guarani Indians were semi-nomadic tribes, loosely joined together. They planted corn, tobacco, pumpkin and mandioca which is a kind of potato. The mandioca can grow for three years. It is very nutritious. Most of the poor people live on mandioca and the mate, their tea, made of leaves.

The Guaranis believed in one supreme God, called Tupu, and his evil opponent, Ana.

A Spanish investigator Gaboto discovered Paraguay in 1528. Later the Spanish government occupied the terriory. The Spaniards founded the city of Assuncion which today is the capital of the country. It is a nice, modern city of some 300,000 inhabitants. In 1810 the Paraguayans proclaimed their independence from Spain.

The work of the Jesuits and Franciscans

The Jesuit and the Franciscan monks contributed much to the moral, religious and economic development of the Indians in Paraguay. There was no English pride in the Spanish conquerors of the country. Intermarriages were allowed and encouraged to populate the new territories.

The monks of both Orders preached the Gospel to the Indians and tried to raise their standard of living. They built many "reducciones", that is, villages, surrounded by thick walls, where the Indians lived and learnt how to till the ground and various trades. During the mission in Encarnacion I had the chance of visiting one of such reducciones, the one in Trinidad. It lies in ruins, and no one cares to repair and to preserve this monument of culture and religion.

The village was built of large stones without lime. Each family had a large room. There was a big and artistic church in the village and the plaza for public meetings and games. No white person was permitted to live there for more than three days. The Jesuits who directed the work in the colony considered any long contact between the Guaranis and the whites as dangerous. In 1712 the colony had 2,866 souls. They prospered, selling their products.

There were some 30 reducciones in the country. Nothing remains of them today, except the ruins.

Although both the Jesuits and the Franciscans worked hard among the Indians, their ways were quite different. While the Franciscans stayed away from politics, the Jesuits did not. The latter formed their colonies as free, exempted centers over which the local civil government had no jurisdiction. In 1767 the government chased the Jesuits out of the country, and their reducciones began to fall apart.

Paraguay had two major wars in her history. In 1864 Argentina, Brasil and Uraguay attacked the country. At first the Paraguayan army inflicted heavy blows to the three enemies. It crossed the borders and invaded the enemy territory. At the end, it was, however, defeated by the three enemy armies. The Paraguayans fought to the end. Their president Solano Lopez died, shouting to the invaders: "I will die with my country" when they asked him to surrender. And he died. They killed him.

There was also a war with Bolivia in 1936 which tried to conquer some Paraguayan territory in order to get to the river Parana, from which it is cut off, but did not succeed. The intervention of some American States induced both warring parties to make peace.

The present day Paraguay has two political parties: Partido Colorado and Partido Azul (blue). In practice, there is little difference between them. The Partido Colorado rules the country at present. Since 1952 Afredo Stroessner is the president. He is a mild dictator.

The country made important progress under his leadership. There are no more revolutions in the country which before Stroessner were yearly occurances. Since the country has little industry, countless Paraguayans leave the country every year and go to Argentina. There are about 2,000,000 people in Paraguay. It is impossible to build big factories for the population which is so small. I was told that a factory of combs was shut down, because in two years it produced so many combs that Paraguayans will comb themselves with them for the next twenty years! There is little or no export abroad.

There is much poverty in Paraguay which could be eliminated, if the people were willing to work hard. The foreigners work and have everything they need for a decent life. There is much jealousy among the native criollos who say: "Gringos have money".

UKRAINIANS IN PARAGUAY

There are some 5,000 Ukrainians in Paraguay. There were more in the past, but they left for other countries, looking for better jobs.

The young do not like to work on the farms: "To much work!" they say.

Hardly some 250 persons are Ukrainian Catholics. The rest is Orthodox. They immigrated to Paraguay before the World War II and settled on the farms, mostly around Encarnacion. Some of them are very prosperous. They have money, cars, trucks and beautiful homes. The rest lives quite well. They have little shops and stores. Many of them are still living on the farms, cultivating wheat, rice, vegetables, planting orange and grapefruit trees, bananas, and the **tung**, a tree which produces pear-like fruits. A good oil for the machines is made of these fruits.

Many Orthodox left their faith and became Protestants. The Ukrainians in Paraguay have two priests, one Catholic and one Orthodox. Fr. Rissinger, a Verbist religious, serves our Ukrainian Catholic communities in and around Encarnacion, where almost all the Ukrainians live and work. He is a German who embraced our Rite in order to dedicate himself to our people after the death of Fr. John Bugera, who served the spiritual needs of our people.

Mission in Encarnacion (1-4-IX, 1969)

Encarnacion is the second largest city of Paraguay. It has some 40,000 people. It is situated on a hill, facing the Parana river. There are only some 20 Ukrainian Catholics, and 50 Ukrainian Orthodox families in Encarnacion. The Ukrainian Catholics have a chapel which can allocate more than 100 people. The Orthodox are building their church now.

Some 90 persons attended the mission regularly, 80 percent of them being Orthodox. I visited 9 families, inviting them to the mission. Each evening we had Mass, 2 sermons and a special instruction for the youth and the children. After the instruction there was a question and answer period. I was surprised by the questions these young people asked me, for instance, what happens to unbaptized children, how pagans are saved, why priests cannot get married, etc.

Most of them know their faith, because there are three Catechists who teach them, and thus help the Pastor.

It was a nice mission. Our people are good and eager to listen to the word of God. This is due to the fact that Fr. Bugera was with them since the end of the World War II. The Paraguayans go to church better than the Argentinians, and this also has a good influence on our people. The mission ended with the renewal of the baptismal vows and the blessing.

Mission in Frame (Calle 2) (5-6-IX, 1969)

It was a short, but moving mission. The church is old, built of wood. The mission was conducted in the evenings, starting at 7 p.m. It was dark. The roads are bad. There was no electric light, and the people still came so nicely, old, young, and children, even the young mothers with their babies in the arms.

Most of them had to walk a few miles. One 73-year old lady

walked nine miles to come to church. Some used horse wagons too, some came in trucks or on bikes.

The church is on the farms. There are 10 Ukrainian Catholic and 5 Orthodox families in that area. All came to the mission. They are farmers.

Mission in Frame (Calle 4) (7-10-IX, 1969)

This is another colony where the mission was preached. This colony has 20 Ukrainian Catholic, 5 Orthodox, and a few Polish families. They all came to the mission, despite the darkness of the night. These people are farmers. They have many children. It was a real pleasure to see so many young people and children in church and to give them instructions. Seventy four persons received the Sacraments of penance and Communion during this short mission.

Mission in Carmen (11-14-IX, 1969)

Carmen is a little town of some 600 people, with no electric light, 30 m. away from Encarnacion. There are 20 Ukrainian Catholic families and few Poles. The mission was conducted in the new church which our people are completing with the help from Germany which they get through Fr. Rissinger, their Pastor. The church is made of bricks. There are no hard top streets in town. Some 90 people were in church every evening for the mission service, Mass and two sermons. A special instruction was given to the children and young people.

It was also a nice mission. The Church committee ordered a mission across which was blessed and planted by the church at the conclusion of the mission. The planting of the cross was proceded by a procession around the church in which the Latin Rite bishop from Encarnacion took part. The last sermon was delivered at the foot of the cross.

Too bad, these missions were too short. I would have liked to spend at least one week in each place, but it was not possible. The mission schedule was made long ago. So I said good-bye to the good people, thanked them for the tasty and delicious dinner, prepared by the ladies for all those who came to church, took a ferry boat in Encarnacion, crossed the Parana river and started the next mission in Posadas, Argentina.

Son to his father visiting a cemetery: "Dad, do you see all these inscriptions on the tombs?"

Father: Yes, son. I see them. What do you think of them?"

Son: "I am just wondering where all the bad people are buried".

Small boys are washable, but unfortunately they often shrink from it.

Manasses -- The Most Wicked Man Who Ever Lived

The Story of Manasses

Manasses was the king of the little Jewish kingdom. He lived in Jerusalem. Here is the story of this most wicked man in history, as it is related by the Bible.

"Manasses was twelve years old when he came to the throne, and his reign at Jerusalem lasted fifty-five years.

"This Manasses defied the Lord's will by courting the false gods (idols). He raised altars to Ball (Canaanite idol)... Nay he set these altars of Baal even in the Lord's own house" (that is) in the temple of Jerusalem.

"He consecrated (sacrificed) his own son by passing him through the fire.

"There was watching for auguries and taking of omens. There was divination and sorcerers abounded, until this defiance provoked the anger of the Lord.

"He made an idol... and set it in the temple of the Lord" (4 Kings 21, 1-6 & 2 Paralipomena 33, 1-6).

Manasses was a bad man and a bad king, although his father Ezechias was very good and zealous servant of the Lord.

There were always good and bad men in the world, starting with the first two men who were born of a woman, that is, with Cain and Abel. One was good and the other was bad.

Modern mad men

In the 20th century which exalts civilization and freedom we have seen some of the most wicked monsters who ever appeared on this planet of ours, such as Stalin, Hitler, etc. They were well known in the world; Stalin studied for the priesthood in a Russian seminary and Hitler dreamed of becoming a priest in the Catholic Church when he was young.

Both killed millions of innocent men and women, Stalin was sorry before his death that he killed 'too few' of them! Study and education could not change the evil nature and character of these ill-famous men.

We see some men who were educated in the universities stealing, raping, bombing and murdering others.

Deceitful Hearts

Holy Scripture calls the human heart the source of his good or bad character. Thus it depends on their hearts whether men are good or bad, because they act as their nature and character are.

Prophet Daniel says that God has changed the heart of the Babylonian king **Nabuchodonosor** in punishment for his idolatry and cruelty towards those who worshipped the true God.

"Heart of man will be changed in him, and the beast's heart will be given him" (Daniel 4, 13).

The Holy Spirit says:

"False heart never finds happiness" (Proverbs 17, 20).

Sirach adds:

"A fool's heart is but a wheel that turns. His thoughts are whirling" (Sirach 33, 5).

Our Lord said:

"It is from within, out of the hearts of men, that evil intentions proceed, that is, fornication, theft, murder, adultery, greed, malice, fraud, wantonness, envy, profanity, pride, folly. All these wicked things come from within and defile a person" (Mark 7, 21-23).

Our heart can easily deceive us, because it can convince us that the thing is good or at least not so bad, if we wish to do it. The Lord complained of the ancient Jews:

"Their hearts go always astray, because they have not understood My ways" (Hebrews 3, 10).

Our heart is sick. It is infected by disease, called sin. All of us are capable of committing even the most heinous crimes, if we found ourselves under the same pressure and in those circumstances in which the criminals were at the time of their crime.

Our hearts are fickle, because they are sick with a disease.

Wicked men

Ever since the beginning of the world there were millions of bad men and bad women. Read the Bible and you'll get acquainted with some of them. There were Godless men, there were cruel men, there were hypocrites, there were dissolute men, there were robbers and murderers, etc.

But there was one among them who seems to surpass all of them in wickedness. And this man is the Jewish king **Manasses.** He was the son of a pious father, Ezechias! (2 Paralipomena 33, 3).

It is a real riddle and enigma that some of the most wicked men of history were reared in a religious atmosphere, for instance, Stalin and Manasses. Although they knew God and His law, they rebelled against their Maker.

Religious revival under Ezechias

Manasses reigned for fifty-five years in the tiny kingdom of Judah (697-642). His father Ezechias was a great religious reformer and enemy of idolatry. He restored the true religion in the kingdom of Judah. He led a great religious revival in his hand.

Now Manasses, his son, comes to the throne and destroys what his father had done for the glory of God and His worship, by leading the people back to idolatry and wickedness.

When we read the Bible we see that idolatry is the sin that God hates most, although He also hates every sin, because every sin is an affront to his divine Majesty. The prohibition of idolatry stands in the first place among all the Commandments of God:

"I am your God...You shall not defy Me by making other gods of your own...I, your God, the Lord Almighty, am jealous in My love" (Exodus 20, 2-5 and Deuteronomy 5, 6-9).

Modern Idolatry

There is only one God Who made the universe. There are not and cannot be any other gods. When a man refuses to pay Him homage and invents imaginary gods, that is, creates the idols for himself, he seriously offends God and attracts His punishment. The Bible shows God that continually reproached the Jews for the sin of idolatry which was their most dangerous and widely spread disease, although they were not free of other sins too, as the Bible testifies.

'I am not an idolater!'

In our century there is much idolatry in the pagan countries of the world. There is also idolatry in those parts of the world which are known as Christian.

"But I am not an idolater. I have no idols in my house to worship. I believe in the true God of the Bible!" some say.

Despite this protestation many Christian people do have idols in their homes and their hearts which they worship and love more than the true God! Who are these modern idols, worshipped by countless men and women of our age?

Television

The TV set is a good thing, but unfortunately for many people it became a real idol. It is in their living-room. They take more care of it than of their own soul and of God Who made them. As soon as it breaks, the whole household is in turmoil.

When you observe some families at night, gathered before a TV set, you get the impression that they are not watching it, they are worshipping it. The whole family is quiet and silent even more so than when they say their evening prayers, if they do. They sit in a worshipful mood, bowing to their monster-god that devours their precious time which could be put to a much better use, for instance, the reading of the Bible, conversing with the children and instructing them in the ways of God, conversation between the husband and the wife, reading a good and useful book or paper, etc.

Some are so deeply immersed in this worship that they would not shut their TV set off even when their Pastor shows up once a year to pay them a visit.

In some homes there are more often than one of these modern idols, one big for dad and mom, and another, a smaller one, for the children upstairs, because the children do not like the same gods or goddesses appearing on the screen as their dad and mom do.

How many people spend three or four hours before this idol, and then sprawl on their bed, too sleepy and too tired to say even

a short prayer to their Heavenly Father. If this is not idolatry, what is it then?

Sex

Sex is one of the endowment of our human body which was created by God for the benefit of His earthly children. Unfortunately, countless young and old people turn it into a real idol.

An American reporter Harris has conducted a survey among 775 American boys and girls between 13 and 17 years of age in 1966. He found out that sex is the biggest topic in any high school! Many of these youngsters were not interested in God or religion. Many others did not know how to cross themselves or to say the 'Our Father', but they all knew a lot about sex! And surprisingly 96 percent of them said that they believed in God!

Sex mania is a real idolatry. As a result of this modern mania dirty books and indecent pictures are in demand more than ever before. Going-steady since 15 years of age is an obsession with countless youngsters. A teen-age girl, 13 years of age, told Louis Harris:

"My parents don't like me to run around with boys, but I think I should be able to!"

As a consequence of this sex-idolatry we have so much nudity on display everywhere, while illegitimate births are skyrocketing.

Car

Car is another idol of many men and women, especially of the youngsters. There are so many people who have no decent place to live and not enough good food to feed their children, but they must have a car, and possibly two!

If the older people like cars, many youngsters are just infatuated of them and really worship them more than they worship God. Just look at them behind the wheel and see the worship in their eyes. See the happiness when the car rolls through the streets, screeching, while the horn blows as if there were a fire to be extinguished! Is this not a real idolatry?

Business

Business is also an idol for many modern men and women to which they sacrifice their souls and their God. Cheating, false propaganda, unscrupulous competition and untrue advertisements, neglect of the religious duties because of the lack of time, are so many modern forms of this idolatry.

Pleasure

Pleasure and comforts are good when rightly and properly used. God made us so that we like pleasures, and there is nothing wrong with it. What is wrong is the modern pleasure mania which is an idolatry.

How many marriages are broken, because the partners do not find sexual pleasure in them? How many homes are broken, because those who promised each other to live together 'till death

parts 'us', stopped liking each other? How many drop-outs from schools, because so many boys and girls do not like their teachers or subjects?

Yes, there are countless idolaters in the world of today, even among those who call themselves Christians. Some of them go so far as to break away from the faith, because, as the Constitution on the Church in the Modern World notes, "they seem to experience no religious stirrings nor do they see why they should trouble themselves about religion" (N. 19).

When a man was asked by me why did he not go to church, he replied: "Why should I? What does the Church give me?"

"But you need God!" I said. Then he pulled the wallet out of his pocket, showed me a few hundred dollars and exclaimed: "Look, this is my god".

Mania of comforts

The craving for comforts is another kind of idolatry of which countless people are guilty in these days. They 'kill themselves' with work, because they want to make as much money as possible in the shortest possible time in order to buy things in one or two years which normally would take at least some ten or more years.

When I was on missions in Australia in 1963-4, I visited many families, inviting them to take part in the missions. On one occasion a lady told me: "Father, how can I and my husband go to church? We work every day, both of us. There is also overtime. When Sunday comes we are too tired to move around!"

"As far as I know, you don't have to work neither on Saturday, nor overtime", I replied.

"Yes, it's true, we don't have to," he said, "but look at this TV set, at this frigidaire, at this car, at this combination (radio and gramophone)! Do you think all these things are already paid for? Who is going to pay for them, if we don't, you or God?"

It was sad during some of the missions when even the members of the church committees did not show at the missions, because they did not want to lose a few pounds which would come from the overtime, although they did not have to take this overtime at all. These were real idolaters, as St. Paul says:

"Those who seek to become rich, fall into temptation and a snare and many senseless and harmful desires which plunge men into ruin and destruction.

"The love of money is the root of all evils, and some in their eagerness to get rich have strayed from the faith and have found themselves pierced with many a pang of sorrow" (1 Timothy 6, 8-10).

Mania of freedom

God made man a free being. It is, therefore an offence against God to deprive men of their freedom. Unfortunately countless men and women take freedom for licence and irresponsibility.

A 17-year-old boy said: "We get almost everything we want, and we can do as we please. We wish to be independent. No one should tell us what we are supposed to do!"

Freedom with no limitations is an idol, because no creature can be completely free to act as it pleases. The fact of being a creature imposes some serious obligations and duties toward the Creator.

Disobedience is a kind of idolatry of one's own will. Through disobedience the first king of the Jews, Saul, has lost his throne and his life, because God rejected him.

Prophet Samuel told Saul after he defied the order of the Lord: "The Lord loves obedience better than any sacrifice; the attentive heart is better than to offer the fat of rams.

"Rebellion is a sin, similar to witchcraft, and to refuse to obey is like the crime of idolatry".

"Since you have rejected your loyalty to the Lord, He has revoked your kingship" (1 Kings 15, 22-23).

WHAT TO DO ABOUT OBSCENITY?

There is much complaint about the obscenity that invades our cities and homes, because some un-Christian and unhuman men are trying to do business and to make a lot of money by printing and circulating trash and dirt among their fellow men.

What should the good citizens do about it?

Good people must not stand by helplessly and complain, because 'such an action' will do no good. They must recognize pornographic material as the most astute enemy of our Christian faith and morality, and fight against the multi-million-dollar smut by uniting their forces with all other honest and good people of their towns and cities.

Here is a program that could be followed in every community:

1) Speak out. Do not be afraid to suffer because of your convictions. Apathy and ignorance of good citizens are mainly responsible for the spread of smut. Examine what is going on in your community, over the radio, TV, in the movies, etc., and speak out, if you find that there are things to combat from a Christian point of view.

2) Do not stand alone. Organize your community. Once the good citizens are organized into a group they can demand action from those who are bound to see to it that the law concerning smut and dirt is observed.

3) See an honest lawyer and follow his advice, because you can lose in the courtroom, if the case is not protected by strong laws and good defenders.

4) Do not get tired in your fight against smut. Unfortunately some good people get tired of being good and doing good faster than bad people of being bad. Remember, as a Christian you are responsible not only for the bread you eat, but also for the community in which you live and make your living.

TEEN-AGE TWENTY-THIRD PSALM

by Marie Young

My Shepherd is my Lord
And nothing will I need,
My rest He made in pastures green,
By still water flowing clean.

My footsteps He does guide,
In paths of right for His holy name,
Tho I walk in the valley drear,
No evil will I fear.

For I will listen, and Thy voice I'll hear,
Thy rod and Thy staff my comfort will be,
For in the sight of mine enemies,
Thou settest a table for me.

With oil Thou anointest my unworthy head,
And my cup does overflow,
For goodness and mercy will follow me,
As my short life's span does go.

When at last to my Lord I go,
In His house I will dwell,
For ever, forever, and forever,
And then all will be well.

LET US BE GRATEFUL!

We have entered the year of 1970. Looking back to 1969 we should thank God, our Heavenly Father, for all the good things we have received from Him, although some of us might be tempted to attribute all these things to their own efforts and work. No, without God's help we can do nothing. God is always with us, although so often we do not notice or feel Him. It was the same with the people of Nazareth. Christ was among them, lived, prayed and worked with them and they did not know that He was their Savior, "Emmanuel", which means 'God with us!'.

Jesus's life in the little village of Nazareth shows us how God acts. Jesus is the God Who willed to appear in ordinary common things in order to share the ordinary life of his earthly brothers and sisters.

As God through Christ was with the people of Nazareth, so He is with us, helping, blessing and encouraging us to go forward, to do good whenever we can and to strive after perfection to which all the followers of Christ are called: "You must be perfect just as your Heavenly Father is perfect!" Christ told his listeners (Matthew 5, 48).

Let us thank God for the past graces both spiritual and material, and try to improve ourselves in regard to God, ourselves and our fellow men. St. John Chrysostom whose Mass we celebrate every day says: "Nothing pleases God more than a grateful soul".

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. VLADIMIR'S COLLEGE,
ROBLIN, MANITOBA, CANADA.

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1970
APRIL

REDEEMERS

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 4.
Volume XLII, No. 4.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове воскресення .. о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення .. .. о. С. Б., ЧНІ. 6
Добре подивитися на наслідки
о. В. Зінько, ЧСВВ. 9
Українська Католицька Церква в Югославії
о. Роман Ганас 11
Христос був проголосив царство Боже
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12
Новий Катехизм 13
Хотів би ти знати? .. 16
Мої місії в провінції Міссіонес
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 19
Вартість приязні 28
День Воскресення .. Уляна Кравченко 31

Feast of the Month 33
What Is Faith? .... .. M. Schudlo, C.SS.R. 34
What are Baptism and Confirmation?
M. Schudlo, C.SS.R. 38
Christ and Happiness . Ralph M. Cardillo 40
I'd Like To Know .. 43
Unity of marriage partners 44
What to do about a Fever? 47
New Catechism 48
St. Eutychius, Patriarch of Constantinople 50
Change for the Sake of Change?
Roman Kravec, OSBM. 52
My Missions in the province of Misiones
(Argentina) ..... M. Schudlo, C.SS.R. 53
Good Intention 59
Youth of Today Wants Security
M. Schudlo, C.SS.R. 62

Second Class Mail Registration No. 1579

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

"Безсмертний Христе Боже, хоч Ти зійшов до гробу, все таки розгромив потугу пекла. Воскрес як переможець і заявив жінкам мироносицям: 'Радуйтеся!', подав мир апостолам і запевнив воскресення упалому людству" (Кондак Великодня).

Христове воскресення це найбільше свято Христової Церкви, бо воно потверджує значення всіх інших свят. Кожне свято нагадує і підкреслює якусь правду нашої віри. Людям тяжко було б вірити в навчання Христа, якщо б Він не був потвердив його Своїм воскресенням. Якщо б Спаситель був помер і не воскрес, то в світі було б багато людей, що отак відповіло б апостолам, які повідомили Тому про воскресення Спасителя: "Не повірю вам, хібащо зобачу знак від цвяхів на Його руках і вложу свій палець до рани від цвяхів і покладу руку в Його бік!" (Іван 20, 25).

Згадка і роздумування про Христове воскресення дає людям силу страждати, трудитися, працювати над собою, прощати ворогам, любити ближніх, жертвувати себе за добрі справи, витривати в Божій ласці, змагатися з гріхом, каятися за провини, прохати пробачення в Бога, вправлятися в чеснотах, поборювати лихий вплив довкілля та сумлінно виповняти станові обовязки, які часом вимагають від людей дійсного геройства.

Теодосій, цісар славної Візантії зайшов на ловах у глибокий ліс і там загубився, бо збився з дороги. Блукаючи лісом, нагло почув дивний спів. Наблизився і зобачив хворого і струпами покритого пустельника. "Чоловіче, як ти годен співати, коли ти так страшно мучишся?" спитався цар. На це пустельник, усміхаючись відказав: "Це ніщо, що моє тіло тепер розпадається. Воно колись славно воскресне, щоб ніколи нічого не терпіти ані не вми-

рати. Ось тому, думаючи про майбутнє воскресення, відчуваю в собі таку велику радість, що мушу співом виявляти її".

Не дивниця, що вороги Христа і людства намагаються всіма засобами вирвати в людей віру в воскресення Христа та в власне майбутнє воскресення. Це роблять передовсім ті, що хочуть затерти в людях людський і Божий образ і перемінити вільних людей у рабів—манекинів. Роблять це тому, що їм легко буде панувати над людьми, як вони затратять віру в Бога та майбутнє життя. Людина, що не надіється нічого по смерті, буде природно зосереджувати свої зусилля на землю та на все те, що земля годна дати, особливо шматок щоденного хліба. Коли гнобителі дадуть їй цей хліб, то Вона буде слухати їх і стане їх невільником.

Хрущов в часі свого премієрства відвідав Польщу і заїхав до робітничого міста, Лодзі. Там робітники мусіли вітати його. Під час промови до них Хрущов отак показав своє предложення, щоб затягнути їх до послуху червоній владі: "Ваші священики обіцюють вам рай на другім світі. Я дам вам рай на землі!"

Спротив Христові та Його навчанню не є нічим новим. Цей спротив існував від дня Христового воскресення і буде тривати аж до кінця світу. Як тільки вороги Христа довідалися про Його воскресення, то вони вже тоді зачали боротьбу проти нього, щоб нарід не повірив у Спасителя. Ось як жидівські фарисеї і первосвященики, вороги Спасителя, зареагували на вістку Його воскресення:

"Деякі зо сторожі (що Пилат поставив при гробі Спасителя) прийшли до міста й оповіли первосвященикам про все, що сталося (себто про Христове воскресення). А ці, зібравши старших і скликавши раду, дали воякам грошей і звеліли їм: 'Скажіть, що його учні прийшли вночі і викрали його, коли ми спали. А як управитель (Пилат) довідається про це, то ми успокоємо його і він не буде турбувати вас' " (Матей 28, 11-14).

Боротьба Христових ворогів проти Його воскресення доказує, що воно мусить мати велике значення для життя людей на землі, йнакше вони не турбувалися б, щоб поборювати цю правду.

Другий ватиканський Собор, що закінчився 8 грудня 1965 року, каже, що християни повинні проживати духом Христового воскресення не тільки на Великдень, але все своє життя. Хто живе надією на майбутнє воскресення, тому буде доволі легко нести тягарі туземного життя, берегти Божі Заповіді та змагати до християнської досконалости, що є запорукою славного воскресення в дні Страшного Суду.

Що ж треба робити, щоб плекати і скріпляти в собі духа воскресення і проживати ним? Св. Павло каже, що найперше треба духово зреформувати себе, усуваючи зо свого думання, мрій і життя все те, що противиться Христовому духові:

"Усуньте стару закваску, щоб ви були новим тістом так, як ви є прісні, бо ваша Пасха це принесений у жертву Христос. Отож святкуймо не в старій заквасці, ані в заквасці злоби і лукавства, але в опрісноках чистоти і правди!" (1 Коринтяни 5, 7-8). В листі ж до филипян подає: "Майте ті самі гадки (світогляд), які мав Ісус Христос" (Филипяни 2, 5).

Як же ми годні плекати в собі того самого духа і такий самий світогляд, як мав їх Ісус Христос? Це ж конечне, щоб жити духом воскресення, бо воскресення давало Спасителеві силу вповні та завжди виконувати волю Небесного Отця, хоч ця воля часом була дуже тяжка і прикра для Його людської природи.

Найперше треба очиститися "зо старої закваски", каже апостол Павло, щоб могти жити духом Христового воскресення та гідно святкувати перемогу Христа над гріхом і Сатаною.

Що ж означає "стара закваска?" Стара закваска це все те, що противиться Богові та Його плянам для спасіння людства. Найбільша перешкода для проведення Божих плянів у світі це гріх. Закваска це те саме, що дріжджі. Коли змішаємо дріжджі з тістом, то внедовзі дріжджі заквасять усе тісто й тісто стане квасним.

Щось подібного гріх робить у душі людини, що віддалася йому. Не йде тут про припадкові гріхи, яких кожний допускається, бо людина, хоч і відкуплена Христового смертю, все залишається слабим людським сотворінням, яке часто піддається спокусам, оспалості та

гріхові, хоч ненавидить гріх (Яків 3, 2). Йде тут про людей, що свідомо піддалися гріхові та служать йому немов раби і невільники. Хто піддався гріхові та не намагається вийти з нього, той дозволяє Сатані при помочі гріха зіпсувати себе і затемнити все те добро, що Бог поклав у нього. Гріх, якому людина піддалася, притемнює її розум і сильно ослаблює волю. Він теж наповняє її уяву грішними гадками і серце поганими бажаннями.

Гріх часто надуживає тіла, бо лиха гадка веде до лихого бажання, а лихе бажання часто провадить людей до лихих діл.

Крім цього смертельний гріх нищить у людині всі заслуги, які вона здобула добрими ділами, як проживала в Божій ласці. Отож гріх це дійсно пекельна закваска, що нищить святість і красу душі, за яку Христос помер на хресті. Хто хоче проживати духом воскресення, той мусить позбутися гріха й прикрасити свою душу блиском Христових чеснот, що оточать його сяйвом воскресення.

Гріх зветься дріжджами злоби і неправедности, бо кожен гріх це своєрідна відмова послуху Богові та бунт проти Нього. Бог це Батько людства. Христос це Спаситель світу. Хто бунтується проти них, той виявляє своєрідну злобу так, як невдячна дитина, що не хоче слухати своїх добрих батьків.

Хто хоче жити духом Христового воскресення, той мусить старатися позбутися гріха і любови до нього, бо в кого є привязання до гріха, той не годен належно святкувати Великодня і співати всім серцем:

"Христе Спасе, анголи в небі оспівують Твоє воскресення. Вчини нас гідними тут на землі чистим серцем співати і прославляти Тебе" (Воскресна Утреня, Стихира 6).

Говорячи про закваску-дріжджі, Св. Павло натякає на давній жидівський звичай, який забороняв євреям в пасхальнім часі, цебто через сім днів їсти речі, що мали в собі дріжджі. "Нічого квашеного не їжте. По всіх оселях їжте опріснокиї" (Вихід 12, 20).

"Якщо ми злучені з Ним (Христом) подобою Його смерти, то будемо злучені з Ним теж подобою воскресення.

Знаємо ж, що наш старий чоловік став ропятий з Ним, щоб наше гріховне тіло знищилося, щоб ми більше не служили гріхові, бо хто помер, той звільнився від гріха" (Євреї 6, 5-7).

Хто між жидами споживав речі печені на дріжджах, того карано смертю (Вихід 12, 19). Що більше? Заки зачинався паслальний час, жиди мусіли переглянути свої доми і усунити з них квашений хліб, викидаючи все, що мало дріжджі, зо своїх хат.

Апостол Павло велить так само поступати всім християнам. Вони мають усунути зо своїх душ усе те, що грішне і жалем та любовю очистити свої серця. Покута за гріхи, прикрашена Божою любовю, годна знищити навіть найбільші гріхи в людській душі.

Очистивши душу з гріховних дріжджів, треба "святкувати Пасху в опріснокаx чистоти і правди" (1 Коринтяни 5, 8). Це значить, що душа має бути не тільки вільна від смертельних і повседневних гріхів, але заразом прикрашена християнськими чеснотами, якщо хтось бажає дійсно по-християнськи святкувати Христове Воскресення, бо християнське життя не полягає тільки в тім, щоб не мати гріха в душі, але в подібності до Христа, що є "відблиском Його (Отця) слави, образом Його істоти" (Євреї 1, 3).

Хто подібний до воскреслого Христа, той ненавидить і уникає гріх і вправляється в чеснотах, щоб подобатися Богові, бо "хто знає, що добре, а не чинить його, той має гріх" (Яків 4, 17). Християни, що воскресли з Христом до нового життя, мають завжди поводитися як Божі діти, каже Св. Павло (Євреї 13, 18-21). Божі діти мають все звертати на славу Свого Небесного Отця, бо так робить воскреслий Христос, а не на власну славу (Матей 6, 1). Тільки так люди стають гідними, щоб колись разом із воскреслим Христом навіки святкувати своє славне воскресення в небі.

Лікар до інфірмерки вранці: "Що нового сталося в шпиталі?"

Інфірмерка: "Нічого, пане докторе, тільки помер той бідняга, про якого ви твердили, що він тільки вдає хворобу!"

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПОШАНА І БАЖАННЯ СВЯЩЕНСТВА НЕХАЙ ОЖИВЛЯЄ НАШУ МОЛОДЬ СЕРЕД СЕКУЛЯРИЗОВАНОГО СВІТУ

(Намірення Апостольства Молитви на квітень, благословлене Святішим Отцем)

В останніх літах бачимо велике зменшення священичих покликань. Такий стан є дуже загрозливий для Церкви. З браком покликань упадає також і віра в народі. Звідки ця криза покликань? Як цьому зарадити?

1. Це певне, що Бог кличе багато юнаків до священичого стану. Однак з ласкою покликання буває так, як з тим євангельським зерном в притчі про сівача. Земля не приймає того зерна Божої ласки. Чому? Бо сучасний секуляризований світ, що окружає молодь, дуже відємно впливає на духовні покликання. Секуляризація, матеріялістичний дух сьогодні дуже поширені. Його крайній напрямок веде до кличу: "Смерть Бога, Бог умер", до повного заперечення Бога, виключення його з життя публічного, сусиільного, індустріяльного, родинного й особистого. І хоча небагато є таких, що прямо перечать існування Бога, але багато є тих, що вважають неможливим пізнати існування Бога, або так живуть, коли б Бога дійсно не було. Релігія все більше й більше тратить свою вартість, матеріялізм опановує світ. Людина при своїм шаленім поступі техніки, економії, різних винаходів, уважає себе осередком і ціллю всього. Для неї Бог, творець всесвіту й людини, автор усіх природних і моральних законів не існує. Світ занурений в матеріялізмі, не підносить своєї голови в гору, до Бога. Його обходить тільки те, що його окружає. Вічні правди віри затрачують свою вартість. Певні моральні закони уступають в житті людини релятивізмові, це є судженні про дії не після незмінних моральних законів, але після того, чи це відповідає людським бажанням, або є згідне з модерними світовими поглядами. Ціле християнське життя пристосовується до того, що світ думає, а релігія звертається до культу людини, а не до культу Бога. Релігійна індиферентність дуже поширена. Люди затрачують релігійний змисл. Релігійні практики є в занедбанні. Те, чим визначалися наші родини, і що їм давало правдиво християнський характер: молитва, щира набожність до Богородиці, щезає. Їх місце займає радіо, телевізія. . .,і вони виповняють години перед спанням і перші хвилини по встанні рано. В таких умовинах трудно, щоб росли священичі покликання. Наші родини, які повинні бути найкращими розсадниками духовних покликань, все більше й більше тратять християнського духа. Про що говориться звичайно в наших родинах, навіть тих, що звуться християнськими? Все про матеріяльні речі. Їх ідеал і все старання спрямоване до того, щоб дати дітям таке образування і школи, щоб вони потім мали як найбільше приходу. Дитина рідко коли чує в родині про те, що відноситься до Бога, до душі, про вищі християнські ідеали, про Церкву, а часом чує тільки критику Церкви.

Значну частину свого часу дитина, молодь перебуває в школі. Сьогоднішні секуляризовані школи часто зле впливають на справу покликань, а по університетах бувають учителі атеїсти і молодь не раз переймається антирелігійним духом.

2. Здається, що найважнішою причиною, що зле впливає на священичі покликання є криза, що її переходить священичий стан. Виступають різні т. зв. поступові християни з різними планами, і то часто проти церковних установ, освячених віковою традицією, а є і такі, що навіть квестіонують потребу рукоположених священиків. . . Ті модерні реформатори стараються про широкий розголос у публічних часописах, радіо, телевізії. При тім багато є критики церковних інституцій, заряджень церковного авторитету, і зроджується навіть погорда до церковної єрархії. Багато тратиться часу на дебатах, як змінити структуру Церкви, зробити її більше демократичною, а забувається про найважливіші справи, як протидіяти безбожництву, як на це слушно звернув увагу о. Карло Ранер, Т. І. промовляючи недавно на зборах Баварської Католицької Академії (Palm Review, Montreal, January 1970). Це все сіє недовіря в серцях вірних, зокрема молоді так, що вона відчуває навіть відразу до священства.

В прияві такої кризи відчувається конечна потреба священиків вповні відданих Богові. Бо тільки священик, пе-

рейнятий любовю Бога і ближнього, має вплив на священичі покликання серед молоді. Священик є посередником між Богом і людиною, і як такий сповняє велику службу для людства, що перевищає суспільну, культурну й економічну службу та все, що може дати яка інша служба. Задача священика є спасіння людини, що його приніс Христос. Це якраз є обов'язком священика виховувати Божий нарід, навчати його так, щоб він занимав у містичному тілі Христа, святій Церкві те місце, яке йому Боже Провидіння призначило, і був свідоцтвом життєвої сили євангельської правди. Зокрема дуже важливе, щоб священик добре вчив християнські родини про їх обов'язки щодо своїх дітей. Священик повинен з особливішою печаливістю займатися молоддю. Це конечне в теперішніх часах так страшного замішання й крайнього світського духа, що окружає цю молодь. Через Літургію, Євхаристійний культ, священик дає Божому народові непобідиму зброю проти сучасного зіпсуття світу, а також силу, щоб провадити правдиво християнське життя, життя злуки з Христом, осередком і джерелом цього життя. Це служіння священика є істотне для сучасної Церкви, що дуже потребує ревних священиків. II Ватиканський Собор в декреті "Про священиків" навчає: "Господь поставив деяких служителями, щоб у спільноті вірних вживали священної влади священства: приносили жертву й відпускали гріхи, та щоб усенародно виконували вони між людьми та в імені Христа священний уряд" (ч. 2). Це завдання не є таке, як інші, що його можна вивчити, як наприклад табличку множення, ані не може цього завдання передати йому християнське суспільство. Воно є Божим даром, священика висилає Христос (Іван 15, 16), його висвячує на священика окремою Тайною свята Церква. Священство вимагає, щоб людина віддала цьому званню цілу свою істоту, всі свої сили та вповні посвятилася цій задачі. Треба показати молоді дійсний вид священства, а не розводнений. Взором для священика Христос, найбільший добродій людства. Коли молодь буде бачити такий вид священика, для неї буде легше виробити собі високу ідею священства, і скріплена молитвами вірних, вона піде за Божим покликом.

МІСІЙНЕ наміреннЯ: Відповідне виховання тубільного клиру в місійних краях.

ТРАВЕНЬ. Загальне наміреннЯ: Єпископи, зєднані з Намісником Христа, нехай вірно й мужно представляють і боронять католицьке навчання.

Місійне: Успішна співпраця всіх, що проповідують Євангелію на місіях.

Добре подивитися на наслідки

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Каже наша приказка: "Як собі постелиш, так і виспишся". І це правда. От трапилося нам говорити з одним молодим хлопцем, що здавалося належав до "трудної" молоді.

Ми йому поставили таке питання: "Добре, можеш жити як хочеш чи вважаєш, але що з того вийде? Чи ти будеш вдоволений, головно, як постарієшся?"

І молодий чоловік замислився. По хвилині каже:

Погано воно буде, як так далі піде.

Тому ми кажемо до нього:

Тепер ще ти молодий і можеш себе пригнути до добра, бо як постарієшся, то скоріше зломишся, як нагнешся. Це, як і з деревом, мале, то й хитається, а старе, то лиш ломиться.

Замолоду також легше вчитися в школі. Ось дивися, скільки то молодих юнаків і юначок нині покидає початі студії. Коли подружаться і побачать, що не приготовані до життя, чи зможуть тоді надогнати час втрачений для свого виобразування?

Це буде важко.

Справді, це буде дуже важко і рідко хто має змогу опісля надолужити втрачене.

До того візьми до уваги, що в юних роках треба конче провірити своє духовне наставлення, пізнати вдачу й виробити характер.

Чи ти коли думав про те, що дасиш собі раду в житті?...

Ні, на жаль не думав.

Велика шкода, друже. Нині вправляйся в чесноті та добрих привичках, щоб могти відважно зустріти життя, що є, ніде правди крити, тяжке та невблаганне.

Так, воно треба подумати про майбутність! закінчив наші спільні думки юнак.

Людське життя—це час проби на вічність. Овочі будуть пізніше. Та коли цвіту немає на дереві, то що воно зародить?

Гм, а що ж тоді треба до того цвіту?

Мати сильну віру і то Божу, не ту, що її проповідують масони. І ще це замало. Треба здатися на Бога, хоч від себе слід все робити. Треба бути все правим і простим, як голуб, любити лад в себе і других ладу навчати.

І треба спокійним бути?!

Без сумніву, ще й треба плекати любов до Бога, до ближніх, до рослин, до звірят, до звичаїв, до всього, що добре й вартісне для вічного життя.

Воно і неабиякої сили волі треба.

Юначе, роби так наче б усе від тебе залежало і надійся на Господа неначе все Він мав вчинити з тобою.

Сьогодні часто чуємо поклики до радости, до усміху.

Треба розрізнити: радість і усміх це щось віддільне. Можна бути радісним і не конче зараз усміхатися до кожного і в кожен час.

А що ж тоді сказати про жертву і самозречення?

Де ти про це чував?

На проповіді часто чується заклики до цього.

Священик накликає справді, але не гадай, що від себе самого. Це вимога Сина Божого. Це несення свого хреста за Ним.

Дякую за ці слова!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Українська Католицька Церква в Югославії

о. Роман Ганас

Українська Католицька Церква в Югославії має одну єпархію. Осідком єпархії є містечко Крижівці. Крижівецьку єпархію в нинішній Югославії основано в 1777 році. В склад крижівецької єпархії входять українці, хорвати, македонці та румуни. З початком XX століття почали прибувати до Боснії та Славонії перші емігранти з Галичини. Спочатку українці католики з Галичини мали свій вікаріят, який належав до Львівської архиєпархії, потім вони належали до рим. кат. архиєпархії в Сараєві. Пізніше зістала утворена для них самостійна апостольська адміністратура, та вкінці в 1924 році прилучено всіх українців католиків до крижівецької єпархії. Крижівецька єпархія в Югославії під теперішню пору начисляє:

1) Вірні. Єпархія начисляє 60,000 вірних, з чого українців є 42,000, хорватів 11,000, македонців 6,500 і 500 румунів.

2) **Єпископи та священики.** Крижівецька єпархія має одного архиєпископа та двох єпископів-помічників. Всіх священиків є 66, в тому єпархіяльних 62, і 4 монахи. По національності Крижівецька єпархія має 48 українців, 6 македонців, 6 хорватів, одного румунського та одного мадярського. В тому числі є 43 священиків жонатих, решта безженні. Крижівецька єпархія має під сучасну пору 20 богословів, з чого 15 українців, 4 хорвати і 1 македонець. Питомців гімназистів Крижівецька єпархія має тепер 25 і трьох є у василіянськім новіціяті.

3) **Мужеські монаші чини.** Чин СВВ. має трьох священиків і трьох новиків, з чого 5 є українці й один хорват. Чин Отців Салезіян має одного священика і одного новика. Отці Лазаристи мають одного священика і одного богослова.

4) **Жіночі чини.** Сестри Василіянки мають 70 членів, з чого є: 40 Українок та 30 хорваток. Сестри Служебниці мають 49 членів, з чого є 46 українок та 3 македонки. Крижівецька єпархія в Югославії не має своєї преси. Час до

часу появляється Єпархіяльний Вісник, який видається циклостилем. Повищі дані про стан Криживецької єпархії в Югославії взято передусім з Шематизму, виданого в 1962 році, автором якого є о. Роман Мізь. Наші священики в Югославії живуть в дуже важких матеріяльних відносинах. Можуть вони посідати десять гектарів землі, яку мусять самі управляти. Дружини священиків мусять працювати в урядах чи в школах, щоб заробити на удержання родини. Із браку гроша наші священики не мають відповідних книжок для навчання релігії, і не мають так дуже потрібних мотоциклів, щоб могли їздити по далеких парафіях і навчати дітей релігії чи правити богослужби.

Христос був проголосив царство Боже

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

По своїм охрещенні в ріці Йордані, Ісус пішов на пустиню, де він постив через 40 днів і ночей. Потім вернувся до Галилеї, і проповідував Євангелію: **"Сповнився час, і царство Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію"** (Марко 1, 15).

Ісус Христос переходив через цілу країну як посланець свого небесного Отця і проповідував добру новину: **Царство Боже є близько.** Пророки були предсказували царство Боже; добрі люди тужили за ним; Фарисеї говорили про нього, а Христос був проголосив: **"Сповнився час, і царство Боже близько".**

Ісус Христос доказав великими чудами, що царство Боже було близько. Він уздоровлював хворих, проганяв злих духів, воскресав мертвих і в чудовий спосіб наситив нарід у безлюднім місці. Він сказав: **"Коли ж я Духом Божим виганяю бісів, то прибуло до вас царство Боже"** (Матей 12, 28). Люди прославляли Бога та й говорили **"Бог навідався до народу свого"** (Лука 7, 16).

Своїми словами та своїми великими ділами Христос водночас доказував, що він є тим Месією, якого Бог давно був приобіцяв. Коли ж Іван Хреститель послав своїх учнів спитатися Ісуса: **"Ти той, що має прийти, чи іншого маємо чекати?" У відповідь на це Ісус сказав їм: "Ідіть і сповістіть Йоана про те, що чуєте й бачите: Сліпі бачать і криві ходять; прокажені очищуються і глухі чують; мертві воскресають і вбогим проповідується добра новина. Щасливий, хто не соблазниться мною"** (Матей 11, 3-6).

Ми повинні робити все, що можемо, щоб інші могли почути добру новину Христову та жити згідно з нею.

Святе Письмо каже: **"Шукайте перше царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться"** (Матей 6, 33). **"Діла, що чиню їх в імя Отця мого, вони свідчать за мене"** (Іван 10, 25).

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 32

ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ

Як Бог сотворив Адама, то Адам, наш прабатько, був самітній. Тоді Бог сказав: "Не добре чоловікові бути са-

мому. Сотворю йому помічницю, подібну до нього" (Буття: 2, 18). І Бог сотворив Єву, що стала жінкою Адама. На жаль замість помагати Адамові бути добрим і любити Бога, Єва намовила свого чоловіка до гріха. "І взяла плід і скуштувала і дала чоловікові, що був з нею, і він теж скуштував" (Буття 3, 6). Отак наші прабатьки Адам і Єва допустилися первородного гріха, який сильно ослабив людей, тому їм стало лéгше грішити.

Ісус це другий Адам. Він прийшов направити помилку і гріх першого Адама. Бог так само дав Ісусові помічницю в Його ділі відкуплення. Ця помічниця це Пречиста Діва Марія, Ісусова Мати. Марія помагала Ісусові спасти мене від моїх гріхів.

Єва послухала Сатани (Буття 3, 1-7) і запровадила Адама до гріха. Пречиста Діва Марія послухала архангола Гавриїла, згодилася стати Матірю Божого Сина і так помогла Богові спасти людей від гріха. Марія сказала до ангола: "Я—слуга Господа. Нехай сповниться те, що ти сказав!" (Лука 2, 38).

Як Марія дала світові Ісуса, що мав спасти людей від гріха, то вона причинилася до їх спасіння. Це вона дала мені Спасителя, це вона виховала Ісуса, це вона доглядала Його в назаретському домі. Як Ісус зачав ходити по Палестині і проповідати Євангелію, то Марія молилася за тих, кому Ісус проповідав Боже слово, щоб вони уважно слухали його та приймали Ісусове навчання. Марія так само жертвувала Небесному Отцеві свою працю і терпіння, щоб Він благословив труди Ісуса.

Як Ісус вмирав за мене на хресті, то Марія не покинула Його. Вона стояла під хрестом і поділяла Його терпіння, жертвуючи їх за спасіння людей. "Під хрестом Ісуса стояла Його Мати" (Іван 19, 25). Це правда, що Марія не могла нічим помогти своєму Синові, що вмирав за спасіння людей, але вона співчувала Йому. Тому присутність Марії під хрестом була великою потіхою для вмираючого Ісуса, як Він думав про апостолів, що майже всі були покинули Його в цій тяжкій годині конання на хресті. Марія була сильною жінкою. Вона не боялася терпінь, бо любила Ісуса і душі, за які Ісус вмирав на хресті.

Як Ісус воскрес із мертвих, то Марія тішилася Його воскресенням, бо воскресення Ісуса було перемогою Спасителя над гріхом і Сатаною. Як Пречиста Діва померла, то внедовзі по її смерті Ісус воскресив її. Її блаженна душа вернулася до тіла і Марія воскресла з мертвих. Марія померла, бо Ісус так само помер. Марія мала бути подібна до Ісуса.

Як Марія воскресла з мертвих, то Ісус забрав її до неба з тілом і душею. Це було Маріїне Успення або внебовзяття. Тепер Марія є в небі з прославленою душею і тілом. В небі Марія молиться за мене і за всіх інших людей, бо вона всіх любить. Вона хоче, щоб я був добрий (добра), бо Марія хоче, щоб всі люди йшли до неба. За те вона терпіла на землі і за те молиться в небі.

Люди повинні бути вдячні Пречистій Діві Марії за те, що дала їм Спасителя і за те, що в небі молиться за них. За це треба її любити і почитати як Божу Матір.

ПИТАННЯ

1) Хто така Пречиста Діва Марія?

Пречиста Діва Марія це Мати Ісуса.

2) Чи треба почитати і любити Пречисту Діву Марію?

Треба почитати і любити Пречисту Діву Марію, бо вона дала нам Спасителя, що спас нас від гріхів і відчинив нам небо.

3) Що сталося по смерті Пречистої Діви Марії?

По смерті Марія воскресла і Бог забрав її до неба з тілом і душею. Це Успення Марії.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Симеон сказав до Марії: "Ось Цей (Ісус) поставлений для падіння і підняття багатьох в Ізраїлі. Він буде знаком протиріччя. І тобі самій меч прошиє душу" (Лука 2, 34-35).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду вдячний (вдячна) Матері Божій за те, що дала мені Ісуса. Я буду молитися до неї та благати в неї помочі, особливо тоді, як диявол спокушує мене до гріха.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ти чесніша від Херувимів і незрівняно славніша від Серафимів, бо породила Боже Слово. . .Тому прославляємо тебе як дійсну Богородицю.

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Моя дорога духовна Мати Маріє, виєднай мені ласку всім серцем любити мого Небесного Отця і завжди і всюди зберігати Його святі Заповіді.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як Марія помагала Ісусові спасати тебе?

2) Що ти годен (година) сьогодні вчинити, щоб показати свою любов Марії вдома, в школі?

3) Які церковні пісні знаєш на честь Божої Матері? Котра на твою думку найкраща з них?

1) Чим визначається правдивий науковець?

Правдивий науковець визначається чесністю, бо він не криється зо своїми поглядами тому, що розумовість і пошукування правди є його головною ціллю, і він ніколи не є задоволений з того, що вже знає. Він завжди намагається щораз більше речей пізнати. Ось тому прагматисти лякаються нових ідей, ба й на рідко не розуміють доволені з того, що мають і що знають, бо для них 'терпеливість це чеснота'. Вони потішають себе такими гаслами: 'Що це в порівнянні до вічности!? Бачиш, тепер справи куди краще представляються ніж давніше!' Прагматисти лякаються нових ідей, ба й рідко не розуміють їх.

Церква намагається шанувати науковців, як це видно з поведінки Папи Павла VI, який сильно похвалив науковців, бо боїться, щоб вони не лишили Церкви, так як Папа Лев XIII побоювався, що робітники зірвуть з Церквою, якщо вона не проголосить соціяльної науки про робітників, платню, тощо, що й цей великий Папа намагався вчинити своїми загально знаними енцикліками про робітниче питання.

2) Хто такий практичний атеїст?

Практичний атеїст це особа, що не заперечує існування Бога, але вона так страшно зайнята життєвими проблемами, бизнесом, збиранням гроша і погонею за приємностями, що не має часу для Бога і для практикування релігії.

В Церкві є повно практичних атеїстів. Це люди, що перестали ходити до церкви, але були заліниві, щоб покинути її. Це охрещені люди, але вони не практикують своєї віри і не живуть згідно з її засадами.

Не брак і атеїстів між тими, що ходять до церкви. Це люди, які з людського погляду, особистих користей, звички чи якоїсь людської спонуки ходять до церкви, але не мають у собі ніякого християнського духа.Є й такі атеїсти, що віддалилися від Церкви і не мають переконання, що Бог дійсно існує. Все таки для 'безпеки' ходять до церкви, бо не є абсолютно певні, що по смерті нема неба і пекла.

Сьогодні в світі атеїзм є масово поширений. Ніхто докладно не знає, яка його причина і джерело. Цією справою трохи займався другий ватиканський Собор у Конституції про Церкву в модернім світі (ч. 19-21). Здається, що технічний і ідеологічний поступ нашого світу має великий вплив на появу і зріст атеїзму. Деякі соборові Отці називали атеїзм 'містичним тілом Сатани'.

Добрі християни повинні поборювати атеїзм соціяльною справедливістю, релігійним вихованням молоді, добрим прикладом і християнськими чеснотами. Бувають атеїсти, що відкидають Бога тому, що в світі є страждання, яких не годні вияснити. Інші не бачать цілі в людськім житті: "Якщо б Бог існував, то Він не допускав би страждань на людей, яких любить!", кажуть деякі атеїсти. Проте не брак і таких атеїстів, що заздростять тим, що мають віру в Бога: "О, я так само хотів би вірити, але не годен!"

Колишні докази про існування Бога сьогодні не промовляють до модерної людини. Тільки добрий приклад, братня любов, поборювання несправедливости і змагання до поліпшення життя для всіх людей на землі годні успішно поборювати атеїзм і навертати до віри тих, що не знають Бога або відкидають Його існування.

Зрештою віра в Бога це Божий дар. Хто не оцінює дару і не проживає так, як віра велить, той поволі може затратити його і стати атеїстом.

3) Що означає екскомуніка? Чи ця людина піде до пекла, коли Церква виклине її? Чи така людина перестає бути членом Церкви?

Виклята Церквою людина стягає на себе кару виклять за свідоме й добровільне зламання якогось важного церковного закону.

Виклята людина є позбавлена деяких привілеїв і прав, от хоча б вона не годна приймати святих тайн, поки не покається. Проте вона є дальше членом Церкви і має виповняти всі обовязки, от хоча б ходити на Службу Божу, молитися, тощо.

Католицькі богослови сьогодні думають, що треба покасувати всі виклять, бо вони й так не мають практичної сили. На першім синоді єпископів, що Папа Павло VI скликав, деякі єпископи домагалися, щоб скасувати екскомуніки. Проте консервативні оборонці екскомуніки противляться скасуванню цієї кари тому, що йнакше Церква не мала б ніякого засобу, щоб відділювати єретиків від правдивих християн.

4) Чи Біблія точно означує, де є тяжкий і де є легкий гріх?

Ні, Біблія не подає точно, де є тяжкі і де є легкі гріхи. Проте вона зазначує, що ми всі щоденно провиняємося, і що в світі нема людей, які не прогрішувалися б. Св. Яків пише: "Всі ми чимало прогрішуємося" (Яків 3, 2).

Ці щоденні похибки не є перепоною, щоб християни приступали до святих тайн, бо вони не віддаляють їх від Бога і не нищать духовного життя в душах. Бог поважно бере світ і розумні сотворіння, що живуть у нім. Він подав нам правила життя, цебто Заповіді. Свідоме переступлення цих Заповідей це гріх і зневажа Бога. Богослови стараються окреслити гріх у його відношенні

до Бога і людської діяльности. Те, що вповні противиться Божій волі, це смертельний гріх, який позбавляє душу освятної ласки і виключає її з вічного щастя в небі. Легкий же гріх це не така велика провина, бо не йде прямо проти Божих заповідей у важних речах.

Намір людини так само грає ролю в означенні тяжкости чи легкости гріха. Хто грішить зо злоби, того гріх буде тяжчий аніж гріх, якого людина допускається зо слабости чи в хвилині наглої тяжкої спокуси, от в вибусі гніву. Ось тому воно тяжко в практиці подати точно означені правила для окреслення границь тяжких і легких гріхів. І саме тому ніхто не годен належно судити себе. Св. Павло каже про себе: "Я не почуваюся в нічім винним, але я не оправдуюся. Хто судить мене—це Христос" (1 Коринтяни 4, 4). І він так само велить не судити нікого, поки Господь не прийде, і "тоді буде хвала кожному від Бога" (Там само 4, 5).

Кожна людина виконує деякі діла, над якими не має повної свідомої контролі, як теж і такі діла, які вона сама вибирає. Ці останні звуться вповні її особистими ділами, але в практиці різниця між тими двома родами діла часто буває дуже неясна і неозначена. Свідомий вибір чогось злого в цих ділах буде тяжким чи легким гріхом.

Мої місії в провінції Міссіонес

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

(АРГЕНТИНА)
(14-IX-12-XI, 1969)

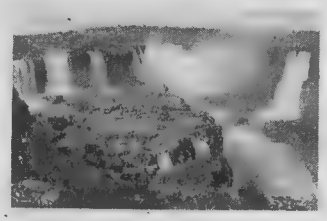

Скінчивши чотири короткі місії в Парагваю, я вернувся до Аргентини, щоб зачати цілий ряд місій у провінції Міссіонес. Аргентина має 22 провінції. Провінція Міссіонес дуже гарна. Там повно горбків і долин. Клімат теплий. Зима триває три місяці, але вона доволі тепла. Тут ніколи не падає сніг. Найбільше українців проживає в цій провінції, і вони релігійно бага-

то краще стоять ніж в інших провінціях, бо священики займалися ними від самого сливе самого їхнього поселення в цій країні. Першими нашими священиками, що тут трудилися вже перед першою світовою війною, були Впр. о. Йосип Карпяк, о Іван Сенишин і о. Омелян Ананевич, всі вже покійні. Отець Сенишин захворів і відїхав лікуватися до Буенос Айрес, звідкіля вже не вернувся. Його поховано на однім цвинтарі, який згодом знищено так, що не знати, що сталося з його тлінними останками. Отець Ананевич виїхав до Америки і там теж помер.

По них прийшли Отці Василіяни і Сестри Василіянки і зачали працювати між нашим народом. Їм треба завдячувати те, що наші люди тут назагал гарно тримаються, ходять до церкви і приступають до святих тайн. Наші парафії в Міссіонес дали Церкві багато священиків і черниць. Багато наших хлопців пішло до латинських Чинів, особливо до Салезіянів, щоб учитися на священиків і служити нашій Церкві, як прийде наш єпископ. На жаль вони так златинізувалися і стали такими аргентинськими патріотами, що майже ніхто з них не хоче й чути про нашу Церкву, яку вважають "чужинною Церквою", а на латинську дивляться як на аргентинську. Яких тридцять таких 'українських' священиків служать латинникам, а тільки три з них вернулися до нашого обряду, як Святіша Столиця надала нам власного єпископа в особі Преосв. Кир. А. Сапеляка, Салезіянина.

В провінції Міссіонес майже всі українці є католиками, хоч не брак деяких православних, ба й "віруючих". Осередок нашого релігійного життя є в місті Апостолес, де є централя О.О. Василіян. Тут трудяться Сестри Василіянки і Катехитки, що своєю жертвенною працею влегшують працю нашим душпастирям.

Отці Василіяни мають у Міссіонес 7 домів і 42 колонії із церквами. Всіх Отців Василіян є 7, Сестер Василіянок 22 і 10 Катехиток Пресвятого Серця.

Я мав до розпорядимости тільки два місяці часу, тому мав місії тільки в вісьмох осередках. І тут я духово віджив, бо бачив, як гарно люди ходили на місійні науки, просили правити Служби Божі в їхнім наміренні, тощо. Місії в околиці Буенос Айрес, за винятком двох, як теж у провінції Чако, були бідні, тому самозрозуміло, що місіонереві годі було бути великим ентузіястом.

1) Місія в Посадас (14-21-IX, 1969)

Посадас це столиця провінції Міссіонес, яка межує з Парагваєм, Бразилією і Урагваєм. Це гарне і модерне місто, яке сильно розвинулося і поступило вперед в останніх роках. За цей час виасфальтовано багато вулиць, побудовано багато будівель, прикрашено вулиці деревами і квітниками, тощо.

В Посадас є українська католицька церква Св. Володимира. Впр. о. Е. Риндич є тут парохом. Сестри Василіянки помагають йому в праці. Вони так само ведуть цілоденну школу, але мало наших дітей ходить до неї, бо наші родини мешкають у цілім місті. В Посадас буде коло 300 наших родин, але тільки 150 належить до парафії. Деякі ніде не ходять, а інші привикли ходити до латинських церков, і тому не легко притягнути їх. Наші богослужби тут бували тільки раз на місяць, поки в серпні, 1969 Впр. о. Е. Риндич не перебрав парафії від О.О. Василіян. Тепер відправа відбувається кожної неділі.

Місія зачалася в неділю ввечорі і тривала цілий тиждень. Я мешкав в аргентинських О.О. Редемптористів, що мають свій гарний дім пять блоків від нашої церкви. В неділю було на місії коло 120 людей, бо з 150 родин тільки 50 регулярно приходить до церкви кожної неділі. Покищо вони ще не привикли ходити на кожну недільну Службу Божу, бо досіль вони ходили тільки раз на місяць. Місія зачалася Молебнем до Божої Матері о годині 7 ввечорі. Кожного дня була Служба Божа, дві проповіді для всіх парафіян, і потім в перших трьох днях була ще наука для дітей і молоді. Кожного дня було понад сто людей у церкві на місійних науках. Вони дуже гарно слухали проповідей, приступали до святих тайн, і ще й інших намагалися привести до церкви. Було мені приємно проповідати цю місію, бо в церкві кожного дня було доволі багато дітей і молоді.

По першій місійній науці я вийшов з церкви, щоб податися до монастиря О.О. Редемптористів. На розі вулиці напроти церкви стояло багато людей, аргентинців. Питаюся, що сталося. На це один чоловік відповів мені: "Ось тут у домі втроїлася дочка, що мала 17 літ!" "Чому ж вона втроїлася?" питаюся чоловіка. "Бо була втомлена життям!" відказав він. Опісля я довідався, що ця родина

не ходить до церкви і не журиться Богом. Дівчина посварилася зо своїм хлопцем і відобрала собі життя, щоб 'зробити йому прикрість' Три роки тому 25 дівчат втроїлося в місті Посадас за один рік. Це була попростy своєрідна манія між дівчатами труїтися. Не дивно, як нема в серці Бога і релігії, то людина легко заломлюється життєвими трудностями. Хоч люди краще в Посадас ходять до церкви, все таки релігійний рівень тут низький, бо може тільки 10 відсотків ходить до церкви, а решта латинників ігнорує релігію і церкву, хоч усі звуть себе католиками!

Під час місії один латинський отець взяв мене до каплички, де Сестри підготовляли дітей до першого Св. Причастя. Всіх дітей було коло 50, з яких тільки 10 були хлопцями. Вертаючись додому, згаданий отець сказав мені: "Чи ви бачили цих дітей? По прийнятті першого Св. Причастя мало хто з них буде ходити до церкви!"

Аргентинці це дивний нарід. Багато з них думає, що вони годні бути "добрими" католиками, хоч не ходять до церкви, не сповідаються і не приступають роками до Св. Причастя. Один отець Редемпторист оповів мені такий дивний припадок. Мав він раз празник в одній з фармерських колоній, і треба було статуї Божої Матері, щоб зробити процесію, але ніхто з парафіян не мав її. Хтось сказав йому: "Ану, підіть до такої і такої родини. В неї є статуя". Пішов він до родини, і дуже здивувався. Ця родина ніколи не ходила до церкви, але все таки мала гарну статую Божої Матері на підставці, і радо позичила її для процесії. Ба й ціла та родина прийшла тоді до церкви. Від того часу він нікого з цієї родини більше в церкві не бачив.

Місія в Посадас була гарна, і о. Риндич був дуже задоволений із неї. Він заміряє купити собі автомобіля і відвідувати всіх наших людей, щоб притягнути до церкви тих, що відступили від неї, або занедбують ходити на богослужби.

Місія скінчилася в неділю. По останній проповіді і благословенні пані парафіянки разом із Сестрами Василіянками подали смачний обід своїм добродіям і добродійкам. Ще того самого дня я взяв автобуса і відіхав до Алем на наступну місію.

2) **Місія в Алем** (21-28-IX, 1969)

Алем віддалений від Посадас на 40 миль. Це місто має 14,000 населення. В ньому живе 30 українських католицьких родин, бо православних українців тут сливе нема. В цім місті нема покищо нашої церкви. Щоправда, парафіяни перетягнули стару церковцю з осередка на край міста, де тепер будується осередок нашого релігійного життя. Панство Яків Фарилюк подарував гарний шматок землі на своїй фармі під будову нової церкви, але вона щойно в підвалинах. Старенької церковці не поправлено, тому місія відбувалася в шопі, яку Сестри Василіянки гарно прибрали, поставили престіл і лавки. Біля церкви Сестри Василіянки будуть будувати свій монастир. Тут є тепер дві з них, що зачали гарну парафіяльну роботу. Отці Василіяни обслуговують цю парафію, але тільки раз на місяць мають тут Службу Божу, бо їх замало, а церков дуже багато. Я мешкав в новій хаті панства Фарилюків, хоч вона ще не скінчена. Вони самі покищо пробувають у старій хаті.

Зразу думав мати місію в латинській церкві, але парафіяни відрадили, щоб наші люди не привикали ходити до латинської церкви, бо вже деякі з них так привикли до латинської, що тяжко їх притягнули до нашої.

Люди прегарно ходили на місію. Щодня було в церкві повно людей. Разом із молоддю і дітьми приходило коло 90 осіб на відправу. Ми мали Службу Божу і дві пропоповіді кожного вечора. Крім цього в перших чотирьох днях була осібна наука для дітей.

Під час цієї місії я відвідав 10 родин в місті і на фармах. Нашим людям тут добре живеться, якщо хочуть працювати. Тут земля горбиста, покрита лісами і хащами. На фармах ростуть помаранчові дерева, пальми і тунґ, що з його овочів роблять оливу для машин. Люди випасають багато худоби. Тут чомусь уважають куряче мясо за найкраще, а воловину чи коровяче мясо за найгірше, тому воно тут найтанше.

Дороги тут широкі, але неасфальтовані, тому страшно слизькі, бо земля червона. Одного дня падав дощ, і тоді тільки шість осіб прийшло на місію, бо дощ був дуже зливний. В останню суботу місії так само цілий день падав дощ, але під вечір випогодилося. Коло 60 осіб

прийшло на місію. Місія закінчилася в неділю врано співаною Службою Божою.

Під час місії пан Фарилюк завіз мене на фарму, де росте чай. Чай росте корчами в довгих рядах. Люди руками рвуть або машинами стинають вершки корчів і з цих малих віток, цебто з галузок разом із зеленими листками роблять чай. Я так само відвідав дві фабрики чаю, і бачив як його "квасять", сушать і мелять, коли вітки стануть чорними, і потім пакують у торбинки.

Мав нагоду так само бачити деревця "мате", з якого люди роблять 'славний' бразилійський і аргентинський чай. Це так само невеличкі деревця, але трохи більші ніж деревця чаю. Цей чай 'мате' роблять із маленьких галузок разом із листками. Ці листки беруть до фабрики, сушать і мелять їх. Чай мате має гіркий смак і зеленкуватий колір.

Нарід привик пити його і завжди пє з маленьких посудинок, доливаючи гарячої води. Пють його металевою рукою. Як гість прийде, то й його частують цим чайком із тої самої посудини. Він тільки обітре рукою рурку і пє.

Я вже згадував аргентинську і бразилійську бараболю, "мандіока". Вона росте в землі, але випускає більше ніж метровий стовбур понад землю. Вистачає вламати кавальчик цього стовбура, запхати в землю і з нього виросте нова мандіока. Це смачна 'бараболя', але вона липка і має багато крохмалю в собі.

Місія закінчилася співаною Службою Божою, що її відправив отець парох Доротей Симчій, ЧСВВ. По обіді пан Фарилюк відвіз мене на місію до Кампінас. Попереднього дня ввечорі падав дощ, тому дорога була слизька і болотниста.

3) Місія в Кампінас (29-IX-5-X, 1969)

Кампінас це фармерська околиця. Наші люди мають тут гарну церкву і хатчину для священика. Біля церкви є теж мала криничка, звідкіля священик може брати воду, як раз на місяць приїжджає на відправи. Отці Василіяни з Апостолес обслуговують цю громаду. Церква присвячена Св. Володимирові Великому. Церковна громада має 23 родини, що належать до парафії, хоч наших людей там є більше, але деякі з них 'загнівалися' на громаду і тому до церкви не ходять! Між тими, що до церкви не приходять, є такі, що все таки хочуть, щоб священик поблагословив їм пасху. Звичайно при посвяченні пасок є збірка для священика. Що ж роблять ті, що до церкви не ходять? Вони або приносять пасхи вже тоді, як священик має кропити їх, бо тоді вже перейшла збірка, або посилають дітей із пасхами до церкви, а самі сидять десь за деревами на дорозі. Діти ж не почуваються до обовязку дати священикові даток за поблагословлення пасхи, бо вони ще малі, і ніхто нічого не вимагає від них. І так наші мудрагелі їдять поблагословлену пасху, не давши священикові ні сотика за благословлення!

Місія зачалася в годині 4 по полудні. Я відправив співану Службу Божу, виголосив дві проповіді і мав особну науку для дітей. Місія тривала цілий тиждень. Місійні відправи зачиналися о годині 5:30 по полудні, бо це фармерська околиця.

Церква і хатина побудовані в долині, а довкола них горбки, покриті часто лісами. Воно було любо вийти з хати і подивитися на ці гарні краєвиди, подивляючи в них Божу мудрість і ласкавість для людей. Зразу через два дні падав трохи дощ, але згодом випогодилося і була гарна, тепла погода аж до кінця місії.

Люди прегарно приходили на місійні науки, включаючи молодь і дітей, хоч ні в церкві, ні в хатчині нема електричного світла. Деякі з парафіян збирали людей до своїх тягарових авт і привозили та відвозили їх додому по відправах. На місії було багато сповідей і ще більше Св. Причастей.

Деякі люди пригадували собі місію з 1950 року, яку Впреп. о. М. Марків ЧСВВ., проповідав їм. Молодші парафіяни казали, що пригадують собі тільки з місії те, що отець проповідник плакав і з ним теж плакали старші люди.

Церковний комітет відраджував о. Д. Симчієві влаштовувати місію, бо боявся, що ніхто не прийде на неї, але отець парох таки заповів місію, бо так зарядив владика А. Сапеляк.

Я хотів відвідати тих наших людей, що до церкви не ходять, але ніхто не хотів завести мене до них, бо "не бажав собі робити ворогів!"

Я мешкав сам у хатчині, далеко від людей, які прихо-

дили тільки ввечорі на місійні відправи. Я почував себе немов Робінсон Крузо на самітнім острові.

Місія закінчилася співаною Службою Божою в неділю. По останній проповіді парафіяни влаштували спільний обід, на якім головною потравою була аргентинська печення, що тут зветься "асадо", бо вона печена під голим небом на вогні. Люди привязують кавалки мяса на дручки і так печуть його. Це дуже смачна печення.

По обіді я трохи відпочав і парафіяни відвезли отця пароха і мене на дальшу місію до Бельграно.

4) Місія в Бельграно (5-12-X, 1969)

Бельграно це фармерська околиця. Наша парафія тут начисляє коло 40 родин. Церква нова і присвячена Св. Йосафатові. Місія зачалася Службою Божою о годині 4-ій по полудні. Впреп. о. парох Доротей Симчій, ЧСВВ., відправив Службу Божу, а я виголосив дві проповіді і дав дітям і молоді осібну науку.

Біля церкви стоїть хатчина, в якій я немов Робінсон Крузо провів знову сам цілий тиждень, бо людей наших тут близько нема. Сам варив собі каву на снідання, обід приносили мені одні парафіяни, а вечерю після місійної вірправи приладжували наші парафіянки.

Це вже друга церква в Бельграно, бо стару повалено, і побудовано нову. І тут люди пригадують собі місію о. М. Маркова, ЧСВВ, і теж казали мені, що всі люди плакали, бо "отець місіонер говорив про речі зо старого краю, які всі знали, тому зворушувалися. Зате для теперішніх людей, що вродилися в Аргентині, такі речі не були б зворушливими, бо вони не знають, як людям проживалося в старім краю".

Біля старої церкви є криниця і хрест із попередньої місії. На закінчення моєї місії люди рішили поставити новий хрест. Кілька парафіян прийшло і поставило гарне 'триповерхове' підвищення під хрест, бо люди хотіли, щоб це був дійсний памятник і щоб хрест гарно виглядав на нім. Церква стоїть біля головного шляху, а стара була вдолині так, що її не видно було з дороги. Зроблено так само новий місійний хрест, що після процесії було його посталено на підвищенні. Під цим хрестом була остання місійна проповідь.

Люди прегарно приходили на місійні відправи. В церкві кожного вечора було багато молоді і дітей. Усіх сповідей було 190, що є дуже добре для парафії, яка має всього коло 40 родин. Святих Причастей було 542.

Все те вказує на велику і жертвенну працю Отців Василіян, які вже довгі роки тут трудяться. Без їх праці тут було б так, як у провінції Чако чи в інших містах, де наші люди відвикли від церкви, тому не цікавилися місіями.

Для провідників парафії був обід по місії. Розуміється, не бракувало там аргентинської печені "асадо". Потім декілька родин відпровадило мене до автобуса, що ним я вернувся до Посадас на тижневий відпочинок. Цей тиждень я провів у домі польських Редемптористів, які мають тут велику парафію.

Вертаючись до Посадас, я стрінув жінку з малою дитинкою, що сиділа в автобусі біля мене. Вона заявила мені, що колись ходила до церкви, як була на фармах. Перейшовши до міста Посадас, поволі залишила церкву. Такий самий і її чоловік. Вона різно виправдувала свою недбалість: "От працюю цілий тиждень...Мій муж не ходить до церкви..." Проте вкінці заявила: "Це справа віри. Наша віра слаба. Хто має сильну віру, той ходить до церкви регулярно".

Поїздка до водоспаду Ігвасу (15-16-X, 1969)

Так Отці Редемптористи, з якими я проживав у Посадас, як наші парафіяни радили мені відвідати аргентинсько-бразилійський водоспад у Ігвасу. Я вибрався туди автобусом. Хоч віддаль має всього яких 200 американських миль, проте подорож тривала 8 годин, бо дороги тут не є асфальтовані, покручені, вузькі і ведуть крізь горбки.

В автобусі стрінув одного лікаря із міста Мар дель Плята. Ми розговорилися з ним і його дружиною. Сам він і його жінка добрі католики, що кожної неділі ходять до церкви. Він дуже багато знає про Америку, бо читає багато. Лікарі в Аргентині добре заробляють. Хоч платня робітника мала, лікар бере за візиту 5 долярів.

Він оповів мені таку анегдоту, яка прекрасно насвітлює комунізм і демократію. В потязі стрінувся один пияк із якоюсь поганою жінкою. Пияк докучав її за те, що вона погана з виду. Жінка обурилася і відрубала йому:

"Пияку, мовчи і стидайся свого пиянства!" На це пияк відказав: "Моя пяність завтра лишить мене, і я буду тверезий. Зате ти ніколи не будеш гарною з виду". Так і мається справа з комунізмом і демократією. Демократія має багато слабих сторінок і робить багато помилок, але їх зчасом можна поправити, а злоби комунізму ніколи не можна поправити.

Ми прибули до Ігвасу о годині 4-ій по полудні і відразу пішли відвідувати аргентинський берег водопаду. Він дуже цікавий. Ріка Ігвасу в однім місці чомусь залишає своє нормальне русло і обпливає понад кілометровий простір і знову вертається в своє русло. Спадаючи з височини яких 50 - 70 метрів, вона творить нагальні водопади, бо береги стрімкі і часто простолінійні. Вона ділиться на багато русел, тому тут є багато водопадів. Одні з них більші, другі менші. Найвищий водопад тут зветься "горлом диявола". Він є високий на 72 метри, а водопад Ніягара в Америці досягає тільки 51 метра. Лікар, його жінка й я відвідали аргентинський беріг водопаду за півтора години. Це дуже цікава річ. Проте з цього боку бачиться водопад частинами. На другий день ми переплили подкою річку Ігвасу і подалися на бразилійський берег, де оглянули цей водопад з бразилійського боку. Звідтам можна бачити панораму водопаду, і так обидва береги доповняються. Аргентинська сторона водопаду слабо розвинена для туризму. Зате бразилійська має всякі вигоди для туристів: гарний готель, але дуже коштовний, міжнародне летовище, басейн до пливання, тощо.

ВАРТІСТЬ ПРИЯЗНІ

Звичайно щойно в старшому віці люди можуть докладно переконатися, яке велике значення мають в нашому житті добрі приятелі. Їх досить легко придбати собі в молодості, тим легше, коли людина сама є привітної вдачі, товариська й своєю поведінкою вміє зєднувати собі приязнь інших.

Молоді люди спершу товаришують із собою, здебільша без яких-небудь обопільних зобовязань. Єднає їх передусім вік. Опісля приходять "спільні інтереси" в школі, в студіях, в дозвіллі, тощо. Бувають також спільні зацікавлення, наприклад спортом, літературою, різними ділянками мистецтва, тощо.

В початках ці товариські взаємини мають лише принагідний характер. Щойно зчасом стають вони (не в усіх випадках) тривкіші, а іноді ці взаємини молодих людей є основою приязні на ціле життя.

Колись наші козаки давали зразок ідеальної приязні, що звалась побратимством. Козаки-побратими, хоч і не були посвоячені, вважали себе братами, яких могла розлучити лише смерть. Вони взаємно допомагали собі завжди й в усьому. В небезпеці один одного обороняли з такою посвятою, що й не вагались наложити своєю головою, щоб тільки врятувати побратимові його життя. Світла традиція козацького побратимства, згідного з Божою заповіддю, щоб любити ближнього, як себе самого, збереглась в українському народі як особливіша цінність його високої християнської культури.

Справжня приязнь не перевелась і в наших часах. Вона існує в різних формах, хоч її суть не змінилася. Основою дійсної приязні є завжди щира любов і вірність. Якщо свого ближнього любимо від серця і залишаємося йому вірні в кожнім його положенні, як в його щасті, радіючи з ним, так в його горю і смутку, співчуваючи йому й підбадьорюючи його на дусі, якщо помагаємо йому в потребі, не очікуючи від нього нічого, то наша приязнь є правдива. Вона тоді безкорисна, без розрахунку (калькуляції) на матеріяльну відплату-реванж.

Слушно кажуть, що в біді пізнається приятеля. Як він дійсно таким є, то не опустить нас і вже саме його приязне слово буде великою пільгою. Тому щирий приятель — це дарунок від Бога для нашого життя. Очевидно годі вимагати, щоб всі наші навіть добрі знайомі могли бути нашими приятелями.

Приязнь назріває помалу і вимагає взаємности, обопільної любови і спільного вирощування, щоб принесла овоч, яким є єдність сердець. Пробним каменем справжньої приязні є взаємна вірність і готовість посвяти.

Переважно вже в молодості пробуджується нахил до приязні, яка часто супроводить людей аж до кінця їхнього віку. В Біблії маємо захоплюючий образ молоде-

чої приязні Давида і Йонатана. Ця приязнь була одуховлена й така сильна, що крізь тисячоліття відчувається досі її жива свіжість. В Святому Письмі Старого Завіту, в Книзі Приповідок, читаємо, що "Вірний приятель більше любить і більше допомагає, виручує як брат". Життєвий практик Сирах стверджує: "Вірний приятель є сильною охороною, хто має його, той посідає великий скарб. Вірного приятеля не можна купити за жадні гроші й маєтки. Він є розрадою і потіхою в житті. Хто є богобоязливий, той дістане такого приятеля".

Вартість приязні вповні оцінюємо звичайно аж тоді, коли вона промине враз зо смертю приятеля. Це буває, коли люди є вже старші й власне тоді усвідомлюють собі, яким важливим чинником є приязне співжиття з ближніми. По втраті щирого приятеля огортає людину не лише смуток, але й відчувається якусь пустку, порожнечу в довкіллі і тужливий настрій осамітненості.

Приязнь, як особливий почутєвий звязок між людьми, виявляє іноді також слабші людські сторінки. Ними буває поверховність, шукання власної користи в приятельських взаєминах і нещирість, що є власне протилежністю до любови ближнього. Хто зриває приязнь, той ніколи не був справжнім приятелем.

Як виглядає правдива приязнь, про це найкраще вчить нас Ісус Христос. Він був найвірнішим приятелем не лише апостолів, своїх учнів, але й усіх людей. Для Нього й ті, що ставились ворожо, не були ворогами, тільки людьми. Христос виразно зясував поняття правдивої приязні ось так: Більшої від цієї любови ніхто не має, як хто власне життя віддасть за своїх друзів. Це означає вірність і посвяту ближньому аж до самовідречення.

На Божій чесноті любови основується і зростає приязнь. Її дав нам Спаситель як високий ідеал, що його бажає осягнути чесна і шляхетна людина, щоб жити не лише для себе, але й для ближніх. Співжиття в приязні з іншими людьми надзвичайно збагачує нас духово, бо упріємнює нам буденщину, урізноманітнює святкові дні і взагалі приносить нам вдоволення. Приязнь дає нам багато добра, але також ми повинні вміти давати. Справжня бо приязнь є тоді, коли ми, керуючись християнськими засадами, намагаємося ущасливлювати ближнього нашою щирістю і вірністю. Тоді й ми будемо почуватись щасливі.

ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ

Уляна Кравченко

До найсвятіших рук,
Ісусе Христе,
Принос складаєм чистий
Із наших мук.

Поглянь, —
Україна ген по Кубань
Уся в хрестах, —
В хрестах . . .
При брязкоті заліз, кайдан . . .
Ми молимо Тебе,
Ми плачемо без сліз:
Щоб Правда нам воскресла,
Щоб волю нам принесла!

Ти перебув хресну дорогу,
Над смертю відніс Ти перемогу,
Мерців з могил збудив,
Тому нас вірою в життя скріпив.
— Хоч шлях в хрестах.
Прокинуться мерці із домовини,
Прокинеться і Мати-Страдниця
Із піснею побіди на устах!

Щезають з овиду злі хмари,
Світає ранок золотий,
Оділи небеса блакитні шати
Розлилися весняні аромати,
Розвіяв тіні блиск зоріння,
Спливає повінь світляних іскор,
Життя підносить свій прапор:
День воскресення України!

ЯК ЛЮДИНА ЗАСИПЛЯЄ?

Ніхто не знає, що властиво спричиняє сон. Проте знаємо, що діється в сні і як він відбувається. Змисли людини засипляють помаленьку один за другим, як людина засипляє, зразу зір, потім смак, потім нюх, потім слух і вкінці дотик. Ось тому людина негайно пробудиться, як хтось доторкнеться її, хібащо дуже твердо спить. Запах диму не пробуджує тих, що твердо сплять, тому вони не раз згорять у вогні. Зате він пробуджує тих, що легко сплять.

Ті, що не годні заснути, думають, що вони замало сплять, хоч досліди вказують, що, не зважаючи на їх нарікання, вони шість разів довше сплять, аніж думають або кажуть.

Під час сну треба відповідно накритися, бо під час спання температура тіла впадає вдолину, тому можна легко змерзнути. Як шкіра зимна, то тяжко спати.

Літня купіль перед спанням помагає людям скоро заснути, бо тоді людина відпружує свої нерви. Загально кажучи, твердий сон неможливий, якщо ум, тіло і почування не є відпружені. Треба перед спанням забути про клопоти, бо йнакше тяжко буде відсвіжити себе належним сном до труду завтрішнього дня.

ДУХОВНІ ЗАСАДИ

Нехай усе пропадає, аби тільки не затратити Бога.

Коли мусимо вибирати між Богом і людьми, то треба завжди вибрати Бога.

Треба одного гріха тільки лякатися і сумувати над ним.

Краще вмерти ніж добровільно допуститися хоча б одніського простительного гріха.

Іван: "Чи це правда, що ваша жінка розтратна і ви дали їй добру науку про ощадність?"

Петро: "Це свята правда!"

Іван: "Який був наслідок цієї науки?"

Петро смутно: "Я мусів перестати курити і пити!"

Колись називали скупарем того, хто заощаджував гроші, а тепер на нього люди дивляться як на чудотворця.

FEAST OF THE MONTH

"Why do you look among the dead for him who is alive? He is not here. No, he has risen..." (Luke 24, 5-6).

The resurrection of Jesus Christ was not the revival of a corpse but the coming forth in glory of a new life of him who sought glory in the miracle of obedience. "Father, I have glorified you on earth, now do you glorify me", was his triumphant appeal during the closing days of his life on earth. And the glory of the resurrection was given him because he had glorified his Father by total submission to His holy will.

"My very meat is to do the will of Him who sent me", was his answer to those who asked by what authority he spoke. "The works that I do, I do not of myself, but I do the will of my Father", was his retort to those who questioned his healing of the sick on the sabbath. And he finally summed up his life, "When you lift up the Son of Man, you will understand... that I act in no wise at my own discretion, but speak only as the Father has taught me".

Yes, his whole life, even to the cross was one of obedience. Do you not remember that dramatic moment when he showed forth his total dedication to the will of his Father? It was in the garden of indecision when he turned a tortured face to heaven and groaned, "Not my will but thine be done". Well could he say on the cross, "It is finished"... He had fulfilled to the last letter every wish and plan of his Father. He had cried out, "Here I am, I have come to do your will, O God, as it is written of me in the roll of the book".

The obedience of his life, death and resurrection gave back to his Father the world that had been torn away from his loving arms by obedience. The primeval-dust which the power of God had molded into the form of a man and vivified with a living soul had become a vessel of pollution through disobedience. And so a second body was formed under the willing heart of a virgin. This was Christ, the second Adam, whose body though of the earth was to become a heavenly body, and a life-giving spirit through the mystery of obedience. "A body you have fitted for me". It began its life in the womb of obedience, "Behold the handmaid of the Lord". It grew through

childhood in obedience, "I must be about my Father's business"... and its final act was to stretch out its hands and murmur, "Father, into your hands I commend my spirit".

And the power of God entered into that torn and mangled body... the stone was rolled back and the first of a new generation of men came forth from the tomb. "I will rise the third day... O Father glorify me"!

YES, THE RESURRECTION IS THE MIRACLE OF OBEDIENCE!

(Madonna Magazine)

WHAT IS FAITH?

by M. Schudlo, C.SS.R.

When Our Lord started His preaching, He told His listeners: "Repent and believe in the Gospel—Good News!" (Mark 1, 14).

To believe means to have faith

The word "faith" is often understood as a *feeling of trust or confidence*, a kind of blind acceptance of the divine help. Faith is in the intellect, not in the feelings. *Faith* means an acceptance of another's statement, based on his authority, that is, his knowledge and truthfulness. When we wish to believe in what someone says, we must be convinced that he knows the subject and is speaking the truth. Thus faith differs from knowledge. When we know something, our mind sees it. When we believe in something, we accept it on someone's testimony. When we see something, we don't believe in it.

What is divine faith?

Divine faith is the virtue which God gives us together with sanctifying grace to help our intellect to accept or to assent to all the truths revealed by God on His own authority, that is, because He knows the truth and He cannot be deceived or deceive us.

The Apostles had such a faith in Jesus, although they did not understand the mystery of the Blessed Eucharist, of which Jesus was speaking. Some of His disciples left Him, saying: "This is intolerable language. How could anyone accept it?" (John 6, 60). Then Jesus asked His Apostles whether they also wished to leave Him, and Peter replied: "Lord, who shall we go to? You have the message of eternal life. We believe that You are the Holy One of God" (John 6, 68).

There is nowhere man can go where he will find more truth than in Jesus' words, truth not only for the intellect, but for his whole being.

Since faith comes as a gift from God, its *degree* and vitality are not tied to intellectual endowments, like philosophy. If faith were the result of pure reasoning, the cleverest and most cultured people would have the strongest faith, which is not always the case. The experience shows

that the less gifted have the strongest faith. Our Lord said: "Thank You, Father, for hiding these things from the learned and the clever and revealing them to mere (small) children" (Luke 10, 21).

This does not mean that the intelligent people are rejected by God or that they cannot believe, but that simply that "brains" alone are not a passport to knowledge of Him. St. Paul testifies that many philosophers refused to believe in the Gospel News (1 Corinthians 1, 20-5).

Human pride is an obstacle to faith, that is why the wise who wish to understand everything in God's revelation are tempted to say "No" to God, because their mind cannot fully scrutinize God's inscrutable truths.

A *Christian* is a believer. By revealing Himself to man, God enters into communion with man, but man must open his heart to Him and accept what He reveals to him.

The mystery of Faith

The mystery of faith can be thus described: 1) Faith is the personal encounter with God in Christ, because it is Christ Who reveals God the Father to man; 2) Faith cannot come from man himself. God must draw it from the deepest core of man's being, that is, enlighten man's intellect, because God in Christ and the Holy Spirit is the Light for our intellect, and the intellect must open itself to God; 3) God's light and grace summon man to respond and say "Yes" to God's call. But man being free, can also say "No" to God, and God will not force him to accept the gift of faith; 4) Faith is perfected by the gifts of the Holy Spirit.

Faith is a personal encounter with God

Faith rests on the revelation of God to man. It is self-revelation of God to man. Faith is not an institution. It is not a result of logical deduction. It is not only a mere knowledge about God, because even an *atheist* can know much about God, without believing in Him. Faith is an encounter with God, and man encounters God when He reveals Himself to him.

God manifests Himself already in *creation*, but this revelation is external. We can know God through our reason by looking at the universe He made, but this knowledge is similar to the knowledge we have about an artist by examining his work.

Supernatural faith, of which we are speaking here, rests on divine self-manifestation or revelation, which is quite different from that of mere creation. God unlocks His mysteries to us which our reason would never discover from creation, because they are not contained in it, for instance, the *mystery* of the Blessed Trinity, everlasting bliss, etc. It is God Himself Who through the grace of faith opens our intellect and heart so that we can rightly accept his revelation.

Since God does not force His gifts on anyone against man's will, man must do his part and actively cooperate in the divine action and accept God's gift of faith. Man must permit God to unlock his intellect and open his soul to Him, that is, to respond to God's grace.

In creation God manifests Himself as the Lord and Giver of life. In the Incarnation of Christ God shows Himself as a Father to man. When man responds to God, a dialog starts between God and man.

The role of the Church

Christ can speak to man directly, as He spoke to St. Paul on the way to Damascus (Acts 9, 4-5). But usually He speaks to us and teaches us through the Church, as He said: "Go and teach all nations" (Matthew 28, 19).

The Church is not a *wall* of separation between Christ and man. She is not a *stumbling block* on the way to Christ and God. Her *mediation* is necessary, because it is through her that Christ bestows His graces on the souls, especially through the *Sacraments*, as the *Constitution* on the Church, published by the Second Vatican Council, declares (N. 11).

Through the Holy Spirit the Church is our 'mother-earth' from which we draw spiritual nourishment.

Since God speaks to us through the Church, we have a spiritual fellowship with Him and with the Church, that is, with all the members of the Church, and thus faith is also an encounter with other men in the Holy Spirit who also lives and acts in them.

Exceptions

The beginning of faith is not always the same in all men. Faith is a gift from God. Sometimes a soul turns to the Father, without knowing Christ, for instance, the Jews or Muslims. Another may come to Christ first by reading His word in the Bible, and then goes to the Father. Sometimes the Holy Spirit starts the whole work, and then leads the soul to the Father and the Son.

Faith is the light of the Intellect

St. John says of Jesus Christ: "The Word was the true light that enlightens all men" (John 1, 9).

Faith is not the result of our efforts and achievements, because otherwise it would not be a free gift from God. As such it deepens our knowledge through participation in the divine knowing by means of revelation. We would never know by means of reason what we know by faith, for instance, the beginning of the world, the creation of man, etc. *"Flesh and blood"*, as Christ said (Matthew 16, 17), can never give us supernatural revelation, because our human wisdom is incapable of such divine knowledge. Supernatural faith rests on God's grace and authority, because God Himself is the Author of the faith in our heart. No matter how necessary and essential is that the human mind and heart be open to God's grace, and cooperate in the reception of faith, faith itself must come from God, as St. Paul says: "No one can say *'Jesus is the Lord'* unless he is under the influence of the Holy Spirit" (1 Corinthians 12, 3).

Faith and Church

The Holy Spirit is the *soul* of the Church, that is, He does for the Church what the soul does for the body of man. He animates and guides the Church. This is the reason why the believers submit to the teaching of the Church which Christ speaks to His followers: "Anyone who listens to you listens to Me" (Luke 10, 16). The Holy Spirit watches over the Church and directs her to teach the truth without error.

Faith is reasonable

Although the faith itself is God's gift, nevertheless it is reasonable, for God respects our human dignity and gives us the proofs for the truth

of His revelation. Before a man makes the act "I believe", he is convinced by sound arguments that his faith is reasonable and divine. Thus the act of faith is not a *leap into the dark*. Some truths of our faith transcend the reason, that is, man cannot understand them, but they are not against the reason. We should try to penetrate the mysteries of our faith, as far as we can, and thus learn the richness of the revelation. God is infinitely superior to our intellect. We should humbly adore His infinite majesty, when we do not understand one or another article of our holy faith. *St. Peter* wants us to study our faith that we may give an account of it: "Always have your answer ready for people who ask you the reason for the hope that you all have" (1 Peter 3, 15).

Faith sheds the light over us and our life. Man that has faith is not an insoluble riddle to himself. He knows his origin, his purpose on earth and his final end, because faith provides all these vital answers.

Faith and conscience

God calls us to faith by the attraction of the external evidence, such as the miracles of Christ, and the interior force of His grace. He influences both the intellect and will, although He does not force them.

The *will is free* in the act of faith. Man can accept or reject God's invitation, by *ignoring* the motives of credibility, such as the miracles of Christ, no matter how clear they may be. One can also, in studying the faith, with a kind of intellectual dishonesty focus all his attention on the arguments which refute the faith and revelation, for instance, on the obscurities of the faith, because some mysteries are absolutely incomprehensible, for instance, the mystery of the Blessed Trinity. Thus man can always refuse to believe. *St. Augustine* says: "Only he who wants to believe can believe". *St. Thomas Aquinas* adds: "Faith is in the intellect to the extent that is commanded by the will".

The *first Vatican Council* (1869-1870) condemned those who deny that faith is free: "If anyone says that the assent to the Christian faith is not free, but is necessarily produced by argument of human reason, let him be anathema!" (D. 18, 14).

Faith imposes itself upon human conscience, forcing man to investigate whether there is a divine revelation. The same conscience forbids man to give his assent to any alleged revelation as long as there is a serious doubt about it.

Conscience *urges* man to seek after faith and to persevere in it, when he finds it. The *shipwreck of faith* follows the violation of faith, as St. Paul tells his disciple Timothy (1 Timothy 3, 19).

A morally good man will have less difficulty to believe than a morally bad man, because moral dispositions help or stop man from the faith.

He is not here. He has risen! (Luke 24, 6).

A sick woman told herself, while trying to approach Christ: "If I can touch even his clothes, I shall be well again", and she was right, because she was cured (Mark 5, 28).

What are Baptism and Confirmation?

by M. Schudlo, C.SS.R.

Before creating the world and filling it with rational creatures, composed of the body and soul, God looked at Himself and said: "I Myself want to be the model for this new creature which will be called man. So "let Us make man in our image and in Our likeness" (Genesis 1, 26).

And He made man, a human reproduction of Himself. When man was put in the world, the world became radically changed. It was no more a mute world, a house, beautiful as it may be, without no one to live in. Man raised the value of the material world, just by being in it and becoming its "priest", singing the glories to his Maker.

Unfortunately this blessed state did not last long, for Adam and Eve yielded to the temptation, offended God, lost their privileges and found themselves out of paradise, condemned to sufferings, pains and death, besides being excluded from heaven.

We are fortunate, however, because we are dealing with a gracious and forgiving God. Knowing our weakness, He decided to save us from sin through Jesus Christ and thus restore to man his lost excellence.

How did He do it?

The whole spiritual, moral and supernatural restoration of man starts with *Baptism* which is a spiritual regenation, which makes him a child of God and incorporates him into the Family of God which is Christ's Church, because Baptism is the door that leads us into the Church, the earthly Kingdom of God, as the *Constitution* on the Church states (N. 11)

and the Lord Himself declared to His friend Nicodemus: "I tell you most solemnly: unless a man is born through water and the Spirit, he cannot enter the Kingdom of God" (John 3, 5).

What does Baptism give us?

Baptism is a Sacrament that forgives all man's sins, both original and personal, if he is an adult and has committed sins, because it makes man a new creature, the son or the daughter of God. While forgiving sin, it also infuses sanctifying grace into the soul, and thus starts a new, divine, supernatural life in the soul, as Christ told Nicodemus.

Baptism is not an individual and strictly *personal* matter. Through Baptism a man becomes a member of the Church, as the Constitution on the Church clearly states, for man is "incorporated into the Church through Baptism" (N. 11).

Being a member of the Church, man gains all the rights and contracts all the obligations, because being baptised is not a *mere* inscription into the baptismal records. It is a membership in the new community of God, of which Christ is the Head.

Baptism is *necessary* for salvation. Our Lord said to His Apostles: "Proclaim the Good News (The Gospel) to all creation (all men). He who believes and is baptized, will be saved, and he who does not believe, will be condemned" (Mark 16, 16).

Baptismal Vows

Baptismal vows are the *solemn promises*, made before the Church and God whereby man obliges himself to avoid certain things and to do certain things. It is an *agreement* between God and man.

First vow: The priest asks the candidates for Baptism: "Do you renounce Satan, all his works, all his angels and all his pride?" The candidate replies: "I do renounce him!"

Satan stands for everything that is hostile and contrary to Christ and His Gospel teaching, that is, sin, corruption, materialism, etc.

Second Vow: "Do you unite yourself to Christ and do you believe in Him?" The candidate replies: "Yes, I do. I believe in Him as my King and God".

The priest anoints the candidate with blessed *oil* which symbolizes the strength and suppleness for the combat which will last as long as the baptized person lives on earth.

When the priest pronounces the formula of Baptism: "The servant of God N. is baptized, in the name of the Father, the Son and the Holy Spirit, Amen", the old sinful man dies and the new child of God comes into existence.

The candidate is given the *name of a Saint* that he may have protector in heaven whose example he should follow in life.

He is covered with a *white cloth* (kryzhmo) which symbolizes the whiteness, holiness and innocence of his soul.

He is also given a *lit candle* which represents the faith by which he must be guided in his daily life and work, if he is to be a worthy child of God and reach heaven.

Baptism is an initiation into the Christian life. Right after Baptism our children are confirmed. *Confirmation* is the completion of Baptism. It makes a *spiritual adult* out of the baptized person. In the Eastern

Orthodox Church even Holy Communion is given right after the Confirmation, regardless of the age of the child.

Thus the two Sacraments of Baptism and Confirmation make a person a child of God and provide him with all necessary aids which he needs to live a good Christian life, love God and his fellow men, keep God's Commandments and thus reach his ultimate destination, that is, heaven, of which St. Paul says: "The things that no eye has ever seen, and no ear has heard, things beyond the mind (understanding) of man, all that God has prepared for those who love Him" (1 Corinthians 2, 9).

CHRIST AND HAPPINESS

A Catholic layman discusses a universal search

by Ralph M. Cardillo

What is happiness?

Watching a New York Met baseball player steal second base from third? Having a flat tire at a service station? Hitting five green lights in a row? Discovering that your orange juice has fermented overnight? Knowing that your dentist has false teeth? Having the machine that replaced you decide that the man who bought it should be fired? Having your ninetieth birthday party raided by the vice squad? Seeing Batman with a run in his stockings?

Whatever happiness is, everyone —American, Asian, African, and European—is looking for it. We are searching and striving for it because this drive for happiness within all of us is as fundamental to our human nature as our drives for self-preservation and self-propagation.

What is the relation between Christianity and happiness? What is the relation between Jesus Christ and Joe Anybody? More specifically, will a commitment on my part to Jesus Christ, that is, to His Person, to His teachings, to His example, make me happy? Expressed in other words, can I be a committed Christian and be happy?

The Nature of Happiness

Let's consider *perfect* happiness first. Everyone is searching for it, the illusive something that will be the panacea of all our ills and the Utopia of all our imaginary dreams. St. Augustine (354-430) defined perfect happiness as the fullness of everything we hope for. More specifically, St. Thomas Aquinas (1225-1274) defined perfect happiness as the possession of God in the beatific vision. In this face-to-face vision of God

the intellect immediately sees Truth itself, and in this vision of Truth the will ecstatically and eternally rejoices in its possession of Goodness itself. In short, perfect happiness is to be found only in God.

From the impressive authority of our own human experience we know that perfect happiness cannot be attained in this life. We worship the golden calves of Fun (thrills), Fame (power, prestige), Fortune (wealth), and Friends (people), but we still remain frustrated and unsatisfied. Our conclusion after idolatry is still the timeless words of St. Augustine in his classic: "The Confessions" (Book I):

"Thou hast made us for Thyself, and our hearts are restless till they rest in Thee."

Our conclusion after idolatry is still the immortal words of Robert Browning (1812-1889) in his poem: "Andrea del Sarto":

"Ah, but a man's reach should exceed his grasp, or else what's a heaven for?"

Our conclusion after idoltary is still the ageless words of Francis Thompson in his poem: "The Hound of Heaven":

"I tempted all His servitors, but to find
My own betrayal in their constancy,
In faith to Him, their fickleness to me,
Their traitorous trueness, and their loyal deceit."

It is our own human experience that makes us realize that perfect happiness cannot be found in the created goods of this world, but in the only uncreated Good, God himself.

If we cannot attain perfect happiness in this life, then, what happiness is available to us? The happiness we can expect is a more or less permanent state of satisfaction, peace and contentment. It is not fixed and stable as the North Star or Mount Everest, because only imperfect happiness is available to imperfect man; perfect happiness is to be attained only in eternity, where man will be perfected—where the void in his heart will be filled with divine satiation.

The Nature of Christian Commitment

There is a story of a pig and a chicken who were walking down the street one morning. In the window of a restaurant was a sign saying: "Ham and Eggs, 75c." The chicken turned to the pig and said: "Isn't it wonderful that we are the number one breakfast in America?" The pig looked at the chicken and replied: "Oh, it's alright for you to be overjoyed, because with you, it's only a matter of a deposit, but with me it's a question of total commitment."

Christian commitment is the total surrender or giving of ourselves to Jesus Christ, that is, to His Person, to His teachings, and to His example. It means a confident sticking with Christ. It means being involved with and concerned about ourselves and others, in short, it means jumping in with both feet and practicing Christianity twenty-four hours a day.

Before commitment the turbulent tug-of-war within those who think seriously about religion is whether to perform a certain act their way or Christ's way. After the plunge or surrender of themselves to Christ, the question then becomes: "How Christlike can we perform a certain act?" or "How Christlike can we be in our daily lives?"

It is only by total commitment that we resolve the paradox of Chris-

tianity: Only by dying to ourselves do we really become free and living sons of God; only by death to our unruly desires do we graduate from the letter of legalism and moralism to the true spirit of Christianity, that is, the spirit of a prudent practice of love. It is only by total commitment do we see that Jesus Christ teaches fallen man how to save himself from his worst enemy — himself. It is only by total commitment do we see that Christ teaches us how to become truly human, that is, to be a fulfilled person by reason of the total development of all our gifts and talents.

The Relation Between Christian Commitment and Happiness:

The Answer

I have defined the happiness available to us in this life as a more or less permanent state of satisfaction, peace and contentment. I have defined Christian commitment as the total surrender of our lives to Jesus Christ, that is, to His Person, to His teachings, and to His example. The question raised in the introduction of this article was whether we could be committed Christian and be happy. The answer is not only a resounding YES, but, there is an essential relation between them, namely, the happiness *for the Christian* in this life can *only* be attained by personal commitment to Jesus Christ who is "the Way and the Truth and the Life" (John 14, 5). Without commitment there is only a drab, fungus existence; without commitment there is only a dull mediocrity; without commitment there is only a parasitic life. In short, the experience of people tells us there is no happiness as defined above for the uncommitted Christian.

How do we know that personal commitment to Christ will bring us happiness? We know this from the experience and testimony of committed Christians whom we meet personally or indirectly in our lives. It is these people whose lives make us a little less fearful to make the personal plunge of commitment to Christ. It is these people whose words and examples make us a little less fearful to take up G. K. Chesterton's challenge that Christianity has not been tried and found lacking—it has not been tried committedly by the majority of Christians. It is these people whose salt of the earth existence make us a little less fearful to continually renew our initial commitment to Jesus Christ.

I do not unrealistically say that personal commitment to Jesus Christ will *always* make us happy while we are on earth. For the happiness available to us is imperfect and therefore, is only a more or less permanent state. Expressed in other words, personal commitment to Christ will bring happiness to us as a general rule. I say "as a general rule" because it is a stark fact that at certain times in life committed Christians can be very unhappy for various overpowering reasons.

As committed Christians we believe that God in His loving providence permits evil and suffering in our lives for our greater good, that is, for our greater growth and development, even though we do not know the specific good intended by an all-wise God at the time of the harsh realities of life. Although we believe this, the sufferings can and do overwhelm and overpower us at various times, and, consequently, tilt the axis of our happiness toward a temporary state of misery or discontent.

Our afflictions assume many forms: a death in the family, rejection

by a loved one, physical or emotional illness, alcoholism or drunkenness in a family, confusion in a rapidly changing world, financial troubles, academic failure, the draft, a retarded child, loneliness, etc. These and many other hardships can and do prove too much for us to handle at various times in our lives.

To summarize, imperfect happiness, not perfect happiness, can be attained in this life. Secondly, there is an essential relation between Christian commitment and happiness for the Christian. Finally, as a general rule, Christian commitment will bring us happiness; I make this distinction because certain circumstances of life can and do overwhelm fallen man at various times.

(The Liguorian)

1) *Why is there such a shortage of vocations to the priesthood and the religious life today?*

Some say that the lack of vocations is due to the fact that there are many unhappy priests who communicate their unhappiness to the young people and thus discourage them from embracing the said states of life. We do not agree with their statement, because in every state of life there are happy and unhappy people. A person is responsible for his own happiness or unhappiness, at least in most cases. There are unhappy marriages, but no one says that marriage as such is responsible for it, the same must be said of the priesthood.

After all, a perfect happiness is not of this world. God has reserved it to the future life which he will bestow upon those who love him and try to keep his law the best they can. Man is a free being. He can shape his own fate here on earth and hereafter. If there are unhappy priests in the Church, they are responsible for their unhappiness.

2) *I think that celibacy should be abolished, or at least made optional. Then we would have more priests in the Church. Do you agree with it?*

Celibacy of the priests is a church law. It can be changed, if the higher authorities of the Church see it fit. Celibacy is a meaningful vocation and a sign of a loving dedication to God. It is certain that a celibate priest can have more time to dedicate to the service of the poor, afflicted and forsaken. But if a man chooses bachelordom, because it is an easier way of life, there is no special value in such comfortable bachelordom.

The Eastern Church leaves her priests free as far as marriage is concerned. They may get married before the ordination.

It is a dangerous illusion, if someone thinks that allowing priests to get married would cure all the ills which beset the priesthood and the Church of today. Marital state of the clergy will not solve the problems which the Church is facing in today's world, although a happy marriage can enable priests to meet considerable stress and various difficulties.

3) *What are the fundamental elements of the Christian outlook on life in this pessimistic world?*

Faith, hope and love are essential elements of Christianity. Without them there is no real Christianity which is a religion of these virtues. If a person does not believe, hope and love God and his fellow men, he cannot claim to be a follower of Christ, as our Lord himself told us (Matthew 7, 21-23).

The Church should be a living embodiment of these virtues, otherwise she will not be able to draw men to itself.

4) *Does the Catholic doctrine change with the passing of the time?*

No, it does not change and cannot change, if it is an article of faith revealed by Christ. But the deposit of faith is one thing, and the exposition and explanation of it is another. The Church can always present its deposit of faith in such a way that it is relevant to the people of the time in which they are living, because the substance of the faith and its presentation are two different things. Presentation or formulation of the faith is a human factor, while the revealed truth comes from God, not from the Church.

5) *Why do so many people today leave the Church or at least do not pay attention to its teaching? Is not the Church itself responsible for it?*

It is a very simple explanation of the sad situation. It is very wrong and uncharitable to blame the Church for the apostasy of a portion of Christianity. There are many evil forces fighting against God and the Church and leading some of its weak members to apostasy. Of course, some Christians, and even some of their ecclesiastical leaders, are also to blame for it, because they are not what Christ wants them to be.

Unity of marriage partners

When God created the first human couple, He wanted them to live together until death parts them. They are life partners for better and for worse. St. Paul says:

"To the married not I, but the Lord commands that a wife is not to leave her husband, and if she does leave, she must remain unmarried or be reconciled to her husband.

"And a husband must not divorce his wife" (1 Corinthians 7, 10-11).

Faithfulness

Marriage partners must remain faithful to each other. Sex outside of marriage may not be used, because it would be a sin, one of those serious sins which exclude man from heaven, as St. Paul states:

"Make no mistake: neither fornicator..., nor adulterer will inherit the kingdom of God" (1 Corinthians 6, 9-10).

In the Old Testament God ordered the death penalty for those who commit adultery:

"If a man is discovered having relations with a woman who is married to another, both the man and the woman with whom he has had relations shall die.

"Thus shall you purge the evil from your midst" (Deuteronomy 22, 22).

Intermarriage

The Jews lived among pagan nations which worshipped the idols. They were surrounded by them on all sides. The Lord forbade His Chosen people to marry pagans:

"There must be no bonds of marriage between you, as you must deny your daughter to any son of theirs, so you must also deny your son to any daughter of theirs, or she will tempt him away from his loyalty (to Me) into the service of alien gods (idols), rousing the Lord's anger to your speedy destruction" (Deuteronomy 7, 2-4).

This was a necessary provision to keep the people of God from idolatry. Unfortunately it was often violated even by the Jewish kings and the people. Even *Solomon* who was the wisest man of his time could not resist the evil influence of his pagan wives. The Bible says of his wisdom, relating the words of God addressed to him:

"I will give you a heart full of wisdom and discernment, beyond all that went before you or shall come after you...

"And I grant you moreover all you did not ask for, that is, riches and glory so that there has been no one like you before you.

"And if you will follow the paths I have chosen for you, as your father (David) did, keeping My precepts and Commandments, I will give you a long life" (3 Kings 3, 12-14).

Unfortunately Solomon ignored the law forbidding Jews to marry pagans. The Bible says that "king Solomon gave his heart to many women of alien birth... And the women turned his heart away (from God).

"And when he was old, he was enticed by women into the worship of false gods (idols), and his heart was not true to the Lord, his own God" (3 Kings 11, 1 and 4).

The idolatry of Solomon displeased God and He severely punished his kingdom which was split after his death. Some Fathers of the Church doubt of the salvation of Solomon who once was God's beloved child.

Similar misfortune befell another Jewish king, Achab, of whom the Bible says:

"This Achab defied the Lord's will as no other had done before. Not content with following the evil example of Jeroboam..., he married Jezabel, daughter of the Sidonian king Ethbaal and, led away by her, served Baal and adored him" (3 Kings 16, 31). Baal was one of the principal idols worshipped by the people of Palestine. It played a prominent role in the Cananite (Phoenician) religion. Both Achab and Jezabel paid with

death for their idolatry and evil-doings (3 Kings 22, 29-40 and 4 Kings 9, 30-37).

As God forbade the Jewish people to marry pagans, so He also forbids Christians to contract marriages with those who do not know God and do not believe in Him, whether they be real pagans or modern unbelievers and agnostics. Christ wants Christians to marry among the members of their own faith, as St. Paul says:

"Do not enter into mismated association with unbelievers!" (2 Corinthians 6, 14). This is a good and necessary advice for the young people, if they do not want to end up in serious trouble.

They must not say: "Oh, well, he (she) is not a Christian. But when I marry him (her), I will lead my partner to Christ and will get him (her) to go to church with me". It almost always works the other way around. The non-Christian partner drags his Christian partner away from God and the Church. Christians should marry in the Lord, otherwise Christ will not be able to come to their wedding, as He did at Cana of Galilee (John 2, 1-2). No Christian marriage can ever be happy, if Christ does not bless it. Marriage must mold two persons with different inclinations and outlooks into one flesh whereby they will become capable of a full reciprocal giving in which they will find their fulfillment. Such a miracle is not possible without God's help and grace.

It is, therefore, advisable that young people who intend to enter the married state pray the Lord to send them a worthy partner. If God picks up such a partner, the marriage will be the best.

Father's advice

A wise father said to his two daughters: "My dear, do you know that in this world there are men that God would want you to marry. Pray for them that you may meet them at the proper time."

The girls replied that they never thought of it. But since that day they began to pray for their future husbands. They met the men later, married them and were happy with them.

True and lasting love, necessary to make a marriage happy, must not be built on physical attraction alone, because beauty is a fragile quality which will pass away in a few years, and the story will repeat itself. as a girl said: "Our love is dead". Why? Because they were married led by blind love, based on the physical beauty and attraction alone. When people marry through blind love, their blindness will soon disappear and the partners will become aware of their defects and weaknesses, which they did not see before the wedding.

A disillusioned husband

A man who married 'his angel', because he fell in love with her at first sight, said bitterly: "During the long years of my marriage I had only two happy days with my wife, that is, on our wedding day and on the day of her funeral".

St. Ambrose asks the prospective bridegrooms: "Why do you seek a pretty girl rather than a virtuous one? Pay more attention to her virtues than to her beauty!"

And *St. Augustine* thus addresses the selfish girls: "It is not a good wife who loves a rich husband, because she does not love him, but his gold. If she really loves her husband, she will love him even when he is poor.

"Do not run after rich, noble and handsome men! Choose instead those who are faithful, religious and modest, because they will be good husbands".

Those who get married through blind and passionate love, were never in love to begin with. No wonder that their love goes dead pretty soon.

It is easy to exchange the marriage vows and say: "I do!" The spouses must live with each other, work with each other, suffer together and worship God together. In this way they will become God's beloved children and reach everlasting happiness in heaven. It is not easy to do it, when partners are not rightly chosen, because not every man can become a good husband of every woman, and viceversa. So be careful and pray for your partners!

What to do about a Fever?

A person who has a fever, loses a lot of water in sweating. So drink plenty of fluids to make up for the loss.

Get plenty of rest and food, because high temperature quickly turns up the reserves of protein and fat. Use light bed covers and keep your room comfortably cool. The body is trying to get rid of an excessive heat, so a room which is too warm makes its fight more difficult.

Tablets of aspirin are helpful in ordinary fevers.

The temperature of 98.6 is considered normal for most people. It is also normal between 97 and 99 degrees.

When a person gets fever it means that the body produces more heat than a person can lose. When production of heat by burning the food which is our body's fuel and the loss of it is equal, temperature is normal. When fever appears, your body's thermostat has been pushed too high by an infected or damaged organ or tissue or infection. The body tries to get rid of the damaged tissue. Sometimes the white blood cells which try to devour the damaged tissues break down and often die releasing heat-production substances. When these substances circulate in the brain where the "thermostat" is, they prod it into action. As a result temperature rises and the person gets a fever.

When a housewife wants to get out of the house and get herself a job, it can be reasonably supposed that she is hopelessly behind with the ironing.

The twentieth century men are very courageous, for many of them die with their boots on — on the accelerator.

A stretched truth can easily turn into a lie.

CHAPTER 32

THE BLESSED VIRGIN MARY

God gave our forefather Adam a companion to help him: "The Lord God said: 'It is not well that man should be without companionship. I will give him a mate of his own kind' " (Genesis 2, 18). And He made Eve. Unfortunately, instead of helping Adam to keep the Law of God, Eve tempted him to sin: "The woman... took some fruit from the tree and ate it. And she gave some to her husband, and he ate with her" (Genesis 3, 6).

Jesus is the new Adam Who came to repair the first Adam's mistake. God gave Jesus a helper too, and this helper is the Blessed Virgin Mary, the Mother of Jesus. Mary helped Jesus to save men from their sins.

Eve listened to Satan and led Adam to sin. Mary listened to St. Gabriel and helped God to save men by becoming the Mother of His Son Jesus. Mary said: "Regard me as the humble servant of the Lord. May all that you have said be fulfilled in me!' " (Luke 1, 38).

Thus the Blessed Virgin Mary helped Jesus to save us from our sins, first by becoming His Mother and raising Him in Nazareth, and then by praying for the souls to whom Jesus preached the Good News during

His public life. She also offered all she did to God that He might bless the work of His Son Jesus.

When Jesus was offering His life for our salvation on the cross, Mary was sharing in His sufferings. "There stood beside the cross of Jesus His Mother" (John 19, 25).

Mary was a strong woman. She did not leave Jesus during His sufferings. She shared in His sufferings and offered them to God the Father for our salvation.

Mary also shared in the glory of Jesus when He rose from the dead, as she shared in His sufferings. When the time came for her to leave the world, she was taken to heaven, body and soul. This is Mary's Assumption.

While in heaven, Mary prays for all men, that they may be good and save their souls for which she suffered so much with her divine Son Jesus.

We should love and honor the Blessed Virgin Mary, because she gave us Jesus and prayed for our salvation. Thus she became our spiritual Mother.

QUESTIONS

1) *Who is the Blessed Virgin Mary?*
The Blessed Virgin Mary is the Mother of Jesus.
2) *Should you love and honor the Blessed Virgin Mary?*
I should love and honor the Blessed Virgin Mary, because she gave us Jesus Who saved us from our sins.
3) *What happened when Mary died?*
When Mary died God took her to heaven, body and soul. This is Mary's Assumption.

SCRIPTURE

Simeon blessed them (Joseph and Mary), and said to His Mother: 'Alas! This Babe is destined to be the downfall no less than the restoration of many in Israel!... And your own soul, also, shall be pierced by a sword!' (Luke 2, 34-35).

PRACTICAL RESOLUTION

I will be grateful to the blessed Virgin Mary for giving us Jesus. I will honor and love her as my spiritual Mother by invoking her protector in life and saying my daily Rosary.

LITURGICAL PRAYER

You are more honorable than the Cherubim and infinitely more glorious than the Seraphim, because you have given birth to the Word of God. You are truly the Mother of God, and as such we exalt you (Hymn after the Consecration).

PERSONAL PRAYER

Dear Mother Mary, help me to love Jesus, your divine Son, and to be faithful to Him by keeping God's Commandments.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:
1) How did Mary help Jesus to save us?

2) How can you show that you love and honor your spiritual Mother Mary? What can you do to please her?

3) What song do you know in honor of Mary? See "My Divine Friend", page 844.

St. Eutychius, Patriarch of Constantinople

In the second half of the 6th century the conflict of "The Three Chapters" was a most bitter one, one which made emperor, pope, patriarchs, bishops and scholars, and in certain sections, even the man on the street take sides in a discussion the importance of which would hardly raise an eyebrow in modern times.

The 4th and 5th century had seen the rise of a heresy which, called Nestorianism, from Nestorius, archbishop of Constantinople, its chief proponent, denied the divinity of Jesus Christ, stating that in the Savior there are two distinct persons, the God from all eternity, and the man Jesus. Mary could be called, the heresy taught, the mother of Christ, but, by no means the Mother of God. The Ecumenical Council of Ephesus (the 3rd) had dealt with this error in 431, and proclaimed that in Christ there is one Divine Person in two natures, the divine and the human.

Soon there was to be trouble again. Dioscurus, patriarch of Alexandria, trying to avoid the extreme pitfalls of Nestorianism, now taught that there is but one nature in the Savior, the divine, with the consequent denial of the humanity of Jesus Christ. Over in Constantinople, Eutyches, an archimandrite of a monastery on the outskirts of the city, added some even more heretical teachings concerning the person of Christ. The Council of Chalcedon (4th Ecumenical), called in 451, condemned once more Nestorianism and the new false teachings, Monophysism (one nature) and Eutychianism. The Council, while affirming the true faith, did not wish to involve itself with the condemnation by name of Theodore of Mopsuestia, a teacher of Nestorianism, who had died 23 years before, and of the works of two other Nestorians, Theodoret of Cyrus, and Ibas of Edessa, who had attended the Council and had retracted their errors and accepted the teachings of Chalcedon.

At this point another personage enters the picture. He is the great emperor Justinian (527-565). Known for his military conquests, for his interest in codifying law, his support of Byzantine art and architecture, he implicated himself also in matters of religion. The Monophysites, although condemned by the Council, were still causing trouble in various sections of the empire; on the other hand, the wife of Justinian, Theodora, was secretly a Monophysite. The emperor tried to compromise. Siding with those who thought that, because the Chalcedon Council had not condemned the "Chapters", serious doubts could be cast on the validity of its decisions, the emporer saw an opening to the possibility of bringing the issue to the fore. Why did the Council keep silent in the matter of "The Three Chapters?" "Thus were called the writings of the three Nestorians, and the issue itself."

Pope Vigilius (537-555) also became involved in the dispute. Under

Pope Agapetus I (535-536) he had been "apocrisiarius" (Pope's representative) at Constantinople, where the empress Theodora had sought to have him side with the Monophysites. When he returned to Rome, he was elected Pope after the deposition of Pope Silverius (536-537) at the hands of the Byzantine commander Belisarius. The death of Silverius gave occasion to the Roman clergy to ratify the election of Vigilius.

It was now necessary that the pope take a definite position in the matter of the "Chapters." The emperor was forcing the issue. Just at this time another person entered the scene. St. Eutychius (not to be confused with Eutyches) had become patriarch of Constantinople in 552 upon the death of patriarch Menas (536-552). Born in the province of Phrygia (northwestern Turkey of today) in 512, Eutychius had been the custodian of the sacred vessels in the principal church of Augustopolis (Surmene of today), and had subsequently received sacred orders from the bishop of Amasea (Amasya), who in 552 had sent him to Constantinople on certain ecclesiastical matters. He made a great impression upon the emperor who intervened for his election as patriarch on the very day of the death of Menas. And now, it was the turn of St. Eutychius to become involved in the "Chapters" issue.

The emperor in 544 had issued a decree condemning the above mentioned books and persons. The patriarch sided with the emperor; Pope Vigilius himself had felt it wise to issue a statement accepting the emperor's decree, but safeguarding the validity of the Chalcedon Council. The issue at stake was not really whether the writings were heretical or not; all agreed on that; but, rather, whether it was prudent and worth the trouble to bring up this matter after so many years. So we can understand how the Pope, known to have been of weak character, would vacillate, and accept, only to denounce these declarations. In the midst of it all, Vigilius was "persuaded" in 545 to come to Constantinople to preside over an Ecumenical Council which would decide the matter definitely. He was to stay in that city until the year 555. By accepting the emperor's decree, and condemning the "Chapters," Pope Vigilius had managed to alienate portions of the Church in the West, which saw the condemnation for what they really were, efforts to discredit the Chalcedon Council.

In Constantinople, when Eutychius announced officially to the Pope his own election as patriarch, and asked him to convoke the Council Vigilius, first approved, then withdrew his approbation of the holding of an Ecumenical Council. Finally the Council, which was to become the 5th Ecumenical Council of the Church, second of Constantinople, opened on May 5, 553, under the presidency of St. Eutychius. In successive sessions, the writings of the "Chapters" were read and discussed, and condemned, and Theodore of Mopsuestia was condemned personally, contrary to the will of the Pope, who even without attending the Council, had issued condemnations of his own, but always excepting the person of Theodore. St. Eutychius wrote the decree of condemnation of the "Chapters." After accepting the validity of the Council, Vigilius was allowed to leave for Rome; he died on the way June 7, 555.

History tells us that it was St. Eutychius who consecrated the mag-

nificent basilica of the Holy Wisdom (Aghia Sophia) the artistic masterpiece of that age, in 562.

The saintly patriarch was to have soen problems of his own with the emperor. A new heresy had sprung up in Egypt; it taught that the body of Christ, even before the resurrection, was not subject to pain. Here was another opportunity for emperor Justinian to try to bring about a conciliation with the Monophysites; he issued a decree defending the Aphthartodocetes (as they were named). When St. Eutychius would not accept the decree, he was arrested and exiled to Chalcedon in 565; a synod some days later condemned and deposed him on some trumped up charges. He spent some twelve years in his old home at Amasea, and was called back to the see of Constantinople by Justinian's successor, Justin II (565-578) in 577.

Matters of faith were to be cause of difficulties once more in the life of Eutychius. Was it old age, was it some new thought of the day? The patriarch himself began teaching that there is to be no resurrection of the body. Of course, it was a false teaching. The Pope's representative (apocrisiarius) at Constantinople in those days was Gregory, who himself was to be pope from 590 to 604. Gregory came to the help of the aged man and brought him back to the true teaching of the faith, so that on his death-bed, St. Eutychius denounced the heresy and stated: "I confess that we shall all rise in this flesh." On Easter day, April 6, 582, Eutychius died.

It would seem that the turbulent years of the 6th century were years in which new theories and new tenets were being constantly brought into discussion. Not too dissimilar, one could say, from our times, when so many propose either new teachings, or, at least, new interpretations of the old accepted beliefs which have brought salvation to so many generations. In the midst of all discussions stands perennial and straight the faith of the Gospels, the faith of the Fathers, the faith of the Church.

(Unirea)

CHANGE FOR THE SAKE OF CHANGE?

by Roman Kravec, OSBM.

It has been said that what the Church needs is change. Does it really? *Desperately.* Is this merely to be change for the sake of change? *I would hope not.* The Church—the Catholic Church in general, and the Ukrainian Church in particular, do NOT need change for its own sake. They need change in order to survive. Yes, my friends, what we need is change for the sake of survival!

Let me give you an example where change is needed so desperately, yet is not forthcoming. The Ukrainian Catholic Church desperately needs a workable UKRAINIAN translation of the Divine Liturgy. There are many English translations of the Divine Liturgy available at present. They may not all be good, but you can combine the best parts of the different translations, and if you could only get the bishop's permission to use it, you are all set. However, your chances of getting this permission are slim. After all, there is only one UKRAINIAN CATHOLIC translation

of the Liturgy, and it's quite poor. So you can't really expect to be allowed the use of an English translation, can you? Not before a UKRAINIAN translation of the Liturgy comes into general use!

This is where the situation gets complicated. For many of us, Ukrainian is NOT the vernacular. It just isn't. I can't help that. You can't help that. Our most vociferous nationalists have not been able to remedy the situation, and never will. Let's face it. Rather, let them face it: Ukrainian is simply not the language you think in, for that is my definition of "vernacular".

Here's where the need for change becomes acute. We urgently require:

1. the introduction of a GOOD Ukrainian translation of the Divine Liturgy (such as the Ukrainian Orthodox have);

2. the adoption of an English translation for those faithful of the Ukrainian Catholic Church who do NOT know Ukrainian.

Oh, the irony of it all. Don't you remember, how, not so many years ago, we of the Ukrainian Catholic Church proudly paraded our "understandable" liturgical language before the Latin-rite brethren? The point was not lost on them. They went out and did something about it. They had themselves a Council. And we were there. And we gave them useful pointers. From the sidelines. And we stayed there. On the sidelines. And that's where we are now. Like man, we are not where the action's at!

Our Church needs change. I hope you see my point. All I'm really asking for is a translation of our liturgical functions. Perhaps you were hoping for something more RADICAL... Sorry if I disappointed you, but you see—I think in Ukrainian.

My Missions in the province of Misiones (Argentina)

by M. Schudlo, C.SS.R.

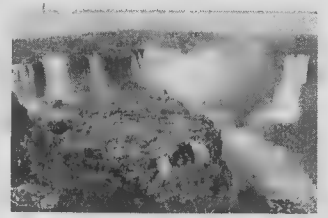

(Sept. 14-Oct. 12, 1969)

After the short four missions in Paraguay I returned to Argentina to start missions in the province of the Misiones, where most Ukrainian Catholics live and work. The Basilian Fathers serve all our communities except Posadas.

Argentina is divided into 22 provinces. Unfortunately, seven out of 22,000,000 Argentinians live in Buenos Aires which some people consider as disgrace. Buenos Aires concentrates all the activities of the country. Even such a little thing as the postal saving book must go through Buenos Aires.

The province of Misiones is a hilly country, covered by woods. It is distinct from all other provinces of the country. Posadas is the capital of this province. The city of Posadas has some 100,000 inhabitants. It is a beautiful, modern city.

Ukrainian immigration

The first Ukrainians came to Misiones on August 27, 1897. All of them were from Western Ukraine, called Galicia. They were Catholics. Between 1924-1928 many Ukrainian Orthodox joined them from the province of Wolyn and settled in the city of Obera.

Rev. Clement Bzhukhowsky, OSBM., was the first Ukrainian Catholic priest who came to Misiones in 1908. Under his leadership a chapel was built in the city of Apostoles which is the Ukrainian Catholic center for all Ukrainian Catholics who live in this province, and also the center of the Basilian Fathers.

Fr. Bzhukhowsky returned to Brasil after one year, and was substituted by the following Fathers: Joseph Karpiak (1909), E. J. Ananevych (1911-18), John Senyshyn (1911-26). All of them were secular priests. They were followed by several other priests, some of them belonging to the Salesian or Orionist Congregation.

The Basilian Fathers are too many to enumerate. Their activity, however, must be stressed. By their work and sacrifice they saved our immigration for the Catholic faith and our Rite. Misiones is the only province were the Ukrainians go to church in great numbers, have their own churches and parish houses, etc. Almost all the priestly and religious vocations came from this province. Unfortunately, most of the priests of the Ukrainian descent are in the Latin Congregations of St. Bosko or Don Orione, or the Verbist Congregation. They are so latinized that they do not even want to hear about our Rite and our people. Hence they are working for the Latin Catholics, while our people need priests so badly. In 1961 our Church here got a bishop in the person of Most Rev. A. Sapelak, a Salesian.

In the province of Misiones practically all Ukrainians are Catholics, although here and there you find some Orthodox and Protestants among them. The Protestants are the apostates either from the Orthodox or Catholic faith.

The Basilian Sisters and Sisters Servants of Mary Immaculate help our priests in their parish work. There are also some Catechist girls who do the same. The Basilian Nuns number 22, and there are 7 Basilian Fathers who work in the province of Misiones. There are seven Sisters Servants, too.

1) *Mission in Posadas* (14-21-IX, 1969)

Posadas is the capital of the province of Misiones. It is a nice, modern city which develops and grows fast. We have our own church in the city, dedicated to St. Volodymyr the Great. Rev. Fr. E. Ryndych serves in it. The Basilian Nuns have a school with some 200 children, but few of them are Ukrainians. Our people are scattered all over the city, so it is hard for them to send the children to the Nuns' school.

The mission lasted one whole week and was very well attended, although many people did not show up. Some of them go to the Latin church, and the others nowhere. Out of some 150 Ukrainian Catholic families some fifty are regular church-goers. The mission services were conducted in the evenings only. Both young and old people were present every evening.

Right in front of our church lives an Argentinian family. On the even-

ing of the first mission service their seventeen year old daughter killed herself by poison "because she was tired of life!" This made an impression upon our people. The girl's parents and the girl herself did not go to any church, although they asked their pastor to bury their daughter which he refused to do.

The mission ended with a parish dinner, prepared by the Nuns and their friends.

2) *Mission in Alem* (21-28-IX, 1969)

Alem is a town of some 14,000. In the city itself and around it live some 30 Ukrainian Catholic families. Alem is some 40 miles away from Posadas. I went there by bus. Since the old church was not ready for the services (it has been moved from the center of the city to the new location), the mission was conducted in the barn of J. Faryluk. The Basilian Sisters who are starting a foundation there, made the barn suitable for the services.

The bad weather and frequent rains did not permit the people to take part in some mission services. When the weather was good, the church was jammed. There are no paved roads here. When it rains, the roads become so muddy that it is practically impossible to pass through.

The parishioners have laid a foundation for the new brick church, but it will take a long time before it is completed. It is always the same problem—lack of money.

During the mission I have visited ten families, both in town and on the farms. I had a chance to see the fields of "Mandioca", of tea and of "mate", the Argentinian kind of tea. The real tea, as we know it, is made of the little twigs and leaves, cut from the little tea tree. I have visited the factory where the tea leaves are dried, worked out and placed in the little bags. It was an interesting experience. Financially our people are rather well off here.

The "mate" tea is also made of the leaves and twigs. The mate tree is rather a bush which can grow up to two or three yards.

The "mandioca", a kind of potato, is not planted like the ordinary potato. When it is planted it sprouts up to one yard and a half. It is enough to take a piece of the sprout and put it into the ground to have the mandioca potato which sometimes weighs 2 or 3 pounds. It is very tasty when it is taken right from the field and cooked, because it gets green and bitter when kept in the house for two or three days.

3) *Mission in Campinas* (29-IX-5-X-1969)

This is a farm parish. It has a church and a parish house for the priest who comes once a month from Apostoles to say Mass. The church is dedicated to St. Volodymyr the Great. The mission lasted one whole week. The people came very nicely, both the old, and the young, including children. I had three instructions for the young people and the children. The mission services were held in the evening, at 5:30. There is no electricity here, so we used the kerosene lamps.

The church and the house are built in the valley, surrounded by the hills, covered by trees. I lived alone day after day, and I felt like Robinson Cruso on the island. God's nature is very rich here. People can have three crops a year, if they are willing to work hard. There was rain for the first two days, and then it cleared up and we had a nice weather

to the end of the mission. Those who have camions, made tours and brought people to the church. The church committee was not too enthusiastic when the mission was announced, because it did not think that the people would come as they did. I wished to visit those who do not come to church, but no one would drive me to them "out of fear to make enemies". The mission ended with a high Mass and parish dinner.

During all these missions I was alone. The pastor, Rev. Fr. Dorothey Semcij, OSBM,, came for Sundays only whenever he could.

4) *Mission in Belgrano* (5-12-X, 1969)

It was the nicest mission of all. It is a farm parish which has its new brick church and the parish house. The church is dedicated to our martyr St. Josaphat. By the old church there is also a well. The weather was good all the time and the church was jammed from the first day. People from other colonies came too. I stayed in the house throughout the week, making my own coffee and eating in the house. People brought the pumpkin soup for the lunch and made a good supper after the church services.

The mission ended with a High Mass and the procession around the church. The men carried a new mission cross which was placed in a special monument, made by the parishioners themselves. There were 542 Communions during the mission, although the parish has only some 40 families.

After the dinner a few families accompanied me to the bus and I returned to Posadas for one week of rest.

Visit to the hospital of the lepers

There is a hospital for the lepers in Posadas and Fr. Superior of the Redemptorist house in which I stayed took me to visit it. There are some 100 patients in it, both men and women. I took a picture with one of the lepers. His face is ugly covered by excresences. A lady had no fingers on her hands. They fell off slowly in one year without pain. Many lepers recover slowly, if they are taken care of from the start. No one is, however, completely and definitely cured. He must use the pills to stave of the return of the leprosy. Some neglected to do so and found themselves back in the hospital. There are eight such hospitals in Argentina, taking care of some 3,000 lepers. The lady without the fingers was a Ukrainian Catholic. There were white and black lepers in the hospital.

Trip to Iguazu (Oct. 15-16, 1969)

The Redemptorist Fathers with whom I stayed in Posadas urged me to see the Argentinian and Brasilian Falls which are very famous in the world, although I did not hear of them since high-school days. I followed their advice and am glad I did.

I took the bus. The trip lasted eight hours, although Iguazu is only 200 m. away from Posadas. The roads are not paved, full of curves, cut through hills, and therefore the trip was long, although it was an express bus.

I met a doctor and his wife on the bus. We had a nice discussion about many topics. The doctors in Argentina are paid as much as in Canada. While discussing the problem of Communism and democracy, he told me the following anecdote which illustrates the nature of Com-

munism and democracy. A drunkard and an ugly lady were on the same train. The drunkard teased the lady about her ugliness. She got annoyed and told him: "Keep quiet, drunkard", to which he shouted back: "My drunkenness will leave me tomorrow, but your ugliness will never leave you". Democracy has many faults, but it always corrects itself, while the tyranny of Communism is always the same, because it is built on it. Freedom is the death of Communism, as the attack by the Muscovites on Czechoslovakia in 1968 proved beyond any doubt.

We came to Iguazu at 4 p.m., took a tourist cab and went to see the Argentinian side of the Falls. The falls are situated in the National Park of Iguazu. "Iguazu" means "great water". It is an Indian word. The Falls separate Brasil from Argentina. There are 275 big and small falls. The water rushes down some 110 yards, forming a marvelous view, and the falls are full of white foam. When the sun shines, a multicolored rainbow is formed.

The falls are produced by the water of the Iguazu river which originates in Brasil. When it reaches the present site, the river for some reason spreads ever a more than a mile wide and long slightly steepy plain and rushes back into its bed which is very deep. The banks of the river are very high. The water falls in different places and thus produces various falls, some smaller, some bigger. The biggest of them is called the "throat of the devil". I was close to it. It gives a deafening noise and forms a kind of rain which covers an area of some 200 yards. The Falls are very impetuous. In the "Devil's Throat" the water falls straight to the bottom betwen two rocks, forming an extraordinary amount of foam. The falls have various names, for instance, St. Martin, the Argentinian fighter for independence from Spain, Adam and Eve, Two Sisters, etc.

The climate here is subtropical, the rains come frequently, the ground is covered by tall trees, etc. All this causes a marvelous growth of plants and trees. Cedar trees and sugar cane are among them. In the woods live monkeys and other animals. The vipers are big here and very dangerous. Although it was only the beginning of the spring, the weather was as hot as in Canada during a good summer.

In an hour and a half we made the trip around the Falls from the Argentinian side. I took some pictures, and so did the doctor.

After the trip I went to a small motel. The fee for the night did not amount to two dollars, and a nice supper was served for 70 cents.

I had an interesting discussion with the owner of the motel. He was not fond of the Peron's era. "Peron", he said, "did a lot to improve the working class, but he also spoilt it by giving the workers many things for nothing. So they stopped working and continued to demand salary. A thing like that cannot last long, and it did not".

There was also an older couple in the motel. During the discussion I asked them whether they go to church on Sunday. "No", the lady replied, "we just go to church where there is a funeral, baptisms or wedding of our friends. I finished a Nuns' school in which I spent seven years. We had too many Masses, prayers, Communions..." I added: "So you think that you have paid your tax to God for the rest of your life". She thought for a while and replied: "Please, Father, say one

Our Father and one Hail Mary that I regain my faith".

The next day we crossed the Iguazu river by boat, because there is no bridge. The river is some 400 yards wide and not too deep. The Brasilians were very kind. We went to the Brasilian town which is also called Iguazu. There are two of such towns, one on the Brasilian, and another on the Argentinian side. While the Argentinian town is small and poorly developed, the Brasilian is nice, with many stores and paved roads. Tourism is well developed and organized on the Brasilian side, while it is poor on the Argentinian. Brasil has a big international airport at Iguazu while there is a little airport on the Argentinian side with no paved runways.

Although all the Falls are on the Argentinian side of the river, except three small ones, the panoramic view of the Falls is magnific from the Brasilian side. Touring the Brasilian side, I met a group of Paraguayan children. A boy of some twelve years said when we asked who he was: "My blood demands that I be a Paraguayan".

Besides the Falls I visited the beautiful hotel with its cinema, library, swimming pool, and the natural museum. On that tour I also met an Argentinian priest who did not know that Ukrainian Catholics have their own bishop in Buenos Aires, although he lives in that city.

At the point where we crossed over to Brasil you see three countries, Brasil, Argentina and Paraguay.

I returned to Argentina at midday, took the little plane and flew back to Posadas. There was the American ambassador who came to dedicate a new highway in honor of J. F. Kennedy. The Argentinians laugh of his ignorance about their country, for he said: "Here the government is elected by the people", while it is a military dictatorship.

I met two policemen. They told me how they used to deal with the inveterate criminals. Since the courts were corrupted, the criminals used bribes to get out of jail in two or three years, and were back in business!

These criminals crossed from Brasil into Paraguay or Argentina, and vice-versa. Many policemen were shot for pursuing them. The criminals made a profitable trade by importing or exporting the various goods from one country to another.

Several years ago a new police force was organized in Brasil and Argentina to protect the countries' borders. When they caught a criminal they did not bother to bring him to court. They shot him on the spot, tied a heavy stone to his neck or opened his stomach with a knife and threw him into the Parana or Paraguay rivers! They did it so that the corpse would not float. When I asked them what the families of these criminals did, one of them replied: "The papers announced that such and such character had disappeared, but no one knows what happened to him", and the case was closed. The police made sure that no one knew who did it. They always did it in two or three.

I asked another policeman what the police does with such criminals. He replied: "If he is too troublesome, we throw him into the river, and the fish has a feast". "But now the criminals have disappeared, because they do not like our methods very much", he added.

The police chief told his two subordinates in a big city to liquidate a delinquent. They found him sleeping in his apartment. The police told

that his end came and gave him three minutes to pray, if he wanted. He did not pray. They just shot him in his head and left the criminal dead in his bed.

A Brasilian woman offered a big sum of money to the man who would bring her the ears of the killer of her husband, but "no one knew who shot him".

GOOD INTENTION

King *David* wrote of himself: "My eyes are always turned toward God" (Psalm 25, 15).

Why did king David turn his eyes to the Lord? And what did he mean by that? The great king of Israel tried to turn his whole life and all his works to the glory of God to Whom he owed everything, his life, his health, his wisdom, his kingdom, the forgiveness of his sins, etc.

What king David did, every man and woman should do, because we were made by God to know Him, to love Him and to serve Him, by glorifying Him as our Maker and Heavenly Father. And we can do so not only on Sundays when we attend Mass or when we pray; we should do it from morning till night, and we will do so when we turn to God our thoughts, words, actions and our whole life, with its joys and sorrows, achievements and failures. As the *sunflower* turns always to the sun, so our life should always be turned to God, otherwise our life or at least part of it will be wasted, for life without God is a lost and wasted life, as God Himself told the *ancient Jews*: "Reflect carefully how things have gone for you. You have sown much and harvested little. You eat and never have enough; drink but never have your fill, put on clothes but do not feel warm. The wage-earner gets his wages only to put them in a purse riddled with holes" (Haggai 1, 5-8).

Unsuccessful catch

St. Luke relates that once Our Lord told his Apostles: "Put out into deep water and play out your nets for a catch!" to which St. Peter replied: "Master, we worked hard all night long and caught nothing, but if You say so, I will pay out the nets". And when they had done it, they caught such a huge number of fish that their nets began to tear" (Luke 5, 4-6).

The story gives us the picture of men who work with or without a good and pure intention. People who work without a pure intention of pleasing God, are spiritually wasting their labors and life, because they will not get any reward from God in the life to come, while people who are trying to please God in everything they do, assemble great spiritual wealth which will make them rich forever in paradise. This is what the Saints did during their earthly life. Their life could have been insignificant in the eyes of men, but in the sight of God it was very precious and blessed by Him, because they tried to do everything for His glory.

What is required for a good intention?

If we wish to please God in everything, we should try to direct everything to Him, no matter what we do. *St. Paul* writes: "Never say or do anything except in the name of the Lord Jesus, giving thanks to God the Father through Him" (Colossians 4, 17 and 1 Corinthians 10, 31).

We are God's children and servants. A servant must serve his master and employer. When a worker is asked why he does this or that, he replies: "Because my *employer* wants me to do it". A Christian is employed in the service of God, his heavenly Master and Father. For this reason he should try to please God in everything he does. Christ is our Model in pleasing God, as He Himself had declared: "I always do what pleases Him" (John 8, 29).

When do we have a good intention?

We have a good intention when we say: "I do it to please God, because I love Him." This is the best of intentions.

We have also a good intention when we perform our works, referring them only *secondarily*, that is, *indirectly* to God, for instance, when we try to atone for our sins by offering our good works to God, or when we try to obtain some graces and favors from Him or when we endeavor to gain heaven and save our soul.

The purer and the better our intention, the greater also our merits in the sight of God.

Sometimes our works are *partly spoiled* by our selfishness, human respect or the desire of human acknowledgment, etc. Such works are not completely worthless in the eyes of God. They resemble a partly rotten apple. God does with them what we do with an apple that is partly rotten. We cut out the rotten portion and eat what is still good. God will reward us for that part of the work which has not been spoiled by our selfishness.

The actions must be food in themselves or at least indifferent. St. Paul says: "Whether you eat or drink or whatever else you do, do it for the glory of God" (1 Corinthians 10, 31). Most of our actions are morally indifferent, for instance, eating, sleeping, talking, working, resting, relaxing, drinking, etc. They can be turned into good and meritorious actions, if we offer them to God, because He made us in such a way that we must perform them. If we do it for God, these indifferent actions become good and pleasing to God.

Sin and bad actions alone cannot be made good by a good intention. *St. Augustine* wrote: "What is sin in itself cannot by a pure intention become a virtue".

How many people think that are doing a good thing when they tell lies to protect someone they love? Or take a false oath to help an acquaintance? We are not allowed to do evil in order to achieve a good, because an evil action will always displease God, Who is a supreme Goodness by His very nature.

We must perform our actions in the state of sanctifying grace, if we wish to make them pleasing to God. Mortal sin deprives us of the gift of sanctifying grace and destroys God's life in our soul. The soul which is in the state of mortal sin cannot perform any action which will be

rewarded in the life to come, because it is spiritually dead for heaven. A corpse cannot perform any action. Of course, the good actions of such a soul are not without value, because God rewards such actions, but He does so only in this life, not in eternity. *St. Paul* writes: "If I give away all that I possess, piece by piece, and if I even let them take my body to burn it, but I am without love, it will do me no good whatsoever" (1 Corinthians 13, 3). Love and sanctifying grace in this case is the same thing.

We must ask God to help us to have a good intention in all our works, because it is not an easy thing to do by ourselves. Our selfishness is too great and too strong for us to overcome without God's help. Such a help is assured to us by Our Lord Who said: "Ask, and it shall be given to you" (Matthew 7, 7 and Luke 11, 9).

The Saints did it, and they were not made of a different clay from ours.

A *monk* who lived in the desert and led a very strict life, asked the Lord to show him the greatest Saint on earth. God sent him to Alexandria in Egypt where he found a poor shoemaker. Upon examining his life and work the monk understood why the poor shoemaker was the greatest Saint of that time. He tried to please God in everything he did, accepting the good things of life, thanking God for the good things and not complaining about the bad things, but offering all of them to God.

A bishop was in the car that hit a drunken man. Fearing that the drunkard had been killed, the bishop was in the state of extreme anxiety, but the man was just slightly hurt. When the bishop came close to him, the drunken man began uttering a torrent of profanity. The bishop tried to calm him and said to him: "Never in my life have I heard such language, but never in my life have I been so pleased to hear any language at all".

Get rid of the idea that the world owes you a living. It owes you nothing, because it was long before you were born.

It is a wonderful thing to be an American, because every American enjoys various kinds of liberty, prosperity and a substantial share of national debts which he will transmit to his grandchildren.

He that once deceives is always suspected.
He that seeks trouble never misses.
A closed mouth catches no flies. (Italian proverb).

When Christmas is over, everybody is happy except Dad who has to pay for the gifts Santa Claus brought to his children.

Teacher to little girl: "Nancy, what does your mother do for you when you behave yourself at home?"

Nancy: "She lets me stay home on Sundays instead of sending me to church".

Youth of Today Wants Security

by M. Schudlo, C.SS.R.

There is no greater satisfaction than the feeling of security. Security is the reason of our daily work, planning and endeavor. All the insurances are aimed at this goal, that is, to give us a sense of security, that is, the hope that everything will be all right even when a disgrace strikes us or we find ourselves in an accident or sickness or out of work.

Why do men go to school, colleges and universities? To have a profession or a career-you say. But is it the only thing they seek in it? No! Besides the satisfaction which they will get out of their career, they have a desire of security in life, and their profession can give it to them.

Why are so many girls seeking to get married? Besides the joys of a family life, they look for security.

The same thing must be said of businessmen. They seek not only money and prestige in their business. They want security for themselves and their families. Even when they want money, they want it, because they hope that money will give them security in life.

To seek security is a normal thing for a rational creature such as man is. We are living in a world which does not give us such security automatically. So we must seek it.

There are, however, people who seek false security. A rich Texan used to put the sedative in his coffee every morning that he might feel secure all day. By dulling his senses he tried to feel secure in life and in business.

Since the world of today is a very uncertain world, it is no wonder that the youth of our days is so eagerly seeking security, although so often they seek it in the wrong way, in the wrong places and in the wrong things.

Of course, not all the young boys and girls do so! Most of them are sincere and good, at least they want to be good. But there is some five percent of them who get in trouble with the law. There are also many among them who have 'trouble with their parents' whom they call 'old-fashioned'. Some of them go so far as to call their parents 'the old man' and 'the old lady', who can't understand' or do not want to understand that the youth of today are different from the youth of their days.

Fortunately, there are millions of young people in the world who are not 'the lost souls' on this planet, and whose main aim in life is not the car, liquor and sex. They take studies seriously and they respect the authority both at home and in the society. They are serious-minded,

they respect themselves and their companions, and thus they have found purpose for living and working. They are not angry at the wicked world and they do not think that the world owes them a living. Through their work they hope to be able to take care of themselves, and they certainly will with God's help (Job: 19, 25-27).

Is our youth different?

There are many old people who complain that the youth of today is different from the youth of the past generations, which is true to a certain extent. They are different, because they live, study and work in a considerably different world. The world of today is not the world of the 18th or 19th century. It is a world of rockets, atom and hydrogen bombs, of jets, TV and satellites which are capable of landing on the moon, some 250,000 miles away, as softly as our planes land on the airfields.

It is a world full of confusion and uncertainty with plenty of small wars which can easily develop into a worldwide war. It is a world of urbanization, in which most people prefer to live in the big cities instead of the small rural communities. It is a world of industrialization, of political and social transformation, of the new rising nationalism, of the ideologies which fight for the domination over the human minds, of moral and religious crises where everything seems to be subject to a scrutiny, etc. It is a world of transition. No wonder why so many people, especially the teen-agers, feel confused and uncertain of themselves.

There is much anxiety, nervous tension, disillusion and preoccupation among the youth of today, that no 'good-mood' or 'happiness pills' can cure or stifle permanently.

Never in the history people had so much money to spend, so much leisure to enjoy and so much opportunity to 'take it easy' as they have today. Yet at the same time they have serious strains, preoccupations, countless worries and troubles. Young people are insecure about their future, caused by disillusions and increased responsibility in a world which becomes more and more complex, as the time goes on.

It is not surprising, then, to see the young people searching for security in such a complex world. They want to be loved, respected, relied upon and recognized by the others, especially by their older fellow men.

They want something to do to display their growing energy. If they are not provided with the opportunity to do good, they will use their energy for evil purposes, to drive their cars crazily, to commit crimes, to get into trouble, etc.

The youngsters must not be separated from their normal anxieties and troubles which are a part of humanity, since our first parents, Adam and Eve, left paradise. If we separate them from such anxieties, we will distort their normal growing process by depriving them of the opportunity of exercising their own initiative, and thus their capability to adjust themselves to life's difficulties, its problems, its varying situations and uncertainties will be stifled. They will become so many parasites, living on what their parents do for them, and hoping that the state will take over when their parents are gone.

Anxiety and the effort to cope with it are the normal result of self-

preservation. The idiots alone are exempt from anxiety, because they do not understand what life is, since they are not fully grown men or women.

Youth is a critical period of man's life. Prudent and firm guidance is needed, and it must be accepted by the youth who want to reach a fully developed adulthood.

Such guidance must come from the families, schools, Church and society at large. If each of these institutions fulfills its duty toward our growing youth, we have nothing to worry about. Our young men and women will become strong enough for the normal stresses of life, without breaking down under its burden. They will withstand — often not without tears—the onslaught of misfortune, because they have been trained to face trouble instead of running away from it by means of the pills and drugs or alcohol. They will take life as it is, not as they would like it to be. They will understand what the Bible says when they read the following words:

"There is time to weep and there is a time to laugh.

"There is a time to mourn and a time to dance.

"There is a time to embrace and a time to stay away from embraces.

"There is a time to be silent, and a time to speak" (Ecclesiastes 3, 4).

God allows troubles to visit us in order that we may adapt ourselves to live and to know how to solve life's problems without having recourse to liquor or drugs or a crazy driving. ...

Youth must realize that a certain amount of tension, worry and trouble is an unavoidable part of our earthly existence. It is a healthy sign of life. Stones have no worries and no problems, because there is no life in them.

Happiness in life must be earned and secured by a hard work, personal effort, good living, conquest of one's passions, moderate use of earthly goods and pleasures and the trust of God's providence. It does not come in pills. It is not found in liquor. St. Paul writes:

"Be not deceived!...A man reaps just what he sows. Yes, he who sows in his corrupt nature, from that corrupt nature reaps corruption.

"But he who plants in the field of the spirit, will reap life everlasting.

"In doing good let us not be discouraged, because in due time we shall reap, if we do not become careless" (Galatians 6, 7-8).

An optimistic wife said to her worried husband: "Darling, stop worrying. All our problems, when solved, will become simple".

A physician, an engineer and a politician were discussing whose profession was the oldest. The surgeon insisted that his profession was the oldest, because the Bible says that God took the rib out of Adam and made Eve, and this was surgery.

The engineer denied, that the surgery was the oldest profession and said: "Before the order had been brought into the world, there was chaos. It is the engineer's job to bring the order. At that point the politician stood up and exclaimed: "And who do you think was responsible for the chaos of the world?"

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1970
MAY

REDEEMERS

Прч. Бцю, Покрово України, вимоли волю!

Чудотворна ікона "Милосердя Дверi" з XVI в. в соборі Господнього Преображення (1747) **в ЯРОСЛАВІ над Сяном.** Відтворив Юліян Волянюк, 1966.

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 5.
Volume XLII, No. 5.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Пресвята Богородиця .... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне наміреннн ..... о. С.Б., ЧНІ. 5
Христова Церква ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 7
Ісус Христос учив людей
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 14
Мої місії в провінції Міссіонес, Аргентина
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 15
Хотів би ти знати? 24
Новий Катехизм 26
Завдання жінки в світі 29
Мамо, Мамо 31
Уся вона в хлібі ..... Олекса Стефанович 32

The Measure of Mother-Love
by St. Alphonsus Liguori 33
What should men do to acquire Faith?
by M. Schudlo, C.SS.R. 35
Our Great Ukrainian Woman Writer
Halia Hawryluk-Charney 39
New Catechism 41
My Missions in Argentina
by M. Schudlo, C.SS.R. 43
I'd Like To Know 49
Canadians or Ukrainians?
Roman Kravec, OSBM. 51
Housewife — An Inferior Job? 52
The Last and Great Day
by Rev. B. Sheregby, STD. 52
Who Failed the Youth? 56
Wife is a helpmate of man 60
What Is Hypnosis? 63

Second Class Mail Registration No. 1579

Пресвята Богородиця

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Пречиста Діва зветься малірю гарної любови, бо вона з усіх сотворінь найкраще любила Бога і навіки буде любити його. Для нас Божа Мати це ідеал Божої любови, який треба наслідувати в земському житті. Соборова конституція про Церкву каже про Марію: "Вітаємо її як визначну членкиню Церкви, взір і прегарний приклад для неї. Тому католицька Церква, поучена Святим Духом, по-синівськи любить її як улюблену матір" (ч. 53).

Можна слушно застосувати слова Св. Письма до неї: "Я з любови знемагаю" (Пісні 2, 5). Серце Марії було архитвором божим, бо воно було надзвичайно чисте, святе, невинне, великодушне і любляче. Ніхто так досконало не виповняв першої заповіді, "Любитимеш Господа Бога свого всім серцем" (Второзаконня 6, 5), як Божа Мати. Святі кажуть, що вона краще і сильніше любила Бога ніж самі анголи. Св. **Вернард** заявляє: "Любов зранила і прошила серце Марії, тому вона любила Бога всім серцем, всією душею і всіма своїми силами".

Бог створив її непорочною, тому що мала бути його улюбленою дочкою й обручницею Святого Духа. Її серце ніколи не зазнало гріха. Цим серцем вона завжди любила свого Творця і скеровувала ціле своє життя до нього. В її блаженній душі не було ніколи найменшого гріха чи недосконалости, тому ніщо не перешкоджало їй любити Бога. Вона була благодатна не тільки в великій кількості ласки, що Бог подав їй як матері свого Сина, але й благодатна так само в любові до нього. Воно було

б дивно, якщо б якийсь святий чи свята більше любили Бога аніж мати його Сина.

Маріїна любов постійно зростала, як довго вона проживала на землі. Любов її це небесне полумя, що невпинно піднімалося щораз вище в сторону Бога. Ця любов була велика в серці Марії в хвилині її сотворення, але в хвилині благовіщення вона ще сильніше зросла, бо Святий Дух сповнив її душу, чинячи її гідним помешканням для втіленого Божого Сина. **Св. Альберт Великий** зве цю любов 'любовю Божої Матері', цебто чимось особливішим, чого ніхто інший ніколи не мав. Хіба хтось інший міг пригортати Божого Сина до своїх грудей і промовляти до нього: "Мій Сину, мій дорогий Сину!?". **Боссюет** каже: "Нема нічого сильнішого ніж любов, що природа дає батькам до дітей, і ласка для Бога. Ці дві любови такі великі, що їх не можна змірити. Ніхто не годен зрозуміти їхнього засягу".

Зріст Маріїної любови

Кожен досконалий акт любови збільшає любов у серцях. Хто ж більше чинив актів любови як Марія? Вона ж 30 літ прожила разом із втіленою Божою Любовю, цебто з Христом. Погляд на нього і проживання з ним напевно невпинно збільшали в серці Марії любов до Бога, що дав їй такий великий привілей бути матірю Божого Сина. Тільки один Бог знає, яка велика любов була Маріїна любов в годині смерти, як вона лишала землю і верталася до свого прославленого Сина в небі. Все, що Марія чинила на землі, виконувала з любови до Бога і Христа, що був її моделем, як треба любити Бога. Можна сміло припускати, що вона не раз розмовляла з Ісусом про любов Бога і він не одну річ сказав їй про цю любов.

Характеристики Маріїної любови

Маріїна любов мала прикмети досконалої любови, цебто відвязання, підчинення божій волі і духа саможертви. Вона напевно не була до нічого невладнано привязана, бо такі привязання це перепона до любови. Земські речі мали для неї настільки вартість, наскільки вони помагали їй належно проживати на землі, виповняти свої обовязки, послуговувати Христові і любити Бога. Вона не була до нічого привязана хіба до Бога й Ісуса Христа. Її серце було вільне від почувань, що турбують людські

серця і нищать спокій у них. Не була й вона егоїсткою, бо не любила нічого і нікого, хіба одного Бога. Коли ж любила ближніх, то любила їх у Бозі і ради Бога. Тільки вона могла справді повторити слова: "Господь мій і Бог мій!" (Іван 20, 28).

Марія була в усім **підчинена** Божій волі і здана на його провидіння. Вона мало говорила. При благовіщенні вона заявила: "Я Господня слуга. Нехай буде мені так, як ти кажеш!" (Лука 1, 38). Ці слова "Нехай буде..." характеризували ціле Маріїне життя. Вона невпинно промовляла їх, як не устами, то бодай ділами, чи в радостях, чи в смутках земського життя. В її жит і і праці не було ніякої гадки, бажання і діла, що не погоджувалося б із божою волею. Саме тому Марія могла повторити слова свого Сина: "Моя пожива це чинити волю того, хто послав мене, і виконати його діло" (Іван 4, 34). Як ангол звелів Йосипові тікати до Єгипту, Марія покірно зібралася і пішла в незнану землю. Як Христос полишав Назарет, то Марія не протестувала.

Як Христа засудили на смерть, то Марія піддалася Божій волі без нарікання і протесту, бо Божа воля була для неї тайною її життя. Вона тільки того хотіла, що хотів Бог, бо всім серцем любила Його. Саможертва це корона любови. Марія найбільше терпіла в житті, тому вона многостраждальна мати, царицяя мучеників. Меч болю не раз прошивав її любляче серце, як вона проживала на землі.

Любов панувала в назаретському домі, де Марія проживала з Ісусом і Йосипом. В них напевно було одне серце і одна душа, і анголи мусіли кликати: "Дивіться, як вони люблятся!"

Маріїна любов обнимала цілий світ, бо вона духовна мати всього людства. Вона брала живу участь у апостольськім житті свого Сина Ісуса та своїми стражданнями і молитвами помагала йому спасати душі. Конституція про Церкву каже: "Марія тяжко співстраждала зо своїм єдинородним Сином і материнім серцем єдналася з його жертвою, погоджуючись з любови на приношення жертви, що її породила" (ч. 58). Любов до людей змушувала її до цього. Отак вона співпрацювала з Сином у ділі нашого відкуплення. По його смерті як мати мило-

сердя вона займається всіма людьми, яким помагає спасатися.

Вона всіма займається, бо всі люди, відкуплені Христовою кровю, це так само діти її молитов, страждань, трудів, сліз і любови. Разом зо своїм Сином Марія бажає кожного потішити, просвітити, злікувати, навернути до Бога, освятити і вкінці спасти та завести до неба, бо ти в "своїм успенні не залишила нас", співаємо в її честь у дні успення. Марія це апостолка Христа, бо так у житті, як у небі вона намагається всіх спасти і привести до вічного щастя .

Через Марію до Ісуса

Конституція про Церкву каже про ролю Богородиці в ділі спасіння людства: "Як Марія почала, породила, кормила, жертвувала Христа Отцеві в храмі, і під хрестом співтерпіла з Сином, то вона особливіше співпрацювала в ділі Спасителя послухом, вірою, надією і палкою любовю, щоб відновити надприродне життя душ, тому в порядку ласки вона є нашою духовною матірю" (ч. 61).

Пресвята Діва це ідеал і взір християнської досконалости, бо ніхто так не знав Христа і так досконало не наслідував його як його власна мати. Вона прожила з ним тридцять літ, тому мала нагоду пізнати його та наслідувати його приклад. Ось тому вона для всіх людей є ідеалом і моделем любови і всіх інших чеснот. Згадана **конституція** додає: "Богородиця є взором для Церкви, як це навчав Св. Амвросій, в порядку віри, надії, любови і досконалої злуки з Христом" (ч. 63). Сам Спаситель отак промовив до одної побожної черниці під час духовних вправ: "Пробувай пів час духовних вправ близько моєї матері. Вона навчить тебе любови, обявить тобі мої болі і тайни мого серця". Марія веде душі до Христа, як привела Христа до людей у хвилині воплочення.

Східня Церква завжди плежала в своїх вірних солідну любов до Божої Матері, як це видно в літургійних богослужбах, де кожна єктенія закінчується закликом до Божої Матері.

Вони були ласі на всяке зло, поки не спала на них кара (Сирах 47, 25).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЄПИСКОПИ, ЗЛУЧЕНІ З НАМІСНИКОМ ХРИСТОВИМ, НЕХАЙ ВІРНО І МУЖНО ПОДАЮТЬ ТА БОРОНЯТЬ КАТОЛИЦЬКЕ НАВЧАННЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на травень, благословлене Святішим Отцем)

Важливість цього наміреня стане нам ясна перед очима, коли з одної сторони будемо пам'ятати про рішення II Ватиканського Собору щодо обов'язків єпископів, а з другої сторони звернемо увагу на сучасне замішання й бунти, з якими на жаль багато католиків нападає на Христову Церкву. II Ватиканський Собор в конституції про Церкву навчає: "Серед головніших повинностей єпископів визначається проповідь Євангелії. Бо єпископи є проповідниками віри, що приводять до Христа нових учнів, та справжні учителі, цебто обдаровані владою Христовою, що проповідують порученому собі народові віру для прийняття і примінення до обичаїв, пояснюючи її в освітленню Святого Духа, виймаючи зі скарбниці Об'явлення нове і старе (пор. Матей 13, 52), роблять її плідною та захоронюють пильно своє стадо від помилок, які загрожують йому (пор. 2 Тимотей 4, 14). Єпископів, що в спільноті з Римським Архиєреєм навчають, усі повинні шанувати як свідків Божої і католицької істини, а вірні повинні приймати вирок свого єпископа про віру й обичаї, висказаний в ім'я Христове, та прилягти до нього з релігійною шанобою" (ч. 25).

Це навчання впрост противиться способові поступування тих, що є в опозиції до науки і моральних законів, які подає навчання Церкви. Число цих противників здається росте, а радше, хоча їх є дуже мале число в порівнянні з загалом вірних католиків, вони вживають дуже великої реклями і пропаганди та через це роблять багато замішання. Їх спротив, а часом пряме відкидування автентичного навчання Церкви, заперечуючи її Божу установу, йде впрост проти завдання, яке Христос поручив Церкві до сповнювання. Хоча ці противники своїми махінаціями не знищать Церкви, бо вона є установою Божою, але їх гордий спротив може принести великі духовні шкоди численним душам. Серед таких обставин о-

бов'язком учительського уряду Церкви є голосити людям правду все й всюди, після слів св. Павла: **"Проповідуй слово, наполягай вчасно і невчасно"** (1 Тимотей 4, 2). Це якраз сповняє Святіший Отець, раз-у-раз вияснюючи людям науку віри й моралі та норми, що їх вимагає природний закон. І це є завданням єпископів, щоб проповідували своїм вірним у що вони мають вірити та як мають поступати, щоб осягнути вічне життя. В цих речах дуже важливим є, щоб вони були в тісній лучності зі Святішим Отцем, як цього часто навчає II Ватиканський Собор. Чим ця єдність буде більша, тим легше буде вірним сильно триматися правди.

Це проповідування правди буває для єпископів не раз дуже утруднене. На єпископів часто натискають різні особи, а навіть погрожують так, що він боячись більшого лиха, є виставлений на небезпеку: або мовчати, або говорити про правди дуже неясно. В такому положенні йому треба великої розсудливости та дуже великої непохитности. Однак ця сталість не може в жаден інший спосіб так скріпитися, як через його єдність з Христовим Намісником. Ця єдність в навчанні є дуже переконливим доказом правди так для вірних, як і для всіх інших, що шукають правди. В цей спосіб вони сильно вірять в навчання Церкви. Навпаки, послаблення цієї єдности занепокоює багатьох вірних і загрожує їх вірі.

Цій єдності й сталості єпископів в навчанні повинна помагати співпраця богословів і проповідників, що мають обов'язок навчати Боже слово. Якраз це є їх обов'язок щодо об'явленого Божого слова та навчального уряду Церкви.

Просім Предвічне Боже Слово, щоб Святий Дух, за молитвами Непорочного Серця Марії, просвічував і кріпив єпископів в їх так важливім завданні.

МІСІЙНЕ намірення: Успішна співпраця всіх, що проповідують Євангелію на місіях.

ЧЕРВЕНЬ. Загальне намірення: Молодь нехай іде за своїми справедливими прагненнями в такий спосіб, що сприяє їх особистому добру і добру суспільства.

Місійне намірення: Про успішний розвиток усіх товариств, що помагають місіям.

ХРИСТОВА ЦЕРКВА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

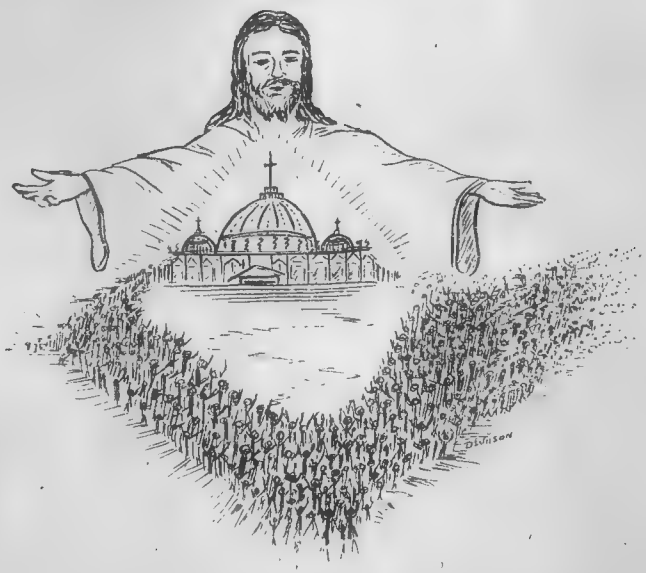

В сьогоднішнім світі є багато церковних і релігійних організацій, що звуться **Христовими Церквами,** хоч вони істотно різняться одні від других.

Наші **протестантські** брати твердять, що Христос не установив ніякої найвищої влади в Своїй Церкві, яка мала б берегти Його обявлення і **непомильно** толкувати його людям. Наші православні брати заявляють, що тільки ціла Христова Церква є **непомильна,** а не її найвищий провідник—**Папа.** Тільки всі єпископи, разом зібрані, є непомильні, бо вони представляють Церкву.

Католики ж твердять, що Христос надав привілей керувати Церквою Св. Петрові і Його законним наслідникам, цебто Папам, що разом із колегією єпископів має

вести Христову Церкву і непомильно толкувати людям Боже обявлення.

Що таке Церква?

Церква в **Новім Завіті** означає групу людей одної місцевости або цілого світу, які вірять у Христа. Інколи Церква означає навчальний уряд Церкви, що його виконують Папа й єпископи: "Так Церква навчає..."

Властиве ж **значення** Церкви, це громада людей, яка визнає ту саму віру, приймає ті самі святі тайни і признає найвищу владу Папи, земського заступника Ісуса Христа.

Читаючи **Святе Письмо,** треба ствердити, що там нема такого опису Церкви, як ми сьогодні бачимо її, бо це були початки. Все таки в Святім Письмі Нового Завіту знаходимо всі істотні прикмети Церкви, що згодом краще стали висвітлені.

Поняття про Церкву в православії і протестантизмі

Наші **православні** брати інакше дивляться на Церкву як католики.

Грецький богослов, **Панагіотіс Трембеляс** в своїй книжці, "Догматика Православної католицької Церкви", подає оцю дефініцію Церкви:

"Церква це Богом встановлена громада людей, вибрана з усіх рас, яка триватиме до кінця світу, що в ній люди зєднані тою самою **одною вірою,** приймають ті самі Божі **тайни** і пробувають під проводом Господа (Христа), що є **Головою** видимого і невидимого Морального Тіла. Клир, установлений Господом через безперервне апостольське наступство, керує цим Тілом, яке під надхненням і діянням Святого Духа продовжає спасительне діло Господа аж до другого Його приходу" (2 том, французький переклад Петра Дюмонта. Видання Шевтонь, Бельгія 1967).

Російський богослов **А. Хомяков** каже: "Істота Церкви полягає в згоді і єдності духа і життя всіх її членів".

Другий російський богослов, **М. Бердяєв,** учень Соловйова, каже: "Церква це Христове Тіло. . .Це духовий організм. . .Монархічний принцип чужий для християнства, що його треба віднести до поганства. . .Найвище сподівання християнського світу це царське вселенське

священство, а не єрократія, не теократія, не зважаючи на те, чи вона папська чи імператорська".

Наші **протестантські** брати мають дуже неясне і неоднакове поняття про Христову Церкву. Майже кожне протестантське віровизнання має **власне** поняття про Церкву, і воно святе для її членів.

Колись вони твердили, що Христова Церква це щось **невидиме,** і Христос є Головою цієї невидимої Церкви. Сьогодні майже всі протестантські **богослови** допускають, що Христос основав **видиму Церкву,** хоч сильно різняться між собою, як пишуть про зовнішні прикмети цієї видимости.

Так наші православні як протестантські брати відкидають **папський примат,** цебто заперечують, що Христова Церква має одного найвищого провідника, цебто Папу, наслідника Св. Петра і видимого земського Голову.

Англіканці признають, що Христова **Церква є видима,** і нею рядять **єпископи.**

Кальвиністи так само признають, що Христова Церква є видима і нею рядять **пресвітери.**

Модерністи признають, що Церква конечна, щоб **ширити правдиву** віру в світі, хоч водночас заявляють, що приватне сумління людини важніше в осудах ніж авторитет Церкви і її навчальний уряд.

Ліберальні протестанти заперечують, що Христос установив Церкву як видиму громаду, бо Він Сам вірив у прихід небесного Царства, і кінець світу, що мав прийти.

Латинське Католицьке окреслення Церкви

Св. Пій X отак окреслює Христову Церкву: "Вселенська Церква це товариство або збір всіх охрещених людей, що проживають на землі, визнають ту саму віру і той сам закон Христа, приймають ті самі сім святих тайн і слухають законних пастирів, особливо Римського Архиєрея".

Окреслення Церкви другим Ватиканським Собором

Дотеперішні окреслення Церкви латинськими богословами це **витвір реакції** проти протестантської реформи 16-го століття. Як протестантські реформатори заперечили всякий найвищий авторитет у Христовій Церкві, то **латинські богослови** пішли в другу крайність і зача-

ли занадто наставати на авторитеті Папи й Єпископів, але водночас занедбали інші аспекти Христової Церкви, от хоча б дії Святого Духа в ній, ролю мирян, загальне священство вірних, тощо.

Другий **ватиканський Собор** (1962-65) видав богословську Конституцію про Церкву, в якій Соборові Отці стараються усунути недомагання попередніх окреслень Церкви богословами і доповнити те, що бракувало цим окресленням.

По **тридентійському Соборі** (1545-63) в латинській Церкві витворилося сильно **монархічне поняття** про Церкву. Церква це гігантична піраміда. На самім вершку стоїть Папа, потім єпископи, священики і вкінці вірні. Папа **Пій** IX був заявив під час першого ватиканського Собору (1869-70): "Церква це я".

Конституція ж про Церкву, видана другим ватиканським Собором, не подає властиво точного окреслення Церкви, але радніше описує її, бо Церкву Христову тяжко окреслити одним реченням, як це заявив Св. Іван Золотоустий (†407): "Як Учитель Церкви (Христос) має різні імена, бо Він зветься Батьком, дорогою, світлом, надолуженням, основою, дверми, безгрішним, скарбом, Господом і Богом, Сином однородним, образом Бога, бо одне слово не годне описати всього, тому треба тут уживати багато імен, щоб щось сказати про Бога, так і Церква зветься багатьма різними іменами".

Ось тому Соборові Отці вживають такі імена і порівняння для опису Христової Церкви: "Церква це **отара**, до якої Христос є єдиними і конечними дверми. Вона є отарою Божою, якої Він Сам є Пастирем".

"Церква це **Боже поле**, що треба управляти".

"Церква Божа будівля", це "Божий дім", "це місце пробування Бога з людьми", це "небесний Єрусалим", це "наша Мати", це "Обручниця непорочного Ягняти" Христа.

"Пробуваючи на землі, далеко від Господа, і подорожуючи в чужім краю, Церква уважає себе на вигнанні... Вона пошукує того, що є в небі...поки славно не зявиться зо своїм Обручником".

Соборові Отці подають таке **окреслення Церкви:** "Христос, єдиний Посередник, установив і невпинно підтримує тут на землі Свою святу Церкву, як видиму будівлю, що є громадою віри, надії і любови. Через неї Він подає всім правду і ласку" (ч. 8).

"Христос покликав народи...і вчинив їх чимось одним не по тілу, але в Дусі. Це має бути новий Божий Нарід" (ч. 9).

Оці описи Церкви подані в Конституції про Церкву багато краще представляють Христову Церкву ніж це робили богословські підручники.

Божеське установлення Церкви

Чи Христос установив невпинний непомильний уряд у Церкві, щоб він захищав і поширяв Його навчання?

Протестанти заперечують, що Христос лишив Своїй Церкві людський непомильний уряд. Вони признають Святе Письмо за єдиний авторитет, але кожний може по-своєму толкувати собі його.

Православні твердять, що **збір єпископів** це непомильний навчальний уряд Христової Церкви.

Католики вірять, що непомильний, навчальний уряд конечний Церкві. Саме Святе Письмо не вистачає, бо людина може легко помилитися в його толкуванні. Ось тому догматична **Конституція** про **Боже Обявлення**, видана другим ватиканським Собором, каже:

"Священне передання (традиція), Святе Письмо і навчальний авторитет Церкви згідно з Божим пляном так сильно злучені між собою, що одне не може встоятися без другого. Вони всі три і кожне зокрема під діянням Святого Духа успішно причиняються до спасіння душ" (ч. 10).

Людям конечно потрібно Непомильного Авторитету

Людина це сотворіння, що легко помиляється, бо її розум притемнений і воля буває ослаблена пристрастями і пересудами. Ось тому їй потрібно **авторитету**, який звемо **правилом віри**, щоб вона могла знати, що напевно **непомильно** має вірити і чинити, щоб осягнути вічне життя.

Якщо воно так є, то можна сміло сказати, що Христос правдоподібно установив такий непомильний авторитет, щоб зберігав і поширяв Його навчання в світі між людьми.

Докази, що авторитет потрібний:

Церква це **світова громада.** В кожній громаді, чи це буде політична чи економічна громада, потребує проводу й авторитету, щоб захищати її і боронити перед ворогами.

Церква це так само громада. Отож вона так само потребує авторитету.

Християнська релігія має Заповіді, правди віри, обряди, догми, тощо. Все те потребує авторитету, щоб люди свідомо чи несвідомо не перекручували скарбу Божого обявлення. Бачимо з Біблії, що в Старім Завіті Бог установив священиків, які мали пильнувати Божого обявлення і провадити людей до Бога дорогою Божих Заповідей. Бог отак промовив до жидів через пророка **Малахію:** "Уста священика мають берегти науку, і з його уст люди очікуватимуть навчання, бо він посланець Господа Сил" (Малахія 2, 8).

Історія релігій доказує, що релігійні громади, які не мали одного найвищого авторитету, от хоча б протестантські Церкви, поділилися на різні громади, заперечуючи одні других.

Людське сумління потребує запевнення авторитету, щоб почуватися певним, бо часто лякається помилитися.

Коли іде про непомильне обявлення, то треба, щоб хтось **непомильно** толкував його, бо люди потребують такої **певности в справах віри і моралі,** щоб знали, що вони належно служать Богові. Це потверджує розмова **Самаряки** з Христом, яка заявила: "Як прийде Христос чи Месія, то Він звістить нам" (Іван 4, 25). Такої **певности** людям треба, бо тут іде не про байдужі справи, але про **вічне спасіння,** щастя чи нещастя, яке ніколи не скінчиться.

Людям треба живого людського непомильного авторитету в Церкві

Життя людини згідно з обявленням вимагає авторитетного запевнення, що вона належно служить Богові і поступає в житті згідно з Божою волею.

Який же це авторитет? Чи це **Біблія,** надхнена Божа книга? Або чи це живий навчальний уряд?

Протестанти твердять, що **Біблія** є єдиним правилом життя для людей.

Католики і православні твердять, що цей непомильний авторитет це Біблія получена з церковним переданням і навчальним урядом Церкви. Церква **авторитетно** і непомильно викладає Боже слово, що його знаходимо в Біблії. Христос заявив, надаючи Апостолам цей авторитет: "Хто слухає вас, той слухає Мене. Хто ж не слухає вас, той не слухає Мене" (Лука 10, 16). З цього виходить, що авторитет Церкви непомильно викладає правди віри і засади моралі, бо йнакше його навчання і виклад віри не були б **голосом** Самого Христа.

З того, що повище сказано, виходить, що Христос правдоподібно дав Церкві непомильний авторитет викладати і поширяти в світі Його науку.

Людина потребує **певних** і безсумнівних норм у житті, щоб могла з певністю вірити в усе те, що потрібне до спасіння. Хтось мусить мати авторитет лагодити спори і виявляти людям, де є Божа правда. Сама **Біблія** не годна вчинити цього, бо не мало місць у Біблії є неясні і тому потребують авторитетного вияснення, щоб люди знали, що треба вірити і чинити для спасіння.

Крім цього тільки **Церква** запевняє нас, що Біблія це Боже слово. Ось тому **Св. Августин** казав: "Я не вірив би навіть Біблії, якщо б Церква не запевнила мене, ще це Боже слово".

Не всі люди годні завжди читати Біблію, бо й усі не мають її. Якщо б і мали Біблію, то не всі годні винайти в ній усе те, що мають вірити, бо в Біблії є багато незрозумілих для звичайного християнина речей, є там трудні правди віри, є неясні пророцтва. Все те потребує **авторитетного вияснення,** а не приватного толкування.

Сама Біблія не розвязує трудностей у її розумінні, як це виказує історія протестантських Церков. Протестантизм поділився на різні секти, бо кожний по-своєму толкував собі те, що читав у Святім Письмі.

Тим часом непомильний **церковний авторитет** звичайно скоро, ясно, без сумнівів подає християнам правило віри і життя. Кожний може легко довідатися про те, що має вірити і як має жити, коли є такий авторитет у Церкві. Цей авторитет може доволі легко полагоджувати спори і вирішувати непевності. Ось тому слід прийняти, що Христос дав Своїй Церкві такий непомильний авторитет, як звелів їй проповідати Євангелію.

Ісус Христос учив людей

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо вчить: **"Побачивши ж народ, Він вийшов на гору. І коли він сів, підійшли до нього його учні; а він, відкривши уста, почав навчати їх. . .І як Ісус скінчив ці слова, народ не міг надивуватись його навчанню, бо він навчав їх, як той, що має владу, а не як їх книжники та фарисеї"** (Матей 5, 1-2; 7, 28-29).

Ісус учив народ всюди: в святині та в синагогах, у містах і селах, на горах, безлюдних місцях та на берегах Генезаретського озера.

Ісус учив народ як той, що має владу, якій ніхто не сміє суперечити. Він не потребував питатись жадної людини. Він знав свого небесного Отця і дорогу до нього тому, що він прийшов від Отця. Ісус знав людей і до них усіх він правильно звертався. Коли ж він проповідав до простолюддя, то вживав притч, але своїм близьким послідовникам він вияснював глибше їхнє значення. Він ласкаво промовляв до хворих і грішників, одначе він ганьбив найгострішими словами лицемірство фарисеїв.

Ісус Христос є учителем усіх людей та всіх віків. Він учить людей через свою Церкву та просвічує їх через Святого Духа. Його слова залишаються в силі на цілу вічність: **"Небо й земля перейдуть, але слова мої не перейдуть"** (Матей 24, 35).

В часі читання святої євангелії ми повинні стояти та вважати. Сам Христос тоді говорить до нас.

Святе Письмо каже: **Один бо ваш учитель—Христос"** (Матей 23, 10). **Кожний, хто слухає ці мої слова й виконує їх, подібний до розумного чоловіка, який збудував свій дім на скелі. Поняла злива, потоки розлились, подули вітри й натиснули на той дім, та він не повалився, бо був збудований на скелі. А кожний, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, подібний до необачного чоловіка, який збудував свій дім на піску. Полилася злива, розіллялися ріки, подули вітри й ударили на той дім, і він повалився, і руїна його була велика"** (Матей 7, 24-27).

Мої місії в провінції Міссіонес, Аргентина

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

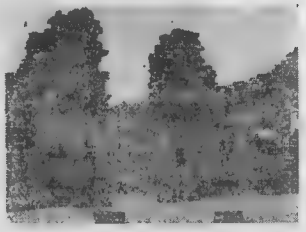

В провінції Міссіонес проживає найбільше українців, і сливе всі вони католики. Тут люди гарно ходять до церкви, бо вже від довгих літ Отці Василіяни ревно займаються їхнім релігійним вишколом.

Провінцію Міссіонес відкрив один еспанець у 1541 році. Колись ця провінція належала до губернаторства Парагваю. Від 1617 до 1767 отці Ісусівці займалися вишколом і адміністрацією провінції Міссіонес.

По перших місіях у провінції Міссіонес я мав нагоду відвідати шпиталь для прокажених. В Аргентині є 8 таких шпиталів, які займаються 3,000 прокаженими. Уряд утримує ці шпиталі. Я бачив людей прокажених, які не мали пальців на руках і ногах, бо вони повідпадали впродовж одного року. Хто від самого початку лікується, той годен стримати проказу. Деякі з пацієнтів вповні улікувалися і пішли додому. Лікарська штука має різні ліки на проказу, але нікотрий із них вповні і назавжди не лікується з прокази. Пацієнт мусить ціле життя брати лікарства проти віднови прокази. Шпиталь, що я відвідав, є в Посадас, столиці провінції Міссіонес. Черниці займаються ним. В шпиталі були деякі українці. Всіх пацієнтів, так чоловіків, як жінок, є там 100.

Мікроб прокази схожий на мікроби сухіт. Одна інфірмерка заявила мені, що проказу можна затягнути собі через довгий контакт із прокаженими, коли хтось не вважає на себе, от хоча б читанням часописів, що їх уживають прокажені. Проте проказа не дуже є заразливою хворобою.

В місяці жовтні, що є першим місяцем весни в Аргентині, я мав нагоду відвідати індиянське село Св. Ігнатія,

що отці Ісусівці збудували для індіян. Ісусівці прийшли до цієї країни на початку 17-го століття. Вони намагалися не тільки навчати індіян Божих правд, але й силкувалися цивілізувати їх і підносити їхній низький ступінь життя. І саме тому вони будували села для індіян, оточували їх мурами проти різних нападів, закладали майстері, вчили різних ремесел, тощо. Ці села звалися "редукціями".

Еспанські цивільні урядовці ненавиділи Ісусівців, бо вони не позволяли згаданим урядовцям використовувати бідного населення. Під напором ворожих Ісусівцям сил еспанський король Карло III прогнав Ісусівців з усіх територій еспанської імперії, яка була дуже велика в тих часах. Це сталося в 1768 році. Уряд доручив отцям Домініканцям займатися згаданими індіянськими селами після прогнання Ісусівців, але Домініканці не потрапили виконати наложеного на них завдання, і так згадані "редукції" поволі зовсім занепали. Індіяни поволі покинули ці села. Бандити нападали на них. Так само парагвайське військо пограбувало їх під час війни. Все таки аж до 1845 року численні індіяни, що тут звуться "гварані", проживали в згаданих селах.

"Редукція" Св. Ігнатія лежить у руїнах. На знимці є вхід і фасада до величавої церкви, перед якою є величезна площа. Село було обведене грубими мурами для самооборони. В селі були ряди одноповерхових домиків. Кожна родина мала одну обширну кімнату. Ціла редукція була побудована з грубого каменя, який індіяни тесали в поблизьких горах і привозили до села волами.

Тут була теж Ісусівська колегія. Біля церкви був великий цвинтар і шпиталь. Священиків хоронено в святилищі церкви, і на їх гробах досьогодні лежать написи на камінних плитках. Недалеко від церкви був публічний магазин із різними "провіянтами" для населення і пошешканнями для місцевого заряду громади.

Будуючи хати, мури і церкву, індіяни не вживали цементу, а тільки звичайну землю. І аж дивно робиться, що ці мури досьогодні стоять.

Аргентинці дуже горді зо своєї країни. Одного разу стрінув я двох аргентинців. Зачалася розмова про водоспад Ігвасу, який я мав нагоду відвідати. Вони спитали-

ся, котрий водоспад кращий, Ніяґара Фолс чи Ігвасу, бажаючи почути похвалу для їхнього водоспаду.

Під час оглядин водоспаду Ігвасу, я побачив групу шкільних дітей. Спитався, хто вони такі. Один з них відказав: "Ми парагвайці, що приїхали до Бразилії оглянути водоспад. Моя кров вимагає, щоб я був парагвайцем". Я тільки посміхнувся і промовив: "От що робить виховання в школі і родині!"

Був я раз на пошті в Посадас, надаючи листа, бо тут "безпечніше" нести лист на пошту ніж кидати до поштової скриньки. Поштар зобачив поштовий аргентинський значок на якім був змальований військовий старшина, і закликав: "Вже маємо досить цього війська!" і підняв руку аж до горла.

Вертаючись з Ігвасу після оглядин чудового водоспаду, побачив я військо і поліцію на летовищі. Це був перший раз, що я їхав аргентинським літаком, відколи прибув до Аргентини в квітні 1969 року. Я завжди волію їхати потягом або автобусом, бо так можна краще оглядати міста і села. Потяги і автобуси тут добре функціонують.

На летовищі стояв великий літак із написом "Зєднані Штати Америки". Питаюся, що сталося: "Сюди приїхав американський амбасадор Лодж на відчинення нової дороги, щойно закінченої, яку присвячено американському президентові Іванові Кеннеді. З цього Лоджа деякі аргентинці сміються, бо він мало знає Аргентину. Коли в часі його зазначення на амбасадора до Аргентини в 1969 році хтось спитався, чому йому подобається Аргентина, то він відповів у сенаті: "Тому, що там є демократичний уряд, вибраний народом!" Тим часом в Аргентині вже три роки є військова диктатура без ніяких виборів. Військо рядить країною. Один лікар, з яким я запізнався при огляданні водоспаду Ігвасу, сказав мені: "Ми маємо багато здібних людей, але що з того? Вони не дбають про добро країни, а тільки про власну кишеню, як дістануться до уряду. Це люди здібні, але безвідповідальні, тому військо мусіло перебрати уряд у свої руки!"

Стрічав я теж людей, які делікатно критикували американських бизнесменів, що в Полудневій Америці силь-

но використовують населення і країни. Вони водночас заявляли мені, що "американський загал не знає нічого про це використовування". Проте бувають і дуже добрі американські фірми, що чесно провадять бизнес і робітникам платять двічі більше ніж інші не-американські фірми".

Вертаючись із Ігвасу до Посадас, я бачив із літака гарні фарми, але це вже було ближче до міста Посадас, бо біля Ігвасу це самі ліси, з маленькими прогалинами, де живуть люди. Українців майже нема в околицях Ігвасу, бо загал їх зосереджений в околиці Посадас.

Я питався звідкіля беруться заворушення в Аргентині, і то криваві заворушення. Один лікар заявив: "Робітники не є комуністами, але комуністи використовують нужду і соціяльну несправедливість, щоб чинити замішання між населенням". Нарід назагал задоволений із теперішнього уряду, бо він не є такий злий, як попередні! Тепер уряд будує масу доріг у цілій Аргентині. З цим податки пішли вгору, але не так страшно як в Бразилії, де їх є більше.

1) Місія в Панамбі (19-25-X, 1969)

Попрощавшись із Отцями Редемптористами в Посадас, з якими пробув три тижні, я подався автобусом до Обера, яких 70 миль від Посадас, звідкіля мав виїхати на місію до Панамбі. В Обера, що є містом з якими 25,000 населення, маємо свою маленьку церковцю. Є там теж Катехитки. Вони прийшли сюди по війні з Бразилії. Вже вибудували гарний, великий дім і задумують починати ще другий дім, щоб відчинити школу. Всіх їх є шість. Декотрі з них це вже аргентинтки.

Вранці на 19-X я мав співану Службу Божу в нашій церкві в Обері, але було мало людей. Це був день матері і батьки з дітьми пішли до латинської церкви, бо там святковано цей день. Діти ходять до латинської школи, і час від часу тягнуть батьків, як є якась спеціяльна діточа богослужба.

По полудні поїхав джіпом до Панамбі, 15 миль від Обера. Там маємо маленьку, стареньку, деревяну церковцю. Тепер уже зачато будувати нову з цегли, але праця слабо поступає вперед. Люди не мають грошей, бо такі продукти як чай, мате і тютюн тут дуже дешеві,

а ці речі це головне джерело їхніх доходів. Робітники, що тут у наших людей цілий день збирають чай, заледве заробляють денно 1.10 доляра.

Я прибув до Панамбі о годині 4-ій по полудні. Впр. о. Н. Гімбаровський, ЧСВВ., що тут тепер обслуговує нашу громаду, привітав мене при дверях церкви, хоч я був казав йому цього не робити. На подвір'ї церкви було коло 60 людей.

Місія зачалася співаною Службою Божою, двома проповідями для всіх присутніх, і по них була спеціяльна наука для дітей і молоді в еспанській мові.

Ця місія тривала цілий тиждень. Парафійка наша тут маленька, бо має заледве 12 родин, що цікавляться церквою. На відчинення місії навіть секретар церковного комітету не прийшов, бо мав гості!

Наших людей тут доволі багато, але вони не цікавляться церквою. Мені казали, що часом на Службі Божій у неділю буває заледве 5 осіб! Проте слід сказати, що люди тут гарно приходили на місію. Дай Боже, щоб вони й так дальше приходили по місії.

На подвір'ї біля церковці є криниця. Сама ж парафія не має для священика помешкання.

Люди поставили ліжко в одній із маленьких захристійок, і там священик ночує, як приїжджає раз на місяць на відправу. Й я теж замешкав у цій захристії. Вже другого дня люди прохали мене, щоб спільно помолитися за дощ, бо треба було дощу. Ми помолилися, і на другий день вранці зачав падати сильний дощ, що падав аж до вечора з малими перервами. Це був дійсно Божий дар для тих, що працюють на фармах, бо тут люди саме тепер збирають чай і "мату", про яку я вже згадував. Через дощ було тільки 15 осіб на місії того вечора.

Як дощ падав, то треба було "з захристії-спальні" забрати одіж, бо вода просякала крізь стіну. Тут захристії так побудовані, що землю видно крізь підлогу. Спав я в одній захристійці, а працювати треба було в другій, бо в одній не було місця. Ні в одній, ні в другій захристійці не було вікна. Я попрохав одного парафіянина. Він прийшов зо своїм сином, вирізав кавалок дошки в стіні, вставив кавалок шкла (22x12) і вже було вікно, не велике, але вікно, і воно давало трохи світла до захристії.

Під час місії я відвідав 10 родин. Вони гарно прийняли мене. Всі люди тут тепер працюють, збирають чай на полях. Треба було йти в обідню пору. Проте деякі не дуже цікавилися місією, хоч обіцяли показатися. Тут наш нарід розбитий на різні секти, між якими не брак і суботників. Довгий час тут не було нашого священика, і нарід розбився.

Як я відвідував наші родини, один чоловік, в якого працюють місцеві люди, так звані 'кріолос', сказав мені, що назагал ці люди добре працюють, але не в себе, тільки в інших як робітники. Вони годні тяжко працювати, але лихо в тім, що вони потраплять в суботу і в неділю витратити ввесь заробіток, який отримали за цілий тиждень, а в понеділок приходять до працедавця і просять гроша-виплати наперед, бо нема за що дітям хліба купити. Не раз він каже їм: "Уважайте! Не розтрачуйте всього заробітку за один день!" Вони відповідають йому: "Що ж ми зробимо? Як випємо один келішок горівки, то вже для нас нема стриму. Мусимо йти аж до дна!" Так поступає більшість кріолів, хоч деякі з них йнакше поступають, бо мають свої фарми і добре господарять, але на жаль таких мало між кріолами.

В двох останніх днях місії юнаки збудували гарний мурований памятник, на якім поставлено новий місійний хрест. Місія закінчилася в неділю співаною Службою Божою, процесією з хрестом довкола церкви і проповіддю під хрестом. Дуже багато людей із сусідніх колоній прийшло на місію.

2) Місія в Обера (25-X-2-XI, 1969)

Обера це місто, що має коло 25,000. Наших католицьких родин буде тут коло 200. На жаль не мають церкви, але тільки одну маленьку кімнатку на капличку. Зате латинська церква дуже велика і гарна, тому не дивно, що багато наших людей, особливо молоді і дітей ходить до неї на Службу Божу.

Місія зачалася недільною Службою Божою. Народу було досить багато. На жаль під час тижня три дні падав сильний дощ, і це перешкодило людям приходити на місійні науки. Місто Обера лежить на горбках і має гарні краєвиди. Щораз більше наших людей переселюється з фармів до нього. Я відвідав 27 родин, запрошуючи їх

на місію. Деякі прийшли, інші ні, бо не мало наших родин тут ніде до церкви не ходить. Тут повно різних сект.

Під час місії я мав інтерв'ю з місцевим радіом, де мене питали, що думаю про Аргентину й як почуваюся в ній. Мав я теж 10-мінутову промову в нашій радіоавдиції, що її кожної суботи дають наші Катехитки. В промові звернув увагу на те, щоб люди трималися свого обряду і посилали синів до семінарії, бо без священиків Церква не годна існувати. Не слід теж слухати фальшивої пропаганди тих, що не люблять нашого обряду і хотіли б знищити його, тому кажуть нашій молоді: "Східній обряд для старих, бо він европейський, а латинський для молодих, бо він аргентинський". Промова по радіо була в еспанській мові, бо тут в радіо не вільно промовляти іншою мовою, за винятком еспанської. Текст промови поданий в англійській частині "Голосу Спасителя".

Багато дітей і молоді приходило на науки, як не падав дощ. Я мав для них коротку науку в еспанській мові кожного вечора.

Люди зробили великий і тяжкий хрест. Щість мужчин не могло піднести навіть його поперечки. Хрест закопано недалеко вулиці, на якій є великий рух.

Місія закінчилася недільною Службою Божою і проповіддю під хрестом. Я заохотив людей починати будувати гарну церкву, щоб наша молодь була горда з неї і ходила до неї на наші богослужби. Отці Василіяни обслуговують наших людей так у Панамбі, як у Обері.

3) Місія в Асунсіон (2-9-XI, 1969)

Асунсіон це містечко, що має коло 300 населення. Один таксист, наш парафіянин у Обера, відвіз мене на цю місію. В дорозі оповідав, що тому два місяці два бандити попрохали його завести їх до "хворої матері" поза місто. Була ніч. Вони вказали йому дорогу на безлюдні фарми. Як він був яких 15 миль від міста, звеліли стати. Тоді один витягнув револьвера, а другий ножа: "Давай гроші!" Він не мав при собі хіба одного доляра. Бандити це взяли, здерли з нього шкуряну куртку і закричали: "Тихо, бо вбємо, як пса! Ми з цього живемо!" Відобрали від нього всі документи, ключі від автомобіля, тощо. Як вони вийшли радитися, що з ним робити, він

згасив світло, кинувся під автомобіля і скочив у кущі чаю. Тікав бідняга 15 миль, доки не добився до міста Обери.

Ніхто цих бандитів не знав, тому нікого не заарештовано. Два тижні пізніше ті самі бандити напали на іншого таксиста. Він запамятав собі, що один із них мав жовті штани з пасами. Повідомив поліцію, а поліція заалярмувала населення. Шофер автобуса пізнав одного з бандитів і не випустив його з автобуса, поки не передав поліції. Як поліція стала "допитувати" бандита й як припекла його, то "він зачав співати немов пташок!", заявив один поліцай. Хоч в Аргентині не вільно бити арештованих на допитах, все таки поліція не має скрупулів, але це так робить, щоб не було знаків на тілі.

Місія в Асунсіон дуже гарно пішла. Зразу було мало людей, але як парафіяни й я зачали відвідувати недбалюхів, то число слухачів подвоїлося. Ось що означають відвідини людей і особисте запрошення на місію.

Церква присвячена Христові Цареві. Зразу була капличка, що тепер служить за однокімнатне помешкання для священиків. Вісім літ тому збудовано мурована гарну церкву. Багато молоді і повно дітей приходило на місійні науки. Я дав їм три науки по-еспанськи. Тут багато наших людей мають крамниці в місті. Інші працюють на фармах. Всі мені казали при відвідинах, що "тому, хто не боїться працювати, добре живеться!"

Хоч до часу місії на Службі Божій бувало тільки пять осіб, то на місію прийшло коло 200. Дай, Боже, щоб і по місії вони так гарно ходили до церкви.

Місія закінчилася співаною Службою Божою, обходом з місійним хрестом і проповіддю під хрестом. Хоч через два дні падав страшний дощ, все таки в суботу і в неділю дуже багато людей прийшло на місійні науки. Це була дуже гарна місія, хоч дощ трохи перешкодив їй.

По закінченні місії я відїхав до Апостолес, де Отці Василіяни мають свій осідок. Вони з Апостолес обслуговують майже всі довколишні церкви, бо ще один отець мешкає в Обера. В Апостолес, що нараховує яких 10,000 населення, є коло 250 українсько-католицьких родин, з чого 200 є добрими парафіянами. Монастир О.О. Василіян дуже великий і гарний. Мають вони теж прегарну церкву з гарним іконостасом.

Опісля я поступив до Сестер Василіянок. Вони так само мають тут великий монастир і школу. Всіх Сестер є 14. Під час вакацій вони вчать дітей катехизму, української мови, тощо. Наука по колоніях триває три тижні, бо за один тиждень годі багато навчити. Сестри дуже гарно помагають Отцям в апостольській праці.

4) Місія в Уніон (9-16-XI, 1969)

Уніон це фармерська околиця. Наші люди тут побудували гарну мурована церкву і присвятили її Св. Степанові Архидияконові. Коло 30 родин мало б належати до цієї парафії, але деякі з них до церкви не ходять, хіба на Різдво і Великдень.

Місія зачалася в неділю по полудні. Люди дуже гарно ходили на місію. Погода була дуже добра. Я мав кожного дня ввечорі Службу Божу, дві науки для всіх людей і коротку для молоді і дітвори по-еспанськи.

Мешкав в захристії, бо не було іншого місця. Цілий день проживав і працював сам. Люди сходилися на відправу тільки вечорами. Молоді хлопці вже на початку місії зачали будувати камяну підставку під місійний хрест, який зробили старші мужчини. В неділю на закінчення місії було 115 Св. Причастей.

Місія закінчилася співаною Службою Божою, обходом із хрестом довкола церкви і проповіддю з папським благословенням. По місії один парафіянин відвіз мене своїм автом до поблизького містечка Вірасоро, де я взяв автобуса і відїхав до Буенос Айресу. Подорож тривала понад 20 годин.

Здається, що сьогоднішня молодь більше свавільна ніж ґваю були найкращими, що я досіль мав в Аргентині. Це треба завдячувати нашим О.О. Василіянам, що там вже довгі роки ревно трудяться між нашими людьми. На жаль брак їм автомобілів, щоб ширше розгорнути апостольську працю, бо наші люди тут не привикли фінансово вдержувати своїх душпастирів.

Хіба ви не знаєте самі по собі, що Ісус Христос перебуває в вас? (2 Коринтян 13, 5).

---

1) Хто такий атеїст? Яка різниця між атеїстом і агностиком?

Атеїст це людина, що відкидає всяку релігію і заперечує, що Бог існує. Агностик це людина, що категорично не відкидає можливости, що Бог існує, але сумнівається про Його існування і життя по смерті, бо не бачить доказів, що Бог існує.

Є різні атеїсти, одні теоретичні, другі практичні, і цих останніх атеїстів щораз більше в світі, бо людство зростає на 150,000 людей денно, бо стільки людей родиться кожного дня в світі. Всіх людей на землі є коло три і пів більйона, з чого більше ніж 2 більйони належить до різних нехристиянських релігій. 400 мільйонів людей взагалі не мають ніякої релігії і не вірить у ніякого Бога. Між тими, що в теорії признають Бога, скільки є таких, що практикують свою віру? Більше ніж половина віруючих не практикує віри, тому їх можна назвати практичними атеїстами. Один французький вчений стверджує, що віра між християнами постійно меншає. Славний французький вчений Адріян Буфард каже, що в 1900 році 35 відсотків населення світу було християнським, але в 2,000 році тільки 20 відсотків будуть християнами, бо людство скоріше зростає ніж люди навертаються до християнства. Отож безвіря і атеїзм це найбільший визов, що людство кинуло Церкві в 20-ім столітті.

2) Чи сьогоднішня молодь більше неморальна ніж молодь попередніх століть?

Здається, що сьогоднішня молодь більше свавільна ніж молодь попередніх століть, бо в світі заникає релігійний змисл і з ним поменшується почуття гріха. Крім цього сьогоднішня молодь має більше гроша, користується автомобілями, є виставлена на постійні спокуси грішити, от хоча б, як читає пресу чи дивиться на телевізорські програми чи йде до кінотеатру, тощо. Все те є сильною спокусою до гріха, якій чимало молоді не має сили опертися. Через це бувають часті порушення шостої заповіді

3) Чи публічні вязні, засуджені за різні злочини, мають право, щоб не дозволяти фотографувати свого життя в тюрмі й оголошувати його в часописах чи на телевізорському екрані?

Справедливо засуджені вязні тратять деякі громадянські права за свої злочини, і ця страта це частина їх кари. Проте вязні ніколи не тратять права, щоб наставники поступали з ними як з людьми, бо вони залишаються людьми, не зважаючи на злочини, яких допустилися. Ніхто не має права використовувати життя вязнів у тюрмі, щоб на цім заробляти гроші.

4) Скільки є чорних єпископів у католицькій Церкві?

Не маємо точного числа про цю справу, але буде їх коло 300. Це дуже мале число, як згадаємо, що на другім Ватиканськім Соборі було коло 2,500 всіх єпископів. Проте зо зростом числа небілих християн в світі буде щораз більше небілих єпископів.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Святий Дух дає світло і життя Христовій Церкві

"Вірю в Духа Святого, Господа животворного". "Вірю в одну, святу, соборну й апостольську Церкву".

Розділ 33

ІСУС ЗАКЛАДАЄ ЦЕРКВУ НА ЗЕМЛІ

"З того часу Ісус зачав проповідати і говорити: 'Покайтеся, бо Небесне Царство близько' " (Матей 4, 17). Багато людей уважно слухало навчання Ісуса. Деякі зачали ходити за Ним. Ісус вибрав деяких з них на Своїх особливіших помічників у проповідуванні Божого слова. Ці помічники це дванадцять Апостолів.

Апостол це чоловік, що в чиїмсь другім імені виконує якусь працю чи доручення. "Він (Ісус) вийшов на гору і покликав тих, що їх Сам хотів, і вони підійшли до Нього. І Він призначив дванадцятьох, щоб були при Нім і щоб їх посилати з проповіддю. І дав їм владу виганяти

бісів" (Марко 4, 13, 15). Він дав їм так само владу робити всякі інші чуда, от хоча б лікувати хворих, воскресати померлих, тощо. (Марко 3, 14, Лука 10, 17, Матей 10, 1).

Ісус вибрав дванадцятьох апостолів і зробив їх провідниками й учителями Своєї Церкви. Ісус виховував і вишколював їх три роки. Ці апостоли разом з їх провідником Петром творили одну колегію, що мала рядити і керувати Христовою Церквою.

Ісус знав, що люди схильні до незгоди і непорозумінь, бо кожний інакше думає і часто інакше дивиться на ці самі справи. Апостоли були людьми. Ісус хотів, щоб між ними була згода, тому настановив Петра на провідника цієї апостольської колегії. Отак Петро з волі Христа став Головою Колегії та найвищим Архипастирем Христової Церкви. "Ти—Петро (скеля) і на цій скелі Я збудую Свою Церкву, і ворота пекельні не подолають її.

"Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі звяжеш, те буде звязане на небі. І те, що ти на землі розвяжеш, те буде розвязане на небі" (Матей 16, 18-19).

Петро є для Христової Церкви тим, чим підвалини є для дому. Він держить Церкву разом, щоб вона не розпалася і не поділилася на різні Церкви, бо Ісус оснував тільки одну Церкву і хоче, щоб в світі була тільки одна Його Церква.

Своїми терпіннями і смертю на хресті Ісус вислужив людям нове Боже життя і наказав апостолам передавати його всім людям, що житимуть на землі. "Ідіть по всьому світі і проповідуйте Євангелію всім людям. Хто ввірує й охреститься, той буде спасений, а хто не ввірує, той буде осуджений" (Марко 16, 15-16).

По вознесенні Ісуса апостоли розійшлися по цілім світі "і проповідували всюди, а Господь допомагав їм і потверджував їх навчання чудами, які супровожали його" (Марко 16, 20).

Ісус хоче, щоб всі люди належали до Його Церкви, бо через Церкву Він провадить людей до Свого Небесного Отця та до вічного щастя в небі. Всі люди, що через хрещення сталися членами Христової Церкви, повинні дбати про те, щоб до Церкви ввійшли ті, що не знають її, бо хто вірить у Христа, той повинен старатися, щоб інші

так само пізнали і полюбили Його. Хто старається привести інших до Христа і до Церкви, той є апостолом і апостолкою Ісуса Христа. Христос благословить тих, що є Його апостолами для своїх ближніх.

ПИТАННЯ

1) Скільки Церков Ісус заложив?

Ісус заложив тільки одну Церкву.

2) Нащо Ісус заложив Свою Церкву?

Ісус заложив Свою Церкву, щоб вона до кінця світу помагала людям спасатися.

3) Як Церква помагає тобі спасти твою душу?

Церква помагає мені спасти мою душу тим, що вона навчає мене Христової науки і дає мені життя ласки, яке Ісус отримав від Свого Отця для всіх людей.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ви ж — вибраний рід, царське священство, святий народ, люд придбаний на те, щоб звіщати похвали Того, що покликав вас з темряви у Своє дивне світло (1 Петро 2, 9).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду щодня дякувати Ісусові, що дав мені привілей належати до Його Церкви, бо Церква веде мене до неба.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Начальники Апостолів і вчителі світу, моліть Царя всіх, щоб світові дав мир і змилосердився над нашими душами (Тропар Св. Петра і Павла).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поблагослови Папу, наших Єпископів і мого Отця Пароха.

ПРАКТИЧНА ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чим займалися апостоли, заки Ісус покликав їх до Себе?

2) Як можеш бути апостолом (апостолкою) Ісуса вдома, в школі та товаристві інших дітей?

3) Намалюй рисунок, як Ісус вибирає Своїх апостолів. Дивися: Марко: 4, 13-19.

Завдання жінки в світі

Жінки відограють щораз більшу ролю в сучасним громадянстві і світі. Щораз більше заникають пересуди проти них, як вони займають щораз кращі і важніші становища в модернім світі науки, бизнесу і політики. Цьому не слід дивуватися, бо всі люди є людськими особами, зложеними з душі і тіла. Воно важніше бути людиною ніж мужчиною чи жінкою. Соборова Конституція про "Церкву в модернім світі" обширно займається гідністю і природою людини (ч. 12-15).

Поняття про жінку в історії

Переглядаючи писання давніх філософів і письменників, можна зауважити, що вони мали викривлені поняття про жінку. Грецький найбільший філософ Аристотель твердив, що жінка це "спартачений мужчина" і наслідок місформації в лоні матері, бо инакше дитина була б мала народитися хлопчиком. Ця ідея це наслідок тодішніх філософій й історичних обставин, в яких чоловік займав верховний провід, а жінка стояла на другому місці.

Св. Тома Аквінський, найбільший латинський богослов, спираючись на писаннях Св. Августина, твердив, що найкраще товариство для мужчин це не жінки, але самі таки мужчини. Якщо б не ішло про дітородження, то жінок узагалі не треба було в світі. В пізніших писаннях цей святий трохи змінив свій погляд, заявляючи, що жінка так само корисна для мужчини, коли йде про співжиття. Письменники 13-го століття писали, що розгляд людської природи "виказує", що жінка це дефективне сотворіння, щось подібне до аборту.

Німецький філософ **Ніцше** в 19-ім столітті написав про жінок: "Жінки це кітки або пташки. Якщо ж усе йде

добре, то вони корови". Французький письменник **Прудом**, пророк і філософ марксизму, написав: "Жінка це щось посереднє між мужчиною і малпою". Інший німецький філософ Отон **Вайнінгер** написав: "Жінка не має душі. Жінка не має власного "я". Жінка це ніщо. Жінка це провина мужчини і його кара". Французький письменник, **Монтерлєн**, написав: "Чоловік, що дружиться з жінкою, завжди робить ласку жінці, бо вона потребує подружжя і чоловіка".

Хто ж цьому винен?

Історичні і соціяльні обставини деяк відповідають за ці фальшиві поняття про жінку. Фальшиве розуміння історії упадку Адама й Єви і ролю Єви в цім упадку, так само чимало причинилося до витворення фальшивого поняття про жінку. Симон Бовоар твердить, що самі мужчини так само не мало причинилися до такого поняття про жінку, бай самі жінки зґодом під впливом оточення і такого думання стали вважати себе нижчими від мужчин: "Самі жінки були часто рабинями. Мужчини надуживали їх і вони не противилися, тому самі вони стали спільниками власного гноблення. Жінки вважалися нижчими, бо не мали змоги розвинути своїх природних здатностей, хоч ці здатності однакові в мужчин і жінок".

Природно жінка і чоловік є такими самими людськими особами, бо мають таку саму людську природу, душу і тіло, і те саме вічне призначення—вічне щастя в небі. Психологічні різниці між мужеською і жіночою статтю є другорядними. Впродовж століть мужчина використовував безрадне положення жінки і вмовляв в неї, що Бог створив її тільки для дітородження. Саме тому головне її завдання в житті було вийти заміж, бути подругою і приводити діти на світ.

Християнське поняття про жінку

Св. Павло пише: "Нема юдея і грека, нема вільного чи невільника, нема ні чоловіка ні жінки, бо ви всі одне в Христі Ісусі" (Галати 3, 28). Так чоловіки як жінки це члени тої самої людської раси, нема між ними істотної різниці, як іде про людську природу. Вони є найперше "людиною", заки стають мужчиною чи жінкою.

Чоловік і жінка взаємно доповняються. Якщо б одна стать вповні уникала другу, хоч воно не можливе в практиці; то ні мужчини, ні женщини не могли б вповні розвинути своїх особистостей, цебто стати самими собою. Так чоловіки як жінки потребують виховання, роздуми, зусилля і особистого рішення, щоб стати певними мужчинами чи жінками.

Бог у своїй любові до людей подав нам два приклади, як повинні виглядати мужчини і жінки. Христос це досконалий модель для мужчин, а Пречиста Діва Марія це модель для жінок.

МАМО! МАМО

Встану, вмиюсь, кличу, "Мамо",
Дай води та і ще мила,
Щоб я личко своє змила.
Встану, вмиюсь, кличу, "Мамо",
Дай панчохи і сукенку,
Чисту, білу і легеньку.
Встану, вберусь, кличу "Мамо",
Давай їсти, бо голодна,
Вже і ждати я негодна.
Як наїмся, кличу "Мамо",
Давай книжки і зошити,
Бо до школи тре...спішити.
Отак завжди кличу "Мамо",
Мамо, мамо, мамо, мамо,
Бо ти—скарб мій, моя мамо.

Робітник до урядовця: "Я вже 25 літ працюю в вашій фабриці і ніколи ще не домагався від вас підвишки платні".

Урядовець: "І це саме причина, що ти тут працюєш 25 літ".

Наш митр. А. Шептицький написав: "Мораль і здоровя так тісно з собою звязані, що одне залежить від другого. Неморальний нарід сам себе засуджує на певну загибель".

НОВЕ РІШЕННЯ В СПРАВІ СВЯТ

Оці свята є тепер обовязкові в нашій українсько-католицькій Церкві в світі:

Всі неділі цілого року;

Великдень (тільки перший день) і Зелені свята цебто Зшестя Святого Духа (так само тільки перший день), Різдво, Новий Рік, Богоявлення, Вознесення, Благовіщення й Успення Пресвятої Богородиці.

В ці дні вірні нашого обряду **зобовязані** вислухати Службу Божу, як каже декрет про Східні католицькі Церкви, проголошений другим ватиканським Собором (ч. 15).

В інші свята, що припадають під час тижня, слід відправляти Божественну Літургію і виголошувати проповідь, чи то вранці чи ввечорі, але вірні не зобовязані під гріхом брати участь у Службі Божій. Проте вони добре вчинять, як в ці необовязкові свята ходитимуть на Службу Божу.

ХРИСТОС І ХРИСТИЯНИ

Послідовники Христа повинні бути горді з того, що мають такого великого і славного Вчителя і Провідника. Гітлер завів своїх приятелів до руїни, послідовники Маркса щораз більше мусять відступати від його навчання, бо життя збиває його, а християни не потребують відступати від науки Спасителя, ані відкидати Його проводу, бо вороги Христа досіль не доказали і ніколи не докажуть, що Він помилився або завів когось у сліпий кут.

Якщо християнство часом опинялося в сліпім куті, то це було тільки тому, що самі християни або їхні провідники не йшли за навчанням свого Вчителя так, як були повинні це робити.

Читаючи Святу Євангелію, противники Христа, повинні зачати сумніватися про свої сумніви, які на їх думку мають більшу вартість аніж навчання Спасителя. Люди миляться й будуть завжди милитися, бо вони люди, а Христос ніколи не годен помилитися, бо Він є Втіленою Божою Правдою. Бог же не милиться і не може помилитися, бо Він Бог.

Не знеславлюй розкаяного грішника, але памятай, що ми всі провинилися (Сирах 8, 5).

THE MEASURE OF MOTHER-LOVE

by St. Alphonsus Liguori

Since Mary is our Mother, let us reflect on the greatness of her love for us. Love for their children is a natural inclination of human beings. St. Thomas says that this is the reason why the divine law imposes on children the obligation of loving their parents, but gives no express command that parents should love their children. For nature itself has so strongly implanted this law in all creatures. St. Ambrose remarks: "We know that a mother will expose herself to danger for her children, and even the most savage beasts cannot do otherwise than love their young."

Mary is our Mother, not according to the flesh, but by love. Hence it is only the love which she bears us that makes her our Mother. Here let us consider the reason for this love. For then we shall better understand how much this good Mother loves us.

The first reason for the great love which Mary bears to men is her overwhelming love for God. Love for God and love of neighbor belong to one and the same commandment. As one becomes greater, the other also increases.

What have not the saints done for their neighbor as a result of their love for God! Read the accounts of the labors of St. Francis Xavier in the Indies. In order to aid the souls of these poor barbarians and to bring them to God, he exposed himself to a thousand dangers, clambering about the mountains, seeking out poor creatures in their caves, where they dwelt like wild beasts. Behold St. Francis de Sales. To convert the heretics of the province of Chablais he risked his life every morning. For a whole year he crawled on his hands and feet over a frozen beam that he might preach to them on the opposite side of a river. St. Paulinus delivered himself up as a slave that he might obtain the freedom of the son of a poor widow. St. Fidelis persisted in going to preach to a group of heretics, though he knew that it would cost him his life. All of this and more were the saints led to do for their neighbor, because of their love for God.

Why does God love Mary?

But who has ever loved God as much as Mary? She loved Him more in the first moment of her existence than all the saints and angels ever

loved Him, or will ever love Him. Our Blessed Lady herself revealed to Sister Mary of the Crucified, that the fire of love with which she was inflamed towards God was such that if the heavens and earth were placed in it, they would be instantly consumed.

Since there is not one among all the blessed spirits who loves God more than Mary, so neither do we have nor can have anyone who, after God, loves us as much as this most loving Mother. If we were to concentrate all the love which mothers bear their children, which husbands and wives have for one another, and which the angels and saints possess for their clients, it would not equal the love of Mary for a single soul.

Secondly, our Mother loves us so much, because we were recommended to her by her beloved Jesus. Before expiring, He said to her: "Woman, behold thy Son." We were all represented in the person of St. John. These were the last words of her beloved Son. And the last recommendations left before death by persons whom we love are always treasured and never forgotten.

Why should we love Mary?

We are also exceedingly dear to Mary because of the sufferings we have cost her. Mothers generally love those children most, the preservation of whose lives has cost them the most suffering and anxiety. We are those children who have cost Mary so dearly. To obtain for us the life of grace, she was obliged to endure the bitter agony of offering her beloved Jesus to die an ignominious death. She was forced to see Him expire before her own eyes in the midst of the most cruel and unheard of torments. We are, therefore, her very dear children, for we have cost her such great suffering.

It is written of the love of the Eternal Father towards men, that "God so loved the world as to give His only-begotten Son." "So also," says St. Bonaventure, "we can say of Mary: that 'she so loved us as to give her only-begotten Son for us.'" When did she give Him? "She gave Him," says Father Nieremberg, "when she granted Him permission to deliver Himself up to death. She gave Him to us when she might herself have pleaded for the life of her Son before the judges."

Well may it be imagined that the words of a mother would have had great weight with Pilate, and might even have prevented him from sentencing to death a Man Whom he knew and had declared to be innocent. But no, Mary would not say a word in favor of her Son, lest she prevent that death on which our salvation depended. She gave Him to us, finally, a thousand and a thousand times during the three hours preceding His death. During the whole of that time she unceasingly offered the life of her Son in our behalf.

What gratitude, then, do we not owe Mary for this her act of love in sacrificing the life of her Son for our eternal salvation. God abundantly rewarded Abraham for the sacrifice he was prepared to make of his son, Isaac. But we men, what return can we make to Mary for the life of her Jesus, a Son far more noble and beloved than the son of Abraham?

From this stems another motive for the love of Mary for us. In us she beholds that which has been purchased at the price of the death of Jesus Christ. If a mother knew that a servant had been ransomed by a beloved son at the price of twenty years of imprisonment and suffering,

how greatly would she esteem that servant for this alone! Mary well knows that her Son came into the world only to save us poor creatures. And to save us He was pleased even to lay down His life for us. If Mary, then loved us but little, she would show that she valued but little the blood of her Son, for this was the price of our salvation.

Because all men have been redeemed by Jesus, Mary loves and protects them all. It was she who was seen by St. John in the apocalypse "clothed with the sun". She is said to be thus clothed, for as there is no one on earth who can be hidden from the heat of the sun so there is no one living who can be deprived of the love of Mary. For this reason, the saints rival one another in speaking of the goodness and love of Mary for all men.

But, if Mary is so good to all, even to the most ungrateful and negligent, who love her but little and seldom have recourse to her, how much more loving will she be to those who love her and often call upon her! Although this most loving Lady loves all men as her children, yet says Bernard, "she loves in a more special manner" those who love her more tenderly. Blessed Raymond Jordano even goes so far as to say that these happy lovers of Mary are not only loved but are served by her.

Oh, how much does the love of this good Mother exceed that of all her children! "Let them love her as much as they will, Mary is always the most loving among lovers," says St. Ignatius the Martyr.

What should men do to acquire Faith?

by M. Schudlo, C.SS.R.

Faith is not the achievement of moral goodness. Faith is a gift of God which comes from the revelation. When God reveals Himself to man He invites him to open his heart to His maker. There is no encounter between two friends of whom one is closed in himself.

When a man starts to believe in God and in what He has revealed, he has faith. But faith is not a *mere acceptance* of what God has revealed with no further demand on man's mind and heart. The truth which man accepts through faith is the good which must be loved, because the Truth is God.

When a man sins *occasionally*, he creates an obstacle to his faith, but not as serious as an habitual bad attitude of mind and heart. The greatest obstacle of faith is *pride*, as Our Lord has declared, blessing His Father for revealing Himself to simple people who resemble the children (Matthew 11, 25) and hiding Himself from the proud. Pride made the *Pharisees* attribute the *miracles* of Christ to *Beelzebul*, the god of the Philistines (protector from insects), because they despised the humble Preacher from Galilee (Luke 11, 15). The proud refuses to submit himself to the authority, even to the authority of God.

Another very serious obstacle to Faith is *sensuality*, that is, enslavement to the flesh, for devotion of the mind to the divine Truth is irreconcilable with total enslavement of the senses. *St. Paul* writes: "They make *foods* into their gods, and they are proudest of something that ought to think shameful" (Philippians 3, 19).

St. Paul also states that God has permitted pagans to fall into a shameful sensuality, because through pride they refused to worship Him (Romans 1, 22-25).

Faith calls for love

Faith calls for a loving readiness to listen to what God has to say to man. It is, therefore, inwardly impossible to accept faith without some movement of love toward God, Who is Love (1 John 4, 8). It must be at least an *incipient love*, manifested through *good will*. Faith springs from love and love springs from faith. Knowing and loving is directed to God, for faith is the light of the mind and the movement of the will. Such love is impossible when man is too much attached to his earthly possessions, as the example of the Gerasenes shows. They preferred their pigs to Christ and His Gospel (Luke 8, 37).

Act of faith is a moral act

The act of faith is a moral act, because it is a decision for God made by man. When a person believes, he not only recognizes God for his Father, but also binds himself to serve Him as His Lord and Maker. Thus faith lays claim upon man's whole life (Malachi 1, 6).

It is true that the act of faith is not in itself bound with a strong resolution to do all that God wants man to do, but it contains an obligation to obey and serve God without reserve. Our Lord tells us that faith without good works is *useless* (Matthew 7, 21-23).

When man does not do what God's law commands him to do, his conscience accuses him and he feels guilty, because of his bad conduct.

There is a contradiction in the mind and behavior of the sinner, because he fails to act in *conformity with his belief*, for which Our Lord condemned the Pharisees, comparing them with *whitewashed tombs* (Matthew 23, 27-28).

A sinner is less malicious than the *apostate* who gives up his faith, because he refuses to recognize God's supreme right over him. A believing sinner despite his sin is still aware of his condition and thus he can repent and return to God, because he still possesses the basis of conversion.

An empty, mechanical and sterile faith is useless (James 2, 24).

True Faith is a salutary Faith

Faith is a divine virtue, whose principal purpose lies in helping man to achieve his salvation. Man is saved when he returns to his Maker and God. *St. Paul* says: "It is impossible to please God without faith" (Hebrews 11, 6). If we do not please God, we cannot be saved.

The *Council of Trent* says: "Faith is the beginning of man's salvation, the foundation and root of all justification". St. Paul says: "The righteous finds life through faith" (Galatians 3, 1).

Faith helps man to avoid evil and moral destruction. *St. Paul* adds: "It is by grace that you have been saved, through faith" (Ephesians 2, 8).

When faith loses its dynamism of action it is dead, St. James says (James 2, 26).

Salutary faith has an inner relation to Christ, because He is the source of our faith, since He completes and perfects it. Through a loving faith Christ lives in our hearts, St. Paul says (Ephesians 3, 17) and secures *eternal life* to us (John 3, 17).

Living a salutary faith frees man from an exaggerated lure and glamor of earthly possessions. *St. Paul* writes: "I look on everything as much as rubbish, if only I can have Christ and be given a place in Him" (Philippians 3, 8).

Faith that *God exists* and rewards the good and punishes the bad is necessary for salvation, while the knowledge of Christ is necessary for those who know Him. Christ is also the source of salvation even for those who actually do not know Him.

The gifts of the Holy Spirit unlock the richness of faith and help man to understand its beauty. They give him clarity and joy. The antithesis to this joy is spiritual dullness and blindness to the loving confidence in God.

Credulity, uncritical acceptance of ill-founded opinions and a hasty readiness to believe in private revelations and prophecies are also opposed to the enlightened faith.

Why should we accept God's Revelation?

The *formal object or the motive of faith* is the *authority* of God Who reveals Himself. Man accepts the revelation, because He knows that God can neither deceive nor be deceived. God knows everything and at the same time He is truthful to man.

The *first Vatican Council* says: "This faith which is the beginning of human salvation, the Catholic Church professes to be a supernatural virtue by which, through the inspiring and helping grace of God, we believe as *true* the things revealed by Him, *not on account* of the intrinsic evidence of the things perceived by the natural light of reason, but on *account of the authority* of God Himself revealing, Who can neither be deceived nor deceive".

It is evident from this statement that the *authority* of the Catholic Church is not even a *partial motive* of divine faith. If a person believed in the Gospel teaching, because the Church tells him to do so, he would not have a supernatural faith, necessary for salvation, for the motive of a theological virtue must have some divine attribute, such as God's wisdom and truthfulness in the matter of faith.

Two other assents

Besides assenting to what God has revealed to man on His own authority, two other assents are required of a Catholic, that is, *ecclesiastical faith* and *religious assent*.

By *ecclesiastical faith* we accept all those truths which are not contained in divine revelation, but are intimately connected with it and have been defined by the Church, for if the Church cannot infallibly define them, it cannot properly and efficaciously defend the true deposit of faith.

The Church is infallible when it defines the truths contained in the revelation, such as the truth that Christ is God. When she defines the truths connected with the revealed truths, we must accept them with *ecclesiastical faith*. An example of such faith is the belief that canonized

Saints are in heaven.

The *religious consent* is the acceptance of those truths which the Church proposes *authoritatively*, but not *infallibly*. Although such statements are *not infallible*, a Catholic trustingly gives his assent to them, because he knows that the Holy Spirit guides the Church and preserves it from errors, at least in the *essentials*. An ordinary Catholic is bound to accept such teaching of the Church and comply with it. But there are exceptions to this rule. An *expert* who knows the subject, can sometimes doubt or even deny some of such teachings. If he has the reasons to do so, he is bound to communicate his reasons and objections to the teaching authority of the Church. If a Catholic contradicts or denies a matter of the ecclesiastical faith, he sins *not against the divine faith*, and therefore he does not deny his faith. His sin is disobedience to the Church which has been commissioned by Christ to teach all the nations (Mark 16, 16).

Some say that it is a *mortal sin* to deny an article proclaimed by the Church which should be believed with the ecclesiastical faith. An example of such matter is the question of *artificial birth control* on which the Pope has published the encyclical, "Humanae Vitae".

Sometimes the Pope makes statements in the *Encyclicals* which must be accepted with ecclesiastical faith and given a *religious assent*.

What must we accept from divine Revelation?

The material object of faith are all the truths revealed by God. Man is bound to believe the *public deposit* of faith, as Our Lord said: "Go into the whole world and proclaim the Good News to all creation. He who believes and is baptized, will be saved, and he who does not believe will be damned". (Mark 16, 16).

When a man believes, he must believe even the truths which are not *important*, for instance, the flight of Christ to Egypt, because the authority of the revealing God stands behind them (Matthew 2, 13-15).

Private revelations

Private revelations should be believed by those who receive them, although *St. Theresa of Avila* (1515-82) denies it, saying that even the persons who receive such revelations are not bound to believe in them.

No one else, however, is *bound* to believe what a private revelation says. The only assurance that a private revelation comes from God is the *miracle*, performed with the express intention of confirming the prophecy or revelation.

Persons for whom the revelations were not intended, are bound to respect them, especially when there is good evidence that they came from God.

Explicit and implicit Revelation

We must believe what is explicitely revealed, for instance, that all the Apostles received the Holy Spirit on the Pentecost Day (Acts 2, 4).

We must also believe those things which are *implicitely* revealed; for instance, the Bible says that all the Apostles received the Holy Spirit. Implicitely it says that St. John, being an Apostle, has also received the Holy Spirit, although the Acts do not mention his name.

No new Revelation

God's public revelation ended with the death of the last Apostle. The revelation of Christ is *final*. There will be no revelation that would *substantially* change the way of salvation, shown to us by Christ.

Although there is no new revelation, there is a steady development of the revealed deposit in the sense that the Church, with the passing of the time, understands better these divine truths.

If private *revelations* cannot change the Revelation given us by Christ, and do not add anything substantial to it, what is their purpose? Their purpose is the following:

"They are God's *commands* and *instructions* to the Church in a concrete situation, showing us what to do when we find ourselves in certain circumstances of history". Thus they are not superfluous or useless. They give men *concrete advices* which cannot be drawn from the general principles of the Gospel or theology by the theologians or hierarchy who are responsible for the spiritual welfare of mankind.

Our Great Ukrainian Woman Writer

(1863-1942)

Do you know that in the field of Ukrainian literature, the most outstanding and prolific woman writer is none other than Olha Kobylanska?

This novelist, with her inherent qualities, dreams, fantasies, profound psychological understanding and love of mankind, sensitive feelings and appreciation of Mother Nature, found expression in her many creative writings for which she was given great acclaim and high recognition during her lifetime. Who was she? What were the influences in her life and family background that made her the foremost Ukrainian literary figure amongst women writers?

Olha Kobylanska was born November 27th, 1863, in a small town of Gurahomora near the mountains in Bukovina. Her father whose vocation as a Ukrainian investigating judge necessitated frequent moves for the family, was highly respected, hard working and stern, demanding the best from his children; her mother, Maria, came from a German family whose member, Z. Werner, was a great German romantic poet.

While living in Suchava, Olha met the daughter of Nicholas Ustianovich. Perhaps at this very early age began her life's career, for Olha spent hours relating her childish fantasies to her little friend who listened attentively. Another audience, though more critical, was Olha's older sister to whom she described things that had impressed her: animals, trees, sky, other young girls, and angels. Olha had a dream world of her own and enjoyed telling someone about it.

When Olha was about nine years of age, on account of her father's ill health, the family moved to a little town of Kimpolung situated in between the mountains. Olha began to study German in a public school where she came under the fine influence of her teacher and friend, Mrs. Miller, until she completed five grades. Although very anxious to continue her studies Olha had to leave school. Since it was the custom in those days to give sons the best possible education, her father's small salary could not

also include her. However, realizing that Olha had ability and natural aptitude for learning, her father arranged for a private tutor to teach her the rudiments of the Ukrainian language.

In a short while, Olha had a basic scholastic background and then she had to continue studying on her own. Her knowledge of German enabled her to read the works of famous authors such as Shakespeare, Goethe, Schiller, Godfried Keller, Ibsen and many others. By the age of fifteen, Olha had acquired knowledge equal to that of a student attending high school. She was hypnotized by her new world found in the books she read and so she continued with even greater enthusiasm.

Since mountains always held a great fascination and mystery for her, Olha spent hours walking through the woods, and taking hikes high up on the mountains. She walked alone. She seemed to commune with everything around her; she spoke to the many little animals that scampered across her path. She breathed deeply the fresh stipulating heavenly air and enjoyed the silent strength, grandeur and incomparable beauty of the mountains. She observed the size, the shape and colour of the fir trees. She listened carefully as if discovering great secrets in the songs of the birds, in the rippling of the mountain stream where she often bathed her tired feet. What could be more beautiful and more inspiring than the sights around her! These walks and hikes filled her with awe and wonder, stirring the very depths of her soul!

Upon her return, she visited her friend, Anna, to whom she recounted her observations, any happenings, and her many thoughts about nature and life. Through her association with Anna, she met many whose spoke favourably about the Ukrainians. This warmed Olha to them and encouraged her to learn more about her father's people. Although no Ukrainian books were available at that time, Olha did read all the newspapers and pamphlets written in Ukrainian that occasionally found their way to the Kobylanski home.

At the age of thirteen or fourteen, Olha began to write poetry in German; but, somehow this did not bring her any satisfaction. She yearned to do something else, but what? For this reason, she was often very melancholy and depressed. Once she turned to drawing scenes, as she had done in school, but that too was not enough to express fully that burning desire within her. She had to do something more tangible, more rewarding! Her outlook on life became wider and she began to think more deeply and seriously as she read the current events and about the women activities in the Ukrainian communities.

Olha's desire to share her thoughts with someone was never fulfilled. There were friends, yes; her brothers who visited briefly while home during vacation months, but there was never enough time to share her many thoughts, to explain her many questions about the deeper philosophy of life that was formulating in her widening horizon. Nothing seemed to satisfy her.

Not until eighteen years of age did Olha make the acquaintance of one who did have an answer for her ardent hopes and prayers. She was the one, Olha had been waiting for all these years. A miracle had happened, as if a great radiance had illuminated her way through the mist!

This bright ray of light was Sophie, the daughter of Dr. D. Okunewski who made Olha feel as if she were reborn. Why? Because she convinced Olha to write in Ukrainian, and to help her get started Sophie taught her phonetics and gave her Ukrainian books from which to study. Soon after, Sophie introduced Olha to Natalia Kobrynska and the two encouraged Olha to learn to speak, to read well in Ukrainian and eventually convinced her that it was her duty to write in Ukrainian, not German.

That was the challenge for which Olha had been waiting all those years! That was the turning point in her writing career.

Halia Hawryluk-Charney

NEW CATECHISM

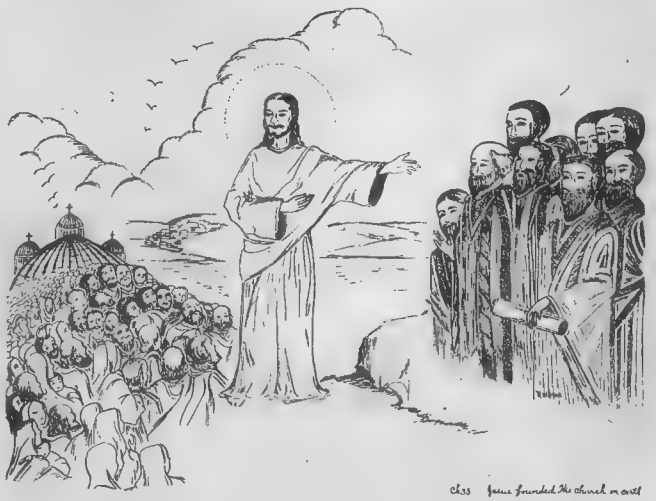

Ch33 Jesus founded His Church on earth

THE HOLY SPIRIT GIVES LIFE TO THE CHURCH

I believe in the Holy Spirit and the Holy Catholic Church.

CHAPTER 33

JESUS FOUNDED HIS CHURCH ON EARTH

"Jesus set Himself to preach and proclaim: "Do penance, for the kingdom of heaven is close at hand!' " (Matthew 4, 17). Many people listened to Him and took His teaching seriously. He chose some of them and made them His Apostles. There were twelve such Apostles.

An Apostle is someone sent on behalf of someone else. Jesus sent His Apostles out to preach the Gospel to the people. "He formed a group of twelve who were to be His constant companions. His intention was to send them on preaching tours" (Mark 3, 14).

He gave them power to drive out the devils and to work other miracles, and they used it (Mark 3, 15; Luke 10, 17; Matthew 10, 1).

These twelve Apostles were the leaders and teachers of His Church Jesus trained them for three years. All the followers of Jesus were to be one Church under the leadership of the Apostles, who formed a college.

To prevent disorder, Jesus chose one of the Apostles, St. Peter, and appointed him the leader of this Apostle College. Thus St. Peter was made the Head of the Apostles and supreme leader of Christ's Church. "You are Peter, and upon this rock I will build My Church, and the gates of hell shall not prevail against it."

"I will give you the keys of the kingdom of heaven, and whatever you bind on earth shall be bound in heaven, and whatever you shall loose on earth shall be loosed in heaven" (Matthew 16, 18-19).

Thus Peter is to the Church what a solid foundation is to a house. It keeps it together and preserves it from falling apart.

By His death Jesus won the new life of grace for all His followers and He told the Apostles to give that life to all men: "Go into the whole world and preach the Gospel to all men. He that believes and is baptized will be saved, and he that does not believe will be condemned" (Mark 16, 15-16).

QUESTIONS

1) *How many Churches did Jesus found?*
Jesus founded just one Church.
2) *Why did Jesus found His Church?*
Jesus founded His Church to continue His work of salvation among men till the end of the world.
3) *How does the Church help you to save your soul?*
The Church helps me to save my soul by letting me know the teaching of Jesus and by giving the new life of grace (which Jesus won for all men) to my soul.

SCRIPTURE

You are a chosen race, a royal priesthood, a holy nation, a people that is God's possession, that you may proclaim the excellence of Him Who called you out of darkness into His marvelous light. You, who were not a people, have now become the people of God (1 Peter 2, 9-10).

PRACTICAL RESOLUTION

I will thank Jesus for the privilege of being a member of His Church through which He leads me to heaven.

LITURGICAL PRAYER

Chief Apostles and Teachers of the world, implore the Lord of all so that He may grant peace to the world and show great mercy to our souls (Tropar of Sts. Peter and Paul).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, bless the hierarchy of the Church, the Pope, my Bishop and my Pastor.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:
1) Who is an apostle? Who were the Apostles before Jesus called them to help Him to preach the Gospel?
2) Can you become an apostle of Jesus? How?
3) How can you be an apostle of Jesus in your home, at school and in company of others with whom you go to school or play?

My Missions in Argentina

by M. Schudlo, C.SS.R.

(*Province of Misiones—continued*)

Most Ukrainian Catholics live in the province of Misiones which is very beautiful, full of hills, slight elevations, trees and flowers. Snow almost never falls in this province which is semitropical. Our people are farming and many of them have some business, usually grocery stores. Some husbands work on the farm, while their wives take care of the stores. Many farmers have tractors, but still a considerable number of them use oxen for farm work, because the ground is stony and hilly.

The Basilian Fathers serve the spiritual needs of our people. Their center is the city of Apostoles. They have 42 churches to serve. The church services are held once or twice a month in those farm churches. Although the Fathers serve so many centers, they don't have any car or even a jeep, because they cannot afford it. When one of them said to the congregation of a colony that he cannot pay his way with 300 pesos (about 90 cents they give him as renumeration for the church service, a woman told him: "So don't come. We lived for so long without a priest and we were all right. We can continue without your services for the future too".

The people are not financially educated to support their pastors. All they pay them is the amount they spend on the bus to get to their place, and nothing more. I asked the Fathers why don't they ask for a decent remuneration, and they replied: "If we ask for money, they will not come to church".

Preaching mission, I stressed the obligation of the faithful to support

their priests, and I did it at every mission I preached. I do not know what results it will bring.

The Spaniards discovered the province of Misiones in 1541. Between 1617-1767 the Jesuits governed the province, both as pastors and civil administrators.

After the first four missions I had a chance to visit the famous Indian village, the so-called "Reducciones" at St. Ignacio, near Posadas. It is a village, built by the Jesuits for the Indian population which they taught the Christian faith and also many trades. There were many such villages, but practically all of them had been destroyed after the expulsion of the Jesuits in 1767. The village at St. Ignacio lays in ruins, but the ruins are well preserved as a national heritage of the province.

The village is half a mile long and wide. It is surrounded by the stone walls to protect the inhabitants against the invasions. The Jesuits built a big church, a one room dwelling for each family, a public place, and trade schools. They were capable administrators and the village flourished. When the Jesuits had been expelled for mixing too much with politics, the Dominican monks took over, but they could not manage the situation, and the village began to disintegrate. The Indians left it, the bandits attacked it and the Paraguayan army pillaged it in 1845.

The Jesuits built a college at St. Ignacio, a hospital and a cemetery. It was a real spiritual and cultural center for the Indians, called here guaranis.

I visited also a hospital of the lepers in Posadas. There are some 3,000 lepers in Argentina. The government built eight hospitals for them. The Nuns take care of the hospital. I took a photo of a leper boy. His face is deformed by ugly excrescences. I asked a nurse whether the leprosy is cured in these days: "Not completely", she replied. "Even when a person is somehow cured and leaves the hospital which so many do, he must take the pills for the rest of his life. If he stops taking them, the leprosy comes back. Once a leper—leper forever".

The Latin American people are very proud of their countries. When I was visiting the Falls of Iguazu, I met a group of the Paraguayan school children. I asked them who they were. A twelve-year old boy replied: "I am a Paraguayan. My blood demands that I be a Paraguayan! "I smiled at him and said to the doctor whom I met on the bus: "See what an education can do with a child".

The news from the exterior are very scarce, for instance, in Argentina, while the news of the country are continuously 'pumped' into the people's ears, the achievements are disproportionately exaggerated, and thus the people think that there is nothing better and more beautiful than their countries. The low standard of living and the low salaries do not permit people to travel abroad and thus correct the false idea of the world which they have formed for themselves about their country.

I met a director of a radio station in O., a city of some 25,000. I asked him why the news from the exterior both on the radio and in the country press were so few and so shabby. He replied: "Our listeners and readers are not interested what is going on abroad". When I added that there are people who listen to the Voice of America or BBC from London, he

replied: "But how many? I myself am not interested in such news!" And he was director of a radio station!

Coming back from the Iguazu Falls I met two men who asked me: "Which Falls are nicer, ours or Niagara?" I knew they wanted a word of praise for their Iguazu Falls, so I said: "Both are wonderful, but they are different". They smiled at me and added: "You're a diplomat". These gentlemen criticized the American enterprizes in their country for exploiting the national resources, but they also added: "But the American people do not know about it".

I asked a doctor whom I met on my way to Iguazu why there are so many strikes in Argentina. He replied: "The workers are not Communists, but the Communist activists use the unhealthy social situation of the working class to their profit and purposes".

The farm products in Argentina and other Latin American countries are cheap, while other things, such as cars and machinery are very expensive, hence comes the ill feeling and discontent of the farmers and workers. It must be stressed, however, that the standard of living in Argentina is much higher than in other countries of this hemisphere.

1) *Mission in Panambi* (19-25-X, 1969)

It is a farm parish of some 12 families, 70 m. from Posadas. I came by bus from Posadas to Obera, and from Obera to Panambi in a jeep. Few Ukrainians have a car. Some have jeeps or small trucks. Panambi has a little old church with two small sacristies, but no parish house. I slept in one sacristy, and worked in another. None of them had windows. I asked a parishioner to cut a hole in the wall of one of the sacristies. He cut out a piece of the plank, put some glass and there was a window! The sacristies were infested with small mosquitoes which penetrate the bed in which a person sleeps and mercilessly bite him. The bitten spots swell and itch terribly for three days, and then they open into wounds. It takes more than two weeks for them to heal. I was never so bitten by the mosquitoes in my whole life.

The little church is built upon a hill. You can see beautiful farms all around on other hills and elevations. People cultivate tea, tobacco and mate bushes. They plant maiz and other kinds of vegetables. The parishioners have started a new brick church, but it is not yet completed.

People said: "Father, we need rain". I replied: "Let's pray for it", and we did pray. The following day the good Lord sent such an abundant amount of rain that few people were able to come to church in the evening.

It was a very nice mission. The church was jammed every night by old, young people and the children. During the mission I visited 10 families. They were nice to me, although some of them were Protestants. While visiting a family, I noticed four criollos cutting the tops of the tea bushes. "How much do you pay them?" I asked the farmer. "Not much. About 1.00 a day, if they work hard", he replied. "These people", he added, "can work hard, but not for themselves. The trouble is that they spend in two days what they make in one week. They are paid on Friday night. Then they go to drink and eat and make "fiestas". On Monday, they come back, asking for advanced money, because their children have no bread at home. I tell them: "Why do you have to spend all the money

on Saturday and Sunday? Why don't you save some for the rest of the week?", and they reply: "When we take a drink, nothing seems to matter. We must go to the bottom". There are, however, some criollos that behave differently. They are good farmers and know how to save and use wisely what they make. Their children are well trained by their parents, so they act as their parents do, a policeman told me: "All depends from the education the children get at home". Unfortunately such criollos are few, a drop in the bucket.

The mission ended on Sunday with a procession with a new mission cross which was planted in a brick monument, built by four young men.

2) *Mission in Obera* (25-X-2-XI, 1969)

Obera is a city of some 25,000. It is built upon several hills. We have a little chapel there, and the mission was preached in that chapel. The Latin church is very big and modern. Many Ukrainian Catholics attend church services in that church. I urged the parishioners of Obera to start a church of our Rite, or they will lose all their young people and children. They promised to do so. There are some 200 Ukrainian Catholic families in Obera, and their number is steadily growing, for many people from the farms move to the city. I have visited 27 families, inviting them to the mission. People started coming nicely to the mission, but frequent rains spoilt this mission to a great extent.

Men built a new mission cross. It was so heavy that it was impossible for six men to lift the cross bar. The cross was 30 ft. high.

I have visited the local radio station and had an interview which was broadcasted twice. They asked me what I thought of Argentina. "It is a nice country", I replied. "How does it compare with the U.S.A.?" they wished to know. "It's a completely different world, separated by its mentality, the way of living and working from the U.S.A.", I told them.

The Catechists who came to Argentina from Brasil in 1948, have a big house in Obera. There are 10 of them; some are already Argentinian. They teach catechism and take care of the chapel. They give lessons of Ukrainian language and dances. Every Saturday they broadcast from the local radio station. In their broadcasts they have announcements of the church services for the whole district, the Ukrainian songs and a speech. Unfortunately, the whole broadcast must be in Spanish except the songs. The Catechists asked me to make a speech for their broadcast. It took me about one and one-half hours to prepare it in Spanish. I told the listeners about my missions and work in Argentina. Since many non-Ukrainians listened to it, I gave a general idea about the Ukrainians of Argentina.

Here are some excerpts from the speech:

"There are some 125,000 Ukrainian Catholics in Argentina. Outside of the province of Misiones, few Ukrainians go to church regularly, because they were without their priests for some 30-40 years. The example of the Catholics of the Latin Rite was rather negative. . .

"You are fortunate that the good Basilian Fathers serve your spiritual needs for so many years. . .

"After so many disillusionments during the missions in the regions of great Buenos Aires and Chaco where relatively few people were interested in the missions, I began to breathe with enthusiasm when I came to the

province of Misiones.

"We must preserve our Eastern Rite in this country. Do not listen to the false propaganda, that Latin Rite is Argentinian and ours is European. Both came from Europe and for this reason both are European.

"Our church needs many priests. . .They must come from your families. If you love your Church Rite, send your sons to our seminaries, or pretty soon your churches, built with such sacrifices, will be closed down for lack of priests.

". . .Dear parishioners of Obera, let me ask you: 'Do you have any pride? The farm parishes which count 20 or 30 families have beautiful churches, and you?. . .What do you have? A little chapel. . .I hope that after this mission you will build a nice church of our Rite which will be an ornament of the city in which you live and work, and from which you shall one day go to heaven or to hell".

The mission ended with the implanting of the big cross in front of the new church which the parishioners decided to build, and they told me that they would start it pretty soon. Let's hope for the better...

3) *Mission in Asuncion* (2-9-XI-69)

Asuncion is a little town of some 3,000. We have a church there in which the mission was conducted. The first night not too many people came. I urged those who came to visit as many families as they could. I did the same, visiting 19 families. As a result of this visiting the attendence doubled.

I lived in a little, one room house by the new church. The house was the original chapel before the new big church was built. The Basilian Fathers from Apostoles come here once a month to celebrate the Divine Liturgy. Every evening there were Mass, two sermons for all, and a special instruction for the children and young people.

A taxi man brought me from Obera to Asuncion. On the way he told me that a month ago he had been attacked by two bullies who asked him to drive them out of town to visit their sick mother. They robbed him of everything and told him: "Behave yourself, or we will kill you. Killing people does not bother us, because this is our way of life". Fortunately he succeeded in escaping from their hands. He ran 19 m. at night to reach Obera.

A week later the same bullies attacked another taxicab. He went to the police and described the attackers. The police notified the radio, the bus companies, etc. One of the attackers was caught by a bus driver who handed him over to the police. When the police started "examining him", he began to "sing like a bird", one policeman told the driver. So now he is in jail while his companion hides somewhere in Buenos Aires. It is forbidden to extort confessions through tortures or beating. . .but "things can be done in such a way that there is no trace of any beating, and the suspect sings like a bird", a policeman told me.

Many people started coming to the mission services .We had to double the number of the pews. Unfortunately at the middle of the mission it started to rain. The rain was very heavy. It rained for three days. Many people could not come to church, especially those who live on the farms.

The rain stopped on Saturday morning. People came again to church. The roads were so muddy and flooded with water that the buses could

neither go nor come from Apostoles, where the Basilian Fathers have their center.

The mission ended with a High Mass, the procession with the mission cross and the sermon with papal blessing. The parishioners cleaned the old mission cross and painted it. They built an elevation for the cross, because formerly it was planted in the ground. A man said to me: "Father, why do we need the elevation? Let us do it fast and cheap". I replied: "Jesus Christ deserves the best".

People asked for the religious articles. I had none. They were a little disappointed, because the other missionaries always brought them.

4) *Mission in Union* (9-16-XI, 1969)

Union is a farm center. The brick new church is dedicated to St. Stephen. The colony has some 30 families, but some do not come to church.

We had to do through Apostoles to get to Union. Apostoles is the Ukrainian center of the province of Misiones. The Basilian Fathers and the Basilian Sisters have their monasteries there. These are big buildings. The Sisters have a school too.

I visited both places. 250 Ukrainian Catholic families live in that city which has some 10,000 inhabitants. The city is situated upon little hills. It presents a nice view.

We went to Union from Apostoles. The people were already waiting for us. The mission started with a high Mass, two sermons for all the parishioners, and an instruction in Spanish for the children and young people.

The weather was very nice during the whole mission. The people came numerously to the mission services, both old and young. Young men built a brick elevation for the mission cross and the older made and painted a new cross.

I lived all week in the sacristy, because there was no other place to stay. The views around the place are very beautiful. You can see the farms all around on the slight elevations and hills. The farms are planted with tung trees, tea, mate bushes, maiz, etc. They are well cultivated. I went to see the muddy ground where the farmers sow rice. The rice is seeded in the mud. When it is some 20 inches high, it must be flooded and left to grow in the water. It needs some 10 inches of water to mature.

Our people are financially well off. Some of them have cars, some trucks, but most of them still use horses. They came to church in horse wagons.

After the mission a parishioner drove me to the nearby town Virasoro where I took the bus and returned to Buenos Aires. The trip lasted 20 hours.

A Ukrainian parish was making a drive for funds for the new church. A sister was making a collection during the picnic. A man refused to contribute, saying: "I owe nearly everybody in this town already".

The Sister replied: "Don't you owe anything to the Lord?"

The man said: "Yes, I do, Sister, but He is not pushing me like my other creditors".

1) *I know two persons who hurt one another, and one of them does not want to forgive and be reconciled with his offender, but both go to confession. How do you explain it? Will God forgive them their sins?*

No, God will not forgive the sins of the one who refuses to forgive his fellow man, as Christ has clearly told us, ordering us to be "reconciled to your brother, and then come and offer your gift" (Matthew 5, 23-24). This is why, when we have offended our fellow men, we must also acknowledge our fault and ask forgiveness, otherwise our confessions are worthless in the eyes of God. Our good relations cannot be re-established with God, unless we get reconciled with those who have offended us, at least from our side. Confessing our guilt to an affable priest is not as hard as confessing our fault to those whom we have hurt.

An ignorant person who does not even realize that he has hurt someone, cannot be bound to ask forgiveness. Forgiveness can be made in various ways, for instance, a greeting, a gesture of friendliness, a service offered, etc. It is not easy to acknowledge our guilt and to ask forgiveness from those whom we have hurt, but we must not run away from it. The preachers should stress the obligation of asking forgiveness. And we must ask forgiveness even when the offended person hates us and refuses to be reconciled with us. But there is also a limit to it, too. If he has been asked or greeted two or three times, and he spurned our readiness to reconciliation, he should be left alone. He will be responsible for his obstinacy. The other person is free to approach the Sacraments.

2) *I attended a funeral during which the priest said: "This man was a good man. He received Holy Communion and the anointing of the sick. I am sure his soul is now in heaven, enjoying the beatific vision". How did the priest know that the soul was in heaven?*

He did not know it, unless he had a special revelation from God which we doubt. Many things are said which are not necessarily true. No one knows but God where the souls go. We will know it at the end of the world. Even St. Paul did not know where he would go after death, and therefore said: "I treat my body hard and make it obey me, for, having been an announcer (herald to the Gospel) myself, I should not want to be damned" (1 Corinthians 9, 27).

If the man was a good Christian, we could be morally sure that he saved his soul, but it is not an absolute certainty.

3) *Can a person be a good theologian and a bad Christian?*

Yes, he can be both, if he does not do in life what he knows and explains as God's truth and will. There are also many laymen who know their faith well, but lead a bad un-Christian life. Christ will tell such people some day: "I have never known you. Away from me, you evil men!" (Matthew 7, 23).

4) *Why must we confess our sins even when the sins have been forgiven through an act of contrition, that is, perfect sorrow?*

The sins must be confessed, because such is the will of Christ. All the sins must be submitted to the power of the keys: "Those whose sins you shall forgive, they are forgiven" (John 20, 23). Catholics are bound by the Church to confess their mortal sins at least once a year during the Easter time. If they have no mortal sins, they are not bound to go to confession even once a year, but they must receive Holy Communnion. Good Catholics go to confession once every month or even once every two months and receive Communion every time they can. It is a good practice which should be encouraged among our people.

5) *Why is love so important in marriage? Are there not other things that can keep people together?*

Yes, there are many things that can keep married people together, for instance, children, security, companionship, etc., but love is the most important among them, because without it all other things have no value at least for many married men and women.

In a harmonious marriage a man and a woman live together and know that they belong to each other and live for each other, even when the pressure of the day makes common life difficult. Their marital love colors all their activities, because they live for their children, if they have any. The love of a good wife helps a husband to go through his dull workday.

6) *Why did Judas betray Christ to his enemies? Did he not believe in him?*

Judas, the unfaithful apostle of Christ, is the symbol of traitor, and he was always so treated by Christians. The Bible offers little information about his past, that is, the time before he had joined Christ. His last name was 'Iscariot' which some biblical scholars explain as 'hypocrite' or 'liar', because this word has such meaning in the Aramaic language.

Some say that Judas was sincere when he joined Christ. He thought of him as a political Messiah. When Christ refused to mix up with the Jewish politicians and patriots, start a rebellion against Rome and declared to Pilate, "My kingdom is not of this world" (John 18, 36), Judas, a fanatic patriot, began to hate him. He was a bitter and vindictive man. The love of money may have given him the last push to betray the Lord to the high authorities of the Jewish people.

When Judas saw the Lord condemned to death, he was shocked, but we do not know why. Perhaps the remorse overcame him. He went to the high priests and declared: "I have betrayed an innocent man" (Matthew 27, 3). Was he hoping to change the sentence? We do not know. Was he hoping that Christ would declare himself Messiah during the trial, chase the Romans out of Palestine, and become himself king of a liberated

Palestine, thus bringing the dream of the apostles to a reality? We do not know, but the Lord did not do it.

Full of despair, Judas went and killed himself. Had Judas thrown himself down at the foot of the cross and begged forgiveness, the dying Christ would have forgiven him, as he forgave Peter who denied him. And then Judas would have become, despite his betrayal, saint Judas, the Apostle, a model for all repentant sinners.

Canadians or Ukrainians?

Roman Kravec, OSBM.

Perhaps it would be wise to ask this question less brusquely, for many people do not see any contradiction between these two terms. However, there is a difference in the mentality between persons who identify themselves, respectively, as "Ukrainian-Canadians" and "Canadians of Ukrainian origin". One could almost say there is a clash of mentalities. How one identifies himself shows, unconsciously perhaps, his attitude, his priorities. Thus, a "Canadian of Ukrainian origin" is likely to value his Canadian citizenship more than one who identifies himself as a Ukrainian-Canadian. How to strike the balance between these two aspects of our life?

We must realize the privileges and obligations of citizenship. If we are born in Canada, let us not take it for granted. It, like any democracy, is easily squandered away if the citizens don't care. Many a country has lost its independence this way. An apathetic peasantry was, in fact, one of the factors in Ukraine's abortive struggle for independence.

Along with a greater involvement as citizens comes our involvement in the community. Our awareness of our community is what prevents the formation of ghettos, or breaks down such barriers where they exist. There is nothing sadder than to find people deliberately cultivating a ghetto mentality. This, we—Canadians of Ukrainian descent—cannot allow to happen.

Integration, not assimilation. If we intend to contribute to the community, we must integrate in it. However, to do so, we must have something to contribute. Those who don't, assimilate themselves with the community, and besides the personal negation of principles this sometimes involves, such a person is a deadweight on the community—he has not contributed his fair share of culture.

In Canada, we are laying the foundations for a nation based on the patterns of a mosaic—many little multicolored stones, cemented together and forming a harmonious unity. It is essential in this view of our destiny that we retain our heritage, our Ukrainian culture, so that our contribution may be worthwhile.

Why is the solid basis in Ukrainian culture so important? It is important if we want to be respected. Should you admit that you are of Ukrainian origin to anyone, he will probably ask you something about Ukraine. Do you know the language? And if you reply negatively, he will likely have a lesser opinion of you than he could have had. Con-

versely, we all seem to respect a man who knows many languages. We seem to realize that each language is a key to a whole new culture, and we assume that the man has profited from his keys.

If we want to make a contribution to the Canadian way of life, we need to hold on to our Ukrainian culture. Otherwise, we shall have nothing to contribute! And if we don't have anything to contribute, we might as well hide. Which is what usually happens: such a person changes his name and never admits to his origins.

Maybe some "Anglo-Saxons" are happy that they have "assimilated" a "foreigner", but as far as Canada is concerned, I think it has suffered a loss. Just as American deserters are doubtful contributors to Canada's "health" as a nation, so assimilation will gain nothing for our country. The words of our immortal poet Taras Shevchenko come to mind:

Wretched is the fettered captive,
Dying, and a slave;
But more wretched he that, living,
Sleeps, as in a grave,
Till he falls asleep for ever,
Leaving not a sign
That there faded into darkness
Something once divine.

Housewife--An Inferior Job?

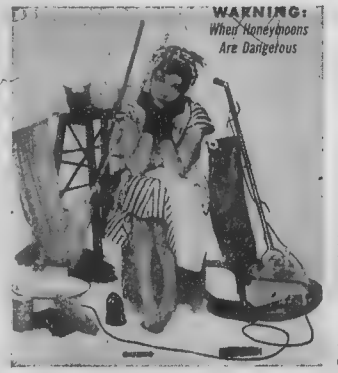

For most women the way to heaven is by means of marriage and children. And yet for so many, these things are little more than incidental to their worldly careers. A generation ago mothers or childless wives with careers outside their homes were almost unknown, but today they are commonplace.

One reason given for wishing to work outside the home is economic. Young people, used to high wages, find it difficult to adjust to managing with one salary to support a family. There is the ever-present need to keep up with the Joneses. They become victims of over-commitment to hire-purchase and so a second income is necessary.

In an earlier generation this would have been considered a reflection on the husband's ability to support his wife and family. But in an earlier generation couples didn't buy houses, cars and other expensive things

until they could afford them out of the husband's income. Occasionally, to provide special advantages in the material field for their children, mothers will take full-time jobs outside the home, thus depriving their children of vital mother love and care during their formative years.

The only inference one can draw from this reasoning is that those mothers believe that the things they can earn are more important for their children than taking care of them themselves.

The prevalence of smaller families today, coupled with earlier marriages, is probably another factor influencing mothers to return to their worldly careers. When one reads statistics to the effect that in the United States half the mothers have given birth to their last child by the age of 26 years, it is logical to expect that their energies are more likely to be channelled outside the family.

But often it seems mothers are anxious to return to their careers in the world simply because they find being a full-time wife and mother boring. Housework is menial. The lack of adult company for most of the days weighs heavily on them. Conversation constantly geared to toddler and pre-school level lacks stimulation. And most of these difficulties are traceable to mental attitudes.

From early childhood, mothers can teach girls a sense of pride in being feminine. They can inspire in them the conviction that the specific role of woman, wife and mother can rival any career in the world for fascination and stimulation.

In our present-day school system few teachers highlight or even hint that marriage and motherhood in themselves comprise an exciting career. The focus in school, for girls the same as for boys, is on scholastic achievement, and ultimately applying that to careers in the world. Extra-curricular activities for girls are largely the same as for boys, or imitations of them.

Same Outlook

Finally, at the end of their formal education, girls have usually acquired the same outlook as boys. They aspire to the same things in the matter of careers. They learn to judge occupations in terms of salary, advancement and worldly prestige. So that, when the time comes that their feminine instincts lead them into marriage, their attitude is largely that they are giving up so much, instead of really launching themselves on an exciting, full-time career.

Because of the emphasis that has always been placed on their scholastic achievements, and the fact that their new life appears to be quite divorced from the role for which their formal education, at least, has prepared them, their attitude becomes one of marking time until they are again free to "go back to work."

Meantime they are "just housewives," "also rans" career - wise. Usually, whilst the first rosy glow of marriage lasts, these things will not worry them. But life goes on, and as they become more inured to the charms of their husbands ,and as the children begin to arrive and the daily schedule gets tighter, they think more of what they gave up for marriage.

The life is tiring and appears to offer no challenge. But motherhood demands high skills and brings rich rewards. People choose careers in school-teaching, child psychology and psychiatry, pediatrics and pediatric

nursing largely, because it is fascinating to watch and help children develop. All these people are trying to achieve something, and find the challenge stimulating Motherhood can be the same

Just as many full-time wives and mothers have developed mature, interesting personalities as have career women. There are dull professional people as well as lack-lustre housewives. There need not be any co-relation between working and breadth of view. Interesting people work at life and avoid the rut wherever they are.

Finally, there is the most important point of all, and that is that because for those people whom God wills marriage it is the way to heaven, and every task, no matter how menial, acquires dignity for that very reason. Maybe adult conversation, any kind of adult conversation, seems wildly stimulating after being shut in with toddlers and pre-schoolers for days on end. Maybe sitting at a desk doing clerical work and wearing this year's fashions seems vastly more attractive than scrubbing floors, washing napkins and wearing fashions five years old, even for best.

But mothers are doing a worthwhile job. They are producing citizens for heaven. They are caring for the most important unit in society, the family. They can be helping their husbands to heaven, and most important of all, they are doing the will of God.

THE LAST AND GREAT DAY

(Pentecost)

by Rev. B. Shereghy, STD.

Pentecost, "the last and great day", commemorates the descent of the Holy Spirit upon the apostles. This happened fifty days after the resurrection, on an ancient Jewish festival called, in the Pentateuch, the Feast of Weeks (2 Mc. 12:32) since it was celebrated exactly seven weeks after the Passover. As it came approximately fifty days after the Passover, it was also called, even in pre-Christian times, "Pentecost", from the Greek word for *fifty*. The Feast of Weeks was to the Jews only the conclusion of the harvest, in thanksgiving for which bread made from the newly gathered wheat was presented to God as a sacrifice. It was also the annual memorial of the promulgation of the Law on Mt. Sinai. The Mosaic Church dated its beginning from the same day.

Pentecost can be considered as Easter's twin. It brings the Easter season to a second climax. Christ's wonderful work of redemption reached completion with the descent of the Holy Spirit.

The Holy Spirit begins His Work

After the ascension of Christ, the joy that we experienced during the Easter period, has not departed from us. This joy is based on the promise of the Holy Spirit, which promise is fulfilled on Pentecost. The Holy Spirit descends upon the apostles and the Church of the New Testament is born. Pentecost marks the beginning of the work and activity of the Holy Spirit, and it could be considered, in a certain way, as the feast of the Holy Spirit.

In the Eastern Church, Pentecost is regarded as the final revelation

of the dogma of the Holy Trinity, "the Father and the Son with the Holy Spirit, for thus did all the Prophets preach, and the apostles and martyrs also." Another Stichera of Vespers reads: "Come, o nations, let us worship the three-personed Godhead, a Son in the Father with the Holy Spirit, for the Father timelessly has begotten the Son, equal to Him in eternity and on the throne; and the Holy Spirit was in the Father, glorified with the Son, one Might, one Substance, one Godhead, which we all worship..."

Without doubt, the feast of Pentecost has been observed in the Church since apostolic times (Acts 2:1). From the writings of Tertullian it is evident that Pentecost, together with Easter, was already so well established that it must have been in existence for some time. The Apostolic Constitution state that Pentecost is to be regarded as a high festival because on it the Lord Jesus sent down the Holy Spirit.

The Holy Spirit is Our God

The liturgy of Pentecost clearly affirms the divinity of the Holy Spirit beyond all doubt. It is almost paradoxical that in the East, where the *Filioque* was held up to question, the liturgical books profess the true doctrine of the Holy Spirit so clearly. The whole Pentecostal liturgy abounds with such descriptions of the Holy Spirit as: "He is consubstantial with the Father and Son and reigns together with them;" "the Holy Spirit is in union with the Father and the Son, known as Life and life-giver, Light and light-giver, good by nature and Fountain of goodness, through whom the Father is revealed, the Son is glorified."

At the beginning of the Divine Liturgy on Pentecost Sunday the hymn "O Heavenly King" is sung in honor of the Holy Spirit. After the Divine Liturgy, a special Vespers is sung in honor of the Blessed Trinity, together with three rather lengthy prayers composed by St. Basil to invoke the help of the Holy Spirit. In these prayers, known as "kneeling prayers, we pray to the Holy Spirit for help, that He would teach us to pray and to follow the true path of salvation, and that He would enlighten us in the dark and difficult times of our life.

Baptism of Fire

Pentecost is the feast when the Holy Spirit goes forth to conquer, to shape, and to create, especially in the form of three great graces: Love, zeal, and the spirit of prayer. The first grace, love, is the essence of the day, for the Holy Spirit is the Spirit of Love. Pentecost is the most sublime revelation of love. Love is born at Christmas, grown through suffering on Golgotha and becomes glowing, conquering and victorious at Pentecost.

The second grace, zeal, is what St. John the Baptist called the "baptism of fire." Jesus Himself said that He came to "cast fire on the earth," and wished it to burn. This is the fire that still burns in the veins of the Church, praying for and longing for sanctity. The third grace of Pentecost, the spirit of prayer, is the very breath of the Holy Spirit. We have to beg for this spirit of prayer and guard it jealously. When we have won it, we must give thanks for it. If we lack it, we must seek it. Grace and prayer go together.

On the feast of Pentecost it is customary to adorn churches and private homes with green branches and green flowers for the Church is truly an evergreen tree. This is why Pentecost is also called the "Green Holy Day." Other names for Pentecost are "Whitsunday", "Holy Sunday", or "Rusalia".

WHO FAILED THE YOUTH?

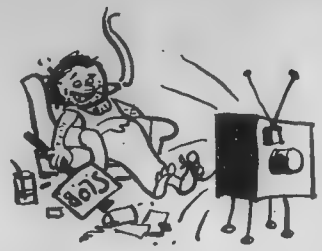

Every phenomenon must have and has a cause. If a certain percentage of our youth is no good, someone is responsible for it.

First of all, we must say, that parents are responsible for the education of their children. Many parents communicate their own irresponsibility, purposelessness and meaninglessness of life to their children. A fruit is not different from the tree that bears it. Our Lord said:

"Are grapes picked from thornbushes? Or figs from thistles? In the same way, as every good tree bears healthy fruit, so a sickly tree bears that is bad" (Matthew 7, 16-17).

Religion is the basis of a good education, because it gives the life its meaning. It tells people who they are, what they are supposed to do on earth and what will they get, if they are good, and what will befall them, when they are bad. It teaches them to be responsible for what they are saying or doing, regardless whether they are seen or not by their fellow men, because they are aware that God always observes them, whether they be alone or in company of others.

If God does not exist, why should I suffer without complaint and curses? Why should I love my fellow men and respect his name and his property? Why should I keep the laws of the state, if I can violate them without punishment? Why should I love those who hate me? Why should I deny myself a pleasure, if I can take it without consequences?

In a good family the parents believe in God and in His law and teach their offspring to do likewise. Unfortunately in many of today's homes there is kind of conspiracy of silence about God and His law. It seems that certain parents made a quiet agreement to keep religion in the same category as some other matters which should not be mentioned, for instance, the night Daddy spent a night in jail after he had been arrested by a police officer when he was caught 'tight' after an office party and fought the police with his fists.

Countless parents are more anxious to teach their children how to handle a knife or fork at table than how to handle their relationship with their Maker. Is it a wonder when such children turn atheists, irresponsible men and women, troublemakers, etc.?

Such parents do not provide a Christian home for their children. No child will grow as a good Christian in a pagan home.

We complain about the juvenile delinquents. But how often should we also complain about the delinquent parents who do not care what their children do or where they are at night? How many parents must bear responsibility for the delinquency of their children, because they failed to provide a Christian home for them which is their chief function in life?

Corrupted society

The young men and women live in the world. They imbide its spirit, maxims, aims, aspirations and ambitions. They breathe the spirit of their times. If the spirit is corrupted, they cannot grow into normal men and women. Hence the source of delinquency. A delinquent society which tolerates corruption, fraud, lies, immorality and gangsterism cannot expect that the young generation will grow good and moral, because the young men and women are the copies of the older generation which they reproduce in their thinking and acting.

It is true that many parents and senior citizens complain about the evils of the day. Unfortunately they are too lazy to do anything worthwhile to improve the situation and to eliminate the evil or at least to curb it by a common effort of all those who hate it.

The Church

The division and the split among Churches and their contradictory teachings often confuses the youth. In older days people stuck to their own Church's teaching and did not care much what other Churches taught. No more now. The young people read, listen and compare. The contradictions not only confuse them. They make them sceptical about the Church as such.

Young people want straight answers. If they ask whether there is hell, the Church must tell them: "Yes, there is hell, and you will end up in it, unless you amend your ways and follow Christ as He teaches you in His Gospel!" They want to know what is what. They do not like to beat around the bush.

Sometimes it is not easy to follow Christ. The young people must know it and be trained to do so regardless of the difficulties involved.

Our schools teach children to know many wonderful things, but some fail to teach them how to control themselves. The Church must step in and do what the school fails to do. If men become intimately convinced that an account must be given to God for the abuse of their knowledge and power, they will think twice before abusing them. They must know everything has a purpose in God's world, and all things must be used to fit that purpose.

It is not enough to be strong as Samson was. Our young people must be taught how to use their strength for the good of the society and of themselves.

Who was Samson?

The Bible says of him that his mother was sterile. The angel of the Lord appeared to her and said:

"Poor barren one, poor childless one, you shall conceive and bear a son. See to it that no wine or strong drink, no unclean food passes your lips...And he will strike the first blow to deliver Israel from the power of Philistines" (Judges 13, 3-5).

Samson was a child beloved by God. The Bible continues:

"And so she bore a son, and called him Samson. And the boy grew, and the Lord's blessing was on him" (Judges 13, 24).

Samson was a strong man. Once he was going with his parents. "A young lion roared upon him savagely. The Spirit of the Lord came upon Samson, and he tore it to pieces as if it had been a kid". (Judges 14, 5-6), and he did it with his bare hands. Now it takes a pretty strong man to do that.

First Beatle

Samson was tremendously strong physically. He was the first Beatle, because he never cut his hair. If he lived today, he would be completely modern, and would even surpass the four famous English Beatles!

Samson came from a very religious home. His birth was announced by the angel. God was pleased with him, because He accepted the sacrifice which his parents offered to God as their thanksgiving for the gift of their future son (Judges 13, 18-23).

God had a plan for Samson, as He has for every man and woman of today. What was this plan for Samson? The angel told his mother before Samson was even born:

"He will deliver Israel from the power of the Philistines" (Judges 13, 5).

Such was the mission that the Lord entrusted to Samson. He was asked by the Lord to help Him to deliver His people from the oppression of the pagan neighbors, ferocious Philistines.

We do not know what particular plan does the Lord have for every single young man or woman. But He certainly has one!

If a person wants to *get married,* God has a plan for him. He expects every married couple to provide good citizens for the country and good members for Christ's Church which one day will constitute the heavenly Court of the blessed.

But there must be Christ among those who are married, because without Him the passions will take over and destroy marriage, as so often is the case in these days.

If another person wants a *career,* Christ will direct him to choose one that fits him best, for He leads people to choose such vocations which are best for them, if they ask for His help.

There are no accidents in the life of a man or a woman who lives with Christ. Everything has a meaning. Life is important when we are united to Christ Who is the Way, and the Truth and the Life (John 14, 6).

As God has a plan for every man and woman, so He also had a *plan for Samson.* The plan was the deliverance of the Chosen People from the yoke of their enemies, the Philistines (Judges 13, 3-5).

Unfortunately Samson did not like the plan of God. When we read

the story of Samson in the Bible (Judges: Ch. 13-16), we are deeply moved by God's goodness toward the young man and by the latter's obstinacy which caused his own destruction and the continuation of the slavery of the Chosen People. The whole story of Samson life is one of the most interesting stories related by the Bible. He was born in a critical period of his people's history. God ordered Samson to do great things for Him and his own people. The opportunity was there, but Samson miserably failed God and his country, although he was the strongest man that ever lived in the world. The phantastic Tarzan is nothing when compared to Samson.

Samson caught 300 *foxes,* put a brand of fire in the middle of their tails and sent them into the crops of the Philistines, burning them (Judges 15, 4-5). It shows that Samson was a smart and inventive man to do it.

God was with Samson when his own compatriots, fearing the revenge of the Philistines, delivered him to his enemies. He was bound with two new ropes. "Suddenly the spirit of the Lord came upon him, and his bonds parted and snapped like scorched tow. No weapon had he, but he found a bone lying there, an ass 'jaw-bone'. He took it and killed a thousand men with it" (Judges 15, 14-15).

When Samson was thirsty, "the Lord made the hollow cleft and water came out of it" (Judges 15, 19).

The Bible says:

"For twenty years after that, while the Philistine troubles lasted, Samson was the ruler of Israel" (Judges 15, 20).

Despite all the benevolence that God showed to Samson, the unfortunate man was ungrateful to God. He refused to do what the Lord was demanding of him. Why? Because Samson had a will of his own, as everyone of us has. His will, however, did not get along with the will of God, and this was Samson's sin and mistake that brought so many misfortunes and a final ruin on the man who, in God's plan, was destined to be a great hero, perhaps the greatest after Moses, in the history of the Chosen people.

NEW REGULATIONS CONCERNING OUR FEAST DAYS

Since January 1970 the following feast days are *obligatory* in our Ukrainian Catholic Church throughout the world:

All Sundays of the year;

Easter (the first day only), Pentecost (the first day only), Christmas, New Year, Epiphany, Ascension, Annunciation and Assumption.

All our faithful are bound, if possible, to attend the Divine Liturgy on those days, as the decree on the Eastern Catholic Churches, published by the Second Vatican Council, clearly states (N. 15).

On all other feast days that fall during the week the Pastors will celebrate the Divine Liturgy and preach a sermon, although the faithful are not bound to attend it under pain of sin.

They will do well, however, if they attend it, because there is nothing more pleasing to God than the Divine Liturgy.

Wife is a helpmate of man

No marriage can ever be happy, if one partner is good, and another bad. Both must work for their common happiness.

St. Paul says:

"Let wives be subject to their husbands who are representatives of the Lord... Thus as the Church is subject to Christ, so also let the wives be subject to their husbands!" (Ephesians 5, 21-24).

The submission which St. Paul mentions is not a slavish subjection to a tyrant, but rather an adjustment. It means that after a man and a woman get married, they must adapt themselves to one another, because their nature, their views and aspirations are different, since one is a man and another—a woman, as the Scripture says:

"Man and woman, both He (God) created them" (Genesis 1, 27).

St. Paul means such an adjustment when he says:

"Be subject to one another out of reverence for Christ" (Ephesians 5, 21).

Adjustment in marriage is sometimes painful and it usually takes some time. If the partners do not work hard on it or do not know how to adjust to each other, the situation can turn into a real crisis and marital catastrophe, when the early romance and infatuation begin to fade.

Both partners must respect each other's personality and differences. Since women are more pliable, the wife should have the lead in this important adjustment. She should try to adapt herself to her husband as much as possible without becoming his slave or a robot.

St. Frances of Rome (1384-1440) wished to enter a religious Order, but her parents resisted her wish. So she married a man, named Loranzo, but even after her wedding she continued to perform many pious exercises. She was however, wise enough in her piety. Whenever Loranzo called her to perform some domestic duty, she readily left her pious exercise and went to do it. Thus she could find God everywhere, make her husband happy and achieve perfection to which all Christians are called by Christ:

"Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Matthew 5, 48).

Respect for the husband

St. Paul also says: "Let the wife reverence her husband!" (Ephesians 5, 33).

The husband is the head of the house and of the family. If the wife respects him, the children will also do so. Respect does not mean adoration, for she does not have to idolize her husband. She must respect him as the head of the family.

When he makes a mistake—and who does not?—she should call his attention to it, when the children are not present, otherwise she will destroy the confidence they have in their father.

Love for the husband

Husbands need more than they realize. This love must come from their wives who are emotionally more fit to show love and to love. Man needs her love especially when he is depressed and emotionally low.

The keeper of the house

The home is the little kingdom of the wife. She should make it as pleasant for her husband as possible, if she wishes to keep him away from the bars.

Carelessness in dressing and personal appearance destroys the admiration of the husband. It is strange, how many wives would elegantly dress for the strangers, while staying sloppy at home to meet their husbands when they come from work. Why don't they dress for their husbands?

Every married woman should try to stay attractive for her husband, especially in these days when men are forced to spend day after day away from their own homes. Even a non-pretty face can be attractive and charming, if the wife really loves her husband and Christ, because the beauty of the soul radiates on the face of the person that loves. The glory and the peace of Christ shine in the faces of those who love Him, and this interior radiance cannot be hidden from the eyes of the husband.

Mutual forgiving

Even the most suited and happy marriages have rough days, because their partners are human beings, subject to bad mood, depression and faults, which are hard to overcome.

A good wife and mother of five children said: "Sometimes I get so nervous with my little children that when my husband comes home, I am rude to him as if I wished to get over my depression. I know it is wrong to do, but still I do it sometimes, and then I am sorry I did".

The same thing happens to the husbands. They take on their wives what they could not do with the strangers at work.

When such a thing happens what should they do? St. Paul gives the following advice:

"If you become angry, do so without sinning.. Do not let the sun go down on your resentment. Do not give the devil a chance" (Ephesians 4, 26-27).

As soon as the anger cools off, they should try to make up by forgiving each other and showing that it was silly to quarrel because of such a nonsense when they have so many wonderful things to enjoy in common.

A smart wife said to me: "Father, a happy marriage is made of two good forgivers", and that is very true. If a partner does not know or does not want to forgive, he does not know how to love.

Stubborn partners

A lady came to me during a mission and said: "My husband and I are not talking for two weeks to each other".

I asked her: "How do you do it? Do you live in the same house, do you eat at the same table?"

"Yes, yes," she replied, "but when I want him to buy something for the meals, I write down on a piece of paper, and when we eat, he looks into his plate, and I into mine".

Naturally, every marriage must have some differences, otherwise there would be no need of getting married at all. When a problem arises the partners should kneel down before the Crucifix and pray: "Dear Lord, help us to solve this problem, to get over the tension, to iron out our differences. Please forgive us and help us to forgive each other!"

Children

Children are a gift that heaven sends to married people. They can be a source of joy or a cause of heartaches for the parents. No order is possible without discipline. St. Paul says:

"Children, obey your parents in the Lord, for this is right!" (Ephesians 6, 1).

The home can be a sanctuary of peace and happiness, and it can also become a bedlam of confusion, discord and sin.

Obedience is necessary for young people. Those who do not know how to obey, will not know how to command when they grow up.

We are witnessing children and young people rebelling in the home against their parents and at school against their teachers. Then they rebel against the law and those who guard the law. There are young people who seem to know nothing but rebellion. They feel miserable and unhappy in their rebellion.

The authority of the parents comes from God, before Whom they are responsible for their children. He who ignores the authority of his parents, despises God Who gave them such authority. St. Paul says:

"He who resists such authority resists the ordinance of God. And they that resist bring condemnation on themselves" (Romans 13, 2).

Parents must warn and correct their children when they do wrong, but they should do it with tact and respect for their little personalities. St. Paul says:

"You who are fathers, do not provoke your children to anger, but rear them by training them and instructing them in the Lord" (Ephesians 6, 4). They should scold them, when they deserve, and tell them what wrong they have committed. We do not advise the use of the stick, although some children need it very badly.

A mother kept a stick in the kitchen with a motto over it: "I need you every day". If a parent spanks his child, he must tell him why. Parents who never correct and punish their children when they are bad, create the impression in the children that they are not loved by them, because the latter do not care how they behave. A little girl told her indulgent mother: "Mommy, you don't love me, because you never spank me as other mothers do".

Right example — The good example is very important. Children must not see any inconsistencies between what their parents tell them to do and what they do themselves.

WHAT IS HYPNOSIS?

Hypnosis is a sleep-like condition, psychically induced, usually by another person, in which the subject loses consciousness but responds, with certain limitations, to the suggestions of the hypnotist, that is, the man that induced this state in the subject.

Hypnosis can be very helpful in curing a variety of ailments, but in the hands of an unqualified and dishonest practitioner it may become a serious hazard. In the last years hypnotherapy is taking place in the world as one of the healing arts, and some even predict that in the near future it will have its representative in all branches of medical science, including medical and dental hypnotists, because leading medical schools are introducing it into their regular curricula.

Why is there so much fuss about hypnosis? Because we are living in an emotionally unbalanced world with its thousand and one perplexing problems. The promoters of hypnosis claim that it is of potential value in the treatment of almost any physical illness in which emotional element is involved, such as phobia, anxieties, etc., which cripple the man's mind and render him helpless in coping with his daily problems at home or at work. They say it's useful in curing bad habits, excessive smoking and drinking and other types of drug addictions.

Why? Because the human body's behavior and reactions are constantly influenced by the mind, be it for the worse or for the better. The mind itself can be influenced by suggestion, and hypnosis makes our mind extraordinarily receptive to suggestion.

The hypnostist can induce a trance, that is, to talk his subject into an artificial sleep. Once in a trance the patient lacks volition, because he has put his own will power temporarily aside and therefore accepts the hypnotists suggestions. His mind is under a strong influence of the hypnotist, and therefore accepts his suggestions more or less incritically.

When a subject is deeply hypnotized, the hypnotist can make him feel odors and smells, and enjoy a cup of coffee—all non-existent. He

can return his subject to his childhood in which he will remember all the events which he forgot long ago. Conversely, the hypnotized subject can be made to forget things, which the hypnotist wants him to forget, for instance, his own name or the face of his own mother.

If he has to undergo surgery, he will be convinced that it is painless. It's true, that physically the hypnotized man or woman will be receiving pain, for damaged nerves will be sending signals to his brain, but psychologically he will not feel pain, because his hypnotized mind will refuse to perceive them and coordinate them into the feeling of pain.

A hypnotist, after inducing a trance, can tell his patient that they will do or believe certain things after awakening from the trance. And they will act as told by the hypnotist, thinking that the idea is entirely their own. This is called a post-hypnotic suggestion. At the suggestion of a capable hypnotist the patients may develop likes and dislikes they have never dreamt of, and they think its their personal whims. Through a skillful manipulation a therapist can induce his patient to fast, or desire special food, exercise, etc., that the therapist decides is good for him.

Hypnosis is not, however, a cure-all for everything and everybody. In the first place, it does not work with everybody. Some people cannot be hypnotized or require too much effort for the most able hypnotist for the simple reason that they are either feeble-minded or skeptical about hypnotism.

Hypnosis is helpful in relieving stress and anxiety through induced relaxation. Since various other disorders are influenced by stress, hypnosis has been helpful also in cases of heart palpitation, high blood pressure, chronic gastritis, speech disorders and asthma.

Hypnosis is also helpful in altering such bad habits as excessive smoking, drinking and drug addiction. The hypnotist induces an artificial trance into his patient and then suggests that the taste of whiskey or tobacco is awful and that the tensions he was relieving by these bad habits will be discharged in other ways.

If hypnosis is such a wonderful medicine for "all our tensions", shouldn't everyone use it for his benefit? No! There are many ways of releasing tensions, for instance: orderly work, rest and exercise. Then comes the advice from one's spiritual director or confessor. Finally there is such a thing as confidence in God Who never forsakes those who turn to Him with confidence. Did not our Blessed Lord invite all men to seek relief in His loving Heart: "O come to Me, all you who are weary and overburdened, and I will refresh you!" (Matthew 11, 28).

Hypnosis can also produce very noxious results, such as uncontrollable laughing or crying, furious anger, convulsions and strange behavior, when the therapist is not an expert or does not correctly handle his patient.

Since "healing" by untrained amateurish hypnotists flourishes today the Church warns her faithful not to consult any therapists nor submit to hypnosis without convincing evidence that the hypnotist is an expert in his profession and morally irreproachable, because an immoral or ignorant hypnotist can hurt his patient much more than help him.

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 5-го липня 1970 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st to 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 5th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope, may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1970
JUNE

REDEEMERS

СТАТУЯ ХРИСТА СПАСИТЕЛЯ
НА ГРАНИЦІ АРГЕНТИНИ І ЧІЛЄ

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 6.
Volume XLII, No. 6.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Наші обов'язки супроти Евхаристійного Христа 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Непомильність Церкви і Римських Архиереїв ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 6
Новий Катехизм 11
Ісус Христос повністю жив для свого Отця ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 14
Мої місії в Аргентині ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 17
Нове рішення в справі подруж між католиками і протестантами 25
Хотів би ти знати? 27
Уся вона в хлібі... ..... Олекса Стефанович 29
Благословення нового дому ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 30

Blessing of a New House ..... M. Schudlo, C.SS.R. 33
Yesterday, Today, and Forever ..... by W. F. Ryan, S.J. 36
Development of Divine Truth ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 39
Declaration on Religious Freedom Commentary ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 42
Let's Remember Father, Too! ..... by M. J. Huber, C.SS.R. 45
My Last Missions in Argentina ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 46
New Regulations Concerning Mixed Marriages 50
I'd Like To Know 51
Married for Life 54
Miracles of Jesus ..... by Marie Young 58
St. Paul, the Apostle ..... by Rev. B. Tremba 59
New Catechism 61
The Ultimate Appeal ..... by Bishop Fulton J. Sheen 64

Second Class Mail Registration No. 1579

Наші обов'язки супроти Евхаристійного Христа

Ісус в Пресв. Евхаристії це наш духовний скарб, наше сонце, наша манна, наша запорука спасіння, наш приятель, наш провідник до неба.

Які ж наші обовязки супроти цього чебесного Гостя?

Часто думати про Ісуса в Пресвятих Тайнах. Він завжди думає про нас, знає наші потреби, бачить наші сльози, благословляє наші доми, посилає нам силу в стражданнях. Ми ніколи не є самі, бо Ісус завжди з нами, бо він товариш нашого вигнання. Думайте про Нього, як почуєте церковний дзвін або побачите церкву. Він невпинно думає про нас, ми повинні невпинно думати про Нього.

Часто відвідувати і пробувати з Ним. Шведський король Густав засудив на досмертню тюрму одного міністра за державну зраду. Його подруга добровільно пішла з ним до тюрми й пробула там 35 років, поки її чоловік не помер. Вона там потішала його та полегшувала його горе.

Чи люди не повинні відвідувати Ісуса в Пресвятих Тайнах?

Св. Альфонс Ліґорій (1696-1787) дуже часто половину ночі проводив перед Пресвятими Тайнами. В часі відвідин Ісуса в церкві треба молитися, благати в Нього ласк для себе та других, викладати Йому свої клопоти, благати світла, молитися за грішників і душі в чистилищі.

Трудитися для Ісуса. Хто дійсно любить Евхаристійного Христа, той працює, щоб інші Його знали, любили, почитали, приймали до свого серця. Треба бути апостолами Ісуса та Його любови до людей, бо людство забу-

ло про неї, тому опинилося в пітьмі неопоганства. Слід говорити про Нього в товариствах, читати книжки та пресу про Ісуса, тощо.

Часто приймати Ісуса в Св. Причасті. Хто любить Ісуса, той повинен часто приймати Його до свого серця. Минулися ті часи, коли люди раз до року причащалися й були добрими християнами. Настали лихі часи. Треба більше сили, щоб не йти за духом споганізованих часів.

Хто дасть модерним християнам цю силу, хто скріпить їх душі небесною манною, хто вчинить із них героїв, які віддадуть у потребі життя за Бога та святу віру? Св. Причастя! Ісус у Пресв. Евхаристії!

Не слід триматися здалеку чи рідко наближатися до Св. Причастя, наводячи оці вимівки: **"Не маю часу часто причащатися!"** Є час на забави, для телевізора, кіна, танців, але нема його для Ісуса!

"Не смію йти до Св. Причастя без попередної сповіді, а я не можу часто сповідатися!" Як довго нема в нас смертельного гріха, так довго можемо й повинні ходити до Св. Причастя. Вистачить раз на місяць чи на два місяці висповідатися й ходити щоденно до Св. Причастя. Акт. жалю чи любови й без сповіді простить нам легкі гріхи. Св. Причастя усуне з душі рештки бруду.

"Не хочу часто причащатися, бо йнакше збайдужнію!" Св. Причастя завжди буде поліпшувати нас, якщо належно приймаємо його. Воно діє подібно до хліба, що непомітно входить у нашу тілесну систему та відновлює наші сили, хоч ми не відчуваємо цього.

"Я негідний часто причащатися!" Хто ж із людей або й самих небесних анголів гідний приймати Тіло та Кров Божого Сина? Ніхто! Ісус знав про нашу негідність, а все таки наказав часто приймати Його. Треба виповняти цей приказ, не зважаючи на власну негідність.

"Церква наказує раз до року причащатися!" Це правда, але й правда, що це тільки останній засіб Церкви, щоб змусити свої деякі лініві діти бодай раз до року прийняти Ісуса до серця. Церква бажає, щоб її діти щонайчастіше приступали до Св. Причастя, тому в кожній Службі Божій запрошує їх: **Зі страхом Божим і вірою приступіть!** — Наші предки від самого початку християнства приймали Св. Причастя на Різдво, Великдень і Успення Пресв. Богородиці, отож бодай три рази до року.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

МОЛОДЬ НЕХАЙ ІДЕ ЗА СВОЇМИ СПРАВЕДЛИВИМИ БАЖАННЯМИ В ТАКИЙ СПОСІБ, ЩО СПРИЯЄ ЇХ ОСОБИСТОМУ ДОБРУ І ДОБРУ СУСПІЛЬСТВА

(Намірення Апостольства Молитви на червень, благословлене Святішим Отцем)

В останніх часах у деяких краях повстали великі заворушення молоді. Вони прибирають не раз нагальні форми, наносячи величезні шкоди так матеріяльні, як і моральні. Ці справи є дуже важливі тому, що сьогодні університетська молодь займає дуже визначне місце в суспільстві. З шаленим поступом техніки і різних модерних винаходів, потреба кваліфікованих сил у різних ділянках технології є дуже велика: інженери з укінченими спеціяльними студіями є дуже пошукувані й добре платні. Тому багато молоді горнеться до університетів. В ЗСА є тепер коло 8 мільйонів студентів в університетах, і в канадійських університетах є їх велике число.

В шуканні за причинами заворушень серед молоді, треба насамперед взяти до уваги саму природу молоді. Вона зі своєї природи стримить до чогось великого. Цю гарну прикмету молоді треба добре покермувати й принесе вона прекрасні наслідки, чого доказом є цілий ряд святих молодців і дівчат, що їх записали останні десятки церковної історії. З цим ідеалізмом є злучений часто в молоді динамізм і посвята, як цього доказала молодь в обороні Києва під Крутами. В характері молоді є ще й другі познаки, що виступали вдавні й тепер виступають, а саме бунт, спротив владі. Буває, що молодь бачить кругом себе нелад, і бажала б зміни. Це бажання є в суті добре. Однак, щоб молодь могла вплинути на поправу відносин, її діяння мусить бути доцільне, і не може поступати після хибної засади: насамперед все

знищити, бо це принесе ще більше лихо, і може скінчитися руїною, але заховуючи все добре, що передала нам традиція, має уліпшувати те, що потребує віднови та усунути тільки те, що дійсно є зле.

Тому треба використати добрі бажання молоді і звернути їх до співпраці для добра інституції в таких речах, де та молодь може зробити багато добра. Розуміється молодь не може рішати в таких справах, до яких потреба більшого наукового приготування й більшого досвіду. Деякі університети пішли в цих справах задалеко, даючи молоді владу в справах, в яких вона не є компетентна, і лихі наслідки цього не дали на себе довго чекати. В цих університетах та свобода причинилася до великих замішань, бунтів і нищення університетських установ. Свобода ця перемінилася в сваволю.

Які причини складаються на неспокої і бунти в університетах? Ці неспокої є знаком нездорових відносин у людській спільноті. Артур Шлесінґер каже, що треба тонкої оболонки чемности й вічливости, щоб тримати разом суспільність. Тільки духовні засади, оперті на відвічних Божих законах, можуть лучити людство разом. Впоювати ті засади в серцях молоді й цілого людства повинні три чинники: родинний дім, Церква і школа. Сьогодні живемо в часах небувалого в історії поступу в технічних науках. Однак усі ці здобутки й винаходи на полі техніки, фізики, хемії не **можуть утримати спокою, рівноваги** в світі. Що більше, чим більше тих винаходів, тим положення в світі стає складніше, і треба ще сильніших духовних засад, що лучили б людство. На жаль родинне життя в останніх часах дуже потерпіло в наслідок великих перемін, спричинених поступом техніки і великої погоні за грошем. В родинах часто обоє батьки йдуть на роботу, чи це є конечне, чи ні, а діти зістаються здані на виховання вулиці. Сучасні обставини дуже утруднюють працю Церкви для добра молоді та цілого людства. Батьки й старші є дуже зайняті роботами, а школа все більше займає час молоді не тільки наукою в школі, але й позашкільними програмами. А що найважніше молодь не дістає в школі солідних напрямних, що давали б їй основні духовні засади в житті. Значна частина професорів старається бути занадто "поступови-

ми" і проповідує критику задля критики, бунт задля бунту. Тож не дивно, що багато студентів бажає йти за своїми вихованками. Крім цього в університетах часто навчають професори, перейняті матеріялістичним лібералізмом, заперечуючи існування душі, підкопують мораль, а це відомно впливає на студентів. На ті бунти впливає дуже комуністична пропаганда.

Треба додати, що молодь, а навіть малі діти, цілими годинами дивляться на телевізію, а те, що там бачать і чують часто зле впливає на їх характер. Взагалі ціле модерне окруження, нервове темпо життя, довге сидження при телевізії дуже зле впливає на нерви молоді. Тож не треба дивуватися, що раз-у-раз часописи подають відомості про надужиття і вандалізм, якого допускається молодь.

Найважливішою причиною тих бунтів молоді є те, що вони не дістали в родиннім домі доброго виховання. На жаль, багато родин, ідучи за окружаючими їх прикладами, бажають мати вигідну обстанову свого життя, а найменше дбають про правдиво християнське виховання своїх дітей.

Однак, Богу дякувати, в Канаді та в ЗСА є родини, що є свідомі свого обовязку. Мати остається вдома, щоб добре виховувати свої діти і дати їм відчути і полюбити тепло родинного життя. Батько приходить з роботи, всі тішуться, разом розмовляють, не спішуться, щоб сидіти при телевізії, для них родина, батько-мати, брати-сестри найважливіші. Батьки, щоб удержати родину, живуть скромно. Діти це бачать, і вміють оцінити. І хоча ці діти, по укінчених студіях, закладають свої родини, на взір родини своїх батьків, то однак тих дітей все тягне до родинної хати. Певно ніхто з такої молоді не буде належати до тих революційних товариств і не буде брати участи в різних бунтах. Така молодь, маючи таке солідне виховання, буде так і виховувати свої родини. Дав би Бог, щоб усі наші родини були такі!

З цього бачимо, як важливе є наміреннє Апостольства Молитви на цей місяць. Тому благаймо Христа, через заступництво Пресвятої Богородиці, щоб усі причинялися до того, щоб молодь ішла за своїми справедливими

бажаннями так, щоб це сприяло їх особистому добру та добру суспільства.

МІСІЙНЕ наміреня: Молитися за успішний розвиток усіх товариств, що помагають місіям.

ЛИПЕНЬ. Загальне наміреня: Нехай духовенство і вірні безперервно разом трудяться над попиранням внутрішньої єдности Церкви.

Місійне наміреня: За Церкву в Філіпінах.

Непомильність Церкви і Римських Архиєреїв

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Непомильність у справах віри і моралі Римських Архиєреїв це одна з головних перешкод поєднання між католицькою і не католицькими Церквами. Наші **православні** брати признають непомильність Церкви, але вони кажуть, що Церква як така є непомильна і **вселенські Собори це живі органи і речники цієї** непомильности. Вони заперечують, що Папа є непомильним навіть у справах віри і моралі.

Протестанти ж не признають непомильности навіть вселенським Соборам.

Католики признають, що так Папа як Голова Церкви, як вселенські **Собори** під проводом Папи є непомильні у справах віри і моралі.

Коли Римський Архиєрей говорить **з катедри,** то він має непомильність в окресленні науки віри і моралі, і його окреслення самі в собі не можуть бути реформовані й змінені, а не зі згоди Церкви.

Коли ж Папа говорить з катедри?

Перший ватиканський Собор, що відбувся в 1869-70 році каже: "Ми окреслюємо, що Римський Архиєрей, коли він промовляє з **катедри,** цебто коли виконує свій уряд як Пастир і Учитель усіх християн і силою свого найвищого апостольського авторитету окреслює якусь науку про віру чи мораль, що зобовязує цілу Церкву, то він завдяки Божій помочі. . .має ту непомильність, якою Божественний Спаситель захотів обдарити Свою Церкву для окреслювання науки про віру і мораль. І тому ці окреслення Римського Архиєрея є незмінні в собі самих, а не тому, що Церква годиться на них".

Що означає ця Соборова Дефініція непомильности?

Найперше слід зазначити, що тут не йде про **нездібність грішити,** цебто про безгрішність, бо деякі некатолики утотожнюють папську непомильність з папською безгрішністю. Католики не твердять, що Папа не може грішити, бо він чоловік, тому може грішити.

Коли ж Папа є непомильний?

Непомильність Папи означає, що Святий Дух не дозволить Римському Архиєреві помилитися в справах віри і моралі, коли він промовляє до Христової Церкви як найвищий її Архипастир.

В минулому дехто думав, що папська непомильність це неначе **машина** з різними духовними і моральними відповідями на різні питання, що заторкують **віру** і моральне християнське життя вірних. **Ось що треба, щоб Папа промовляв непомильно:**

а) Папа має окреслювати якусь правду віри чи моралі не як приватний богослов, не як єпископ Риму, але як **Пастир і Учитель** вселенської Церкви, вживаючи своєї найвищої влади;

б) Він має окреслювати **правду** віри чи **правило** моралі;

в) Він має **остаточно** окреслювати згадану правду віри чи правило моралі;

г) Це окреслення є видане для **цілої Церкви** і зобовязує **всіх вірних.**

Коли Папа видасть таке окреслення, то це догма віри, і вірні мусять прийняти її як таку. Це окреслення не залежить від згоди єпископів і вірних.

Хоч окреслена Папою правда незмінна, все таки її

можна краще окреслити пізніше, от хоча б незграбне окреслення папської непомильности і примату першим ватиканським Собором правдоподібно буде ясніше окреслене в майбутності, щоб не разило некатоликів.

Дехто думає, що Папа може кожної хвилини проголошувати **нові догми** віри і зобовязувати католиків під загрозою вічного прокляття приймати їх. Як Папа проголошує якусь догму, то він тільки **окреслює Боже обявлення** і віру цілої Церкви, бо він не може нічого проголосити як правду віри, коли цього нема в обявленні. Він не виявляє приватної думки, подібно як це роблять богослови, коли проголошує якусь догму. Він промовляє як Голова Єпископської Колегії і всієї Церкви.

Папа має **моральний обовязок** поінформуватися про справу, яку має проголосити як догму віри чи правило моралі.

Святий Дух напевно не допустить, щоб Папа проголосив як догму віри щось, що не є правдою, от хоча б посилаючи йому наглу смерть. Коли Папа радиться своїх єпископів і мирян, то це зовсім не зменшує його непомильности.

Докази на папську непомильність

Є різні докази, що свідчать про папську непомильність: Святе Письмо, священне передання, історія Соборів і розум.

Святе Письмо

Христос вчинив Св. Петра скелею Своєї Церкви: "Ти— Петро (скеля)..." (Матей 16, 18). Папи перейняли уряд Петра як керівники Христової Церкви. Якщо вони не є непомильні, то вони не годні бути скелею Церкви і запевнити її вірним тієї певности в справах віри і моралі, якої вони потребують, щоб почуватися безпечними.

Христос молився за Петра і звелів йому потверджувати своїх братів: "Я молився за тебе, щоб твоя віра не послабла...Утверджуй своїх братів" (Лука 22, 31-33).

Христос звелів Петрові і його наслідникам: "Паси Мої вівці!" (Іван 21, 16), цебто годуй їх словом правди, яке вони будуть зобовязані приймати. Вони ж не годні приймати як правду Божу навчання Петра і його наслідників, коли не є певні, що це навчання є непомильне.

Священне передання

В перших століттях християни приймали папську непомильність, як це видно з історії Церкви і Соборів. Читаємо заяву царгородського патріярха Тарасія й учасників другого нікейського Собору (787), що зветься другим нікейським, бо відбувся в Нікеї в Бітинії в Малій Азії, де осуджено **образоборство**, що його був започаткував цар Лев III Ізаврійський: "Треба йти за цим свідченням", цебто за наукою, що в цій справі був виложив Соборові Папа Адріян через своє послання, яке його легати відчитали на соборі. "Адріян ясно написав і доказав, що він вповні держить давне передання католицької Церкви...Ввесь Собор так само навчає."

В соборових Актах різних Соборів Папи покликалися на свою непомильність, і Соборові Отці, звичайно майже всі східні єпископи, не тільки не заперечували цього, але й ішли за папськими рішеннями в справах віри як за голосом Св. Петра, що промовляв через різних Папів, осуджуючи **іконоборство.**

Соборові Отці **6-го вселенського** Собору, цебто **третього царгородського**, отак писали до Папи Агатона про його послання до Собору, що відбувся в 680 році: Отці, "керуючись вашими наказами, відкинули негідні догмати (монотелізму) нечестя, вирівнявши дорогу православя".

Папи, що проголошували папську непомильність і покликалися на неї в різних рішеннях, є **почитані як Святі** в Східній Церкві, от як Св. Агатон, Лев Великий, Григорій Великий і інші.

Різні єпископи Сходу і Заходу зверталися до Папи як судді в справах віри і приймали його рішення. Це доказує, що вони вважали його офіційним учителем Христової Церкви.

Св. Теодор Студит, пречудно зясовує наставлення християн до папства під час різних клопотів і замішань у Церкві. Ось як писав він до Папи Пасхазія під час страшного переслідування Церкви іконоборцями: "Тобі як переємникові влади Св. Петра сказав Христос, наш Бог: 'Колись, як навернешся, то скріпляй своїх братів' Ось прийшов час на це. **Поможи нам, бо Бог поставив тебе на це!** Маєш владу від Бога, бо верховодиш усіма,

бо для того ти був поставлений. Усунь звірів єретиків... Добрий Пастирю, положи душу за вівці!"

Різні єпископи доказують своїми відкликами до Папи, що він є суддею в справах віри і моралі. Згодом було навіть витворилося таке **гасло: "Рим заговорив** (рішив) **і справа закінчена".**

Хоч **флорентійський** Собор (1438-45), що був 17-им вселенським Собором, на якім заключено **унію між Римом** і Царгородом у 1439 році, не проголосив папської непомильности як догми віри, все таки він видав оце догматичне рішення: "Римський Архиєрей отримав повне право навчати", хоч це не є ясне окреслення непомильности як догми. Перший **ватиканський** Собор окреслив цю правду як догму, і як протест проти цього окреслення повстала Церква **старокатоликів,** що досьогодні існує.

Другий **ватиканський Собор** (1962-65) каже в Конституції про Церкву: "Непомильність, що її Божий Основник дав Своїй Церкві в навчанні віри і обичаїв, так широко розтягається, як широко розтягається Боже обявлення, що його треба свято берегти і вірно викладати. Силою свого уряду Римський Архиєрей, Голова Колегії Єпископів і пастир і учитель усіх християн втішається непомильністю, коли проголошує науку про віру і мораль остаточним актом.

"Тому його рішення самі в собі, а не тільки за згодою Церкви, є слушно незмінні, бо вони були проголошені під надхненням Святого Духа, що був обіцяний йому в Св. Петрі" (ч. 25).

Розум каже, що хтось мусить бути авторитетним учителем у Церкві, де потрібно різних рішень у справах віри і моралі, бо вселенських Соборів не можливо часто скликати, особливо тяжко було в минулому це робити. Єпископальний богослов, **Релф Гиспот,** американець, каже: "Якщо Христос дійсно подав Петрові і його наслідникам ту царську владу, а Він міг дати її, щоб Голова Церкви на землі мав владу зберігати правду проти блудів, то воно було б нерозумним відкидати любязний поклик Христового Намісника". Ми ж доказали, що Христос дійсно подав дар непомильности Своїм видимим заступникам на землі, Папам.

З того всього виходить, що тільки католицька Церква

є правдивою Христовою Церквою, бо вона видима, має Христом встановлену єрархію і найвищого провідника.

Хто злучений із цією Церквою, той признає владу Св. Петра в його наслідниках.

Навіть як деякі Папи часом помилялися, то вони помилялися в справах, що не заторкували віри, от хоча б у справі Галилея, або промовляли як приватні богослови, а не як найвищі провідники Христової Церкви.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Ch. 34 The risen Christ & the church

Розділ 34

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС І ЦЕРКВА

По Своїм воскресенні Ісус залишився на землі ще сорок днів, щоб докінчити вишкіл Своїх апостолів. Апостоли були простими рибалками. Вони були жидами, тому так думали про Месію, як їхні знайомі, товариші і взагалі цілий нарід думали про Нього. Вони думали, що Христос буде земським Царем, який відбудує єврейську

державу і буде панувати в ній, а вони будуть Його міністрами. Вони навіть сперечалися між собою, хто між ними буде займати найкраще місце в земському Царстві Христа (Марко 9, 34). Було багато речей, що Христос говорив їм перед Своєю смертю, але апостоли не розуміли або зле розуміли їх.

Ось тому Христос по Своїм воскресенні дальше вчив їх і виясняв Свою Божу науку, щоб апостоли могли зрозуміти її, бо вони мали йти в світ і проповідати цю науку всім народам.

Вишкіл апостолів полягав в тім, що Христос помагав їм краще зрозуміти Святу Євангелію та збільшити в собі ревність, щоб ширити її, як Він відійде до Свого Отця.

На Тайній Вечері Ісус зробив апостолів Своїми священиками і дав їм право жертвувати Небесному Отцеві Своє Тіло і Кров. "Робіть це на Мій Спомин!" (Лука 22, 19). Він так само вчинив їх Своїми місіонерами, заки послав їх проповідати Боже слово, і зобовязав всіх людей слухати їх і приймати їх навчання. "Хто слухає вас, той слухає Мене, а хто погорджує вами, той погорджує Мною" (Лука 10, 16).

Перед Своєю смертю Ісус обіцяв Петрові, що він буде головою всіх апостолів, які разом з ним будуть творити апостольську колегію і разом з ним будуть керувати цілою Церквою. Але вони мають керувати Церквою не так, як поганські царі панують над народами, цебто гноблять їх, бо вживають своєї влади, щоб догоджувати собі самим. Христові апостоли мають служити душам, що їх будуть вести до Христа. Вони мусять керувати душами любовю, бо вони слуги Христові для душ. Тому Ісус спитався Петра по Своїм воскресенні, заки дав йому уряд найвищого Пастиря в Своїй Церкві: "Симоне, чи любиш Мене?" (Іван 21, 16). Аж як Петро відповів: "Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе", тоді Ісус дав йому цей уряд, кажучи: "Паси Мої вівці!" (Іван 21, 16).

Ісус вчинив Пастирями всіх інших апостолів, бо вони так само мали керувати Церквою, але вони мають керувати нею під проводом святого Петра і його наслідників, бо в Христовій Церкві є тільки один найвищий Провідник і Архипастир.

Як Ісус відходив до неба до Свого Отця, то Він вислав

апостолів у світ проповідати Євангелію. "Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангелію всім людям!" (Марко 16, 15).

Христова Церква має право проповідати Євангелію всім народам, тому ніякий уряд не має права забороняти їй ширити в світі Христову науку. Христос є Царем неба і землі, тому Він має право до всіх народів. Світ належить до Ісуса, бо Він разом з Отцем і Святим Духом сотворив його. Ті, що переслідують Церкву і не дають їй ширити Євангелії, ображають Ісуса, тому колись мусять здати Йому рахунок за це.

ПИТАННЯ

1) Кому Ісус сказав ширити Свою Євангелію в цілім світі?

Ісус сказав Своїм апостолам ширити Євангелію в цілім світі.

2) Кого Ісус назначив провідником усіх апостолів, заки відійшов до неба?

Заки Ісус відійшов до неба, Він назначив Петра провідником усіх апостолів.

3) Як ти можеш ширити між людьми науку Ісуса Христа?

Я можу ширити між людьми науку Ісуса Христа, як буду давати їм добрий приклад християнського життя і виясняти навчання Ісуса тим, що не знають його.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Зробіть Моїми учнями всі народи,. . .навчаючи їх зберігати все те, що Я заповідав вам (Матей 28, 19-20).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду приймати навчання Церкви, бо це Ісус учить мене через священиків.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Моя душе, величай тверду скелю і вибрану посудину Христової Церкви, Петра і Павла (Замість 'Достойно есть', на свято Петра і Павла).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Ісусе, помагай Папі, Єпископам і священикам побатьківськи керувати душами, що за них Ти пролляв Свою кров і помер на хресті.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як Ісус зачав і завершив будову Своєї Церкви на землі?

2) Що Ісус сказав апостолам: служити душам чи панувати над ними?

3) Напиши щось про святого Петра. Дивися: Матей 4, 16; 14, 28-30; 16, 16; Лука 22, 32; 22, 54 і 22, 62.

Ісус Христос повністю жив для свого Отця

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: "Коли ж Господь дізнався, що зачули фарисеї, начебто Ісус більше збирає і хрестить учнів, ніж Йоан, хоч не хрестив Ісус сам, тільки учні його, то полишив він Юдею і подався знову до Галилеї. А треба було йому переходити Самарією. Отож прибув він до одного міста в Самарії, яке називається Сихар, недалеко поля, наданого Яковом синові Йосифові. Там і криниця Яковова була. Утомившись з дороги Ісус, тож і присів біля криниці, а було коло шостої години.

Надходить же жінка з Самарії води взяти. Ісус до неї каже: "Дай мені напитися." Учні ж його пішли були до міста харчів купити. Отож каже до нього жінка самарянка: "Юдей єси, а просиш напитися в мене, жінки самарянки? Таж не мають зносин юдеї з самарянами." Відповів Ісус і сказав їй: "Коли б ти знала про дар Божий, і хто той, що каже тобі: Дай мені напитися, то попросила б сама в нього, а він дав би тобі води живої." Каже йому жінка: "Ти й зачерпнути не маєш чим, пане, а й криниця глибока, то звідкіля б у тебе вода жива? Чи більший ти за батька нашого Якова, що дав нам криницю цю, і сам пив з неї, і його сини й скоти його?" Відповів Ісус і сказав їй: "Кожен, хто ту воду пє, знову захоче пити; а хто напється води, що я дам йому, не матиме спраги повіки; бо вода, що я дам йому, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне." Каже до нього жінка: "Дай мені, пане, тієї води, щоб не мала я

більше вже спраги та й не ходила сюди черпати." "Піди ж, каже до неї, поклич свого чоловіка й повертайся сюди." Відповіла жінка й сказала йому: "Не маю чоловіка." Каже їй Ісус: "Це добре ти сказала: Не маю чоловіка! Пятьох бо мала ти чоловіків, і той, що тепер маєш, він не чоловік тобі. Правду ти сказала." Каже до нього жінка: "Бачу, пане, що пророк ти. Батьки наші на цій горі поклонялися, а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де належить поклонятися." Каже до неї Ісус: "Вір мені, жінко, час надходить, коли ані на цій горі, ані в Єрусалимі будете ви поклонятися Отцеві. Ви поклонятеся тому, чого не знаєте. А ми поклоняємося тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв. Та надійде час, ба, вже й тепер він, що правдиві поклонники Отцеві кланятимуться в дусі й правді, бо й Отець шукає таких поклонників. Бог-Дух. Ті, що йому поклоняються, повинні в дусі й правді поклонятися." Каже йому жінка: "Знаю, що прийде Месія, що зветься Христос. Як він прийде, то звістить нам усе." Каже їй Ісус: "Це я, що розмовляю з тобою."

Тоді надійшли його учні й дивувалися, що розмовляє він з жінкою. Не спитав, однак ані один: "Чого хочеш від неї, або: Чому розмовляєш з нею."

Жінка ж покинула свій водонос, побігла в місто та й каже людям: "Ідіть но і подивіться на чоловіка, що сказав мені все, що я робила. Чи він не Христос?" І вийшли з міста і пішли до нього.

А тим часом учні просили його й казали: "Учителю, їж. Він же сказав їм: "Істиму страву, що ви про неї не знаєте." Учні ж його говорили між собою: "Хіба хто приніс йому їсти?" Каже їм Ісус: "Їжа моя чинити волю того, що послав мене, і діло його довершити. Чи не кажете ви: Ще чотири місяці, і жнива настануть. А я кажу вам: Підведіть очі ваші та й погляньте на ниви, вони вже для жнив доспіли. Вже і жнець бере свою нагороду, плоди збирає для життя вічного, щоб сіяч із женцем укупі раділи. Правильна й приказка до цього: Один сіє, а жне хтось інакший. Послав же і я вас те жати, коло чого ви не трудилися. Інші трудилися, ви ж у їхню працю вступили."

Численні ж самаряни з того міста увірували в нього з-за слів жінки, яка посвідчила: "Сказав мені все, що я

робила." Тож коли прийшли до нього самаряни, то просили, щоб лишився в них. Він і лишився на два дні там. Та й багато-більше увірували в нього з-за його слова. Жінці ж вони сказали: "Віруємо не з-за самого твого оповідання, самі бо чули й знаємо, що він направду Спаситель світу." (Іван 4, 1-42).

Ісус Христос завжди думав про свого небесного Отця, чи він дивився на прекрасні квіти, що росли на полях, чи на птиці, які літали попід небеса, чи він був між людьми, чи зо своїми учнями, або з неморальними людьми.

Ісус любив свого небесного Отця більше ніж когонебудь іншого. Ціле його життя було підо впливом тієї любови. Жадне інше людське єство ніколи так не любило небесного Отця, як Христос.

Наслідком тієї величезної любови Ісус молився до свого небесного Отця. Він часто залишав великі товпи народу та й віддалявся у спокійне місце, щоб там міг розмовляти зо своїм небесним Отцем. Не раз він молився через цілу ніч. Молитва-розмова з небесним Отцем була неначе палаючим вогнем у його серці.

Ісусова любов до свого Отця проявлялася передусім у тім, що він завжди виконував волю свого Отця. Він послушно чинив усе те, що Отець велів йому робити. Він терпеливо зносив усі досвідчення, що їх небесний Отець зсилав на нього. Слова: **"Ревність дому твого поїдатиме мене"** (Іван 2, 17) були найкращим описом способу його життя.

Ісус завжди слухався свого Отця. Диявол не міг збити з пуття Христа, хоча він ужив всієї своєї сили супроти нього. Ісус був абсолютно без гріха. Він є найсвятіший з усіх людей.

Ісус Христос є нашим учителем, від якого маємо вчитись, як жити. Його приклад маємо наслідувати й любити нашого небесного Отця, з довірям дитини маємо говорити-молитися до нього та з радістю виконувати все те, чого він хоче від нас.

Христос учить: **"Їжа моя чинити волю того, що послав мене, і діло його довершити"** (Іван 4, 34).

Тлінні останки Преосв. Миколи Чарнецького перенесено в нову могилу

Рим (УПБ). Недавно одержано у вільному світі вістку, що в місяці листопаді 1969 року перенесено у Львові тлінні останки єпископа Миколи Чарнецького з Кульпарківського кладовища на Личаківське і там, після відправлення Панахиди, зложено в нову могилу. Єпископ Микола Чарнецький, Апостольський Візитатор Українців на Волині і Поліссі, арештований разом з усією українською ієрархією 11 квітня 1945 року, перебув понад 13 років на Сибірі і Мордовії, з підірваним здоров'ям вернувся ще до Львова, і як ісповідник віри помер там 2-го квітня 1959 року.

Водночас із цим одержано повідомлення, що о. ігумен Василь Величковський, засуджений, як відомо, на три роки каторжних робіт і п'ять років виселення з України, перебуває тепер на важких роботах у Донбасі.

Мої місії в Арґентині

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Закінчивши останню місію в провінції Місіонес, де трудяться Отці Василіяни, я взяв автобуса в містечку Вірасоро і вернувся до Буенос Айресу, бо звідтам треба було їхати на дальші місії в околиці Бовену в провінції Мендози.

Це був дуже гарний день. Автобус був гарний і вигідний, але не було в нім штучного охолоджування. Людей було мало, тому я мав два сидження. Це помогло мені трохи переспатися, бо подорож тривала понад 20 годин. Дорога не була асфальтована, тому всюди було повно порохів. Попереднього тижня три дні падав дощ. Річка Урагвай вилляла і залляла так одне місце та знищила дорогу, що ми мусіли обїжджати фармами поміж худобою, що там паслася. В однім місці автобус мусів їхати водою аж по колеса, бо вона пропливала крізь дорогу.

Цей автобус належав до компанії Сінґер. Її заложив німець Сінґер. Зачав він від одного автобуса, а тепер має

аж 88, які обслуговують цілу Аргентину. В Місіонес є багато німців поруч українців. Німці тут гарно стоять. Є теж не багато японців, що дуже добре доробилися.

Як тут автобуси йдуть асфальтованими дорогами, яких в Аргентині релятивно мало, то білет коштує половину менше, ніж коли йдуть неасфальтованими, бо в дощеву пору не рідко приходиться вживати тракторів, щоб витягати автобуси з болота.

Біля мене сидів один агент автомобілевої компанії. Він казав, що американці добре платять своїм робітникам, що працюють тут у їхніх фабриках. Нарікав, що американці забирають з Аргентини помаранчі, і за те дають аргентинцям трійливу кококолю. Як ми спинилися на вечерю, я замовив собі шклянку молока і канапку, а мій співтовариш звелів подати собі мясну печеню і кококолю. "Пане," кажу йому, "таж ви казали, що кококоля це трійливий напиток. Чому ж пєте його?" На це він, усміхаючись, відказав: "Бо мені смакує кококоля!"

Казав він, що тепер страшно багато податків в Аргентині, але водночас заявив, що з-поміж усіх лихих дотеперішніх урядів теперішній уряд ще найменше злий. Онганія є президентом теперішнього уряду в Аргентині. Це військовий уряд, який замкнув Сенат і до певної міри контролює пресу і радіо. Цей уряд рішив посвятити Аргентину Непорочному Серцю Марії. І це посвячення відбулося на 30-X-1969. Багато священиків критикувало рішення уряду, який хоче політично скріпити своє становище в країні. До священиків долучилися деякі єпископи, що не хочуть злуки між державою і Церквою, бо ця злука компромітує Церкву в очах численних робітників, що не задоволені з цього уряду. Воно було б краще завести соціяльні реформи, бо вони напевно полегшили б долю робітництва і запевнили б спокій країні, бо тут повно страйків, що їх зручно використовують комуністи.

Приїзд до Буенос Айресу

Ми прибули до Буенос Айресу на 17-XI, 1969 о годині девятій вранці. Я взяв таксівку поїхав до резиденції нашого владики А. Сапеляка. Тут довідався, що летунська компанія Варіґ заплатила мені за страчену валізку, яка десь згубилася в дорозі між Каракас і Буенос Айрес.

Проте мені заплачено тільки третину того, що я домагався. Урядовець заявив: "Ми маємо свої правила, і нам більше платити не вільно". Варіґ це бразилійська компанія.

Того самого дня Сестри Служебниці справили імянини для Впр. о. Василя Короля, єпископського секретаря і канцлера. Він уже вісім літ трудиться для нашої Церкви в Аргентині, бо передніше був у латинському Чині О.О. Салесіян. На прийнятті був теж о. Д. Новак, що тому дві неділі прибув сюди з Югославії. Отець Д. Новак сказав, що в Югославії комунізм багато кращий і більше гуманний, ніж в інших країнах, опанованих Москвою.

Під кінець прийняття владика А. Сапеляк проголосив, що о. Д. Новак займе місце о. В. Короля й буде обслуговувати церкви, що о. Король досіль обслуговував. Зате о. Король відтепер буде парохом катедри.

На другий день пішов я до Отців Редемптористів на обід. Їхній великий монастир є в самім осередку міста. Саме тоді Отці консультори нараджувалися над новими назначеннями Отців і Братів для різних домів. Провінція має нового протоігумена, якого вибрано на початку жовтня. Всі брати й отці мали право голосу при виборі протоігумена.

По обіді я подався до летунської лінії Браніф, щоб замовити собі поворотний білет до Нью-Йорку. Тут нема різниці в ціні, куди хто їде до Нью-Йорку, понад Атлянтик чи понад Пацифік. Ціна така сама: $364.00 (американських). Минулого року в квітні я прибув до Аргентини з Вінніпеґу, і по дорозі ще скручував до столиці Бразилії, що зветься Бразилія, і цей скрут коштував $40.00 додаткових долярів. Цілий білет, включаючи Бразилію, виносив $364.00 (канадійських). Я звернув на це урядовцеві увагу. Він показав мені аж дві книжки, і в їхніх книжках було зазначено, що подорож літаком з Вінніпеґу до Буенос Айресу коштує $402.00 (американських, а канадійських $424.00). Він не годен зрозуміти, як я міг заплатити тільки $364.00 (канадійських).

Пішов я до банку з одним чеком. Урядовець прийняв чек, але не вписав його до банкової книжки. Попрохав прийти за 48 годин, бо тут не вільно зміняти чеків, поки один банок не порозуміється з другим і не спитається, чи чек правдивий.

В банку було повно людей. Одні брали свої старечі пенсії, інші платили за газ, другі за електрику. Я питався, чому тут усе платиться через банок, і отримав таке пояснення: "Колись урядовці електричних чи газових підприємств ходили по хатах і збирали гроші за ці речі. Бандити слідили за ними, нападали на них і відбирали гроші. Ось тому люди платять через банок, і бандити не мають праці!"

Виїзд на місію до Бовен

По двох днях відпочинку в Буенос Айресі я взяв автобуса і подався до Бовен, що лежить у провінції Мендоза, щоб там проповідувати чотири місійки. Бовен віддалений від Буенос Айресу на 600 миль. Подорож тривала 14 годин. Автобус був гарний і вигідний. Дорога була цілий час асфальтована. Саме тоді американці були вдруге сіли на місяці. Люди з захопленням говорили про цей досяг людства і тішилися, що цього успіху не добилися москалі. Я спитався одного пасажера, чи воно виплачується видавати $350,000,000.00 на ці лети на місяць: "Так", відказав він, "бо вони помагають людству поступати вперед!" Зате один сильно критикував таку поведінку, бо на його думку краще було б вжити ці суми, щоб виховувати людей у нерозвинених країнах і навчати їх давати собі раду в житті, щоб на землі не було босих і голодних.

Я прибув до Бовену перед полуднем і замешкав у Сестер Василіянок, що тут уже два роки працюють для наших людей, помагаючи Всесв. о. д-р. Василеві Винничукові. Отець Винничук був тоді в шпиталі, бо зломав собі ногу. Він обслуговує наших людей і латинників, бо наші люди не дали б йому вдержання.

Владика А. Сапеляк зачав тут будувати великий приют для наших дічат і передав його Сестрам Василіянкам до обслуги. Цей приют і ще не скінчений через брак грошей. Сестер є тут шість. Вони навчають і виховують нашу дітвору і відвідують наших людей в містечку і на фармах.

Один чернець приїхав до Бовен із Мендози, щоб заступати хворого о. Винничука. Цей чернець обслуговує латинників і править Службу Божу для Сестер Василіянок, за що тут обідає. Сам він прибув з Еспанії до Аргентини в 1961 році. Я спитався його, чи еспанська мова в Еспанії дуже різниться від еспанської мови в Аргентині. Він відповів: "Слова такі самі, але їхня вимова часто сильно відмінна, бо її викривили італійці, яких тут значно більше ніж еспанців".

Я спитався його, чи їздив дивитися на статую Христа Царя, що відділяє Аргентину від Чіле. Він відказав, що ні, бо це залежить від його настоятелів.

В Аргентині є дуже багато параґвайців, болівійців і чіленців. Власники різних підприємств часто використовують їх, бо вони нелеґально пробувають у країні. Аргентина приймає всіх, і тому її населення постійно зростає.

Їдучи до Бовен із Буенос Айрес, я завважив по дорозі, що тут землі дуже вбогі, подібні на пустиню, покриту хащами. Один пасажир вияснив мені, що це тому, що тут земля вбога, білява, і дощі тут рідкі. Зате близько Бовену вже видно дерева і гарні фарми. Це тому, що тут є штучне наводнення.

1) Місія в Бовен (20-23-XI, 1969)

Бовен це містечко, яких повно в Канаді. Наших українсько-католицьких родин є тут усього 8. Зате більшість наших людей, що тут проживає, походить із Волиня, тому вони православні. Вони назагал добре ставляться до католицтва. Багато православних перейшло на "верующих", цебто стало протестантами, через брак наших священиків у минулому. Ці "верующі" добре тримаються. Вони власними автами звозять дітей із фармів на катехизацію в неділю.

Отець Винничук написав мені листа, прохаючи особисто відвідати наших людей і запросити їх на місію, бо "духовно наші люди тут страшно занедбані через брак священичої обслуги по своїм приїзді до Аргентини. Людей треба буде відвідати, бо в нас це конечний засіб, щоб наблизити людей до місіонера".

Під час чотироденної місійки я відвідав 28 наших родин, запрошуючи їх взяти участь у місійних відправах, але багато з них не прийшло, хоч обіцяло прийти. На місію приходило коло 45 осіб. Місія відбувалася в каплиці колегії, яку обслуговують пять Сестер Василіянок. Вони вже закупили гарну площу біля колегії, на якій

задумують будувати монастир. Сестри дуже активні, бо відвідують наших людей в цілій околиці і намагаються притягнути їх до Церкви. Люди відсталі від Церкви і духовного життя тому, що донедавна тут не було нашого священика.

Сестри займаються дівчатами, які тут перебувають, але їх є мало, а наших майже нема, бо батьки не посилають їх сюди. Під час місії латинський чернець Облят, що заступає для латинників о. Винничука, казав мені, що його парафія мала б мати коло 30,000 членів, а в неділю до церкви на Службу Божу приходить коло 180 осіб. Аргентинські "католики" вважають тут, що вони незобовязані кожної неділі йти до церкви. Вистачає для них час від часу показатися на Службі Божій, от коли є шлюби, чи замовлена Служба Божа, або великі свята.

Він теж казав мені, що О.О. Обляти працюють у Мендозі від 1934 року і за цей час придбали тільки 4 нових священиків, з яких три це еспанці, а тільки один "кріоло", цебто син тутешніх мішанців. Багато хлопців вступає до них, але майже ніхто не доходить до священства, бо покидають семінарію перед рукоположенням.

2) Місія в Ескандінаві

Ескандінава це фармерська околиця, де повно наших людей, але майже всі вони протестанти. Наших родин буде там разом із православними коло 15. Ці українці протестанти добре тримаються. Вони побудували там гарну церкву. Недалеко тієї церкви є ще друга протестантська церква, і багато українців належить до неї та має в ній свої молитовні сходини.

Місія відбувалася в українській залі. Зачиналася аж о 9-ій годині ввечорі, бо люди так допізна там працюють. Я відвідав 22 родини, запрошуючи їх на місію. Був теж у "вєрующих", але вони не прийшли, хоч обіцяли прийти. Вони ніколи не кажуть "НІ".

На місію першого і другого вечора прийшло коло 35 осіб. Я мав дві науки для старших, і особну інструкцію для дітей і молоді. На другий день сказав людям: "Завтра буде проповідь про сповідь. Прошу прийти до сповіді!" Який же був наслідок? До церкви прийшло 10 осіб! Тут люди не сповідалися від 30-40 літ. Остання їх сповідь була ще в Україні. Зразу не було наших свя-

щеників. Потім вони прийшли, але ці люди були вже відвикли від церкви і святих тайн, бо від приїзду до Аргентини минуло 20 чи 30 літ.

В околиці є багато нехрещених дорослих дітей. Я сказав матері двох із них: "Чому не хрестите їх?" На це одна відказала: "Бо куми мешкають у Буенос Айресі. Ніколи не година разом їх зібрати. Як одне приїде, то другого нема!"

"Пані," кажу їй, "охрестіть тепер під час місії. Ану ж дитина вам помре, і що тоді буде?" На це вона відказала: "Хіба вона не може так само померти, хоч я охрещу її?" І не привела дітей до хрещення. Є тут молодь, хлопці і дівчата, що мають по 20 літ, які ще не прийняли першого Св. Причастя. Деякі з них послухали мене і приступили до сповіді і Св. Причастя, інші ні.

Кажу матерям: "Пані, навчіть дітей Отче наш!", на що одна відказала: "Як я година вчити, коли сама не знаю його!"

Взявши до уваги довголітнє занедбання, брак наших священиків, лихий приклад так званих аргентинських католиків, треба вважати, що ця місійка була великим успіхом, бо аж 17 осіб приступило до сповіді. Між ними були хлопці і дівчата, що прийняли тоді перше Причастя, хоч мали вже коло 20 літ.

3) Місія в Марзоліна

Марзоліна це так само фармерська околиця. Я правив і проповідував в латинській церковці, яку один латинський священик будує грішми наших людей, бо туди не доїжджає наш священик. Відвідав 12 наших родин. Деякі з них уже мішані, цебто чоловік наш, а жінка еспанка, і навпаки. Нема там більше наших родин. Там таке саме духовне занедбання, як в околиці Ескандінава.

Коло 20 людей узяло участь у місії. Було там аж 9 сповідей! Один чоловік висповідався, і, бажаючи заохотити інших мужчин до сповіді, голосно сказав до них у церкві, зараз таки по сповіді: "Ідіть так само до сповіді. Ви такі самі, як я. Я ще в краю сповідався!" Деякі послухали, інші ні.

В часі цих трьох місійок я мешкав у Бовені і тільки вечорами доїжджав до згаданих місцевостей. Одного дня приїхав до колегії один чоловік. Він живе в лісах, яких

100 миль від Бовен. Цей чоловік привіз три струсині яйця. Я попрохав, щоб Сестри зварили мені одне з них на вечерю, і вони це вчинили. Одне яйце струся рівняється шістьом курячим. Це перший раз у житті, що я їв струсине яйце. Воно смачне, але не таке смачне як куряче, бо струсь їсть тільки траву.

4) Місія в Кармеңса (30-XI-3-XII, 1969)

Карменса це фармерська околиця. Аргентинці звуть її "руською колонією", бо тут проживає коло 100 наших родин. Є тут так само деякі чехи і поляки. Люди прибули сюди в часах між першою і другою світовою війною. Наших священиків тут не було. Імігранти не знали еспанської мови, тому ніде не ходили до церкви і ніхто не займався ними. Аж тому сім літ владика Сапеляк вислав сюди Сестер Василіянок. Вони зібрали дітей на катехизм. Діти були нехрещені. Їх похрестив наш владика, а деяких охрестив о. Винничук, або о. Дуб. Ще й досіль деякі діти нехрещені, хоч уже їм 20 літ.

Мене здивувало, що до школи, в якій відбувалася місія, прийшло тільки коло 30 старих жінок. Було теж і кілька молодших, але молоді зовсім не було. Було теж яких 10 дітей, але це були дівчатка за винятком двох хлопчиків. На місію прийшло тільки 4 мужчини. Я спитався жінок, чому вони не натискають, щоб їх чоловіки так само прийшли на місію. Одна з них відказала: "Як будемо занадто натискати, то вони й нас не пустять".

Наші Сестри Василіянки отримали тут гарну площу від одного фармера і зачали будувати капличку, але вона ще не скінчена.

Під час місійки дві Сестри відвідували наші родини і заохочували до хрещення тих, що ще не хрещені. Вони мешкали в школі, де відбувалася місійка, а я замешкав в одній чеській родині, яка ходить до нас до церкви і добре знає нашу мову.

Через два дні я відвідував наші родини, запрошуючи їх на місію. Відвідуючи наших людей у згаданих колоніях, я бачив, що майже всі вони мають гарні фарми, звичайно не більше ніж 30-40 акрові. Тут вони садять виноград, помідори, тощо.

Провінції Мендозі, в якій є згадані місцевості, бракує дощів, тому фармері наводнюють фарми водою, що

каналами пливе із гір Кордільєрів. Вони віддалені від Бовен на яких 100 миль. З Карменса їх уже добре видно. На жаль, води бракує, а без води годі фармерувати. Часом сусіди сваряться, бо дехто краде їм воду з каналу. Як у краю наші люди сварилися за межі, так тут сваряться за воду.

Хоч це був тільки початок літа, то вже панувала доволі сильна спека. Люди мусять відпочивати і спати в обідню пору, а тільки працювати ранками і вечорами. Саме тому тут місії зачиналися аж у 9-ій годині ввечорі. Фінансово наші люди тут добре стоять, як усе добре йде. Минулого року град був вибив усе. Крім цього вони часто не годні продавати своїх продуктів, тому брак гроша.

Морально ж і релігійно досіль згадані околиці були релігійними "пустинями". Із приходом владики А. Сапеляка тут зачалася релігійна праця й обнова, але вона дуже пиняво йде, бо люди відвикли від Церкви і святих тайн. Лихий же приклад аргентинських "Педрів і Раулів" так само лихо впливає на наших людей, бо чому ходити до церкви, як аргентинці не ходять, деякі з них кажуть. Наша Церква в Аргентині за винятком Місіонес, це місійний терен.

Стрінув я одного робітника кріоло, що працює в родині, де я мешкав. Спитався його, що він думає про часи Перона, коли згаданий президент і його жінка Евіта задармо роздавали людям "солодкий хліб і яблочний сік". Він відповів: "Ніхто нікому задармо нічого не дає! Вони брали від наших працедавців і давали нам, а потім працедавці стягали це з нас!"

НОВЕ РІШЕННЯ В СПРАВІ ПОДРУЖ МІЖ КАТОЛИКАМИ І ПРОТЕСТАНТАМИ

31 березня 1970 року Папа Павло VI видав нове рішення в справі подруж між католиками і хрещеними чи нехрещеними некатоликами. Це рішення не заторкує наших православних братів.

1) До мішаного подружжя треба дизпензи від місцевого єпископа, йнакше воно буде неважне;

2) Подружжя без дизнези між католиком і нехрещеною особою є неважне;

3) Єпископ може дати позволення на мішане подружжя, коли католицька сторона запевнить, що нема для неї небезпеки відпасти від віри й обіцяє все можливе вчинити, щоб охрестити діти та виховати їх у католицькій релігії. Водночас треба повідомити про це некатолицьку сторону подружжя;

4) Місцевий єпископ з важних причин може дозволити католикам заключати важні подружжя в протестантській Церкві або брати цивільний шлюб. Проте місцева єрархія має рішити, як треба вділяти подібні дизпензи, щоб була однозгідність у країні. Крім цього подружа церемонія має бути дещо публічна;

5) Такі подружжя треба реєструвати так у католицькій, як некатолицькій церкві;

6) Католицький священик і протестантський міністер не можуть одночасно давати шлюбу, цебто коли кожний з них відправляє свою власну церемонію. Не вільно теж відновляти шлюбних обітів перед чи по відбутім шлюбі в католицькій церкві;

7) Скасовано канонічні кари (Кан. 2319) за подружжя поза Церквою. Хто вже затягнув їх, то він звільнений від них;

8) Місцевий єпископ має право уважнити неважне подружжя дорогою "санаційо ін радіче".

Ці нові зарядження і не заторкують подруж між католиками і православними. Подружжя між католиками і православними, заключені в православній церкві, є важні, але не дозволені, коли католицька сторона не отримала дизпензи на нього від свого єпископа.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) Чи подружжя це тільки контракт між чоловіком і жінкою, який Христос підніс до гідности тайни?

Тайна подружжя це не тільки контракт між чоловіком і жінкою, який триває до кінця їх життя: "Двоє в однім тілі", що в єврейській мові означає злуку аж до смерти, але й заразом акт богопочитання, бо це тайна святої Церкви. Тайна ж це богопочитальні акти—чинності Церкви. Як молодята беруть шлюб, то вони водночас приймають тайну, коли вони хрещені, і цією тайною прославляють Бога. Коли подруги люблятся, то вони тим самим люблять Бога.

2) Чи це правда, що другий ватиканський Собор захитав віру в багатьох католиках?

Чому вселенський Собор, яким керував Святий Дух, мав би захитувати віру християн? Він хіба послабив віру тих, що слабо вірували і ще менше практикували свою віру. Добрий християнин вірить у Бога, надіється на Нього і любить Його. Він знає, хто такий Бог і хто такий чоловік, якого Бог сотворив для вічного життя в небі. Він знає, що Христова Церква непомильна в справах віри і моралі, тому може вповні покладатися на її навчання. Христос перестерігав тих, що не довіряють Церкві або покидають її. "Хто погорджує вами, той погорджує Мною!" (Лука 10, 16). Правдиві християни не тратять віри, бо вони мають ласку віри і непомильний провід Церкви, тому переконані, що Святий Дух виведе християнство з замішання нашого століття і Церква змо-

же ще краще ніж колись проповідати світові Христову Євангелію.

3) Чи це правда, що канонічне право Церкви буде змінене?

Так, це правда, що канонічне право Церкви буде зреформоване, щоб краще надавалося для наших часів. Канонічне право латинської Церкви має 2,414 канонів, цебто законів. Кодекс права був скінчений у 1917 році. Він надхнений европейським традиційним законодавством. Був він зладжений кількома кардиналами, деякими єпископами і знатоками канонічного права, що виконали велике діло в цій ділянці.

Церковне право конечне Церкві, але воно є служницею для неї. Латинське канонічне право є загальне, цебто призначене для цілої Церкви, цебто для всіх її частин по цілім світі. Як таке воно не завжди надається для всіх частин світу, тому годі примінювати його в усіх подробицях до християн на Сході чи Заході, в Европі та Азії.

Нове канонічне право подасть загальні принципи для цілої Церкви, лишаючи свободу церковній єрархії поодиноких країн, щоб вона означувала подробиці. Отак канонічне право буде висвітлювати духа і традиції країн, тому християни будуть краще зберігати його приписи як щось рідного і їм питоменного.

4) Чи можлива противорічність між вірою і наукою? Є деякі науковці, які відкидають віру і тому є безвірками, бо кажуть, що наука збиває правди, обявлені в Біблії. Чи воно можливе, щоб Бог обявляв людям такі речі, які противляться науці?

Божі правди часто перевищають здібність людського розуму зглибити і вповні зрозуміти їх, бо наш розум обмежений. Крім цього правди віри належать до надприродного порядку, тому не можна давати на них математичних доказів, які виключали б всякий можливий сумнів і змушували б людей приймати їх.

Проте між обявленою правдою і людським розумом, цебто дійсною наукою не може бути противорічности, цебто не може бути науково щось правдиве, а релігійно фальшиве, бо Бог є Творцем природного і надприродного світу. Хоч багато християнських догм перевищає

PAGES

29 - 36

MISSING

JUNE 1970

way to pray to Him. The Christ of the past no longer exists because the Christ of "yesterday, today, and forever" is existing right now and establishing contact with far more men than He ever did in His brief lifetime. Trying to go back in our imagination in order to pray to Him is "praying backwards."

If it seems that we lose our intimate contact with our Lord by directing our prayers to Him as He now is, devotion to the Sacred Heart is the perfect means to find His humanity which so powerfully attracts us.

In his encyclical letter on the Sacred Heart, *Haurietis Aquas,* Pope Pius XII explained the love that this Heart represents. The Sacred Heart, according to him, is the symbol of Christ's divine and human love: of His divine love insofar as He is God and of the human love that was so evident to his contemporaries, that attracted them, and then won them. Pius XII also pointed out that Christ in His glory continues to love us with these loves. And the way in which we are to know and experience Christ's love for us, he tells us, is through the human Heart of Christ.

This Heart, so closely related to His desires, hopes, emotions, so like the heart of every man, is to symbolize and present to us the human love of Christ. Thus, knowing this human Heart and this human love, we can come to learn of His divine love for us. Christ's human love, His nobility, and His goodness won men during His lifetime. They are to win us today.

We can still study and learn about the Christ of history without "praying backwards." Most certainly we should read and meditate upon the events in the Gospels. But we should not let our imagination so dwell on Christ in these events of the past that we forget what He is doing today. We meditate upon Christ's life in order to understand Him better now.

The Gospels present Christ as in a tableau so that we perceive His personality, and thus come to know and love Him now. To use a crude comparison, the Gospel stories are like our family albums. We can never recapture the past through the candid camera, but we can compare ourselves to what we were, and therefore know what we are today.

By praying to Christ as He is in heaven, we can avoid the improper, sentimental prayer that is the worst example of "praying backwards." There is a danger that if a person tries to pray to Christ as He was in some incident in His life, he may do just this. He may regard Christ as if He were still on earth, look upon Him in some particular incident—at the crowning with thorns or the crucifixion, for example—as someone who should be consoled.

At those particular moments Christ could have been consoled, for He was sad and He was suffering. But He no longer is. St. Paul again has a blunt statement: "We know that Christ, now he is risen from the dead, cannot die any more; death has no more power over him; the death he died was a death, once for all, to sin; the life he now lives is a life that looks towards God" (Romans 6, 9-10).

We cannot console Christ now because he is not suffering but is in glory. Prayers that would attempt to console the Sacred Heart in Heaven are improper, as are prayers to Jesus, a "prisoner in the tabernacle." Improper, too, are hymns that speak of the Heart of Christ in such questionable phrases as "throne of grief and pain" and "languishing with love

for us."

However we still pray and make reparation to the Sacred Heart. But we pray to show our sorrow for our sins and our love for our Lord, not to make the Sacred Heart less sorrowful. Our prayers should make us realize how much we have sinned and how much we need Him, not how much He needs us. Reparation to the Sacred Heart, we could say, is primarily for us: to cause us to see how much love we owe our Lord.

This is not to say that the Sacred Heart does not care what we do because nothing we do can affect Him. We can say that the Sacred Heart is "displeased" when we sin. But this is because sin is a denial of our friendship with Him, a denial of that love which is our greatest treasure.

Christ has made it easy for us to grow in love and friendship with Him. In His Church and in His sacraments, Christ in the Eucharist gives Himself to us so that we never have to recall Him as someone whom time and distance have consumed. He presents Himself to us in Holy Communion in order that we may always have Him with us as He is in heaven where He is working out our salvation.

With Christ in the Eucharist, it is easy for us not only to pray to the Sacred Heart but also to join our prayers to His intentions. For there is another danger in "praying backwards." It is the danger that a person who prays to Christ in some Gospel incident that pleases him may be inclined to limit his interests to himself and his immediate problems. Praying with the Sacred Heart, however, makes us aware of His interests even when we are praying for ourselves, even for something like good fishing weather.

Our prayers to the Sacred Heart should be for ourselves, but they should also be for His desires and plans. The Sacred Heart wishes to see God's rule emerge and take shape on earth in our love for God and for all peoples. It was He who first prayed "thy kingdom come" and told us to pray the same way.

It should be inspiring for us to realize that by our prayers we join the risen Christ to help Him bring grace and salvation into the lives of others. It should be a source of deep and serenely abiding optimism to find ourselves united with the glorified Christ who is irresistibly leading the world to Himself.

Our devotion to the Sacred Heart, especially in Holy Communion, gives us the opportunity of intimacy with the man, Christ. But this devotion we can know the Christ of today whose awing goodness recorded in the Gospels has inspired us to love Him. We do not have to "pray backwards" any more to find Him for in the love of the Sacred Heart, past, present, and future are one.

(Canadian Messenger)

When the American president Coolidge returned from church on Sunday, his wife asked him what the sermon was all about. "Sin", the president replied. "What did the preacher say about sin?"

"He was against it", the president said.

Development of Divine Truth

by M. Schudlo, C.SS.R.

Although no new truths can be added to the deposit of faith which the Church has inherited from Christ, when public revelation has ended with the death of the last Apostle, a development of the divine truth is still possible. The Catholic idea of the development of doctrine is entirely different from the so-called development prompted by the Modernists who affirm that an *objective* increase of revealed truths will continue until the end of the world. Our idea of development states that although no new truths will be revealed by God to men, a *deeper understanding* of the revealed truths is not only possible, but necessary, since man must try to understand better their faith.

Three ways of development

Scientific formulas can be invented which express more clearly truths held from the beginning in more popular terminology, for instance, hypostatic union of the human and divine natures in Christ, the nature of papal infallibility, etc.

A truth which was contained in a more general truth can become more *explicit* in the course of time. Thus in the dignity of the divine motherhood of Mary was contained her *Immaculate Conception* which became an article of faith in 1854, proclaimed by Pope Pius IX, and in the doctrine of the Immaculate Conception was contained the truth of the bodily *Assumption* of the Blessed Virgin, proclaimed by Pope Pius XII in 1950.

A truth which was believed in a practical way, can be believed in a speculative way. Thus the existence of the *character* which Baptism, Confirmation and the Holy Orders impress upon the soul was always believed and therefore the *repetition* of these Sacraments has been forbidden, once they had been properly and validly administered.

What is dogma?

When the Church employs her full authority of infallibility in teaching and thus proposes a doctrine to be believed by all, such doctrine is called a *dogma.*

The Church can proclaim a dogma in *two ways*: a) The Pope as the supreme Head of the Church proclaims it or a general Council of the Church does it; b) When the Bishops of the whole world teach something as an article of faith, as the Constitution on the Church, proclaimed by the Second Vatican Council states (N. 25). For instance, it is an article of faith from the universal teaching of the Church, although this article was never proclaimed as a dogma by any Pope or the Council, that the Church is infallible.

The Pope as the head of the Apostolic College possesses infallibility in a special measure, for he is the beacon for his fellow Bishops and the leader of the College of Bishops. When he proclaims a dogma, he speaks in the name of the Church, that is, declares as a dogma what the universal Church believes, because he cannot proclaim a dogma apart from the Church. The Pope takes council with all the Catholic bishops before

he proclaims a dogma. After the institution of the Synod of Bishops by Pope Paul VI the unity of the Bishops with the Vicar of Christ is visible to all. The union with the Pope is the touchstone for belonging to the unity of faith.

The necessity of faith

St. Paul writes "It is impossible to please God without faith, since anyone who comes to Him must believe that He exists and rewards those who try to find Him" (Hebrews 11, 6).

Two kinds of necessity

There are two kinds of necessity: *necessity of means and necessity of precept.*

a) When something is necessary for the attainment of an end without which the purpose cannot be achieved, such thing is necessary by necessity of means. When a person, even without his own fault, does not employ the means, he will not *per se* attain the end. Thus the Sacrament of Baptism is necessary for salvation by necessity of means. Our Lord said to *Nicodemus*: "Unless a man is born through water and the Spirit, he cannot enter the Kingdom of God" (John 3; 5).

b) When a lawful superior commands something to be used or done in order to receive the Sacraments, the thing which is commanded is necessary by necessity of precept, for instance, the Eucharistic fast for one hour is necessary for the lawful reception of Holy Communion.

We say that it is impossible *per se*, and it means that in certain cases God may employ other means, if He chooses to do so. Thus the Baptism of water is a necessary means of salvation. But when a person cannot receive it, the *Baptism of desire or of blood* (martyrdom for the faith or Christ) will supply the chief effects of the real Baptism, forgive the original sin, give sanctifying grace and save a person.

This kind of necessity is called *relative necessity*. There is also an *absolute* necessity for which there is no substitute. For instance, no one can be saved, if he has mortal sin on his soul and dies without repentance and without regaining sanctifying grace.

A person must make an act of faith when he reaches the age of reason that comes between the age of seven to twelve. He must also perform good acts to remain in the state of sanctifying grace, and for such acts he needs an act of faith.

The act of faith must extend at least implicitly to all the truths revealed by God, that is, a person must declare that he believes in everything that God has revealed, although some truths are not known to him.

Explicitly a person must believe at least two truths, that is: God exists and rewards the good and punishes the evil, as St. Paul says (Hebrews 11, 6).

God will certainly help all those who are well disposed toward Him and are willing to believe in Him, if they knew Him. The *Constitution* on the Church says: "Divine Providence does not deny the help necessary for salvation to those, who without blame on their part have not yet arrived at an explicit knowledge of God, but who strive to live a good life, thanks to His grace" (N. 16). St. Paul says: "He (God) wants everyone to be saved and reach full knowledge of truth" (1 Timothy 2, 4)

If God wants all men to be saved, He must also provide the necessary

means for salvation. If ordinary means are not available to them, the extra-ordinary means are employed by God, although we do not know how the Providence works to help those who cannot use the ordinary means of salvation, brought to mankind by Christ.

Thus the theologians affirm that God will save those pagans who are not culpably violating the natural law, inscribed in their hearts, as St. Paul says (Romans 2, 14-15). Helped by God's grace in some mysterious way, they will make an act of supernatural faith and of divine charity, and thus will reach their ultimate goal, that is, heaven, for which all men were created.

A person *must make an act of faith* when the motives of credibility are sufficiently proposed to him, sometimes in life (some say four times a year) and at the hour of death. A good Catholic makes such acts of faith when he attends Mass, receives the Sacraments, makes the sign of the cross ,etc.

Things a Catholic is obliged to know by precept are:

The symbol of the faith (at least its essential points), the Commandments of God and the precepts of the Church, the essential duties of his own state of life, the prayer of the Our Father and the Sacraments he intends to receive. As far as the grave obligation of knowing all these things no special formula for knowing them is required, as long as a person knows what they mean.

A Catholic is bound by *light precept* to know the following things in exact words: The sign of the cross, the Our Father, the Hail Mary, the Creed and the Commandments.

DUTIES TOWARD FAITH

Faith is the greatest gift that God can give a person after the grace of creation. It is a real supernatural *"pearl"* by means of which man enters the Kingdom of God and therefore becomes capable of attaining at eternal salvation (Matthew 13, 45).

Since faith directs man to God, it should regulate all his action and life, for faith is the *mainspring* of all actions that lead to salvation, and it helps to live by the divine truth (John 3, 21; and Ephessians 4, 15).

A Christian is bound to learn about his faith as much as he can. How much should he study his faith, depends upon his intellectual capacities and position in life. A priest must know the Christian faith much deeper than a layman. A thorough knowledge of faith is necessary in these days to combat the false and un-Christian ideas which are so easily spread in our days by means of the radio, press and TV.

More important than learning by heart the truths of the faith is a true penetration of their spirit into the life and mentality of man that he may follow Christ Who is "the light of the world...Anyone who follows Me, will not be walking in the dark, but he will have the light of life" (John 8, 12).

Whoever seriously neglects to study his faith and therefore does not know it, is seriously guilty in the sight of God. *Habitual neglect* of Sunday sermons by those who do not have other means for learning is certainly a *serious* sin.

An educated man can sin against his faith, if his knowledge of it is

disproportionate to his knowledge in other matters. A man sins seriously against his faith, if his neglect and studying it constitute a serious danger that his faith might be lost and shipwrecked.

Parents, teachers, educators and especially the priests who are pastors are obliged to provide for the religious instruction and guidance of those whom they must guide in faith. The Constitution on Divine Revelation, published by the Second Vatican Council, says that all Christians should study the Bible and thus learn their faith: "This Sacred Synod earnestly and specifically urges all the Christian faithful. . .to learn by frequent reading of the Divine Scripture the excelling knowledge of Christ' (Philippians 3, 8), for "the ignorance of the Scriptures is ignorance of Christ" (No. 25), as St. Jerome said.

When a *priest* administers the Sacraments, he must see to it that the recipient has a sufficient knowledge of his faith, otherwise he may not be properly disposed for their reception.

Parents who neglect to provide a proper instruction in faith to their children, the children who through their own fault omit catechetical instruction are unworthy of absolution when they come to confession. The *Declaration on Christian Education*, published by the Second Vatican Council, says: "Since parents have conferred life on their children, they have a most solemn obligation to educate their offspring. Hence, parents must be acknowledged as the first and foremost educators of their children" (N. 3).

They may be absolved, if they repent and promise amendment.

Declaration on Religious Freedom

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE ISSUE OF TOLERANCE

Tolerance is a kind of 'patience' with evil. God alone Who "knows what is in man" (John 2,25) can be the real Judge of truth and error, good and evil. Only God can prevent error and evil, if He wants. God alone has some reasons to permit evil in the world, although these reasons are unknown to men.

No man has the right to judge his brother (Matthew 7, 1). After all, men have very little power to prevent evil, even if they wished. So man must tolerate evil which he cannot eliminate without causing greater evils.

Moral and civil tolerance

Distinction must be made between the two:

a) *Tolerance as a moral issue*

We are living in a world in which errors and evils are mixed up with truth and good. Our Lord used the parable of wheat and weeds to confirm this fact (Matthew 13, 24-30).

It is forbidden that man should call error truth and evil good. "Woe upon you, the man who call evil good and good evil!" (Isaias 5, 20). For this reason no one may approve evil and error, authorize them and propose them as the basis of human action.

b) *Tolerance as a civil issue*

No government may permit or force its citizens to teach what is contrary to truth and morality. Thus civil tolerance does not imply positive authorization of error or evil by the government.

On the other hand, in our days, no Christian State of today assumes to itself the prerogative of "defender of faith". It will fulfill its role, if it protects the freedom of its citizens in religious matters.

The state must see to it that no one is prevented by anyone else or by any public authority, whether privately or publicly, from acting according to his own conscience. The State must act in this way, because the dignity of human beings requires it.

The limits of religious Freedom

The exercise of religious freedom is not unlimited, for it is governed by some norms which must be observed by all. These norms come from the moral law which imposes personal and social responsibility.

In exercising their rights, the individuals must be guided by justice and humanity, respecting the rights of their fellow men.

The Declaration on Religious Freedom reads:

Both the individuals and religious communities have the right to profess their religion with immunity, that is, without coercion. "Religious communities are a requirement of the social nature both of man and of religion itself".

Provided the just demands of public order are observed, religious communities rightfully claim freedom in order that they may govern themselves according to their own norms, honor the Supreme Being in public worship, assist their members in the practice of the religious life, strengthen them by instruction, and promote institutions in which they may join together for the purpose of ordering their own lives in accordance with their religious principles" (N. 4).

Such religious communities may build their own churches, schools, publish their religious literature, teach their faith publicly by spoken and written word, etc.

"However, in spreading religious faith and in introducing religious practices everyone ought at all times to refrain from any manner of action which might seem to carry a hint of coercion or of a kind of persuasion that would be dishonorable or unworthy, especially in dealing with poor or uneducated people.

'Such a manner of action would have to be considered an abuse of one's right and a violation of the right of others" (N. 4).

Civil society and freedom of religion

Civil society has the right to protect itself against abuses under the guise of religious freedom. The case is that of the Doukhobors, or rather of their sect "Freedomites" in Canada, when the followers of that sect disturbed public peace and violated public morality with their processions, thus violating the rights of other citizens and their moral code. Otherwise, public authority has no right to intervene with the practice of religion of its citizens, because the chief duty of all public authority is to protect and to promote man's inviolable rights.

Hence, civil authority must, through appropriate just laws, protect the religious freedom of its citizens, and to insure that the equal rights for

all citizens are never violated for religious considerations.

It is wrong for the government to impose on its citizens, through fear or violence or other unjust means, the profession or the rejection of any religion or to prevent anyone from joining or leaving any religious group. It is even worse, when civil authority violently destroys the religion of its citizens.

The Family

The family has the right to organize its own religious life, the Declaration says. Furthermore:

"Parents have the right to determine, in accordance with their own religious beliefs, the kind of religious education that their children are to receive", because the parents are responsible for the religious education of their children before God.

For this reason "government must acknowledge the right of parents to make a genuinely free choice of schools and of other means of education" (N. 5).

The government must not only protect the rights of its citizens in religious matters and of their communities, but also must "see to it that the equality of citizens before the law, which is itself an element of the common good, is never violated, whether openly or covertly, for religious reasons. Nor is there to be any discrimination among citizens", the Declaration says (N. 6).

The dangers of freedom

Freedom is a wonderful gift which God has bestowed on men, His earthly children. Unfortunately it can easily be abused by both civil authority and individual citizens. The Declaration on Religious Freedom says:

"Many pressures are brought to bear upon the men of our days, to the point where the danger arises lest they lose the possibility of acting on their own judgment. "Such is the case in the totalitarian States where the citizens are deprived of many freedoms enjoyed by the people of the free world (N. 8).

On the other hand, not a few can be found who seem inclined to use the *name of freedom* as the pretext for refusing to submit and for making light of the duty of obedience".

For this reason the Conciliar Fathers exhort all the educators to "do their utmost to form men who, on the one hand, will respect the moral order and be obedient to lawful authority, and, on the other hand, will be lovers of true freedom — men, in other words who will come to decisions on their own judgment and in the light of truth, govern their activities with a sense of responsibility, and strive after what is true and right, willing always to join with others in cooperative efforts".

Religious freedom should help the people to be better men and better citizens, not worse. The Declaration reads:

"Religious freedom, therefore, ought to have this further purpose and aim, namely, that men may come to act with greater responsibility in fulfilling their duties in community life" (N. 8).

Let's Remember Father, Too!

by M. J. Huber, C.SS.R.

In general.. we can all safely say that as children we gave our father a rather poor time of it. We are reminded of our own lack of love, attention and devotion to our father when we sometimes see the younger children of our day in their outward conduct toward father. Sometimes they are too busy playing ball or gliding along in outer space or watching television—too busy to wiggle even a finger or an ear in greeting to father as he comes home from work. It's more like an interruption.

Because children do not know what money means and how to spend it, they force father to declare: "No! No more money to spend this week." Because they haven't enough sense to get the sleep they need, father is the one who must tell them that they must be in at a certain hour.

Why do children begin to think of father as old, or out-of-date, or a wet blanket, or even unfair and unjust? Why? Because children forget that it is father's God-given job to tell them the rights and wrongs of things.

"Have you finished your homework? Why didn't you go to the store for mother or come home after the ball game? Is that the way to act toward your sister? Aren't you supposed to help with the dishes? Why didn't you cut the grass? No, you can't have the car tonight."

Well! He certainly is not trying to make himself unpopular. But it's his job as a father.

Maybe he gets crabby sometimes. Maybe he could tell you things a little more gently. Perhaps you are blamed and even scolded unfairly once in a while. But think of all the times when you did something wrong and got away with it. You're still far ahead of the game. And don't

think your father is angry or grouchy every time he looks or talks in a serious way; maybe he's worrying about you—and with good reason. The next time he gives you a good going-over, take it like a good soldier who has made a mistake; and when he finishes, look at him honestly and tell him: "I'm sorry, dad."

Don't ever turn away from your father with a grudge in your heart against him — a grudge that won't wear off for two or three days.

You don't have to put a halo on your father's head or wings upon his shoulders to get the right picture of him. But remember, he is not just the man who provides the home in which you live, the food you eat, the clothes you wear and the money you spend. He is your father.

Father gets little enough in return for all he does and gives. Love from his children? Certainly! But love packed in little packages and so tightly wrapped that poor father wears himself out looking for the speck of love we toss him. And it's a rare day when father must get out an umbrella to protect himself against the showers of thanks that are rained upon him. But he keeps on working and providing and giving. He is satisfied with the happiness he provides for his family.

The fourth commandment is not only broken by driving your old and crippled father out into a raging snowstorm in sub-zero weather or by chaining him to a waterpipe in the basement. Sometimes you can throw a knockout punch into your father's face by giving him a dirty look. You can stick needles into his heart day after day by pouting and not speaking to him at all.

Have you ever tried to imagine how delightfully surprised your father would be — and your mother with him! — to have you children take them out some evening for dinner or to a show, or both, with money that you have earned or saved from your allowance? Give it a thought.

My Last Missions in Argentina

by M. Schudlo, C.SS.R.

The missions in the province of Misiones were very good. After the last mission in Union I took the bus and went to Buenos Aires to start four little missions in the region of Bowen. Really, I should not have gone to Buenos Aires, but the connections are so poorly organized here, that I had no other way. Generally speaking, all roads lead to Buenos Aires. You have to waste time and money, going to Buenos Aires and then back to where you need to go. In Argentina everything is concentrated in Buenos Aires.

The day was warm and sunny. It was hot in the bus. There were few people, so I had two seats and could sleep during the night. The trip lasted over 20 hours. The roads were not paved and muddy at times. In one place we had to go through the farms, because the river Uraguay had flooded it. At a point I was afraid that the bus would not pull through, because there was so much water on the road.

We stopped now and then. Everybody was thirsty, because the bus

had no air-condition. At one place we asked for beer. They served us a bottle of it, and we paid 100 pesos, about 30c. A few hours later we stopped at another place. We asked for beer again. They charged 150 pesos for the same bottle of beer. In some places in Buenos Aires they charge 110 pesos, while in the others 180 pesos. I asked the people why there is such a difference in prices. They told me: "See, people are trying to get what they can. No one controls them".

An agent of the car industry sat next to me. We started a conversation. At the time there was some criticism of Coca-Cola, because it contains poison, he said. When we stopped for a supper, he ordered Coca-Cola and I asked for milk. "Hey, mister, you said that Coca-Cola contains poison. Why do you drink it?" I said to him. He smiled and replied: "Because I like it".

I asked him what people think of the military government which rules Argentina. He said: "It is not perfect, but it is the best of all the governments we had till now". Of course, he was not a follower of Peron whom many Argentinian workers still consider a genius and salvation of the country. Some wish him to return to Argentina and bring his golden days back, while the others say that Peron is too smart for that. He knows that with the lack of funds he would not be able to do anything for those who follow him, and so they would lose their respect for him. While remaining in a comfortable exile in Spain, Peron is looked upon as a hero by his followers in Argentina.

Consecration of the country to the Blessed Virgin Mary

President Carlos Ongania decided to dedicate his country to the Blessed Virgin Mary of Lujan. It was a courageous act on his part, since many liberal generals were contrary to his action. Despite their opposition he went ahead and publicly dedicated the country to the Mother of God. Not only the atheists, but even some Catholics criticized him for his action, saying that he did it to strengthen his weak regime. Before leaving Argentina I heard that there are serious divisions and revolutionary currents in his regime which do not prognosticate anything good for him and his government. The dedication took place on 30 of October 1969. Not many people went to Lujan for this festivity, although it is so close to Buenos Aires where some 7,000,000 people live. The press said that only some 15,000 people took part in the dedication, although the government had given free passes for the trains and served lunches gratis.

Arrival to Buenos Aires

We arrived to Buenos Aires at 9 a.m. It was a sunny and warm morning. I went to the Bishop's place where I heard the news that the Brasilian company Varig had paid for my lost suitcase. But it gave me only one third of what I had asked.

The next day I paid a visit to the Redemptorist Fathers of the Latin Rite. They have a monastery in the center of the city. After dinner I called the Air company Braniff and went to order my return ticket to the U.S.A. Six months earlier I flew from Winnipeg to Buenos Aires, and the ticket costs, including my detour to the capital of Brasil which was $20.00 extra, $364.00 (Canadian dollars). Now to return to New York I had to pay the same amount in the American currency. (The

American is worth 6 to 7 c. more than Canadian). I asked the agent why there was such a difference in price? He could not explain the difference. All he did was to pull out two books and show me the price: a ticket to Winnipeg from Buenos Aires costs about $420.00 (Canadian dollars).

I asked several people why the cost of things in the Latin American countries is almost as high as in the U.S.A., although the workers' wages are only one fourth. They gave me several explanations, for instance: inefficiency, slow work, stealing from places where one works, lack of leadership and responsibility, etc. This is a general malaise of all Latin American countries, and it is not easy to cure the people of it. I asked them what should be done to eliminate the malaise. No one could answer my question. Some said that the education of the popular masses was the only solution to the problem.

Sometimes I had to go to the bank. I was really surprised to see so many people waiting for their turn. I said to an acquaintance: "What are these people doing here?" He replied: "They come to pay their electricity, rent, water bills, etc.". "Why do they have to go through the bank?". "Because the gangsters used to attack the bill collectors in the past. So the companies advised their clients to pay them through the banks", he added.

Missions in the region of Bowen

Bowen is a little city which lies in the province of Mendoza. I took the bus and went to this city. The roads were paved and the trip was pleasant. The people spoke of the Americans who had just landed on the moon. They were glad that they had beaten the Soviets in the run to the moon. Some criticized the Americans for wasting so much money while there is so much misery and hunger in the world.

The trip lasted 14 hours. I stayed with the Basilian Sisters who have a boarding school for the girls. Unfortunately few Ukrainian girls live there. The Sisters live and work there since two years. They teach at the local parish school, visit our families and help our pastor, Very Rev. Father Basil Wynnychuk. Unfortunately he was away at that time. He broke his leg and stayed in the hospital at Mendoza, some 120 miles away. Fr. Wynnychuk serves both, the Ukrainian and the Latin parishes.

Going to Bowen I noticed that the land is very poor. It looks like a real desert. The rains fall seldom and the land remains unproductive. Near Bowen where people have irrigation, you can see rich fields with abundant vegetation.

1) *Missions in Bowen* (20-23-XI, 1969)

I have visited 28 families, inviting them to the mission, which was held in the Sisters' chapel. Out of these families only eight are Ukrainian Catholic. The rest are Orthodox or used to be such, because many of them became Protestants. Most Orthodox came from the Ukrainian province of Wolyn.

Some 45 persons took part in the mission, which was held in the evening. It was good, considering the fact that our people were without their own priests for some 20-30 years

The Latin Rite parish has 30,000 members, but only 180 people come

regularly to church on Sundays. While Fr. Wynnychuk was in the hospital, an Oblate from Mendoza took his place. He told me that the Latin Rite Catholics feel that they are not bound to go to Mass every Sunday. Once a month or so is enough for them. Most of them go to church on Easter, Christmas, or when there is baptism or wedding, or when they are invited by a friend to attend a funeral or a funeral Mass.

He also told me that the Oblate Fathers work in Mendoza since 1934, and during that time they got only four priests; three of them are the sons of the Spaniards and only one is 'criollo'. Many criollos go to the seminary, but practically none reaches the priesthood. And it must be noted that naturally they are good and kind people, always ready to help their fellow men.

3) *Mission in Escandinava*

Escandinava is a farmer region. Many Ukrainians live there, but only few of them go to church services. Most of them became Protestants for the lack of our priests. The Ukrainian Protestants are very active and well organized. They have their own radio program. They have also a beautiful church on the farms.

The mission was preached in the Ukrainian hall, starting quite late, that is, at 9 p.m., because people here return late from the farm work. Since it is so hot here, they rest in the afternoon and work in the early mornings and late evenings. I have visited 22 families, but few of them showed up for the mission. When the Ukrainian Protestants were visited by me, they promised to come to the mission, but did not. They have a polite custom of never saying, "NO".

Since it was a short, four-day mission, I announced that the next day I would preach on confession. That evening there were 35 people in church. What was the result of my announcement? Only 10 people came to the mission the next day! People lived here for 20-30 years without priests and confession. Most of them received the Sacraments when they were going to Argentina. Naturally, they do not want to hear about such things after so many years.

While visiting families I met two children, 12 and 10-year old respectively who were not baptized. I asked their mother: "Why did you not baptize these children?" "The God-parents live in Buenos Aires. When one of them comes, the other does not show up". "Why don't you take other god-parents?" "Because the children do not want them". "Suppose your children die while waiting for their god-parents?" I said, and the mother replied: "Won't they die when I baptize them?" And the children remained unbaptized, although I was willing to administer them this Sacrament.

Seventeen people received the Sacraments during the mission. It was a "great success", considering that these poor people lived for so many years without their own priests.

3) *Mission in Marsolina*

I preached this mission in a little Latin Church which the local Latin pastor is building with the help of our people. At the beginning of the mission all 12 Ukrainian families have been visited by me and invited to the mission. About 20 people took part in the mission, but only 9

of them went to confession. It is always the same sad story: a long absence of our priests. One of those who went to confession became an apostle of confession. Right after confession he stopped in the middle of the little church and said to his connational: "Don't be afraid to go to confession. I am like the rest of you. My last confession was made in Ukraine as was yours. I did not confess till today".

During this mission a man came from the farm far away in the woods. He brought three ostrich eggs. I had one of them for supper. One ostrich egg is equivalent to five or six ordinary eggs. It is quite tasty, but not as tasty as the ordinary egg. It savors of selvatic animals, because ostrich feeds on the grass only.

4) *Mission in Carmensa* (30-XI-3-XII, 1969)

Carmensa is also a farmer region. We have a little hall there, but it was not completed when the mission had been preached, so I had to use two public schools. Some 100 Ukrainian families live there. Most of them are Orthodox. They came and settled here between the first and the second World Wars. There was no Ukrainian priest to serve their spiritual needs. Children grew up unbaptized. People became careless in their religious practices. Seven years ago our Bishop A. Sapelak sent the Basilian Sisters to teach Catechism to the children. Many of them came, were instructed in their religion and baptized by the Bishop, but not all. There are still unbaptized children and young boys and girls.

Most participants in the mission were women. Only four men showed up. When I asked some women why they did not bring their men, one of them replied: "If we try too hard to bring them to church, they will not let us go".

Most of our people are financially well off, but they are spiritually poor. They have nice farms and some of them have built beautiful homes. Unfortunately their farms lack water. They use irrigation, but it does not provide enough water. Quite often they do not even get their ration, but still have to pay for it. There is much corruption in the irrigation business. The water is taken from one farmer and sold to another, and the poor farmer can do nothing about it.

NEW REGULATIONS CONCERNING MIXED MARRIAGES

On March 31 Pope Paul VI has issued a decree "Matrimonia Mixta-Mixed Marriages" which will go into effect on October 1, 1970.

Here is a resume of the new decree:

1) Mixed marriages cannot be contracted without a previous dispensation of the local bishop;

2) Marriage between a baptized Catholic and an unbaptized person is invalid, unless entered upon with previous dispensation of the local bishop;

3) The local bishop can grant dispensation from an impediment of mixed religion, if the Catholic partner removes dangers of falling away from the faith and sincerely promises to do what he can to have all the children baptized and raised as Catholics; the non-Catholic partner must be informed of these promises;

4) A Catholic may obtain permission from his local bishop to contract a vilad marriage in a Protestant church or in court, if some serious difficulties stand in the way of marrying his Protestant partner in the Catholic Church. The regional bishops should decide how this dispensation should be granted in order to preserve uniformity. Besides, some form of public ceremony should be performed while contracting such marriages;

5) Such marriages must be registered by both the Catholic and non-Catholic ministers, that is, entered in the books of both churches;

6) Marriage ceremony may not be performed by both a Catholic priest and a Protestant minister, both performing their respective rites together, Nor is permitted to have another religious marriage ceremony before or after the Catholic ceremony for the purpose of giving or renewing matrimonial consent;

7) The penalties decreed by Canon 2319 and imposed upon those Catholics who get married outside the Catholic Church are abolished for the future, and if they have already been incurred, they cease to exist;

8) The local bishop has the right to give a "sanatio in radice", that is, to convalidate an invalid marriage, provided that there are no other impediments to such a marriage;

These rules do not apply to the marriages between Latin Rite Catholics and Eastern Orthodox Christians; such marriages can be concluded in an Orthodox church before an Orthodox cleric, priest or deacon, with the dispensation of the local bishop. But they are valid, though illicit, even when contracted without such dispensation.

1) *Must the future union between the various Churches be achieved on the basis of the present structures which the Churches have now?*

No, there are many human elements in the structure of each Church. These structures are not of divine origin, therefore they can be changed or adapted to the contemporary situation to create, foster and promote a common understanding. The Church is a pilgrim on earth, as the Constitution on the Church says (N. 6). It is still journeying toward the perfect unity, while it is now buffeted by the divisive forces of human sinfulness, prejudices and mutual estrangement. The Church is a fellowship of men with Christ as their Leader. It needs a structure, but this structure and organization should fit the modern age in which we live.

All things which are obsolete must be removed, because they are useless and often hinder the progress toward the reunion, for which our Lord so fervently prayed at the Last Supper (John 17, 20-21).

2) *Can a person save his soul without Christ?*

No. No one can be saved under the present providence without Christ's merits, St. Peter says (Acts 4, 12). A soul cannot be saved, unless it is united with God through Christ. Faith in Christ means that men can be saved through him, whether they realize it or not, because they cannot achieve it of themselves and by their natural gifts. Salvation of the soul is a supernatural work which needs God's help and this help comes to men through Christ, even though they may not know him.

The Constitution on the Church says that "those also can attain to everlasting salvation who through no fault of their own do not know the Gospel of Christ or his Church, yet sincerely seek God and, moved by his grace, strive by their deeds to do his will as it is known to them through the dictates of conscience" (N. 35).

Although Baptism and supernatural faith are necessary for salvation, the supernatural faith can be obtained with the grace of God through a special illumination from on high or through contact with someone who knows God. Then a person can make an act of faith in God as rewarder and elicit an act of perfect love for him, and thus be saved, because perfect love makes us God's children and heirs of heaven.

3) *There is so much talk about the dechristianization of the modern world. Does it mean that modern men do not want God or do not believe in him?*

Many men of today have lost their faith, because it was weak and imperfect. It was rather a cultural faith, than the true faith which is not so easily shaken by the changes which are occurring in the world and the Church.

Some good Catholics want to 'clean' the Church of the old obsolete political and social facade and laws, and this is not dechristianization. It is rather a modernization which makes the message of the Gospel relevant to the modern man. Doubtless, there is also much secularism in the world which so often denies God and his providence. So often modern atheism and agnosticism have their roots in Christianity itself which was not practiced the way Christ wants it to be lived by his followers. This is clearly stated in the Constitution on the Church in the Modern World: "Believers can have more than a little to do with the birth of atheism. To the extent they neglect their own training in the faith, or teach erroneous doctrine, or are deficient in their religious, moral or social life, they must be said to conceal rather than reveal the authentic face of God and religion" (N. 19).

4) *Someone told me that God does not like changes. The Church has always maintained the* status quo, *that is, she defends herself by defending the establishment. Is it true?*

It is not true at all. Human body changes completely within every seven years. Who made the body this way? God. So He wants changes.

The Second Vatican Council made many changes in the Church. So the Church is not against reasonable changes. The future will see more of such changes. The biblical God is not a supporter of the *status quo.*

Christianity has revolutionized the world. Christ fought against the Jewish establishment, and he died for his courage in fighting those who defended it.

Of course, God is not a Mr. Fixer and problem-solver. God helps men when they cannot help themselves. A good father does the same with his children. God is the source of our security, but not in the way some thought he was, by fulfilling their needs of which they should themselves take care. God will not do what men can do for themselves, because he is not man's servant, but his Master.

Man himself must determine what he wants to become, the kind of person he wants to be, etc. And God will help him to do it, if he loves and serves God. In making himself, man also makes his world in which he lives and works. The society in which we live is the product of men's activity and planning. It is not God's doing.

The determination of men to be themselves and their own masters may go too far when some of them rebel against God and the Church, which is God's spokesman on earth. And this is the big mistake some modern men make in these days. By helping men on their way to heaven the Church must not be a bureaucrat who reduces people to numbers in a file. The Church respects the freedom even of those who disagree with it, if they are sincere and honest men, as the Declaration on Religious Freedom clearly states: "Every man has the duty and therefore the right to seek the truth in matters religious in order that he may form for himself right and true judgments of conscience with the use of all suitable means" (N. 3).

5) *Someone said that the Catholic doctrine is always developing. How can God's revealed truth develop?*

We can always understand God's revealed truth more fully and define it in a better, more understanding way. Our perspectives of the truth are always limited, hence development of its understanding is always possible and desirable. This is exactly what theologians do, trying to make God's truth clearer to men.

6) *What is Christian faith?*

Faith is an assent of our intellect and will to the truths that God has revealed to us. It is a personal commitment to God, a total self-giving to Him as he is present in his Christ, our Lord. By surrendering our intellect and will to God, we accept his truths and his Commandments as a gift from a loving-Father who made us and awaits us in heaven.

7) *Someone told me that the priesthood is irrelevant in our days. Is it true?*

No, it is not true, and will never be true. Christ's priesthood, communicated to men, has a changeless character and a changeless goal, that is, the preaching of the Gospel to the end of the world and the celebration of the Divine Liturgy, and the distribution of the Holy Eucharist which is the spiritual food of souls, redeemed by Christ. The accidental forms of priests' work and mission may change and will change in the passing of time, but the essence remains. We need priests who are willing to dedicate themselves to the spiritual welfare of souls. Priests are called by God to deal with the explanation of the meaning of life and other great issues which concern the conscience of mankind. They are called

to explain to men such vital questions, as "What is the meaning of life? What is my destiny? Why am I living and suffering? What will happen to me after I pass away?" Religion alone, of which the priests are ministers, can answer these questions that every reasonable and normal man must ask himself at least now and then. Technology cannot solve these problems and answer these questions according to the spirit of the Gospel.

Priests may dress differently and live differently in the future, for instance, there may be married clergy, living with their families, working in secular enterprizes, but their essential task to be the living witnesses of Christ remains the same. They will always be called to remind their fellow men that they are God's beloved children and therefore must live according to the Gospel teaching. The priest is chosen to make the presence of Christ felt in all human affairs. He must lead his fellow men to rediscover the meaning of love and its healing power in today's torn and tormented world.

8) *Why is the Church necessary? Can man be saved without the Church?*

The Church is a community of believers in Christ. Those who know it and reject it, cannot be saved, because Christ wants all men to belong to it. If they do not know it, they can be saved without belonging to the Church, but it is still the Church that prays for them, for it is a visible embodiment of God's revelation for all mankind. It makes the salvation known to men, and God offers it to all mankind through the Church.

MARRIED FOR LIFE

There are some people who do not know that a Christian marriage is a Sacrament which cannot be broken except by the death of one of the partners. A girl came to me and said:

"Father, I am going to marry George. How long is the marriage supposed to last? I am not quite sure of myself!"

I replied: "Once you get married, you must live with your husband all your life till death, because divorce is prohibited by the law of God!"

No true happiness is possible between the partners, if they are not sure of each other. A husband needs love, respect and understanding as his wife does. Such things can hardly be attained in a marriage that can end at any time by a divorce. God wants every marriage to be happy, because it represents the union of His Son Jesus with the Church. As Christ is happy with the Church despite its human weaknesses, so the marriage partners must try to be happy with each other, regardless of their imperfections which quite often are the weaknesses not so much of the person, as of the nature, soiled and weakened by sin.

If the partners made the mistake of marrying too fast or of entering the marriage bond with the 'wrong' person, they must repent and ask Christ to help them to straighten their marriage out, and He certainly will help them, if they humbly ask Him. The promise made at the wedding must be kept for life. God cannot love and bless those who break it.

Pharisees question Christ

One day the Pharisees asked Our Lord: "Is it right for a husband to divorce his wife?" to which He replied:

"Whoever divorces his wife and marries another, commits adultery. And if a wife divorces her husband and marries another, she commits adultery" (Mark 10, 2 and 11-12).

The story is told about a girl who promised to marry a man, whom she told: "Let the devil take me, if I do not marry you!" After such a solemn promise she met another man and capriciously married him, because 'she fell in love with him'.

On her wedding day two 'youths' came to congratulate her. They were two devils in disguise. After the supper they asked the happy bride to dance with them which she did. During the dance they raised her up and took her away. There was terror in the dancing hall, but no one could do anything about it.

The next day the two 'youths' appeared to her bereaved mother, returned her daughter's wedding gown and said: "Take it. The soul of your daughter is enough for us".

It must be just a story, but even so it tells us that marriage must be taken seriously, because it is extremely important for the world in the plan of God.

Responsibilities of marriage

Marriage is not just 'a fun'. It entails serious obligations and imposes heavy burdens upon those who are married. The Constitution on the Church in the Modern World says:

"For this reason, Christian spouses have a special Sacrament by which they are fortified and receive a kind of consecration in the duties and dignity of their state.

"By virtue of this Sacrament, as spouses fulfill their conjugal and family obligations, they are penetrated with the spirit of Christ. This spirit suffuses their whole lives with faith, hope and charity.

"Thus they increasingly advance their own perfection as well as their mutual sanctification, and hence contribute jointly to the glory of God" (N. 49).

Holy Scripture has a great deal to say about the obligations and responsibilities of the husband and the wife and the children, showing them

how they should behave, if they want to please their Maker and merit His blessing. If the Holy Spirit encourages them to do it, they can surely do it with the help of God which must be sought all the time by the spouses.

St. Peter writes to marriage partners:

"Wives, be submissive to your husbands. . .Let not yours be the outward adornment of an artistic coiffure, or wearing gold jewelry or putting on dresses. Rather let it be the inner self, hidden in the depths of the heart that is adorned with the incorruptible adornment of gentleness and tranquillity of mind. This is very precious in the sight of God. In fact, in this way the holy women of old used to make themselves beautiful, by hoping in God and obeying their husbands.

"Similarly, you husbands, under the guidance of wisdom lead the common life with your wives, the weaker sex, and honor them as joint heirs of the blessings the Christian life imparts, so that nothing may diminish the efficacy of your prayers" (1 Peter 3, 1-7).

Man should be an organizer of the home and the wife his executive assistant.

If both partners faithfully fulfilled their mutual duties toward each other, their marriage would be happy. If not, their marriage will be in trouble. There will be unhappiness, tension and bitterness in their life which will make them miserable.

A psychologist's view

A psychologist in Chicago said that some 90 percent of all marriages are unhappy. Maybe the figure is too high, but it is certain that many marriages, despite their exterior appearance, are not happy. The percentage of unhappy marriages is quite high in these days despite all the comforts and leisure that people are enjoying today.

We know that many couples who are living together, but they are not happy. They are at war with each other practically all the time.

Can a marriage be happy?

Of course, every marriage could be happy, if the partners knew how to live it. Marriage is like business or a farm. The partners will get as much out of it, as they put into it. If they put much understanding, forebearance, love and affection, they will get much happiness out of living and working together. If they put little or nothing, they will get as much.

A lady told me that when she was a little girl she was deeply affected by her parents' unhappiness. They quarrelled all the time, they fought, they cursed each other, and they were extremely miserable with each other.

"When I saw it", she said, "I cried and cried and cried, asking God to send me a good husband. God has heard my prayers. I have a good husband and a happy marriage. At 70 we still like to hold each other's hands and kiss one another, as we did in the first years of our marriage".

That's the way it should be with every marriage. They were married about 50 years, but their romance and thrill did not leave them.

If married couples treated each other during their marriage as they used to do before they had been married, there would hardly be any unhappy marriage, especially if they followed the advice of St. Paul who says:

"Let each of you love his wife just as he loves himself, and let the

wife reverence-respect her husband!" (Ephesians 5, 33).

Most husbands know how to love themselves, but they do not know how to love their wives to whom they promised love on their wedding day. A husband should be considerate of his wife. He should appreciate her work, although it is not always visible at home. He should tell her how happy he is to have her with him all the time. He should give her as much spending money as he spends on himself and his hobbies.

Someone may reply: "It's not easy to say: Love your wife!—If she did not have such and such faults, I would love her. But. . ."

St. Paul replies: "Husbands, love your wives, just as Christ loved the Church and delivered Himself for her that He might sanctify her by cleansing her" (Ephesians 5, 25).

Is the Church perfect? We are the Church, that is, all those who are validly baptized. Are we perfect? No! Yet Our Lord loves us until death, despite our sins and weaknesses. Husbands should imitate the love of Christ and love their imperfect wives, especially when they realize that they too do not lack weaknesses. Christ will help them to do so, if they love Him and ask for His help.

Man's love is periodic, because he does not feel it all the time, while women live by love. They want to be sure that their husbands love them and they want to hear it from their lips. How often do husbands bring a flower to their wives when they come home from work and say: "Oh dear, I love you!" It would not cost much, but it would do very much for the wife to feel happy at home after a tiresome day with the children.

Countless husbands forget that it is the little things in every day life that mean so much to the woman they had married, for instance, a short telephone call from the office, a little gift, etc. It would brighten her whole day for her and for the husband too. Unfortunately there are so many husbands that don't even say hello to their wives when they return home from work and see their wives preparing supper for them. After all, why should they? Did they not marry them just for that purpose?

A 'gentleman' heard during a retreat that a good husband should sometimes surprise his wife with a gift. So he went to a store and bought a box of chocolates and some flowers. When he came home, he rang the door bell and presented his wife with the gifts, saying: "Sweetheart, I love you!" The wife burst into tears. "Oh, Mike, I thought that the retreat would help you, but you come home drunk!"

Men should appreciate the services which they receive from their wives *gratis*. Let them hire a maid for a few months, and they will know what a precious helper a wife is.

A wife is a cook, a laundry woman, a nurse for the children, a housekeeper, a companion, an adviser, etc. And all these services are given free of charge. So often the wife feels what should be done, although she does not know why. So it is good to listen to her advice at least now and then. For all these services man must provide her with all she needs.

The French king Henry II was a lover of races. His wife implored him not to go. He replied: "My dear, once more and I'll stop". He stopped, but not the way he imagined. During the races he fell from the horse and broke his neck.

There should be no secrets between the husband and the wife. She should know where her husband works, how much money he makes and what he does with it. She is not a plaything or an ornament around the house. She is man's companion and helper. But she will not be able to help, if she does not know what is going on

A good husband should see to it that a religious atmosphere reigns in his home which is his little kingdom and an everyday church. Such things as religious instruction, the reading of the Bible, grace at table, religious books and magazines create such an atmosphere. Morning and evening prayers, Sunday Mass, frequent Holy Communion, etc. must become so many sources of spiritual strength for all the members of the household. "Family that prays together, stays together".

MIRACLES OF JESUS

by Marie Young

These are the miracles of Jesus,
Jesus Christ our King,
These are the Miracles of Jesus,
So loud His praises ring.

The blind man's eyes He did restore,
So this good world he could see,
To the sinners He gave forgiveness
So their hearts would then be free.

The leper he healed with just a touch,
So gentle and so kind,
"Go live with men on earth," He said,
"And leave your cares behind."

The man who could not say a word,
He gave a voice so clear,
So he could talk with other men,
Without shame or fear.

The little girl so white and still,
When the Saviour came,
"Wake up wee one" He softly said,
"For you to die would be a shame"

So remember the miracles of Jesus,
Our Jesus Christ the King,
Think of the miracles of Jesus,
And loud His praises sing.

ST. PAUL, THE APOSTLE

by Rev. B. Tremba

The Hebrew word " Diaspora" means the scattering of the Jews from Palestine to different countries of the world. The plans of Alexander the Great meant Hellenization of the lands which he had conquered. New cities, offering alluring commercial prospects, attracted the Jews who became objects of this Hellenization. Later, the Roman Empire made these centers of Hellenization easy to reach by their magnificent system of roads. The Greek language was understood in all these Hellenistic towns. Here the Jews enjoyed political privileges and a measure of self-government. Their privileges, aloofness and their prosperity led to persecution, but did not prevent the continual growth of the Jewish culture. Their synagogues were everywhere. Annually they sent a contribution to the Temple. These conditions were very favourable to the spreading of Christianity.

It was in this atmosphere that Paul was destined to begin the work for the conversion of the gentiles. Paul was known as "Saul" in his own family. He was born in Tarsus, a city in Cilicia. His parents were very strict Jews. They sent him to the school at the synagogue in Tarsus. Here Paul received his early education. He learned Greek as a matter of course. He became familiar with the Greek Septuagint (the Bible of the Hellenic Jews). His father taught him his own trade, the making of tents. Paul was a bright student. He also learned to speak Aramaic well. In Tarsus Greek was spoken. In this way he learned to use both languages well. He also learned the ritual of the Pharisaic observances (Acts 23). His education was completed at Jerusalem, to which he was taken when he was about thirteen years of age. He received instruction according to the strict interpretation of the Law from the learned rabi Gamaliel.

He probably returned to Tarsus before the call of John the Baptist and the beginning of the public life of Christ. He never mentions in any of his writings that he saw or spoke to the Savior during His life on earth. Shortly after the Ascension, Paul returned to the Holy City. The discovery of the growing band of Christians fired his Pharisaic zeal into a flaming desire to destroy this menace to the Law. In the year 36 he consented to the death of Stephen the first martyr. Stephen was seized.

Paul accompanied the crowd outside the city. As they were stoning Stephen, Paul stood, holding the garments of the men. He approved with all his heart of the death of St. Stephen. Paul was full of zeal for the Jewish religion. He became one of the most active in persecuting the Church. He even searched the houses for the Christians. He dragged them off to prison. He cried for the blood of all Christians in Jerusalem. He became a real fanatic. He was devastating the Church, entering into houses, dragging away men and women and committing them to prison. (Acts 7, 54; 3, 26; 9, 11). He was authorized to bring Christians from other cities to Jerusalem for trial (Acts IX-I). His eagerness knew no bounds in its desire to arrest the Christians and send them to Jerusalem for punishment.

Paul was going to Damascus when a light blinded him. He fell to the ground. At the same time he heard the voice saying: "Saul, Saul, why do you persecute Me?" Paul answered, "Who are you?" and the voice said: "I am Jesus Whom you persecute." Paul said: "Lord, what will you have me do?" Jesus answered, "Go to the city, and there it will be told to you what you must do."

Christ spoke to him and transformed the persecutor of the Church into the Apostle of the Gentiles. (Acts IX-13). Paul's conversion took place in 36. He remained some time in Damascus and there was baptized by Ananias and the blindness was removed by the imposition of hands (Acts 9, 17).

Shortly after he withdrew into Arabia (Galatians 1, 17). Living in solitude and prayer for three years, he deepened his insight into the truths of Christianity (2 Corinthians XII, 1). It was also a time of preparation and formation for the future apostolate. During this period he carried a certain amount of missionary duties on in both Tarsus and the surrounding territory, Cilicia and around Antioch in Syria.

After Paul's birth as an apostle on the road to Damascus there followed a period of spiritual growth and understanding. It was a seven year period. All Christians must grow spiritually and become strong until they attain to the measure of the fullness of Christ (Ephesians 4, 13).

In Damascus he preached with great energy the divinity of Christ. When the enraged Jews laid ambushes to kill him in 39, Paul had to flee by midnight, with the help of his disciples, who let him down in a basket over the wall at midnight (Acts 4, 23).

Paul then went to Jerusalem. The Christians distrusted their former persecutor until Barnabas, "a good man", described as "full of the Holy Spirit and of faith", brought him to the Apostles. Paul told them how he had seen the Lord on his journey and how the Lord spoke to him, and what he did in Damascus (Acts 9, 27). Paul spoke to the Jews in Jerusalem and made converts. The leaders of the Jews in Jerusalem then made plans to kill him.

When praying in the temple, in an ecstasy, Paul saw Christ who warned him to go quickly out of Jerusalem (Acts 23, 17). During this first visit after his conversion, he stayed two weeks with Peter and discussed many problems.

Paul then went to Tarsus to continue his work (Acts 9, 30). He stayed there about four years. Barnabas then invited him to Antioch and remained "a whole year" to 44. It was in Antioch where "the disciples" were first called Christians (Acts 11, 25).

At that time there was a famine in Jerusalem. The Christians of Antioch collected relief and sent it by means of Barnabas and Paul (Acts 11, 27). They were directed to the "elders". It was also a period of persecution. King Herod killed James the brother of John with the sword. It pleased the Jews, so he arrested Peter and cast him into prison and placed four guards of soldiers, or sixteen soldiers over Peter. Herod planned to give Peter to the Jews for Passover.

But prayer was being made to God for him by the Church without ceasing. The prayer was heard. An angel released Peter from the chains at midnight. Herod, struck by an angel, dies in the spring of 44, just after the flight of Peter.

Paul and Barnabas were still in Jerusalem after bringing the contributions from Antioch. It was the second journey of Paul to Jerusalem when this manifestation of the providence was made to the people of God. The third visit was a few years later when he attended the Council of Jerusalem in 50.

NEW CATECHISM

Ch 34 The Risen Christ & the Church.

CHAPTER 34

THE RISEN CHRIST AND THE CHURCH

Jesus trained His Apostles for three years to be the leaders of His Church and shepherds of the souls for whom He died on the cross. But

their training was not yet complete. For this reason Jesus remained forty more days on earth after His Resurrection to complete the training of the Apostles that they may go into the world and spread His Gospel-teaching among all nations.

The training of the Apostles consisted of a better understanding of Jesus' teaching, of the increase of zeal in the service of God and in the readiness to suffer for the Gospel of Jesus.

Jesus made His Apostles priests at the Last Supper when He told them to offer His Body and Blood to the Father: "Do this as My memorial!" (Luke 22, 19). He made it clear that the Apostles were His messengers to the world: "He who listens to you, listens to Me, and he who despises you, despises Me" (Luke 10, 16).

Before His death, Jesus promised Peter that he would be the head and the leader of all the Apostles. But Peter must rule the Apostles and the Church not like heathen princes who dominate their people by force, but with love. Jesus asked Peter: "Peter, do you love Me?" When Peter answered "Yes, Master", Jesus told him: "Feed My sheep! Feed My lambs!" (John 21, 15 and 17).

Peter must represent Jesus and take care of His Church as its chief leader and shepherd. By the will of Jesus the rest of the Apostles are also shepherds, but they must acknowledge Peter's leadership, because there is just one supreme head in Christ's Church, Peter and his lawful successors. The other Apostles ruled the Church together with Peter.

At His Ascension Jesus told the Apostles: "Go into the whole world and preach the Gospel to all men!" (Mark 16, 15). Thus the whole world is the scene where the Church of Christ must spread the teaching of Jesus. No wordly power or government has the right to stop it from carrying the message of Jesus, because Christ is the King of the world, and the world belongs to Him. All those who oppose or persecute the Church are offending Jesus and will have to give an account for their actions.

QUESTIONS

1) *To whom did Jesus entrust the mission to preach the Gospel throughout the whole world before He returned to His Father?*
Jesus entrusted the mission to preach the Gospel to His Apostles.
2) *Who was the chief Apostle among all other Apostles?*
Peter was the chief Apostle among all other Apostles.
3) *What can you do to spread the Gospel teaching among men?*
I can pray, give a good example and explain the teaching of Jesus to those who do not know it or do not understand it correctly.

SCRIPTURE

Make all nations your disciples. . .and teach them to observe all the Commandments I have given you (Matthew 28, 19-20).

PRACTICAL RESOLUTION

I will often remember that the Church is Jesus Who continues to live and to teach Me through it.

LITURGICAL PRAYER

My soul, extol the unbreakable rock and the chosen vessel of Christ's Church, Peter and Paul (The feast of Sts. Peter and Paul, instead of 'Dostoyno yest". Antiphon after the Consecration).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, let the Pope, the Bishops and the Pastors of the Church imitate your kindness, love and humility in ruling the souls for which You died.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:
1) All you know about how Jesus began and completed His Church.
2) What power did the Apostles receive from Jesus to dominate the souls of the people or to serve them?
3) Write something about St. Peter from these texts: Matthew 4, 16: 14, 28-30; 16, 16; Luke 22, 32; 22, 54-62.

Manager to a frightened fighter: "Cool off, boy, if he were any good, he would not be fighting you".

The Frenchmen are curious people in many ways, for instance, they say pardon before stepping on your foot instead of after, as the rest of the world does.

Good example has twice the value of good advice.
Eternity is the lifetime of God.

Fortune knocks at least once at every man's door.
Friendship multiplies joys and lessons griefs.
Great barkers are not biters.

A child may have too much of his mother's blessings.
A polite denial is better than a rude grant.

"Syrus: "The circumstances of others seem good to us, while ours seem good to others".
Emerson: "Cities force growth, and make men talkative and entertaining, but they also make them artificial".

When you stop thinking and learning, your opinions will become fixed.

THE ULTIMATE APPEAL

by Bishop Fulton J. Sheen

One of the marks of decadence in society is the exaltation of tiny, little insignificant codes at the expense of great and eternal moral principles. As major morality weakens, minor morality strengthens. Dishpan hands in an advertising world are a greater tragedy than dishonest deeds. Codes are multiplied about the necessity of clean paper cups lest lips become polluted, but any censorship of garbage that enters the mind is looked upon as a restriction of freedom. Television sets moan the tragedy of a woman using a detergent soap, which will make her sneeze; but the same television sets will carry in a single hour a threat or an act of violence every forty-five seconds. The sneeze must be prevented, but how few are concerned about preventing the violence seen on television from working out.

So it is with little minor codes of ethics, with their little psychological maxims, such as "You must be integrated with yourself." But how can a broken pot mend itself? How can the blind lead the blind without both falling into the pit? Nor does it do any good to say, "You must be adjusted to your environment," when it is our environment that needs adjustment. How can one adjust oneself to a world that is full of wars and rumors of wars? Social environment does not know where it is going. It is made up of millions of little souls that are changeable as weather cocks.

Society will never be made better until persons are better; persons will never be better until they have learned to love in the truest sense of the word. Where is the law that a daughter should love a mother? What rules govern frienship? Whenever a person is involved, we begin to see not mere duty, but the whole ensemble of relationships of life. How the life of a wicked person can be changed sometimes in the presence of a child, who passes no judgment on him? But somehow or other, the innocence of the child reminds him of the innocence that was once his and now lost.

On a higher level, how often the self-indulgent character changes when he comes face to face with a person leading a life of sacrifice. Here there is an appeal to something that is dormant in every heart; the soul is stirred to its depths; tiny sparks under the ashes and the dust of years begin to be fanned into a flame; the spirit of sacrifice is appealed to in words which may never come to lips and yet which breathe, "I too would lead such a life. I would that I were like that."

The ultimate appeal to virtue, therefore, is not a code nor a law, but a Person—a Person who is at once Innocence and Self-sacrificing.

One cannot fall in love with a theorem in geometry or a signpost on a roadway: "Tou shalt not exceed fifty miles an hour." Our Blessed Lord never said: "Follow this code," but "Follow Me, for I am the Way, the Truth, and the Life."

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 5-го липня 1970 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st to 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 5th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope, may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, чч. 7 - 8
Volume XLII, Nos. 7 - 8

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Успення Божої Матері 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Історія доказує, що Церква є установлена Богом ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 7
Новий Катехизм 13
Ісус Христос був милосердний для людей о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? 18
Завдання наших шкіл ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 23
Мої останні місії в Аргентині о. Мих. Щудло, ЧНІ. 27

Transfiguration of Our Lord 33
When is a Person bound to make an Act of Faith? ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 35
The Feast of Christ's Body by Gerald Rietcheck, C.SS.R. 37
New Catechism 41
Can the existence of God be proved? by M. Schudlo, C.SS.R. 43
I'd Like To Know 45
My Last Missions in Argentina by M. Schudlo, C.SS.R. 48
Must we choose between Christ and the World? by Earnest Larsen, C.SS.R. 52
Declaration on Christian Education Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 54
"Happy are the merciful, for they shall have mercy shown them" (Matthew 5, 7) 56
How can You Work Hard and Stay Healthy? 57
What Kind of People Commit Suicide? 60
Teacher Becomes Priest 63

Second Class Mail Registration No. 1579

УСПЕННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ

. . Ні в небі, ні на землі по Христі нема і не буде такої досконалої людини, як благословенна мати Спасителя, бо вона єдина "благодатна . . .і благословенна між жінками", як це ангол заявив їй під час благовіщення (Лука 1, 28).

Завдяки ласці і співпраці з нею, Марія досягнула досконалість, до якої Творець кликав її, бо все чинила з любови до Христа і на Божу славу звертала все, що вона робила на землі, яке б не було її зайняття, молитва чи ручна праця в назаретськім дімку.

Вона вповні вподібнилася до Ісуса чеснотами, тому й мала бути подібна до нього смертю, бо вона так само дочка грішного Адама. Проте смерть Божої Матері була інакша ніж наша, бо вона була непорочно зачата й обсолютно безгрішна. Один Святий каже, що це "було дійсне чудо, як Марія потрапила жити ще 25 літ по смерті Ісуса, бувши віддалена від свого Сина". Остання хвилина Маріїного життя на землі не була хвилиною смутку, але хвилиною радости, бо вона всім серцем бажала щоскоріше вийти з цього світу і злучитися з Христом. Як вона виходила зо світу і вступила до неба, то анголи і святі кликали з захопленням: "Хто вона така наче рання зоря сходить, гарна як місяць, і ясна немов сонце?" (Пісні 6, 10).

Церква завжди вірила, що тіло Марії не зазнало гниття, бо Христос охоронив її від цього впокорення. Східня Церква від 8-го століття вірить, що внедовзі по смерті Спаситель воскресив свою матір і з душею та тілом забрав її до неба. Папа Пій XII окреслив цю віру як догму Христової Церкви в 1950 році.

Смерть і гниття людського тіла це кара за первородний гріх. Якщо ж Марія була вільна від цього гріха, то чому мала вмирати? Марія це не тільки мати Христа, але й мати Спасителя.

Як Єва помогла Адамові впасти в гріх, так Марія, новозавітня Єва, помогла Христові направити лихо, спричинене людству їхнім прабатьком і праматірю. Соборова Конституція про Церкву каже: "Пресвята Діва... тяжко співстраждала з єдинородним Сином і зєдналася матірнім серцем із його жертвою, погоджуючись з любови на принесення жертви, що її породила. Вкінці вмираючий на хресті Ісус Христос дав її учневі за матір: 'Жінко, це твій син' " (Іван 19, 26, ч. 58).

Через це вподібнення до Христа, Марія, не зважаючи на своє непорочне зачаття і численні інші привілеї, мала піддатися впокоренню смерти, бо Христос, що був Богом, так само перейшов через нього, хоч був Паном життя і смерти. Її смерть була неначе сном. Заснувши в Господі, вона пробудилася в славнім воскресенні. Наша Церква співає з нагоди її успення: "Смерть і гріб не перемогли Богородиці, яка через свої молитви є нашою неустанною поміччю і вірною заступницею, бо її, що є матірю Життя, забрав до вічного життя Той, що стався чоловіком у її дівочім лоні" (Кондак Успення).

Що ж навчає нас успення Божої Матері?

Успення Богородиці це могутня спонука до надії, що й ми колись славно воскреснемо, як Марія воскреснула, якщо будемо наслідувати її приклад і проживати так на землі, як вона проживала, служачи Богові і ближнім. Якщо Марія, що є нашою сестрою в Адамі, потрапила славно воскреснути і піти до неба, то чому люди, її брати і сестри, не могли б осягнути подібного щастя? Св. Павло каже: "Коли ми надіємося на Христа лише в цім житті, то ми найнещасливіші з усіх людей. Але ж Христос таки дійсно воскрес... Як в Адамі всі вмирають, так у Христі, всі оживуть!" (1 Коринтяни 15, 19-22).

Її успення повинно збільшати нашу надію і довіря до її могутньої опіки, бо в небі її заступництво куди успішніше ніж було на землі. Вона як мати відкупленого людства невпинно заступається за всіх людей, особливо за тих, що покладаються на неї і люблять її та наслідують її у щоденнім житті: "Люблю тих, що мене люблять" (Приповідки 8, 17).

Св. Амвросій і за ним другий ватиканський Собор кажуть, що "Богородиця є взором для Церкви, бо подає приклад віри, надії, любови та досконалої злуки з Христом" (ч. 63). І саме тому Марія своїм життям і чеснотами змальовує і показує нам ідеал, до якого треба всім нам змагати, бо вона була досконалою християнкою. Марія дає нам приклад покори, бо назвала себе слугою Господньою, постійности серед життєвих страждань, вірности Богові і Христові в зматеріялізованім світі, бо Марія показує, як нам треба жити на землі, відкидаючи від себе модерних ідолів, цебто розкоші, погоню за багатствами і бажання блистіти за всяку ціну перед людьми. Ось тому треба питатися в усіх обставинах життя: "Що Марія зробила б, якщо б була на моїм місці?" Хто вповні віддасться Христові як Марія, той буде спасений.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ДУХОВЕНСТВО І ВІРНІ БЕЗПЕРЕРИВНО РАЗОМ ТРУДЯТЬСЯ НАД ПОПИРАННЯМ ВНУТРІШНЬОЇ ЄДНОСТИ ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословлене Святішим Отцем)

Від II Ватиканського Собору святу Церкву оживляє велике бажання зєднання всіх християн. Тим часом повстала для Церкви нова небезпека, якої не передвиджувано. Ця загроза постійно зростає, і що гірше часом скривається під позором віднови християнського життя, що його голосить згаданий Собор. Цією небезпекою є розділ єдности між християнами в нутрі Христової Церкви. Здається, що ця незгода щораз більше змагається, і то в наукових дискусіях, як і в поступуванні. Причини цієї незгоди бувають різні, не раз поважні. Сторонники тієї розбіжности здається часто виступають з ідеальних спонук, з любови до Церкви, хоч і там скривається самолюбство. Причини тих незгод бувають і чисто людські, і походять з сумнівів і непевности їх умів, та досить часто мають основу зовсім нехристиянську. Великий вплив на ті незгоди має дух пересадного критицизму й спротиву,

що став загальною недугою сучасности.

Щоб заховати єдність між християнами, треба свідомо й щиро до неї стриміти. І це повинно бути сьогодні ціллю апостольських і душпастирських старань усіх християн, зокрема духовенства. Як можемо причинитися до єдности Церкви? Передусім заховувати те все, чого навчає II Ватиканський Собор щодо вірних і їх діяльности в Церкві: "Миряни, тобто християни втілені в Христа через хрещення, становлять народ Божий, та участвують в Христовій священичій, пророчій і царській службі, виконують свою частину місії цілого християнського народу в Церкві та в світі" (Конституція про Церкву ч. 31). Тому клир повинен признати ці права й обов'язки мирян і помагати їм сповняти їх, як Божого народу та давати їм свободу, назначену Собором. Щодо бажань мирян в цих справах, священики нехай вважають, щоб вони не йшли поза межі, назначені Собором і їх власним єпископом! В противному разі вони будуть самовільно поступати в Літургії і в парафіяльному житті та способі душпастирства, а це зродить великі замішання і шкоди для Церкви. Щодо мирян вони повинні завжди брати до уваги те, що каже Собор: "Миряни, як і всі Христові учні, нехай християнським послухом скоро приймають те, що священні пастирі, як заступники Христа, як учителі й управителі Церкви постановляють, ідучи в тому за прикладом Христа, що своїм послухом аж до смерти, відкрив усім людям шлях блаженної свободи Божих дітей. Нехай не занедбують у своїх молитвах поручати Богу своїх наставників, бо вони сторожать як ті, що мають здати звіт за наші душі, щоб вони робили це з радістю, а не зідхаючи (пор. Євр. 13, 17)" (Конст. про Церкву ч. 37).

Миряни отже повинні вживати своєї свободи так, щоб вона була пожиточна для успішної апостольської праці, і то в такий спосіб, щоб не шкодити любові та не нарушувати доброго ладу. Якщо клир і миряни, шукаючи правди, будуть взаємно працювати, тоді без сумніву скріпиться внутрішня єдність Церкви, і вона, споможена апостольськими трудами великого числа мирян, буде могла з більшим успіхом працювати в світі. Такої ревної спільної праці вірних і клиру вимагає сучасне по-

ложення в світі, де проти Христової Церкви завзято борються її вороги.

Нехай Христос Чоловіколюбець, за вставленням Непорочного Серця Марії, благословить ту спільну працю клиру та вірних для єдности Церкви.

МІСІЙНЕ наміреннЯ: За Церкву у Філіпінах.

* * * * * * * * * * * *

НЕХАЙ ТІ, ЩО ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ХРИСТА І ЦЕРКВУ, ПРИЙДУТЬ ДО ПІЗНАННЯ ПРАВДИ

(НаміреннЯ Апостольства Молитви на серпень, благословлене Святішим Отцем)

Христові слова, що їх записав св. Лука, є коротким, але дуже багатим поясненням цього наміреннЯ.: **"А вам, що слухаєте, кажу: Любіть ворогів ваших, добро чиніте тим, які вас ненавидять, благословляйте тих, які вас проклинають, моліться за тих, що вас зневажають. . .Коли ви любите тих, що вас люблять, яка вам заслуга? Таж бо і грішники люблять тих, що їх люблять. І коли чините добро тим, що вам чинять, яка вам заслуга? Та й грішники те саме чинять. І коли ви позичаєте тим, від кого маєте надію назад узяти, яка вам заслуга? Адже і грішники грішникам позичають, щоб відібрати від них рівне.**

Ви ж любіть ворогів ваших, добро чиніть їм, і позичайте, не чекаючи назад нічого, а велика буде ваша нагорода, й будете Вишнього синами, бо він благий для злих і невдячних. Будете милосердні, як і Отець ваш милосердний" (Лука 6, 27-28, 32-36).

Це є навчання Христа! В чудній простоті він учить в який спосіб можна змінити цілий світ, якщо християни впровадили б в діло ці Христові слова. Це є Божа дорога, якою Він сам доконав відкуплення людського роду, перемагаючи зло добром. Каже св. Павло: **"Не дозволь, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром"** (Римляни 12, 21). Цю саму науку подає св. апостол іншими словами: **"Де збільшився гріх, там перемогла ласка"** (Римляни 5, 20). Христос не тільки каже нам прощати нашим вогорам, але каже їх любити, їм добро робити, їх благословити, молитися за них, одним словом поступати з ними так, як Бог поступає з нами. Це є нова наука, але це є закон, яким Господь побідив світ, гріх і саму смерть, як це співаємо на Великдень: "смертю смерть

побідив". До такої любови можемо бути спосібні по тім, як Христос дав нам свій приклад, і в дійсності потім, як Святий Дух вдохнув у наші серця цю любов так, щоб ми могли любити інших не тільки нашою власною любовю, але любовю Христа.

Сила Христової релігії, сила його Церкви, і сила кожного християнина полягає якраз у цій любові всіх людей, навіть ворогів. Святіший Отець раз-у-раз завзиває християн і всіх людей, щоб будували новий, а радше ліпший світ не силою оружжя, не на насильстві, але старалися про справедливість і взаємну любов. В той спосіб можемо переконати тих, що не люблять, і тих що може з незнання ненавидять.

Світ сьогодні потребує таких християн, що подібно як Бог, дають світло іншим своєю любов'ю, таких, що люблять всіх людей і в цей спосіб своїм прикладом любови ясно представляють іншим навчання і багатство Христа. Цієї любови нам треба навчати зокрема дітей і молодь, бо це дає ідеал, що може вповні наповнити їх серця та привести до великої апостольської діяльности.

Дуже гарний приклад такої любови дав св. Климент Гоффбавер, ЧНІ. При кінці XVIII сторіччя св. Климент мусів подорожувати в справі свого Згромадження. Одного разу він їхав возом. З ним їхало більше осіб. Напроти нього сидів один молодий, але дуже нещасний чоловік. Цей каліка не переставав зневажати Гоффбавера найпоганішими лайками. Коло полудня віз затримався біля одної гостинниці. Всі висіли, та ніхто не журився цею нещасною людиною. Тепер прийшла для св. Климента година святої пімсти. Він бере того нещасного на свої рамена, несе до гостинниці, старається для нього про їдження, а потім відносить його до поштового возу. В часі дальшої їзди присутні почули зовсім іншу бесіду. Той нещасний молодець зовсім перемінився. З великим жалем він признав, що він був би не впав так низько, якщо був би вчас стрінув такого священика. Ця подія говорить сама за себе.

Просім Пречисту Діву Марію, матір красної любови, щоб вимолила в Христа Чоловіколюбця, джерела любови, такої любови для всіх християн.

МІСІЙНЕ наміреннЯ: За Церкву на Середнім Сході.

БЕРЕСЕНЬ. Загальне наміреннЯ: Вірна і успішна співпраця з учительським урядом Церкви видавців часописів і періодичних писем.

Місійне наміреннЯ: Нехай Літургія, пристосована до різних культур, легше приведе вірних до тісної злуки з Церквою.

Історія доказує, що Церква є установлена Богом

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

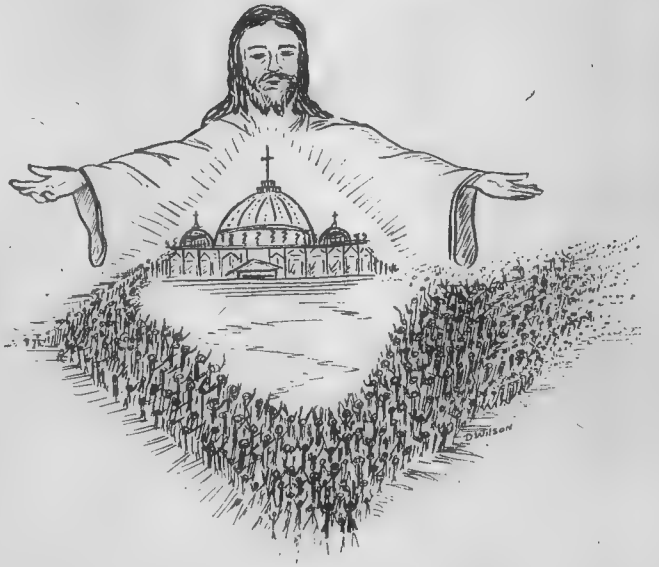

Другий ватиканський Собор видав догматичну Конституцію про Церкву, в якій сказано: "Христос, єдиний Посередник, установив і невпинно підтримує тут на землі Свою святу Церкву, що є **громадою** віри, надії і любо-

ви, як **видиму будівлю.** Через неї Він подає всім правду і ласку.

"Вона є громадою з єрархічними агенціями: ..." (ч. 8).

З цього ясно, що Христос установив Церкву як громаду, що має **єрархічний устрій,** тобто вона складається в вірних і єрархії.

Христос установив Церкву як Громаду-Товариство

Ліберальні протестанти і модерністи заперечують, що Христос установив дійсну Церкву, бо твердять, що він думав про **есхатологічне** Царство, тобто таке, що мало негайно закінчитися воскресенням всіх людей і вічною нагородою чи карою для добрих і злих.

Інші **протестанти** твердять, що Христос не установив Своєї Церкви як **видиме** товариство-громаду, але тільки як **невидиме царство,** що є в людських душах при помочі ласки і діяння Святого Духа.

Католики і православні навчають, що Христос установив Церкву як видиме товариство. В цій Церкві є видимий і невидимий складник. **Видимий** складник це єрархія, святі тайни, тощо. **Невидимий** це Божа ласка і Святий Дух, що є душею Церкви.

Христос установив Церкву як видиму громаду-товариство, що буде тривати аж до кінця світу.

Христос проповідав прихід Божого Царства і тим приготовив дорогу до встановлення Церкви.

Вже старинні **пророки** в Старім Завіті заповідали, що Бог через Месію встановить духовне царство. Пророк Ісая описує це царство при помочі різних символів: "Хлопятко народилося нам. Влада на його плечах. Дадуть Йому ім'я: Чудесний,...сильний Бог, вічний Отець, князь миру..." (Ісая 9, 5). "Він буде по справедливості судити вбогих...Вовк буде вкупі жити з ягнятком, леопард буде лежати біля козеняти, телятко й левеня будуть пастися разом, і мала дитина буде поганяти їх" (Ісая 11, 4-6).

Це тільки **ідильне** зображення майбутнього месіянського царства.

Сам же **Христос** від початку Свого проповідування заповів установлення Божого Царства. "Ісус ходив по всій Галилеї, навчаючи в їх синагогах, звіщаючи добру Новину і лікуючи людей з усяких хвороб і недуг" (Матей 4, 23).

Про яке ж Царство Христос говорив?

Христос говорив не тільки про **майбутнє Царство,** тобто Боже Царство—небо і не тільки про **внутрішнє царство** Божої ласки в людських душах, але про **зовнішнє і соціяльне** царство, як це виходить з різних притч, що Він оповів людям, порівнюючи Боже Царство до **сіяча,** який сіє зерно (Матей 13, 18-23), **поля,** де чоловік посіяв пшеницю, а ворог у ночі насіяв йому кукілю (Матей 13, 24-30), до **зерна гірчиці** (13, 31-32), і до **закваски** (Матей 13, 33), тощо.

Христос установив Свою Церкву як Єрархічне Товариство

Христос назначив ціль Своїй Церкві, як вибрав Петра на її голову. Ця ж ціль це прославляти Бога і помагати душам спасатися. "Ти—Петро і на цій скелі побудую Свою Церкву...Що звяжеш на землі, те буде звязане в небі..."(Матей 16, 18-19).

Перед Своїм вознесенням, тобто відходом до неба Христос наказав Апостолам ширити Його Євангелію по всім світі (Матей 28, 18-20).

Дії Апостолів доказують, що вже по Зшесті Святого Духа Христова Церква мала своїх провідників і власне навчання, відмінне в деяких справах від навчання жидівської синагоги, за що Апостоли були переслідувані жидівськими провідниками. Ця Церква була видимою громадою. Вона мала особливіше завдання в світі, доручене їй Христом, і Його запевнення, що Він буде все з нею, і що вона буде існувати аж до кінця світу.

Авторитет конечний кожній громаді

Кожна громада потребує проводу й авторитету, щоб могла зростати і виконувати своє завдання. Цей авторитет-влада може походити **безпосередньо** від Бога, коли хтось отримує владу від Самого Бога або Його представника. Влада ж походить від Бога посередньо, коли Бог подає комусь владу за посередництвом народу, бо тоді нарід є посередником між Богом і тим, хто отримує владу.

В першім випадку влада зветься **єрархічною,** а в другім **демократичною.** Перша влада є в Христовій Церкві, а друга в державах.

Христос установив Єрархічну Владу в Церкві

Влада в Христовій Церкві походить безпосередньо від Бога, а не від вірних. Христос установив Церкву як єрархічну громаду-товариство, надаючи Апостолам **потрійну** владу: навчати людей, керувати ними й освячувати їх душі.

Конституція про Церкву, видана другим ватиканським Собором, каже: "Христос Господь установив у Своїй Церкві **різні уряди**, щоб Божий нарід міг виховуватися і зростати. Ці уряди мають служити добру цілого Тіла, бо священнослужителі, що посідають священну владу, є слугами братів, щоб усі, які належать до Божого Народу і тому втішаються дійсною християнською гідністю, могли впорядковано і добровільно трудитися для спільного добра і осягнути спасіння" (ч. 18).

Існування влади в Церкві це **догма** віри.

Святе Письмо виразно зазначує, що Христос **проповідував** Боже Царство. Він **вибрав 12 Апостолів** (Матей 10, 2-4). Він виховував їх Своїм прикладом і навчанням і посилав їх проповідувати Боже Царство (Лука 10, 17). Хіба з цього ясно не виходить, що Христос приготовляв **проповідників** для поширення Євангелії?

Він установив Петра головою апостольської колегії, щоб вірних слухати їх навчання: "Хто слухає вас, той слухає Мене" (Лука 10, 16). Він обіцяв дати Святого Духа Своїм Апостолам, що буде помагати їм: "Він свідчитиме за Мене, і ви будете свідчити, бо ви від початку зо Мною" (Іван 15, 26-27).

Він установив Петра головою апостольської колегії, щоб праця виконувалася в порядку і не було замішання в Церкві. Говорячи про ролю єпископів, Конституція про Церкву каже: "Священний Синод...предкладає вірним для непохотного вірування...,що єпископи, наслідники Апостолів, разом з наслідником Св. Петра, Христовим Намісником і видимим Головою цілої Церкви, правлять домом Бога живого", цебто Церквою (ч. 18).

Тут ясно підкреслена ідея **колегіяльности** в управі Христової Церкви, цебто що Церквою рядить Папа разом із єпископами, які з волі Христа є пастирями Христової отари, цебто вірних, що разом з єпископами і Папою становлять Церкву. Ось тому Св. **Августин** писав до своїх вірних: "Для вас я — єпископ, а з вами я християнин". **Св. Вернард** (†1151) отак писав до Папи Евгена IV: "Ти не є паном єпископів, але одним із них".

Соборова **Конституція** про Церкву подає: "Так, як за Божою постановою Св. Петро й інші Апостоли творили одну апостольську **колегію**, так само й Римський Архиєрей як наслідник Петра й єпископи як наслідники Апостолів є звязані між собою" (ч. 22).

Ця апостольська колегія отримала від Христа доручення і владу **навчати** Євангелію всі народи, **видавати** для них закони і **освячувати** душі при помочі святих тайн. "Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангелію всім людям. Хто повірить і охреститься, той буде спасений, а хто не ввірує, той буде осуджений" (Марко 16, 15-16).

Історія Церкви, особливо єрусалимської, доказує, що від Зшестя Святого Духа Церква існувала як єрархічна установа-громада, як це видно з опису **вибору** апостола Матія, наслідника Юди (Дії 1, 15-26) чи з рішень першого апостольського собору Апостолів, що відбувся в Єрусалимі (Дії 15, 28-29).

Первісна Церква мала власні **обряди і богопочитання.** Хоч Апостоли зразу ходили до святині разом із жидами молитися, все таки вони окремо сходилися на відправу Божественної Літургії і молитву: "Вони постійно перебували в апостольській науці і спільноті, ламанні хліба і молитвах" (Дії 2, 42). Що більше? Вони навіть зачали **святкувати неділю** (Дії 20, 7).

Вони мали **хрещення** (Дії 2, 38 і 16, 33), без якого ніхто не міг бути членом Церкви. Апостоли накладали на новохрещених **руки** і так подавали їм Святого Духа, як це сталося в Самарії, де Петро й Іван подали **Святого Духа** охрещеним (Дії 8, 14-17).

Вони відправляли **Літургію** і роздавали людям **Св. Причастя** (Дії 2, 42 і 44).

З цього видно, що християнська громада в Єрусалимі мала єрархічний устрій і була **незалежна** від жидівської Синагоги.

Поганські громади, навернені на християнство, мали так само **єрархічний** устрій, як це видно з листів Св.Павла до різних церков.

Павло викляв одного коринтійця за те, що взяв собі жінку свого батька (1 Коринтяни 5, 1-2).

Апостоли заявляють у листах, що вони мають **право навчати** (1 Коринтяни 2, 1), **судити** (1 Коринтяни 5, 13), **поправляти** (1 Коринтяни 5, 9) і **грозити:** "Чи хочете, щоб я прийшов до вас з палицею чи з любовю і духом лагідности?" (1 Коринтяни 4, 21).

З цього виходить, що Апостоли були дійсними пастирями християн, ба й настановляли дияконів і єпископів, і разом з ними творили **єрархію** Церкви (1 Тимотей 3, 1-8).

Щоправда цей єрархічний устрій Церкви був щойно в зародковім стані, але він уже був, і потім краще розвинувся протягом століть.

Християни творили одне Тіло-Церкву під проводом Апостолів

Св. Павло отак пише про Церкву, якої членами є всі християни: "Ви вже більше не чужинці і відвідувачі, але співгромадяни Святих і частина Божого Дому, побудовані на підвалині Апостолів і пророків, де Сам Христос є наріжним Каменем.

"На Нім уся будівля, міцно споєна, росте у святий храм у Господі. Ви ж, бувши побудовані в Нім, ростете в Дусі в дім, в якім Бог живе" (Єфесяни 2, 19-21).

Отож Церква це **Божа будівля,** в якій проживають із Богом усі охрещені. Конституція про **Церкву** так само зве Церкву (ч. 6).

Церква це **містичне Христове Тіло, й охрещені** люди це члени цього Тіла, як це Св. Павло виразно зазначує: "Ми всі охрестилися в одному Дусі, щоб бути **одним Тілом,** чи то юдеї чи греки, невільники чи вільні, бо всі ми наповнені одним Духом" (1 Коринтяни 12, 13).

Вистачає прочитати листа **Св. Петра,** в якім дає різні поучення **пресвитерам** Церкви, щоб переконатися, що перші християни творили одну Церкву під проводом єрархії: "Пасіть Боже стадо, що повірене вам, доглядаючи за ним не примусово, а добровільно, по-божому... І як зявиться Архипастир, отримаєте невянучий вінець слави" (1 Петро 5, 2-4).

Св. Павло так пише до свого учня **Тимотея,** єпископа Єфесу: "Проповідуй (Боже) слово, наставай вчасно і невчасно, погрожуй і навчай з усякою терпеливістю і мудрістю" (2 Тимотей 4, 2).

Отак Апостоли, отримавши від Христа, право і владу проповідувати Боже слово, закладали церковні громади-парафії й організували Церкву, якою провадили.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Ch 36 The Blessed Trinity

Розділ 35

ПРЕСВЯТА ТРОЙЦЯ

Є тільки один Бог, але в Бозі є три Особи: Отець, Син і Святий Дух. Всі три Божі Особи є тим самим Богом, бо мають одну і ту саму природу. Всі три Божі Особи разом звуться Пресвята Трійця. Пресвята Трійця це найбільша тайна нашої святої віри. Якщо б Христос був не обявив нам цієї тайни, ми ніколи не були б знали,

що в Бозі є три Особи. Це така велика тайна, що ніхто вповні не розуміє її, навіть анголи в небі. Як підемо до неба, то зобачимо Пресвяту Тройцю, але навіть тоді вповні не зрозуміємо її, бо треба бути Богом, щоб уповні розуміти її. Ми приймаємо цю тайну тому, що Христос нам об'явив її.

Отець не походить від нікого. Син походить від Отця, а Святий Дух походить від Отця і Сина, або від Отця через Сина, бо Син походить від Отця. Всі три Божі Особи однаково досконалі, одноково мудрі, однаково могутні і однаково люблять нас.

Бог не об'явив тайни Пресвятої Тройці давнім євреям, бо вони були б думали, що є три боги і були б стали ідолопоклонниками, цебто поганими, які почитали багатьох божків.

Пресвята Тройця з'явилася при хрещенні Ісуса. Як Ісус охрестився, то Святий Дух зійшов на Нього під видом голуба, і Отець з неба заявив: "Це Мій улюблений Син, що Його Я вподобав Собі" (Матей 3, 17). Отож там були Божі Особи: Ісус, Бог Отець і Святий Дух.

Син Божий є Богом. "Споконвіку було Слово, і те Слово було з Богом. І Богом було те Слово" (Іван 1, 1). Це Боже Слово сталося Чоловіком, і ми кличемо Його Ісус Христос.

Святий Дух є так само Богом. Ісус сказав про Святого Духа до апостолів: "Як прийде Утішитель, якого Я пошлю вам від Отця, Дух правди, що походить від Отця, то Він свідчитиме про Мене" (Іван 15, 26).

Хоч всі три Божі Особи діють разом, то все таки кажемо, що кожна з них має особливіші завдання в спасінні душ. Ось тому кажемо, що Отець сотворив нас, Син відкупив нас і Святий Дух освячує нас. Треба памятати, що всі три Божі Особи роблять ці речі для нас, бо вони разом діють.

Пресвята Тройця це перша і найважніша правда нашої святої віри. Вона є немов сонцем цілого духовного життя. Якщо б не було сонця, то не було б життя і краси на нашій землі. Якщо б не було Пресвятої Тройці, то ми не мали б Ісуса, бо Ісус це друга Божа Особа, що сталася Чоловіком. Не було б так само Пречистої Діви, бо Марія тільки тому Божа Мати, що Син Божий стався

Чоловіком. Не було б Божественної Літургії, бо не було б Божого Сина, що жертвувався б Отцеві. Не було святих тайн, не було б Святого Причастя, бо все те маємо тільки тому, що Син Божий стався Чоловіком.

Наша Церква сильно почитає Пресвяту Тройцю. Всі наші богослужби звичайно зачинаються згадкою про Пресвяту Тройцю. Церква хоче, щоб я памятав (памятала) про цю велику тайну нашої віри. Я мушу найбільше любити і почитати Пресвяту Тройцю, бо вона є джерелом всякого добра, що Бог дає мені.

Ми були хрещені в ім'я Пресвятої Тройці, священик прощає мені гріхи в ім'я Пресвятої Тройці і дає мені різні благословення в ім'я Пресвятої Тройці. Пресвята Тройця буде джерелом мого вічного щастя в небі.

Бог Отець любить мене як Батько любить свою дитину. Ісус вчинив мене Своїм братом (сестрою) і Святий Дух мешкає в моїй душі і тілі немов у святині. Я мушу завжди памятати про це, щоб шанувати і любити Пресвяту Тройцю (1 Коринтяни 6, 19).

ПИТАННЯ

1) Що таке Пресвята Тройця?

Пресвята Тройця це один Бог у трьох Особах: Отець, Син і Святий Дух.

2) Кого маєш найбільше любити і почитати?

Я маю найбільше любити і почитати Пресвяту Тройцю, цебто Отця, Сина і Святого Духа.

3) Як ти можеш любити і почитати Пресвяту Тройцю?

Я почитаю Пресвяту Тройцю, як добре роблю знак хреста, уникаю бодай великі гріхи, часто дякую їй за ласки і молюся до Отця, Сина і Святого Духа.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ідіть, і зробіть Моїми учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа (Матей 28, 19).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди побожно робити знак святого хреста в честь Пресвятої Тройці.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Благословенне Царство Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки(Початок Божественої Літургії).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Пресвята Тройце, Отче Сину, і Святий Душе, я люблю вас.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Бог не обявив євреям тайни Пресвятої Тройці?

2) Напиши коротеньку молитовку в честь Пресвятої Тройці.

3) Намалюй рисунок Отця, Сина і Святого Духа.

Ісус Христос був милосердний для людей

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Увійшовши в Єрихон, Ісус проходив через місто. А був там чоловік, Закхей на імя; він був головою над митарями й був багатий. Він бажав бачити Ісуса, хто він такий, але не міг із-за народу, бо був малого зросту. Побіг він наперед, виліз на смоковницю, щоб подивитися на нього, бо Ісус мав проходити туди. Прийшовши на те місце, Ісус глянув угору і сказав до нього: "Закхею, скоро злізай, бо я сьогодні маю бути в твоїм домі. "І зліз той швидко і прийняв його радо. Всі, бачивши те, заходилися нарікати та й казали: "До чоловіка грішника зайшов у гостину." А Закхей устав і до Господа промовив: "Господи, ось половину майна свого даю вбогим, а коли чимсь когось і покривдив, поверну вчетверо." Ісус сказав до нього: "Сьогодні на цей дім зійшло спасіння, бо й він син Авраама. Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло."** (Лука 19, 1-10).

Христос співчував людям тому, що їх дуже любив: **"Жаль мені людей"**, він казав (Матей 15, 32).

Він не думав про свою власну вигоду, але про діло, що його доручив йому небесний Отець довершити: **"Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служили, але щоб послужити й віддати своє життя як викуп за багатьох"** (Марко 10, 45).

З великою ніжністю Ісус звертався до всіх тих, що були погорджені, або в біді. Він хотів, щоб дітям позволяли прийти до нього; він уздоровляв хворих, він кормив голодних, і проповідав євангелію бідним. Він учив: **"Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегшу вас"** (Матей 11, 45).

Христос принимав грішників з окремою любязною услугою. Він шукав за ними, як добрий пастир шукає за своєю заблуканою вівцею, благав їх, щоб каялися, і прощав їм їхні гріхи. Навіть, коли він грозив їм страшним судом, він робив це з любови. Він плакав над Єрусалимом, що не хотів покутувати. І ця любов спонукала його віддати своє життя за грішників.

Ми повинні йти за заохотою св. Павла: **"Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу"** (Римляни 15, 7).

Христос учить: **"Я прийшов не судити світ, а спасти світ"** (Іван 12, 47). **"Приклад дав я вам, щоб і ви так робили, як оце я вам учинив"** (Іван 13, 15). Святе Письмо каже про Христа: **"Він прийшов, добро творячи"** (Дії 10, 38).

Заклопотана жінка: "Пане лікарю, мій чоловік говорить у сні. Чому він так робить?"

Лікар: "Не знаю, яка цьому дійсна причина, але думаю він бідняга тому говорить у сні, що хтось не дає йому нагоди виговоритися за дня".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прищле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) Чи можна давати повний похорон чоловікові, що довгі роки проживав із жінкою без церковного шлюбу? Як вона померла, то він дальше не ходив до церкви і помер без сповіді. Все таки мав величавий церковний похорон. Як ви це поясните?

Може цей чоловік покаявся і висповідався перед смертю. Якщо так воно було, то священик був повинен повідомити нарід, щоб парафіяни не гіршилися. Людям, що ціле життя не ходили до церкви і не цікавилися нею, церковний похорон не належиться, бо вони не заслужили собі на нього. Проте в наших часах Церква лагідніше ставиться до таких бідних людей, тому бодай деякі священики дають їм частинний похорон, от хоча б відправлять парастас у похороннім заведенні, але звичайно до церкви тіла не беруть. Дуже часто вони це роблять не так для мертвеця, як для його родини, що домагається цієї прислуги для свого покійника.

2) Моя сусідка каже, що вже не треба ходити до священників до сповіді, але прямо сповідатися Богові, і потім приймати Св. Причастя. Чи це правда?

Це зовсім неправда, тому ваша сусідка помиляється, як таке твердить. Христос виразно дав своїй Церкві право і обовязок прощати людям гріхи в його імені. "Кому ви простите гріхи, то простяться їм" (Іван 20, 23). Ця влада була б безкорисна, якщо б люди не були зобовязані отримувати прощення гріхів за посередництвом священиків, що є заступниками Христа і слугами Церкви.

3) Я раз причащалася. Частинка припадково впала на землю. Я взяла її і спожила. Чи я добре зробила чи може відвіз тіло на баптистський цвинтар. Чи він міг так поступити?

Ви добре зробили, що так поступили. Там не було ніякого гріха, тому можете бути спокійні.

4) Знаю одну жінку, що до церкви рідко ходила, сорок літ не сповідалася, але як померла, то священик відправив за неї парастас і потім із похоронного заведення відвіз тіло на баптиський цвинтар. Чи він міг так поступити?

Католики повинні ховатися на католицьких цвинтарях. Проте бувають винятки, і Церква дозволяє на них. Хтось має закуплене місце на якімсь цвинтарі. Священик може туди піти і поблагословити гріб, куди складають мертвеця, хоч цілий цвинтар не є поблагословлений.

5) Чому людина потребує надприродної актуальної ласки? Що це таке ця ласка?

Надприродна актуальна ласка це надприродна Божа поміч, от хоча б просвічення чи сила, які Бог подає людині, щоб вона могла виконувати діла, які заслуговують на небо.

Надприродна актуальна ласка доконче потрібна, щоб людина могла зачати вірити і бажати спастися. "Ніхто не знає Отця хіба Син, і ніхто не знає Сина хіба Отець, і кому Отець схоче відкрити", каже Христос (Матей 11, 27). **Св. Павло** кличе: "Що ти маєш, чого б ти не отримав (від Бога)? Коли ж отримав, то чому вихваляєшся неначе б не отримав?" (1 Коринтяни 4, 7). Якщо б сама людина без Божої помочі могла вступити на дорогу спасіння, то вона напевно мала б чим хвалитися!

Коли хтось хоче виконати якесь надприродне діло, то йому потрібна Божа ласка. Зачинати вірити і бажати спастися це надприродне діло, бо воно скеровує людину до щасливої вічности. Ось тому їй потрібна Божа ласка, щоб це виконати.

Людина потребує надприродної актуальної ласки, щоб по оправданні могла виконувати добрі діла в надприроднім ладі.

Саме оправдання, цебто посідання Святого Духа і освятної ласки в душі чинить її здібною виконувати над-

природні діла, бо вона пробуває в надприроднім ладі. Проте до самого виконування діл треба ще актуальної ласки, щоб вона могла дійсно виконувати їх. Ось тому актуальна ласка конечна оправданій людині, щоб вона могла виконувати поодинокі добрі діла, які заслуговують на вічну нагороду.

Деякі богослови, от хоча б ісусовець Людвик Моліна (†1600) і Роберт Белярмин (†1621) твердили, що оправдана людина може виконувати добрі діла без актуальної ласки, бо вона має надприродні чесноти, тому ця ласка непотрібна їй, але загал богословів вважає, що ласка конечна до виконування згаданих діл.

6) Чи в неділю можна правити Службу Божу за живих і померлих, згадуючи водночас їх обидвох?

В неділю не вільно правити публічних Служб Божих за померлих, згадуючи їх імена. Приватно можна це робити. Можна теж пожертвувати одну і ту саму Службу Божу водночас за когось живого і померлого. Тоді ця жертва приносить їм менше користи ніж коли б правилася тільки за одну особу.

7) В нашій околиці священик має сім колоній до обслуги. Деякі з них мають тільки по пять чи шість родин. Священик прохав ці маленькі колонії долучитися до більших парафій, але люди відмовилися, бо вони мають власну церкву і на те будували її, щоб там були відправи. Проте зимою там відправ нема, бо згадані парафіяни не мають гроша, щоб подбати про опалення церкви. Проте літом вони домагаються відправ і грозять, що до інших церков не підуть, хоч зимою деякі з них приходять до інших церков на відправи. Чи ці люди добре поступають?

На жаль подібних випадків є більше в наших єпархіях. Колись деякі колонії мали багато парафіян. Сьогодні вони дуже маленькі. Ці парафійки повинні для власного духовного добра і для добра власних дітей долучитися до більших парафій, бо тоді священик міг би дати їм дві відправи на місяць замість одної. Люди мали б тоді нагоду частіше бувати на Службі Божій і частіше почути Боже слово. Священик мав би нагоду частіше навчати дітей Божих правд і помагати їм глибше і краще знати свою віру, щоб практикувати її.

На жаль деякі люди не розуміють користи частих відправ. Вони живуть ще духом перших імігрантів, коли на фармах не було добрих доріг і люди їздили ще кіньми або волами. В тих давніх часах 10 миль їзди волами це була напевно велика віддаль. Сьогодні положення змінилося на краще. Майже всюди є добрі дороги. Люди назагал мають власні автомобілі, тому віддаль 10-ти миль це дрібничка.

Не брак людей, що два чи три рази на тиждень бувають в місті, де відбуваються часті відправи, але їм тяжко в неділю двічі на місяць прийти до згаданих містечок на Службу Божу. Деякі з них отак виправдуються: "В нашій церкві нема відправи, бо дороги задуті снігом. До церкви в місті не підемо, бо тамтешня церква не наша. Отож сидім вдома!" За таку поведінку вони самі будуть відповідати перед Богом, бо церковний закон велить вислухати Службу Божу в неділі і обовязкові свята, коли нема відправи в власній парафіяльній церкві, тоді треба йти на Службу Божу до іншої, якщо є нагода. Хто цього не робить, хоч має змогу, той напевно не годен подобатися Богові і заслуговувати на його благословення.

8) Як Христос проповідав, коли жив на землі?

Христос зразу проповідав в жидівських синагогах (Марко 1, 39) і звичайно насамперед читав тексти Св. Письма, що були призначені на згаданий день і пояснював їх (Лука 4, 16-25).

Христос не вчився в рабінських школах, тому його толкування Св. Письма часто різнилося від толкування книжників, що були учителями Закону і його знатоками. Христос так добре знав Св. Письмо, що слухачі часто дивувалися як він викладав його (Марко 6, 2).

Книжники основували своє навчання на Св. Письмі і переданнях та модерних жидівських учених. Ісус "навчав як той, що має владу" (Марко 1, 22). Він уникав жидівської казуїстики і пустих дискусій, що характеризували виклади книжників. Навчання Ісуса було просте, без удавань, зрозуміле для всіх, вчених і простолюддя, бо він користувався образами і порівняннями, що були відомі народові, тому воно було пречудно достосоване до слухачів. Він говорив про сійбу, жнива, ферменту-

вання вина, пастухів і вівці, тощо.

Ісус уживав простої методи в проповідуванні. Він любив ясний стиль, повний місцевого колориту, бо такий стиль легко вбивається в память слухачів. Деколи навіть вживав гіперболів: "Легше верблюдові пройти крізь вушко голки ніж багатому ввійти до небесного царства (Марко 10, 25). "Більша в небі буде радість над одним грішником, що кається, ніж над 99, що не потребують покаяння" (Лука 15, 7).

Він звелів виконувати добрі діла без самореклями; от хоча б коли хтось дає милостиню, то нехай не трубить про це, як це робили фарисеї (Матей 6, 2). Він заохочує уповати на Бога, без надмірної журби про завтрішній день (Матей 7, 7 і 6, 25).

Його притчі є куди ясніші ніж притчі фарисеїв. В них він заохочує слухачів шукати за ядром навчання, бо йнакше вони відразу не схопили б цілої правди про Боже царство (Марко 4, 33).

Він постеменно виявляв людям, що він обіцяний Месія, бо тогочасні жиди сподівалися національного Месії, національного героя, що мав визволити їх із римської неволі. Особливо в Галилеї було багато людей готових до повстання, якщо б тільки зявився провідник, що запевнив би їх про успіх повстання і здобуття свободи. Ісус тому успокоював ентузіястичних послідовників, бо повстання було б перервало його месіянську місію, тому що римляни були б негайно здусили всякі народні розрухи. Ісус тому велів мовчати про чуда, що чинив для людей (Марко 7, 36).

Ісус бажав вияснити людям своє поняття про Месію, заки дозволив народові говорити про Себе. При кінці своєї карієри вїхав як Месія до Єрусалиму, але це вчинив спокійно без ніяких протиримських розрухів, бо такого Месію Бог обіцяв жидам через пророка Захарію (9, 9, Ісая 62, 11). За його месіянську поведінку жидівська старшина заарештувала його, видала Пилатові і розпяла на хресті.

9) Як Марія попрохала Ісуса вчинити чудо на весіллі в Кані Галилейській, цебто чудесно постачити вина для молодят і весільних гостей, то Христос відповів: "Що це обходить тебе або мене? Моя година ще не прийшла" (Іван 2, 4). Що означають ці слова Спасителя?

Марія прохала чуда в свого Сина Ісуса, а він відказав їй, що це залежить від Отця, коли він виявить свою славу як Месія, і ця хвилина залежить тільки від волі Бога Отця, а не від його матері. Проте згодом Ісус вчинив чудо і так доказав, що він одобрював прохання своєї матері, щоб помогти молодятам.

Завдання наших шкіл

о. М. Шудло, ЧНІ.

Погляньте добре на ілюстрацію, що бачите перед собою. Хіба невідомі вам подібні типи молоді в вашім місті чи селі? Може бачите в них сина чи дочку своїх сусідів, свояків або й власного сина чи дочку.Хто виннен цьому? Св. Письмо каже: "Наставляй малого на добру дорогу, і він не звернe з неї, навіть як постаріється". (Приповідки 22, 6). Еспанський письменник Рауль Фолеро заявив: "Провини дітей приписуються батькам, що не навчали і не поправляли їх".

В вересні зачинається новий шкільний рік. Батьки, що мають малі діти, повинні поважно призадуматися, до якої школи вони зобовязані посилати їх. Добрі батьки воліють дати дітям менше матеріяльних дібр, але зате запевнити їм добре християнське виховання, яке вчинить із них добрих чоловіків чи жінок, сумлінних громадян, ревних християн і свідомих українців чи українок, що держатимуться власного народу, Церкви і так будуть виховувати власних дітей, коли Бог пошле їм це благословення.

Кожна національність в Америці та Канаді від початків свого приходу до цих прегарних країн свободи на-

магалася щоскоріше зорганізувати власні школи, бо школа це помічниця та продовження родинного вогнища, його поширення та скріплення.

Дитина складається з душі та тіла. Батьки повинні дбати про її фізичне, моральне, розумове та душевне виховання, бо кожна дитина це матеріял, з якого можна вчинити героя чи героїню, або злочинця, розвідника. розпусницю, тощо. Всі фізичні та моральні здатності дитини мусять бути гармонійно виплекані та розвинені, щоб дитина могла стати повновартісною одиницею в церкві та громадянстві.

По впливі родини школа відограє найважнішу ролю в вихованні дитини. Це видно з зусиль усяких диктаторів, що завжди звертали на виховання дітвори особливішу увагу, бо виховання в школі годне змодифікувати, скріпити або й змінити, та навіть зовсім знищити виховання, що дитина отримала в домі від власних батьків.

Школа загострює розум, збагачуючи дитину знанням. В школі дитина вчиться читати і писати, входить у стичність з багатством давної та модерної культури, витворює свій власний погляд на світ і людські проблеми і так стає здібна колись брати активну участь у громадянському та політичному житті народу.

Чи на цьому кінчається виховання та завдання школи? Ні! Школа має виховати волю та серце дитини, спрямовуючи її до добра, чесноти, почуття обовязку супроти Бога, ближнього, народу, держави та Церкви. Школа не має тільки постачати людей із розвиненим розумом, цебто науковців. Її завдання іде куди дальше та глибше. Вона має дати батьківщині солідних, патріотичних громадян, а Церкві прикладних і жертволюбних парафіян. Вона мусить виплекати та скріпити в серці дітвори зерна засіяні батьками, цебто любов до правди, справедливости, моральности, здушуючи в ній зародки блудів і лихих схильностей, щоб вихованки шкіл могли бути прикладними християнами та патріотичними громадянами своєї батьківщини, їм честю, а не ганьбою.

Виховання повинно включати в собі потрійний складник: розумовий (інтелектуальний), моральний і релігійний. Коли ці три складники гармонійно проведені в вихованні дітвори, то вихованки шкіл дістануть прегарний вишкіл до громадянства, бо вона защіпить у їхні юні серця почуття громадянської відповідальности, пошану для Конституції, вірність законам, любов до справедливости, пошану до батьків, ненависть до блудів, слухняність для церковних і державних керманичів, згляд і пошанування прав інших співгромадян. Це конечні громадянські чесноти, без яких ніяка держава не може розвиватися та процвітати. Конечні вони всім державам, особливо Америці та Канаді, де нарід проживає в демократії, тому має строгий обовязок належно користуватися свободою та панувати над собою, щоб часом свобода не стала сваволею для безвідповідальних людей.

Таке це завдання кожної ШКОЛИ, що розуміє своє посланництво супроти Бога, Церкви та Батьківщини та бажає допомогти батькам виконати їхні обовязки супроти дітей. Батьки, посилаючи діти до школи, мають обовязок і право домагатися, щоб учителі та вчительки виповнили це завдання та вишколили їх діти на здорових мужчин, солідних жінок, патріотичних громадян і громадянок, правдивих християн і християнок.

УКРАЇНСЬКА Ж ШКОЛА в Америці та Канаді має ще ОСОБЛИВІШЕ ЗАВДАННЯ. Всі ми українці американці чи канадійці. Любимо Америку та Канаду і в потребі готові ми боронити їх. Ми католики. Любимо свою Церкву. Проте ми католики СХІДНЬОГО ОБРЯДУ. Проживаємо в Америці та Канаді не з **привілею**, але з **права** так як громадяни інших національностей. Наші сини відважно захищали та захищатимуть Америку та Канаду, коли воріг напастуватиме їх. Ми такі самі повноправні громадяни Америки та Канади, як англійці чи ірляндці. Кров наших юнаків проллята за Америку та Канаду доказує їхній правдивий, американський і канадійський патріотизм і збиває фальшивий пересуд, що **тільки** англійці й ірляндці є **правдивими американцями чи канадійцями**, а українці це тільки **другорядні** поселенці цих країн.

Українці католики мають свій особливіший українсько-візантійський обряд, в якому вони визнають свою католицьку віру та почитають свого Творця. Це воля Божа, що ми народилися в східнім обряді. Апостольська Сто-

лиця бажає та наказує нам бути католиками СХІДНЬОГО ОБРЯДУ.

Папа Венедикт XIV виразно виявив ставлення Риму до різних обрядів Католицької Церкви 26 червня 1755: "Апостольська Столиця сильно бажає, щоб різні східні народи були збережені, а не знищені, ЩОБ УСІ СТАЛИ КАТОЛИКАМИ, а не щоб були ЛАТИННИКАМИ!"

Наші школи в Америці та Канаді мають особливіше завдання через те, що крім католицтва вони мають впоювати в наші діти любов і привязання до українсько-візантійського обряду, виховувати наших школярів і школярок в дусі нашого прегарного обряду та нашої історії, звичаїв і традицій. Наші школи, за прикладом всіх інших так публічних, як і приватних шкіл латинської Церкви, мають виховувати наші діти на добрих американців чи канадійців і прикладних, свідомих себе українців, свідомих свого українського походження, обзнайомлених з нашим обрядом, звичаями, історією, мовою, традицією, культурою, літературою, мовою, тощо.

На жаль наші перші імігранти мало звертали увагу на конечність власних парафіяльних шкіл. Можна це вияснити хіба тим, що багато з них самі не ходили в краю до школи, тому й не могли доцінювати її значення для власних діток. Цим твердженням не осуджуємо наших перших імігрантів в Америці чи Канаді. Слід подивляти їх привязання до свого обряду та жертвенність, що була в них куди більша ніж у сьогоднішніх часах. Ми живемо в тих домах, молимося в тих храмах, що вони побудували тяжко запрацьованими лептами. Факт проте остається фактом, що не було в нас потрібних шкіл, щоб належно формувати наші діти. Неформовані ж діти повернулися в обрядових і національних перекінчиків і покинули нас. Одні з незнання, другі через те, що покінчили свої студії в латинських школах, привикли до латинського обряду та свавільно перейшли на нього, не прохавши в нікого навіть позволення під претекстом, що: "Ми всі католики належимо до Риму!"

Ніякий чоловік не повинен скаржитися на жінку, поки вона не змушує його мити начиння по вечері, як він зачитається в часописі.

Мої останні місії в Аргентині

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Відвідини статуї Христа Спасителя

Закінчивши місійки в околиці Бовен, я відїхав до Мендоси, де заночував в колегії Отців Салесіянів. Вони дуже гарно прийняли мене. Саме тоді в шпиталі в Мендосі лежав отець парох наших людей із Бовен. Він нещасно впав і зломав собі ногу. Цей парох зветься отець В. Винничук. Я відвідав його.

Ввечорі отець взяв таксівку і ми обидва поїхали на вечеру до одної нашої родини в Мендосі. Ця родина сильно займається українськими справами. Ми розмовляли про різні справи, особливо, що треба б робити, щоб притягнути нашу молодь до Церкви і до наших організацій, від яких багато молоді тримається здалека.

На другий день вранці я взяв автобуса і поїхав відвідувати славну статую Христа Спасителя, що стоїть на границі між Аргентиною і Чілє. Заносилося на війну між цими країнами, але небезпеку відвернено, і дипломатично полагоджено справу. З цієї нагоди обидва уряди рішили збудувати на пограниччі статую Христа, що й учинили. Ця статуя стоїть у горах, яких 110 миль від міста Мендоси. Вона буде висока на яких 5 метрів. Мені годі було здобути ближчі інформації про неї. Побудовано її зараз по першій світовій війні, як символ миру, що навіки має панувати між Аргентиною і Чілем. Під статуєю є такий напис: "Скоріше ці гори захитаються ніж Аргентина і Чілє мали б порушити мир, що вони присягнули при цій статуї".

Хоч віддаль не дуже велика, все таки ми їхали понад 6 годин, бо дорога вузька і крута в горах. Часом аж страх збирав, як автобус гнав над глибокими кручами. Яких три милі від статуї дорога була така болотниста і засипана снігом, що шофер боявся дальше їхати. Я почувався розчарований. Ніхто з групи не хотів іти пішки до статуї. Ми вже зачали вертатися до Мендоси, коли я завважив групку молодих мужчин і жінок, що йшли в сторону статуї. "Куди йдете?" спитався їх. "До статуї!" Це були люди, що приїхали другим автобусом. "Ходіть

із нами!" промовив провідник згаданої групи. "Вернетеся нашим автобусом, що вдолині жде на нас!" Я подякував йому і долучився до групи.

Провідник групи рішив іти навсправжки, дряпаючись по горах, покритих шутром. Це була тяжка дряпанина. Шутер і пісок ліз у черевики. Що сто метрів треба було приставати і висипати з черевиків пісок. Гори назагал понурі, бо сливе нема на них ні дерев, ні хащів. На шпилях скал було повно снігу.

Тоді я рішився іти дорогою. Хоч вона довша, але дорогою не так тяжко йти як дряпатися навсправжки. Одна пара й я зачали йти дорогою. Ми перші дістались до статуї. Я йшов попереду, а яких 100 метрів за мною йшов чоловік із жінкою. Наша група була перша, що цього року прийшла відвідати статую. Незабаром прийшла решта 'паломників'.

По однім боці статуї стоїть аргентинська метеорологічна станція, а по другім чіленська. Ми відвідали обидві станції, і там трохи відпочали та загрілися, бо на горах дув сильний, зимний вітер, і ми були померзли.

Від статуї видно тільки самі гори, з одного боку чіленські, з другого аргентинські. Дивно, що гори такі скелисті і понурі. Вони голі, без сливе жадної рістні і дерев.

Відпочавши з пів години і помолившись перед статуєю, ми зачали вертатися навсправжки до автобуса, що вдолині ждав на нас. Коло 8 години ввечорі ми вже були в Мендосі.

На другий день о год. 5:30 пополудні я взяв автобуса до Буенос Айресу. Подорож тривала 14 годин.

Місія в Кордові (7-14-XII, 1969)

Кордова це велике індустріяльне місто в провінції Кордова. Це так само осередок всяких рухів, робітничих і інтелектуальних. Тут зачинаються всякі революції і страйки, що останніми літами турбують країну.

Хоч там не маємо власної церкви, наші люди все таки мають власного пароха, Всеч. о. Дмитра Поперечного. Він займається так католиками, як і православними. Наші відправи відбуваються в церковці Сестер Поклонниць Пресвятої Евхаристії. Я замешкав в О.О. Ісусівців, звідкіля доходив до церкви. Місія зачалася недільною

раннього Службою Божою, тривала цілий тиждень і відбувалася вечорами. Того самого дня я відвідав український клюб і дав доповідь про потребу релігії в житті людини. Під кінець запросив приявних взяти участь у місії, але більшість їх знехтувала запрошенням і ані раз не показалася в церкві.

Звичайно коло 25 осіб приходило на місію. Отець парох і я відвідали 35 родин. При цих відвідинах я висповідав 10 хворих у домах. Одна з осіб була колись "вєрующою", тому не хотіла сповідатися: "Де ж є згадка про сповідь у Біблії?" спиталася мене. Я показав їй Христові слова: "Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому затримаєте, то затримаються" (Іван 20, 23). Згадана особа трохи подумала і потім приклякнула і висповідалася.

Один чоловік мав хвору жінку, що внедовзі мала вмирати, але не хотів допустити до неї священика, хоч вона бажала висповідатися і прийняти Св. Причастя. Ми відвідали їх дім. Він зразу опирався, але потім погодився, щоб я висповідав жінку. По сповіді жінки і він сам так само висповідався. В неділю на закінченні місії було коло 35 осіб у церкві на Службі Божій. Наші люди страшно тут порозкидані по цім великім місті. Мало хто з них має власного автомобіля. Молодь відвикла від церкви, і тому мало людей взяло участь у місії.

Поворот до Буенос Айресу

Знову треба було вертатися до Буенос Айресу, щоб потім удатися на місію до Розаріо, бо час цієї місії не був іще точно означений. Шлях ішов через місто Розаріо. Подорож тривала коло 14 годин. Біля мене в автобусі сидів молодий чоловік, агент одної автомобільної компанії. Ми зачали розмову. В Розаріо були страшні страйки, під час яких спалено одну залізничу станцію. Я спитався його, як населення зареагувало на це варварське нищення станції, бизнесів і крамниць. Він відказав, що це вчинила маленька, але добре зорганізована групка людей, яких комуністи вміють добре використовувати.

Хоч Аргентина має найвищий життєвий рівень у Полудневій Америці, все таки соціяльна справедливість могла б бути куди краща. Звичайний робтінник ледве годен тут вижити, хоч він живе собі не зле. Люди скаржаться на військо, яке забирає половину доходів. Хоч

президент Онганія обіцяв, що ніяких підвишок у платні в Аргентині не буде, то все таки він подвоїв платню генералам, а цих генералів у Аргентині є як грибів по дощі! Розуміється, вороги уряду зручно використовують таку ситуацію.

Нашу розмову зачула групка юнаків і вмішалася в неї. Це були ряні марксисти, які захоплюються Москвою і її комунізмом і нарікають на власну країну. Я хотів відчинити їм очі, бо сам був у Радянському Союзі, але вони не хотіли вірити. Аргентинська сміховинка каже: "Пошліть когось до Радянського Союзу, то він вернеться з нього антикомуністом, але пошліть його до паризької Сорбони і він стане комуністом!"

Після двох днів побуту в Буенос Айресі я виїхав на місію до Розаріо.

Місія в Розаріо (18-21-XII, 1969)

Розаріо це велике індустріяльне місто. Там є багато студентів, що студіють в університеті. Вони часто спричиняють урядові різні клопоти, бо багато з них це ряні марксисти. Подорож тривала шість годин. Я замешкав в О.О. Салесіянів. Місія відбувалася на передмісті Розаріо, бо там мешкає найбільше наших людей. В Розаріо через брак наших священиків нема наших відправ, тому люди відвикли від церкви.

Наші люди не були повідомлені про місію, тому в перших двох днях я мусів відвідувати їх і запрошувати на місійні науки. В одній родині стрінув дві дорослі дівчини і спитався, чи ходять до церкви. Одна з них відказала: "Хіба на Різдво чи на шлюби!" Тоді їхня мати вмішалася в розмову, виправдуючи свої дочки: "Отче, як мої дочки годні ходити в неділю до церкви? Вони працюють цілий тиждень. В суботу вночі йдуть до кіна. Тут останнє кіно кінчається коло третьої години по півночі. В неділю вони мусять виспатися, а по обіді йти на прохід зо своїми нареченими.. Ось бачите, що вони не мають часу ходити на Службу Божу!"

Місія відбувалася в каплиці латинських Сестер. Я відвідав 9 родин. Деякі парафіяни відвідали решту парафіян, але вислід був малий. Коло 25 осіб приходило на місію. Один старший чоловік, якого я відвідав, прийшов на місію з жінкою. На другий день прийшла сама жінка. Питаюся, чому чоловік не прийшов, і вона відказала: "Він цілий день товкся в городі, а тепер каже, що чується змучений, щоб іти на місію!"

Під час місії було всього 5 сповідей і Св. Причастей. Люди не хочуть чути про ці речі. В неділю вранці перед Службою Божою я вийшов перед церкву, де стояла група людей. "Добрі люди, ходіть до сповіді!" кажу до них, і вони зачали йти. Я пішов до захристії, а вони вернулися на вулицю і не ввійшли до церкви, аж поки я не зачав Служби Божої! Такі це недбалюхи в релігійних справах!

Почувши про "вислід місії" в Розаріо, наш владика заявив: "Ви бодай трохи розбурхали сумління цих людей, і це вже великий успіх".

Після повороту до Буенос Айресу я мусів ждати на останню місію, що мала відбутися в нашій катедрі в Буенос Айресі. Використовуючи нагоду, я взяв автобуса і 27-XII подався до Люхану, де є національна святиня аргентинців. Люхан віддалений від Буенос Айресу на 40 миль.

Це гарна і велика базиліка. В ній є чудотворна ікона Матері Божої. Історія ікони така. В 1630 році, в початках поселення еспанців в Аргентині одна португальська каравана заночувала в Люхані, де тоді була тільки одна хатчина. Вранці один із возів не міг рухнутися з місця, хоч воли були сильні і віз був у порядку. Інші вози каравани без трудности пішли вперед до Буенос Айресу. Здивовані подорожні поскидали все з воза, за винятком двох куфрів, де були дві ікони Божої Матері. Віз все таки не рухнувся з місця. Португальський візник сказав приявним, що в куфрах були дві ікони Божої Матері, призначені для каплиць у місті Кордові. Хтось із присутніх сказав: "Ану скинь один куфер і зобачимо, що буде!" Так зроблено, але віз не рухнувся. Коли скинено ще другий куфер, то він пішов уперед. Приявні закликали: "Чудо! Це Боже діло!" Це був для них знак, що Бог бажав, щоб ікони залишилися в Люхані. Візник лишив одну ікону в родині Орамас. Їхня хата стала капличкою для Божої Матері. Через Люхан вів шлях в різні сторони. Паломники зачали відвідувати ікону. Треба було збудувати церкву-базиліку, і її дійсно збудовано, і 6-X, 1930 врочисто посвячено.

При кінці 1969 року президент Аргентини, Карло Онганія, побожний католик, не зважаючи на спротив протестантів і масонів відважився публічно присвятити Аргентину опіці Божої Матері, за що стягнув на себе критики навіть деяких добрих людей, які закидали йому, що намагався використати цей акт для своїх політичних цілей, себто спопуляризувати свій військовий уряд між народними масами.

Місія в катедрі (4-11-1, 1970)

Владика Андрій Сапеляк закінчив гарну катедру в столиці Аргентини що її отці Василіяни почали будувати. Це велика і гарна церква, хоч іще не вималювана. Вона присвячена Покрові Пресв. Богородиці. До катедри належить коло 50 наших родин. Близько неї нема наших людей.

Це була моя остання місія в Аргентині. Це літній час вакацій. Багато людей виїхало на вакації, особливо дітей і молоді, тому мало людей приходило на місію. Регулярно було їх коло 30-40, хоч у неділю було коло 200, з яких 52 приступило до Св. Причастя. Люди живуть далеко від катедри, тому не всім легко було ходити на місію. Але й були недбалюхи, які не дбають про такі справи. Крім цього тут бизнеси повідчинювані аж до 8 години ввечорі, і це так само перешкоджало бизнесовцям ходити на місію.

Місія закінчилася в неділю. По обіді я пішов благословити домі наших парафіян і відвідав 14 хат. Люди дуже гарно приймали мене.

17-18 січня голова діточого табору пластунів запросив мене дати науку в пластовім таборі та відправити для дітей Службу Божу, на що я радо згодився. Треба було їхати 4 години автомобілем до цього табору. Він у лісах. Хлопці спали в шатрах, бо табір має тільки одну хату.

Приготовляючись до відїзду, мусів багато находитися, щоб купити білет, бо тут годі шонебудь полагодити телефоном. Хтось сказав мені: "Тут телефон є тільки на те, щоб повідомити поліцію, що бандити обрабували якийсь банок!" Інший додав: "Воно легше взяти автобуса і поїхати в потрібне місце ніж телефоном полагодити якусь справу".

TRANSFIGURATION OF OUR LORD

"Jesus took with him Peter, and James and his brother John and led them up a high mountain where they could be alone. There in their presence he was transfigured. His face shone like the sun and his clothes became as white as the light. Suddenly Moses and Elijah appeared to them. . .And from the cloud there came a voice which said: "This is my Son, the Beloved. . .Listen to him" (Matthew 17, 1-5).

Thus the evangelist describes one of the glorious incidents of Our Lord in his earthly life. Transfiguration implies an external change in Jesus Christ through the manifestation of his divinity. Christ let the divine light pass from his Godhead and his soul to his body, and as a result an extraordinary brightness enveloped him. The inner brilliance affected even his garment and they appeared to be covered with white light.

Christ came to redeem men from sin, reconcile them with God the Father and open heaven for them. Consequently as he was ordered to do it through the cross and suffering, his divine glory was hidden in his soul, because he had to work out our salvation in a body, capable of suffering and pain. It does not mean, however, that he could not transmit and reveal this glory at any time he wanted to do so.

The manifestation of his glory was transitory, like the atmosphere lit up by the sun, for Christ was not definitely glorified. This will come on his resurrection day. St. Thomas Aquinas says that this passing brilliance which then appeared in Christ's body was as miraculous as his walking on the waves of the sea".

Together with the Transfiguration two most famous personages of the Old Testament appeared at our Lord's sides, that is, Moses, the legislator of the Chosen People, and Elijah, the prophet-champion of the true religion and of the true God whom he had defended tenaciously against the onslaught of paganism and idolatry, propagated by the cruel queen and Achab's wife Jesabel (1 Kings 18, 21-40 and 19, 1-2). Moses and Elijah represented respectively the Law and the Prophets. They showed by their presence that Christ did not come to destroy the old

Testament, but to fulfill and to perfect it, because in Christ God gave mankind the full and complete revelation.

The luminous cloud that surrounded the apostles was the symbol of God's presence. God spoke to them, saying: "Hear him, or, Listen to him", because he is my beloved Son, my Messenger, my Ambassador and the revealer of the final truth which will never be changed as long as the world exists.

Why was our Lord transfigured?

The biblical scholars adduce the following reasons for this passing miracle. Christ was not far off from his final test as Messias. His passion and death were approaching. The crowds were less and less enthusiastic about him and his kingdom which they did not understand and many Jewish leaders did not even want. They wanted an earthly kingdom, free from the Roman domination, built in their beloved Palestine, which was given them by God himself long time ago. Christ refused to cooperate with the Jewish leaders and patriots. Indeed, he even told them to pay the tribute to the Roman emperor which was equivalent of recognizing the conquest (Matthew 22, 21).

Christ was as human as anyone of us. His human nature was scared of suffering and crucifixion. To strengthen him for the supreme trial God the Father performed a miracle, showing him the glory which would befall him in heaven, if he fulfills his will and dies for the salvation of mankind.

The Apostles, who were supposed to witness the trial of their Master, to see his utter humiliation, his scourging and crucifixion, needed a special "boost" to withstand the scandal of the cross. God made an allowance to their human weakness by letting them see that the "weakness of their Master" was voluntary and temporary, because after the trial and scandal of Calvary would come a glorious resurrection, of which the transfiguration was just a weak glimpse.

Thus the miracle of transfiguration is a kind of preparation of the Lord and his apostles for the last trial on Good Friday. They had past many trials during the three years of Christ's preaching, without getting disheartened and abandoning their Master. The trial of Calvary will be more severe, and therefore they needed a special strength, and they received it on the mount of Tabor where Christ tansfigured himself before them and provoked such an enthusiasm in them that St. Peter exclaimed in the name of his companions: "Lord, it is wonderful for us to be here" (Matthew 17, 4). Had they maintained this enthusiasm in their hearts, they would have never left Christ alone and fled when the Jewish police arrested him in the garden of the Olives (Matthew 26, 56).

A man came to the bar and said to the bartender: "Double rye before the fight starts". The bartender complied with his request and poured him the drink. The man drank and ordered another. "What fight are you talking about?" the bartender asked the fellow who replied: "The one we are going to have, because I have no money to pay for the drinks".

When is a Person bound to make an Act of Faith?

by M. Schudlo, C.SS.R.

A person is bound to make an act of faith when he sees that the teaching of the Gospel is *certainly credible*, because it has all the necessary arguments which prove that it comes from God.

When an *adult* is baptized, he is bound to make the act of faith. *Children* baptized before the use of reason are bound to do it when they reach the age of reason, usually when they begin their catechetical instruction.

When the Church defines a truth as a *dogma*, all Catholics are bound to accept the doctrine as divinely revealed.

When a person is seriously *tempted* against the faith, the act of faith is necessary to resist it.

Good Catholics make many acts of faith during the day, for instance when they make the sign of the cross, assist at the Divine Liturgy, say their daily prayers, overcome temptations, etc. Prayer is fed by a living faith and living faith draws its daily nourishment from prayer which is a conversation with God.

A baptized person is bound to *profess* his faith, whenever the glory of God and the salvation of his neighbor demand it. He must do so in word and deed. This obligation forbids him to profess a *false religion* and to deny the *true religion*. Such acts are intrinsically wrong. Even the fear of death and tortures cannot justify them. Our Lord said: "If a man disowns Me in the presence of men, I will disown him in the presence of My Father in heaven" (Matthew 10, 33).

A man must profess his faith whenever his silence or ambiguity or his manner of acting would suggest that he is *implicitly* denying his faith. For instance, when the Catholic religion is derided, a Catholic should ordinarily profess his faith and make a protest.

But when there is no scandal or an apparent denial of faith, a Christian is not bound to profess his faith, since his silence would not have the consequences just enumerated. To abstain from professing one's faith is not the same as denying it.

Catholics may join non-Catholics in *common prayer* on civic occasions or in prayer for Christian unity in faith to prove their Christian love for their neighbors.

Although the *denial* of faith is always intrinsically evil, the *concealment* of faith is sometimes permitted for a good reason. Thus a *converted* person may hide his conversion for awhile to save his marriage from the wrecking. A Christian may *eat meat on Friday*, though it be against the law of the Church, when during a persecution he might become suspect that he is a Catholic. In time of persecution a person is permitted to hide or flee from the center of persecution, as Our Lord told His followers to do (Matthew 10, 23).

A Christian is bound to propagate his faith (Matthew 28, 19). Whoever loves Christ and appreciates the privilege of having the true faith will try to spread it in his own environment, thinking of those fellow men who do not know God. The priests are not the only heralds of the faith. All baptized persons are called to the apostolate, as the Second Vatican Council declares in its decree on the *Apostolate of the Laity*: "A Christian vocation is also to the apostolate" (N. 2).

True zeal for the spreading of the faith is aloof from all motives of material gains or political influence. In our zeal we must avoid the false conviction that all those who do not know Christ or do not belong to the Church are lost forever. True zeal tries to open the treasure of the divine revelation to those who have no access to it.

The Missions are a very efficacious means of spreading the knowledge of Christ. People who can support missions financially, but neglect to do so, cannot be excused from serious sin, because they show a complete indifference toward the Kingdom of God of which they are members.

Christians are obliged to safeguard their faith, because it is a great spiritual treasure. We should often pray to God that He help us to keep our holy faith and strengthen it through the good deeds. We must avoid serious dangers to our faith, no matter from where they come. An evil life, based on false principles, constitutes a great danger to the faith. The evil life may easily become a rule of faith so that a person begins to believe what he practices.

Mental vagueness and confusion, defective understanding of the revealed truths, a hostile environment and obscurities of the sacred mysteries can also be dangerous to our faith, weaken or even destroy it. Some cinemas, press, radio and television broadcasts, together with magazines and books, constitute a serious danger to both faith and morals.

An indiscriminate attendance of every movie without a previous inquiry or listening to the radio or watching television programs without any regard for the nature of the programs must be condemned as dangerous to faith and morals. Parents are responsible for what their children are reading and what TV programs they are watching. Unfortunately many parents are not aware of the great harm that their children suffer in these matters.

Pastors are obliged to instruct their parishioners about these matters. Parents have the same duty regarding their children. Good schools are of great help to parents in instructing their children.

When various religious denominations form an organization to promote some good cause, for instance, to fight against hunger, poverty or social prejudice, a strict neutrality must be maintained regarding all disputed matters of faith. The *Dogmatic Constitution* on the *Church in the Modern World*, published by the Second Vatican Council, encourages such cooperation even with the atheists: This openness (or cooperation) extends even to atheists, for "while rejecting atheism, root and branch, the Church sincerely professes that all men, believers and unbelievers alike, ought to work for the rightful betterment of this world in which all alike live" (N. 21).

A Christian is bound to submit to the teaching authority of the Church, for Christ has commanded His Apostles and their successors to propagate

the Gospel throughout the whole world: "Go and make disciples of all nations. . .,and teach them to observe all the commands I gave you" (Matthew 28, 19-20). And He adds: "Anyone who listens to you listens to Me, and anyone who rejects you rejects Me" (Luke 10, 16).

Christians are obliged to listen to the Church, because Christ has entrusted His truth to her. By submitting to the teaching of the Church a Christian submits to God, because the Church is His official organ for teaching man God's truth. This submission must be free and joyous, because we are children of God: "Obedience in faith", as St. Paul notes (Romans 1, 5). It is not an obedience of *serfs*. It gives us a wonderful security and protection against the false freedom and preserves us from errors in faith, because our life of grace is weak and our liberty imperfect as long as we live on earth.

The Church tells us what we must believe as divine truth. The teaching magisterium of the Pope and the Bishops is the pricipal organ in safeguarding us in the possession of divine truth. The *Constitution on the Church* says: "The individual bishops, insofar as the discharge of their duty permits, are obliged to enter into a community of effort among themselves and with the successor of Peter, upon whom was imposed in a special way the great duty of spreading the Christian name" (N. 23).

Various kinds of obedience

A Christian must give an *absolute assent* of divine faith only when the teaching office of the Church presents to him a truth as revealed by God. A *reverential* or filial assent must be given to the decisions of the Popes and the bishops, concerning our faith, although here no infallible pronouncement made, because the Church is "the pillar and mainstay of truth", St. Paul says (1 Timothy 3, 15).

The *decisions* of the particular or national councils *as such* are not infallible. But the pronouncements of the Pope made *ex cathedra* and or the *decisions* of the ecumenical Councils, defining doctrines as divinely revealed must be accepted by all with an act of divine and Catholic faith.

Decrees of the Roman Congregations are not infallible, because a reversal of the decision is possible. But they must be accepted with consent, corresponding to the degree of certainty which is demanded by such decisions. There were cases in which such decisions have been reversed by subsequent evidence.

Catholics must be sure that the Holy Spirit guides the Church and thus accept its decisions with the presumption that they are correct.

The Feast of Christ's Body

by Gerald Rietcheck, C.SS.R.

The year was 1263. Pope Urban IV had been expelled from Rome by the Hohenstaufens and had taken up his residence in the city of Orvieto. In this city and close by the pope's palace was a small monastery. In that monastery, early one morning, a young monk went to the altar to offer the holy sacrifice of the Mass. He was at the altar early this morning, ahead of his brothers in religion, because the day was to be a

busy one for him, and he was thankful that the abbot allowed the early rising.

At the altar the young monk proceeded to the consecration of the Mass. Slowly, reverently, he pronounced those immortal words that would make Christ present on the altar. *This is My Body.* He genuflected in deep adoration.

Then he hesitated. . .and stopped! A doubt entered his mind. Looking at the sacred host, he asked himself, "Is God really present in this host?"

Realizing that this was a serious temptation against his faith, he tried to put the question out of his mind. He tried to go on with the Mass; but the temptation would not leave. Was Jesus really present in the host before him? He looked at the host again. He bent low over the altar to look more closely. A dark red stain was spreading from under the host out over the linen corporal! It looked like. . .like blood!

Instantly the doubt and temptation were gone. Jesus was truly present! What greater proof? Our Lord had worked this wonder to save his faith.

But the corporal! He had to hide it! Soon the other monks would be coming, and they must never know of this. They must not know of his doubt. But it was in vain. The knowledge of the happening spread amongst the monks, and eventually it would be reported to the Holy Father.

* * *

The papal servant entered the audience room of Pope Urban IV. He announced the abbot from the small monastery which was just a short distance away. Perhaps the pope's first thoughts were: "What does he want now? Some money? A new benefice? Always something!"

The abbot entered. Immediately Pope Urban saw that this was no begging visit. The abbot's face and eyes were alive with excitement. Hurriedly, he kissed the pope's hand. Without waiting to be asked to speak he told Pope Urban that a miracle had taken place in his monastery — a miracle of Jesus present on the altar!

Pope Urban's attention sharpened. He was thrilled with the abbot's excitement as he heard the story. As soon as the abbot had finished, Urban sent for one of the cardinals. He told him to go with the abbot to his monastery to investigate this miracle and to interview the young monk and all who knew of this happening.

Having sent them off, the pope retired to his private chapel. He wanted to be alone — to think. While the abbot had been telling of the miracle, the thought struck Urban that this was a sign for him from God. He had hesitated last month, when he was petitioned, to institute a special feast honoring Jesus present in the Holy Eucharist. Now God had worked a miracle showing His divine presence on the altar. Was not this a sign for him, the pope, to institute the new feast of Corpus Christi?

It was quiet there in the chapel. The pope's thoughts traveled back many years to the time when he was just a priest in Liege, France. He remembered how the holy nun, Sister Juliana, (now St. Juliana) had come to him with her story of a vision from our Lord. Jesus told her that He wanted a special feast established in honor of His sacred body present in the Holy Eucharist. It was to be a universal feast. It would bring about greater faith, reverence and love for Him in the Blessed Sacrament. Her

mission was to work for its institution.

It had been many years after the vision when Juliana came to him. Urban believed in the vision and told her that he would back her in the cause for the new feast.

Shortly after Sister Juliana's visit, he was informed that he was to be a bishop, and he left to do his new work far from Liege. He was not to hear about this feast again until just this past month, when Bishop Guelders of Liege had petitioned him to sanction the feast as a local feast for his diocese and at the same time to make it a universal feast.

On hearing the bishop's petition Pope Urban immediately remembered Sister Juliana and her mission from God.

* * *

Sister Juliana had died in 1256. She had given her life for her mission. She had done the best she could. But there was much opposition from her own superiors and from the local clergy. She even became an outcast from her own community.

But despite the trials and sufferings, Sister Juliana continued her efforts and she did obtain the favor of Robert Bishop de Thorete, who established the feast locally in 1246. But his decree did not accomplish acceptance of the feast. Clergy and laity opposed it. They called it a novelty. . .a useless feast! Some of the clergy did accept it. After years of discussion, the matter was brought before the Cardinal Legate. In 1252 he ordered the clergy of Liege to observe the feast. But there were still a few die-hards who would not give in.

After Sister Juliana's death her backers still carried on the fight, and at their urging, the new Bishop of Liege had come to the pope with his petition to have the feast approved so as to quiet those still opposing it.

Pope Urban had always admired the feast of Corpus Christi which was celebrated at Liege. But as for making it a universal feast — he didn't know!. . . He hesitated. He would consider the matter.

And now, as he sat serenely in his chapel, he knew that God had sent him a sign. Almighty God wanted a feast in honor of the Holy Eucharist. Jesus wanted greater faith, veneration and respect shown to the Blessed Sacrament. Had God worked a miracle to show this?

* * *

The cardinal, whom Pope Urban had sent to investigate the incident at the monastery, returned in the early evening. It had not taken him long. Yes, it was true. The corporal had bloodstains on it. He had obtained sworn testimony from the young monk and his fellow religious that this was no farce. It was a miracle showing the real presence of Jesus.

* * *

In the fall of 1264, Pope Urban IV issued a Papal Bull. It announced to the Catholic world a new feast in honor of the Holy Eucharist. At the same time the feast's new office and Mass, composed by the great St. Thomas Aquinas, were published. From then on the Thursday after Trinity Sunday would be called the Feast of Corpus Christi — the Feast of the Body of Christ. The pope explained that God had made His wish for such a feast quite evident. The vision of Sister Juliana and the miracle of the bloodstained corporal were proof enough.

It seems that this completes the story. But it doesn't. Pope Urban IV died on October 2, just a few weeks after he issued his Papal Bull. It had been received with joy in Liege. But elsewhere it was hardly noticed.

It seemed as though the feast was doomed to obscurity, and it was obscure for many years, until Pope Clement V, in the year 1311, at the Council of Vienne announced a new decree. It confirmed Pope Urban IV's Bull establishing the feast of Corpus Christi. Bishops from all over the world were present. They would bring the feast to their respective countries.

Almost a century passed before the Feast of Corpus Christi was solidly established. Today it is the day on which Catholics make their profession of faith in our Lord's real presence in the Blessed Sacrament. They celebrate the feast with the splendor of Eucharistic proccessions and benedictions. On this day they show their special respect, love and veneration for the Holy Eucharist. It is for that reason that almighty God told Sister Juliana to work for the institution of Corpus Christi.

WHO IS GOD?

Perhaps thou wilt be surprised if we ask once again Who God is, for we have already very often sought an answer, and perhaps thou dost despair of ever knowing. God is the only being that is never sought in vain, even though He cannot perfectly be found. Thine own experience teaches thee concerning Him, and if it teach thee not, believe not my witness, but that of the holy man who said: *The Lord is good to them that hope in Him, to the soul that seeketh Him* (Lam. 3, 25)

Who, then, is God? He is the end of the universe, He is the salvation of the elect. Who is God? He is the all-powerful will, the power full of goodness, the light eternal, the unchangeable wisdom, the sovereign blessedness. He creates souls in order that they may share in His life, He livens them to give them feeling, He touches them to excite their desires, He expands them that they may receive His good things, He justifies them in order that they may merit, He enkindles them to enflame their zeal, He fertilizes them that they may be fruitful. He directs them in order that they may abide in justice, He fashions them that they may be kind, He guides them that they may be wise, He strengthens them that they may be virtuous, He visits them to console them, He enlightens them that they may know, He preserves them for immortality, He fills them with Himself in order to make them happy, He surrounds them to watch over their safety.

St. Bernard

A lady got on the bus and presented her ticket to the bus driver. "Lady," the man said, "your ticket is no good. It's from, not to".

The lady smiled at him and said triumphantly: "Then I will have to ride backward. Will that be OK?" And did just that.

Ch 35 The Blessed Trinity

CHAPTER 35

THE BLESSED TRINITY

Our God is one, but in Him there are three Divine Persons, the Father, the Son and the Holy Spirit. Each Person is true God, because all three Persons have the same divine nature. We call the three Divine Persons the Blessed Trinity.

From the Father comes the Son, and from the Father and the Son comes the Holy Spirit. All three Divine Persons are eternal, all-good, all-wise, all-holy and all-powerful, because they are one and the same God.

In the Old Testament God kept secret the mystery of the Blessed Trinity from the Chosen People, because they were not mature enough to understand it. They would have thought that in God there are really three gods, and thus they would have fallen into paganism which had many "gods".

Jesus Christ said to His Apostles: "When the Advocate Whom I am

going to send you from the Father, the Spirit of truth, Who proceeds from the Father comes, He will witness in My behalf" (John 15, 26).

The Son is also God: "The Word was there, and the Word was God" (John 1, 1). This Word of God is the Son of God Who became Man. He is Jesus Christ, God and Man at the same time.

Although all three Divine Persons work together, we still give them special functions. We say that the Father made us; the Son redeemed us from our sins. And the Holy Spirit sanctified us; that is, made us holy by giving us sanctifying grace through which we become God's children We must know, however, that in all these things all three Divine Persons were working together.

The Blessed Trinity is like the Sun of the spiritual world. As everything in the material world comes from the Sun, without which there would be no life, so there would be no Jesus, if there were no Blessed Trinity, because Jesus is the Son of God that became Man. There would be no Blessed Virgin Mary, because God made her to be the Mother of His Son. There would be no Golgotha, no Divine Liturgy, no Sacraments and no Holy Communion. We have all these things because the Son of God became Man.

I could never know that in God there are three Divine Persons, if Jesus had not told me. It is the greatest mystery of our faith. I can never understand it, because my mind is too weak.

God the Father loves me. Jesus died for me and made me God's child and His own brother or sister. And the Holy Spirit lives in me as in His temple (1 Corinthians 6, 19).

All our church services start with the name of the Blessed Trinity. All the blessings are given to me in the name of the Blessed Trinity. I was baptized in the name of the Blessed Trinity, and the priest forgives my sins in the name of the Blessed Trinity. For this reason I must always and first of all love and adore the Blessed Trinity and pray to it.

QUESTIONS

1) *What is the Blessed Trinity?*

The Blessed Trinity is one God in three Persons, the Father, the Son and the Holy Spirit.

2) *Whom must you love and honor first of all?*

First of all I must love and honor the Blessed Trinity, the Father, the Son and the Holy Spirit.

3) *How do you love and honor the Blessed Trinity?*

I honor the Blessed Trinity by making properly the sign of the cross, by keeping my soul free from sin and by often thanking It for all the benefits which It has bestowed upon me.

SCRIPTURE

Go and make all nations your disciples, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit (Matthew 28, 19).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always make correctly the sign of the cross to honor the Blessed Trinity.

LITURGICAL PRAYER

Blessed is the Kingdom of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit, now and forever, world without end (Beginning of Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

Dear Blessed Trinity, I love and adore You.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) A short prayer in honor of the Blessed Trinity.
2) Draw a picture of the Father, Son and the Holy Spirit.

Can the existence of God be proved?

by M. Schudlo, C.SS.R.

Science cannot prove or disprove the existence of God, because it investigates only the material things and the laws which concern the matter. God is a spiritual Being, not subject to scientific investigations. Although science cannot prove the existence of God, it points out in His direction. Hence St. Thomas Acquinas has elaborated the five famous proofs of the existence of God. These proofs are called *classical*. While many people admit these proofs as sufficient to demonstrate the existence of God, others doubt their proving validity. And their number is on the increase. Thus the classical proofs will remain antiquated, if they are not adapted to modern mentality.

There are those who claim that the real faith must be blind, because Our Lord said to Thomas: "You believe, because you have seen Me. Blessed are those who have not seen and yet believe" (John 20, 29). We must accept the message and believe in it on the authority of others, however. It is not so. It is distortion of the words of Christ.

If it were so, that is, if man had to accept his faith *blindly* without asking for reasons and understanding, then the confrontation between religion and science would be inevitable. Our Lord did not ask people to accept His message blindly. When the Jewish leaders asked Christ: "If you are the Christ, tell us plainly", Jesus replied: "The works I do in My Father's name are My witness. If you refuse to believe in Me, at least believe in the works I do" (John 10, 25 and 38).

There should be no opposition between the faith and the science, because both seek the truth. Faith and reason are looking for truth.

Can reason prove the existence of God?

St. Paul wrote to the Roman Christian community about the corruption of the pagan society in which they lived:

"The anger of God is being revealed from heaven against all the impiety and depravity of men who keep truth imprisoned in their wickedness. For what can be known about God is perfectly plain to them, since God Himself has made it plain.

"Ever since God created the world His everlasting power and deity — however invisible — have been there for the mind to see in the things He has made. That is why such people are without excuse: they knew God, and yet they refused to honor Him as God or to thank Him. Instead they made nonsense out of logic and their empty minds were darkened" (Romans 1, 18-21).

This statement of St. Paul suggests clearly that man can know God by observing the created things. Such things require Someone Who made them, since they could not make themselves. Hence the reason tells man that there is God, the Maker of the Universe.

The *First Vatican Council* (1870), speaking of the possibility of knowing God through the natural reason, said:

"If anyone shall say that the One true God, our Creator and Lord, cannot be certainly known by the natural light of human reason through created things — let him be accursed. *Anatema sit!* (Canon 49).

"If anyone shall say that it is impossible or inexpedient that man should be taught, by divine revelation, concerning God and the worship to be paid to Him — let him be accursed! *Anatema sit!* (Canon 50).

Due to the above statements we must say: *The reason can discover the existence of God.*

This statement, however, contains countless shades. The Vatican I declared that the reason *can* come to the knowledge of God, but *not* that it necessarily comes to it. True, some theologians say that the Vatican I confirmed the fact that man can know God by his natural reason, but it does not follow from its statement. Possibility is not a fact.

The declaration of the First Vatican Council on the possibility of knowing God through the natural reason is based on the statement of St. Paul made in the letter to the Romans (1, 18-21), where the Apostle says that the contemplation of the glory of God in the created things should lead us to the knowledge of God. This contemplation should prepare the reason to reach God with less difficulties.

Difficulties of modern man

Modern man has many difficulties in reaching God. The arguments which prove the existence of God do not have the same value for all men. Some people can easily find God, while others encounter difficulties almost insurmountable. Still others need all the proofs together, because none of them, taken separately, is convincing.

A philosopher will look for one proof, and the scientist for another kind of proof.

Those who reject the traditional five proofs of St. Thomas Aquinas say that these proofs are not substantiated by empirical data. They do not trust scholastic metaphysics upon which these proofs are founded based. These proofs do not make much impression and do not move "the

modern Prometheuses" who do not see the finger of God everywhere in the universe as our forefathers did. What's more? They do not see much value in the traditional concepts taken from the ideas of *contingent* and *finite* when such notions are applied to the universe.

The reason itself is capable of knowing God, but under the *actual* circumstances, L. Charlier says, the majority of men cannot know God's existence by means of their reason, using the five traditional proofs. Even St. Thomas himself mentions the difficulties in reaching God through the light of reason, as can be seen from what he has written in his books.

God is a Being that cannot be tested through experiments. Those who do not accept philosophical methods find it hard to use proofs which do not come from human 'situations' which could be verified and tested. The same thing applies to the rationalists who despise scholastic philosophy as something abstract which has little or nothing to do with the concrete human existence.

St. Paul in his letter to the Christians in Rome insists that sin is an impediment to reason which tries to reach God. Besides sin, there are also "environment, education and psychological structure that often make it almost impossible to accept the stringent force of all that points to the Infinite (God).

"Experience shows that in general, men must first be familiar with God through faith before they can accept the rational evidence.

"Hence the believer cannot pride himself on knowing what gives sense to human life. He has not learned it through his cleverness or talents. He has received it as a gift" from God (New Dutch Catechism, p. 16).

The classical proofs of God's existence are based on the idea of the *First Mover* (God), Who moves everything and is not moved by anyone, of the *First Cause*, from which everything comes, but which does not come from anything but always exists, from the *contingent things* that do not have to exist. Since they exist, Someone had to make them. And this Someone is God, because it would be illogical to admit that there is an infinite series of the Movers or Causes. There must be the first Mover and the First Cause of everything, and this is God.

1) *If the Church, that is, its highest authority, is teaching something, but not infallibly, are Catholics bound in conscience to accept it?*

When a teaching is not infallible, there is possibility of error, but this possibility is not sufficient to justify doubts about such teaching. The

non-infallible teaching of the Church has a special assistance of the Holy Spirit and therefore binds Catholics in conscience to accept it. The doubt about such teaching is, however, justified on serious grounds, shared by a large number of competent theologians and good Christians, regarding the teaching in question.

Practically it is possible to adopt an opinion that varies from the teaching of Church's highest authority only when one is certain that there is at least a silent approval from the Church, which amounts to a practical retreat from the earlier teaching.

Man must always follow his conscience, because otherwise he would act immorally and offend God, even when his conscience is twisted, that is, improperly formed, but he does not know it. The declaration of the Vatican II on Religious Freedom states: "In all his activity a man is bound to follow his conscience faithfully in order that he may come to God, for whom he was created" (N. 3). No Pope, no bishop, no confessor, etc, can free a man from the obligation of following his conscience. But they can correct his conscience, when they notice that it is wrongly formed and distorted. When solid reasons are shown, the person must reexamine his conscience in the light of the Bible and the official teaching of the Church, and then act accordingly. The Constitution on the Church in the Modern world says: "The more a correct conscience holds sway, the more persons and groups turn from blind choice and strive to be guided by objective norms of morality". (N. 16). Thus the following of one's conscience is an exercise in responsibility, and not an invitation to licence. When a person follows his conscience properly and responsibly, he is not indulging in licence. On the contrary, he is not doing what pleases him, but the very opposite of it. St. Augustine once wrote: "Love and then do what you wish!" This is not an invitation to licence, but a challenge to unselfish obedience and love of God. The above Constitution adds: "In the depths of his conscience man discovers a law which he does not impose upon himself, but which holds him to obedience" (N. 16).

Every man must try to form his conscience properly and to follow it in all his actions. St. Paul says: "In these things I do my best to keep a clear conscience at all times before God and men" (Acts 24, 16). We quote the above constitution: "Conscience is the most secret core and sanctuary of a man. There he is alone with God whose voice echoes in his depths. In a wonderful manner conscience reveals that law which is fulfilled by love of God and neighbor" (N. 16).

2) *Someone said that it is a sin to smoke? Is it so? If it is a sin, against which Commandment a smoking person sins?*

Smoking itself is not a sin, if one smokes moderately. The abuse in anything, for instance, in drinking, eating, working, sleeping, etc. is always a sin. Immoderate smoking, let's say two packages a day, is more so, because it may hurt the smoker's health very seriously and cause cancer in his lungs or throat, as many consciencious doctors state. In such a case the smoker would sin against the 5th Commandment of God which says: "Yoy shall not kill" yourself or others.

3) *St. John writes: I saw the dead, both great and small, standing in*

front of his (Christ's) throne, while the book of life was opened, and other books opened which were the record of what they had done in their lives by which the dead were judged" (Apocalypse 20, 12). *Does God keep the files in heaven where human deeds are recorded?*

There are no books with the records of human deeds in heaven, because God does not need them. The books, mentioned by St. John are just a symbol of God's wisdom which embraces the past, the present and the future of the universe. In his wisdom God knows everything and forgets nothing. He knows what men do and rewards or punishes them according to what they have done or have not done, although they were supposed to do it, and they knew it.

4) *My wife always quarrels with me. She and I go to Holy Communion every Sunday, and yet somehow we cannot get along too well. Sometimes I do not reply to her, and even then she says I do it to spite her. What should I do? Should not Holy Communion help us to get along better than we do?*

Holy Communion is not a miraculous drug which you take and get rid of your troubles. It helps those who help themselves and who receive it worthily. It also works slowly, helping people to improve themselves. If they do nothing to mend their ways, Communion will not help them.

Why don't you two sit down and discuss your problems? Of course you should do it when both of you are calm and relaxed. If this does not help, you should accept it as your daily cross and repeat with the Italians: "Patience", reminding yourself that it is better for a man to have an imperfect wife than none. At least you are not alone when you come home from work.

5) *I have been a subscriber to the Redeemer's Voice for 10 years now. And unless it picks up, this will be my last subscription. I feel that the Ukrainian Catholic press informs us very little about our Church in these modern times. Why don't you publish the decisions of our hierarchy about the holy days, fasting on Friday, etc. Numerous Bishops' conferences were held in Winnipeg...Why are we left to find, what changes, if any, came out of these conferences via the rumor stage? Also you vaguely publish a brief on the Vatican Council, but most of it does not apply to us, "Ukrainian Catholics", for instance, the Pope makes an announcement that Catholics may eat meat on Fridays. We still cannot, we have our own Fancy laws. Are we not Catholics?*

We wonder whether our objector has always read what has been written in the Redeemer's Voice. We have related all the changes which have been officially made in our Rite by our hierarchy, for instance, the laws concerning fasting, the shortening of our Liturgy, the new laws which regulate the reception of Holy Communion and Penance by an Orthodox Christian in a Catholic church and viceversa, and finally the reduction of holy days to six (See the May issue of 1970). We publish all these decisions as soon as they appear.

As far as the decisions of the bishops' conferences are concerned, we would gladly publish them, but few, if any, have been made that concern the public at large. So there is not much to publish.

Our objector forgets that we have a different Rite, and therefore the laws concerning fasting, made for the Latin Rite, do not apply to us,

although we are as much Catholics as those who belong to the Latin Rite.

The decrees made by the Vatican II apply to us as much as to Catholics of any Rite, for instance, the constitution on the Church, on Ecumenism, Education, Religious Freedom, etc. We do not understand how a person can state that these decisions do not apply to us.

Finally, we inform our readers of the latest developments of Catholic theology, and we are practically the only ones that publish a detail explanation of the various decisions-constitutions, decrees and declarations made by the Vatican II. If this is not an information, we do not know what information means!

6) *Is it a sin to forget or to neglect one 'morning or evening prayers? Should I confess this sin, because sometimes I fail in this matter?*

Although we should pray as much and as often as possible, because prayer is essential to Christianity, we must also know that it is not a sin to forget or to neglect now and then one's morning or evening prayers, because there is no law which would bind us to pray every morning and every evening. But there is a law which binds us to pray in general. Since there is no sin to forget or omit one's prayers now and then, there is no need of confessing it.

MY LAST MISSIONS IN ARGENTINA

(continued)

by M. Schudlo, C.SS.R.

After four missions in the region of Bowen I returned to Mendoza, the capital of the province of the same name. The Salesian Fathers have a college for boys in that city and I stayed with them. On December the 5th, 1969 I took the bus early in the morning and went to see the famous statue of Christ the Redeemer, some 110 m. from the city. It is situated in the mountains, right on the border between Argentina and Chile. After the World War I there was some serious trouble between these two countries. There was a danger of war which has been diplomatically averted. The two governments decided to sign a treaty of eternal friendship and to build a statue in honor of Christ. There were no roads and no railroads. All the material had to be transported by horses and mules.

It is a magnific statue. Underneath the statue an inscription reads: "These mountains will sooner crumble than Argentina and Chile would violate the peace, sworn at the foot of Christ".

It took us six hours to reach the statue, and we did not even reach it by bus. There was snow and mud on the top of the mountains. The bus driver told us that we could not get to the statue. I felt disappointed as we started to go back. Fortunately, I noticed a group of young men and women climbing the mountain. "Where are you going?" I asked them.. "To the statue", one of them replied. "Join us", said another. I left the bus and joined them. It was a difficult climb. At first we did not follow the muddy road. We tried to get across. Finally I decided to follow the road and I was the first to reach the statue. My companions

came 15 minutes later. We were the first group of pilgrims that reached the statue in 1969.

The Argentinian and Chilean metereological stations stand side by side where the statue stands. It stands beneath a high mountain, some 7 ft. high. The mountains are rough and barren. We went to see the crews of the stations and had a chat with them. Half an hour later we returned to the bus and went back to Mendoza. It was early evening.

Next day I went to see the city. It is a modern city. I took the bus in the afternoon and returned to Buenos Aires.

Back to Buenos Aires

My next mission was in Cordoba. I had to return to Buenos Aires, because I was not sure whether I would preach this mission or a retreat for the Basilian Sisters.

It was a sunny and hot day. The bus was jammed with people. I met some students. They were leftists and anti-American. They complained of their government, low wages, and praised Communism. They were going to Cordoba, and Cordoba is the trouble spot of Argentina. All the revolutions start in Cordoba. There is also much unrest among the workers in that city. It has a famous university and thousands of students. They said that many people in Argentina are starving. I replied: "Wherever I go, I see people well fed and decently dressed". A doctor's wife from Cordoba overheard our discussion and added: "Cats and dogs live too, but it is not a life for men". Students and the woman praised the Soviet Union for its justice and freedom! When I told them that I was in the Soviet Union in 1964 and saw many things which were not just and free, they refused to believe, because they knew some tourists who also had been there and told them a different story!

Mission in Cordoba (7-14-XII, 1969)

Cordoba is a big industrial city of Argentina. It is a cultural center of the country as well. I took the bus in Buenos Aires and went to preach mission there. Although we have no Ukrainian Catholic church in the city our congregation has its pastor, Rev. Fr. D. Poperechny. He serves the spiritual needs of both Ukrainian Catholics and Orthodox. I stayed with the Jesuit Fathers in the center of the city. Our mission was held in a nearby church of the Latin Sisters. The mission lasted one whole week.

Some 25 people came to the mission every evening. During the day the pastor and I visited parishioners, some 35 families in all. A woman said to me: "I do not believe in confession, so why should I go to church?" I replied: "Too bad I have no Bible with me. I would show you that confession comes from Christ himself". "I have one", she added, and brought the Bible. I showed her the words of our Lord: "Receive the Holy Spirit, for those whose sins you forgive, they are forgiven, and for those whose sins you retain, they are retained" (John 20, 23). After a short explanation of the text and a friendly discussion the woman knelt down and made her confession.

During my stay in Cordoba the pastor asked me to visit a family that refused his visit. The man would not let him into the house, although his wife was sick and asked for the priest. I had a short friendly talk with the husband. He agreed that his wife should receive the Sacrament of

penance. After her confession the man himself knelt down and did the [redacted].

Our people are scattered all over the large city. Just a few of them have a car. Consequently, it was hard for them to come to church. Besides, there was also a two day bus strike during the mission. Some people took taxicabs to come to church. The youth did not show up in church because they were not used to it. They are spiritually neglected and careless.

Some 35 persons took part in the mission. During it we have confessed 10 sick or old people at home, when we visited them with the pastor.

Return to Buenos Aires

I had to go back to Buenos Aires, because my next mission was in Rosario. The journey by bus lasted 14 hours. The road was paved, and it was a pleasant trip. A young man, the agent of an automobilistic company, sat next to me. He was returning to Rosario where he lived. A few months earlier there was a terrible strike in Rosario. The strikers burnt a railroad station, business establishments, stores, etc. I asked him who did it and what was the people's reaction to this barbaric destruction of public and private property. He replied that a small group of smart agitators did it. The Communists used this group for their own purposes to spread disorder and chaos among the population.

Although Argentina has the highest standard of living in South America, there is still much room for improvement of social justice. The ordinary worker feels 'tight', although he lives fairly well. People complain about the military who take half of the state revenues for themselves. Despite the solemn promise not to raise wages, president Ongania doubled the salaries for the generals who run the country. And there are so many generals in Argentina! Naturally, the enemies of the government use such facts to stir up trouble against the government.

Mission is Rosario (18-21-XII, 1969)

Rosario is a big industrial city. Thousands of students are studying at the university and cause much troubles to the government, although the latter pays for their education and schooling. Many students are leftists and marxists.

I stayed with the Salesian Fathers who have a college for boys. Some 1,200 boys are studying under their guidance. I had several discussions with the teachers. Some of them were anti-American. Always the same old myth: "Exploitation by the Yankies".

There are perhaps some 20 Ukrainian families in Rosario. They have no church and no priest of their own rite. Some of them go to the Latin churches, but most of them stay home and don't go anywhere, like most Argentinians do.

I visited them for two days before the mission started. A mother of the two grown-up girls told me: "See, Father, my daughters have no time to go to church. They work during the week. On Saturday they go shopping, and in the evening they go to the movies. Since the last movie is over at 3 a.m., they have to sleep in the morning. In the afternoon they go out with their boyfriends, so when can they go to Mass?"

Some 25 people showed up in church during the mission, but only five

of them received the Sacraments. They just do not care about such things as confession and Holy Communion.

Visit to the shrine of the Blessed Virgin Mary in Lujan

I returned to Buenos Aires. The bishop postponed my last mission which was to be preached in the cathedral of Buenos Aires. I had a few free days, so I took the bus and went to see the famous shrine of the Blessed Virgin in Lujan, some 40 m. from Buenos Aires.

Lujan has some 30,000 population. A big basilica stands in the middle of the city. It has an artistic architecture. As the story goes, in 1630 when the Spaniards began to settle in Argentina, one house only stood in Lujan. A caravan stopped there for the night. A wagon was driven by two oxen. In the morning that wagon could not move. The passengers of other wagons were surprized. They started to unload the wagon, but the oxen would not move. When the last trunk was removed, the oxen went ahead. "What is in the box?" — a passenger asked the owner of the wagon. "I have two little statues to deliver for two chapels in Cordoba". "You must leave one of them here. God wants it", he added, and so it was done.

The only house of the place was converted into the chapel of the Blessed Virgin Mary and the Lujan thus became the most famous shrine of Argentina, the national shrine of the country. Countless pilgrims began to flock to the miraculous icon of the Mother of Christ, and finally in 1930 the new magnific basilica was dedicated in her honor.

Last mission in Argentina (4-11-I, 1970).

Bishop Andrew Sapelak completed the cathedral which the Basilian Fathers started before his assignment. It is dedicated to the Protection of the Blessed Virgin Mary. Some 50 families belong to the cathedral parish.

There was my last mission in Argentina. It was summer. Many people were on vacation. As a result only some 30-40 people took part in the mission every evening. The mission ended on Sunday.

In the afternoon I went to bless some homes, and visited 14 families.

On Jan. 17-18 I went to the Plast's camp, some 100 m. from Buenos Aires, had Mass and sermon for the children, and returned to Buenos Aires.

On the 25 of January I said the last Mass in Argentina, in Villa Adelina, where I had a mission in 1969.

I returned home, took the bus and went to the airport, saying goodbye to Argentina, which is a very friendly country. I thanked the Bishop for inviting me to preach missions to his flock. Perhaps the next missions will be better in the future.

Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, a gentle Father and God of all consolation who comforts us in all our sorrows, so that we may offer others, in their sorrows, the consolation that we have received from God ourselves (2 Corinthians 1, 3).

Must we choose between Christ and the World?

by Earnest Larsen, C.SS.R.

Should we love the world or should we hate it?

The question seems to have special pertinence in our day.

Christ himself said: "No man can serve two masters: for either he will hate the one and love the other, or else he will stand by the one and despise the other. You cannot serve God and mammon." (Matthew 6, 24).

And yet, as St. John testified; "...God so loved the world that He gave His only-begotton Son..." (John 3, 16).

Is a reconciliation of these statements possible?

Of course, what our Lord was talking about in the first instance was *slavery* to things of the world. Evidently, this is a hindrance to man's fulfillment. Slavery is a weight that holds man's head down and forces his heart into a narrow, cramped chamber.

What distinguishes the saints is that they were able to resolve the seeming contradiction between detachment from and involvement with the world. They saw that detachment is useless and harmful unless it leads to positive dedication to the work of making a better world.

For the world is where life is lived, and life is really the only temple where God and man dwell together. If we cannot find God in the temple of the world around us, how can we find Him in our life? And if God and our faith and religion are not somehow interwoven in our world, in the things and events around us, then how can they truly be important to us?

It is often said that the arts of any era communicate its spirit, its longing and trials. The plays and novels and songs written during the depression years are different than those of the Second World War era because the men who produced them had different values to mirror from their hearts.

If we could pin down one special characteristic in the novels, plays and movies of our day, what would it be? Perhaps the sense of emptiness, the search, the groping for fulfillment stands out. Movies like "The Pawnbroker" and "The L-Shaped Room" do more than leave us with a question, they leave us with a dread that maybe there is no answer and no way of life but gloom. As does the final scene in "Days of Wine and Roses," where the alcoholic motherwife hopelessly walks away from her life situation. The novels of John O'Hara and the plays of Tennessee Williams are filled with such searching, rootless, frustrated people.

These are reflections of people who live in a very real world of pain and doubt. Somehow, we must find a way in which the heart of this very real world can be reintroduced to God, or He will remain only a shadowy ideal.

The popularity boom of the modern novelist, Ayn Rand, with her desperate plunge into life in search of freedom and fulfillment, seems to indicate that she has a message for a noisy, if not extremely large, segment of modern culture. Her creed is the nobility of selfishness; for her,

perfect freedom can come only with cold isolation from our fellow man.

But her philosophy remains profoundly unsatisfying.

How to find meaning in a world of perversity and selfishness — this is the problem and the search of the modern artist

Over and over again we sense this search, from writings of the frantic beatnik Jack Kerouac to J. D. Salinger's ultra intellectual Seymour Glass. Each and every one is concerned with life, not abstract principles. Without naming Him, they are looking for God in the world, and not in heaven, at whose very existence some of them would scoff.

And so we stand at the crossroads of detachment and attachment. Modern man is a being in a swirling world, a world of tremendous pressures and changes: Can his God be found in such a world? Can God be discovered in the raw components of life, or can He be only superimposed (like a surface stamp) on life from above?

Must the question be put thus: God *or* the world?

A number of modern writers are making their approach to God specifically in and through the world. They are searching for Him in the hymns of life arising from the slums, with their poor and their ragged, starving children, and the mansions with their thoughtless rich; from the factories and the farms, from the routine-pressured suburbs and complexities of big business. From anywhere life is seen or heard or felt.

Some Christ-conscious visionaries would present us with an ideal, one that is perhaps too high. They would give us the vision of a world where we could see every man's suffering in no other way than as part of the crucifixion, where every man's joy is a scene of the resurrection. What if we could see the trials and difficult journey of those in their desperate search for roots as none other than the struggle for Christ to grow and become real for all men? How bright a world if men could see the glory and worth of God shine out from their fellow man — and would not separate the two.

What if men were to come to the awareness that the path to heaven does not lie *over or around* the world — it lies *through* the world's beating heart.

The world of material things is not to be thought of as the soiled linen of a deathbed that is carried to the laundry at arm's length. That was not our Lord's way. He identified the sick and hungry and the jailed and the naked with himself. "As often as you have done it to one of these, you have done it to Me." And during Mass we hear the priest for Christ say: "This is My body, this is My blood." And well might we ask, "What is? Just the white bread and red wine. Is that all?"

Poets, mystics and saints have always had the concept of solidarity, the unity of the world, the brotherhood of man. And recently one great thinker, Father Teilhard de Chardin, has given new expression to this ancient truth. He envisions the forces and moral energy of man ascending up to a final goal, the final point, Christ. There is an urgent note to his message, a thrilling and happy one. (Which is a blessed relief after the constant gloom of many modern thinkers!) Plunge into life! he reiterates. Love the world! Take it in your arms, widen your heart to accept it! Applaud science and progress! Seek to understand, to learn all you can, for:

Man will gradually sublimate his urge to possess into the urge to know. Man will know more in order to understand more, understand more in order to do more, do more in order to be more.

Progress must come if we are to see our relation to Christ correctly; all human progress is good. Sorrow with the sorrowful, rejoice with the victorious—for all of it, all that is human and alive, is the body and blood of Christ. It rises from the world of men, it takes its substance and meaning from the currents flowing through His world. He takes His stand in time and with us. As long as there is life, there also is He who said "I am the Life." As long as there are searchers in the dark, there is He who said, "I am the Way... I am the light of the world."

Of course, it is true that God cannot in a pantheistic sense be blended or mixed with any finite thing; that would be to introduce imperfections into the all perfect One. Yet it is also certain that as soon as life stirs or anything grows — be it a physical body or intellectual awareness — as soon as light shines forth, God is there. God animates and breathes and brings to completion. Christ is the heart of humanity. And perhaps the choice to be made is really not one of God against the world, of God against matter; but rather it is a matter of finding God as the source of knowledge, the center of life and the soul of the world.

(The Liguorian)

Declaration on Christian Education

(Conciliar Document)

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Means of education

Education is not something that can be poured into a child like oil into an automobile. Neither is education an assortment of nicely wrapped packages which can be opened when need arises. No! A Christian education is a *slow and steady process* which begins in the cradle, continues through the entire school years and goes on as long as a person lives on earth.

In this beneficial educational process the *family* plays the primary role, while it is helped by the school and the Church.

The Church uses catechetical instruction which enlightens the minds of the children and strengthens their will to do what is right, "nourishes life according to the spirit of Christ, leads to intelligent and active participation in the liturgical mystery and gives motivation for apostolic activity".

The Church also uses all other good means which mould the character of men, for instance, "the media of communication, various groups for mental and physical development, youth associations and in particular, schools".

THE IMPORTANCE OF SCHOOL

The Declaration on Christian Education, made by the Fathers of the Second Vatican Council, affirms that Catholic schools are very important for the Christian education of children, because they help parents to fulfill their duty of training their children into good men and Christians.

"Among all educational instruments the school has a special importance.

"It is designed not only to develop with special care the intellectual faculties, but also to form the ability to *judge rightly*, to hand on the *cultural legacy* of previous generations, to *foster* a sense of values and to prepare for professional life.

"Between pupils of different talents and backgrounds it promotes friendly relations and fosters a spirit of mutual understanding".

The noble task of teachers

The teacher is not only an employee of the state or of the city working for his living, nor a simple legate of the families who entrust their children to him to do the job which they themselves cannot do, nor a simple representative of the Church in whose name he explains the maxims and the laws of Christ to the children. A teacher should be more than that. He should be a guide and a trainer of the young minds and hearts in order to make his pupils the pride of his country and of the Church.

A teacher should cooperate with the parents of the children and the society, because education involves the whole society, the family, the school and the community. No thorough and sound education is possible, if these three do not cooperate.

The Declaration reads:

"Beautiful indeed and of great importance is the vocation of all those who aid parents in fulfilling their duties and who, as representatives of the human community, undertake the task of education in schools.

"This vocation demands special qualities of mind and heart, very careful preparation and continuing readiness to renew and to adapt".

The influence of the Catholic schools

An American Bishop said:

"Unless we have schools, we soon shall have no churches".

When I was preaching missions in Australia between 1963-4, I was told by an Australian priest that 70 percent of the Australian Catholics are regular church-goers. The same proportion of Catholics of the U.S.A., Canada and New Zealand goes to Mass on Sunday. These 70 percent of the Catholic population are the pupils of the Catholic schools, while the remaining 30 percent that rarely goes to church are the trainees of public schools, I was told.

Those who have finished Catholic schools, although not all of them, remain faithful to the Church and fulfill their Christian duties. Not only that! They also influence the others who did not go to the Catholic schools and often bring them to church.

Euripides: Cleverness is not wisdom.
Kingsley: Be good, sweet amid, and let who will be clever.

"Happy are the merciful, for they shall have mercy shown them" (Matthew 5, 7).

(Fifth Beatitude)

The Saints call mercy the godlike virtue. Mercy is something celestial, something divine which Christ brought us from the bosom of the Father.

It is easy to be compassionate and merciful toward those whom we love and who are close to us. But it is divine to show mercy and compassion to those who hurt us. God is merciful, because He is infinite. It is hard for men to be merciful, because, being limited, we are egoistic.

Mercy is a great virtue which banishes all feeling of revenge from the heart of an offended or injured person, as well as the ill will and helps men to cultivate an attitude of love and sympathy toward all men, especially toward those who hurt us. Mercy is eminently a Christian virtue. Our Lord said: "You have learned how it was said: 'You must love your neighbor and hate your enemy!' But I say this to you: Love your enemies and pray for those who persecute you. In this way you will be children of your Heavenly Father" (Matthew 5, 43-44).

The spirit of mercy pervades the whole Bible, both of the Old and New Testaments. God always told men: I have shown mercy to you, even when you were My enemies and did not deserve it. Now you must show mercy to your fellow men for My sake. Our Lord told us that our mercy to our fellow men is the divine key that opens to Heart of our Heavenly Father to Whom He taught us to pray: "Forgive us our debts as we have forgiven those who are in debt to us" (Matthew 6, 12). When we harden our hearts toward our fellow men, we stop communication between Him and ourselves.

We must be merciful and compassionate to others in their afflictions, miseries, falls, etc. We must show mercy to them even when they caused their own affliction, whether this be physical, mental or spiritual. We will not obtain mercy from God for our offenses against Him, if we do not show mercy to others, as the parable of the unforgiving debtor shows (Matthew 18, 23-35).

Our mercy must embrace both the moral and.. material needs of our fellow men, and for this reason it must be a practical mercy, confirmed by the good deeds. St. James writes: "Take the case, my brothers of someone who has never done a single good act, but claims that he has faith... If one of the brothers or one of the sisters is in need of clothes and has not enough food to live on, and one of you says to them: 'I wish you well. Keep yourself warm and eat plenty' without giving them these bare necessities of life, then what good is that?" (James 2, 14-16). Our Lord did not try to escape from those who were poor, miserable, sinful. On the contrary, he went to them to alleviate their sufferings. St. Matthew says: "Jesus made a tour through all towns and villages, teaching in their synagogues and...curing men from all kinds of diseases and sicknesses" (Matthew 9, 35).

When we help people we are helping Christ, whether we know it or not, as He will tell the damned on the Last Day (Matthew 25, 42-6). We must help those who are in need and forgive those who hurt us before they even ask for forgiveness, even if they continue to hate us and refuse reconciliation, otherwise our good deeds will not please God, as Our Lord told us about the gifts about to be offered to God (Matthew 5, 23-24). Christ does not recognize for His followers those who are good to their friends and hateful to their enemies, as the pagans were.

Our sins offend God infinitely more than our fellow men can hurt us. Some may seem to act unjustly toward us, but how do we know their intention? Since we do not know how much guilty they are, we must be merciful. God alone can measure their guilt. We have no right to anger, or hatred, or grudge, or thirst for revenge, because God says: "Vengeance is mine. I will repay" (Hebrews 10, 30). All the Good Lord wants us to do is to be merciful, not to condemn our fellow men.

How can You Work Hard and Stay Healthy?

God made man to work and by working secure his daily bread for himself and his family. Men would have worked even if Adam had not disobeyed God by eating a forbidden fruit, for when He made the first man He said to him: "Fill the earth and subdue it!" (Genesis 1, 28).

Work is even more necessary after the fall of mankind into original sin. In God's loving providence work is not only the means for obtaining our daily bread, but also a means of atonement for our sins. The Lord said to the fallen Adam: "Because you have listened to your wife, and have eaten of the tree of which I commanded you not to eat: 'Cursed be the ground because of you; in toil shalt you eat of it all the days of your life; thorns and thistles shall it bring forth to you, and you shall eat the plants of the field. In the sweat of your brow you shall eat bread, till you return to the ground, since out of it you were taken; for dust you are and into dust you shall return!" (Genesis 3, 17-19).

It is also a normal and easy means for assembling merits for heaven and improving our own life on earth, both morally and spiritually. God has given men various gifts, known as talents which must be developed by man's work and industriousness. For this reason, Christ condemned the sloathful servant because he buried his talents instead of using them for the glory of his master and his own profit: "You, lazy, good-for-nothing servant!" (Matthew 25, 26).

Thus, it's clear that everyone of us must work, and work hard to please his Maker, and try by his daily work to improve himself morally and

spiritually besides laboring for his daily bread.

Unfortunately numerous men and women do not understand the value of work or do not know how to do it. Some hate work in general and therefore try to avoid it as much as possible, or to do the least in the case they cannot avoid it altogether. These are the lazy, good-for-nothing servants who offend God by their behavior and force Him to deprive them of further blessings and graces: "Therefore take the talent away from him and give it to the one who has the ten talents. Every man who already has will receive yet more till he abounds in wealth, while the man who does not have will lose even what he has. And as for that unprofitable official, throw him into the darkness outside. There it is that weeping and gnashing of teeth will really be heard!" (Matthew 25, 28-30).

Here is some description of the lazy man as we find it in the Bible: "The soul of the sluggard craves in vain, but the diligent soul is amply satisfied." (Proverbs 13, 4). "The sluggard's propensity slays him, for his hands refuse to work." (Ibid. 21, 25). The lazy man is afraid that work will kill him and thus shorten his life. For this reason, he tries to avoid it at any cost, even at the cost of misery that he brings upon himself and his family. The Holy Spirit says of him: "The door turns on its hinges, the sluggard, on his bed. The sluggard imagines himself wiser than seven men who answer with good sense." (Proverbs 26, 14 and 16).

Spiritual and material misery is the only reward that a sluggard gets for his laziness. He is miserable in this life and will be even more miserable in the life-to-come, for God hates the sloatful servants and bars them from entering His everlasting heavenly Kingdom. Our Blessed Lord, Jesus Christ, showed us by His example that God wants all men to work while they are journeying through this world. Looking at the example of the working Christ St. Paul had every right to tell the early Christians: "If anyone is unwilling to work, do not let him eat!" (2 Thess. 3, 10).

While one section of mankind is flinching from work and toil, the other section is killing itself by trying to do more than its physical and emotional strength allows it to do or to do it properly. Such people may be called "self-killers", slaves of toil and of their own ambitions.

It's true that God wants men to work, and to work hard, for nothing good and worth-while comes to us the easy way. The idlers are not meant to become heroes in any field. But it is also true that every man's physical and emotional capabilities are limited, and God does not want him to go beyond that limit.

If we disobey this natural law of our own limitations and exert ourselves more than we can and should, the result may be tiredness, disgust for work, nervous break-down and death from exhaustion.

In view of all that, every man must know himself, that is, his own strength and energies, for not every individual possesses the same physical and mental endowments. Knowing himself and his physical and mental strength should help him to do as much work as will be needed to procure his daily bread and to improve himself both physically and mentally.

No kind of work, when rightly and properly done, hurts our body and exhausts our vitality. On the contrary, the strength that is not properly

and continuously used, becomes a source of physical and moral deterioration. But no job in itself can cause illness or impair the health of those who know how to work. Eight or nine hours of work a day cannot be considered too much or harmful to man's health. Quite often the healthiest men are those who put in the longest days and do the hardest work

What should men do to preserve their health and efficiency?

Here are some good advices given by the doctors:

(1) Do not overburden yourself by trying to do more than you really can. They who do so, lose more than gain, because if they do too much one day, they'll be doing nothing or almost nothing the next. Thus, it is much wiser and useful to man's health to work steadily and reasonably.

Pressure of itself, when reasonable, is not harmful. It is necessary to get things done. If men did not work under a little pressure, their achievements would be much lower. It is known from experience that health does not suffer unless pressure is carried to an extreme, that is, too far.

And it is not the work that is tense — it is the man. Some men get tense, and some don't at the same work. Ordinary fatigue should not bother us. It's normal in those who work hard. The excessive fatigue instead is not normal. And it is excessive when it comes out of all proportion to the amount of work done. An ordinary fatigue disappears after a good rest and sleep, while the excessive one persists throughout the night. It may be caused by excessive tension. Other results of an excessive tension are insomnia, pain in the back of the neck and the base of the skull, indigestion, etc.

We must slow down in our work in order to allieviate tension. Sleeping pills are very helpful under usual circumstances, but as a daily routine they should be discouraged. Nature should take care of its fatigue.

Some people smoke to release their tensions. Some people should not smoke even in that case, for instance, those with evidence of coronary heart disease and other diseases of the circulatory system.

Even the healthiest people must take some risk when they smoke, and each smoker must decide whether the risk is justified by the fun and pleasure the cigarettes give him. But there is a limit to the size of risk men can take in pleasure. No amount of pleasure can justify the risk of more than one package of cigarettes a day.

The danger to health increases rapidly with the second package. Two packages a day multiply the hazard not twice, but several times.

(2) If you wish to stay healthy and live long, watch your weight. Once people thought that obesity was a proof of good and strong health. The contrary is true. Obesity is a sickness that prematurely digs thousands of graves for people who were meant to enjoy life for many years to come. Obesity, that is, the excessive weight is the mother of many diseases.

The only way to retain the proper weight is to control our appetite by not eating more than we need. No attention should be paid to a false alarm of hunger, because it is a false hunger. It will pass, when the stomach shrinks after some two weeks of dieting. It's normal to feel hungry for those who go on the diet. But it does not last long. Once the stomach is shrunk, the sensation of hunger disappears. Three good meals a day may be taken by a hard laborer, but it is absolutely too much for those who lead a sedentary life. If you are gaining in weight, then

cut the intake of food. This is the least expensive way of reducing...

(3) It's normal to feel tired at the end of hard work. Everyone is entitled to be a bit tired at the end of the day.

Tiredness disappears after a good sleep. For the long run to feel best and be capable of most work, a person should take at least eight hours of his time for sleep. It does not matter whether he takes it all at once at night, or seven hours at night and one hour in the afternoon. Sleep is the best remedy for tiredness, Occasional insomnia should not worry us, because all men have some bad nights.

(4) Finally, if a person leads a sedentary life, he must have some exercise in walking. Why then don't we walk to work, at least a part of the distance?

We need daily exercise to keep our body in good order. Some people make five minutes exercise when they wake up and another five when they go to sleep. The exercise should not be exhausting. We can always arrange our days in such a way that we will be able to find some time for daily exercise.

Health is a great and precious gift of God. The Lord gave it to us. It's up to us to preserve and to use this precious gift for the glory of our Maker, the welfare of our neighbor and our own perfection. Why should we ruin it by our intemperance in food, smoking, drinking or excessive and unreasonable work which makes us miserable, impatient and "good-for-nothing"?

What Kind of People Commit Suicide?

In the last year for which exact figures are available 16,760 persons committed suicide in the United States. This figure would have to be considerably enlarged if it were made to include those who seriously attempted suicide, but were saved from death by the prompt action of family, friends, physicians, etc. The mere statement of this statistic raises certain questions that should be of deepest interest not only to public health authorities, pastors, physicians and social workers, but also to families and individuals. The questions are such as these: What induces people to commit or attempt suicide? Is there any pattern of illness or behavior that can be discovered as fairly common or uniform in the cases of attempted or successful

suicide in the past? If there is any such fairly common pattern, what can be done to save possible victims from this tragic fate?

In the *Journal of Public Health*, issue of July, 1959, a group of doctors present a study that points to some very helpful answers to these important questions. The basis of their report was a careful study of the background of the 134 suicides reported by the coroners of St. Louis and St. Louis County between May 15, 1956 and May 15, 1957. Of the 134, the researchers were able to obtain in 119 cases personal interviews with the individual's family and close friends, and with job associates, clergymen, landladies, bartenders, nurses, attorneys, policemen and physicians who had had some contact with the person who committed suicide. They also had access to hospital and police records and social service exchange records. Of the 15 remaining cases, the relatives refused an interview in 13, and 2 were transients with no relatives or friends in St. Louis.

Out of the vast number of detailed interviews the study entailed, six conclusions became evident that are valuable to all who have any professional, personal, social or purely curious interest in the subject of suicide. The conclusions take their value from the fact that the number of suicides studied represents a fair cross section of all who take their own lives. Here they are.

1. *Of all the cases closely studied, 98 per cent had been clinically ill beforehand, 94 per cent mentally ill.* The phrase "clinically ill" means that the persons had been obviously in need of a physician's care. The phrase "mentally ill" means that ample evidence was at hand before the persons took their lives that they needed the care of a professional psychiatrist. The specific figures are these: Of the 134 cases of suicide reported, it was found that 101 were suffering from some kind of mental illness, 5 were suffering from a fatal medical illness, with no signs of mental illness; only 3 were apparently clinically well, and 25 were probably mentally ill, though the researchers were not able to obtain the adequate evidence.

2. *Of all the cases studied, 68 per cent were found to have been suffering from one of two diseases: either manic-depressive mental illness, or chronic alcoholism.* These are two clinical conditions of human beings about which physicians, especially good psychiatrists, are able to make a quite clear diagnosis. A word about the first. A manic-depressive is one who may have extended periods of normality, but who at certain times goes through successive outbreaks, first, of exaltation and some form of mania, second, a deep and hopeless depression. No manic-depressives were found to have committed suicide while in the manic or exalted stage of the disease; all suicides of such persons occurred while they were in the depressed stage, with the symptoms of insomnia, anxiety, low energy, weakness, melancholy, loss of interest in normal things, guilt feelings, agitation, personal untidiness, indecisiveness and delusions.

Ordinarly, in order to make a clear diagnosis of the manic-depressive, a doctor must be given facts about the past history of the patient to corelate with the current symptoms. It is all but criminal for families, relatives or friends to withhold such facts from the physicians whose purpose is to help.

A word about chronic alcoholism. It is called a "disease" in the re-

port, and we do not dispute the use of that word in this connection. The diagnosis of chronic alcoholism must be made when the history of the patient reveals that he drinks to such an extent that he damages his personal and social relationships, his economic welfare, or his health. Again, facts about these points must usually be obtained from the family or interested friends. The following signs of chronic alcoholism were checked out carefully in regard to those whose alcoholism ended in suicide: daily drinking, intermittent benders, admission of guilt in drinking too much, job difficulties related to drinking, arrests and automobile accidents due to drinking, family attempts to curb drinking of the victim.

3. *A significant fact*: 68 *per cent of the manic-depressives, previous to their suicide, talked to others about killing themselves; 77 per cent of the alcoholics did the same.* This means that when the symptoms of the manic-depressive in the depressed state, or of the chronic alcoholic, come together with the revealing of suicidal ideas or intents, it is high time to take serious measures for the protection of the patient. In most of the cases studied, the persons had talked about killing themselves shortly (within months) before they did so, had done so often and to several different persons.

4. *Age was a significant circumstance in the case of manic-depressives; the previous duration of alcoholism was a telling factor in the suicides of alcoholics.* Only 8 per cent of the manic-depressive suicides were under 40, even though statistics prove that half of all manic-depressives show symptoms of their mental disease before they reach 40. In the case of alcoholics, it was found that the average duration of the alcoholism before it ended in suicide was 20 years. This indicates that suicide rarely occurs in the early stages of alcoholism, unless this is accompanied by some mental aberration.

5. *In the 60 cases of manic-depressives that led to suicide, 42 were found to be men and 18 women.* This is surprising in view of the fact that manic-depressive disease in general occurs more frequently in women than in men. However it is noted by the researchers that the great differential rate of suicide between men and women in the category cannot make for confidence that any individual, man or woman, who is in the depressed cycle of the manic-depressive disease will not commit suicide

6. *The final conclusion*: *The researchers here made suggestions that patients with the above diseases and symptoms should be hospitalized in a closed psychiatric ward.* Note that the findings *suggest* this conclusion. They do not yet prove it to be a necessity in all cases because no study is available on how many persons with the above diseases and symptoms have never carried out their threats of attempting or committing suicide. Nevertheless, when a pattern is found to be as uniform as that of the suicides studied here, and when human lives are at stake, the danger of suicide in any one case conforming to the pattern should not be minimized.

In further studies of this important topic prove that the 134 cases studied here are truly a representative cross section of all the suicides that occur in America then the way to the saving of many lives each year will be clear. And families who are asked by God to carry the heavy cross of having someone afflicted with the specific mental diseases that

so commonly cause suicide will be bound to overcome the all too common resistance to the suggestion of closed ward hospitalization for the loved one who is afflicted.

(The Liguorian)

TEACHER BECOMES PRIEST

Methodius Kushko, a teacher in Saskatchewan for eleven years, will be ordained to the priesthood on July 5 at St. Mary's Church in Yorkton, Sask. The imposition of hands will be performed by Most Reverend Andrew Roborecki, D.D., Bishop of Saskatoon.

Methodius Kushko, C.SS.R.

Methodius Kushko was born in Edmore, Saskatchewan on June 16, 1932, the eldest son of the late Matthew (Martin) Kushko and Anna Zubyk. He was baptized by the late Fr. Nicholas Kopiakiwsky, C.SS.R., and received his First Holy Communion at Patronage of the Blessed Virgin Mary Church, Model Farm, Saskatchewan. Mrs. Maria Novak and the late Wasyl Hood accepted the responsibility of being his godparents.

He completed his elementary education at Ashdown School and his secondary education at St. Joseph's College, Yorkton, graduating with his senior matriculation in 1951.

He permit-taught for one year before enrolling at Saskatchewan Teachers' College, Saskatoon, from where he graduated in 1953. For the next eleven years, except for a two-year attendance at the University of Saskatchewan, he taught at various schools in Saskatchewan, served as a principal at Buffalo Narrows, Margo, and Hazlet, and was later promoted as the assistant to the superintendent in the Borderland School Unit, Rockglen, Saskatchewan. During this period he was involved in Teachers' Federation affairs. He was graduated from the University of Saskatchewan with a Bachelor of Education in 1962, and a Bachelor of Arts in 1964.

Methodius Kushko was accepted into the Congregation of the Most Holy Redeemer in August, 1965. On completing his novitiate at St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ontario, he professed his temporary vows on August 28, 1966. The following year he was enrolled at Immaculate Conception College, Oconomowoc, Wisconsin, where he majored in

scholastic philosophy. He began his theological studies at St. Paul University, Ottawa, where he earned a Bachelor of Sacred Theology, cum laude, and a Bachelor of Theology from the University of Ottawa.

Methodius Kushko was an active animator and participant in student government, serving as vice-president of external affairs and in this capacity was the chief co-ordinator of the Canadian Theological Conference hosted by St. Paul University during the 1969-1970 Christmas recess.

On August 24, 1969, he professed his perpetual vows at Holy Eucharist Church, Toronto, during the Solemn Liturgy pontificated by Most Reverend Volodymyr Malanczuk, C.SS.R. On the feast of the Immaculate Conception, December 22, 1969, he was ordained into the sub-diaconate by Most Reverend Michael Rusnak, C.SS.R., at Holy Eucharist Church, Toronto. On Pentecost Sunday, May 17, 1970, he was ordained into the diaconate by Bishop Michael Rusnak, at the Nativity of the Blessed Virgin Mary Church, Toronto.

On July 5, at St. Mary's Church in Yorkton the Most Reverend Andrew Roborecki, D.D., Bishop of Saskatoon, will impose his hands on and arise Methodius Kushko, C.SS.R., to the dignity of the holy priesthood.

After ordination he will continue his summer apostolic work until September when he will return to St. Paul University to do post graduate work in Systematic Theology.

By the time a businessman is able to lose a few golf balls, he is too old to hit them that far.

A good woman sticks with her husband through all his troubles he probably would not have, if he were not married.

There is one thing we are proud of, and our conscience tells us it is true. We have always treated everybody with reverence (2 Corinthians 1, 12).

When the women returned from the tomb they told all this to the Eleven (apostles) and to all the others. . .but this story of theirs (that is, the resurrection of Christ) seemed pure nonsense, and they did not believe them (Luke 24, 9-11).

God, do not remain silent, do not be unmoved, O God, or unresponsive (Psalm 83, 1).

I am Yahweh. . .I have not spoken in secret. . .I have not said: "Seek me in chaos!' 'I, Yahweh, speak with directness. I express myself with clarity (Isaias 45, 19).

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 5-го липня 1970 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st to 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 5th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope, may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1970
SEPTEMBER

REDEEMERS

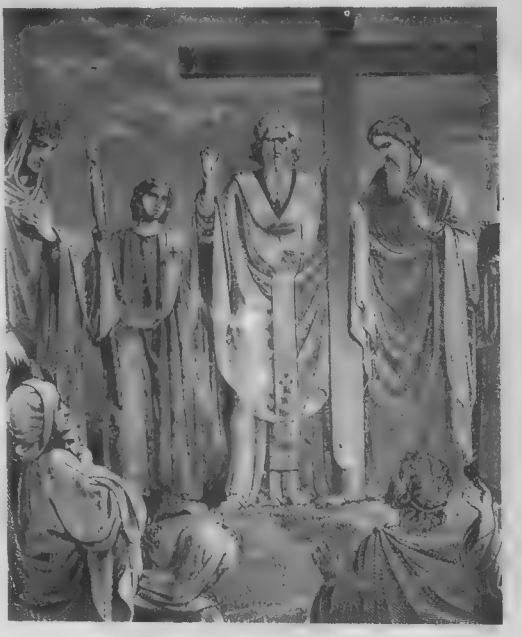

Кресту Твоєму Поклоняємся, Владико!

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 9
Volume XLII, No. 9

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Різдво Пресвятої Богородиці 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Єпископи це наслідники апостолів
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 5
Ісус Христос є Син Божий і правдивий Бог
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 11
Новий Катехизм 13
Хотів би ти знати? 16
Варто мати добрих приятелів..
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 22
Мій поворот з Аргентини
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 27

Exaltation of the Cross 33
Hope — as Christian Virtue
by M. Schudlo, C.SS.R. 37
Example of Zacchaeus .... by Rev. B. Tremba 42
What The Saints Say About Priesthood? 44
New Catechism 47
Declaration on Christian Education
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 49
I'd Like To Know 51
My Return From Argentina
by M. Schudlo, C.SS.R. 54
How To Keep Your Wife Happy
by Madeleine Bingham 58

Second Class Mail Registration No. 1579

Різдво Пресвятої Богородиці

Наша Церква в Утрені свята народження Божої Матері співає отак:

"Маріє, пречиста Богородице, чиста Діво, спаси від всяких бід своє стадо, щоб ми прославляли й величали тебе, надіє всіх християн".

Церква загально відказується святкувати народження навіть найбільших Святих, бо вони в хвилині народження є забруджені первородним гріхом. Єдиний виняток становить Христовий предтеча Іван, який за навчанням святих Отців Церкви був звільнений від первородного гріха ради заступництва Божої Матері, що відвідала його матір Єлисавету, заки Іван іще народився (Лука 1, 41). Робить вона це тому, що ніхто не знає, що буде з новонародженої дитини, поки вона не підросте і власним життям не докаже, що вона вартує в божих очах.

З Пречистою Дівою Марією було зовсім інакше, бо вона прийшла на світ зовсім непорочна, тому що була звільнена від первородного гріха в хвилині зачаття через те, що Бог вибрав її на матір свого Сина Ісуса.

Східній літургійний рік зачинається в вересні, і тому Церква встановила це свято на вересень, щоб зазначити, що Марія це початок нового Завіту, бо вона породила Христа, основника нового завіту. Це дуже давнє свято, бо вже Св. Іван Золотоустий (†407) згадує про нього. В сьомому столітті по Христі воно було вже поширене так у східній, як західній Церкві.

Народження подало Марію землі, а внебовзяття небу. Як анголи святкували її появу в небі, так ми повинні величати її прихід на землю, бо вона "рання зірниця, яка звістила нам появу Христа і дійсно подала його людству в дні Різдва Христового. Наша Церква співає: "Богородице Діво, твоє народження звеселило всю вселенну" (Тропар народження Б. М.).

Народження Марії це джерело радости для світу

Звіщаючи народження Івана Хрестителя Захарії, його батькові, ангол заявив: "Багато хто буде радіти, що він народився" (Лука 1, 14), бо він мав приготовляти людство на прийняття Спасителя. Якщо людство мало тішитися, що народився Предтеча Христа, то наскільки більше треба тішитися, що прийшла на світ його мати Марія.

Треба тішитися, бо Марія прийшла на світ ясною і блискучою в душі немов рання зоря, що очаровує глядачів своїм чарівним блиском. Вона була не тільки вільна від бруду первородного гріха, але й наповнена божою ласкою, тому вже від хвилини народження її душа перевищала красу навіть найвищих анголів у небі, бо ніхто не був такий багатий у ласку, як Марія.

Поява Марії в домі Єлисавети і Захарії це щаслива новинка для людства, бо вона дала йому запевнення, що незабаром появиться обіцяний Месія, на якого грішне людство ждало від хвилини прогнання Адама з раю. Хоч батьки Марії не знали про її славну майбутність і ролю в відкупленні та спасінні світу, все таки вони тішилися, бо вона прийшла на світ у старості їхній, як відповідь Господа на їхні молитви і благання, бо передання подає, що Маріїна мати Анна була неплідною.

Світ не знав про Марію

Хоч Марія це по Христі найбільша добродійка людства, світ зовсім не знав про її народження, бо вона походила не з царської, але з бідної родини. Її народження пройшло незавважане великими цього світу. Хіба й сьогодні не брак таких, що не розуміють значення Маріїного народження і не тішуться ним?

Хоч світ, зайнятий своїми справами, розкошами, війнами і бизнесами, не звертає уваги на значення Маріїних народин, то все таки добрі християни тішаться ними і щиро дякують Богові за такий великий дар, яким

була й є Марія для цілого людства. Вона започаткувала нову добу в історії людства. Вона разом із Христом направила кривду, що Адам і Єва вчинили йому в раю, переступаючи божий закон. Вона разом із Христом пожертвувалася за наше спасіння на Голгофі. Хіба нема чого тішитися, коли подумаємо, що Марія це великодушна добродійка всього людства, приклад для всіх, як треба служити Богові і змагати до вічного щастя в небі?

Отож тішмося народинами Марії, гратулюймо їй і стараймося плекати в собі правдиву набожність до неї, і ця набожність головно лежить в наслідуванні її чеснот, любови до Бога і ближнього, яких так сильно бракує світові.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВІРНА И УСПІШНА СПІВПРАЦЯ ВИДАВЦІВ ЧАСОПИСІВ І ПЕРІОДИЧНИХ ПИСЬМ З УЧИТЕЛЬСЬКИМ УРЯДОМ ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на вересень, благословлене Святішим Отцем)

Часописи й різного роду періодичні письма мають без сумніву величезний вплив на публічну опінію і на ціле людське життя. Їхня особливіша потуга ясно показалася в часі II Ватиканського Собору і в наступних літах. Кожний, хто має хист до писання і добре познайомлений з економічними і політичними справами може легко писати статті на різні біжучі теми суспільного життя. Однак, коли хто хоче писати про віру і релігію, він мусить мати інше підготування і діяти під впливом відмінних письменницьких обставин, і якщо це занедбає, то може спричинити небезпечні і для релігії шкідливі наслідки.

Свобода преси є навіть в світових справах звязана певними ограниченнями, щоб була чесна. Коли ходить про писання в релігійних справах, то письменник підлягає новим нормам і законам. Тут є певні церковні закони, що опираються на природі обявлення і голошення Божого слова. Насамперед маємо тут до діла з обявленням, що є нічим іншим тільки правдою, яку Бог подав людям. Тому ці правди вимагають якнайбільшої пошани,

бо в противному разі вони будуть осквернені або проголошені фальшивим способом. Крім цього обявлене Боже слово сам Христос дав особливішому учительському урядові Церкви, щоб те Боже слово заховати і його голосити аж до кінця віків. Також існують іще внутрішні закони зовсім відмінні від тих, що їх знає психологія або соціологія. Голошення Евангелії попирають або йому перешкоджають чинники незнані природній вимові і світському діялогові, що існує поміж людьми. Молитва, ласка, умертвлення, жертва, закон глупоти хреста і тим подібні чинники зовсім не мають місця в звичайних дискусіях поміж людьми, а тим часом вони дуже важливі в голошенні обявлених правд.

Це все відноситься не тільки до проповідників і богословів, але також до світських людей і всіх, що пишуть про релігійні справи й вісті. Якщо не поступається після цих норм, то може повстати велике замішання поміж вірними і багато вірних може дуже потерпіти на своїй вірі. Тому задачею навіть світських письменників є не тільки заховувати норми в передаванні обявлення Божих правд, але також співдіяти всяким способом в поширюванні й голошенні правд. Ця дійсно апостольська задача вимагає тісної злуки з учительським урядом Церкви.

Певно, що часописи і періодичні письма можуть повідомляти про бажання вірних і говорити про труднощі в душпастирстві, завідуванні парафій і церковних товариств. Однак головною їх задачею є поширяти правду, будувати Христову Церкву та конструктивно трудитися для християнського життя. Малощо можна зискати безнастанним критикуванням тих речей, що не є добрі або потребують поправи. Знана є стара пословиця св. Франціска Салеського: "Капля меду більше зловить мух ніж бочка оцту." Прикра критика єпископів, священиків, церковних установ, навіть Святішого Отця не може принести жадного добра, а тільки причиняється до нищення авторитету і підкопування віри в серцях християн. З другої сторони часописи і періодичні видання, що боронять віру і Церкву, є в силі дуже багато добра зділати і скріпляти віру.

Просім Христа Чоловіколюбця, через Непорочне Серце

Марії, щоб видавці часописів і періодичних письм все добре сповняли свої обовязки щодо релігії і Церкви.

Місійне наміреня: Пристосування Літургії до різних культур легше приведе вірних до тісної злуки з Церквою.

ЖОВТЕНЬ. Загальне наміреня: Нехай богослови і проповідники Божого слова вірно держаться учительського уряду Церкви в їхнім навчанні і проповідуванні.

Місійне: Проширення серед молоді сумлінної любови до місійного апостольства.

Єпископи це наслідники апостолів

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Конституція про Церкву каже: "Чин єпископів це наслідник колегії Апостолів у навчанні і душпастирському правлінні... Разом зо своїм **Головою**, римським Архиєреєм, і ніколи без нього, вони мають найвищу і повну владу над цілою Церквою" (ч. 22).

З Божого права-установи Єпископи є **як група** наслідниками Апостолів, і вони мають право навчати, рядити і освячувати вірних. Це твердження це **догма** віри.

Заки Христос відійшов до неба, то Він послав Апостолів **проповідувати** Євангелію всім народам і **навчати** іх (Матей 28, 19-20) і заразом дав їм право **прощати гріхи** (Іван 20, 23). Св. Павло зазначує, що Христос установив для Церкви "пастирів і учителів для служби на будування Христового Тіла" (Єфесяни 4, 11-12).

Св. Іриней (†202), мученик і вчитель Церкви, єпископ Ліону в Франції, каже, що Апостоли "через наступство передали єпископам Церкву" (Грец. Патр. VII, 1077).

Самі Апостоли були **непомильними вчителями** Божого слова. Єпископи **поодиноко** не є непомильні, але вони мають зберігати те, що їм передали Апостоли, не змінюючи ані не додаючи нічого до скарбу Божого об-явлення. Св. Павло писав до свого учня **Тимотея:** "Ти ж тримайся того, чого навчився і в чому переконався, бо ти знаєш від кого навчився" (2 Тимотей 3, 14).

Ісус Христос так рішив, щоб єпископи були наслідниками Апостолів, бо Його Церква потребує провідників і вчителів. Отож Єпископи як колегія це наслідники Апостолів, а не **кожний єпископ** це наслідник котрогось Апостола. Це догма віри.

Сам розум каже, що треба було наслідників для Апостолів, бо вони, бувши людьми, мали відійти з цього світу. Хтось мусить викладати віру, зберігати одність між Христовими визнавцями і помагати людям спасатися. Ось тому треба було, щоб Христос подбав про таких наслідників для Своїх Апостолів.

Св. Письмо доказує, що Апостоли мусіли мати наслідників. Христос звелів проповідувати Євангелію і запевнив Апостолів, що буде з ними аж до кінця світу (Матей 28, 20.) Апостоли ж не годні були до кінця світу цього виконувати самі, ось тому виконують це завдання через інших, цебто своїх **наслідників**, які є переємниками їх уряду в Церкві.

Єпископи є наслідниками Апостолів, бо мають їх **потрійну** власть: навчати, рядити вірними і освячувати їх. Це **догма** віри.

Історія доказує, що при кінці другого століття існував **єпископат** з цією потрійною властю.

Дії **Апостолів** доказують, що вже за життя Апостолів були в різних містах **єпископи,** от хоча б **Тимотей** в Ефезі в Малій Азії, **Тит** на Криті, тощо. **Св. Кипріян** (†258), єпископ Картагіни в Африці і мученик, пише: "Ми є наслідниками Апостолів і рядимо Церквою тою самою властю, якою вони рядили".

Св. Климент (†99), римський Папа, пише: Апостоли "проповідували в різних країнах і містах, і там настановили єпископів. . .Вони подбали, щоб по їх смерті досвідчені люди перейняли їх уряд" (Лат. Парт. III, 1216-1217).

Є свідоцтва з третього століття, що в різних містах римської імперії були єпископи, які рядили християнськими громадами. В тих давніх часах не було великої різниці між єпископами і священиками. Св. **Іван Золотоустий** (†407) пише: "Віддаль між священиками й єпископами не є велика. . .Те, що Павло каже про єпископів, відноситься так само до священиків. Вони перевищають їх тільки владою висвячувати" священиків (Грец. Патр. XII, 553). Різниця між священиками й єпископами зросла з бігом століть.

З того, що тут сказано, виходить, що Апостоли **передали іншим повноту свого священства** і що ці переємники рядили Церквою.

Від другого століття ці переємники влади Апостолів звуться **єпископами.**

Ось тому єпископи, бувши з Божої волі наслідниками Апостолів, мають їх власть учити нарід, керувати ним і освячувати його.

Апостоли й єпископи-по-братньому керували Церквою. **Св. Іван Золотоустий** пише: "Миряни потребують нас і ми є для їх послуг. Ми потребуємо себе навзаєм. . . Наставники існують тому, що є число вірних. Ніхто не знає сам від себе про те, що треба чинити. . .Ось тому Церква може доконати більше ніж одиниця. Чого одна людина не годна виконати, те може вона виконати при помочі інших" (Грец. Патр. XI, 83 і 456).

Колегія Апостолів і Єпископів отримала привілей Непомильности

Христос наказав Апостолам і їхнім наступникам проповідати людям Його науку. Люди мусять бути певні, що їхні єпископи і священики належно викладають її, щоб мали певність, що вони ідуть дорогою, що веде до спасіння. Ось тому треба було, щоб Христос запевнив Своїй Церкві **дар непомильности.**

Право навчати подане колегії Апостолів і Єпископів потягає за собою дар-привілей непомильности так, що **навчання Церкви в справах віри і моралі є непомильне** бо-

дай в есенціяльних справах, як додає о. Вернард Герінґ, ЧНІ. (Ця правда це **догма** віри).

Що таке непомильність?

Деякі некатолики неточно розуміють слово непомильність. Вони мішають його з **безгрішністю.** Коли ж **усі люди** це грішники, як це зазначує Св. Іван (1 Іван 1, 8), то як нема безгрішних людей, так і не може бути непомильних людей.

Непомильність Церкви не полягає в отримуванні чи проголошуванні нових обявлень, цебто обявлених правд, яких Христос і Апостоли не передали нам, але в **передаванні,** певному розвоєві й окресленні вже обявлених Божих правд, що становлять **скарб віри,** поданий Церкві. Ось тому Св. Павло зве Церкву "Колонною і підвалиною правди" (1 Тимотей 3, 15).

Православна Церква не признає ніякому єпископові непомильности. Згідно з її навчанням "Це сама Церква як така є непомильна". Російський богослов **Булгаков** каже: "Непомильність належить до Церкви".

Енцикліка православних східніх патріярхів, видана 6 травня 1846 р., каже:

"Сторож православя це тіло Церкви, цебто сам нарід".

Хомяков, російський богослов, заявляв: "Церква дає єпископам честь проголошувати її дефініції й рішення... Ні влада єрархії, ні важність клерикального чину не може бути запорукою правди". **Св. Іриней** пише: "Де Церква—там Божий Дух, і де є Божий Дух, там є Церква і вся ласка. Через те там є й правда, бо Дух це правда".

Католицька Церква навчає, що Бог подав Своїй Церкві дар **непомильности у справах віри і моралі,** цебто в тих справах, що заторкують те, що треба вірити як обявлену Божу правду, і як треба жити на землі, щоб подобатися Богові і запевнити собі вічне щастя в небі.

Непомильність належить до **Колегії Апостольської** як теж до **Єпископської Колегії,** а не до поодиноких єпископів, бо поодинокі єпископи можуть помилитися навіть у справах віри і моралі. **Несторій,** царгородський архиєпископ заперечував, що Марія є Божою Матірю, а тільки матірю Христа.

Докази, що Христова Церква є непомильна

Непомильність це привілей, що його Христос дав Своїй Церкві, і цей привілей зберігає Церкву від навчання блудів у **справах віри і моралі.**

Христос обіцяв Апостолам **Святого Духа,** що є Духом Божої правди, який буде чувати над ними: "Утішитель, Святий Дух, якого Отець пошле вам в Моє ім'я, в усьому навчатиме вас і пригадає вам усе, що Я сказав вам" (Іван 14, 26).

Христос обіцяв спеціяльну опіку Святого Духа над апостолами і їх законними наслідниками, єпископами. Ця ж опіка це привілей непомильности. **Св. Іван Золотоустий** каже: Церква це вірний сторож апостольського передання. Вона зберігає священний скарб, що Христос доручив їй, "не зменшуючи і не додаючи нічого, але відтинаючи мечем Духа те, що пусте і чуже її проповідуванню", цебто єресі.

Обіцюючи **непомильність** Апостолам, **Христос** заразом обіцяв її їхнім наступникам, бо заявив, що буде з ними аж до кінця світу (Матей 28, 20), а Він не міг бути з Апостолами до кінця світу, бо вони як люди повмирали. Отож Він прирік бути з їхніми наслідниками, цебто єпископами.

Конституція про Церкву, видана другим ватиканським Собором, каже: "Обіцяна Церкві непомильність знаходиться так само в **колегії** єпископів, коли вона виконує найвищий учительський уряд разом з наслідником Петра" (ч. 25).

Поведінка Апостолів доказує, що вони були свідомі своєї непомильности. **Св. Петро й Іван** отак відповіли жидівському Синедріонові, що намагався заборонити їм проповідувати Христову Євангелію: "Ми свідки цих подій і Святих Дух..." (Дії 5, 32).

Апостоли домагаються від людей повного послуху для того, що вони проповідували їм. **Св. Павло** пише: "Беремо в полон всякий розум на послух Христові" (2 Коринтяни 10, 5). **Св. Іван** додає: "Ми від Бога. Хто від Бога, той слухає нас; хто ж не від Бога, той не слухає нас. Так пізнається дух правди і дух обмани" (1 Іван 4, 6).

Історія первісної Церкви доказує, що Отці Церкви покликалися на апостольське передання й однакову віру

в цілій Церкві, як появлялися єресі і фальшиві навчання між християнами. Цей постійний поклик на загальне навчання Церкви доказує, що Отці вірили в непомильність Церкви. **Св. Іриней пише:** "Церква, розкинена по цілім світі, отримала від апостолів і їх учнів правдиву віру, зберігає її старанно і проповідує цю правду неначе б вона мала одні уста. . .Не зважаючи на різні мови, передання є одне й те саме".

Петро Могила, київський митрополит, каже: "Догми і навчання Церкви це не людські, але Божі правди. . .Вірте в Євангелію, але й заразом вірте в усі інші частини Святого Письма і дефініції Соборів" (Катехизм 1, 96).

Св. Іриней пише, що апостольське передання було правилом віри. "Воно зберігається в Церкві через наслідство священиків і доходить до нас через наслідство єпископів, які отримали **певну харизму** правди з єпископським наслідством".

Тертуліян (†160), християнський письменник каже, що Святий Дух, якого Христос обіцяв як Учителя правди, був даний Церкві".

Історія Соборів доказує, що християни приймали рішення Соборових Отців як непомильне навчення Церкви, бо **Собори** вважалися **органами правди.**

Кожен єпископ це не тільки голова й управитель єпархії. Він є так само управителем цілої Христової Церкви, бо Єпископи під проводом Папи становлять **найвищий душпастирський уряд в Церкві.** Всі єпископи це **сторожі** Церкви і Христової правди. Ось тому їхні рішення в справах віри і моралі є **непомильні.** Конституція про Церкву каже: "Коли Римський Архиєрей або всі єпископи разом зібрані із ним видають осуд, то вони виголошують його згідно з обявленням. Всі (християни) зобовязані зберігати обявлення і керуватися ним" (ч. 25).

Збір єпископів, що є наслідником колегії Апостолів, має привілей непомильности, як вони передають навчання Христа. Ось тому **правило християнської віри це живий і непомильний навчальний уряд збору Єпископів.**

Христос передав цей привілей непомильности **церковній владі,** а не світським володарям. Коли вдавнині

володарі зазначували кандидатів на єпископів, то вони призначували тільки людей на ці уряди, але не давали їм ні рукоположення-консекрації, ні юрисдикції в Христовій Церкві.

Ісус Христос є Син Божий і правдивий Бог

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже, що на святі обновлення храму в Єрусалимі: **"Ісус проходжувався у храмі Соломоновим присінком. Обступили його юдеї і йому кажуть: "Доки ж нас отак триматимеш у ваганні? Коли Христос ти, то скажи нам отверто. "Відповів їм Ісус: "Казав я вам, та ви не віруєте. Дії, що чиню їх в імя Отця мого, вони свідчать за мене. Та ви не віруєте, бо не з моїх ви овець. Вівці мої голосу мого слухаються і я їх знаю: вони за мною слідують, і даю я їм життя вічне, і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук моїх. Отець мій, який мені їх дав, більший від усіх, і ніхто не вирве їх з рук Отця мого. Я і Отець — одно."**

Юдеї знов вхопили за каміння, щоб каменувати його. Тоді сказав до них Ісус: "Багато добрих діл показав я вам від Отця мого, за котре з тих діл каменуєте ви мене?" А юдеї відповіли йому: "За добре діло ми тебе не каменуємо, але за богохульство! За те, що, людиною бувши, Бога з себе робиш." Відізвався до них Ісус: "Хіба не написано в законі вашім: Я сказав: ви боги? Коли закон, отже, богами тих зве, до кого слово Боже було, а Писання годі усунути! то до того, кого Отець освятив і послав у світ, говорите ви: Ти богохульство кажеш, бо я сказав, що я — Син Божий? Не вірте мені, якщо я не роблю діл Отця мого. Коли ж роблю, то мені не віривши, ділам бодай вірте, щоб пізнали ви й увірували, що Отець у мені, і я в Отці" (Іван 10, 22-38).

Небесний Отець обявив, що Ісус Христос—це Син Божий. В часі його хрещення в ріці Йордані небесний Отець сказав: **"Це Син мій улюблений, що його я вподобав"** (Матей 3, 17). Ті слова небесний Отець повторив в

часі Христового переображення на горі (Матей 17, 5). Ісус сам сказав, що він є Син Божий: **"Все передане моїм Отцем, і ніхто не знає Сина, крім Отця, і Отця ніхто не знає, крім Сина, та кому Син схоче відкрити"** (Матей 11, 27). Він також сказав: **"Я і Отець — одно"** (Іван 10, 30). Одного разу Христос спитався своїх апостолів: **"За кого люди мають Сина Чоловічого?" Ті відповіли: "Одні за Івана Хрестителя, інші за Ілію, ще інші за Єремію або одного з пророків". "А ви як кажете, хто я?" Симон Петро, відповідаючи, сказав: "Ти Христос, Син Бога живого." У відповідь Ісус сказав до нього: "Щасливий ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі відкрили, а Отець мій небесний"** (Матей 16, 13-17). Первосвященик сказав до Ісуса: **"Заклинаю тебе живим Богом, щоб ти сказав нам, чи ти Христос, Син Божий. "Тоді Ісус сказав до нього: "Ти сказав"** (Матей 26, 63-64). І це своє переконання Ісус потвердив своїми великими чудами, своїм святим життям і своєю смертю на хресті.

Апостоли також посвідчили, що Ісус є Сином Божим та віддали своє життя за цю правду віри. Св. Павло пише: **"Коли Бог за нас, хто проти нас? Він власного Сина свого не пощадив, а видав його за всіх нас, як же разом із ним не подарує нам усього"?** (Римляни 8, 31-32). Св. Іван каже: **"Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог свого єдинородного Сина послав у світ, щоб ми жили через нього"** (1 Іван 4, 9).

Тому, що Ісус є єдинородним Сином Божим, він є Богом так, як Отець є.

Апостол Тома закликав: **"Господь мій і Бог мій"** (Іван 20, 28). Апостол Іван пише: "Ми знаємо також, що Божий Син прийшов і дав нам розум, щоб пізнати правдивого Бога. **Ми є в правдивім, у його Сині, Ісусі Христі. Він є правдивий Бог і життя вічне"** (1 Іван 5, 20). Св. Павло говорить про Ісуса як Христа, який панує: **"Над усім, Бог, благословенний повіки. Амінь"** (Римляни 9, 5). Ісус має ту саму божу природу як його Отець. Символ віри каже про Ісуса: **"Світло від світла, Бога істинного від Бога істинного, родженого, несотвореного, єдиносущного з Отцем, що через нього все сталося."**

Ісус діє в усім із Отцем. Йому належиться той самий поклін і слава як Отцю. Від апостольських часів свята

Церква вірила та вчила, що Ісус Христос є Божий Син і правдивий Бог. Ту правду віри вона боронила перед ложними учителями та невірними. Дуже численні мученики посвідчили про ту правду віри своєю кровю. Папи, єпископи, вірні, вчені й неграмотні, наші батьки і прадіди жили та вмирали в цій вірі.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 40

Ch 40 Jesus rules the Church

Ісус Провадить Душі до Отця при Помочі Церкви

Ісус каже про Себе Самого: "Я—добрий Пастир" (Іван 10, 11). Пастир має провадити вівці на пасовисько і стерегти їх. Ісус керує мною та береже мене від помилок у вірі через Церкву. При помочі Церкви, тобто Папи, Єпископів і Отців Парохів Ісус стереже мене від помилок у вірі та веде мене до неба до Свого і мого Небесного Отця.

Ісус прийшов на світ, щоб люди мали духовне життя, бо йнакше не годні бути Божими дітьми: "Я прийшов, щоб мали життя, і подостатком мали його" (Іван 10, 10). Ісус дає мені це Боже життя, як дає мені освятну ласку. Освятна ласка робить мене Божою дитиною і братом або сестрою Ісуса.

Це нове життя це щось дуже гарне і добре, бо воно робить мене "новим сотворінням", каже св. Павло (Галати 6, 15). Я є новим Божим сотворінням, якщо маю освятну ласку, бо ця ласка робить мене "учасником (учасницею) Божої природи" (2 Петро 1, 4).

Я колись зобачу свого Небесного Отця в небі, тому що я є Його дитиною. Я буду навіки жити з Ним у раю, якщо тут на землі буду поводитися так, як повинна поводитися Божа дитина. Доброю Божою дитиною є той, хто зберігає Божі Заповіді.

Як хтось отримує освятну ласку, то Святий Дух приходить до його душі і мешкає в ній як у Своїм храмі. "Тому, що ви діти, Бог послав у ваші серця Духа Свого Сина, що кличе: Авва, Отче! Ось тому ти вже не раб, а син. Як коли ти син, то й спадкоємець завдяки Богові" (Галати 4, 6-7).

Ніхто не годен знищити в моїй душі цього пречудного Божого життя, хіба один смертельний гріх. Ось тому мушу за всяку ціну старатися уникати тяжкі гріхи. Мученики дали себе вбити катам, але не згодилися стратити цього Божого життя. Це для мене приклад, як маю цінити це Боже життя в своїй душі.

Я можу збільшати це Боже життя в собі, як довго живу на землі. Якщо буду любити Бога, жертвувати Йому свою працю, молитви і приймати святі тайни, то буду збільшати це Боже життя. Це Боже життя це мій найбільший скарб на землі. Ісус каже до всіх людей: "Збирайте

собі скарби на небі!" (Матей 6, 20). Я збираю собі скарби для неба, як добрими ділами збільшаю в своїй душі це Боже життя.

Ісус вислужив мені це Боже життя Своєю смертю на хресті. Він Своїми болями заплатив за нього. Ось тому мушу шанувати в собі це Боже життя. Ісус дав мені це життя, бо любить мене. Треба дякувати Ісусові, що дав мені життя.

Ісус знає, що це життя можна легко стратити, тому Він наказав Церкві берегти в людях це Боже життя. Він дав Церкві право видавати різні закони, щоб берегти в людях це Боже життя. Ці закони Церкви звуться Церковними Заповідями.

Церква видає закони, щоб показати мені, що добре і що зле, що я маю робити і чого не вільно робити, щоб подобатися Небесному Отцеві. Я мушу заховувати ці Церковні Заповіді, бо вони помагають мені зберігати в своїй душі Боже життя і любити свого Небесного Отця. Якщо я буду слухати того, що Церква каже мені, то я напевно дійду до неба.

ПИТАННЯ

1) Хто тепер провадить людей до неба?

Церква тепер провадить людей до неба.

2) Що життя ласки дало тобі?

Життя ласки дало мені участь у Божім житті, вчинило мене братом (сестрою) Ісуса Христа і Божою дитиною.

3) Як хтось може стратити це Боже життя?

Хтось може стратити це Боже життя, як допуститься смертельного гріха.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Дивіться, яку велику любов Отець подарував нам, щоб ми звалися Божими дітьми. Ми й є ними (1 Іван 3, 1).

Слухайте своїх наставників і коріться їм, бо вони пильнують ваші душі (Євреї 13, 17).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди добре робити все те, що маю робити, щоб подобатися своєму Небесному Отцеві і збільшувати в своїй душі Боже життя.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Подай мир світові...,Своїм Церквам, священикам... і всьому Своєму народові (Заамвонна Молитва).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поблагослови наших священиків, що ведуть наші душі до Бога.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як ти можеш збільшити в своїй душі життя ласки?

2) Як можеш показати вдячність Отцеві Парохові, що в хрещенні дав тобі це Боже життя?

3) Намалюй рисунок Ісуса Пастиря.

1) Чому маємо любити всі народи, не зважаючи на їхнє расове походження?

Всі люди є Божими сотвореннями, не зважаючи на те, до якої раси вони належать, бо в них усіх є така сама людська природа. Всі вони мають душу і тіло. Всі походять від того самого прабатька Адама. Всі люди були відкуплені Христовою кров'ю і всі вони призначені до того самого неба. Св. Павло каже: "Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос помер за нас тоді, коли ми ще були грішниками" (Римляни 5, 8).

Наука виказує, що всі люди належать до тої самої людської родини. Не було в людстві різних прабатьків, від яких походять людство і народи. Всі вони мають одну

спільну родину, тому що походять від одного спільного Адама.

2) Пророк Ісая наводить Божі слова, де сказано: "Глянь, Я вписав тебе в Себе на долонях!" (Ісая 49, 16). **Чи Бог має долоні? Що це значить?**

Згаданий вислів пророка Ісаї це тільки метафора. Бог хотів зазначити, як сильно Він любить людей і як невпинно памятає про них і їхні потреби. Ця метафора взята з давнього, старинного звичаю, коли чоловіки татуювали собі на долоні імя своєї жінки, щоб у подорожах не забувати про неї. Дивлячись на долоню, ці мужчини пригадували собі власні жінки, від яких були віддалені через подорожі чи військову службу.

Бог не має долонь, бо Він Дух. Проте Він згаданими словами хотів показати нам, що ніколи не забуває про нас, бо ми Йому такі дорогі, як добра жінка дорога доброму чоловікові.

3) Я читав, що Воплочення Божого Сина це найкращий доказ, що Бог любить людей. Я цього не розумію. Поясніть це мені".

Ісус Христос це Богочоловік. Друга Особа Пресвятої Трійці злучила з Собою людську природу, цебто взяла на Себе людську душу і людське Тіло, тому Ісус це досконалий Бог і досконалий чоловік. В Ньому лучиться Старий і Новий Завіт, бо Старий Завіт був звернений до Христа, а Новий подає все те, що Христос учинив для Бога Отця і для людей, Своїх земських братів і сестер. Ось тому в Христі є зосереджені ціла історія відкуплення. Даючи людям Свого Сина, який стався Чоловіком, Бог Отець навіки злучив людей з Собою. Ця ж злука це наслідок любови Бога Отця до людей, а Христос це наявний доказ цієї любови.

Христос Своєю смертю відкупив всіх людей з гріха і Своїм воскресенням навіки прославив їх і запевнив їм славне воскресення, якого доступлять усі добрі люди в дні Страшного Суду. Ми змагаємо до цього славного воскресення під час земського життя. Ось тому образ прославленого Христа проникає все християнське життя. Христос це модель злуки Бога з людством, яке Бог Отець прославив у Христі.

4) Чи життя на світі не було б краще, якщо б не було

хвороб і люди не мали б ніяких проблем, що турбують їх існування на землі?

Життя було б вигідніше, якщо б не було хвороб і клопотів, але воно зовсім не було б краще. Бог створив світ недосконалим, щоб люди вдосконалювали його: "Наповняйте землю і підпорядковуйте собі її!" Бог сказав Адамові й Єві, як сотворив їх у раю. Отож люди мають трудитися і працювати, і вони напевно можуть куди більше працювати аніж дійсно працюють над поліпшенням світу, щоб людське життя в ньому було краще. Проте, не зважаючи на всі труди, наша земля до кінця світу залишиться недосконалою, тому різні проблеми і клопоти, що докучають нам, докучатимуть так само людям при кінці світу.

Хоч проблеми існуватимуть до кінця світу, з цього не виходить, що труди людей йдуть намарно. Життя це школа. Добра ж школа має подавати дітям проблеми, які вони мають розвязувати. Якщо б не було проблем, хвороб і клопотів, то життя напевно було б вигідніше, але люди ніколи нічого не навчилися б. Якщо життя на землі це школа, то треба карности. Карність часом буває прикра, але вона помагає людям духово зростати, щоб могли стати правдивими людьми і кандидатами для вічного щастя в небі.

5) Чому християни цікавляться Божою Матірю і почитають її?

Не всі християни на жаль почитають Божу Матір. Є такі люди між визнавцями Євангелії, які не почитають Божої Матері. Божа Мати це найкращий зразок досконалости і чудо Божої ласки, яка вчинила з Пречистої Діви модель для наслідування, і завершення відкуплення. Ось тому Церква заохочує християн, щоб християни почитали Божу Матір. Конституція про Церкву, яку видав другий ватиканський Собор каже:

"Цей священний Собор заохочує всіх дітей Церкви, щоб поширювали почитання Божої Матері, особливо літургійне почитання. Він доручає, щоб вони дорожили побожними практиками і вправами, як це впродовж століть доручала навчальна влада Церкви. Треба сумлінно зберігати декрети про почитання ікон Христа, Пречистої Діви і Святих, що їх колись видано" (ч. 67).

З цього ясно, що другий ватиканський Собор зовсім не бажав поменшувати між вірними почитання Божої Матері, що для всіх християн є взірцем святости і досконалости.

6) Місіонер закликав нас на місії, щоб ми навертались до Бога. Хіба ми не є християни? Пощо ж нам навертатися? Таж ми віримо в Бога.

Саме хрещення не робить людини християнином. Отець Лагранж, славний французький аскетичний письменник, заявив: "Можна бути охрещеним, ціле життя ходити до церкви і не бути християнином". Св. Павло згадує про деяких християн, що "мають вигляд побожности, але сили її зреклися" (2 Тимотей 3, 5), бо нема в них живої віри, нема сильної надії та брак у них любови до ближнього і до Бога. Вони не проживають у щоденнім житті так, як хрещення наказує.

Ось тому треба постійно навертатися до Бога, чинячи те, що каже Св. Павло: "Вдягніться у Господа Ісуса Христа і не дбайте про тіло задля похотей" (Римляни 13, 14). Християнське життя полягає в невпиннім зусиллі зодягатися Ісусом Христом, цебто засвоювати собі Його світогляд і поступати згідно з ним.

Людина мусить боротися з гріхом, який завжди загрожує їй, хоч воно тяжко допустити, що хтось одним ділом годен в одній хвилині допуститися смертельного гріха і так навіки рішитися проти Бога та зірвати з Ним стосунки. Людське життя ніколи не рішається одним ділом чи учинком. Життєві рішення це наслідок довгого процесу. Як ніхто не годен одним ділом загинути навіки, так і ніхто не годен одним актом стати правдивим християнином. Це довга праця, яка вимагає постійного труду. Воно тяжко повірити, щоб хтось одним актом навіки відділився від Божої любови, бо і між людьми дійсна приязнь не нищиться одним актом.

7) Вірю, що Христос є присутній у Пресвятій Евхаристії, але як Він є там присутній? Я не година цього зрозуміти. Поясніть це мені.

Ніхто вповні не годен зрозуміти, як Христос є присутній у Пресвятій Евхаристії, бо це одна із найбільших правд нашої віри. Хіба один Христос вповні розуміє

Свою власну присутність у цій тайні Божої любови до людей.

Ісус Христос є духовно присутній у Пресвятій Евхаристії, а не фізично. Схоластики вияснили цю присутність при помочі поняття переєствлення, цебто переістотнення. Якщо Христа нема фізично в Пресвятій Евхаристії, то Він не може там скривавитися і фізично зявлятися. Переміна стається не в фізичних складниках хліба і вина, але в метафізичнім порядку, бо субстанція це щось метафізичного, а не фізичного. Субстанція це щось реального, хоч не матеріяльного, бо на ній спираються прибутні, які вона підтримує. Ця теорія найкраще надається, щоб пояснити, як Христос є присутній в Пресвятій Евхаристії. Евхаристія це не тільки **символ** Христового Тіла і Крови, бо символ тільки вказує на щось, але не має його в собі. Перші християни вживали знаку **риба** як відзнаки між собою. Риба пригадувала їм Христа, але не була Христом. Тим часом Пресвята Евхаристія не тільки представляє Христа, але Він є в ній присутній так, як субстанція є присутня в речах.

8) Що таке віра? Чому деякі люди не хочуть вірити і тому є безвірками? Мені це тяжко зрозуміти, як людина годна жити без віри в Бога?

Віра це надприродна чеснота, якою ми приймаємо як непомильну Божу правду точки віри, що вміщаються в Святім Письмі.

Віру можна розглядати як **акт і як чесноту**, цебто звичку.

Акт віри це надприродна згода нашого розуму, під впливом волі і ласки, яким приймаємо всі обявлені правди на підставі авторитету самого Бога, що обявив їх.

До акту віри потрібно, щоб Божа ласка просвітила і надхнула людину і так її розум і воля могли вчинити цей акт віри. Проте людина годна відкинути Божу ласку.

Віра як чеснота це наприродна звичка, яка помагає розумові приймати як правду все те, що Бог обявив, ради Його Божого авторитету. Бог не силує нікого вірити, бо не хоче рабів. Люди добровільно повинні вірити.

Віра може бути **божеська**, як людина вірить у те, що тільки Сам Бог обявив.

Католицька віра, як людина вірить у те, що Бог обявив і Церква окреслила як правду віри.

Жива віра, як вона оживлена любовю і актами чесноти, і **мертва** віра, коли людина вірить без заслуг для неба через те, що вона проживає в смертельнім гріху або не чинить того, що віра наказує.

Віра має **формальний і матеріяльний** предмет.

Формальний предмет це **мотив** вірогідности і віри. **Формальний** предмет віри це авторитет Бога, що обявляє нам правди віри. Сам Спаситель заявив: "Моє навчання не є Моїм, але Того, що послав Мене" (Іван 7, 16). Бог же обявив Себе через Христа, що є Його офіційним Свідком і Амбасадором. Людина робить акт віри тому, що довіряє Божому авторитетові тому, що Бог не може помилитися, ані завести людей у блуд. Людина бачить **розумом**, що обявлення заслуговує на віру і при помочі Божої ласки робить цей акт віри, кажучи Богові: "Вірю в те, що Ти обявив!"

9) Мені попалося до рук "Кропило", з місяця травня, яке зве себе "журналом церковної сатири". Чи ви бачили його? Що ви думаєте про цей журнал і про 'колегію', яка редагує його?

Так, ми бачили цей журнал. Цей журнал нижчий всякої критики. Колегія, яка редагувала його, побила навіть большевиків в уживанні епітетів на своїх противників. Ми дивуємося, як можна так писати. Колегія, коли вона є дійсною колегією, напевно складається з людей, які не тільки не мають найменшого християнського почуття, але й є навіть позбавлені найнижчої навіть поганської етики. Вони безмилосердно 'плюють помиї' на тих, що не подобаються їм. Ми не задумуємо боронити противників "Кропила", але людська гідність обурюється на таку писанину! Ми не годні зрозуміти, як колегія могла так сильно понизити себе. Христос заявив, що дерево пізнається по овочах. Ось тому слід заключити з писання в "Кропилі", що його редактор чи редактори—це люди позбавлені всякого морального змислу, тому на їх "Кропило" не слід звертати уваги.

Зрештою вони самі мусять стидатися його, тому навіть не підписалися і вислали його так анонімно, щоб ніхто не міг навіть додуматися, хто є ці 'специ' від на-

шої церковної політики і де вони собі спокійно проживають, кидаючи болотом на інших і потім ховаючись за ширт анонімности, щоб ніхто не міг покликати їх до відповідальности.

Слід заявити, що ми вже бачили різні пашквілі, але такого досіль нам не доводилося читати, тому автори цього "Кропила" могли б дістати напевно першу нагороду, якщо б були "перегони", як оплюгавлювати інших. Український нарід напевно стидається, що серед нього є такі люди, як редактори "Кропила"!

Варто мати добрих приятелів...

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Нужденне було б життя на землі, якщо б люди не мали приятелів. Добрий приятель чи приятелька це скарб у житті людини. Оцінюємо правдивих приятелів особливо посеред нещастя, смутку і горя. Не дивниця, що Св. Письмо каже: "Вірний приятель це лік життя" (Сирах 6, 16). Моє життя це незбите свідоцтво про вартість приятелів.

Ми проживали в однім малім американськім місті. Мій чоловік був механіком в підводнім човні, що пірнув під води океану і ніколи не виплинув на поверхню. Мій муж Іван був в цім атомнім човні і разом з іншими загинув в водах океану.

Жінки чоловіків, що служили в підводній флоті, мали сходини того пропамятного дня, коли човен затопився в океані. Я збиралася на ці сходини, як задзвонив телефон. Взяла слухавку. Говорив адмірал Г. Він повідомив мене, що команда маринарки стратила радіовий контакт із підводним човном, в якім працював мій чоловік. Водночас запевнив мене, що маринарка робить усе можливе, щоб сконтактуватися з командантом човна.

Вістка про небезпеку, що грозила човнові, зразу не дуже занепокоїла мене, бо інколи трапляється, що команда тратить контакт із кораблями через те, що часом зайде на кораблі якийсь механічний непорядок. Коли

ж він заявив, що контакту не було вісім годин, то я машинально відказала: "Що робити? Треба молитися, тай годі!" "Пані, не журіться", закінчив адмірал, "я буду з вами в постійнім контакті", і поклав слухавку.

Мій старший синок Дмитро почув цю новинку в радієвій передачі. Прибіг до мене і сказав: "Підводний човен десь пропав. Татко напевно направить його!" Згодом телевізорська радіостанція передала ту саму новинку про зникнення підводного човна. Аж тоді я зрозуміла, що справа була поважна.

Мій чоловік любив займатися атомною енергією. Він був завжди спокійний серед труднощів. Цей спокій чинив його добрим робітником, чоловіком і батьком. Я усвідомила собі, що мій чоловік, якщо він був іще живий, бажав, щоб я не тратила рівноваги духа і не поподала в гістерію, як нещастя трапиться нам. Так і я вчинила, приклякнувши перед іконою Пресвятого Ісусового Серця, молячись до нього і благаючи, щоб це Боже Серце чувало над моїм незабутнім чоловіком. Ми обидвоє мали особливішу набожність до Серця Христа Чоловіколюбця. Ми навіть присвятили Йому свою родину. Кожна перша пятниця була святом у честь Божого Серця Спасителя в нашій родині.

Менший синок Петрусь так само прибіг до мене з першого поверха і спитався, чи татко телефонував. Я вспокоїла його і звеліла йти спати. На сходини ніхто не йшов, бо всі жінки вже знали про зникнення човна.

Як тільки вістка про зникнення човна рознеслася по Америці, мій телефон зачав невпинно дзвонити. Родина, приятелі і знайомі почали через телефон потішати мене, запевняючи, що може воно все таки буде гаразд, бо часова мовчанка і брак комунікації з човном не мусять доконче бути віщуном трагедії.

За годину приїхав до нас командант іншого підводного човна. Зявився теж наш отець Парох. Мій батько повідомив мене, що приїде з Філядельфії. Батьки мого чоловіка запевнили мене, що будуть у нас на другий день. Приятелі з міста, в якім ми жили, ще того самого вечора прийшли потішати мене.

Я покликала двох синків перед ікону Христового Серця і разом з ними проказала вечірні молитви. Діти особ-

ливіше молилися за свого батька, а я за мужа. Я благала в нього сили, щоб спокійно і похристиянськи прийняти хрест, якщо Господь зажадає від мене цієї жертви, бо треба було дивитися дійсності в очі. Нема бо ніякої користи з того, як людина обманює себе фальшивою і безосновною надією.

На другий день діти пішли до школи. Як вернулися, то я спокійно промовила до них: "Діточки, човен десь потонув у морській глибині. Батько вже ніколи не вернеться до вас. Я певна, що батько робив усе, що міг, щоб човен виринув на поверхню води, але видно, що не годен був нічого вчинити."

Взявши їх за руки, повела перед ікону Пресвятого Серця і віддала їх в опіку Божому Серцю, заявляючи: "Дорогий Спасителю, тепер Ти мусиш бути батьком для моїх осиротілих синів. Чувай над ними й не опускай їх!"

Ми були занадто напружені, щоб плакати. Проминуло кілька днів і аж тоді ми всі разом заплакали. Плакала я сама, і плакали зо мною мої маленькі синки. Слава Богу, що є така річ, як плач. Він полегшує більше і лагіднить горе.

Хоч мали ми багато приятелів, все таки я не розуміла вартости приязни, поки нещастя не навістило нас. Тоді серед трагедії виявилося, скільки доброти є в тих, яких часто критикуємо і не розуміємо, ба й безмилосердно осуджуємо. Жінки інших моряків прийшли до мене, випрасували білизну, вичистили хату, тощо. Незнайомі люди прислали нам дуже багато прерізної поживи. Як я мала кудись їхати, то завжди знайшовся якийсь шофер, що повіз мене туди, куди було треба. Місцевий адвокат зайнявся всіма нашими фінансовими справами.

Хто в своїм житті не переходив через подібну трагедію, той може думати, що подібні речі це маложажні дрібнички. Ні, вони не є дрібничками. Це ліки на горе і потіха серед нещастя, бо доказують, що людина не мусить сама одна нести свій життєвий хрест. З Божою ласкою та поміччю приятелів людина годна доконувати діл, яких ніколи не виконала б власними силами. Свідомість, що ми не самі в житті, це джерело великої сили. Я сама зазнала цього, як побачила масу листів і телеграм, що добрі люди прислали мені, намагаючись полегшити моє

горе і вдівство. В цих листах було повно співчуття для мого горя і не мало потіхи. В однім листі було зазначено: "Ми всі молимося за вас і за ваших синів". Одна черниця повідомила мене, що її співсестри цілу ніч молилися за мого чоловіка та всіх тих, що були в підводнім затопленім човні.

Так згадані листи з депешами, як свідомість, що мій чоловік намагався завжди чинити те, що вважав корисним для батьківщини, значно полегшили моє горе і додали відваги спокійно прийняти хрест, що Бог з невідомих мені причин послав нашій родині.

Багато чоловіків задовольняються тільки тим, щоб заробити шматок хліба для жінки і дітей. Мій чоловік хотів чогось більшого, пригадуючи мені, що "людина не живе самим тільки хлібом". Він бажав прислужитися батьківщині, що дала йому нагоду стати тим, чим хотів бути.

Його кар'єра була небезпечна для нього самого, бо воно завжди можливе, що механізм підводного човна може чомусь попсуватися і лодка тоді загибає під водою разом зо своєю залогою, якщо човен не може виплисти на поверхню води. Отож плавання в глибині океану куди небезпечніше ніж плавання по поверхні моря.

Я не нарікала і не скаржилася, як нещастя трапилося нам, бо знала, за кого виходила заміж. Подібно як жінки інших моряків підводних човнів я прийняла і погодилася на можливість затоплення. О скільки інших жертов мусіла робити під час нашого 15-літнього подружнього життя! Мужа не було вдома часом тоді, коли найбільше потребувала його помочі чи потіхи. Мужа якось ніколи не було вдома, як діти хворували, кінчали шкільний рік або отримували якісь відзначення, бо обовязок тримав його здалека від нас.

Чимало молодих жінок звертають надмірну увагу на матеріяльні вигоди подружжя, на меблі, вбрання, тощо. Ці речі не є так страшно важні, бо вони матеріяльні. Головна ж потіха для жінки в тім, що вона довіряє своєму чоловікові, є горда з нього і тішиться його працею. Все має свою ціну, але чомусь добрі речі дорожчі ніж лихі.

Катастрофа, що навістила наш дім, доказала мені, що ніхто за один день не здобуває сили характеру, якої

потрібно на 'лиху' годину. Моральна сила людини виробляється щоденними і постійними саможертвами і ділами чесноти, бо самі ці речі скріпляють нашу волю та довіря до Божого Провидіння.

Щоправда, половину свого подружнього життя ми були віддалені одне від другого, бо не могла завжди слідувати за мужем. Проте завдяки йому я бачила велику частину Америки, якої ніколи не була б зобачила, якщо б була вийшла заміж за мужчину, що любить спокійно працювати на однім місці і задовольнятися звичайним шматком хліба і життєвим забезпеченням перед нещастями.

Як муж закінчив вишкіл, потрібний для залоги атомного човна, то адмірал вислав йому таку плиту: "Боже, Твоє море таке велике, а мій човен такий малий!"

Наш отець парох відправив Службу Божу за всіх моряків, що загинули в глибині моря разом з моїм чоловіком. Він зачав проповідь словами Псальмопівця: "Куди піти мені від Твого духа? Куди ж втекти мені від твого обличчя? Якщо вийду на небо, то Ти там є. Як зійду до підземелля, то й там Ти є. Як візьму крила зірниці, і зійду на край моря, то і там Твоя рука водить мене і Твоя десниця тримає мене!" (Псалом 139-7-10).

Він висловив співчуття родинам затоплених моряків і запевнив приявних, що любов до батьківщини це християнська чеснота, яка часом вимагає саможертви від своїх громадян за добра, що запевняє їм. Затоплені моряки знали, що могло б їм трапитися в глибині моря, і все таки прийняли цю небезпеку з любови до батьківщини. Вони герої, сказав він, а їхні жінки це героїні батьківщини, яким належаться любов і пошана від усіх співгромадян...

По Св. Причасті я гаряче молилася за померлого чоловіка. Яка щаслива та душа, що має віру в Бога та годна прийняти Спасителя до свого серця тоді, коли нещастя навістить її. Дякую Небесному Отцеві, що я одна з них, невідома читачам жінка затопленого моряка

Бесідниця: "Ви мужчини, де були б ви, коли б на світі не було жінок?"

Мужеський голос з залі: "В раю".

Мій поворот з Арґентини

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Закінчивши місії в Арґентині, я почав вибиратися в дорогу до Америки. Преосвящ. А. Сапеляк, єпископ для українців католиків у Арґентині, прохав мене залишитися ще дві неділі, щоб помагати о. В. Королеві при катедрі, бо сам він мусів виїхати з Буенос Айресу. Я й так учинив, бо був вдячний владиці за те, що дав мені нагоду проповідувати девять місяців його вірним і пізнати при цій нагоді таку гарну країну як Арґентина.

Прибувши до Арґентини, я мав тільки туристичну візу, що тривала три місяці. Я вніс подання, щоб відновити її, але імміграційний уряд зажадав коло 30 долярів за продовження візи ще на три місяці. Владика порадив мені звернутися до департаменту культу, що й я вчинив, але тим часом я виїхав на місії до Чако, Параґваю, провінції Місіонес, тощо. Відповідь прийшла, як мене не було в Буенос Айресі. Я вернувся туди за яких 4 місяці. Мій побут у країні був нелеґальний, але я не робив нічого, сподіючись, що департамент культу полагодив цю справу.

Який місяць перед моїм виїздом довідався, що справа зовсім інакше малася, як я сподівався. Пішов до імміграційного уряду і там зажадали коло 30 долярів за відновлення візи аж до дня мого відїзду. На щастя одна урядничка сказала мені: "Пощо вам платити 30 долярів? Ви вже й так маєте відїжджати. Прийдіть кілька днів перед відїздом і ми вам дамо позволення на виїзд за 15 долярів. Але прохаю вас, не кажіть нікому, що я дала вам таку пораду!" Я трохи здивувався і відповів: "Але ж я вже 5 місяців проживаю нелеґально в Арґентині!" Вона усміхнулася і відповіла: "То можете ще один місяць нелеґально тут залишитися!" Я послухав поради і без трудности виїхав із Арґентини на 25 січня 1970.

Вразило мене тільки те, що поворотний білет коштував яких 100 долярів більше ніж я заплатив за білет, щоб прибути до Арґентини. Дивно, бо тут робітники втроє менше заробляють аніж у Америці чи Канаді, але

речі сливе так само коштують як в Америці і часом навіть більше.

Виїзд із Буенос Айресу до Чілє

Впреп. о. Канцлер, Василь Король, Салесіянин і парох катедри, поїхав зо мною на летовище, що віддалене від Буенос Айресу на яких 10 миль. Я взяв літака Пан-Американ і відїхав до Сантіяґо, столиці Чілє. Літак летів понад горами Андами. Ці гори сильно понурі, бо на них нема зелені і дерев. Ми прибули до Сантіяґо о годині 9:30 ввечорі. Вже було темно. З літака бачив розлоге місто, розкинене в долині.

Сантіяґо начисляє коло 3,000,000 населення. Ціле Чілє має 9,000,000. Сантіяґо це гарне місто. Я взяв автобуса до міста, а з міста поїхав таксівкою до монастиря О.О. Редемптористів. В автобусі біля мене стояла молода пара. Я спитався, де монастир О.О. Редемптористів. Отак навязалася розмова. Ця молода пара верталася з медової подорожі з Буенос Айресу. Жінка промовила до мене: "Ану скажіть, до якої релігії я належу?" "Я відказав: "Ви католичка!" "Ні!" "Протестантка?" "Ні!" "То хто ж ви такі?" "Я жидівка, що вийшла заміж за католика!" Де ж ви брали шлюб?" "Ми цивільно повенчялися, бо так мій чоловік як я не дуже цікавимося релігією!" Таких, що легковажать собі релігію, але все таки звуть себе католиками, є повно в Полудневій Америці.

Я зайшов до О.О. Редемптористів. Вони ще не спали. Отці гарно прийняли мене і ми забалакалися аж до 1-ої години попівночі.

Поїздка до літньої оселі Отців

Отці Редемптористи мають літню оселю над морем, що віддалена від Сантіяґо яких 100 миль. На другий день кілька Отців і Братів їхало туди і вони забрали мене з собою. Оселя має яких 40 акрів землі над морем. Тепер тут літо, дощі зовсім не падають, тому всюди страшно сухо. Трава вигоріла, тільки дерева зеленіються своїм листям. Береги Пацифічного океану тут дуже спадисті. Це самі скелі, тому треба довго йти до води, і з трудом дряпатися до оселі. Ми пішли до води. Хвилі були високі. Віяв сильний вітер. Вода була зимна, хоч це саме серце літа. Тут вода в океані завжди зимна, бо від заливу Гумболт іде холодна струя й охолоджує води. Взагалі країна Чілє це холодна країна саме через цю струю.

Один отець їхав до Вальпараїсо, що є туристичним містом у Чілє. Він узяв нас. Ми проїжджали через Віня дель Мар, що сусідує з Вальпараїсо. Це дуже гарні міста. Вони лежать над морем. Краєвиди тут пречудні. В містах було повно туристів. Злодії користають із нагоди й обкрадають їх так зручно, що люди не знають, де діваються їхні мошонки. Того дня поліція заарештувала в Вальпараїсо 70 злодійчуків молодиків.

В Вальпараїсо ми взяли потяга і поїхали до Сантіяґо. Хоч віддаль невелика, бо тільки 80 миль, потяг їхав три і пів години. Була сливе північ, як ми приїхали до столиці Чілє, Сантіяґо. На вулицях було ще повно людей. Тут замітно, що на вулицях є багато поліції. Брат студент оповідав, що чіленці не люблять арґентинців за їхнє самохвальство. Арґентинці вважають себе за найкращий нарід на світі.

Оглядання Сантіяґо

На другий день студент семінарист узяв мене оглядати столицю країни. Це гарне і дуже велике місто. Ми спинялися при різних крамницях, щоб оглядати товари і їхні ціни. Ці ціни абсолютно зависокі для звичайних робітників. Це сумне явище не є питоме Чілє, бо воно існує в країнах цілої полудневої Америки. Цей студент сказав мені, що латинська раса це лінива раса. Провідники й урядові чинники розкрадають публічне добро. Нарід любить більше бавитися ніж працювати.

Я взяв фотографію палати президента. Тут є демократично християнський уряд, але нарід незадоволений із нього. При найближчих виборах здається, що уряд упаде і прийде консервативний, що є більше чесним.

Оглянувши осередок міста, ми взяли електричну залізницю і поїхали оглядати статую Непорочної Діви Марії. Вона побудована на високій горі, що лежить на краю старої частини великої столиці. Тут хати бідні. З підніжжя статуї видно навкруги ціле місто немов на долоні. Сантіяґо має стару частину і нову частину, де живуть багачі. Статуя Божої Матері, що її побудували мешканці столиці, імпозантна. Вона буде мати яких 6 метрів ви-

сочини. Стоїть на підвалині зо сталі і цементу, бо тут часто бувають землетруси.

Зійшовши з гори, ми пішли оглядати місто. На вулицях було повно народу. Хоч мені сказано, що населення бідне, проте назагал воно добре вбране. Тут денеде можна подибати жебраків, але їх не багато. Головні вулиці широкі і чисті. На вулицях повно автомобілів і автобусів.

Отці Редемптористи мають тут власну провінцію й коло 40 Отців. Саме тоді вони відбували провінційну капітулу, щоб пристосуватися до декретів другого ватиканського Собору. Французькі Отці оснували цю провінцію, але тільки один французький Редемпторист досіль залишився в Чіле. Він має 95 літ. Возять його на візку. Він пробуває довгий час у каплиці. В розмові заявив мені, що журиться розрухами і неспокоями, що помічуються в світі і Церкві.

Чіленці горді з себе. Вони вважаються найкращими вояками в Полудневій Америці, і так само думають про чіленців їхні сусіди Перуанці, як це потвердив мені один Редемпторист перуанець. Їх вважають "латинськими німцями".

На жаль між різними народами і державами Полудневої Америки панують страшна заздрість і суперництво. Люди казали мені, що ніхто в полудневій Америці не любить аргентинців і бразилійців, бо ці два народи вважають себе за найкращі в цій частині світу й обидва ривалізують між собою, котрий візьме верх і займе провід між іншими народами.

Відїзд до Ліми

28-1, 1970 року я відїхав літаком-джетом до Ліми, столиці Перу. Подорож тривала понад три години. Літак летів понад Андами, потім понад океаном. Гори були понурі, без дерев і рісні. Літак був напів порожній, бо мало було пасажирів.

На летовищі в Лімі майже нікого не було. Прегарне і модерне летовище було майже порожнє. Урядовці були дуже чемні. Два отці Редемптористи виїхали по мене і забрали мене до монастиря О.О. Редемптористів, де я пробув сливе три дні. Отці мають великий, новий дім і стару церкву, що її помалу відновляють. Редемптористи

в Перу мають віцепровінцію, що залежить від еспанської провінції. Всіх Отців є 41. Між ними є роджені еспанці з Еспанії, є Французи, голяндці й один швайцарець. Це дійсна зліпка Отців, але вони всі разом трудяться над поширенням Божого царства між народом.

Ліма має 3,000,000 населення. Це гарне місто. Воно має прегарні модерні будівлі. Є теж стара частина міста з давніми будівлями. Першого дня побуту в Лімі я пішов відвідати славну святиню Св. Рожі Ліманської. Це перша канонізована свята в Америці.

Рожа Ліманська

Рожа Ліманська уродилася 30 квітня 1586 року в Лімі. Стала домініканською черницею в 1606 році і померла в 1617, проживши заледве 31 рік. Завдяки їй місто Ліма стало відоме в цілім світі. Папа Климент X канонізував її в 1671 році і проголосив покровителькою Америки. Зразу по смерті Рожі перемінено в каплицю хатчину, де свята прийшла на світ. Згодом побудовано велику каплицю. Святилище каплиці було кімнатою, в якій вона народилася. Каплицю побудовано в 1669 році. Як була молодою дівчиною, Христос промовив до неї: "Дай мені своє серце. Будь моєю обручницею!" Свята побудувала собі маленьку ліпянку біля хати і там проводила багато часу на молитві і розмовах із Спасителем. Там мала часті видіння і захоплення. Біля каплиці є криниця Св. Рожі, де люди виписують свої прохання про ласки і кидають до криниці. Ця криниця закидана клаптиками паперу з різними проханнями паломників.

Тіло святої спочиває в статуї в церкві, що стоїть поруч каплиці.

Потім відвідав недалеку церкву Св. Домініка. Це дуже гарна церква. В ній різні ікони, статуї і навіть проповідальниця сильно позолочені. Катедра велика, але не має нічого надзвичайного.

Проходячи містом, я взяв фотографію вояків у золочених шоломах, що стоять перед великою будівлею, де урядує президент. Тут є військовий уряд. Президент є добрим католиком, казали мені Отці Редемптористи. Новий уряд заводить лад і порядок у країні. Проте преса критикує його за те, що він обмежує її свободу. Я спи-

тався Отців, як справа дійсно мається. Вони відповіли: "Дотеперішня преса була дуже безвідповідальна. Вона кидала наклепи на кого хотіла, і відказувалася відкликати їх, як її редакторам доказано неправду. Крім цього в ній було багато неморальности!"

Перуанці це мішанина еспанців і індіян, тому багато з них сильно смугляві. Латиноамериканці закидають англійцям, що вони не женилися з індіянами, як це робили еспанці і португальці. Це правда, що еспанці і португальці женилися з індіянками, але такі мішані подружжя негативно відбилися на дітях цих подруж, бо латинська раса через ці подружжя сильно ослабнула і вподібнилася до індіянської замість піднести її.

Сливе ціла полуднева Америка, за винятком Бразилії, це колишні еспанські колонії, отож ці народи це нащадки еспанських завойовників. Здавалося б, що через цей факт між різними еспаномовними країнами полудневої Америки повинна існувати співпраця і любов. На жаль так воно не є. Як був я в Лімі, то один щоденник "Коментаріо" написав у статті про цю прикру справу: Різні країни полудневої Америки треба б назвати "Розєднані Штати Америки" в противенстві до Зєднаних Штатів Північної Америки. Суперництво, заздрість, фальшивий і безосновний націоналізм і гордість не дозволяють країнам Полудневої Америки співпрацювати, щоб поліпшити долю громадян і піднести загальний рівень життя. Ці країни багаті, але невикористані, бо нарід не вміє працювати і не має доброго проводу. Здається, що військовики це ще найбільше відповідальні люди в згаданих країнах. Крім цього тут публічні урядовці часто крадуть державне добро. Хоч люди це знають, то все таки вибирають їх, бо нарід не є належно вихований до демократії. Я спитався Отців, як нарід годен вибирати злодіїв на своїх урядовців?", Вони відказали: "Наш нарід вибирає злодіїв, як бодай трохи трудяться для народу, бо є інші злодії, які тільки в урядах крадуть і нічого для народу не роблять!"

Конрад Аденавер, німецький канцлер, заявив: "Тільки той є щасливий, що належно виповнив свій обовязок".

EXALTATION OF THE CROSS

The Cross of Jesus Christ is the symbol and the instrument of our salvation. Our Church sings on the day of the Exaltation of the Cross:

"O Cross of Christ, you are my powerful protection. Sanctify me with your power that I may, with faith and love, bow to you and praise you" (Stykhyra of the Matins).

Love for the cross and the cross itself are the distinguishing mark of every true follower of Christ. Our Lord says: "If anyone wants to be a follower of mine, let him renounce himself and take up his cross every day and follow me" (Luke 9, 23).

For this reason the Cross stands on the top of our churches, it is used in all church services, the good Christians start their work with the sign of the cross, and the sacraments are administered with it. As a final victory of life over death the cross is placed on the tombs of the followers of Christ.

The Jewish leaders tried to discredit the resurrection of Our Lord by inducing the guards to lie about it and to spread the false news that "his disciples came during the night and stole him away while we were asleep" (Matthew 28, 13). To erase the unpleasant memory of the Redeemer they hid His cross underneath Calvary.

The holy relic was found by the saintly empress Helena in 326 and solemnly raised by bishop Makary for the adoration by the faithful. This raising up of the Cross is called exaltation in the Eastern Rite

After the initial ceremony of adoration, the holy Cross was carried in procession to the city of Jerusalem and placed in a church.

The Bible and the existence of Suffering

A man that has no faith is a blind man, because he cannot answer such vital questions as: "What is the purpose of man's existence? Who am I? What is the purpose of the world?"

There are countless modern men and women who lack faith

and therefore cannot find a meaning and purpose to life and to human existence. Since without faith they cannot find the right answer, they say, "Life has no meaning. The world is a meaningless phenomenon".

If we accept the Bible as Our Heavenly Father's letter to His earthly children, we will find that the world has a wonderful purpose.

The Bible tells us that God created men, because He had a purpose. When God made Adam and Eve, He said to them after blessing them:

"Fill the earth and make it yours. Take command of the fishes of the sea and of all that flies through the air, and of all the living things that move on the earth!" (Genesis 1, 28).

God is eternal. He was perfectly happy within Himself. But, if we may use a human expression, we can add: "Although God was perfectly happy, He was lonely". He wanted someone else to love Him and whom He could love in return. There are no other God or Gods. So God decided to create angels and men, rational creatures made in His own image, so many little gods, capable of love, with whom He would share His own love. It sounds incredible, but God wanted fellowship, and this is the reason—we think—why He made the world. Such rational creatures will be loved by Him as His living images and will, in turn, love their Creator.

For this reason God created man and placed him on this planet to be His partner in finishing the world He has created for His own glory and the good of man.

MAN AND GOD'S LAW — PARTNERSHIP

No creature can be an absolute master of itself. It must serve its Master—God. Man is a creature of God. God gave man His laws and told him to keep them. "If you keep My law", God said to man, "I will be with you, and we will build a beautiful world together. If you ignore the moral laws, you will damage My plans and hurt yourself".

The Bible says: "The Lord God took the man and put him in His garden of delight to cultivate and tend it" (Genesis: 2, 15).

So at the beginning of the world God and man were friends. They walked and worked together. At God's command Adam gave names to all the animals created by God which shows a wonderful partnership between God and man (Genesis 2, 20).

Unfortunately, one day man decided to break up with God, to ignore His law and to walk alone, as if he did not need God any more. He could do it, because he was a free man, not a soulless robot, a living machine. As a free agent man could do anything he wanted, even to rebel against His Maker and His law. He broke God's law, and by breaking it he said to God: "I do not need You any more. I can take care of myself".

Result of man's rebellion against God

As soon as Adam broke the Law of God and rebelled against Him, he built a wall between God and himself, because sin destroys God's grace which is the basis of God's friendship. A holy God cannot be a friend of a sinner, as long as man remains in his sin without being sorry for it.

As a result of Adam's sin a storm broke in his soul and body. The Bible says of Adam and Eve after their sin:

"Then the eyes of both were opened, and they became aware of their nakedness. So they sewed fig-leaves together and made themselves girdles" (Genesis 3, 7).

Sin deprived them of the control they had over their bodies and their passions. They became what we are now, what man is in general, subject to all human miseries, weaknesses and passions.

Man began to suffer which is represented by "the sweat of his brow" (Genesis 3, 19), to envy, to hate, to be mean, jealous, lusty, to suffer and finally to die. All this is the result of sin.

Till this very day all the suffering of the world, all the hatreds, that lead to quarrels and wars, all the envy that embitters the life of mankind are a result of the separation of man from God which occurs when man breaks the law of God.

God uses man's suffering

Nothing in the universe can happen, if God does not want it and does not intend to use it for some purpose, often unknown to us. Thus He uses the suffering to excite man's compassion for his fellow men. God also uses the suffering to extend His overwhelming pity for mankind.

It is hard to understand the mystery of suffering. But those who know how to **live it**, can immensely profit by their suffering, sickness and pain. Fr. Yves Congar, a Dominican and a leading European theologian, sees the following advantages in suffering:

"Suffering can be the occasion, in quite an exceptional way, for a man's realizing himself either below or above the line or horizon where he finds himself situated. (This helps him to realize that he is just a creature and that despite all his possible achievements in countless fields, he still remains a weak creature, and will never become a **god** who can take care of himself as the real God does).

"It is the privileged occasion for realizing a humanity more closed and more open to others and to God". During the war the suffering in the concentration camps produced a real Christian brotherhood between Catholics and non-Catholics which strengthened the ecumenical movement in the world.

"According as to the one choice is made or the other, suffering will turn out to be useless or profitable, a waste of time or a means of advancement. It is in suffering that we are withdrawn from the bright superficial face of existence, from the sway of time and mere things and find ourselves in the presence of a profounder truth. We are given the opportunity to have a spiritual clean-up to make a true assessment of the goods of life, of those that pass and those that endure, of those that enlarge and deepen and build

up, and of those that have a shrinking and parching effect even on him they at first seem to refresh.

"In suffering, a man is emptied (as it were) of his false appreciation of what are really vanities. Everything appears small and of little importance except the inner joy that is sent by God...It can teach the highest possible self-realization.

"It is the threshold of a very high spiritual good, one of the true, divine and universal order. This is a spiritual good certainly, but there is no denying that it is one of the highest realities, the highest of all, perhaps, that have to do with man's good".

It is usually when man suffers that he realizes the vanity of the earthly possessions and gets detached from them, because they cannot alleviate his pains.

When St. Ignatius Loyola found himself in prison as a war prisoner, he realized the vanity of wars and of earthly conquest. Meditating upon his misery he found his innerself, turned completely to God and later on became one of the most zealous missionaries of the Church.

Lucy Booth, the American ambassador to Italy, a very rich and well-known lady in the American high society, lost her daughter in a car accident. Lucy was a practical atheist. As such she raged against God and His providence. "Why, why did it have to happen?" After much explanation and discussions with Bishop Sheen she turned to God and became a Catholic. In her suffering she found God, herself and her way to God. Thus her misfortune became a blessing that led her to the true faith. At first she called it a misfortune, but now she considers it a "disguised blessing from heaven". Without it she would still be a practical atheist. In her misfortune she encountered the suffering of Christ and followed Him. All her earthly career, brilliant as it was, seemed pale in comparison with God Whom she found through misfortune.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

HOPE -- AS CHRISTIAN VIRTUE

by M. Schudlo, C.SS.R.

What is hope?

Hope is a supernatural virtue, infused into the soul together with sanctifying grace, which inclines man (that is, helps him) to expect with firm confidence eternal life and all the necessary means to attain it, because God has promised to provide such help and He is truthful to His word. **St. Peter** writes: "Unload all your worries on to Him, because He is looking after you" (1 Peter 5, 7). Since God is men's Maker and Father, they can always rely on Him and His help. The prophet **David** wrote: "Those who trust in the Lord are like mount Sion, unshakeable standing forever" (Psalm 125, 1) and he added: "In God I find shelter. O people, rely on Him at all times, unburden your hearts to Him, because God is a shelter for us" (Psalm 62, 8).

We should always hope in God Who through Jesus Christ and His Redemption has given us an eternal guarantee of love and mercy. **St. Paul** says: "Jesus Christ—our hope" (1 Timothy 1, 1), because without Him we would be hopelessly immersed in sin. Since Christ has redeemed us from sin, we must place all our hope in Him, if we wish to be saved. **St. Peter** says: "Of all the names in the world given to men, this (Jesus' name) is the only one by which we can be saved" (Acts 4, 12), because all salvation comes from God through Christ, our **Mediator** with God the Father (1 Timothy 2, 5).

Christ is our Hope, because we owe him all the graces and blessings which we receive from God in the supernatural order. Christ wants to be good to us and save us personally. The promises which He makes in the Gospel are nothing else but the appeal of his love for us, a tender invitation to follow Him to the promised Land of everlasting happiness: "Come to Me, all who labor and are overburdened, and I will give you rest" (Matthew 11, 28).

The Objects of Hope

The **primary material object** of hope is **eternal** life, that is, the possession of God through beatific vision in which we will see God as He is in Himself. **St. John** writes: "My dear people, we are already the children of God, but what we are to be in the future has not yet been revealed. All we know is that when it is re-

vealed we shall be like Him, because we shall see Him as He really is" (John 3, 2).

The **secondary** material object are all the means that help man to achieve this happiness in heaven. Here both natural and supernatural means are included in this object.

Which is the **formal object** of hope? God's goodness, power, and willingness to help and faithfulness to his promises to help men to attain eternal happiness for which Christ died on the cross He will help men, because he is all-merciful Father. We can hope, because He is faithful to us.

The merits of Jesus Christ, of the Blessed Virgin and the Saints, strengthen our hope, because they give us confidence that God will grant us what we ask Him, if not for our sake, at least for the sake of His beloved Son.**Our Lord** said: "The Father will give you anything you ask Him in My name" (John 15, 16).

The Necessity of Hope

Hope is one of the three theological virtues which are infused into the soul at the moment of its Baptism, together with faith and charity. So it is necessary for salvation.

For **adults** the act of hope is necessary, because they cannot be justified and have their sins forgiven without making an act of hope that God will forgive their sins or reward their good actions, performed in the state of sanctifying grace.

God wants us to trust Him and to put our hope in Him. Prophet Isaias says: "Let anyone who hears the Lord among you listen to the voice of His Servant (Christ)...and let him lean on his God" (Isaias 50, 10).

Since God wants men to strive after perfection and eternal salvation, He also wants them to rely on Him and His help. Our love of God should not exclude a desire of our own eternal happiness. **St. Thomas Acquinas** says: "Love of God does not exclude, but even makes us keep our eye on the reward" (III dist., 29, a. 4). Thus hope always remains as a constant companion and the fruit of love.

Hope leads us to love and love makes our hope more perfect and stronger, because the more we love God, the firmer our hope becomes that some day we will see Him in heaven. Prophet **David** says: "How good the Lord is — only taste and see! Happy is the man who takes shelter in Him!" (Psalm 34, 8).

The Object of Hope

Hope resides in the will which strives to achieve something. **Supernatural** hope is the **second theological virtue** upon which our Christian life is based.

The **object** of hope is the supernatural good, that is, the good which cannot be attained by the natural means.

Which is the **supernatural good of hope? God** Himself is the **primary object** of hope: "I am your shield. Your reward will be

great" God told His faithful servant Abraham (Genesis 15, 1).

God Himself is also our eternal reward. It is not the wages that a servant receives from his master for a job well done. It is rather a recompense paid by a loving Father to his children. **St. Paul** says: "If we are children (of God), we are also heirs. Heirs of God and coheirs of Christ, sharing His suffering so as to share His glory" (Romans 8, 17).

The **secondary object** of hope are all the means which are necessary to attain God and everlasting bliss in heaven, such as actual graces, forgiveness of sins, response to our prayers, and especially the great gift of final perseverance and of happy death.

A person who serves God merely for temporal reward, such as good health, blessing of business, success in life, etc. does not possess the true virtue of supernatural hope.

By hope man reaches out to God with the confident expectation that He will accept us and give Himself forever to us in eternal love of paradise, because He is good, almighty, merciful, loving and faithful to His promises which constitute the **formal** object of hope.

Hope is a virtue that **lasts** as long as man does not reach paradise. It will leave the soul when it enters paradise, for then we will have everything we hoped to obtain from God, that is, God Himself and all His riches which the blessed will possess forever without any fear of losing them.

Certainty and uncertainty of Hope

St. Paul writes: "Work for your salvation in fear and trembling" (Phillippians 2, 13).

St. Peter exhorts all to lead a good life and perform good actions, because such things strengthen our hope. "Brothers, you have been called and chosen. Work all the harder to justify it. If you do all these things, there is no danger that you will ever fall away. In this way you will be granted admittance into the eternal kingdom of Our Lord and Savior Jesus Christ" (2 Peter I, 10—11).

Our hope is **certain** in the sense that we have a firm confidence that God will keep His promises and give us all the necessary helps to achieve our salvation. It is **uncertain,** because we cannot be absolutely sure that we will always co-operate with God in working out our salvation.

Fear is one of the characteristics of hope, because it urges us to obey God's laws and do His will, if we wish to reach heaven. But our fear of God should be filial, that is, we must fear to offend God as a good chid fears to displease his loving father. A **servile** fear is contrary to the love of God which should guide us in life. Whoever has such servile fear he keeps God's Commandments because he is afraid of punishments. If there were no punishments, he would not abstain from sin.

Salutary fear proceeds from the awareness of our frailty, sinfulness and inconstancy. Fear does not exclude hope. We trust

that God will fulfill His promises made to us. At the same time we know that God, being just, will also carry out His threats against us, if we do not persevere in His love till death and leave this world in the state of mortal sin.

We can also hope that God will bless us with **material** and **temporal goods**, such as good health, riches, success in life, etc., only insofar as they help us to attain heaven, or at least do not hinder us from achieving our last end.

Poverty and sickness, misfortune and suffering may be feared insofar as they can prove obstacles to our love for God, because they can break our spirit, since we are frail and weak creatures.

Hope in God and eternal happiness must not alienate us from our temporal tasks in life and from our daily duties. The **Constitution** on the **Church** in the **Modern World**, published by the Second Vatican Council (1962—65) says: "This Council exhorts Christians as citizens of the two cities to strive to discharge their earthly duties conscientiously and in response to the Gospel spirit. They are mistaken who, knowing that we have here no abiding city (Hebrews 13, 14), but seek one which is to come, think that they may therefore shirk their earthly responsibilities. For they are forgetting that by the faith itself they are more than ever obliged to measure up to these duties, each according to his proper vocation" (N. 43).

Pledges of Hope

The promises that God made through Christ are the pledges of our hope. Suffering and death of Christ are the **divine stamp** on God's promises. **St. Paul** writes: "Since God did not spare His own Son, but gave Him up to benefit us all, we may be certain, after such a gift, that He will not refuse anything He can give" (Romans 8, 31—32).

The death of Christ manifests the infinite mercy of God and also His justice regarding sin. God will fulfill His promises to those who love Him and hope in Him.

Through the **Sacraments** which are **memorials** of Christ's Passion God is rescueing us "from the power of darkness and creating a place for us in the Kingdom of the Son that loves us, and in Him we gain our freedom and forgiveness of sins" (Colossians 1, 13 and Philippians 3, 20-21).

The **Blessed Trinity** which lives in our souls is also a pledge of our hope, because by dwelling in us, God will lead us to heaven (John 14, 23 and Hebrews 12, 22).

The way of Hope

Hope begins with the fear that we may lose our soul and fall into hell. **St. Paul** says: "That man who thinks he is safe must be careful that he does not fall" (1 Corinthians 10, 12). Such salutary fear produces a deep appreciation of the eternal goods, promised by God, and helps man to overcome the allurement of transient joys and pleasures. It also helps us to accept the daily cross and suffering as Christ did in order to secure our future bliss in

heaven: "Was it not ordained that Christ should suffer and so enter into His glory?" (Luke 24, 26 and Peter 4, 1).

St. Paul says: "If we are children (of God), we are heirs as well: heirs of God and coheirs with Christ sharing His suffering so as to share His glory" (Romans 8, 17).

The more a soul progresses in the appreciation of the heavenly bliss, the easier it becomes to bear the daily cross for Christ's sake, St. Paul says (Romans 8, 18).

We can really rely on God, if we try to keep His Commandments, because they are the guarantee of our salvation. "Keep the Commandments!" Our Lord told the **young man**, who asked Him how could he secure His salvation (Matthew 19, 17).

Prayer is essential for our hope, because it secures God's help which will enable us to do what we cannot do by our own strength (Matthew 7, 7).

Sins against the Virtue of Hope

Hope imposes two kinds of obligations: **positive** and **negative**. The **positive** obligations require that we live in hope and try to increase it day by day. The **negative** obligations forbid us certain sins which can easily destroy this virtue in the soul. Which are these sins?

Despair

Despair is lack of confidence in the infinite goodness and mercy of God. A man who falls into despair says or feels that his sins are too big to be forgiven by God, that God will not give him the grace of final perseverence or that it is not possible for him to reach heaven. Despair is also a sin against faith itself and one of the most serious sins man can commit, because it blocks the action of the Holy Spirit, and thus it is also a sin against Him. It is the most fatal sin, because it renders salvation impossible. It offends God because it constitutes a very serious offence against God. **Judas'** sin of despair was greater (Matthew 27, 6) than the sin of denial of Christ, committed by St. Peter (Matthew 26, 69-74). Our Lord said that the sins "against the Holy Spirit will not be forgiven either in this world or in the next" (Matthew 12, 32).

Presumption

Presumption is an exaggerated and unreasonable hope that has no foundation. The **ancient Jews**, full of sins, of which they did not want to repent, said: "Is not the Lord in our midst? No evil is going to overtake us!" (Micah 3, 11).

While **despair** is opposed to the virtue of hope **by defect, presumption** offends against it by **excess**. Presumption can be either **venial** or **mortal** sin. It would be a **venial** sin for the priest to preach a sermon on Sunday without preparation, hoping that the Holy Spirit will make up for his lack of preparation and laziness. But a man who keeps **sinning** all his life hoping that despite his sins he will repent when death comes is **guilty of mortal sin, if** he realizes it. A **real** despair is always a **mortal** sin, and it destroys the virtue of hope in the soul.

Despair should not be confounded with **discouragement,** although some people call this latter despair. Discouragement is usually a sign of pusillanimity, and it is not a serious sin. Some times it is only a temptation and a kind of scrupulosity.

The **root** of presumption is **pride.** To multiply one's sins under the pretext that God is merciful is a grave sin of presumption, because it turns the motive of hope into a motive for insolence. The more a man sins, the deeper is his fall and the harder the conversion.

No one can deny that God is willing to forgive man's sins, even the most serious ones, but the sinner must repent and ask forgiveness. Postponement of conversion with the accumulation of sins makes a sincere conversion hard, because it hardens the heart and makes repentance extremely difficult.

Meditation on the last things helps men to get rid of presumption.

EXAMPLE OF ZACCHAEUS

by Rev. B. Tremba

"If I have defrauded any one of anything, I will restore it fourfold." (Luke 19, 8).

PEOPLE JUDGE FROM OUTSIDE APPEARANCES, BUT God judges from the heart. The Jews considered Zacchaeus a great sinner, because he was a tax collector. He collected taxes from the Jews and gave the money to the Romans. Christ judged this man from his inner intentions. Jesus decided to go to his house, and he welcomed Jesus joyfully. But the Jews began to murmur, saying, "He has gone to be a guest of a man who is a sinner." But Zacchaeus stood and said to the Lord: "Behold, Lord, I give one-half of my possesions to the poor; and if I have defrauded anyone of anything, I will restore it fourfold".

The Church is reading this story to us, to show us how a repentant man feels and what he does. This Zacchaeus is giving to the poor one half of all his possessions, and if he cheated anyone, he makes up by returning four times as much.

The Church is teaching us about restitution. It means giving back what we stole, or paying for the damage to anyone and to all whom we might have harmed. The action of Zacchaeus is the best example of a restitution in the whole Bible. It is not enough to be sorry for one's sins of fraud and to go to confession. If we have defrauded anyone we must pay back or repair any harm or damage we have inflicted on our fellow men.

Actions speak louder than words, so put eloquence in your conduct.

———o———

We should make the same use of books that the bee does of a flower; he gathers sweets from it, but does not injure it.

"Blessed are the churches, and blessed be God, Who in our great trials, gives us the churches," Ab. Lincoln.

———o———

The man who partakes of the Body and Blood of Christ:
Floods with new light the temple of his heart;
Strengthens his power of doing good;
Fortifies his soul against every evil;
Establishes himself in true love; and weakens and casts off relics of his sins.

St. Canisius (32nd Sunday after Pentecost).

Lord, trying to understand the unfathomable mystery Philip said to You: "Show us the Father!" In answer You told him: "You have been so long with Me, and you do not know that the Father is in Me and I am in the Father?" Likewise, incomparable Lord, I cry out to You with fear:

Jesus, You are eternal God
Jesus, You are the most powerful King.
Jesus, You are the most patient Master.
Jesus, You are the most merciful Savior.
Jesus, You are the most gracious Guardian.
Jesus, forgive me my sins.
Jesus, pardon my iniquities.
Jesus, my Hope, do not forsake me.
Jesus, my Help, do not reject me.
Jesus, my Creator, do not forget me.
Jesus, my Shepherd, do not let me go astray.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

(Akafist to Our Lord, Ikos 2).

A careless parishioner went to say good-bye to his priest before he went to the front during World War II. "Father, I hope to see you in heaven", he said.

The priest replied: "You will see me, if you are there."

What The Saints Say About Priesthood?

It is good to recall what the great Saints of both the Eastern and Western Church say of the priesthood of Christ in which all the priests participate, for the priesthood of men is nothing else but a participation in the eternal priesthood of Our Lord of whom the Eternal Father, in appointing him at the moment of the Incarnation, said:" You are a Priest forever" (Hebrews 7, 21).

It is all the more necessary in our times, in which priesthood is derided and not duly appreciated even by some Catholics.

St. Cyprian, the great Father of the Church, says: Where the bishop is, there is the Church."

St. Justin, martyr and philosopher, says: "The priesthood is the apex (summit) of all dignities".

St. John Chrysostom says: "Speak not of the royal purple, of diadems, of golden vestments. They are but shadows, frailer than the flowers of spring, compared to the power and privileges of the priesthood".

St. Vincent Ferrer says: "The Blessed Virgin opened heaven but once, and the priest does so at every Mass".

St. Alphonsus di Liguori says: " The entire Church cannot give to God as much honor nor obtain so many graces, as one priest by saying one Mass".

St. John Chrysostom says: "When you behold the Lord immolated and lying on the altar, and the priest standing over the sacrifice and praying and all the people empurpled by that precious Blood, do you imagine that you are still on earth amongst men, and not rather rapt up to heaven?"

Pope **Pius XII** said: "The priestly office of Christ was wonderfully fulfilled in the sacrifice of the Cross".

Parish without a priest

The lack of a pastor is the worst misfortune that can befall a religious community, known as a parish. French cardinal **Emanuel Suhard** said: "A priestless parish is not only sick. It is dead".

St. Ephraem Syrian said: "The priesthood is an outstanding miracle, great, immense and infinite."

The priest is a spiritual father of his people

By baptizing a child, the priest makes him to be born into the family of God Himself, of which sanctifying grace makes him a member. **St. John Chrysostom** says. "The priest is the common father of the whole world."

St. Peter says that Christ will greatly reward the labors and sacrifices of his priests: "When the chief Shepherd appears, you will be given the crown of unfading glory" (I Peter 5,4).

Not everything is easy and rosy in the priesthood of Christ. **St. Lawrence Justinian** says: "The priestly dignity is great, and so is also the burden".

No matter what priest's human faults may be, you can be sure he loves his people and worries about them all, including **you.** He is sorry when his parishioners do not lead a better Christian life than they do. He often prays: "Dear Lord, help me to be more like what I should be". He is aware that being a priest is a privilege, which no one deserves. Christ said: "You did not choose, no, I chose you". If you asked a priest why Christ chose him and not someone else, he would probably reply with Billy Graham: "That's the first question I'm going to ask Him, when I get to heaven".

A priest must be faithful to God and to men. Although he sacrifices himself for the people, there is nothing and nobody so belittled and misunderstood as the priest. Yet it is only before a priest that people kneel. They are a real sign of contradiction to the world which they are trying to lead to God and heaven, for they are **mediators** between God and man.

Responsibility of the priest

The Saints who understood the dignity and the burden of the priesthood, tried to avoid. St. Ephraem feigned madness to avoid being ordained. **St. John Chrysostom** says: "How shall we bear up under the punishment of the life to come when we shall be called to account for each one of those entrusted to our care".

Roman-like watchword of the priests is: "The salvation of souls is the supreme law!"

The priest must keep in touch with his parishioners in order to know and to understand them, for **St. John Vianey** says: "The priest is not for himself. He does not give himself absolution. He does not administer the Sacraments to himself. He is not for himself. He is for **you".**

ATTENTION: Our Church needs many priests to fulfill its mission among our people. The Redemptorist Fathers have a college where the candidates for the priesthood are trained. If you wish to become Christ's priest, write to:
ST. VLAD'S COLLEGE, ROBLIN, MANITOBA, CANADA

Like Christ he must constantly mingle with the people, who belong to the parish. He must be seen walking through all its streets, wide and narrow, rich and poor, its back alleys and its front news. Pope **Pius** XII said: "Everything depends on getting in touch with them", to bring good News to the poor Christ has sent us.

They must give a good example to the flock which they guide, for they are the book on the priesthood the people will read.

Respect your priests

St. John Chrysostom says: "He who honors a priest, honors Christ. He who insults a priest, insults Christ."

St. Josaphat Kuntsevych wrote:

"The priest is another Christ, — respect him.

He is God's representative — trust him.

He is your benefactor — be grateful to him.

At the altar he offers your prayers to God, — do not forget him.

In the confessional he is the physician of your soul, show him your wounds.

He guides you toward God, follow his advices.

In his daily life he is as human as you are, do not condemn him.

If you must tell his faults, tell them to God, that he may give him light and strength to correct them.

The priest has a great responsibility, so ask God to guide him in his life and be merciful to him in death."

St. Francis of Assisi says: "If I saw an angel and a priest, I would bend my knee first to the priest and then to the angel", for to honor the priest is to honor the great High Priest, Jesus Christ, since the priests are "ministers of Christ" (1 Corinthians 4, 1). For this reason one of the first duties of Christians is to find and grasp again the **meaning** and the **mission of the priesthood** in these days of chaos, confusion and materialism, when things are valued only in the proportion they procure material advantages, pleasures and prestige to men.

The ordination impresses a character upon the soul of the priest, and this character is not an official **garb**, but a permanent disposition by which God can say to each priest as to his Son Jesus Christ: "You are a priest forever". Without priests, reminding the world that "Man does not live on bread alone" (Matthew 4, 4), people would become so many **soul-less robots** who would forget their eternal destination.

Peter: "How did you end the fight with your wife after I had left your home yesterday?"

Paul: "She came crawling to me on her hands and knees".

Peter: "Wow! Is that true? What did she say?"

Paul: "Oh, come out from under the bed, you coward!'

NEW CATECHISM

CHAPTER 40

ch 40 Jesus guides souls through His Church

JESUS GUIDES SOULS THROUGH HIS CHURCH

Jesus said of Himself: "I'm the good Shepherd" (John 10, 11). A shepherd must guide and protect his flock. Jesus guides and protects us from going astray in our faith through His Church. Through the Church He warns me of dangers and keeps me on the safe path that leads to heaven.

Jesus gives me also a new life, the life of grace, which makes me God's child, brother or sister of Jesus and the member of His Church. "I have come that they may have life and have it in abundance" (John 10, 10).

The life of grace is something real. It makes me "a new creature", as St. Paul says (Galatians 6, 15). I am a new creature, because through grace I became "a partaker of the divine nature" (2 Peter 1, 4).

Because I am the child of God, I will some day see my Heavenly Father in paradise and be happy with Him forever, if I live as a good child of God on earth by keeping His Commandments.

Through the gift of sanctifying grace the Holy Spirit came into my soul and lives there if I have no mortal sin. "Because you are sons, God sent the Spirit of His Son into your hearts, crying, 'Abba, Father!' You are, then, no longer a slave but a son. And if a son, an heir also through God's grace" (Galatians 4, 6-7).

Nothing can destroy this divine life in me but a mortal sin. This divine life can be increased by good works right to the last moment of my life in this world.

God gave me this wonderful life, because He loves me. Jesus won this life for me by His death on the cross. I must, therefore, preserve this life as my greatest treasure on earth. The Martyrs preferred rather to die than to lose it. I must follow their example.

Today Jesus guides souls and gives them spiritual, divine life through the Church. Jesus gave His Church the power to make laws. The Church makes the laws to tell me what to do, if I wish to please my Heavenly Father. I must keep these laws, because they help me to love God, and to follow the safe path that will take me to heaven.

QUESTIONS

1) Who is now guiding souls to heaven?

The Church, in the name of Christ, is now guiding souls to heaven.

2) What does the life of grace give to you?

The life of grace gives me a share in God's life, makes me His child and a brother or sister of Jesus Christ.

3) How can this divine life in me be lost?

This divine life of grace can be lost only through mortal sin.

SCRIPTURE

See what kind of love the Father has bestowed on us that we should be children not merely in name, but in reality (1 John 3, 1).

Obey your superiors, since they keep watch over your souls, mindful that they will have to render account. It will be to your advantage if they can do this joyfully, and not with deep sighs (Hebrews 13, 17).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always respect the authority of the Pope, my Bishop and my parish priest, because they represent Christ to me.

LITURGICAL PRAYER

Grant peace to Your world, Your Churches, Your Priests and to all Your people (Prayer before the Tribune, at the Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, may all Christians understand the precious gift of the life of grace which You bestow upon them through Your priests, and be grateful to them.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) The ways in which you can increase God's life in your soul today.

2) How can you show your gratitude to your Pastor who gave you the life of grace at baptism?

3) Draw a picture of Jesus the Shepherd.

Declaration on Christian Education

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE DUTIES AND RIGHTS OF PARENTS

Pagan philosopher **Seneca** said:

'Education and discipline mould the character".

St. Augustine (354-430) adds:

"The more parents love their children, the more should they try to set them on the right road".

In the education of the children the mother plays the most important role, as another pagan philosopher, **Aristotle**, said:

"The mother is the better half of the children".

It is so, because she spends more time with the children than the father, and so has more opportunities to educate the children, by teaching them to do good and to avoid evil, by inculcating the Christian maxims in their hearts, forming a great idea of God the Father, exciting love for Jesus Christ, respect for the Church and appreciation of the Sacraments, etc.

The Declaration on Christian Education says:

"Parents who have the primary and inalienable right and duty to educate their children must enjoy true liberty in their choice of schools."

Public authority

"Consequently, the public authority which has the obligation to protect and defend the rights of citizens, must see to it, in its concern, for distributive justice, that public subsidies are paid out in such a way that parents are truly free to choose according

to their conscience the schools they want for their children."

Parents are God's representatives for their children whom they are bound to educate in such a way that they will know their Maker and honor Him in their life. They are also the delegates of Christ's Church, and therefore must help her to train them to be good Christians, because it is through the parents that the Church tries to fulfill the command of her Divine Founder.

"Go and make all nations my disciples!" (Matthew 28, 19).

In teaching religion to their children, parents should not only expound the religious principles, but help their children to acquire a loving awareness of God which will accompany them in their life and thus will constitute the strongest bulwark against going astray from the love and the law of God.

For this reason parents should spare no efforts to teach their children not only to know their faith, but also to love it, otherwise they will not practice it or will not practice it wholeheartedly.

The role of the State

Although the state is bound to help parents and give them financial aid for the education of their children, it has no right to dictate to which school the parents must send their children, because the State and public authority in general are not teachers of religion. Its only right consists in to pass the law of compulsory education, set minimum standards for the education in schools and for teachers and require certain training for its citizens.

MORAL AND RELIGIOUS EDUCATION

While public schools are usually **indifferent** to religion because of the pluralistic society in which they function, because its citizens profess many different religions or no religion at all, the main purpose of the Catholic schools is to help their pupils to become not only good citizens of their country, but also good members of the Church.

The Declaration on Christian Education reads:

"Feeling very keenly the weighty responsibility of diligently caring for the moral and religious education of all her children, the Church must be present with her own special affection and help for the great number who are being trained in schools that are not Catholic." The Church is responsible for the children who do not go to Catholic schools.

The role of clergy and teachers

The Pastors and lay teachers must not neglect those children who for one reason or another do not go to Catholic schools. They must also be given a chance of learning their faith, "especially by the ministry of priests and laymen who give them the doctrine of salvation in a way suited to their age and circumstances and provide spiritual aid in every way the times and conditions allow."

Paul Signeri relates the punishment which awaits the pastors who neglect this duty. In 1248 there was a synod of priests in

France. A priest who was assigned to give a lecture to his fellow priests was worried what to tell them. Then a devil appeared to him and said: "This is what you must tell them: 'I am a devil. God forced me to appear to you. Tell your fellow priests that rectors of hell send a greeting to the rectors of the churches and thank them for the negligence in instructing their flock. Lack of knowledge leads to sin, and sin causes damnation!'" To prove that he was really a devil from hell he stamped a black mark on the face of the lecturer.

The obligation of parents

The Council Fathers express their esteem for those civil authorities which "bearing in mind the pluralism of contemporary society and respecting religious freedom, assist families so that the education of their children can be imparted in all schools according to the individual and religious principles of the families".

When the teaching of religion is protected, the State helps the parents to train good Christians. If they are good Christians, they will also be good citizens, so ultimately the State helps its own welfare when it favors and helps the religious training of its citizens. A man who does not fear God, will not fear to break the laws of the state. Without a respect for the state laws, no community can exist and progress.

---

1) There is so much confusion in today's world. Some people defend their behavior by saying: 'I am following my own conscience'. What does it mean? May a Catholic go against the decisions of the Church authority, because his conscience tells him to do so?

Yes, a man must follow the dictates of his conscience, because his conscience is the ultimate criterion of his behavior, whether it is moral or immoral. The decree of the Vatican II, where the question of Religious Freedom was discussed, says: "In all his activity a man is bound to follow his conscience faithfully, in order that he may come to God, for whom he was created" (N. 3).

Man must follow his conscience even when it is wrongly formed, in case the individual is not aware of it and is not responsible for the malformation of his conscience, because God will judge him according to what he thought when he was performing his actions.

Many people ask anxiously: "How do I know that my conscience is right. When I must decide some moral problem for which no ready answers are available either in the teaching of the Church or in the Bible?"

We must study our faith and the official teaching of the Church to which Christ has entrusted his Gospel. It must explain it to the faithful, and they are bound to accept it when it is infallibly proposed, that is, when a truth is proclaimed as an article of faith either by the Pope alone or by the Council.

A Catholic must also accept the teaching of the Church when it is authoritatively, although not infallibly proposed, unless he is a good theologian and has some solid reasons and arguments which would allow him to disagree with it, but such instances are rather rare.

2) I am a young widow, and I'd like to marry again, because I do not like to remain celibate for the rest of my life. I know two divorced men who would like to marry me. What should I do?

The one thing you should not do is to marry a divorced man, regardless of how you might be emotionally involved with him. The Church does not — at least so far — recognize divorce. As a Catholic you are bound to obey the Church which represents Christ and speaks in his name. Wait, pray and look around, and perhaps you can fish something better than a divorced man.

3) I know a rich neighbor who never helps his poor fellow men. He says that the money is his, because he works hard for it. Are we bound in conscience to help the needy who cannot help themselves?

Alms is one of the best proofs of brotherly love. God generously rewards those who perform such acts of mercy (Tobias 4, 7-12). The Constitution on the Church in the Modern World says: "The right to have a share of earthly goods sufficient for oneself and one's family belongs to everyone. The Fathers and Doctors of the Church held this view, teaching that men are obliged to come to the relief of the poor, and to do so not merely out of their superfluous goods: 'Feed the dying of hunger, because if you have not fed him, you have killed him' ". Describing the Last Judgment Christ says that many people will be condemned for lack of brotherly charity: "Go away from me..., I was hungry and you never gave me food" (Matthew 25, 42). The rich man was condemned to hell for lack of charity toward his suffering fellow man, Lazarus (Luke 16, 19-26).

4) Our Lord said that "the scandals must come, but alas for the one who provides them" (Luke 17, 1). If scandals must come, why should men be punished for them?

Our Lord, knowing how imperfect human nature will remain

even after the redemption, states that scandals will plague the history of the world, for instance, divorces, abortions, pornography, bad movies, corruption, Maffia, social injustice, etc. But such scandals are not a physical necessity, for which men are not responsible. Men will freely and knowingly cause them, wherefore they will be responsible for them.

5) Is it a sin to look at sexy pictures in the magazines, if one has no bad intention?

There is no sin in looking at such pictures, provided one does not do it to excite himself sexually, but just to see what it is all about. A mere curiosity would be just a venial sin. There are, however, some people who are not impressed at all by such pictures, and so there would be no sin for them to look at them.

6) My son wants to be a priest, but he is rather intellectually poorly endowed. His application for the admission to the seminary was rejected. Why is it so?

It is hard to be a priest in these days, even more so than before. A priest is a leader of his parishioners, a moulder of souls, a preacher of the Gospel, etc. He must adapt the teaching of the Bible to modern man and his countless problems to make it relevant.

Of course, he is not required to be a genius, but he must be good at studies, otherwise he will not be able to fulfill his priestly duties, and therefore will feel disillusioned and unhappy in life.

7) Can the American involvement in Asia be ever morally justified?

If Communists left these unfortunate countries of Asia alone and in peace, the involvement would be immoral. Unfortunately Communism does not leave anyone alone, not even its own citizens. Communism is a plague that must infest others, or disappear from the face of the earth. To fight such disease is not immoral. Surrender to such unhealthy forces as Russian Red imperialism would pay the way for Moscow to dominate the whole world and to enslave mankind. Whoever tries to stop the Muscovite scheme of dominating the world is doing a good job. In the light of this the manifestations of the mob in the various countries are infantile actions, that is, the work of those who naively have no idea of what Muscovite communism is.

8) Where does the addition to the "Our Father", 'For yours is the kingdom, the power and the glory forever" come from? Is it a Protestant invention?"

No, these words are not a Protestant invention. St. Basil the Great and St. John Chrysostom always used this ancient explanation. This explanation was used in the Eastern Church long before Protestantism appeared in the world.

MY RETURN FROM ARGENTINA

by M. Schudlo, C.SS.R.

In the middle of January 1970 my missions in Argentina came to an end. The last one was in the cathedral of the Protection of the Blessed Virgin Mary in Buenos Aires. It was summer, and many people were on vacations. Consequently not too many parishioners took part in it. After all, the cathedral parish has only 50 families. The rest of our people lives in the suburbs, and they had their missions during the last year of 1969.

Bishop A. Sapelak asked me to stay in Buenos Aires for an extra month, since he had to go to Chaco and take care of youth colony. I was glad to comply with his wish, because I was grateful to him for inviting me to conduct missions in his diocese which embraces the whole of Argentina. Argentina is a nice and rich country, although not fully economically developed. Political instability is one of the reasons of this instability. Before I left the country, I was told that a new revolution, that is, a military coup was in the offing, but it would not take place till the spring, because everybody was on vacations. The 'prophecy' came true a few months ago, and the president Charles Ongania was really and bloodlessly deposed by some generals, his own collegues.

When I came to Argentina in April 1969, I obtained a tourist visa, valid for three months only. Mistakingly I applied to the ministry of cult for its extension and forgot all about. Seven months later I went to the immigration office to extend my visa for another three months, which would cost me $30.00. Fortunately an official told me not to renew it at all till I was ready to leave the country. "But I am illegally in this country", I retorted. "Well", the official added smilingly, "since you are already four months illegally in this country, you can stay that way for another two months".

"What will I do when the time comes for leaving the country? I may have troubles...", I added. "Do not worry. Come here one week ahead, and we will give you permission to leave the country for $15.00", the official said. And I did exactly as I was told, and there was no trouble whatsoever. No one asked me why I did not renew my visa or object to my illegal staying in Argentina.

During that month I celebrated Masses and preached in the cathedral. On the Epiphany day I went blessing homes in one of the suburbs, visiting 14 families. Three or four of them were not home. The rest were glad that I blessed their homes and were very kind to me. Most of them had nice, clean homes, and they were generous with their donations.

Leaving Argentina for Chile

The day of my departure from Argentina came. It was January 25th., 1970. I was sorry to leave this hospitable country and its

kind people. After eight months of work I got used to their ways and began to like them and their ways which at first seemed 'queer' to me. Well, one can get used to everything, if he has to do it. I had so many pleasant memories of our good people as well as of the Redemptorist Fathers with whom I spent several weeks. The only thing I could never get used to was the Argentine radio programs which were too nationalistic. There were hardly any news from the exterior. These programs were filled with the audiences of the president, the feats of their colonels, parades, military reviews, etc. After a while I got disgusted with all that and stopped listening to their radio news. I tried to get the BBC or the Voice of America News whenever I could or to read the Buenos Aires dailies, such as "La Nacion" or La Prensa", which were wonderful.

Fr. Basil Korol, a Salesian and chancellor of Bishop Sapelak accompanied me to the airport which is situated some 10 m. outside of Buenos Aires. After saying 'good-bye' to the Father, I boarded a Pan-American plane and went to Santiago, the capital of Chile. We flew over the mountains. They were barren. We arrived in Santiago at 9:30 p.m. It was already dark.

I took the bus and went to the city. Next to me was a young couple. I asked them where the monastery of the Redemptorist Fathers was, but they did not know. They lived in another town. The young lady said to me: "Guess who am I?" "A Catholic?" "No!" "A Protestant?" "No", she replied. "Then, who are you?" "I am a Jewess. I married this man and we went to Buenos Aires on our honeymoon". "Where were you married?" I said. "In court, because neither my husband nor I practice our religion", she replied.

The bus stopped in the center of the city. I called a taxi and he drove me to the Redemptorist monastery. We talked about the situation in Chile, and the taxicab said it was no good. The new military government was trying to improve the economic situation of the people, but with no great success.

I rang the bell and a Father opened the door. It was 11:00 p.m., but the Fathers were still up. I had a little snack and some wine and went for a chat with the Fathers. By that time my Spanish was fluent and I had no trouble to converse with them. They were very friendly, and we chatted till 1:00 a.m. They asked me about my missions in Argentina, about the situation of our Church in Ukraine, about Communism, etc. Unfortunately, I am forgetting Spanish, not the reading, but speaking, for there is no chance to use it in Canada. My knowledge of Spanish was very superficial. I had no time to learn it and to practice it in such a way that it would be hard to forget it.

What is Chile?

Santiago is the capital of the country. It has some 3,000,000 population. The whole of Chile amounts to 9,000,000. The country is situated on the western coast of South America, between the

Andes Mountains and the Pacific Ocean. It has mountains and plains. The country is rather poor economically.

The gross of the Chilean population is of Spanish descent. There is also a considerable infusion of the Indian blood. There are also people of German, Irish and English descent. A few hundreds of Ukrainians came to Chile after the World War II, and they formed a nice community in Santiago. They had their own pastor for some 20 years.

Slowly our people started to leave the country for the U.S.A. and Canada. At present there are only some two dozens of Ukrainians who remain in Chile. A Latin rite monk celebrates our Mass for them now and then.

The Indians, called the Incas, ruled the country before the arrival of the Spanish conquerers in 1535. The first national government was formed in 1810. St. Martin and his Argentine troops helped the Chileans to secure their independence in 1818. The Chileans are a warlike people. They are proud of themselves, and even the Argentines agree that they are the best soldiers of South America.

The country is predominently Catholic, but among those who claim to be Catholics there are many who are only baptized, married and sometimes buried from the Church.

A short trip to the summer resort

The next morning four Fathers were going to their summer resort on the Ocean seashore. They asked whether I would like to go with them. The Fathers had to go there to attend their chapter. I agreed, and we left by car. It took us some four hours to get there, although it was only some 100 m. away from Santiago.

The resort is located on a farm of 40 acres. The grass was dry, for there are no rains during the summer months. The coasts of the Pacific Ocean at that part are very steep. Two students asked me to go swimming with them in the Ocean. We had to walk some 15 minutes. The air was hot, but the water was quite cold. It is due to the Humboldt current which keeps the weather fresh even during the summer months. The whole of the country is rather mildly cold, due to this current.

We had a nice lunch with the Fathers and then went to swim. One of the Fathers was leaving for the city of Valparaiso. He drove a station wagon. One of the students and I got into the car and went to Valparaiso. The panorama was very impressive. We drove through the countryside which was hilly and covered by trees. Valparaiso is a tourist center. We have seen hundreds of people on the seashore. A day before the police arrested 70 thieves on that seashore. They come to the city to steal people's wallets.

We took the train in Valparaiso and went to Santiago. The seminarian told me that the Chileans dislike the Argentines for their bragging. We walked from the railroad station to the bus. The center of the city is very modern. The streets are wide and

clean. The seminarian told me that there is much moral corruption in Santiago. The Bishops' conference tried to organize a committee to help the poor victims of corruption, but to no great avail. These victims prefer the easy way of vice to the hard way of working and earning their bread.

Visiting the capital

The next day the seminarian and I went to see the city. We stopped at the stores to compare the prices which are absolutely too high for the people. There is no comparison between what people earn by their labor and the cost of things they need for daily life. Hence the dissatisfaction among the population.

In the afternoon we took an electric train and went to see the famous statue of the Blessed Virgin Mary, built upon a mountain, overlooking the city. You can see the whole capital from the top of this mountain.

Departure for Peru

On January 28, 1970 I took a jet and went to Lima, the capital of Peru. Peru is a country larger than Texas and California combined, with its coastline of 1,400 m. and an extreme width of some 800 m. The jet flew over the mountains Andes which were mostly barren. The day was sunny. I was surprised that the modern airport was almost empty, as was also our plane.

Lima, the capital, is a nice city, with many old suburbs. The Redemptorist Fathers with whom I stayed told that it was safe to walk in the center of the city at night, but not in the suburbs. The capital has some 3,000,000 population. The Indian population is negligeable and still dropping. The capital was founded by the Spanish conquerors in 1535. It is the center of cultural, social and commercial life. The climate of Peru is dry and temperate all year around. It is a semi-tropical climate.

Peru possesses many natural resources, but they are not properly developed. Competition, jealousy and rivalry do not permit any worthwhile cooperation between the various Republics of South America, and this is one of the reasons of their backwardness.

Visit to the famous church of St. Rosa of Lima

Two Redemptorist Fathers met me at the airport and drove me to the monastery which is almost in the center of the city. The Superior took me to the flat roof of the church and showed me the whole city and its main buildings.

The little church which is very close to the Redemptorist monastery, is the church or chapel of St. Rose of Lima (1586-1617), the first American Saint to be canonized. Her life was characterized by penance, work and prayer. She built herself a little hiding-place in the courtyard where she spent long hours in prayer and meditation.

After Rose's death the little house was turned into a chapel. When Rose was young, Christ said to her: "Give me your heart and be my spouse!" The saint was favored with many visions and other mystical gifts. Her death was followed by numerous mi-

racles. Pope Clement X canonized her in 1671 and proclaimed her patroness of South America. The relics of the saint rest in a shrine, located in the little church.

I have also visited the beautiful church of St. Dominic. It is very rich, adorned with many artistic pictures. The cathedral is big, but there is nothing special to mention.

Going to the cathedral, I passed before the palace of the president. The guards had beautiful golden helmets. I asked them whether I could take their picture, and they gladly agreed.

It was a few months after the revolution which installed a general as the president of the republic. The press was very critical of him. I asked the Fathers why. They replied: "Our press is very irresponsible. It slanders people and refuses to apologize even when it is proven wrong".

There are many crooks in the public life of Peru. I asked the Fathers why do people elect such dishonest officials. They replied: "The population elects some thieves who at least do something for the people, because there are others who just steal public good and do nothing for the country".

How To Keep Your Wife Happy

by Madeleine Bingham

He who is really kind
Can never be unhappy;

He who is really wise
Can never be unhappy...

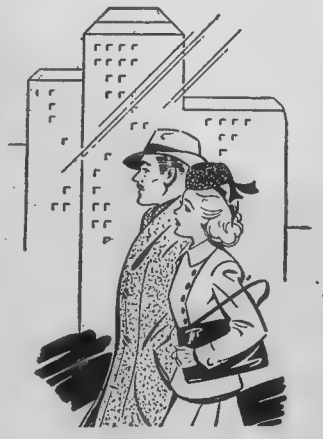

Those two maxims could well be applied to husbands and wives. They could have been written by a saint, but in fact they were written by Confucius.

It is a truism that husbands cannot help being happy themselves if they try to make their wives happy. For happiness is a delicate thing, not to be measured in physical or financial terms. It is the sunlight touching the buds in a spring garden, it is the fire glinting on the tea table, the look of a newly-washed baby, or even the supper waiting on the table for the husband's return.

What do wives need to make them happy? It is not always the modern panaceas of a fatter pay pocket or a better adjusted physical love.

It is the fashion to sneer at the idea of everyone being happy in the station to which it has pleased God to call them. But if the husband is happy in his work, then a wife will be content to know that he is doing the thing he is best fitted for. Maybe he could get more money somewhere else, maybe Mr. Jones over the way has a bigger car, but in being content in his job the husband will find contentment for himself and for his wife.

Working and Waiting

It is in the nature of things that the man goes out to work, and until her children are grown-up, the wife must stay at home. To keep his wife content, it is necessary for the husband to realise that sometimes his wife will be lonely. The fact that his work takes him away from home, or out at nights, is not important and need not lead to disagreements.

* Recently on the radio I heard a talk by the wife of a merchant seaman. Her husband was away from home for weeks at a time, and although she admitted that sometimes it was difficult to get adjusted again to not having a man about the house, her whole attitude was one of simple acceptance.

She was happy that he was doing something that he enjoyed, and he was prepared to realise that his job was hard on his wife. When he was at sea then she was on her own, as a widow would have been, yet with letters and news he kept her in the picture. They were separated but with understanding the husband could make it seem that they were together.

Sometimes a husband may not realise that a wife's irritation with his job which takes him away, and occupies his mind, might make a wife feel shut out. But it is not necessary for her to feel shut out if he takes her into his confidence, consults her about his work problems, and draws her into any social life which may be connected with his job.

It is not necessary for her to understand the intricacies of his job, but most women have a fund of common sense which could be brought to bear on many work problems. A wife likes to be needed in all spheres of life, even a man's work.

For many years my husband worked on a Sunday newspaper—this meant that he did a sixteen hour day on Saturday. He was at the office from ten o'clock in the morning till around two o'clock on Sunday morning. But he realised, and often said so, that for a wife to be left alone on Saturdays was difficult. Saturday is the day when most wives and husbands are asked out—together. It is hard for a young woman always to have to say, "I'm terribly sorry, but do you mind if I come alone because my husband is working".

The fact did not matter, but what did matter was my husband's attitude towards it. He was always sympathetic—he always realised that it could be embarassing. So he constantly said, "Why don't you go to the cinema with X's wife, she is alone, like you, on Saturdays?" Or "Go down to your family for the week end—

I'll come down for lunch on Sunday". A little understanding smooths over even the most difficult or the most trivial of problems.

Helping about the house

I am not personally mad about wives who expect their husbands to do everything from the washing-up to running the washing machine. I don't think it is good for a man's dignity to be **made** to help. But on the other hand, a small helping hand from time to time makes the wheels of the household run smoothly.

There are so many little things a husband can do—taking the children for a walk while the wife gets on with the cooking. Buying a few extra luxuries for the week-end at the green-grocers, or even mending a fuse without moaning and groaning.

A word in time

After some years of marriage many husbands take their wives for granted. They have become an unpaid housekeeper. Someone to be grumbled at if the meal isn't ready, or the children are noisy.

But a word in time—a compliment at the right moment—can save any marriage from monotony. And many a small compliment or a word of appreciation can save a family from shipwreck.

A wife likes to feel that she is always the girl friend her husband married. She knows perfectly well that she is fatter, older, and not so attractive as when he married her. But if a man likes to feel that he is the breadwinner, that without him the family would not survive, in her turn the wife likes to feel that she is the preserver, the lynchpin of the family.

The great thing about praise, whether it is praise of how the children are brought up, praise of how the home is kept clean, or praise of a new hair-do is that it restores self-confidence. We all need someone to tell us that we are appreciated and that the small things which we do around the house have been noted and not taken for granted.

A friend of mine is constantly saying to his wife: "I don't know how you manage to run your job and produce such delicious meals". She is not, in fact, a very good cook, but as a result of his constant compliments, she is getting much better. Each word of praise gives her the feeling that her efforts are not wasted.

Helping with the children

Most wives don't particularly want their husbands to help with all the small chores of nappy changing, feeding babies with sieved food, or pushing the pram in the park. But once the children get to walking age, then the husband is a very necessary part of family life.

It is very difficult for a wife to bring up children on her own. This is the great social evil of unnecessary divorces, and the great sorrow of wives whose husbands have died. The women are literally "on their own" in every sense of the word, and many husbands are inclined to "leave their wives to it".

A wife likes to feel that she can turn to her husband in all the little difficulties of bringing up the children. These days it is particularly necessary that husbands and wives should work as a team in the moral upbringing of their children. It is very hard to keep children on the right path when everyone around them has views which are lax in the extreme.

When the children moan "Why can't I do it—Johnny always does?" Then is the moment that the husband can weigh in, and say that whatever is done in other families, in **his** family that is the way it is going to be.

Boys need men

During the war my husband was away most of the time, and only came home for occasional week-ends. My son did not go to school because we were constantly moving-about, and consequently when he got to about six-and-a-half, I found it very difficult to control him. When the war was over and the family were together again, the difference in the balance was very marked. Boys once they get to six or seven tend to regard women as inferior beings, and perhaps with natural male conceit they feel that they should not be in a subordinate position to a woman.

This is not to say that the father must be expected to join in every petty dispute between the mother and the children, but in the larger issues he must be there as a task force which can bring up the heavy guns, and bring some common sense to the everyday business of living.

Girls need their fathers

I found, by experience, that when girls need their fathers most is about the age of seventeen or eighteen. These days a girl is completely grown up at this age (or she thinks she is), and as with boys, it may be difficult for a mother to control a girl from sixteen onwards.

It is then that the advice and support of the husband for the wife are especially useful. While a mother's advice to a girl might be taken as being based on jealousy, or perhaps a desire to spoil the fun, a father is in a totally different position.

I remember, when my own daughter was growing up, one night she stayed out very late, and I was upset and worried because she had not told me where she was going, and I did not know who she had gone out with.

At this point my husband could see that I was in a panic and he took over. He went to his typewriter (he happens to be a writer of crime stories) and sat down and typed a long-cross examination between a police inspector and a father who had lost his daughter. It was full of awkward questions: "Do you mean to tell me, sir, you don't know who your daughter went out with?" and "I suppose you know the address where the party was given?" or "Perhaps she left a telephone number?"

To all of the awkward questions the father in the interview had to reply "No".

When my husband had finished, he went down to the sitting room, and waited for our daughter to come home. Her escort came in with her, and then her father made her read the long document out loud. He had made his point. He had demonstrated the folly of her rash way of going out without leaving an address. Admittedly she never saw her young acquaintance again, but on the other hand, she never subjected us to such anxiety again.

To my mind this was a perfect piece of help for me. Had I gone down and subjected my daughter to all my fears and anxieties, she would probably not have listened. But the big, yet quiet, guns of her father, not only made her think, but they brought the incident to a happy and sensible conclusion.

Sons and fathers

A son has a natural admiration for his father and once he starts to grow up, then it is right that the father should take over from the mother, in the training of sons. There is nothing which gives a mother so much happiness than to see that her son is a real friend to the father. This should give her great happiness. If the wife should make sure that the sons have respect for their father, then in his turn, the father should make sure that his sons respect and admire their mother.

A man should never let his sons treat their mother as a servant. It so very often happens in families that the mother is taken for granted and "used" by the children. This is something which the husband can counteract.

A word of comfort from the husband to the wife when she is busy. A word of reproof to the children if they refuse to help their mother, all these little supports are ways of bringing happiness to the wife.

Naturally the "tone" of the family is probably set by the mother, but very often the "manners" of the family are governed by the behaviour of the father. If he is rude, off-hand, and unkind to his wife, then the children will take their behaviour pattern from him as the head of the family.

Example is the most potent force in the family pattern. It is in this sphere that the father is the trend-setter. The pattern he sets of good temper, consideration for his wife, and guidance for children, especially the sons, will be carried on into their marriages.

A husband is sowing seeds of happiness not only for his wife, but for his sons' wives. If unhappiness is catching so is happiness

Some time ago there was a series on the radio in which different people paid tribute to their unbringing, and to the good habits which they learned from their fathers.

This is not to say that the mother is not of the greatest importance in the family, but as the flowers need the sun to open and flourish, so a wife needs the understanding of her husband in the upbringing of her sons in order to keep the family on an even keel.

Highdays and holidays

Most people these days manage to afford some sort of holiday, and it is on holiday that a husband has a chance to see that his wife has a real change.

The life of the average wife is not particularly exciting, and even if a caravan or furnished house holiday necessitates the wife continuing to cook, a husband can see that at least he makes sure that she cooks very simple meals, and when the weather is fine, that they take a picnic out into the country, or on to the shore. A visit to the supermarket and the producing of a basket full of ready-cooked food, is a nice surprise for a wife. A meal out occasionally, and the realisation that even a plate of sausage and mash which you haven't cooked yourself is a bonus.

It is on holiday that husbands can get to know their children bet'er. Everyone is relaxed, the everyday chores are forgotten, and then walking swimming, and exploring, a husband can take the children off his wife's hands, and let her sit in the sun and read a book, or even do nothing except try to acquire a nice coat of sun tan.

Not in front of the children

Obviously every husband and every wife have their difficulties and their tiffs. It is frightening for small children to see the father shouting at his wife, and even if he does feel impatient and maddened by some piece of stupidity, he should try to keep his temper until the children are in bed. Sometimes this is difficult to do, but wrangling and bickering are catching. Bad temper is something which, like a stone thrown into a pond, does not end with the first splash. The ripples go on and on, and the bitter after taste is left, not only in the mouth of the wife, but in the memory of the children.

Presents and treats.

Many husbands keep their charm and their good manners for people outside the family. At work they can be amusing good fellows with a chatty word or a joke for all the world, but once they get home then all they think about is eating up their tea, and watching telly.

But once the children have grown up, and it is possible for the parents to go out together, a wife might like an occasional treat —a walk in the park, a cup of coffee at a cafe, or a visit to the cinema.

Looking at "Panorama" is something which a wife can do on her own. Once her husband comes home from work she wants a little friendly conversation. She may want to tell him about the small things which have happened to her during the day. Even if these trivialities may be boring to the man, he can listen politely as if he was listening to his boss. Good manners are not to be left on the garden gate, they can be brought home, and used, for they are the oil of married life which makes the everyday

wheels go round.

Even in families where money is tight, there is always an opportunity for a man to bring his wife the occasional present. Many men always seem to have the price of a pint of beer, or a packet of cigarettes, but buying a bunch of flowers or a packet of sweets "for the wife" is an extravagance.

Remembering

The old joke about a man forgetting his wife's birthday, or their wedding anniversary, is something which often happens in real life. Most men aren't very good at remembering anniversaries, but they can always be reminded. Personally I always remind my husband of our wedding anniversary, not because I expect him to bring me a bunch of flowers (or a plant), which he usually does, but because I know he would be upset if he had forgotten it. It's far better for a wife to give her husband a little jolt of memory about her birthday, than to go about sulking because he has forgotten to say "Happy Birthday".

And it gives him a chance to remind the children, and perhaps give them the money to buy their mother some flowers or a little present.

Keeping happy

Happiness is not something which a woman can measure, but it is something which a man can give her because it is compounded of small things which anyone can do.

Happiness begins again every day. Each day is a new start. In marriage "one moment of patience may ward off great disaster, one moment of impatience may ruin a whole life". The happiness of marriage, like a jig-saw puzzle, is put together slowly, piece by piece, and in the end the picture is there.

(Novena)

DIPLOMATIC TANTRUMS

Sometimes it is possible for a wife to attain some momentary or temporary purpose by the use of tears, tantrums or nagging, but by such expedients she always loses far more than she gains. If in the midst of a conference or discussion about some minor or major domestic issue the wife breaks into bitter weeping, because it appears that she is not going to get her way, the couple will soon be unable to discuss anything together and the teamwork of married life will be ended. If a wife is subject to tantrums, that is, fits of hysterical self-pity and wild accusation against her husband, she will eventually build up walls between herself and him that nothing will be able to break down. But even worse in its effect than momentary outbreaks will be the habit of nagging, that is, of whining and grumbling about the same pet peeves and grievances day after day. It is from nagging wives that men are most seriously tempted to seek escape and freedom.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1970
OCTOBER

REDEEMERS

Чудотворний образ Пресвятої Богородиці в Чернівцях

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 10
Volume XLII, No. 10

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Цар 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Христос оснував Свою Церкву як монархічну інституцію ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Чому зло панує в світі? 9
Став віруючим 11
Син Божий стався чоловіком ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? 14
Мадонна ..... о. Б. Курилас, ЧНІ. 17
Новий Катехизм 18
Мій побут в Перу ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 20
Пророк Ілля — приклад для зневірених християн 23
Страждання Пресвятої Богородиці 25
Послання з висоти небес ..... о. Роман Ганас 26
Благословення Нового Хреста-Пам'ятника ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 29

The Blessing of a New Cross ..... M. Schudlo, C.SS.R. 33
The Kingdom of Christ 37
Do You Know How To Love? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 40
The Myth of "Education" 43
It Is Time to Seek the Lord ..... M. Schudlo, C.SS.R. 44
As I Walk ..... Marie Young 47
New Catechism 48
Biography of Archbishop Welychkowskyj in the Ukraine 50
I'd Like to Know 51
My Visit to Peru ..... M. Schudlo, C.SS.R. 54
The Role of the Priest 57
The Rights and Wrongs of Kissing ..... F. Fletcher, M.S.C. 60

Second Class Mail Registration No. 1579

ХРИСТОС ЦАР

Христос отак відповів Пилатові, як він під час несправедливої розправи спитався Його: "Чи Ти цар юдейський?" (Іван 18, 33): "Моє царство не з цього світу... Я на те народився і прийшов у світ, щоб свідчити про правду, і хто любить правду, той слухає Мого голосу" (Іван 18, 37).

Христове ж Царство в душах людей полягає в участвуванні в Божім житті. Це ж Боже життя це святна ласка, яка чинить людей "учасниками Божої природи", каже Св. Петро (2 Петро 1, 4). Це Боже життя називається надприродним життям душі, бо воно перевищає всі її природні здатності і вводить її в життя самої Пресвятої Трійці.

Христос Цар Своїми Страстями і смертю на хресті вислужив людям це божеське життя, відпокутувавши їхні гріхи, бо по словам Св. Івана "Він—примирення за наші гріхи" (І Іван 4, 10). Христос же царює в душі, як вона намагається уникати зло і чинити добро. Цей сам Іван додає: "Любий, наслідуй не зло, а

добро. Хто чинить добро, той від Бога. Хтож чинить зло, той не бачив Бога!" (3 Іван 11).

Надприродне життя душі це більше чудо ніж воскресення померлих, бо воно воскрешає до надприродного життя бідного грішника, який був помер духовно. Отож ласка це вже є вічне життя, що в нас розпочалося. Христос каже: **Царство Боже не прийде помітно** (Лук. 18. 20). Фарисеї спитались Христа, коли прийде Боже Царство. Під Божим царством вони розуміли відновку жидівського царства та держави. До цього потрібно було прогнати займанців римлян із Палестини. Римляни не були б вступилися добровільно. Треба було б битися з ними. Бряскіт зброї був би позначував повстання нового ізраїльського царства. Христос збив фальшиве переконання, що жиди мали про Його Царство, заявляючи: **Не скажуть: Ось тут—або—там, бо Боже Царство всередині вас** (Лука 18, 21).

Це Боже Царство невидне для людського ока, бо воно сховане немов те зерно гірчиці, яке має розростися в величне дерево, або як те дріжджа, що надає зросту тісту, бо вічна слава це тільки розвій освятної ласки. Св. Тома Аквінський каже: "Ласка це ніщо інше тільки започаткування вічної слави в нашій душі. "Тут ми любимо та віримо в Бога. В небі ж будемо Його любити, бо зобачимо Його лицем до лиця" (I Іван 3, 2).

Христос Цар часто відвідує душі, які люблять Його. Він приходить до них на молитві, в Пресв. Евхаристії, в Божім слові, в хворобах і смерті. Любляча душа завжди приймає Його, бо знає, що Бога треба любити так посеред радощів, як і смутків. Духовне життя загартовується та скріпляється в душах не серед розкошів і забав, але серед страждань, молитви, любови, терпеливости та саможертви. Христос накреслив слухачам, на яких підвалинах треба в душах будувати Боже Царство. Він це вчинив у нагірній проповіді, говорячи про блаженства:

Блаженні убогі, бо ваше Царство Боже.
Блаженні голодні тепер, бо будете насичені.
Блаженні засмучені тепер, бо будете потішені.
Блаженні будете ви, коли люди зненавидять вас... і ганьбитимуть і знеславлять як зле ваше ім'я ради Сина Людського.

Радійте тоді й веселіться, бо ваша заплата велика на небі" (Лука 6, 20-23).

Христос змалював, хто годен стати підвладним Його Царства, і на чім спочиває Боже Царство в душі. Ті, що страждають, не ганяються за скарбами цього світу, не кленуть тих, що проклинають їх, не мстяться на тих, що їх скривдили, ті душі годні заложити в своїм серці Христове Царство, яке по смерті розвинеться в вічне царство слави та блаженства.

Зате не зможе збудувати в собі Божого Царства той, хто погруз у землі та її зникомих добрах. Спаситель грозить тим, що ставлять тіло понад душу, землю понад небо, себе понад Бога:

Горе вам багатим, бо маєте свою потіху!
Горе вам ситим, бо зазнаєте голоду!
Горе вам, що тепер тішитеся, бо будете сумувати і плакати.

Горе вам, як всі люди добре говоритимуть про вас, бо так само чинили фальшивим пророкам їх батьки (Лука 6, 24-26).

Люди, які затратили або ніколи не мали християнського світогляду, не розуміють цих засад. Вони не розуміють, що людина, духова істота, не може задовольнятися в житті самим хлібом, цебто матеріяльними вигодами, багатствами, розкошами та почестями. Людина має безсмертну душу наділену розумом і волею, тому вона перевищає всі матеріяльні та фізичні сили природи.

Людське серце рветься до Бога, бажає пізнати правду, проживати в мирі, розкошуватися справедливістю, яка має рядити громадянством. Бога ж не можливо осягнути, коли людина погрузне в земських добрах і забуде про душу. Працю над власним удосконаленням треба зачинати з Богом. Людина мусить гравітувати до Бога в своїх гадках, словах і ділах, бо Бог це остання ціль всього сотворення.

Подаючи людству Христа, втіленого Бога, Бог Отець показав людям, куди мають звертатися людські серця, що прагнуть правди, щастя та миру. **Це Мій Син улюблений,—слухайте Його!** (Лука 9, 35). Тільки тоді зійде на душі, родини та народи обіцяний ангелами мир: **Слава Богу на небі, і на землі мир, у людях Боже вподобання** (Лука 2, 14). Тільки тоді душа буде почуватися спокійна, щаслива та певна себе, як у ній проживатиме Христос Цар, князь миру та спокою. **Прийдіть до Мене всі струджені і перетяжені, й Я успокою вас** (Матей 11, 28).

Тільки ті, що закріплені в Христі, не хитаються між добром і злом, як це надто часто бачимо в світі, де не рідко добрі зле поступають, кривдять свого ближнього, провиняються супроти родини, а лихі поводяться часом ліпше ніж добрі. Хто цьому винен? Не раз можна почути скаргу: "Всьому винні обставини! Якщо б обставини були кращі, то він не був би такий лихий!". Чи доконче так воно мусить бути?. Ні, бо апостол Юда мав найкращі обставини і жив у товаристві Божого Сина, а все таки був злодієм, лицеміром і згинув соромною смертю! Тільки з Христом Царем у серці мир може царити в людській душі. Без Христа нема дійсного спокою, а тільки замішання, неспокій і чорна безнадія.

ЩО ТРЕБА РОБИТИ, ЩОБ ДОВГО ЖИТИ?

Менше витрачуй гроша ніж заробляєш.

Не мішайся до чужих справ, коли не прохають тебе.

Май лад і порядок у щоденній праці, то багато дечого зробиш і не будеш перемучений.

Знай себе. Не бажай того, чого не годен мати, і задовольняйся тим, що маєш.

Не говори і не роби нічого, заки не подумаєш, які з цього будуть наслідки.

Не забувай, що все минається, і тільки Бог, вічність і твоя душа ніколи не минуться.

—МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ БОГОСЛОВИ І ПРОПОВІДНИКИ БОЖОГО СЛОВА В СВОЄМУ НАВЧАННІ И ПРОПОВІДУВАННІ ВІРНО ТРИМАЮТЬСЯ УЧИТЕЛЬСЬКОГО УРЯДУ ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на жовтень, благословлене Святішим Отцем)

Першим обов'язком як священиків так і богословів є голосити всім Боже слово. В цей спосіб священики є співробітниками єпископів і учительського уряду Церкви. Без сумніву це проповідування евангелії мусить пристосуватися до потреб і ментальности слухачів. Однак, ніколи не можна змінювати об'явленого Божого слова, щоб, мовляв, люди легше й охотніше сприймали. II Ватиканський Собор у своєму декреті "Про служіння і життя пресвітерів" каже: "Тому пресвітері мають обов'язок розділювати всім евангельську правду, якою самі тішаться в Господі. Отож мавши почесну поведінку між народами, приводять їх до прославлювання Бога; чи відвертою проповіддю звіщають невіруючим таїнство Христа; чи то подають християнський катехизм або пояснюють науку Церкви; а чи й стараються розглядати в світлі Христовому питання свого часу, повинні вони викладати не свою мудрість, але Боже слово та настійливо накликати всіх до покаяння і святости" (ч. 4).

Проповідники оже, коли говорять до когонебудь, мають обов'язок завжди голосити своїм слухачам евангельські правди, щоб вони в них вірили та через те спаслися. Амвон не є місцем, щоб поширювати богословські дискусії, спірні питання, або критикувати правний авторитет Церкви. Проповідальниця не є також на це, щоб пояснювати евангелію після сумнівних екзегезних норм, або пропонувати зміни в устрою Церкви. Такі проповіді можуть принести вірним безмежні шкоди, і як досвід повчає, дійсно вже спричинили багато зла. Проповідники повинні добре тямити це, що подавляюча більшість їх слухачів це люди в справах релігії дуже прості й ограничені. Вони потребують звичайних, ясних наук. Це є якраз обов'язком проповідників подавати їм такі поучення.

Подібний обов'язок спочиває на богословах. Їх завданням є боронити правду, зокрема об'явлену правду, її пояснювати і провадити людей до повного й глибокого розуміння значення цих правд. Папа Павло VI часто настоює на цю головну задачу богословів і упоминає їх, щоб задовго не барилися на нових теоріях і поглядах.

Коли вони наближаються до нових шляхів думання, вони повинні бути дуже розсудні, бо в противнім разі вони віддалюються від християнської традиції і будуть лучити об'явлення з філософічними поглядами, які радше розкладають, чим пояснюють депозит віри. Якщо вони будуть провадити такі дискусійні бесіди перед слухачами з малим релігійним обученням, то це викличе в тих слухачах сумнів щодо віри, а навіть може зовсім її знищити, замість скріпити.

Одначе вони мусять зближитися до нових питань зі стійністю, непохитністю і давати нові та глибші відповіді на ті сумніви, що турбують теперішні часи. Проте щонебудь вони починають, то завжди повинні пам'ятати на те, що вони голосять об'явлені правди. Це вимагає від них, щоб вони були тісно злучені з учительським урядом Церкви. Вони не становлять учительського уряду Церкви, але навчають людей, служачи цьому учительському урядові Церкви та дістають від нього об'явлене Боже Слово. Божий народ буде тішитися такими учителями, якщо вони будуть спосібні подавати їм цінну потрібну поміч, щоб ліпше пізнавати Боже слово та в нім утверджуватися. Через те богослови мають велику відповідальність щодо навчання віри та учительського уряду Церкви. Вони мають обов'язок не тільки набувати для себе конечне знання, але також звертати увагу на ті правди й питання, що сьогодні непокоять людей і на які людство так дуже потребує мати певні, ясні відповіді.

Дуже важливе є наміреня Апостольства Молитви на цей місяць! Сердечно благаймо Христа Чоловіколюбця, щоб за молитвами Пресвятої Богородиці, післав особливіші ласки Святого Духа для проповідників і богословів, щоб вони в голошенні Божого слова завжди вірно трималися учительського уряду Церкви.

МІСІЙНЕ НАМІРЕННЯ: Поширювати поміж молоддю свідомість і любов до місійного апостольства.

ЛИСТОПАД. Загальне намірення: За осиротілі й залишені діти.

МІСІЙНЕ НАМІРЕННЯ: Продовжувати розвиток апостольства мирян в Індії.

Ми ж усі немов дзеркало відкритим обличчям віддзеркалюємо Господню славу і переображуємося в Його образ, від слави в славу, згідно з дїянням Святого Духа (2 Коринтяни: 3, 18).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Христос оснував Свою Церкву як монархічну інституцію

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Монархічний уряд сьогодні не є в моді, тому треба належно розуміти значення слова "монархічний уряд у Церкві". Цей вислів не означає, що Христова Церква це монархія і що Папа є монархом, який панує над вірними. В Христовій Церкві нема володарів, але тільки люди, які мають деякі уряди. Ці ж уряди не є призначені для панування над християнами, але для послуги тим, що вірять у Христову Євангелію. Христос сильно скартав честолюбних Апостолів, як вони сперечалися між собою, хто з них буде перший у Христовім Царстві, що його уявляли собі як земську державу, де Христос мав засісти на троні, на подобу земських володарів: "Хто хоче бути перший, нехай буде останнім з усіх і слугою всіх" (Марко 9, 35).

На жаль церковні провідники не завжди пам'ятали про це напімнення Спасителя. З бігом часу вони сильно вподібнилися до світських володарів і князів. Це діялося головно в середньовіччі. Тоді **епископи** стали зватися **князями** Церкви, **ексцеленціями,** і згодом появилися кардинали, що звалися **еміненціями**... Папи ж підписувалися прізвищем "Слуга Божих слуг", але в практиці тяжко було звичайним людям бачити слуг у пишно повбираних епископах і в Папі, як його неначе візантійського царя носили на носилці.

Все те поволі зміняється, особливо після другого ватиканського Собору, де Церква намагається вподібнитися назовні до вірних. Деякі епископи покинули свої палати і перейшли мешкати до звичайних домів. Інші заборонили своїм вірним звати їх **ексцеленціями,** і звеліли кликати себе "Отче-Епископе". Це вповні згоджується з навчанням другого ватиканського Собору, який видав **декрет** про душпастирський уряд епископів. В цім **декреті** читаємо: "Єпископи, що провадять інших до досконалости,... повинні пам'ятати, що вони зобов'язані давати приклад святости через братню любов, покору і простоту життя" (Ч. 15).

Треба зазначити, що монархічний устрій Церкви має трохи інше значення, як це буває зо світськими монархіями.

Христова Церква має монархічний устрій

Під монархічним урядом Церкви розуміємо устрій, в якім один найвищий Голова відповідає за лад і працю в Христовій Церкві. Заходить питання, чи Христос настановив котрогось Апостола як **Голову** і провідника **Апостольської Колегії,** а тепер **збору Єпископів,** якого всі мають слухати або який має всіма проводити, **послуговуючи** їм, а **не пануючи над ними** і їх вірою.

Протестанти відкидають твердження, що Христос установив

взагалі якусь ерархію в Церкві, за винятком англіканців, що мають ерархію в своїй Церкві.

Православні твердять, що всі епископи є рівні між собою, а тільки різняться почесними титулами, от як митрополит, архиєпископ..., Панґіотіс **Трембеляс,** грецький богослов, пише: "Тільки римський епископ хоче мати найвищу і світову владу над цілою Церквою і то не тільки в справах віри і моралі, але й у карності і заряді Церквою". **(Догматика православної католицької Церкви,** 2 том, стор. 423). Вони заявляють, що Христос не дав Св. Петрові ніякого примату і влади над іншими Апостолами і цілою Церквою.

Католики вірять, що Христос настановив одного з Апостолів, цебто Св. Петра найвищим провідником Своєї Церкви, цебто подав йому примат у Церкві і керівництво над цілою Церквою, так вірними як епископами.

Воно ясне, що світова громада, цебто Христова Церква, якою рядять епископи, що управляють частинами Церкви цебто **епархіями** під проводом Папи, потребує якогось найвищого проводу, бо куди епископи звернуться, як між ними настане незгода або розбіжність думок?

Ось тому католики твердять, що Христос вчинив Свою Церкву монархічною з одним найвищим проводом. Цей монархічний устрій не означає **тоталітаризму** ані **тиранії** ані **диктатури,** хоч инколи й таке траплялося в Церкві, бо Папа не є **абсолютним монархом,** а тільки найвищим провідником Церкви в імені Христа, який не прийшов, щоб "йому служили, але щоб служити і віддати Своє життя як викуп за багатьох" (Матей 20, 28).

Папа не є і не може бути абсолютним монархом, бо його влада обмежена вже самим устроєм Церкви з волі Христа, от хоча б Папа не має права скасувати епископату і наставити своїх урядовців на місце епископів.

Які ж докази маємо на те, що Христос лишив Своїй Церкві **монархічний устрій?** Ось **вони:**

І. Примат Св. Петра

Наші православні брати не признають, що Христос надав Св. Петрові **примат** влади й юрисдикції над цілою Церквою і всіма апостолами: Вони признають, що Петро мав якийсь **примат почести,** бо він проводив виборами Св. Матія (Дії 1, 15-26) на місце відпавшого Юди, каже Трембеляс (Згаданий твір, 2 том, 426 стор.).

Христос подав Св. Петрові не тільки **примат почести,** але й так само **примат юрисдикції,** цебто владу навчати, рядити і освячувати цілу Церкву. (Це **догма** віри з першого ватиканського Собору 1870).

Конституція другого ватиканського Собору про Церкву каже: "Силою свого уряду, цебто як заступник Христа і Пастир цілої Церкви Римський Архиєрей має **повну, найвищу і загальну владу** над цілою Церквою. Він може завжди свобідно користуватися нею" (Ч. 22).

Христос обіцяв Петрові першенство-примат

Христос обіцяв побудувати Церкву на Петрі: "Ти—Петро (скеля) і на цій скелі Я побудую Свою Церкву" (Матей 16, 18).

Наші **православні** брати заперечують, що цими словами Христос бажав будувати Церкву на самім Петрі, але й заразом твердять, що кожний добрий християнин це скеля, на якій побудована Христова Церква" (Трембеляс, Згад. твір, 2 том, 425 стор.).

Ми ж кажемо, що Петро не міг бути скелею Церкви, якщо б він не мав **найвищої влади** навчати і керувати цілою Церквою. Наше твердження потверджується так само дальшою обітницею Христа: "Дам тобі ключі від Небесного Царства. Що зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі" (Матей 16, 19).

Ця **найвища** юрисдикція над цілою Церквою це **дійсний примат,** бо Христос дав її самому Петрові, а не всім Апостолам разом. Потім Він подав таку саму владу й іншим Апостолам (Матей 18, 18), але напевно не відобрав від Петра того, що був передніше обіцяв йому. Проте самому тільки Петрові обіцяв **ключі** від Небесного Царства.

По Своїм воскресенні Христос подав Петрові ту вселенську владу, що був обіцяв йому перед смертю: "Паси Мої вівці. Паси Мої ягнята!" (Іван 21, 15-16).

Слово **"пасти"** в грецькій мові означає владу. Коли Христос говорить про **духовні вівці,** то Він включає в них усіх людей, що приймуть Його Євангелію, цебто цілу вселенську Церкву.

Східні Отці подають доказ, що Петро був **найвищим** Головою Христової Церкви. Св. **Василій Великий** (329-379), каже: "Христос поставив по Собі Петра пастирем Своєї Церкви, бо каже: 'Паси Мої вівці'!".

Св. Іван Золотоустий (347-407) каже: "Петро—вибранець із Апостолів, уста учнів, голова їх собору. Тому Христос поручає йому дбати про братів".

Дальше **Іван Золотоустий** додає: "Якщо хтось спитається, чому Яків дістав єрусалимський престіл, то я відповім, що Христос поставив Петра не для цього міста (Єрусалиму), але для вселенної".

Св. Єфрем Сирійський (305-373), учитель Східньої Церкви, каже: "Щасливим прославлятиму тебе, Симоне, бо маєш ключі... О блаженне стадо, що повірене твоєму піклуванню... О, блаженний, ти, що отримав уряд **Голови** й Уст у зборі своїх братів, що складається з Господніх учнів і дітей".

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Поганий на вроду, та гарний на вдачу.
Не все те правда, що на весіллі співають.
Нема кращого друга, як вірна супруга.
Від сердитої жінки постаріеш, а від доброї помолодієш.
Жінка не черевик — з ноги не зкинеш.
У дитини заболить пальчик, а в матері серце.

Чому зло панує в світі?

Існування зла в світі завжди мучило людину, відколи вона зачала думати і ставляти собі питання, чому зло існує в світі. Св. Тома Аквінський і його послідовники твердили, що зло це не є щось позитивне, яке існує саме в собі, але щось негативне, цебто позбавлення добра, от хоча б хвороба це позбавлення чи ослаблення здоров'я. Так вони доказували, що Бог не є безпосередньою причиною зла. Це вияснення має поважний брак, бо воно виглядає, що Бог має на меті **подвійний** наслідок, добрий і злий. Він доброго бажає, а на лихий тільки дозволяє. Страждання людей походять із того, що вони є духово матеріяльними істотами, в яких є родження і смерть, сила і знищення. Хоч це правда, але чому тоді в світі трапляються такі катастрофи, які нічого не спричиняють хіба саме знищення? **Св. Августин** додає, що Бог не дозволяв би на зло, якщо б у своїй мудрості не міг витягнути з нього якогось добра. На його думку, воно краще витягати добро зо зла ніж узагалі не дозволяти на існування зла.

Противники цього погляду відповідають: "Якщо Бог міг створити світ без зла, то чому Він не створив його? Якщо сама природа світу вимагає будови і знищення, життя і смерти, то чи Бог міг би був створити світ, в якім було б **менше** зла, катастроф, в якім люди не вмирали б від землетрусів, повеней, а діти від хвороб?

Дехто відповідає, що Бог, бувши вільним, не є **не зобов'язаний** вибирати найкращого світу між усіма можливими світами, що Він міг був створити. Отак він вибрав менше добрий, в якім є місце на зло і страждання. Воно тяжко нам зрозуміти, чому треба вибирати **менше** добро, коли такий вибір спричиняє нужду і страждання мільйонам людей, що є Божими дітьми. Інше клясичне вияснення страждання це твердження, що людина не могла б зазнавати приємностей, коли б не було болю. Проте можна спитатися, чому ці болі часом такі незносні? Ще інше вияснення приписує страждання **первородному** гріхові. Це клясичне і найбільше поширене вияснення зла і страждань у світі, але воно робить враження, що Бог є мстивим Творцем, бо як можна карати все людство за прогріх їх давнього і невідомого їм предка і так довго карати, бо страждання будуть існувати аж до кінця світу. Деякі богослови кажуть, що страждання це Божий лік для людей. Якщо б воно так було, то чому тоді люди беруть пігулки на ліки і намагаються позбутися хвороб? Лікарська штука тоді нищила б лікувальну силу страждань, які Бог посилає людям.

Дехто каже, що страждання добре для людей, бо очищує їх і скріпляє їх **характер**. Що ж тоді треба думати про людей, що позбавлені розуму або пробувають у комі. Кому це помагає? Скільки людей заломлюється в стражданнях, і тому з ліпших стають гіршими. Коли страждання має злий наслідок у людях чи позірно не має ніякого наслідку, то ці богослови твердять, що це "тайна" Божого провидіння.

Дехто каже, що Бог нагородить на **другім** світі тих, що страждають на землі. Це так само незадовільне вияснення, бо тоді Бог був би Творцем, що виставляє дивні з'явища, в яких актори ламають собі руки і ноги і по відограні цього представлення дивного, він направляє їх поломані руки і ноги.

Дехто каже, що природні катастрофи, от хоча б землетруси, повені, вибухи вулканів, гураґани це **Божі пригадки**, що Бог є Паном світу і що люди залежні від Нього. На жаль згадані катастрофи багатьох людей відвертають від Нього, а не до Нього, бо тисячі людей гине в цих нещастях, навіть не думаючи про Бога. Зрештою чи Бог не має інших засобів, от хоча б чуд або об'явлень, щоб пригадати людям, що Він їхній Творець?

Нове насвітлення існування зла і страждань

Нове насвітлення цієї проблеми не погоджується з традиційним. Йдучи за французьким мислителем **Тейгардом де Шарден,** вони твердять, що наш всесвіт ще далі розвивається і змагає до досконалости й одности. В змаганні до одности мусить бути місце на зло. Отож зло це знак, що він ще не осягнув своєї досконалости в еволюції.

Як Бог створив матеріяльний світ, то Він мусів його створити таким, який він є, каже Тейгард, бо матерія мусить розвиватися своїм власним ходом, тому Бог не міг створити досконалої матерії як не може створити **квадратового** кола чи **безрозумної** людини. Бог не міг створити досконалого, вповні розвиненого світу в одній хвилині, бо це була б противорічність із природою матерії. Отак зло це наслідок частинної дезорганізації, що бачимо в нашім еволюційнім світі. Якщо б Бог хотів усунути цю недосконалість з матерії, то Він знищив би її природу.

Якщо зло, фізичне і матеріяльне, це частина розвою нашого світу, то в нім мусить бути місце на прикрі припадки, хвороби, гураґани, тощо.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Не жалуй часу, щоб добре передумати, заки зачнеш важну справу, то й не будеш потім жалувати.

Не жалуй часу на читання добрих книжок, бо добра книжка це найкращий приятель, який навчить тебе багато дечого мудрого і корисного.

Не жалуй часу, щоб помогти ближньому в потребі, бо це практичний вияв любови до Бога і ближнього, що є підвалиною всіх Божих заповідей.

Не жалуй прощати ближньому і виправдувати його помилки, бо це знак великих людей.

Став віруючим

Послухаймо оповідання одного, з-поміж стільки в світі живучих блудних синів.

Коло вісімнадцятого року мого життя померли мені батько й мати. Тратячи їх, я стратив все. Ще не проминув рік від смерти родичів, а я вже потоптав віру, невинність серця і кинувся у вир життя. Розуміється, наперед йдуть злі обичаї й опісля утрата віри. Така то несталість нашої природи.

Відтепер я став безбожним матеріялістом, вільнодумним "лібералом". Проваджений диявольською намовою я впроваджував в життя мої злі переконання. Я, син родини, що дала державі лиш католицьких мужів, які засідали в сенаторських урядах. Були й такі, що занимали вищі становища в житті духовнім. Я, син тої самої родини, дійшов до того, що ані на Різдво Христове, ані на Великдень до церкви не ходив. Що більше? Я уникав всякої можливої спосібности, щоб вступити до неї. Відтепер ніхто не затягнув би мене до неї. Моє поступування усправедливляв в парафії й околиці моїми безбожними переконаннями, з якими я не вагався виступати.

Старенький священик, з котрого рук я прийняв перше Святе Причастя, видно, щоб пригадати мені обов'язок щодо душі, написав до мене листа з запитом, чи заховати надальше в церкві лавку, що її віддавна занимала моя родина. Я не хотів відписувати, і навіть перестав поздоровляти його при стрічі. В цей спосіб прожив я дванадцять літ, що тепер навіть ціною смерти бажав би вимазати з книги мого життя.

До якого ступеня засліплення я дійшов, можна пізнати зо слідуючого діла. Одного Великодня, змучений відгомоном церковних дзвонів, що радісно голосили своїм звуком "Христос воскрес", знетерпеливлений видом народу, що товпився по дорогих, які вели до церкви, надармо шукав я в цілім домі чоловіка, що важився б виконати мій замір. Не знайшовши нікого, взяв сам сокиру до рук і зачав рубати дерево при дорозі, що вела до церкви, думаючи, що тим способом практично заперечу "забобони нерозумного народу".

Два роки по цій згіршачій "науці" зірвалася страшна буря і шаліла в цілій околиці. Нагло вдарив грім у дім мельника і забив п'ять осіб, родичів і троє дітей. Ціла околиця засумувала, і як один муж, хто жив, то в день похорону йшов за п'ятьма домовинами. Цим разом і я був змушений іти за товпою. Безбожність не все й не всюди буває на часі, бо є хвилини, в яких вона мусить уступити хоча б на рахунок простому розсудкові. Стидно мені було б, одному, з-поміж усієї інтеліґенції, не бути присутнім на похороні нещасних жертов. Словом, не було способу увільнитись від цього. Я мусів іти за товпою народу до церкви. Дванадцять літ минуло від часу, коли я був у церкві, тож не диво,

що не знав, що робити з собою посеред народу, що переповняв святиню. Шукаючи кутика, щоб укрити мою присутність, я зачав розглядатись, аж тут неспостережно приходить до мене захристиян і просить, щоб я ішов за ним. Не думаючи нічого, не питаючись, куди йти, пішов. Яке ж враження обняло мене, коли він отворив мені родинну лавку, незайняту ніким. Та ще не кінець... По кількох хвилинах вертається церковник, несучи в руці малий ключик, що висів на стяжочці, гаптованій пацьорками, звертаючись до мене, сказав: "Ось є ключик, поважаний пане".

Пригадав я собі, що в цій лавці була замикана на ключ шухлядка. Там моя побожна мати ховала свої книжки до богослужень. Шухлядка була ненарушена. Пригадався мені ключик, радше стяжочка, що вишила моя мати власними руками.

Порушений внутрішньою силою, я отворив шухлядку. Тут знайшов я книжки до богослужень, що їх уживала моя мати. Читала вона мені не раз з них гарні молитви! Книжки були цілі, хоч пожовкли трохи з вогкости. Були тут різні книжки, між ними: **Наслідування Христа.**

Моя присутність в церкві, та ще в родинній лавці в інших обставинах зробила б велике враження. Та, завдяки надзвичайному випадкові, все перейшло неспостережно.

Я не міг молитися, бо давно про це забув, але перебігати мріями і застановлятися над собою міг дуже свобідно, наче б сам був у церкві. Так я і зробив.

З цікавости отворив книжку: **Наслідування Христа,** подибав карточку, пожовклу й видно, часто вживану. На ній находилася молитва, писана рукою моєї матері ось такого змісту: "О, мій Боже, не карай мене за таку малу віру, щоб я могла з іншими матерями святими щиро сказати Тобі, що воліла б бачити сина мого радше на смертній постелі, ніж мав би поповнити смертельний гріх. Прости мені материнську слабість. Заховай життя і здоров'я мого одинака. Хорони його від нещастя гріха, що ним міг Тебе образити. Однак, якщо б колись він зійшов з дороги чесноти й ослаб у вірі, то Сам наверни його ласкою і милосердям своїм так, як Ти навернув блудного сина до чекаючих на нього обнять батьківського серця".

Густі, гарячі сльози полилися по моїм лиці. Гордість не могла перемогти зворушення серця і стримати сліз, хоч я старався це закрити. Сказати, що я навернувся було б пересадою. Не так легко зірвати з дванадцятилітнім безбожним життям. Хоча не зістав я наверненим, та можу сказати, що я став зломаним, порушеним до глибини, захитаним у давніх переконаннях. Того самого дня я пішов до чесного старенького священика подякувати, що заховав ключ від лавки, не зважаючи на те, що я був мовчанкою вирікся її.

"Бачите, пане", сказав до мене з лагідним усміхом священик, "добра кров не може довго говорити неправди. Я знав, любий сину, що нелегко прийдеться тобі виректися дідицтва духа й імени славної родини. Я був переконаний, що якщо не нині, то завтра прийдеш, щоб взяти в уживання вікову лавку моїх парохіян і твоїх родичів. Прощаючись, сказав: "Прошу тебе, мій сину, коли ти задумав вернутися до церкви, то вернися скоро, і приходи до неї часто. Цим розвеселиш послідні літа старенького священика".

Мені вже більше не треба було нічого. В наступну неділю я сидів вже в родинній лавці на цілім богослуженні. Ласка Божа докінчила решти.

Ніколи не тратьмо надії на навернення навіть найбільш затверділих грішників. Бог, що в одній хвилині з Савла, переслідника християн, вчинив Павла, апостола народів, відновляє часто такі чуда. Нам тільки треба гарячо молитись за навернення грішників цілого світу!

Син Божий стався чоловіком

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо вчить так: **"Шостого місяця ангел Гавриїл був посланий Богом у місто в Галилеї, якому ім'я Назарет, до діви, зарученої чоловікові, на ім'я Йосиф, з Давидового дому; ім'я ж діви було Марія. Ввійшовши до неї ангел, сказав їй: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками". Вона ж стривожилась цим словом і почала роздумувати в собі, що могло значити те привітання. Ангел їй сказав: "Не бійсь, Маріє. Ти бо знайшла ласку в Бога. Ось ти зачнеш у лоні й вродиш сина й даси йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься. І Господь Бог дасть йому престол Давида, його батька, і він царюватиме над домом Якова повіки й царюванню його не буде кінця".**

"А Марія сказала до ангела: "Як же воно станеться, коли я не знаю мужа?" Ангел, відповідаючи, сказав їй: "Дух Святий зійде на тебе й сила Всевишнього тебе отінить; тому й святе, що народиться, назветься Син Божий. Ось твоя родичка Єлисавета— вона також у своїй старості зачала сина, і оце шостий місяць тій, що її звуть неплідною; нічого бо немає неможливого в Бога". Тоді Марія сказала: "Ось я Господня слугиня: нехає зо мною станеться по твоєму слову!" І ангел відійшов від неї" (Лука 1, 26-38).

Син Божий від усієї вічности жив разом з Отцем і Святим Духом у божій славі та безмежній любові. Через те Христос міг сказати: **"Істинно, істинно кажу вам: Перш ніж Авраам був, я є"** (Іван 8, 58).

Син Божий родився від Отця від усієї вічности. З цієї причини говоримо в ісповіданні віри: **"Вірую... в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, єдинородного, від Отця родженого перед всіма віками".** Він походить від Отця, до деякої міри як думка або слово походить з розуму людини, і тому Син Божий зветься також: Словом.

В означеному часі Господній ангел звістив Преблагословенній Діві Марії, що вона силою Святого Духа зачне й породить Сина Божого, і тоді Святий Дух зійшов на неї і сила Всевишнього отінила її. В тій хвилині Син Божий прийняв людське тіло від Преч. Діви Марії і стався чоловіком. Ми роздумуємо про це таїнство, котрого вповні не можемо поняти, коли говоримо: **"І Слово стало тілом, і поселилось між нами"** (Іван 1, 14).

Божий Син стався дійсним чоловіком, з тілом, кров'ю і душею. Він відчував, подібно як і ми, голод і спрагу. Він тішився і сумував. Він відчував страх перед муками. Він терпів і помер. Він був подібним в усім до нас, з виїмком гріха (Євреї 4, 15). Навіть у теперішнім прославленім стані, Христос остається правдивим чоловіком і назавжди останеться ним.

Ісус Христос є водночас Богом і чоловіком. Богом від усієї вічности, а чоловіком від означеного часу. Він є Бог і чоловік.

Син Божий стався чоловіком, щоб доконати великий плян небесного Отця. Він мав звістити людям радісну вістку царства Божого та вказати своїм словом і прикладом дорогу до неба. Він мав увільнити людей від гріха та знову вчинити їх божими дітьми.

1) "Чи забобони це гріх?"

Забобони це практики, якими людина почитає Бога або намагається осягнути речі, яких ці практики не мають сили їй подати. Що менше людина знає Бога і свою віру, то тим більше вона схильна до забобонів. Ось декілька прикладів. Дехто вірить, що як засвербить його права долоня, то виграє гроші на перегонах. Дехто лякається нещастя, бо чорний кіт перебіг йому дорогу.

Інші забобони практиками заміряють відгадати майбутність, що відома тільки одному Богові. Ось дехто хоче вичитати з долоні майбутність людини. Інші звертаються до зір, щоб в них знайти заповідження майбутности. Інші викладають карти в цій самій цілі.

Є ще й суто релігійна забобонність. Ось хтось не має скрупулу не ходити на недільні Служби Божі, але все таки вірить, що медалик захоронить його від пекла. Інший рід забобонности це 'ланцюгові молитви', які треба переписувати і пересилати іншим! "Якщо це зробиш, то Бог дасть тобі таку або таку ласку!" звіщає невідомий віщун або віщунка неначе Бог був би змушений давати ласки, що хтось комусь обіцяє.

Є так само диявольська забобонність, як хтось викликає 'духів', щоб довідуватися про долю покійників. Тут можна вживати різні предмети, от як стукаючі столики, тощо. Диявол використовує цю забобонність на погубу душ, бо він годен перемінитися в 'ангола світла', каже Св. Павло (2 Коринтян 11, 14) цебто вдавати, що він добрий дух, який заповідає людям майбутність.

Ось тому забобонність це гріх, бо людина замість покладатися на Бога, свого Творця і Небесного Отця, сподіється добрих речей від Сатани або від речей, які не годні дати їх їй. Забобонність це вислід незнання святої віри. Люди, що сильно вірять у Бога і знають свою віру, ніколи не стратять надії на Бога і не будуть шукати охорони поза Богом, який дбає навіть про такі маловартні сотворіння, як воробчики, каже Сам Божественний Спаситель (Матей 10, 30).

2) "Деякі українські часописи атакують Святішого Отця Павла VI і взагалі Святішу Столицю, що вона торгує нашою Церквою в Україні і хоче продати її Москві, цебто офіційно признати, що наша Церква в Україні більше не існує, відколи в 1946 р. Москва при помочі поліції, заслань і туртур наших священиків і мирян зліквідувала її і прилучила до московської. За те Москва мала б дати свободу латинській Церкві в Радянськім Союзі. Чи це правда, що Рим хоче продати нашу Церкву?"

Нема сумніву, що в Римі є прихильники помирення з Москвою. Може й не брак і тих, що хотіли б торгувати нашою Церквою, обманюючи себе, що зате Москва дала б повну свободу латинській Церкві і може навіть признала б над собою примат Папи. Вони не здають собі справи з того, що московське православ'я для Москви—чи вона червона-комуністична чи чорна царська—це один із засобів, щоб ширити москвофільство між слов'янами, і так помалу поневолювати їх. Це для Москви має куди більше значення ніж замирення з Римом.

Слід проте сказати, що Папа Павло VI зовсім не задумує миритися й еднатися з Москвою коштом нашої многостраждальної Церкви. 19 квітня 1970 р. Папа Павло VI виразно заявив і це вчинив публічно, говорячи про патріярха Олексея, що Рим не задумує "ніякого помирення і поєднання" з Москвою "коштом Східніх католицьких Церков". Ця заява Святішого Отця має більше значення ніж всякі спекуляції деяких політиків, що можуть знайтися в різних департаментах Ватикану.

3) "Хто такий мирянин? В наших часах багато говориться про рух мирян і про їхне завдання в Церкві і світі".

Другий ватиканський собор видав декрет про "апостольство мирян", в якім виложено природу, завдання і працю мирян. Сло-

во 'мирянин' походить від слова 'мір' чи 'мир', залежно, як хто вимовляє його. Це слово має подвійне значення. "Мир" може означати 'спокій' або 'відсутність заворушень чи воєн'. І в такім значенні вживається в нас вислів "мирне співжиття" між подругами, Церквами, державами. В такім значенні Христос поздоровляв апостолів: "Мир вам".

Друге значення слова "мир" походить з Болгарії, і воно означає "світ чи вселенну". Воно прийшло до нас разом із літургійними книгами, як Україна-Русь зачала приймати християнство. Староболгарський правопис казав писати це слово як 'мір', але вимова була така сама як слова "мир", цебто спокій.

Отож мирянин це людина, що не є ні монахом, ні священиком, і в такім значенні воно вживається в християнськім світі. Отож мирянин це охрещена людина, яка не належить до клиру, ні до монашества.

4) "Статевий гін походить від Бога, бо він є частиною людської природи, що сам Бог сотворив її. Як тоді статеві порухи можуть бути гріхом? Чому вживання статевих здатностей мало б бути заборонене?"

Це правда, що статеві здатності походять від Бога. Як Бог щось творить, то Він має в цім якусь ціль. Яка ж ціль статевих здатностей? Сам Бог у Біблії означує їх. З читання Біблії можна бачити, що завдання статевих здатностей має бодай подвійну ціль: дітородження і законне заспокоєння пристрастей, як теж вияв любови між подругами.

Ось тому безцеремонне вживання статевих здатностей не завжди є згідне з Божою волею, бо їх можна легко надуживати. Бог дав людям різні дари, от хоча б язик. Хоч язик призначений для говорення, все таки не можна невпинно говорити все, що комусь насунеться на язик. Людина відчуває в собі потребу їсти, але це не значить, що людина може їсти без розбору 'скільки влізеться'. На все є час і міра. Час вживання статевих здатностей це законне подружжя. Поза подружжям не вільно вживати цих здатностей. Всяке вживання їх поза подружжям не може подобатися Богові.

Навіть любов не може виправдати вживання цих здатностей поза подружжям. Неподружені не мають права користуватися цими здатностями, хоча б не знати, як щиро любилися, хоч правдива любов і пошана зменшує тяжкість гріха. Гріх між тими, що люблять і шанують себе, буде менший ніж звичайна проституція.

Водночас слід зазначити, що надуживання цих здатностей не є найтяжчим гріхом. Гріхи проти любови Бога і ближнього є напевно тяжчі ніж гріхи проти шостої Заповіді.

5) "Я вичитав у католицьких часописах, що деякі латинські церкви завели загальну сповідь для своїх парафіян. Як вони це могли вчинити? Чи загальна сповідь касує приватну сповідь? Я не люблю загальної сповіді, бо привик приватно сповідатися".

Це правда, що є деякі випадки, що священики на власну руку чи навіть за згодою і позволенням владик завели в своїх церквах

загальну сповідь, хоч через це зовсім не усунули приватної. Хто хоче приватно сповідатися, той іде приватно, а хто хоче користати з загальної сповіді, той отримує загальне розгрішення.

В загальній сповіді звичайно перед Службою Божою люди разом во священиком роблять іспит сумління, каються за гріхи і потім священик дає всім одне розгрішення.

Нам невідомо, чи єпископи, що дали своїм священикам позволення давати загальне розгрішення, отримали на це дозвіл з Риму. Досіль у цілій католицькій Церкві люди мали приватно сповідатися, бо так рішив Тридентський собор, що відбувся в 16-ім ст. Проте деякі каноністи і богослови сумніваються, чи рішення згаданого собору про спосіб сповіді, цебто як вона має відбуватися, приватно чи публічно, це догматичне рішення чи тільки врочисте й соборове потвердження латинської практики, що тоді вимагала, щоб люди приватно сповідалися і подрібно виявляли всі бодай тяжкі гріхи перед священиком.

Здається, що від самого початку християнства в Церкві існувала приватна і публічна сповідь. Згодом публічну сповідь зовсім усунено на Заході. Тепер деякі латинники намагаються привернути загальну сповідь на Заході. Проте цього не слід робити на власну руку без дозволу церковної влади, бо найвищий авторитет Церкви має право і обов'язок рішати про цю справу. Якщо найвищий авторитет Церкви одобрить практику загальної сповіді, тоді можна буде заводити її в парафіях.

Мадонна

о. Б. Курилас, ЧНІ.

Коли весна кругом і запашними днями
Вливається життям мов чашою Причастя,
Тоді душа людей знаходить своє щастя
У Пані, що з небес піклується синами.

Ось ніжно там вона ворушила бровою
І янголів гурти їй служать благосклонно,
Виконують приказ. Покорою святою
Зблизи до Сина нас, "о Пані, о Мадонно!"

Куди вона пройде в фіялкове світання,
Повітря аж двигтить від голубого світла,
На небо лине враз сердець людських зідхання.

Із уст ладаном мчить до Панії молитва.
Ніде немає ще й не буде мудреця,
Що схопив би в псалом Мадонни чудеса.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 41

ХРИСТОВА ЦЕРКВА НА ЗЕМЛІ

Христова Церква це Божа інституція, але вона живе і працює на землі, бо Христос оснував її для людей і люди є її членами. Христос є невидимим Головою Церкви. Церква має старатися поширити науку Ісуса Христа між всіма народами світу, бо Ісус заложив Церкву для всіх рас і всіх народів. Бог Отець хоче, щоб усі люди пізнали Ісуса і через Нього дійшли до вічного щастя в небі, бо Ісус є Спасителем усіх людей. "Він (Отець) підкорив усе під Його ноги і вивищив Його понад усе як Голову Церкви, що є Його Тілом" (Єфесяни: 1, 22-23).

Відколи Ісус відійшов до Свого Небесного Отця в дні Вознесення, Він є невидимий для людей. Хто ж буде навчати людей Божої правди, хто буде прощати гріхи і провадити їх до неба? Церква має це робити, бо вона продовжає на землі місію Ісуса Христа.

Заки Ісус відійшов до неба, Він назначив апостола Петра, щоб займався спасінням душ: "Паси Мої вівці!" (Іван: 21, 17). Вівці означають людей. Христові вівці це люди, що повірили в Христову Євангелію та живуть так, як Христос наказує. Христос звав Себе добрим Пастирем: "Я—добрий Пастир" (Іван: 10, 11), тому зве вівцями всіх тих, що йдуть за Ним.

Апостол Петро зразу був і працював в Єрусалимі. Потім удався до Антіохії в Малій Азії і вкінці осівся в Римі, звідкіля керував Христовою Церквою аж до своєї смерти. Як Петро помер, то його наслідник перейняв його уряд і став керівником Христової Церкви. Від смерти Петра кожний Єпископ Риму є заразом Головою Христової Церкви, бо Петро був так само епископом Риму. Як Петро був заступником Христа на землі, так кожний Папа є заступником Христа на землі і видимим Головою Церкви.

Крім Петра були ще інші апостоли. І їх Христос вислав у світ проповідати Його Євангелію, але вони це мали робити в порозумінні і під проводом Петра. Петро був їх наставником.

Як апостоли вмирали, то вони лишили свою владу своїм наслідникам. Ці наслідники це Єпископи. Вони разом з Папою відповідають за Христову Церкву і мають керувати нею. Ось тому Папа Павло VI установив Синод, що буде складатися з Єпископів різних народів. Вони разом з Папою будуть рядити Церквою, як апостоли разом з Петром рядили нею.

Христова Церква ділиться на патріярхати, митрополії і епархії. Єпархії це найменші частини Христової Церкви. Єпархії діляться на парафії.

Папа є Головою цілої Церкви, Патріярх є Головою патріярхату, Митрополит є Головою митрополії, Єпископ є Головою епархії, а Парох є головою парафії.

Патріярхат складається з митрополій, а митрополії з епархій.

Християни повинні шанувати своїх душпастирів, бо вони представляють для них Самого Ісуса Христа. В парафії парох є головою церковної громади, що повинна бути одною духовною родиною. Парафіяни повинні любити і шанувати свого Отця Пароха, бо він трудиться для них і помагає їм дійти до неба.

Як Єпископи помагають Папі керувати Церквою, так Отці Парохи помагають Єпископам працювати над душами, проповідувати їм Боже слово і вести до вічного щастя.

ПИТАННЯ

1) Хто є видимом Головою цілої Христової Церкви?

Папа, видимий намісник Христа, і наслідник Святого Петра, є Головою цілої Христової Церкви.

2) Хто є невидимим Головою Христової Церкви?

Сам Христос є невидимим Головою Церкви.

3) Що Єпископи роблять у Церкві?

Єпископи з волі Христа рядять частинами Христової Церкви під проводом Папи.

СВЯТЕ ПИСЬМО

"Уважайте на себе самих і на все стадо, над яким Святий Дух поставив вас епископами, щоб пасти Божу Церкву", Св. Павло сказав Єпископам (Діяння: 20, 28).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди шанувати Папу, свого Єпископа і Отця Пароха, бо вони представляють для мене Самого Христа.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Вірні, гідно вшануймо Петра, підвалину Церкви (Антифон Утрені на свято Петра і Павла).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, помагай і благослови тих, кому Ти повірив Свою Церкву.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку: 1) Як називається твій Єпископ і отець Парох?

2) Як називається твоя церква і хто є її покровителем?

3) Намалюй рисунок своєї церкви.

Мій побут в Перу

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В Лімі є багато автомобілів на вулицях. В крамницях повно різних товарів, але вони дорого коштують для звичайного робітника, який заробляє ледве 50 долярів на місяць, а речі до життя сливе так само коштують як в Америці. Природно, люди незадоволені і нарікають на уряд. Хоч Перу є багатою країною, все таки вона не продукує стільки м'яса, скільки потрібно, тому треба ввозити з Аргентини, що має велику продукцію м'яса. Перу має великі простори, але вона не потрапила розвинути їх для добра свого населення.

Саме місто Ліма це гарне місто. Вулиці його широкі, будівлі модерні, стилеві і артистичні. В середині міста є гарний парк Сан Мартіно, що вважається визвольником Перу з-під панування еспанців. В Лімі є дуже багато корчем і реставрацій. Одного дня по вечері я вийшов в місто на прохід, оглядаючи вулиці, людей, розмовляючи з ними, тощо. Я завважив, що в реставраціях і корчмах було мало людей, бо не мають гроша. В парку були переважно самі хлопці, які весело розмовляли.

Я спитався на пошті, чи можна б вислати пакуночок за границю. Урядовець відповів: "Тут з висилками стільки клопоту, що не виплачується шкура за виправу. Треба ходити й ходити, заки дістанете позволення на висилку". Я спитався його, чому тут такі поштові комплікації. Він відказав: "Колись чужинці використовували країну і висилали з неї різні речі. Уряд видав такі закони, що через них і ви мусите терпіти".

Наша Служба Божа в церкві О.О. Редемптористів

30-го січня в дні мого від'їзду Отці зазначили мене відправити Службу Божу для їхніх парафіян, хоч про це не повідомили мене. В церкві було коло 30 людей. Українців у Перу сливе нема. Я питався Отців, чи не стрічали українців. Вони відказали, що про українців у Перу ніколи не чули.

Під час Служби Божої я повідомляв людей, коли є читання Євангелії, Вірую, Освячення й Отче наш. При кінці яких 15 людей приступило до Св. Причастя в нашім обряді. Це була для них велика новина, бо вперше в житті прийняли Св. Причастя під двома видами.

Місто Ліма замітне тим, що на його краю є велика гора. На

цій горі тому 40 літ один еспанський місіонер поставив великий хрест, як символ християнства столиці. Вночі цей хрест гарно освічений і його видно в цілім місті. Задумав він теж збудувати святиню на вершку гори, але це йому не вдалося.

Попрощавшись із добрими Отцями Редемптористами, я взяв ввечорі літака і від'їхав до Боготи, столиці Коломбії. Отці відвезли мене на летовище власним автомобілем. Мені залишилися гарні спомини так про Перу як Чіле. Нарід усюди добрий, чемний і готовий помогти, коли хтось із туристів прохає в нього інформації. Мені було легко, бо вже доволі добре знав еспанську мову, тому не було ніяких трудностей, щоб розмовляти з Отцями чи прохати інформацій, де б воно не було. Крім цього в урядах дуже багато людей знає тут англійську мову.

Богота—Коломбія (31-1-1-II, 1970)

Я мав від'їхати до Боготи день скоріше, але стратив літака через недогляд розкладу їзди. Мусів іти до летунської компанії, щоб направити помилку. Урядовці були дуже чемні. Вони відослали мене до німецької летунської компанії Люфтганса, і там дали мені місце на другий день.

В суботу перед полуднем я вибрався на летовище. Шофер таксівки необачно проїхав червоне світло і дістав кару від полісмена. Жаль мені було його. Він скаржився, що уряд уже заборонив йому їздити старенькою таксівкою, а купити нову не мав защо. Оповідав мені, що в Перу біда для бідних робітників. Тепер там у Лімі трудно навіть купити бараболі, бо її нема. Фармері не дуже спішаться висилати картоплю до столиці, бо ціни її малі. Багато людей без праці, і ніхто нє помагає їм.

Лет до Боготи був гарний. Ми проїжджали над високими горами Андами, але через густі хмари рідко можна було бачити їх. Ці гори бідні і понурі через брак дощів. Літак пролетів понад республікою Еквадор, але не спинився в нікотрім з її міст. В літаку було багато німців, що через Нью-Йорк верталися до Німеччини. Всі оголошення в літаку були в німецькій, еспанській і англійській мові.

Я стрінув там одного американського інженера, що вже довгі роки працює в Перу, і спитався його, чому так багато людей критикує Америку за мниме використовування країн Полудневої Америки. Він відповів, що використовування це міт і пропаганда. Воно не можливо тепер використовувати згаданих країн, бо уряди знають, як накладати податки і контролювати різні чужоземні підприємства. Самі американські податкові урядовці приїжджали сюди навчати їх, як укладати податки. Понад 50 відсотків доходів уряд бере як податки. Крім цього в багатьох місцях компанії будують школи і шпиталі для робітників, що працюють у їхніх підприємствах. Отож годі говорити про використовування. Використовування траплялися на початку цього століття, а не сьогодні.

Приїзд до Боготи (31-1-1970)

Наближаючись до столиці Коломбії Боготи, я завважив, що вдолині були дуже гарні і старанно оброблені фарми і городи.

Летовище модерне. Урядовці були чемні. Контроля поверховна. Мені навіть не сказали відчиняти валізки.

Боґота має 2,500,000 населення. Вона дуже велика простором. Має стару і нову частину. Я взяв автобуса і він завіз мене сливе під монастир О.О. Редемптористів. Після пляшки Пепсиколі о. ректор узяв мене своїм автомобілем оглядати столицю. Хоч падав дощ, ми проїхали ціле місто, оглядаючи через вікно гарні вулиці, крамниці, церкви, тощо. В столиці вже є гарні і високі будівлі та хмародери. Ми бачили дім, де проживає й урядує президент. В Коломбії нема військового уряду. Тут нарід вибирає президента. Отець ігумен показав мені площу, де в 1968 відбувся світовий евхаристійний конґрес. Там тепер будуть будувати церкву і закладати нову парафію. Це місце лежить трохи поза містом, але столиця постійно розростається.

Коломбія має 9,000,000 населення. Тут є помітний поступ, але люди незадоволені, бо хотіли б так усе мати, як воно буває в Америці. Вони знають, як люди проживають в Америці, бо їздять туди, бачать американські кіна, телевізорські програми, тощо. Проте вони не здають собі справи з того, що сьогоднішні американці і канадійці втішаються тим, що зробили їхні предки тому 50 років. Ці ж предки так само не мали таких вигід, як мають їхні діти чи правнуки. Тут потрібно багато труду, плянування, добрих урядів і співпраці всіх громадян, чого часто бракує в Полудневій Америці.

1 лютня була неділя. Отець ігумен попрохав мене відправити для народу нашу Службу Божу. Сам він послуговував мені, відповідаючи: "Господи, помилуй; Подай, Господи", тощо. Я пояснив йому головніші церемонії, й він вияснив їх народові. В церкві було коло 400 людей, з чого може 10 відсотків були мужчини, а решта це жінки і дівчата. Тут мужчини слабо ходять до церкви. О. Ігумен казав мені приготовити коло 30 частиць. Я приготував 50, але й цього не стало. Як люди почули, що Св. Причастя буде під двома видами, то до Св. Причастя прийшло коло 70 осіб. Я прочитав евангелію по-еспанськи, а о. ігумен зробив те саме з апостолом. Ввесь нарід проказував Вірую й Отче наш в еспанській мові.

Відвідування "золотого музею"

По Службі Божій о. ігумен завіз мене оглядати "золотий музей" індіянів, де є різні вироби з чистого золота. Це національний музей. В нім зберігаються прерізні індіянські вироби, жіночі прикраси, маски, голки до шиття, горщики, мисочки, зброя вояків, і все те з чистого золота. Індіяни не знали вартости золота, тому вживали його так, як сьогодні вживаємо заліза. Є там одна шафа-каса, біля якої стоїть постійно поліція, бо вона повна цих виробів. Ця каса замкнена, і тільки при кінці відвідин поліція вводить туди відвідувачів.

Як ми хотіли запаркувати автомобіля, о. ігумен довго шукав за приватним місцем, щоб запаркувати його. Я спитався, чому не запаркував його на вулиці. "О, ні", відказав він. "Як лишимо автомобіль на вулиці, то злодії можуть щось відкрутити від

нього, або попросту вкрасти його!" І це був осередок міста. "Таж вони всі католики!", кажу я. "Е, воно що йнакше бути католиком, а що інше практикувати свою віру", усміхнувся він. Так воно мусить бути, бо я завважив, що на вулицях було дуже мало запаркованих автомобілів.

Хоч в інших країнах число місій поменшилося, Отці Редемптористи в Перу і Коломбії мають дуже багато місій. В Перу деякі єпископи прохають їх проповідувати місії в кожній парафії їхніх епархій. На жаль часто нема доволі отців, щоб проповідувати ці місії. В Коломбії люди краще ходять до церкви ніж в інших країнах Полудневої Америки, бо тут ніколи не було антиклерикалізму, казав мені о. ігумен.

В Боґоті на одній високій горі стоїть велика церква Божої Матері, від якої видно немов на долоні ціле місто. Боґота має свій університет, в якім студіюють навіть деякі американські студенти. Я стрінув декількох із них, як оглядав золотий музей.

Пророк Ілля - приклад для зневірених християн

Зіпсуття і безвірство сьогоднішнього світу викликають зневіру в численних християнах, які бачать, що зло ширіться і вони не годні спинити його. Пророк Ілля повинен бути для них розрадою і потіхою серед боротьби за Божу славу і поліпшення світу.

Ілля був одним із найбільших пророків і провідників жидівського народу, що дався звести безбожному цареві Ахавові та його непогамованій жінці Єзавелі. Ці безбожні царі ширили поганство між вибраним народом Ізраїля, особливо поганка Єзавеля, з якою Ахав оженився, хоч Бог був заборонив жидам женитися з поганами.

В наслідок безбожности царя і цариці в Ізраїлі зачало ширитися почитання ідола Ваала. Цариця дбала про це, щоб цей ідол мав своїх жреців і престоли, де віддавано йому Божу честь неначе він був би дійсним Богом. Пророк Ілля закипів гнівом на Божу зневагу, скликав жреців Ваала і промовив до них, щоб доказати жидам, що Ваал це фальшивий божок, а не Бог: "Якщо Ваал є правдивим Богом, то нехай він пошле вогонь з неба і спалить жертву (що була покладена на його престолі). Але як мій Бог пошле вогонь, то будете знати, що Він є правдивим Богом". Нарід чув, як Ілля кинув цей визов поганським жрецям, священикам Ваала.

Жерці мусіли прийняти визов, бо лякалися народу. Отак вони стали від ранку до вечора благати Ваала, щоб послав вогонь з неба, але він не посилав. Не помагали ні крики, ні благання жерців. Ілля навіть насміхався з них, щоб кричали сильніше, бо може Ваал був заснув.

Як сонце мало заходити, тоді Ілля звелів збудувати жертівника для правдивого Бога, поклав на нього приношення-жертву, наказав полляти його водою так, що вода стояла довкола жертівника, і тоді в приясності жерців і народу зачав молитися до Бога. Як тільки помолився, то вогонь зійшов з неба, спалив жертву на престолі і навіть висушив воду (І Царі 18, 38).

Тоді обурений нарід накинувся на обманливих жерців Ваала, а було їх аж 450, і немилосердно вигубив їх за те, що зводили нарід і намовляли його до ідолопоклонства. Як же безбожна цариця довідалася про смерть Ваалових жерців, то скипіла гнівом і рішила вбити Іллю. Пророк знав, що цариця була жорстокою жінкою. Ось тому втік у пустиню, щоб рятуватися від смерти.

Подорож так вичерпала його, що вже дальше не годен був іти. Ляг під деревцем і заснув від утоми. Нараз ангол збудив його та промовив: "Вставай і їж!" і подав йому спечену паляницю і збанок свіжої води (І Царів 19, 5).

Покріпившись, Ілля подався до гори Хорив. Там він скрився в печері. Одного дня Бог промовив до нього: "Що тут робиш, Ілле?" На що зневірений пророк відказав: "Я тільки сам полишився з тих, що поклоняються Тобі, а вони хочуть мене вбити. Будь ласка, пошли мені смерть, бо вже нїщо інше не залишається для мене!"

Тим часом Бог наказав йому удатися на вершок гори і ждати. Ілля послухав Божого наказу. На горі почув такий сильний землетрус, що аж бічні скелі тріскали. Потім зірвався страшний вітер-буря, і накінець з'явився вогонь. Застрашений Ілля думав, що це був його кінець, але так не сталося, бо гора успокоїлася і настала тишина. В цій тишині Ілля почув ласкавий Божий голос. Бог приказав йому вертатися туди, звідкіля був прийшов, цебто до країни Ізраїля, бо мав там виконати великі діла для Бога і Його народу, цебто помазати нового царя для сирійського й ізраїльського народу. Крім цього Бог дав Іллі помічника, цебто пророка Єлисея, заявляючи: "Він буде твоїм наслідником як пророк і провідник Ізраїля, як ти помреш!"

Для заохоти пригнобленого Іллі, Бог виявив йому, що в Ізраїлі було ще 7,000 людей, що почитали правдивого Бога і ніколи не поклонялися божкові Ваалові. Щоправда, це було дуже мало на яких 3,000,000 жидів, що тоді проживали в ізраїльськім царстві. Проте ці люди не лякалися ні царя, ні його гніву, бо більше любили Бога ніж власне життя, тому були готові радніше померти ніж образити Бога почитанням ідолів. Це трохи підохотило пророка Іллю, бо показало йому, що справа не була така безнадійна, як він думав.

Повний надії на Божу поміч і опіку Ілля вернувся до Ізраїля, щоб докоряти цареві за його безбожність, заохочувати нарід служити правдивому Богові та боротися з ідолопоклонством, хоч цар і цариця ширили його. Бог не опустив свого слугу Іллю. Ні цар ні цариця не потрапили вбити його. В хвилині смерти Бог забрав Іллю до неба, де щедро нагородив його за труд і працю. (2 Царі, 2, 11).

Страждання Пресвятої Богородиці

Церква пристосовує оці слова пророка Єремії до страждальної Богородиці: "Погляньте і подивіться чи є біль, як мій біль?" (Плачі 1, 12). Чому ж Пречиста Діва, Божа вибраниця і улюблена мати Божого Сина, є многостраждальною матір'ю? Чому вона так багато настраждалася в житті, хоч була невинна і вільна від первородного гріха?

Марія страждала, бо вона є **членкинею** недосконалого людства та тому, що проживала в недосконалім світі, в якім страждання і болі є частиною людського життя. **Св. Іван Золотоустий** пише: "Хрест завжди жде на тебе, куди б ти не втік!" Марія була дочкою Адама, тому мала страждання в житті.

Марія страждала тому, що вона стала матір'ю втіленого Божого Сина, що зветься в Св. Письмі "Чоловіком болів" (Ісая 53, 3). Якщо Христос є найбільшим **Страждальником** у світі, то воно природне, щоб Його мати поділяла Його терпіння й болі, бо годі уявити собі, щоб Син страждав, а мати Його розкошувалася в житті. **Св. Августин** пише: "Не сподівайся бути без страждання, хібащо думаєш бути виділичений із неба. Нема в світі нікого без страждання. Навіть **Єдиний** без гріха (цебто Христос) не був вільний від страждання".

Марія страждала тому, що вона була **інтимно** злучена з відкупительною місією свого Сина Ісуса. **Конституція** другого ватиканського Собору про Церкву каже: "Милосердний Отець хотів, щоб воплочення було попереджене згодою вибраної матері, щоб так як жінка (Єва) причинилася до смерти (духовної смерти всіх людей), так і щоб друга жінка (Марія) причинилася до життя" (Ч. 56). Дальше соборові Отці додають: "Починаючи, народжуючи, кормлячи і жертвуючи Христа в храмі і співчуваючи йому під хрестом, вона особливше співпрацювала в ділі Спасителя послухом, вірою, надією та палкою любов'ю, щоб відновити надприродне життя душ. Тому в порядку ласки вона є нашою (духовною) **матір'ю**" (Ч. 61).

Марія мусіла так само страждати, щоб запевнити собі спасіння, бо страждання відограє важну роль в ділі спасіння людства. Це саме тому Христос звелів своїм послідовникам нести свій **щоденний хрест** (Лука 9, 23). Христос стражданнями заслужив Собі на вічну славу в небі. Марія мусіла в житті йти Його слідами і страждати разом із Ним і з нами. **Св. Павло** пише: "Бачимо Ісуса, який за те, що перетерпів смерть, є увінчаний славою і честю" (Євреї 2, 9). Св. Іван Золотоустий, порівнюючи Христові страждання з нашими, каже: "Ти відказуєшся від корони (цебто від вічної нагороди), коли не хочеш страждати, бо без страждань не входиться до небесного Царства!" Хоч це для нас тайна, але так воно є, і тому ми мусимо пристосуватися до цього ладу в світі та йти дорогою страждань до вічної слави і блаженства в небі.

Ось тому Пречиста Діва Марія так багато натерпілася в житті. **Св. Вернард** каже: "Такі великі були болі Марії під час Христових Страстей, що вони могли б убити навіть найбільших страждальників і героїв світу". Задля цих страждань Церква пристосовує до Марії оці слова пророка **Єремії:** "До кого маю вподібнити тебе, щоб тебе потішити, дочко єрусалимська?... Твоя рана велика немов море. Хто ж годен вилікувати тебе?" (Плачі 2, 13).

Послання з висоти небес

о. Роман Ганас

1969-ий рік залишив по собі сумні спомини в житті американського народу. В В'етнамі і дальше продовжується кривава війна, яка ранить чи забирає життя тисячам воякам американської армії. Кінця їй немає, і тяжко предбачити, коли вона закінчиться. Упадок моралі, брак навчання релігії в публічних школах, розбиті подружжя, вуличні заворушення, неопановані бунти студентів високих шкіл, занепад почуття стиду та брак належної реакції публічної опінії спричинили побільшення злочинів, посилили вживання наркотиків молодими людьми та кинули багато хлопців та дівчат в обійми розпусти, в ім'я вільної любови. Вулиці великих міст переповнені молодими хлопцями та дівчатами, з довгим волоссям, босими брудними ногами й обличчями, та брудними подертими одягами. Оселі "гіпістів" це нові форми гаремного життя, це цілковита моральна та фізична руїна молодих людей, які колись мали б стати добрими провідниками американського народу. Брак відповідної реакції родичів, уряду, церковних, шкільних чи інших виховних провідників на такі "содомські" явища, це попри загрозу комунізму, чи не найбільша сучасна трагедія американського народу.

Комуністи, бачачи таку пригожу для них нагоду для розкладу публічного, родинного та суспільного життя, кинули багато грошa серед студентів високих шкіл, підбурюючи їх до революції

проти шкільних авторитетів, щоб, знищивши душі молоді в непошанованім авторитеті, легше було їм осягнути їхню ціль, загарбати цю багату і свободолюбну країну Америку. Всі ті болючі публічні явища суспільного життя американського народу треба передовсім приписати бракові віри в Бога в провідній верстві, і злим книжкам, магазинам і згіршаючим телевізійним програмам, які дуже часто вчать, як треба грабувати банки, вбивати людей чи жити подвійним подружнім життям.

В нашій минулій народній історії чи теперішній еміграційній, заіснували події, що не можна назвати благословенними для добра нашої української спільноти в ЗСА. Ці факти чи події найперше треба приписати бракові віри в Бога деяких провідників усіх професій. Там, де бракує правдивої віри в Бога, там бракує любови ближнього, там бракує почуття відповідальности за сповнювані уряди, доручені провідникам через народ. Нещасний є народ, якого провідники є малої або ніякої віри, не практикують релігії, не мають почуття відповідальности за сповнені ними злі вчинки на шкоду рідного народу!

Серед незгідливого та захмареного життя української спільноти в ЗСА і Канаді сталася в літі 1968 року дуже радісна подія. В місяцях липні та серпні відвідав УКЦеркву й українську громаду в ЗСА Їх Блаженство Верховний Архиепископ та Кардинал Йосиф Сліпий. Найдостойніший гість, відвідуючи церковні, народні громади чи організації, всюди накликував до церковної та народної єдности, тих так дуже потрібних чеснот нашій спільноті. Накликуючи всіх українців до взаємної любови та згоди, не вживав до того "сили великих слів", але вказував всім свої мучені, биті та ломані руки в часі довголітньої тюрми московської комуністичної неволі як кару за вірність рідній УКЦеркві та рідному народові. Ті, так чисельні й ентузіястичні привітання, якими вітали Гостя тут в ЗСА наші церковні, народні чи політичні провідники і тисячні маси сірих добрих українців католиків, впоїли в багатьох переконання, що сталося "чудо", яке по його від'їзді виявиться в загальній любові та згоді всіх верстов нашої громади, бо вона без різниці політичних переконань, об'єднається на церковному чи народному полі й так об'єднана доложить всіх зусиль до того, щоб зберегти себе добрими синами рідного народу, рідної Церкви, та спільними зусиллями помогти здобути волю чи віру нашому поневоленому народові в Україні. На жаль, як практика життя потверджує, таке "чудо" поєднання з приводу гостини Кардинала Йосифа Сліпого в літі 1968 року в ЗСА не заіснувало, бо й дальше бракує згоди в нашому народному чи церковному житті тут в ЗСА. Брак віри в Бога наших деяких провідників в ЗСА є причиною нашої незгоди, є заповітом в недалекій будучності, що наша українська еміграція в ЗСА поволі розіллється в водах чужих рік, залишаючи грядучим поколінням замкнені церкви та народні організації.

При кінці минулого року в грудні сталася важна подія, яка потрясла сумлінням не лише американського народу, але народів цілого світу. Три американські астронавти в повітряному кораб-

лі Аполльо 8 вибралися в подорож навколо місяця. Ці три астронавти: Віллʼям Андерс, Джеймс Ловелл і Франк Борман, як учені, але віруючі люди, бачачи в атмосфері чуда Божого творення, з віддалі 250,000 миль в навечерʼя Христового Різдва нового стилю передали своїм родинам та американському народові святочні побажання цитуючи слова з Св. Письма: "На початку Бог сотворив небо і землю" (Буття 1, 1). Коли вони четвертий раз облітали місяць, полковник Борман молився так: "Боже, дай нам бачити Твою любов для світу,, не зважаючи на його помилки. Дай нам вірити в Твою доброту, не зважаючи на наше незнання і слабости. Дай нам зрозуміти,, щоб ми могли продовжувати молитися з добрими серцями, і вкажи кожному з нас, що ми повинні робити для осягнення миру в світі. Нехай Господь благословить Вас".

Побажання, молитва та послання цих трьох славних астронавтів з висоти небес це не було послання для атеїстів безбожників, щоб їх навернути на праведну дорогу життя, але це їхне послання привернуло Америці віру в гідність людини і скріпило віру в всемогучого Бога. Молитва та послання цих трьох астронавтів були передані з висоти небес на землю, і це потвердження, що наука та віра тільки себе взаємно доповняють, як дари Божого творення даровані людині. На жаль про цей так важний факт чомусь наша тутешня преса дуже мало писала. А велика шкода! Як дуже добре було б усій нашій спільноті, передовсім нашим провідникам познайомитися зо змістом молитви чи послання цих трьох астронавтів, про правду сотворення Богом світу, про потребу щирої молитви та взаємної любови до себе самих і других, про добрі серця, як джерела спокійних чистих сумлінь і життя в мирі з собою й ближніми. Хто задовольняє себе осягненням цілей земського життя, часто нечесними способами зо шкодою для других і не хоче пам'ятати про відповідальність за злі діла на страшному суді, то такий нехай, поки час, глибоко застановиться над змістом молитви чи послання цих трьох астронавтів з місячних просторів.

СМІХОВИНКИ

Мають ховати одного чоловіка, який сповидно помер. Під час похорону він ожив і встав із труни. Спитался його, як почувався в труні, на що бідняга відказав: "Я був певний, що я не помер. Мої ноги були зимні, і я відчував голод. Якщо я був голодний, то не міг бути в небі. Як мої ноги були зимні, то не міг бути в пеклі".

Батько до сина: "Сину, ти вже повинен оженитися. Пощо тобі завжди жити самітним? Як оженишся, будеш мати товаришку; вона буде для тебе прати, варити і розвеселювати твоє життя!"

Син відказав: "Що ж я зроблю, як вона буде сварлива і не вмітиме варити?" Батько отак потішив сина: "Якщо б так сталося, то не мусиш завжди бути вдома, бо ж є корщми, приятелі, тощо".

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Благословення Нового Хреста-Пам'ятника

(Священик зачинає начало обичне аж до гимну:)

Прийдіть, поклонімся Цареві, нашому Богові...

Хор співає Псалом 99.

Господь царює, нехай тремтять народи.

Він поставив свій трон над Херувимами*, нехай дрижить земля.

Господь великий у Сіоні і над усіма народами високий.

Нехай народи славлять твоє велике і пошани гідне імʼя, бо воно святе.

Ти сильний Цар, що любиш справедливість, тому настаеш на чесність, справедливість і правосуддя.

Прославляймо Господа, нашого Бога, і поклоняймося йому перед підніжком його стіп, бо він святий.

Мойсей і Арон, один із його священиків, і Самуїл е між тими, що взивають його імʼя.

Вони взивали Господа, і він відповідав їм.

Він промовляв до них із хмарного стовпа;

Вони ж виконували його накази і закони, що він дав їм.

Господи, наш Боже, ти відповідав їм, бо був для них милосердним Богом, хоч і карав їх за їхні лихі вчинки.

Прославляйте Господа, нашого Бога, і поклоняйтеся йому на його святій горі, бо Господь, наш Бог, святий.**

Слава і Нині: Аллилуя (3).

---

*) Херувими це найвищі хори анголів, яких завдання це прославлення Бога.
**) Псальмопівець згадує тут гору Сіон, на якій була збудована єрусалимська святиня.

Тропар (глас 1)

Спаси, Господи, свій народ* і поблагослови своє насліддя*. Правовірним володарям побіду над ворогами подай* і хрестом захищай це місто (громаду).

Слава: І Нині:

Богородичен (глас 4)

Господи, жертвуємо тобі з молитвою хрест твоєї доброти,* який ти подарував нам недостойним*. Спасай царя (Церкву) і вірний нарід ради Богородиці*, що молиться за нас, єдиний Чоловіколюбче.

Священик: Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

КОРОТКА МОЛИТВА БЛАГОСЛОВЕННЯ

Священик (проказує молитву благословення):

БОЖЕ й Отче нашого Господа Ісуса Христа, який хрестом переміг диявола і знищив смерть, звільняючи людство від його обману й докучливости, поглянь сьогодні на нашу молитву і на цей хрест. Його зроблено на твою славу, наш Отче й Боже, і на славу твого одноістотного Сина і співістотного твого Духа, як теж на пам'ятку преславної Христової смерти, якою він переміг диявола і пекло і довершив наше спасіння.

Поблагослови ✠ й освяти ✠ його твоїм Святим Духом і покропленням цією свяченою водою і наділи його тим благословенням і силою, що їх цей преблагословенний хрест здобув завдяки покропленню кров'ю тіла твого улюбленого Сина.

Ось тому нехай цей хрест стане заборолом, покровом і сильною баштою для твого вірного народу проти всяких ворогів, щоб лікував його із душевних і тілесних недуг і щоб ради нього молитви і благання всіх тих, що побожно перед ним будуть молитися, були вислухувані, бо ти милосердний, щедрий і чоловіколюбний Бог, тому віддаємо славу тобі разом із твоїм єдинородним Сином і пресвятим, добрим і животворним твоїм Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ДОВША МОЛИТВА БЛАГОСЛОВЕННЯ

ПРЕСЛАВНИЙ Господи Боже, Отче Вседержителю, Боже небесних Сил (анголів), деревом життя, що стояло серед раю ти показав нам праобраз животворного хреста свого єдинородного Сина. Замість дерева непослуху, що його овоч покушали наші прародичі і через це прелукавий змій (Сатана) прогнав їх самих і ввесь людський рід із раю і спричинив смерть, ти подарував нам цей животворний хрест, на якім твій улюблений, прибитий до нього Син помер і своєю смертю розгромив смерть, знищив силу диявола, подав життя світові, непереможну зброю, освячення, сильний покров і підкріплення віри своїй Церкві, як теж і рятунок від диявольських хитрощів і сильну та непохитну надію на спасіння й осягнення вічного життя.

Ось тому ми, твої слуги, що даром вдостоїлися такої великої ласки, бувши повні вдячности, віддаємо славу, подяку і покірний поклін твоїй величі і смиренно благаємо, щоб ти милосердно поглянув на цей хрест, який твої вірні слуги охотно з сильною вірою і любов'ю виконали як знамено перемоги твого Сина, нашого Господа Ісуса Христа, й як знамено нашої свободи і спасіння. Пошли своє небесне благословення на нього, поблагослови ✠ й освяти ✠ його і наповни цей хрест силою і благословенням того дерева, до якого було прибите пресвяте тіло нашого Господа Ісуса Христа, єдинородного твого Сина. Його хрест знищив силу диявола і ми через нього отримали свободу і вдостоїлися спасіння.

Так, пресвятий Владико, ради святих страстей і пролиття пресвятої крови і животворної смерти твого єдинородного Сина, нашого Господа Ісуса Христа, яку він з твого доручення, цебто Бога Отця і твого пресвятого Духа, добровільно задля нашого спасіння на хресті витерпів, і так хрест, що колись був карою для тих, що грішили і лихо діяли, вчинив благословенним, святим і животворним для спасіння тих, що згрішили, ми благаємо тебе: Пошли сьогодні благодать твого святого Духа на цей хрест, поблагослови ✠ й освяти ✠ його і вчини, щоб він став страшним і могутним знаменом проти всіх наших видимих і невидимих ворогів, щоб проганяв і відганяв всі хитрощі і підступи дияволів.

Для твого ж народу нехай він буде могутним покровом, утвердженням віри, скріпленням надії, перемогою в боротьбах, джерелом успіху в добрих ділах і щоб ти милосердно вислухував тих,

що кланятимуться тобі перед цим хрестом, і щедро подавав усе те, чого вони прохатимуть для свого спасіння.

Як ти хрестом визволив світ від гріховного осудження, так і силою хреста свого улюбленого Сина поможи своїм слугам, що щиро приносять тобі це хресне знамено, завжди перемагати гріх і подай їм всі земські і небесні добра. Звертай хрестом усіх вірних завжди до добра і поможи отримати небесний вінець, бо ти —джерело освячення і щедрий Датель всіх дібр, тому віддаємо славу тобі разом із твоїм единородним Сином і пресвятим, добрим і животворним твоїм Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ХРЕСТА

(Священик кропить хрест свяченою водою, проказуючи оцю молитовку:)

Цей хрест освячується благодаттю Святого Духа і покропленням цією свяченою водою в ім'я Отця ✠ і Сина ✠ і Святого Духа ✠. Амінь.

(Священик обкаджує посвячений хрест, а вірні три рази співають стихиру:)

Твому хрестові поклоняємося, Владико*, і твоє святе воскресення славимо.

Священик (проказує отпуст)

Нехай Христос, наш правдивий Бог, що дав себе розп'ясти на хресті і помер за наше спасіння, ради молитов своєї пречистої матері, силою дорогоцінного хреста і ради всіх Святих помилує і спасе нас, бо він добрий і любить людей.

Хор: Амінь.

(Замітка: Цей скорочений переклад зладжено зо старослов'янського тексту, поданого в требнику, що його видав ставропигійський інститут).

M. Schudlo, C.SS.R.

THE BLESSING OF A NEW CROSS

(The priest starts the nachalo obychne till "the hymn"):

Come, let us adore Christ the King and our God.

Choir sings **Psalm 99**

The Lord is King, the nations tremble.

He is enthroned on the Cherubs *), earth quakes. The Lord is great in Zion.

He is high over all nations; may they praise your great and awe-inspiring name: "He is holy and mighty".

You are a King who loves justice, insisting on honesty, justice and virtue, as you have done for Jacob.

Let us extol the Lord, our God, and worship at his footstool: "He is holy".

Moses and Aaron, one of his priests, and Samuel, another who invoked him; they all called upon the Lord and he answered them.

He talked to them in the pillar of cloud;

They obeyed his decrees and the Law he gave them.

Lord, our God, you responded to them, because you are a forgiving God, in spite of punishing their sins.

Extol the Lord, our God, and worship him at his holy mountain **), because the Lord, our God, is holy.

Glory to the Father, the Son... Alleluia (3).

*) The Cherubs are the highest order of angels whose special mission consists in praising God continually.

**) Mount Sion is in Jerusalem. The famous temple of Solomon was built upon it.

Tropar (Tone 1)

Lord, save your people and bless your inheritance*; help the faithful rulers to vanquish their enemies* and protect your faithful by your cross.

Glory to the Father, Son..., now and forever, world without end.

Bohorodychen (Tone 4)

Lord, we prayerfully offer you this life-giving cross* which you have given us through your goodness, unworthy though we be*. Save the Church and your faithful people for the sake of the mother of God* who is praying for us, you who alone love mankind.

Priest: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

SHORTER PRAYER OF BLESSING

Priest (says the prayer of the blessing:)

GOD and Father of our Lord Jesus Christ who through his cross vanquished the devil and destroyed death, thus delivering mankind from his deceit and annoyance, look now upon our prayer and this cross. It has been made for your glory, our Father and God, and for the glory of your consubstantial Son and your consubstantial Spirit, and also in remembrance of the glorious death of Christ, with which he has overcome the devil and hell, thus accomplishing our salvation.

Bless ✠ and sanctify ✠ this cross with your Holy Spirit and with the sprinkling of this holy water. Impart to it the blessing and power which this blessed cross has acquired through the sprinkling with the blood of Christ and the nailing of the body of your beloved Son to it.

Grant that this cross may become for your faithful people a bulwark, protection and strong tower of defence against all their enemies. May it cure them of all spiritual and bodily diseases. May the prayers and supplications of those who will devoutly pray before it be heard, because you are a merciful and generous God who loves mankind. For this we give glory to you, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

LONGER PRAYER OF BLESSING

GLORIUS Lord and God, almighty Father, God of the Angels, in the tree of life which stood in the midst of paradise you have shown us a symbol of the live-giving cross of your only-begotten Son. Instead of the tree of disobedience through whose fruit the malicious Serpent (Satan) chased our first parents and the whole mankind out of paradise and brought about their death, you gave us this life-giving cross, upon which your beloved Son, nailed to it, died and by his death destroyed the power of the devil, gave life to the world, acquired an invincible weapon, a means of sanctification, a strong protection and strength of faith for his Church, as well as a help against the trickery of the devil, together with a strong and unshakeable hope of salvation and of eternal life.

For this reason, we, your servants, to whom you have been so good as to freely bestow such immense grace, with full gratitude give glory, thanks and humble adoration to your majesty, imploring humbly that you mercifully look upon this cross which your faithful, with a strong faith and love, have willingly made as a standard of your Son's and our Lord Jesus Christ's victory and as an emblem of our liberation (from sin) and salvation. Send your heavenly blessing upon it, bless ✠ and sanctify it and fill this cross with the force and blessing of that tree upon which the sacred body of our Lord Jesus Christ and your only-begotten Son was nailed. It was his cross which destroyed the devil's might, and it was through it that we have obtained freedom and have become worthy of salvation.

Most holy Lord, for the sake of the holy Passion and the shedding of the precious blood and the life-giving death of your only-begotten Son, our Lord Jesus Christ, which he at your bidding, that is, at the bidding of God the eternal Father and of your Holy Spirit, has freely undergone on the cross for our salvation, and thus the cross, once a means of punishment for the malefactors and sinners, was made blessed, holy and live-giving for the salvation of those who had sinned, we implore you: Send the grace of your Holy Spirit upon this cross and bless ✠ and sanctify it ✠ and turn it into a fearful and powerful weapon against all our visible and invisible enemies. May it protect us against the deceit and cunning of the devils.

May it become to your people a mighty protection, a confirmation of faith, strengthening of hope, a means of victory in the life strug-

gles and a source of success in good works. May you also mercifully hear those who will adore you before this cross, and grant them abundantly whatever they will ask you for their salvation.

As through the cross you have saved the world from damnation, so for the sake of the same cross of your beloved Son help your servants, who sincerely offer you this cross, to overcome sin and grant them all necessary earthly and heavenly goods. Through the cross guide all the faithful to do good always and help them to secure a heavenly crown, because you are the source of sanctification. You are a generous giver of all goods, and for this reason we give glory to you together with your only-begotten Son and with your holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

THE BLESSING OF THE CROSS

(The priest sprinkles the cross with the holy water and says the following prayer:)

This cross is blessed by the grace of the Holy Spirit and the sprinkling with holy water, in the name of the Father ✠, the Son ✠ and the Holy Spirit ✠. Amen.

(The priest incenses the cross while the faithful sing the following antiphon:)

LORD, we bow before your cross and glorify your holy resurrection (3).

Priest (says the dismissal:)

May Christ, our true God, who consented to be crucified upon the cross and to die for our salvation, through the prayers of his most pure mother, by the power of his precious cross and for the sake of of all the Saints, be merciful to us and save us, for he is good and loves mankind.

Choir: Amen.

(This abbreviated translation was made from the Old Slavonic text, published in the Trebnyk of the Stauropigia Institute).

THE KINGDOM OF CHRIST

One day Jesus ordered His Apostles to cross the lake of Gennesareth. While the boat was making headway, Jesus fell asleep. The boat was overtaken by a severe storm. The frightened disciples awakened Jesus, saying; "Master, we are going down!" Then Christ awoke and calmed the lake. The disciples were awestruck and said to one another: "Who can This be, that gives orders even to winds and waves, and they obey Him?" (Luke 8, 24—25).

Christ is the king of the universe. His power extends anywhere, as He said Himself, sending His Apostles to preach the Good News to all men: "All authority in heaven and earth has been given to Me" by the Father (Matthew 28, 18 and 11, 28).

St. Paul writing to the Christian community in Ephesus, says: God the Father raised Jesus from the dead "to make Him sit at His right hand in heaven above every Sovereignty..., or any other name that can be named, not in this age, but also in the age to come. He has put all things under His feet, and made Him, as the Ruler of everything, the Head of the Church, which is His Body, the fullness of Him who fills the whole creation" (Ephesians I, 21—23).

Twofold aspect

The kingdom of Christ has a twofold aspect, external and internal. The external aspect is the Church, founded by Our Lord. It has a visible priesthood, a sacrifice (Mass), the Sacraments which are the instruments of grace, its visible Head, the Pope, and its visible membership, that is, it embraces all those who have been baptized, as Christ Himself told his secret friend, the pious Jew Nicodemus: "Unless a man is born from above (through water and Spirit), he cannot see the Kingdom of God" (John 3, 3—5).

The internal aspect of Christ's Kingdom are the Holy Spirit, the grace and the teaching of the Gospel which contain the truth

of God. The Holy Spirit is the life-giving principle of the Church, because He communicates God's life to those who accept Christ as their King and Savior.

We must resemble Christ

Our King Christ has obtained all these things for men through His sufferings and death. He is our suffering King and Master Who makes it possible for us to become God's children. Thus our King Christ is also our Servant, because He puts Himself at our service, as He declared to the ambitious brothers, John and James: "The Son of Man did not come to be served, but to serve, and to give His life as a ransom for many" (Mark 10, 45).

Our King Christ is always at our disposal with His graces whenever we want Him, making Himself available, ready to meet all our needs from the day of our Baptism to the day of our burial. He does not impose Himself upon anyone, but is ready, if we want Him. He is always in the midst of us as the One who serves!

The followers of the suffering King must resemble Him. Hence they must suffer too. The existence of suffering is one of the most painful mysteries of our faith. The darkness and painfulness of this mystery is somehow dispelled when we remind ourselves that the Kingdom of Christ on earth is not completed yet. The Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council, says:

"The joys and the hopes, the griefs and the anxieties of the men of this age...,these are too the joys and anxieties of the followers of Christ... United in Christ, they are led by the Holy Spirit in their journey to the Kingdom of the Father" (N.I.). It is a pilgrim kingdom which will achieve its completion in heaven. Then will come the final overcoming of sin, sickness, anxieties, suffering and death. The consummation of the reign of Christ will be established in the Kingdom of God, the Kingdom of perfect holiness, righteousness, eternal life, true freedom and perfect peace, the final reconciliation of men with God in an eternal, never-ending love and happiness. St. John writes: "My dear people, we are already the children of God, but what we are to be in the future has not yet been revealed. All we know is, that when it is revealed, we shall be like Him, because we shall see Him as He really is (I John 3, 2).

This world and our life in it are a testing ground for the followers of Christ the King. The Constitution on the Church says: "They show themselves to be children of the promise, if, strong in faith, and in hope, they make the most of the present time (Ephesians 5, 16) and with patience await the glory that is to come (Romans 8, 25).

Let them not, then, hide this hope in the depths of their hearts, but even in the framework of secular life let them express it by a continual turning toward God and by wrestling against the world-rulers of this darkness, against the spiritual forces of wickedness" (Ephesians 8, 12) (N. 35).

Christ lives in the world

Our Lord is not just a great **Teacher** of religion and morality, or a **religious Genius,** or a **Champion** of social reform and justice among men who lived and died for His fellow men. The books of the Gospel present Jesus as the One Who died but Who still lives in the world, trying to complete the redemption and salvation of men for whom He shed His Blood. Christ told His Apostles when He was returning to His Father on the Ascension Day: "Know that I am with you always, yes, as long as the world lasts" (Matthew 28, 20).

Jesus lives among men not as a sort of tape-recorder or newsreel. He is the real Jesus Who once lived in Palestine when people from all the walks of life came in contact with Him—the Pharisees, the tax-collectors, sinners, sick people, rich and poor, good and bad. It was a real encounter with Chirst, an encounter which each of these people experienced in their own way. Some became better after meeting Jesus, and some became worse, as the example of the two crucified thieves (Luke 23, 39—43) or that of Nicodemus (John 3, 3) and Caiaphas (Matthew 26, 63) clearly shows. It is the same in our days. Everyone must declare Himself for or against Jesus, because there is no neutral ground in this world when the attitude toward Jesus is concerned. Did not our King Christ declare: "He who is not with Me is against Me, and he who does not gather with Me scatters" (Matthew 12, 30).

Chirst the Prophet

Chirst is our Prophet King. When Jesus entered the holy city of Jerusalem on Palm Sunday, "the whole city was in turmoil. 'Who is this?' people asked, and the crowds answered, 'This is prophet Jesus from Nazareth' " (Matthew 21, 10—11).

Jesus was a special Prophet. His predecessors had to show their credentials, telling the people God called them, etc. But with Jesus it was different. He is the King-Prophet, and therefore speaks in His own name. His way of speaking to the people was His own, not that of the prophets who said: "Thus says the Lord!" They invoked God's authority to support their claims, while Jesus addresses the people, "I tell you solemnly, anyone who does not welcome the Kingdom of God like a little child will never enter it" (Mark 10, 15). Such a declaration can come only from the one who is conscious of authority and mission, and therefore can speak in the name of God.

Chirst the Teacher

Chirst our King is also our Teacher who tells us what to do and what to avoid, if we wish to be His worthy subjects. But He is different from all other teachers of God's Law. While other teachers appealed to the Scripture for authority, or quoted other teachers, Chirst, being a King, teaches directly with a final authority which admits no appeal: I tell you solemnly, till heaven and earth disappear, not one dot...will disappear from the Law until its purpose is achieved" (Matthew 5, 18). Even Scripture is

perfected by Jesus, as was the case with divorce (Matthew 19, 3—10).

By following such a King we will never go astray and ruin ourselves, as the Nazis did by following Hitler. Christ says: "I am the Light of the world. Anyone who follows Me, will not be walking in the dark. He will have the light of life" (John 8, 12).

Do You Know How To Love?

M. Schudlo, C.SS.R.

Charity is love of **benevolence**, that is, love for someone because of his goodness and other good qualities. Thus it is different from the love of **concupiscence** which is a love that brings some benefit to those who love someone else. Sometimes love of concupiscence may lead a person to the love of benevolence, because the benefits can help the loving person to discover some goodness and excellence in the one he loves and thus lead him to love the person for the latter's good qualities, that is, for his own sake.

As **theological virtue** charity (love) is a supernatural virtue which helps us to love God as the Author of supernatural order because of His infinite goodness, and ourselves and our neighbor (fellow man) because of his participation in the goodness of God.

A Pharisee asked Jesus: "Master, which is the greatest Commandment of the Law? (The Jewish Doctors found some 600 Commandments in the Bible, which they had divided into two categories: 300 major and 300 minor). Jesus said: "You must love the Lord your God with all your heart, with all your soul, and with all your mind. This is the greatest and the first Commandment. The second resembles it: You must love your neighbor as yourself. On these two Commandments hang the whole Law and the prophets also" (Matthew 22, 36—40).

Concerning the love of God Christ has repeated what God had imposed upon His Chosen people in the Old Testament where He told them to love Him with all their hearts and to write this Commandment on their hands, in their hearts and on their doors and their gates in order to remind themselves of this most important duty in life (Deuteronomy 6, 4—9).

Christ's Commandment, concerning love, makes love or charity the heart of the New Testament. It is **all-embracing**, because love must include God and man, including man himself who keeps it.

There is a strict and close relation between faith, hope and charity. Through faith Christ teaches us about God and our eternal destiny. Through hope He turns us to God our Father, and through love we become God's children and Christ's disciples and friends. **St. Thomas Aquinas** calls the theological virtue of love a **friendship** between the soul and God. In friendship there must be

a community of goods. Our Lord said: "I call you friends, because I have made known to you everything I have learnt from the Father" (John 15, 15).

We are God's children and Christ's friends, because through sanctifying grace we share in the **life** of God: "You will be able to share the divine nature" (2 Peter 1, 4).

Some theologians have taught that charity is the same as sanctifying grace, but the common teaching of the theological schools says that these **two habits** are distinct. **Sanctifying** grace is an **entitative** habit which perfects our soul and elevates it to the supernatural order, making us resemble God, while charity is an **operative** habit, perfecting and elevating our will that man may seek God for His own sake, and not for the benefits he receives from Him, as is the case in the matter of faith and hope. This is why **St. Paul** writes: "There are three things that last: faith, hope and love, and the greatest of these is love" (I Corinthians 13, 13).

Charity is sometimes called the **form** of all virtues. **St. Paul enumerates** the various virtues and then says: "To keep them together and complete them, put on love!" (Colossians 3, 14). This means that charity directs all other virtues to its own end, that is, to God, as He is in Himself and thus renders them **meritorious** and deserving of an eternal reward. In this sense charity is the **queen** of all other virtues, without which they cannot have everlasting value in the sight of God.

Where does charity reside?

Charity or love resides in **the will**, not in the emotions. As divine virtue it increases in the soul in proportion to the amount of sanctifying grace. It is not diminished by venial sins, but its fervor decreases. Charity is lost through mortal sin.

Lost charity can be regained by an act of contrition or a good confession. When charity is lost, all the merits are also lost. They are regained when sanctifying grace is restored to the soul.

The formal object of charity

The **formal object** or the **motive** of charity is God's supreme goodness. It is not God's goodness known by man's reason which is perceived from the works of creation whereby man can know God's wisdom, power, beauty and goodness. "The heavens declare the glory of God and the vault of heaven proclaims His handiwork" (Psalm 19, 1). The motive of charity is God's goodness, made known by revelation, His love and lovableness.

This goodness of God is His **absolute** goodness as God is in Himself, infinitely good and lovable, and not His **relative** goodness which is the source of our supernatural and everlasting happiness.

Gods absolute goodness comprises His divine nature, the three divine Persons and all His attributes, that is, power, wisdom, etc.

God Himself produces charity in the soul. He is its source, its goal and its motive. God grants us the divine power to love Him as His children when He, the God of love, dwells in our souls by means of sanctifying grace.

Charity and love of gratitude and concupiscence

Love is an inclination toward some good, based on consciousness of its value. The **love of desire** or concupiscence looks more to the profit or service as the value which is found in the thing which we love. When we love someone just because he is useful to us, it can be passion, but not love. Real and true love begins with the recognition of some value which is found in the person whom we love.

Love of concupiscence can be genuine love, if we recognize some value in the object which we love, and take pleasure in it for its own sake. Thus man can really and truly love God, once he realizes that only God can make him completely happy, even though he desires his own good in God. Yet perfect love is love of friendship (love of benevolence). Whoever has such love he rejoices in the beloved, for his own sake, desires to show him love, respect and esteem.

This love of desire on the supernatural level corresponds to the virtue of hope through which we expect all those things which God has promised us in Christ.

Although God does not need our love, because He is perfectly happy in Himself, He still wants to be loved by us and made this love His first and most important Commandment in the whole law. Thus it is a privilege to be capable of loving God, and this capacity comes to us from God: "You have not chosen Me, but I have chosen you", Our Lord told his Apostles (John 15, 16). It is indeed a **mystery** that God should show any concern for our love.

Love of concupiscence which looks to our own well-being belongs to the virtue of hope.

Supernatural love of God is **absolutely necessary** for salvation as a **means of necessity.** "Master, what must I do to inherit eternal life?" a Jewish lawyer asked Christ. "He said to him: What is written in the Law? He replied: "You must love God with all your heart...and your neigbor as yourself". Then the Lord said to him: "You have answered right. Do this and you shall live" (Luke 10, 25—28).

Love is the final determinant of our eternal destiny and is rooted in God as its love-center. If love of God is based on the **benefits** which we receive from God, we have gratitude, not love, but gratitude can easily lead to love.

We must love ourselves and our fellow men with God, for they have or can have sanctifying grace which is participation in God's divine nature.

Paul VI said. "The updating, (that is, the aggiornamento) embraces not only the Church structure, as some people think. No, it embraces our whole personal life and also the ideal which should guide and direct our life..... Baptism has an influence on human person and nature. For this reason we are bound to strive after perfection and holiness. This obligation comes from our elevation to the supernatural state".

THE MYTH OF "EDUCATION"

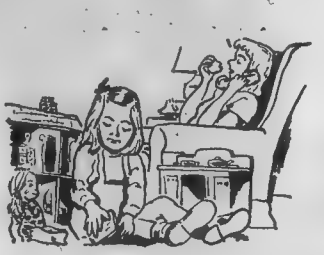

Millions of dollars are spent annually on the "education". Why? What purposes does our education have?

Some say that education is the best factor in **character-building.** Is it so? Not necessarily. Anyone who has had any experience with the school teachers knows well that they have exactly the same kinds of character as other people, petty, jealous, ambitious, intriguing, or charitable and helpful, as men who are not teachers. There are "educated" men who will never help a man in trouble, while some without "education" will stop at nothing in order to help their fellow man. Thus, if character means "moral courage and goodness of heart" many intellectuals have no corner on it.

Education is for the **production of leaders.** Is it so? Most learned men are not leaders at all. They may not fiddle while Rome burns, but they are very likely to be reading or writing books, solving difficult problems, etc.

Education is **training for citizenship.** Schools can make their pupils aware of their duties to the state. Whether they will apply what they have learned at school is another story. To maintain that education in general is training in citizenship is far from true. Many educated men are bad citizens, while many a good citizen has very little education.

Education must **adjust students to society.** What society? There are so many "religious", organizations, political parties, etc. What society must the pupil be adjusted to?

These aims characterize the secularistic education in which God has no part. Catholic education has its specific purpose, that is, to prepare its pupils for Life by teaching them to distinguish the right from the wrong and by making them strong enough to follow their convictions in their daily lives, no matter what's the cost. This kind of education is needed at present, if the world wants to save itself from going into atomic or hydrogen pieces.

The trouble with people these days is that they want to reach the promised land without going through the wilderness.

Some men are so busy learning the tricks of the trade that they never learn the trade.

It Is Time to Seek the Lord

M. Schudlo, C.SS.R.

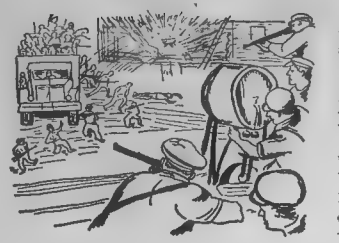

We are living in dangerous times. There are wars and revolutions in the various parts of the world. There is an acute food shortage in India and other parts of our planet. There are also racial troubles in many countries. Briefly, it is a chaotic world picture, the one that neither scientists nor diplomats can really understand and explain.

Despite the well-publicized progress in so many fields and a general access to education, many countries are in deep trouble. Crime continues to increase at an alarming rate. Riots are reported on the radio and T.V. Divorces have doubled or tripled since the last century.

General disorder

Morality is low. Illegitimacy has increased, pornography is a half billion dollar business in the U.S.A. alone. Crimes are increasing four times faster than population.

Alcoholism is a growing disease. In the U.S.A. there are some 7,000,000 alcoholics, in Canada some 500,000, and there is plenty of them in other countries too. And problem drinkers run into millions.

In the U.S.A. all the churches and synagogues combined are outnumbered by the taverns and bars. There are 175,000 more bars and taverns in the U.S.A. than churches and synagogues combined.

Much money is spent on churches and schools in the U.S.A. and Canada, but money given to gamblers is greater than the amount spent on religion, schools, medicine and other charitable institutions.

Countless number of parents and teachers have serious troubles with their children or pupils. Of many once happy marriages nothing remains but an appearance to save the face of the partners.

There are many people who have burdens that need to be lifted, consciences to be cleansed of sins, problems which must be solved, sins that need to be forgiven, hatred to be removed from the hearts, peace to be made between families and families, etc.

There are young people who do not know what to do with themselves and their youthful energies. They, like the biblical Sampson (Judges: 13, 24—25; Ch. 14—16), are in revolt against their parents, society and religion. Many of them have more money to spend than

any other teen-agers of the world. In spite of the money they have, the automobiles they drive, conveniences, leisure and entertainment they enjoy, the psychologists say, our young people are more unhappy and miserable than the teen-agers of previous generations. Thousands of them try and other thousands do commit suicide every year, although quite often the world does not know they did it, because they die 'from the overdose of the sleeping pills' or 'in an accident!'

Children are also unhappy. A young boy of 12 was a little queer fellow. When his mother had him examined by a psychiatrist, the verdict was: "He is unhappy, but he does not know it".

Another young boy who was making some $220.00 a month but could not make 'his ends meet', although he was a single fellow, was pronounced by a psychiatrist 'as suffering from a chronic anxiety'.

In an American grammar school there were five attempted suicides in 1965, and the principal of that school said: "The greatest problem in our school is attempted suicides!" And such a thing is going on among the children of the 8th grade and under! How can you explain that such young people under 13 years of age are trying to commit suicide?

The statistics show that five percent of young people get in trouble with the law each year, and God alone knows how many of them get in trouble with God and their own conscience.

What is wrong?

Looking at the present chaotic world, many people ask themselves: "What is wrong with the world? Where have we failed? Who has failed whom?"

Some say that the government is responsible for all these evils that plague our society. Others blame the police that is not strict enough in enforcing the laws of the country. Still others contend that it is the decay of our family life. Others affirm that it is a change from a rural to an urban society, because when people leave their small communities and move to big cities, they lose their identity and become faceless, since nobody knows nobody except for a small circle of friends and casual acquaintances.

Others accuse the Church, because she has neglected to teach men to be good and to respect the laws. Still there are some others who say that the source of our woes is a general disrespect for authority, etc. etc.

Are these the real reasons of the chaos which pervades the modern society or are they just mere symptoms? They are not the real reasons. They are just so many symptoms of a deep underlying disease which afflicts countless men and women of our times. This disease has caused them to lose purpose for living.

What do most people look for in these days? A good job which gives men alot of money, quite often more than they know what to do with it, a brand new house, a car—possibly two, one for work and another for good time or for his wife, one or even two TV sets,

one on each floor, good food which forces diet on men and women, but with not much result, amusements, good time, pleasures, etc.

Why so many people are so anxious to get all these things? They are searching for happiness and security. They hope that they will be happy, if they have a new home, a new car or a new frigidaire.

Do all these things, good in themselves, make men happy and secure? There is plenty of these things in New York and Chicago, and yet there is so much unhappiness among its inhabitants. There is fear, there is hate, there is racial tension, there are divorces, there are murders, there are thefts, frauds, etc. Why?

Christ and Satan

When Our Lord became hungry after forty days of fasting in the desert the devil approached Him and said:

"If You are the Son of God, command these stones to turn into loaves of bread!" The tempter was saying: 'You are hungry, and therefore You feel miserable. If You fill Your belly with food, You will be happy!" The Savior replied to His tempter:

"Man does not live by bread alone, but by every word that comes from the lips of God" (Matthew: 4, 3—4).

Men need bread to live, but they need God even more to feel happy and secure in this world of atomic and hydrogen bombs and surrounded by the satellites. If men were mere animals, they would find happiness in material goods. But they are not mere animals and never will be, no matter how they try. They are made by God. God's stamp is on them. The stamp of God is His own image in which they have been created. The Bible says:

"So God made man in His own image, made him in the image of God. Man and woman both, He created them". (Genesis: 1, 27).

Being God's living image, man cannot find his real happiness and security apart from God. The Soviet Union is the best proof that no man can feel secure when God is chased out of the country by its rulers. St. Augustine said long ago that no man can be happy without God. And he spoke from his own experience when he said:

"God, my heart was restless till it rested in You!"

Human heart, small as it is physically, was fashioned by an infinite God, and only an infinite Good, which is God Himself, can fully and permanently make it happy.

Unfortunately, many modern men and women do not believe in it. They think that they can assure happiness for themselves, if they have wealth, health and all the comforts that money can buy. They laugh when someone tells them they need God in their daily life. Such men and women are not a novelty. St. Peter mentions that such people were also at his time:

"You must realize", the Apostle wrote to the early Christians of Asia, "that in the last day there will come inveterate scoffers, men living according to their lusts" (2 Peter: 3, 3).

They do not realize that material wealth and comforts together with all modern science and its progress cannot protect us either

against the danger of death or against the possibility of a general conflagration of the world, caused by modern weapons.

First atomic bomb

When the first atomic bomb was exploded by the American scientists in the desert of Nevada in 1945, one of the scientists saw the mushroom, produced in the skies by the explosion, and exclaimed: "My God, we have created hell!"

In the last twenty years there have been some 40 wars in the various parts of our turbulant planet. It is enough to take any daily paper to see the fear of the next war, a nuclear war, and this is not a futile fear, when nations are building terrifying weapons faster than they are working on peace for which mankind yearns.

Our civilization and our achievements are in jeopardy, because "the balance of terror", invoked by the late Winston Churchill, cannot secure a true and lasting peace which is necessary for a normal development of man's life on earth. We would not exaggerate, if we call our world of today a dangerous world in which there is no real security for anyone, because the hydrogen bomb with its radiation can kill people anywhere. Thus this is a world of crisis, never known in history, and our generation is a generation of crisis.

AS I WALK

by Marie Young

As I walk in soft green meadows,
As I walk the river shore,
Let my footsteps guide me ever,
To the Lord I so adore.

As I climb the sloping hillside,
As I walk the streets of old,
Let Thy spirit be ever near me,
Filling me with love untold.

As I work in my kitchen,
Baking for the ones I love,
Let the food I prepare for them,
Be like manna from above.

As I walk into my bedroom,
As I kneel to Thee in prayer.
Let me be more worthy of Thee,
Please, dear Lord, be ever near.

Fame is a vapor, popularity an ancient, riches take winds. Only one thing endures, and that is **CHARACTER.**

NEW CATECHISM

CHAPTR 41

CHRIST'S CHURCH ON EARTH

The Church is a divine organization, but it must live and work on earth, because her members are men who live on earth. The supreme Head of the Church is Jesus Christ Who now sits at the right of His Father in heaven.

The Church must lead all men to God. It must embrace all nations of the world and form a world-wide community under the supreme leadership of Christ. "He (The Father) has appointed Him (Jesus) sovereign Head of the Church which is truly a His Body, the complement of Him Who fills all the members with all graces" (Ephesians 1, 22—23).

Since His Ascension to heaven Jesus is invisible in the world in which men live and must work out their salvation. Who will teach them, forgive their sins and lead them to God? The Church which Jesus founded for us.

Since Jesus is invisible, He has vicar on earth Who takes Christ's place and leads the Church in His name. At first it was Peter to whom Jesus said: "Feed My sheep!" (John 21, 17). Now, it is the Pope, the successor of Peter, because Peter was a man and he died.

Peter at first was in Jerusalem, then went to Antioch in Asia Minor, and finally settled in Rome where he was the vicar of Christ till he died in Rome. Upon his death his office and power passed

on to every Bishop of Rome since then. That is why every Pope is the Head and the supreme Teacher of the Church, because he is the vicar of Christ.

Besides Peter, there were other Apostles who had also been sent by Christ to preach His Gospel to the world. The power and the office of the other Apostles are passed on to the Bishops who, together with the Pope, form an Apostolic College.

As the Pope is the head of the whole Church, so the Bishops are the heads of certain parts of the Church which are called dioceses.

Each diocese is divided into parishes. The Pastor is the head of the parish and the spiritual Father of his people. Every Sunday he expects me to offer the Divine Liturgy in my parish church and receive the Sacraments in it.

The parishioners should respect and love their Pastor, because he helps them to know God and to save their souls. They should also help the Pastor as good members of a family help their father.

As the Pope takes care of all the Bishops who are his helpers in ruling the Church of Christ, so the parish priests serve their Bishops. They help their Bishops to carry out the work of Christ in the world.

QUESTIONS

1) Who is the Head of the whole Church of Christ?

The Head of the whole Church of Christ is Jesus Himself.

2) What work does the Pope do in the Church?

The Pope is the visible Head of the Church, because he is the earthly vicar of Christ in this world.

3) What work do the Bishops do in the Church?

The Bishops rule some parts of the Church in the name of Christ and under the leadership of the Pope who is the supreme Shepherd of the Church.

SCRIPTURE

Take heed to yourselves and to the whole flock in which the Holy Spirit has placed you as Bishops to rule the Church of God (Acts 20, 28).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always respect the Pope, my Bishop and parish Priest, because they represent Christ. (Matins Antiphon of Sts. Peter and Paul).

LITURGICAL PRAYER

Faithful, let us worthily praise Peter, the cornerstone of the Church.

PERSONAL PRAYER

My Jesus, help those to whom You have entrusted Your Church.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) The name of your Bishop.
2) The name of your Church and its Patron Saint.
3) What do you know about the present Pope?

Biography of Archbishop Welychkowskyj in the Ukraine

The most well known press agents of the world published the following news:

On January 27, 1969 the Secret service imprisoned in LVIV (Soviet Socialistic Republic of the Ukraine) Fr. Vasil Welychkowskyj, a member of the Congregation of the Most Holy Redeemer. On March 17 he was declared deceased, a week later, however, this rumor was withdrawn. He was still living in a prison in Moscow.

Vasil Vsevolod Welychkowskyj was born on June 1, 1903 in Stanyslaviv (Ukraine). He studied theology in this same city. After his Ordination as Deacon he entered the Novitiate of the Redemptorist Fathers in Holosko Welyke, near LVIV.

On August 29, 1924 he made his vows and on October 9, 1925 he was ordained a Priest. For two years he held the office as a professor at the College of the Redemptorist Fathers in Zboiska.

In 1927 he became pastor of Wolhynia (one of the Provinces in the western part of Ukraine) whose Bishop, His Excellency Msgr. Nicholas Czarneckyj, was a very sincere friend of Father Welychkowskyj and his Congregation. In 1936 Father Welychkowskyj had to leave his beloved Wolhynia and go back to Stanyslaviv where the spiritual life at the Monastary and the church were flourishing. Being an excellent speaker, he preached hundreds of Missions, sometimes before 10,000 to 15,000 peoples. His devoted love for the Blessed Virgin, Mother of God, and his zeal for souls made it possible to obtain the necessary material for the building of a Basilica in honor of our Lady of Perpetual Help, but the Soviets destroyed his work.

In 1941 Father Welychkowskyj had a very pious parish, but this was also destroyed by the Nazis. In 1942 he was named Rector of the Monastery of Ternopil.

In 1945 the Russian Communist Police persecuted the Catholic Church of Ukraine in a very cruel and inhuman manner. They arrested and deported all their Bishops, as well as many priests, religious and faithful.

After his return in 1955 Fr. Welychkowskyj declared, "If it must be, I am ready, for Christ and His Church, to go through all this again." For ten years Fr. Welychkowskyj lived with his family at LVIV.

1) I have heard that Pope Paul VI has permitted Catholics to get married outside of the Catholic Church and still remain good-standing Catholics with all the rights and privileges. How do you explain such decision of the Pontiff?

Pope Paul VI has issued a decree concerning marriages between Catholics and non-Catholics on March 31, 1970, entitled "Marimonia Mixta-Mixed Marriages", which will go into effect on October 1, 1970

Although the decree does not go as far as some people have expected, because it does not recognize such marriages as valid without any reservation, it still makes several modifications in the previous legislation.

A Catholic is still bound to contract marriage in the Catholic Church, whether he is marrying a Catholic or a non-Catholic. If he violates this law, his marriage is invalid in the eyes of the Church, the papal document reads (N.8).

Although a non-Catholic partner is not bound to make any promises, concerning the catholic education of the offspring, the Catholic partner is, and the non-Catholic partner is to be informed about it.

The local bishop can grant permission and dispensation to a Catholic who for some serious reason wants to contract marriage with a non-Catholic in a non-Catholic Church before a non-Catholic minister or before a public official in court. "To obtain such dispensation, the Catholic party shall declare that he is ready to remove dangers of falling away from the faith. He is also gravely bound to make a sincere promise to do all in his power to have all the children baptized and brought up in a Catholic Church" (N. 4).

"The celebration of marriage before a Catholic priest...and a non- Catholic minister, performing their respective rites together

is forbidden. Nor is it permitted to have another religious ceremony before or after the Catholic ceremony, for the purpose of giving or renewing matrimonial consent" (N. 13).

The penalties for contracting marriage outside the Church are abrogated (N.15). These penalties were described in Canon 2319. For those who had already incurred them, the effects cease to exist.

The local bishop can give "sanatio in radice", that is, to convalidate invalid marriages, concluded outside the Catholic Church (N. 16).

All these new regulations concern only marriages between Catholics and Protestants, and not Catholics and Orthodox, because the latter are valid, though illicit, when they are contracted before an official Orthodox minister.

2) Can science and religion contradict each other?

No, science and religion cannot really contradict each other, because both come from the same God, who is the creator of all things, both natural, of which science takes care, and of supernatural, which religion relates to us. Thus true science can hold no risk for a true believer.

Sometimes they may seem contradicting each other, because our picture of either science or of religion is incomplete. The famous Galileo, observing the movements of the stars, came to the conclusion that our Earth is not the center of the universe and is not the still and immovable point, but it is itself moving around the sun. His discovery was looked upon as heretical, because at that time men did not understand the meaning of the creation of the earth, as it is related in the three first chapters of Genesis.

Science and religion do not offer the same kind of knowledge and do not use the same language. Science, observing the phenomena, explains "how" things came into being, while religion tells us "why" they did so. Religion offers us stories and motivations to guide our life and help us to lead a life, worthy of our Creator. Faith occupies itself with "Whys" when it interprets the world and its events, while science tries to give us "how" these things are made.

3) "Someone told me that Christ never laughed. Is it true? What does the Bible say about laughter?"

Christ would not have been a real and true man, if he did not laugh. The Bible says: "There's a season for everything. A time for tears and a time for laughter, a time for mourning and a time for dancing" (Ecclesiastes 3, 1 and 4).

The Bible mentions the various kinds of laughter. And so there is the laughter of skepticism. Thus Sarah, the aged wife of Abraham, laughted when the angels told her that she would bear a son in her old age. She laughted in disbelief and skepticism (Genesis 18, 15). Some men laugh at the miracles, reported in the Bible, saying: "Such things are contrary to the laws of nature." They forget that God who made these laws, can sometimes dispense from them, and this is a miracle.

Some men laugh at the statement of the Bible that God made the world out of nothing. They believe in evolution. Unfortunately, they do not realize that the evolution had to start from something, because nothing can develop from nothing. God had to create the first element, energy, light, or something similar, otherwise evolution would be impossible.

Some people laugh when the Bible says that the Son of God became Man. If Christ is not a God, the whole Christian religion is a hoax, and the Bible is just like any other book.

There is a laughter of spiritual joy. "Our mouths filled with laughter" (Psalm 126, 2). The people saw the captives' return, and they were glad. Christians should be a cheerful people and laugh more. If they are always sad, they present their religion in a bad light. Christ is our Leader, and we are on the winning side.

There is "the laughter of the fool" (Ecclesiastes 7, 6) who laughs at everything, but pretty soon his laughter will be over and the sinner will weep forever.

There is the laughter of condemnation. "The one whose throne is in heaven is laughing", at the machinations of men on earth (Psalm 2, 4). Man proposes and God disposes. Rome was once a powerful state, but it lived in sin, luxury and pleasure, so God destroyed it in the end (Proverbs 1, 24—26).

There is the laughter of eternal triumph. "Happy are you who weep now, for you shall laugh" (Luke 6, 21). Heaven is a happy place.

4) "I have read in our YOUTH magazine that the Ukrainian Catholic youth of Canada are against the patriarchal structure in our Church. I know that the whole Ukrainian hierarchy of the U.S.A., Canada and other countries are trying to get a partriarch for our Church. Do our youth know about it?"

We are also surprised to find such a statement in our Youth magazine. We hope that it is not a general attitude of all our youth. There might be some unformed youth who think so, and are trying to attribute this attitude to the whole of our youth.

What we were surprised to read was the following statements: "...the meeting held...in this city on the same topic in which the bishop's patronage was interpreted as free license for scurrilous and negative criticism of so-called political manoeuvres of the Holy See..."

It is a 'nice expression' to be found in our magazine, destined for the youth! We guess that the author of the article does not realize that our whole hierarchy with no exception whatsoever stands for the establishment of the patriarchate for our Church.

Furthermore, the Oriental Congregation which was criticized, is not the Holy See, and the author should know it, or at least ask for the information on the matter she writes. Lack of information leads to distortions of the truth, a thing that does not fit a Catholic magazine which is supposed to mould the Catholic mentality of our young people.

MY VISIT TO PERU

M. Schudlo, C.SS.R.

Lima is the capital of the republic of Peru. It gained its independence from Spain in 1821. The meaning of 'Peru' is uncertain. Some say that it came from some river or an Indian tribe. Before the conquest by the Spaniards it formed a part of the powerful Inca empire. Spanish missionaries spread the Christian faith among the native Indians, although it had always remained quite superficial. The Dominican monks were the first to bring the good News to the Indians of Peru. They built many convents, churches and colleges in the country.

The Catholic religion is the official religion of the republic. All inhabitants are Catholics, although many of them do not take their religion too seriously. After all, they are not the only people in South America who have adapted such an attitude. Superficiality in religious matters is a general phenomenon throughout South America, although there are also people who take their Christianity seriously.

The Redemptorist Fathers have a viceprovince in Peru, depending from the Spanish province. Some of the Fathers were born in Spain and some in Peru. They were very nice to me. Among them was one from Holland who works in Peru. The Fathers have so many missions every year that they are forced to refuse many invitations for lack of missionaries.

One afternoon I went to see the capital. It is a very nice and modern city, especially the center. There are many cars on the streets. I was interested in the standard of living of the people. Knowing Spanish, I could easily converse with anyone I wanted to talk to. The numerous stores are packed with all kinds of goods. I entered a few stores and had a chat with the storekeepers. I told them I was returning to the U.S.A. They seemed envious: "Oh, you have good down there!" they said. "We are poor. Goods are available, but the ordinary worker cannot afford them". An average worker makes about $50.00 a month, while the goods cost almost as much as in the U.S.A. Naturally, people are dissatisfied and complain about their government.

Although Peru is a rich country, yet its production of meat is insufficient. Meat must be imported from Argentina. The vast territories of Peru are not developed enough to supply the needs of its people.

I went to see the city in the evening too. Although there are many restaurants and bars, few people were enjoying these luxries. They just cannot afford them. I stopped in the park in the middle of the city. There were mostly boys, sitting and chatting with each other.

I wished to buy a few souvenirs and send them abroad. An official at the Post Office said to me: "It is too complicated. It would not pay. Buy here and send them from some other country". He explained the reason. In the days of the exploitation of the country by the foreigners, precious things were sent abroad. So the government made very strict regulations. Every package that goes abroad, must be opened and inspected by a custom official. The same practice is followed in some South American countries too, for instance, in Argentina. I must add that the people are very kind, no matter where you go.

Our Mass in Lima

It was January 30, 1970, the day I was leaving Peru and flying to Bogota. Fr. Rector asked me whether I could celebrate our Mass for the people who come to their church. The Mass was not announced beforehand. I agreed. There were some 50 people in church. Fifteen persons received, for the first time, Holy Communion in our Rite. I asked the Fathers whether there were any Ukrainians in Lima. They said that they had never heard of any.

I explained our Mass to the people. Fr. Rector was the server. He read the Epistle in Spanish and I read the Gospel in the same language. I taught him to answer "Amin', Hospody, pomyluy, Tebi, Hospody', and he did very well.

Some 10 m. from the monastery of the Redemptorist Fathers is a big hill. A missionary built a cross on its top. During the night it is illuminated as a sign of Christianity of Peru. He wanted to build a church on that top, but the lack of finances did not permit

Bogota—Colombia

Colombia is a rich country. It can produce all kinds of tropical plants. It has about nine active volcanoes. Its climate is very hot in the lowlands, and bitterly cold in the mountains. The local Indian population amounts to some 150,000.

Colombia was conquered by the Spaniards in 1500. Colombia used to be the most revolutionary country in South America.

The Dominican, Jesuit and Franciscan missionaries spread the Gospel among the Indians. At least nominally all the people of the Republic are Catholic, although the Protestant missionaries are also working there and making converts among nominal Catholics.

During the flight to Bogota I met an American businessman and his English wife. We flew over Equador, without stopping there. He lived there for 15 years. I asked him how much truth there was in the propaganda of exploitation of South American countries by the U.S.A. He replied: "It's mostly a myth and propaganda. It is practically impossible in these days to exploit any of these countries. The exploitation was practiced in the beginning of this century, but it does not exist now. The governments know how to handle foreign companies. The government takes more than 50 percent of the income. American businessmen taught them how to do it".

As we were approaching the airport of Bogota, I noticed very

well cultivated farms and gardens with dainty homes. The airport of Bogota is modern. The officials were kind and sympathetic.

The population of Bogota is 2,500,000. The city which is the capital of the country has the old and new section. I took the bus which let me off almost at the door of the Redemptorist monastery. I rang the bell and a Brother let me into the monastery. Fr. Rector came and we had a little chat.

The Rector took me for a tour within the city. It was cloudy at first, and then a heavy rain began to fall. The Brother who was the driver had a hard time to pass through some streets, because they were so flooded. The Rector showed me the vast plaza where the Eucharistic Congress was held in 1968, in which our Bishops took part. A new parish is being organized around the plaza.

The city has clean and some wide streets with many modern buildings and some skyscrapers. The shops are filled with all kinds of merchandise, although its cost is quite high for the ordinary worker. Hence people complain that the wages are low and the cost of living is high. The Colombians know how the Americans live at the present time, but unfortunately they do not realize that it was not so 50 years ago. They would like the same standard of living, without working hard for it. This is not a specific characteristic of the Colombians. The whole Latin race is not too anxious to work. It is rather content to work from day to day and have a lot of time for the "fiestas" which are extremely important to the people who belong to that race.

Despite many hardships a progress is being made in the country and the situation is steadily, though slowly, improving.

On February 1, 1970 Fr. Rector asked me to celebrate our Mass for the people. The Redemptorist church is big and artistic. It was jammed with the people. He told me to prepare some thirty particles for Holy Communion. I took 50, but even so it was not enough, for 70 persons approached the Holy Table. I had to split the particles.

Fr. Rector explained the main ceremonies of our Mass so that the congregation could somehow follow it. Besides he served Mass for me, answering "Lord, have mercy", "Grant, O Lord," etc.

After Mass he took me to see the "golden museum", where the Indian art is preserved. It is a national museum. The Indians did not know the value of gold, so they made needles, arrows, helms, bows and domestic utensils of it.

When we arrived to the Museum, the Brother went around the same block, looking for a private parking lot. "Why does he not park on the street?" I said to the Rector. "We do not park on the streets here", he replied, "because even in the full day the thieves may steal a wheel or something else".

Going through the rooms of the Museum, I admired the artistic talent of the Indians. The Museum is constantly guarded by the police, lest the thieves get in and steal its treasures.

Fr. Rector told me that the Redemptorist Fathers in Colombia have so many missions that they cannot preach them, although in other countries the number of the missions is declining.

I met a group of the American students at the Museum. They are studying in Bogota and thus preparing themselves for work in South America.

After dinner Fr. Rector took me to the airport and I left Bogota for Venezuela, where my last mission was to be preached before saying good-bye to South America.

Jesus, rich in mercy, You have called the publicans, the sinners and the unbelievers to You. Do not despise me who am like them, but rather accept this song as a gift of precious fragrance:

Jesus, You are an invincible power.
Jesus, Your mercy has no limit.
Jesus, Your beauty is unsurpassable.
Jesus, Your love is inexpressible.
Jesus, You are the Son of the living God.
Jesus, have mercy on me, a sinner.
Jesus, hear me, although I was conceived in iniquity.
Jesus, cleanse me, because I was born in sin.
Jesus, teach me, unworthy though I be.
Jesus, enlighten my darkness.
Jesus, cleanse me, because I am unclean.
Jesus, show me the road, because I went astray.
Jesus, Son of God, have mercy on me. (Akafist to our Lord, Ikos 3).

The Role of the Priest

The very existence of the priest is a **constant reminder** to his fellow men that there is another world, for which God has made them and for which they must prepare themselves on earth. Christ said: "What gain is it for a man to win the whole world and ruin his (eternal) life" (Mark 8, 36).

Such a reminder is absolutely necessary in our days which are characterized by a superficial knowledge of God or an outright forgetfulness and an 'I don't care' attitude, together with a false conviction that happiness and fulfillment consist in the acquisition of more and better material things. But such attitude is false, as the crowds of "uppies and down-pees, sleepies and wakies" clearly show.

If material things and comforts could fully satisfy man's craving for happiness, we would not have millions of people to turn to alcohol, drugs, tranquilizers, etc.

Fr. Rahner, S.J., by no means a conservative theologian of today, says: "I have the impression that a radical opposition is arising within the Church. It is in the Church that the question of the living God and of Christ is raised, and it is in her that the battle must be fought against secularization, desacrilization and other similar things.

"In the coming years it is in the Church that non-Christian heresies will arise. For reasons impossible to analyse here, these heresies do not claim to make us leave the Church. In the face of them we must maintain tradition with all our might and meet them with a **clear** NO and a real condemnation...

"Such ecclesial heretics, in the name of the progress of the Church and in the name of our times, are attacking the **substance** of Christianty, such the existence of God, the divinity of Christ and the eternal life hereafter, and they try to become acclimatized in the Church". They try to ignore God in public affairs, marriage and politics. It is a **practical atheism.** They endeavor to strip our Lord of his divinity and turn him into a **humanistic Gentleman,** and thus reduce Christianity to the ideal of human **brotherhood.** Don't they spread such ideas as: "In my practical life what does God mean to me, my happiness, my political career, my marriage? What value does prayer, attendance at Mass, Holy Communion have for my daily life?"

These are the essential and central questions which the priests help the people to answer in a proper way that they may come closer to Christ and find their salvation in Him, for **St. Peter** says: "Of all the names in the world given to men, this is the only one by which we can be saved" (Acts 4, 12).

The authority of the Church

Christ has entrusted his Church with the authority to proclaim and explain his Gospel teaching to all mankind: "Go and teach all nations" (Mark 16,16). For this reason **St. Joan of Arc** said: "I consider Jesus Christ and the Church as being one", because she teaches men by his authority and in his name.

The Church must have a **profession of the faith,** that is, the collection of the truths which are certainly revealed by our Lord. All the followers of Christ must accept them or leave the Church. The priest as the minister of Church must tell his people: Take it or leave it!" You cannot be a true follower of Christ, while denying what he has brought us from His Heavenly Father, otherwise people will get confused as the Roman governor of Palestine was when Christ was brought before him: "What am I to do with Jesus, who is called Christ?" (Matthew 27, 22).

When a person asks a priest about some problem or doubts in the religious or moral matters, the priest is bound to give him a clear and straight answer. If he ask, whether there is hell, he must tell him: "Yes, there is hell, and you will end up in it, unless you mend your ways and take your Christian faith seriously". When some schoolgirl comes and says that the **pill** is the most modern oral contraceptive, he should tell her that she is wrong, because the most effective oral contraceptive is the word NO.

Take care of your priests

The priest gives so much in order to serve the spiritual needs of his fellow men. Natural justice demands that the people whom he serves should try to help him in whichever way he needs help. If

he is poor, they should help him financially. If he needs help in other matters, people should facilitate his endeavors, by offering him their arms, time and work. This is not only a part of charity; it is an act of justice, because the priest alone cannot do everything himself. As consequence of our baptism, we must feel responsible for evangelizing the environment in which we have been placed by divine providence. At this critical time of lukewarmness and forgetfulness about God no good Catholic can afford to live in **mediocrity,** for "they will not believe in him, unless they have heard of him, and they will not hear of him, unless they have a preacher", St. Paul says (Romans 10,14). How many Christians of today should be reminded of the saying of Pope **Leo** the Great: "Oh, Christian, remember your dignity!"

Offer your sons to the Lord

The greatest **malaise** and disgrace of our Church today is the lack of priests to serve our parishes. There are many complaints about the sad situation, but very little is being done to improve it. What can an ordinary layman do to remove this anomaly from our Church and save it from a slow but sure strangulation and death?

Pope **Pius XII** said: "Every Christian parent should pray to God to have at least one of their children called to the service of Christ". We should remember that a good Christian home is the most fertile soil for a priestly vocation. All Christian parents, rich or poor, should encourage their sons to become priests, if they see that their sons have a vocation to the priesthood. God sows the seeds of vocation in many young hearts, but human means must not be neglected.

They should support those who dedicate themselves to the priesthood, if they have no sons of their own, for instance, by helping our seminaries. We have a seminary in Washington, D.C. and a minor seminary in Roblin, Manitoba, Canada, where the young boys are studying. Any financial help will be appreciated by these institutions.

A missionary gave a talk to a group of young boys. After the speech he asked them to help his missions. When the hat was passed around, the missionary found among the coins a piece of paper on which a student wrote: "I give myself".

If you swear, "As God lives", do it truthfully, justly and honestly (Jeremiah 4, 2).

And Jesus "did not work many miracles there (in Nazareth) because of their lack of faith" (Matthew 13, 58).

French cardinal Emmanuel Suhard said: "A priestless parish is not a sick parish. It is a dead parish".

Pius XII said: "The priestly office is wonderfully fulfilled in the sacrifice of the cross".

The Rights and Wrongs of Kissing

By F. Fletcher, M.S.C.

Think it over. Those who throw themselves at boy-friends or girl-friends are inwardly despised by them. A young man once told me, "I feel a real superiority complex when I meet that type of girl." Do you know anybody really decent who will give his/her heart to one who will stop at nothing with kisses, petting, necking, embracing, etc.? Haven't you heard young men say of this or that girl with no moral restraint:

"The boys may take her out now, but who would ever want to marry her!!"

—For this girl has surrendered herself so easily, so cheaply that her affections are cheapened and soiled—there is no attraction left for a true, decent love.

So much sad experience goes to prove—what teenagers can think is absolutely wrong— that **true love and genuine appreciation is won by a firm defence of one's self-respect, not by giving way.**

This realization is of key importance to a proper understanding of the question of kissing.

"We Won't Listen".

"But, Father," the young girl said, "when I hear priests preaching against kissing, I just don't listen. They don't seem to realise that **everybody** does it now, good Catholics and all— it is just the accepted thing."

And an earnest boy just out of school found the difficulty, "The girls in our town expect to be kissed and kissed passionately. They say that they are insulted, if you don't. What am I to do?"

As young people you may feel bewildered and even annoyed to hear priests condemning risky customs of kissing. It is so easy to kid yourself and say:

"The priests do not know—we teenagers are the ones who do."

In your heart of hearts, you certainly do know. In spite of all the reasons that can be put up for the custom of kissing (Hollywood-style) after any and every date, you know that in far too many cases it leads to passionate kissing and lust. There **may** be some kind of custom recognised in some areas—but it is a very risky one.

How Far Can We Go?

There is a practical question on kissing which youths ask: it is not a very high and idealistic way to approach, but it is what teenagers want to know: how far can we go with kissing without sin?

Our answer must rule out, fist of all, two things quite definitely:

1) It is sinful to kiss passionately. Realise the facts of the situation. The lips are a very sensitive part of our body and the kiss on the lips is meant as a stimulant towards the full loving embraces of marriage. If a person allows passion to be stirred up between the couple, then the sexual stimulation can be almost overwhelming. A noted Canadian woman doctor has written: "The belief that any woman can coolly halt love-making at some point before she is wholly committed is a trap." Men find it harder.

A **passionate** kiss would be hard, and certainly indelicate, to decribe—but most people are quite clear on what we mean. The barometer of passion registers very clearly.

2) Rule out also acceptance of the risky custom of kissing any member of the opposite sex, no matter how slight the acquaintance, just to obtain a "thrill" or out of curiosity. A kiss must have meaning.

—But you still have not told us how far we can go? Aren't we allowed to kiss anybody till we are married?

—No! You are allowed to kiss a member of the opposite sex for whom there is a genuine affection (this means more than a slight acquaintance!) This "genuine affection" standard will mean that you do not pass out kisses like jubes to be tasted. On the other hand, it will not be a rare occurrence— if you are a person who can like other people.

Furthermore it can be a real kiss on the lips: but a couple of obvious precautions should be taken against passionate kissing. Why take precautions? Why indeed! Because our passions can rush in so quickly. Because what has begun in all innocence can turn into burning passion: because passionate kissing is very prevalent: because for years the films have conditioned us to the notion that a long-drawn, frenzied embrace is the only true kiss.

Well, what precautions? They boil down to two: **time and place.** To avoid the Hollywood type of embrace you must not let it be drawn out in time. The ideal for a suitable "Good night" would go something like this:

—Thanks for a pleasant date (don't be "sloppy" with compliments).

—The kiss (gentle, brief and moderate).

French Soldiers Aid American Revolution

On July 11, 1780, 5000 French soldiers under the command of Comte de Rochambeau arrived at Newport, Rhode Island, with a strong naval escort, to aid the American Revolutionary forces. General Washington planned to combine this army with his own for an attack on New York City, but a British fleet under Admirals Arbuthnot and Rodney blockaded Newport harbor within a few weeks of Rochambeau's arrival. The French troops finally succeeded, however, in leaving Rhode Island though it was nearly a year before they could join Washington's forces above New York City. At that time news had reached Washington that an additional 3000 French troops under Comte de Grasse were arriving from the West Indies. Circling around New York, Washington marched his and Rochambeau's troops to join forces with de Grasse in Virginia. Shortly afterward they engaged the British General Cornwallis in the battle of Yorktown which ended in a decisive victory for the Americans and their French allies. The French troops returned to Rhode Island before sailing for France on Christmas Eve, 1782 (ASNS).

—Say goodnight (be cheerful).

—Go... (you will be so much happier, for you have kept your self-respect and not lost his/hers).

Now the Place may seem to have nothing to do with kissing: yet it is a very important, often dangerous factor. A secret and hidden place can make a temptation to passion very severe. Don't allow yourself to be lured in, however clever the pretence: and watch yourself lest you deceive yourself that you are only going to a "hideout" for quite worthy motives. If you have nothing to be ashamed of, surely you can keep to the open places. If you intend no wrong, then what need is there for a secret place. A kiss in its true meaning is something simple and pure: only vice seeks to hide its doings.

What Does a Kiss Mean?

The confusion that people can get into concerning kissing comes mainly from the fact that they don't know what a kiss means. So many young people think it is a sexual thrill, which custom is allowing them to "get away with." How degrading this is to the real meaning!

There is a kind of Sacred meaning to a kiss. It is really a loving surrender by which people give themselves to each other: it is a symbol of the kind of love that binds people together in marriage. How sacred it must be—how beautiful—no wonder it is not given to just anybody of the opposite sex. That would make true affections stale, and the boy or girl who hands out kisses is "shop-worn," his/her affections are soon forever "second hand"... the real freshness and appeal are lost.

Perhaps this kind of talk is aggravating!

"I have to keep popular," a girl will patiently explain—"I can't afford to be an iceberg towards boys"...Or on the other side of the story:

"If I don't kiss her she may not come out with me again."

All this is quite a serious worry for a teenager. Do girls dread anything more than being left on the unmarried shelf! And how the popular ones make sure **everybody** knows of their "good times." And with the boys it is not so different: they very often yearn for popularity—at any cost? So...

We have to face it. In your teens you **may** not get as many dates if you resist those who want to take liberties. There may even be a number who drop your friendship on this account. But "friends" who would act that way and for those reasons are simply not worth having as friends. This is an excellent test of worthwhile companions.

If others do become more popular for a time, because they are willing to degrade themselves, don't be envious. They will find themselves being taken up by people less and less decent. Before long they will be in a set that is anxious only for cheap thrills without any moral principles.

For the person of character, who will not give way, though there

may be fewer dates in these early years, yet they will be with clean-cut young people whom they can take home unashamedly to meet their parents.

Back to the Psychology

As a teenager it can seem hard to stick to these ideals of self-respect. When others wheedle and boast, coax or complain, it seems momentarily daring and grown-up to offer kisses, passionate-surrender kisses, even to slight acquaintances—just like offering a cigarette!... But how much you will be despised for it—despised by the very ones who wheedled and coaxed and argued that you should give in.

Immediately you "give in" to them, you lose the treasure of honour—there seems no prize in winning embraces that have nothing special and sacred...So that for later life such a person has lost the power to attract someone really pure and decent for a life-long companion. Whereas the true principle is: a man or woman has an extra attractiveness for not surrendering the affections cheaply—this makes his/her personality something special, and therefore desirable, especially to the decent and pure heart.

Practical Points—summed up again:

Wrong.

1) No passionate kissing.

2) No kissing out of curiosity or merely for a sex thrill.

Right.

1) Kiss out of genuine affection.

2) Kiss with precautions against passionate kissing: time and place.

(The Annals)

The hand that lifts the cup for 'cheers' must never be allowed to shift the gears.

A weeping wife said to her teasing husband: "Just because I am 20 pounds overweight does not give you any right to call me a barrel of fun".

Even the hardest things in life become easy, if you don't have to do them yourself.

Getting old is not so bad after all, except that you feel your corns more than you used to.

St. Cyprian, said: "Where the Bishop is, there is the Church".

Lenin, the founder of the modern Russian Red empire, once said: "Scratch some (Russian) Communists and you will find great Russian Chauvinists".

Turgenev, the Russian writer, said: "If I were a Ukrainian, I would not like to be a Russian".

FALSE AND TRUE CONVERSION

There are many today who are not interiorly converted, even while they are externally identified as Catholics, and even as they receive the sacraments which are divinely instituted to establish and increase their interior life of union with God. How else can we explain the indifference of some as compared with the fervor and zeal of others? How else can we interpret the rejection by some of the clearest implications of God's law, while others, within the same external framework of the Church, rise to the heights of holiness?

Every Christian, in his own interior life, should mirror the unity and the holiness of the Church. There was no division within the Church as Christ founded it; there should be no division within the souls of individual Christians. There was no compromise with evil in the Church as Christ founded it; there should be no compromise with evil in the souls of those to whom the Church brings the blessings of divine grace.

Cardinal Cushing, Lenten Pastoral, 1962.

INFINITE PERSPECTIVE

Lord God, when I go up to Your altar for Communion, grant that I may derive from it a discernment of the infinite perspectives hidden beneath the smallness and closeness of the host in which You are concealed. Already I have accustomed myself to recognise beneath the inertness of the morsel of bread a consuming power which, as the greatest doctors of Your Church have said, far from being absorbed into me, absorbs me into itself. Help me now to overcome that remaining illusion which would make me think of You as touching me only in a limited and momentary way.

—Teilhard de Chardin: Hymn of the Universe.

JUDGE NOT

Let us look at our own faults and not at other people's. People who are extremely correct themselves are often shocked at everythink they see; however, we might often learn a great deal that is essential from the very persons whom we censure.

St. Teresa of Avila.

St. Camillus de Lellis was an ex-soldier who wore himself out in the heroic service of the sick. He is the special patron of all who work in hospitals. He founded the Camillians, a religious congregation of men devoted to this apostolate. He died in the year 1614.

St. Vincent de Paul lived in the first half of the seventeenth century. His very name has become synonymous with charity, and his heart went out especially toward the poor. Vincentians and Sisters of Charity keep his memory alive today.

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. VLADIMIR'S COLLEGE,
ROBLIN, MANITOBA, CANADA.

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1970
NOVEMBER

REDEEMERS

СВЯТИЙ СВЯЩЕНОМУЧЕНИК ЙОСАФАТ

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 11
Volume XLII, No. 11

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Йосафат стає ченцем ..... М. Мілусь 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Римські Архиереї це наслідники Св. Петра
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 5
Різні краї, різні звичаї, різні зверхні форми людей ..... о. Роман Ганас 8
Провідники вибраного народу відкинули Сина Божого ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10
Новий Катехизм 11
Расова дискримінація .... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 14
Листопадовий зрив ..... О. Бабій 18
Хотів би ти знати? 19
Ім'я Бога ..... о. Атанасій Тимків 22
Боїшся вмирати? 23
Соборовий Декрет про Апостолят Мирян 26
Місія в Каракас (Венезуелі)
о. М. Щудло, ЧНІ. 29
St. Michael Archangel .... M. Schudlo, C.SS.R. 33
Sins of Omission and Commission
M. Schudlo, C.SS.R. 36
A New Christian Approach To Sex
by Desmond Revidere 37
New Catechism 42
I'd Like To Know 44
Children Run The Home 47
St. Josaphat Loved His Enemies 50
Workshop On Christian Living 51
I'd Love To Walk Where Jesus Walked
by Marie Young 53
The Christian Essential
by Thomas H. Moore, S.J. 54
St. John of Damascus: Defender of Sacred Images ..... by Mark Davidson 57
My Last Mission in South America
M. Schudlo, C.SS.R. 58
Initiation Into The Church
by Roman Kravec OSBM. 61
News Of Interest 63
What Alcoholism Does To A Person? 64

Second Class Mail Registration No. 1579

Йосафат стає ченцем

М. Мілусь

В 1604 р., в 24-ім році життя Іван Кунцевич кидає купецьке заняття і вступає до Свято-Троїцького монастиря О.О. Василіян, де складає обіти на руки Митрополита Іпатія Потія та приймає чернече ім'я—**Йосафат.** У монастирі Йосафат не знайшов ані відповідного товариша, ані духовного провідника. Не було кому повчити його основ чернечого життя, а вже нема що говорити про якогось учителя Св. Письма чи богослов'я. Йосафатові не лишилося нічого, як тільки віддати себе проводові Святого Духа. Святий Дух, що до цього часу зберігав його невинність, допровадив Йосафата до такої чернечої досконалости, що в короткому часі він міг уже вести інших.

Того самого дня, коли вступив до монастиря, Іван зложив також обіти. Маючи тепер більше спокою і свободного часу, Йосафат віддався ввесь молитві і книжці. До року одержав він нижчі свячення і дияконат. В тім часі його студії стають вже більше систематичні. В науці помагали йому деякі О.О. Ісусовці, що мали у Вильні свою академію. Навчанням Йосафата зайнявся ревно о. Валентій Фабриційй-Ковальський і йому в головній мірі завдячує Йосафат своє богословське образування.

Від 1607 р. духовним провідником і вчителем Йосафата був Йосиф Велямин-Рутський, який тоді вступив був теж до Свято-Троїцького монастиря.

У монастирі, разом із Йосафатом, Рутський віддався всеціло аскетичному життю. Дві святі душі прилягли до себе в святій приязні. Йосафат відносився до Рутського з пошаною як до старшого й ученішого співбрата, а Рутський любив Йосафата за його святість. Вкоротці Рутського висвячено на священика. Зчерги обидва ці мужі взялися до привернення карности й ладу в монастирі Пресв. Тройці. Найперше відновили монастир. Рутський пожертвував на це діло ввесь свій спадок по батькові. Коли ж уже можна було прийняти більше новиків, тоді зайнялися їх вихованням. Рутський став учителем молодих новиків, що в більшості походили зо школи, що її він вів у 1603-1607 роках,

душні душі зорганізують всю силу християнської любови, а могуча її сила, щоб злегшити і подати поміч їхньому злиденному положенню" (Енцикліка про поміч для молоді у світовій кризі).

Опущених і осиротілих дітей на світі є дуже багато. В Індіях щоденно вмирає їх сотки-тисячі. Подібно в спустошених війною краях, як В'єтнам, Нігерія і других. Про недолю бездомних, опущених і осиротілих дітей читаємо або чуємо від очевидців. Багато дітей вмирає передчасно наслідком недоїдання і втрати батьків. Зростаюче число великих нещасть, землетрусів, повіней забирає соткам дітей їх батьків і мешкання. Тож дуже багато дітей є позбавлені конечних речей до життя, поживи, одіння, мешкання і також материнської любови, такої необхідної для молоді. Мусимо вжити всіх можливих засобів, щоб їм помагати і полегшати їх недолю. Цей обов'язок відноситься до всіх, що мають якесь почуття милосердя й гуманности, але передусім до християн, бо вони в цих бідних дітях можуть пізнавати Боже Дитя Ісуса, пригадуючи собі Його слова: "Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили" (Матей 25, 40). Ці діти це надія майбутности, тому ми повинні їм помагати, щоб їх життя так фізичне як і духове добре розвивалося і дійшло до зрілости тілесної і душевної, та щоб їх молоденькі серця захоронити перед моральним зіпсуттям. Люди, що живуть у вільному світі майже всі мають не тільки конечні середники до життя, але часто витрачують гроші на розкішні мешкання з модерним устаткуванням, вибагливу поживу, дорогі одяги, роблять витратні подорожі для дозвілля..., нехай вони подумають, що є тисячі дітей, позбавлених найконечніших засобів до життя, одіння, поживи, і так примирають або гинуть з голоду. Чи те розкішне життя не є зневагою супроти милосердного Небесного Отця? Чи серця тих, що живуть у достатках, будуть такі вакаменілі й самолюбні, що не схочуть великодушно помагати цим бідним дітям.

До числа цих нещасних дітей ми повинні включити під певним зглядом багато опущених дітей, синів, дочок родичів, що не живуть разом через сепарацію або розвід. Виховання цих дітей є великою проблемою. Уряд і товариства суспільної опіки стараються, щоб ці діти жили зо своїми кревними і там дістали добре виховання. Однак, це не завсіди можливе, і крім цього це є тільки тимчасова заміна, і не є правдивим заступництвом родинного життя і любови родичів. Держава і суспільство планують різні пробні розв'язки. В Кольонії (Німеччина) Сестри св. Домініка збудували в 1952 р. дім для таких дітей. Там вони разом живуть і дістають добре виховання. Тепер є там вже чотири такі доми. Подібну роботу сповняють наші Сестри Служебниці ПНДМ. в Айтуні, Саск., де мають для таких дітей Дім св. Анни. Виховники стараються, щоб був контакт між дітьми і їх батьками. Деякі вернулися до своїх домів, але подавляюча більшість не вертається. Деякі з тих, що були в приюті Сестер, потім часом відвідують цей дім, де вони виростали і діставали опіку, і мають до цього приюту правдиву любов.

Церква була завжди дуже активна в справі опіки над опущеними й осиротілими дітьми. В Церкві існують численні інституції, посвячені цій праці. Однак, не зважаючи на це старання про виховання таких дітей, всюди є ще недоліки, що вимагають розв'язки цих поважних проблем. Ще й сьогодні в усіх краях є замало великодушних родин, що хотіли б адоптувати сироти, огорнути їх любов'ю та дати їм потрібне виховання таке конечне, щоб вони могли стати добрими і пожиточними членами людської спільноти.

Скільки треба благородних душ, що почувалися б до обов'язку помагати в цій такій важливій справі опіки над опущеними й осиротілими дітьми! Кожний з нас може помагати принаймні ревними й повними довір'я молитвами до Христа Чоловіколюбця, що так дуже любив дітей, і поручати їх опіці Непорочного Серця Марії.

МІСІЙНЕ наміpення: Про постійний розвиток апостольства мирян в Індії.

ГРУДЕНЬ. Загальне наміpення: Нехай християни в наших неспокійних часах частіше шукають Божої помочі в молитві.

МІСІЙНЕ наміpення: Пожвавлення успішного діялогу поміж мусулманами і християнами.

Римські Архиєреї це наслідники Св. Петра

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Ті, що заперечують, що Св. Петро мав примат юриздикції, будуть так само заперечувати, що його наслідники, римські Папи, мають її, бо коли Петро не мав примату, то не міг передати його іншим. **Перший ватиканський Собор** (1869-70) видав още **догматичне** рішення в справі наслідства Папів на престолі Св. Петра: "Якщо б хтось заперечував, що з установи Христа і Божого права Св. Петро має мати **постійних наслідників,** або що римський **Архиєрей** не є наслідником блаженного Петра **в приматі,** то нехай він буде виклятий" (4-а сесія, 2 канон, Д.Б. 1825).

Христос подав примат юриздикції не тільки Св. Петрові, але й так само його наслідникам, цебто Римським Архиєреям. (Це **догма** віри, проголошена І-им ватикан. Собором).

Христос бажав, щоб примат був невпинним і переходив на Петвих наслідників.

Христос промовив до Петра: "Ти—Петро (скеля) і на цій скелі побудую Свою Церкву і пекельні ворота (сили противні Христові) не подолають її.

"І дам тобі ключі від Небесного Царства, і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі, і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане в небі" (Матей 10, 18-19).

Царгородський патріярх **Фотій** (815-897), що мав багато клопотів з Папою Николаєм І за юриздикцію над новонаверненою

Болгарією, отак пише про Петра: Петро це **"провідник** (корифей-провідник хору чи секти) апостолів і учнів, **перший** із учнів, вивищений понад інших учнів... Він був настановлений скелею Церкви, і Правда (Христос) проголосила його ключником Небесного Царства".

Дальше Христос доручив Петрові: "Паси Мої вівці! Паси Мої ягнята!" (Іван 21, 15-16).

Христова Церква має існувати до кінця світу, щоб вести людей до неба, тому потрібно буде їй цих **ключів,** доки люди житимуть на землі.

Ось тому Св. **Ігнатій Богоносець** зве римську Церкву **"президенткою любови".**

Св. **Кипріян,** єпископ Картаґіни в Африці (190-258), зве римську Церкву "Матір'ю і коренем католицької Церкви, престолом Петра і Церквою, що має президенство, звідкіля походить одність між єпископами".

Св. **Іреней** (130-202), єпископ Ліону, написав твір "Проти єресей", в якім каже, що на випадок єресей треба б прослідживати навчання всіх Церков, але це занадто трудна справа. Ось тому вистачає довідатися про апостольське передання від Риму, щоб знати, яке навчання є правовірне й яке єретичне.

Римські Архиереї користувалися цією юриздикцією примату, бо вже при кінці першого століття, як Апостол Іван іще жив, Папа **Климентій І** вирішив спір у Коринті, і його листа християни там читали довгі роки під час богослужб. Водночас в тім листі він заявив, що Христос промовляв до них через нього.

Починаючи від **другого** століття, єпископи з різних частин світу удавалися до Риму до Папи з різними справами в справах віри і карности. Навіть єретики, от хоча б **монтаністи,** намагалися виправдувати себе перед Папою.

Вселенські Собори і Папство

Православна Церква признає тільки сім перших вселенських Соборів, що відбулися ще тоді, як Христова Церква була одна, цебто тоді, коли ще не було католицької і православної Церкви, як вони сьогодні існують.

Хоч **ніякий вселенський Собор** не окреслив **Папського примату й непомильности як догми віри** і не заявив, що примат є Божого походження, все таки поведінка Соборових Отців, що майже всі були східніми єпископами, і Собори відбувалися на Сході, наявно виказують, що вони признавали папський примат над цілою Церквою. Цього не окреслено як догми, бо ніхто не заперечував цього примату в тих давніх часах.

В соборових **декретах і рішеннях імена папських** легатів стоять завжди на першім місці, хоч вони були **звичайними священиками.** На **Халкедонськім Соборі** (451) легати Папи Лева Великого заявили зібраним Отцям, східнім єпископам, бо були деякі, що противилися папському посланню до Собору, хоч Папи ніколи не бували особисто на цих соборах: "Якщо ви не погоджуєтеся з посланням апостольського і блаженнішого Папи Лева, то скажіть видати нам грамоти на поворот і так **скінчиться** Собор".

Ефеський Собор (3-ій вселенський Собор), відбувся в 431 р. й осудив **єресь** царгородського архиепископа Несторія, який заперечував, що **Божа Мати** є дійсною Божою Матір'ю. На Собор прибув папський легат **Пилип** і прочитав послання Папи Келестина І, в якім він осудив єресь. Почувши послання, Соборові Отці, що були всі східніми єпископами, закликали: "Ось справедливий суд! Цілий Собор благодарить... Келестина, сторожа віри!" Зобачивши таке велике одушевлення, легат Пилип заявив: "Благодаримо святий Собор, що ви по прочитанні послання святого... Папи... грімкими окликами сполучилися з **ним** як святі члени під одним Головою" (Діянія всел. Соборов, І, 678 стор.).

Св. **Петро Хризолог,** єпископ Равени в Італії, що в тім часі підлягав Царгородові, пише до **Евтихія,** який твердив, що Христос не мав двох природ, Божої і людської, а тільки Божу, тому не був дійсним чоловіком: Слід "слухати всього того, що Папа написав, бо **ми без згоди римського єпископа** не можемо розсліджувати справ віри" (Діянія... III, 62 & 218).

Під час халкедонського Собору вороги царгородського патріярха Флавіяна під проводом Діоскура захопили владу і сильно побили патріярха, який помер два дні пізніше від ран. На третім засіданні цього Собору осуджено **Діоскура** і проголошено догму, що в Христі є дві природі. Коли папський легат **Пасхазин** прочитав папське послання, то всі Соборові Отці закликали: "Анатема на тих, хто не вірить у це! **Так Петро заговорив через Лева!"** (Діянія Соборов... III, 541).

Третій Царгородський Собор (680) осудив єресь монотелітів, які твердили, що Христос мав тільки одну **волю,** а не дві, цебто людську і Божу, бо був правдивим Богом і правдивим чоловіком. Соборові Отці після прочитання послання Папи Агатона заявили: "Рим простягнув до тебе Богом-написане визнання... **Петро заговорив через Агатона"** (Діянія Соборов..., VI, 498).

Один монотелітський єпископ **Макарій,** головний борець за монотелізм на Соборі, не прийняв папського рішення, за що Отці викляли його: "Один тільки Макарій... відділився від Собору ..., не погодився з посланням Агатона, **повстаючи неначе проти самого верховного Петра"** (Діянія всел. Соборов, VI, 542).

Оці витяги з рішень перших сімох вселенських Соборів доказують, що Церква признавала папський примат, бо Папа це **наслідник** Св. Петра і Голова вселенської Церкви. Цей же примат не походить з **політичного факту,** що Рим колись був столицею римської імперії, але з свідомости Церкви, що Папи, єпископи Риму, є водночас наслідниками Св. Петра і найвищими керівниками Христової Церкви.

Яке ж є завдання Соборів?

Собори не винаходять ніяких правд віри, а тільки **вияснюють** і окреслюють ті **правди,** що є в Святім Письмі і в апостольськім Переданні. Ці ж правди вишколюють сумління і світогляд членів Церкви. Вони надають ясність Божим правдам, бо **Собори** це **непомильні органи** для окреслення і вияснення Божих правд. Св. **Василій Великий** (†379) писав, що не "вільно нарушувати навіть

найменших слів (з першого нікейського Собору), бо треба знати, що 318 Отців, що там були зібралися, не видавали рішень без співдіяння Святого Духа" (114 лист, Грець. Патрол. XXXII, 529).

Зразу Церква допускала мирян на Собори, як це робили й Апостоли: "Апостоли і старші разом з усією Церквою" (Дії 16, 22), але згодом виключено їх. Право бути на Соборах застережено самим єпископам і деяким іншим церковним людям. Аж Папа Іван XXIII і Павло VI допустили мирян до Собору, хоч вони не мали там права голосувати на другім ватиканськім Соборі (1962-1965).

Рішення ж Соборів **зобов'язували Церкву,** і це не залежало від того, чи **миряни** приймуть їх чи ні. Проте прийняття цих рішень вірними Церкви доказує їх **священний** характер.

Різні краї, різні звичаї, різні зверхні форми людей

о. Роман Ганас

Наша стара приповідка каже: "Що край, то обичай". Воно й правда. Кожний народ має свої власні звичаї, культуру і зверхні форми поведінки, якими відрізняється від других народів. Народи різняться між собою також в почитанні Бога. Спосіб, яким почитаємо Бога називається обрядом. На світі нині є коло 20 різних обрядів, при помочі яких люди почитають Бога, а всі вони належать до католицької Церкви. Віра в Бога є одна. Почитати ж його можна різними обрядами. Для цікавости для наших читачів наведемо деякі дії чи зверхні форми американського й японського народів. Хоч вони означають ті самі дії, то все таки назверх вони різняться між собою і це потверджує різницю американської й японської культури, як також різного способу думання про ті самі дії в відношенні людей до себе самих. Коли американець говорить про себе "Я", він вказує тоді пальцем на груди, японець в такому самому випадкові вказує пальцем на ніс. Американець при фотознимці усміхається та наставляє зуби, а японець прибирає поважний вигляд лиця, і не показує зубів. Американці ніколи не мають часу, все скоро ходять, і навіть діти мусять скоро ходити, йдучи разом з родичами. Японці ходять повільно, родичі слідують повільними кроками враз з дітьми на вулиці, привчаючи їх також ходити повільно. Американці сидять на кріслах, канапах чи стільцях. Сидження чи лежання на підлозі уважалося б за брак культури чи брак доброго виховання. Японці колись крісел не вживали. Вони згинають ноги в колінах і клячать на подушках на підлозі. В американській родині ліжко зачисляється до важного домашнього числа меблів. Воно стоїть звичайно в осібній кімнаті, яка називається спальнею. Японці не мають в хатах спальні; за ліжко до спання вживають матерацїв, які через день переховують в стінних шафах, а на ніч кладуть їх на підлоту, і на них оплять. Так воно було до

другої світової війни. По війні японці стали страшно скоро американізуватися, будуючи доми на зразок американських, приймаючи американське вбрання, їжу, тощо. Вони вживають крісел і ліжок. В їх хатах звичайно є тільки одна **'японська'** кімната.

В американській родині, браття чи сестри кличуть себе по імені без огляду на різницю віку. В японській родині молодші брати чи сестри кличуть старших "пане брате". В Америці в товаристві все хтось інший представляє незнану особу, а в Японії кожна незнана ще в товаристві присутня особа представляє себе сама. Американці при зустрічі вітають себе привітом "добрий день", а японці, зустрічаючи себе, кланяються собі взаємно. Американець, одержавши дарунок, отвирає його зараз в присутності жертводавця, щоб йому подякувати, а японець отвирає дарунок пізніше не в присутності жертводавця. Так само поступають европейські народи. В Америці муж помагає дружині одягнути плащ чи футро, мити кухонне начення чи робити домашні порядки. В Японії японська жінка все віддає першенство мужеві, помагає йому одягнути плащ чи футро, і ніколи не дозволяє йому робити хатніх порядків чи мити начення.

Із повище наведених порівнянь зовнішних форм чи дій, чи практикованих звичаїв в щоденному життю американців і японців можна зробити такий висновок: Японці сприймають життя дуже серіозно, дуже шанують особисту гідність і для старших в родині зберігають велику пошану. Муж чи батько в родині це найважніші особи, яким у всім в них належаться першенство, поміч та услуга, що традиційно ще й донині зберігають японські матері та дружини. Повноправність громадянську японські жінки одержали доперва по другій світовій війні, і можливо, що цей факт був причиною повної підлеглости японських матерів чи дружин своїм батькам і мужам. Американці, це народ, який з життя хотів би взяти якнайбільше радости та вдоволення. Американці є чесні в дотримуванні слова та точні в часі. В родинному житті всі члени родини є повноправні, бай у багатьох американських родинах дружини є "босами". В родинах, в яких мужі достаточно заробляють на життя, матері та дружини не повинні працювати, але віддати себе всеціло вихованню дітей і хатній господарці. В родинах, в яких мати чи дружина не працює, є краща нагода добре виховати діти. Батько чи муж, сповняючи навіть найважчу працю, не почувається змученим чи незадоволеним, бо повертаючись додому з праці, його все з усміхом витають діти і дружина, чого не заступлять високі банкові конта чи дорогі хатні устаткування, для яких дуже часто багато працюючих матерів та дружин жертвує свої ніжні почування, любов, усміх чи задоволення, за чим тужить багато дітей і мужів в родині. Те, що було сказано про спосіб життя американців, можна також примінити до канадійського народу.

Пацієнт: "Пане докторе, часто відчуваю, неначе я хотів би вбити себе". Доктор: "Не журіться, лишіть це мені".

Провідники вибраного народу відкинули Сина Божого

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Ті, що схопили Ісуса, повели його до первосвященика Каяфи, де зібралися книжники та старші. Петро ж ішов слідом за ним здалека, аж до двору первосвященика, і, ввійшовши до середини, сів із слугами, щоб побачити, чим воно скінчиться. Первосвященики та ввесь синедріон шукали ложного свідоцтва на Ісуса, щоб його вбити, і не знайшли, дарма, що було з'явилось багато ложних свідків. Нарешті появились два фальшиві свідки й кажуть: "Цей сказав: Я можу зруйнувати храм Божий і за три дні його відбудувати". Тут підвівся первосвященик і сказав до нього: "Нічого не заперечуєш, що вони на тебе свідчать?" Але Ісус мовчав. Первосвященик каже до нього: "Заклинаю тебе живим Богом, щоб ти сказав нам, чи ти Христос, Син Божий". Тоді Ісус сказав до нього: "Ти сказав. Тільки ж кажу вам: Віднині ви побачите Чоловічого Сина, який сидітиме праворуч Всемогучого й ітиме на небесних хмарах". Тоді первосвященик роздер свою одежу й заявляє: "Він сказав богохульство! Нащо нам ще свідків? Оце ж ви щойно чули богохульство! Як вам здається?" Ті відповіли: "Він—винен смерти". Тоді вони почали плювати йому в обличчя та бити кулаками; інші ж били його в обличчя і промовляли: "Проречи нам, Христе, хто тебе вдарив?"** (Матей 26, 57-68).

Вибраний нарід багато разів чув прекрасні науки Сина Божого, бачив численні чуда, які він доконав і святе життя, яким він жив. Одначе дуже багато з них не хотіли слухати цієї доброї новини, що її він оповіщав їм. Їхні провідники зворохобили нарід проти Ісуса Христа та засудили Сина Божого на смерть. Багато його учнів також залишило його, а Юда, один із дванадцятьох апостолів, зрадив його. Євангелист Іван каже: **"До своїх прийшов, і свої його не прийняли"** (Іван 1, 11).

Це був **диявол**, який був привів людей до всіх тих гріхів. Він добре бачив, що його влада була б тепер закінчилась, коли б люди були повірили в Ісуса Христа та пішли за ним! З цієї причини диявол ужив усієї своєї сили, щоб люди відкинули добру новину Христа та засудили його на смерть! **Щоб люди відкинули науку Сина Божого—це глибока й страшна таємниця!** В тім відкиненні можна бачити **всю гріховість і неміч людини.** Це тільки вказує на жахливу руїну, яку гріх вчинив у серцях людей!

Ніколи не буду легковажити мої гріхи, бо вони також причинились до страждання, що їх Ісус Христос був перетерпів. Він скаржився на місто Єрусалим, яке не хотіло покутувати: **"Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш посланних до тебе! Скільки разів хотів я зібрати дітей твоїх, як квочка збирає курчат своїх під крила, але ви не бажали!"** (Матей 23, 37). Св. Павло в посланні до Євреїв каже про грішників: **"Які знову собі самим розпинають Сина Божого й прилюдно зневажають"** (Євреї 6, 6).

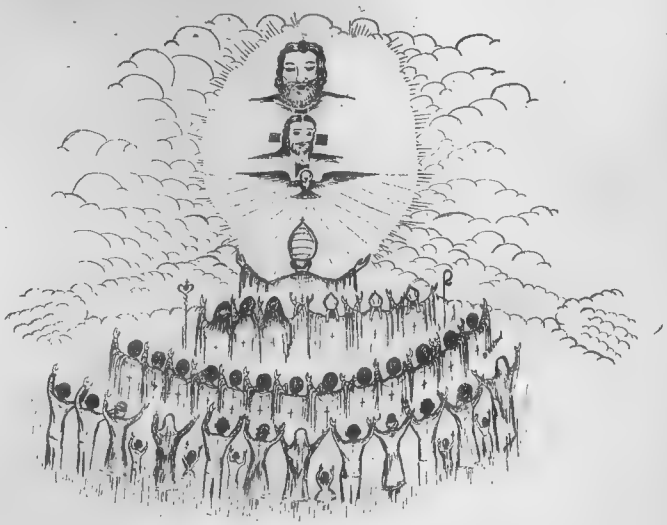

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 41

ІСУС ПОМАГАЄ МЕНІ БУТИ БОЖОЮ ДИТИНОЮ

Св. Павло каже до всіх тих, що вірять у Христа: "Браття, майте такі самі думки (світогляд) які мав Христос Ісус" (Филипяни 2, 4). Сьогодні в світі є багато охрещених дітей, яких тяжко назвати християнами і Божими дітьми, бо вони не живуть, не думають, не говорять і не працюють так, як Божі діти повинні жити, говорити і працювати. Вони часто ображають свого Небесного Отця, ламають Його Заповіді, проклинають інших, крадуть, обмовляють і ненавидять свого ближнього. Хто так робить, той не може казати, що він є доброю Божою дитиною, бо Божі діти не повинні так поступати.

Ісус хоче, щоб я так жив (жила), як Сам Ісус жив на землі. Небесний Отець був гордий з Ісуса, бо Ісус був добрим Його Сином. Сам Отець сказав про Ісуса: "Це Мій улюблений Син, якого я

вподобав Собі" (Матей 3, 17). Небесний Отець буде так само з мене гордий, якщо я буду старатися так жити, як Ісус жив на землі. Ісус є завжди готовий помогти мені добре жити, бо я потребую Його помочі. Без помочі Ісуса я не годен (година) бути доброю Божою дитиною. Ісус каже: "Без Мене ви не годні вчинити нічого" (Іван 15, 5).

Я потребую Божої помочі, щоб не стратити Божого життя ласки, що маю в своїй душі. Мені треба Божої помочі, щоб збільшати в собі це Боже життя, бо як я росту тілом, так і мушу рости душею.

Ісус помагає мені добре думати, добре говорити, добре молитися; добре вчитися і слухати учителів і батьків. Він поможе мені вмерти в Божій ласці і спасти свою душу. Я потребую Божої ласки, щоб знати, що добре і що недобре, що маю робити і що мушу уникати в житті. Це Ісус показує мені, що добре і що зле.

Ісус вислужив мені ці ласки Своєю смертю на хресті. Він завжди готовий давати мені ці ласки, але Ісус не силує мене приймати ці ласки, бо Ісус є Джентельменом. Ісус хоче, щоб люди свобідно приймали ці ласки і користали з них. Я можу відкинути ці ласки і не прийняти їх. Коли я відкидаю ці ласки, то я свобідно відкидаю їх, і тому засмучую Серце Ісуса. Ісусові прикро, що деякі діти відкидають Його ласки і стають злими дітьми, бо Він хоче, щоб усі були добрі і любили Небесного Отця.

Як я приймуу Божі ласки, що Ісус дає мені, і буду користати з них, то Ісус буде ціле життя благословити мене, як Він благословив малих дітей за Свого земського життя. "Дозвольте дітям приходити до Мене!" І обнявши їх, Він поклав на них руки і благословив їх" (Марко 10, 15-16).

Тепер Ісус є в небі. Він з неба благословляє мене через Свою Церкву, бо Церква благословить мене в імені Христа. Церква в імені Христа так само благословить хворих, матерів, тих, що вмирають, і тих, що женяться. Церква особливо благословить мене під час Божественної Літургії.

Церква в імені Ісуса Христа так само благословить різні речі, що служать людям на землі. Вона благословить хати, машини, автомобілі і поля. Як Церква поблагословить якусь особу або річ, то це значить, що ціла Церква разом з Христом молиться за них. Така молитва має дуже велику силу перед троном Небесного Отця.

ПИТАННЯ

1) Чи Бог дає тобі всі потрібні ласки, щоб добре жити на землі?

Так, Бог дає мені всі потрібні ласки, щоб добре жити на землі.

2) Коли ти проживаєш як добра Божа дитина?

Я живу як добра Божа дитина тоді, як зберігаю Божі Заповіді, уникаю бодай великі гріхи і люблю Бога та ближнього.

3) Що Бог дасть тобі, якщо на землі будеш жити як Його добра дитина?

Якщо буду жити як добра Божа дитина, то Бог буде благословити мене на землі і по смерті забере мене до неба до вічного щастя.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ті, що належать до Ісуса Христа, розп'яли своє тіло з його пристрастями і пожадливостями. Якщо ми живемо духом, то духом і ходім! (Галати 5, 24-25).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди пам'ятати, що я Божа дитина, і тому так буду поступати, щоб Бог, мій Небесний Отець міг бути гордий з мене.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Господи, наш Боже, спаси Свій нарід і поблагослови Своє наслідля (Тиха молитва другого Антифона).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поможи мені завжди пам'ятати, що я Твій брат (сестра), щоб я міг (могла) гідно поводитися.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку: 1) Які приклади знаєш з Євангелії про людей, що прийняли або відкинули Божу ласку.

2) Як довго будеш потребувати Божої ласки, щоб добре жити?

3) Намалюй рисунок Ісуса, як Він благословить малі діти.

МОРАЛЬНА ВЛАДА ЦЕРКВИ

Церква не потребує дочасної, політичної влади, щоб провадити душі до Бога, бо історія свідчить, що найбільші занепади віри і моралі були між християнами саме тоді, коли Церква мала в світі найбільшу політичну владу і престиж.

Що більше Церква подібна до вбогого Спасителя в матеріяльних добрах, то багатіша вона в небесні, духовні добра, тому більше апелює людям. В перших віках християнства Церква була бідна в матеріяльні добра і крім цього ще й переслідувана могутніми римськими імператорами, а все таки вона потрапила схристиянізувати цілу римську імперію.

Душі не бажають бачити в Церкві виставности, але хочуть відчувати Божого духа, бо тільки цей дух годен притягнути їх до Христа і змусити зреформувати невладнане і грішне життя.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилше марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Расова дискримінація

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Расова дискримінація це одна з язв, яка мучить нещасних мешканців нашої планети від найдавніших часів. Папа Іван XXIII осудив її в енцикліці "Мир на Землі", заявляючи, що "Ніяк не можна оправдувати расової дискримінації".

Людство з жахом бачило, як крайня дискримінація виглядає в практиці. Як гітлерівські загони зайняли нашу Україну, то відразу видвигнули і ввели в життя засаду мнимої німецької, тевтонської вищости супроти українців. Отак поділено потяги на дві частині. Те саме зроблено з трамваями. Нерідко люди мусіли тиснутися і стояти в призначеній для них частині вагону, а друга частина була порожня або майже порожня, бо не було в ній расових німців. Проте ніхто з нерасових українців не смів туди йти, бо німецькі посіпаки немилосердно били тих, що важалися влізти до призначеної для німецьких **іберменшів** частини залізниці чи трамвая.

Расова дискримінація цебто дискримінація, що спирається тільки на самій краоці шкури чи раси, це ярке заперечення християнської любови до ближнього, тому вона противиться навчанню Божественного Спасителя, що однаково страждав і помер за всі раси і народи світу.

Раса це група людей, що має одідичені спеціяльні характеристики, що їх позбавлена інша група чи групи людей. Допускався б провини дискримінації проти згаданої групи той, хто на основі самої раси виключав би членів цієї групи від політичних привілеїв і намагався б економічно використовувати її, як це чинили німецькі расисти під час другої світової війни з підбитими народами, яких страшно використовували, змушували до невільництва, вбивали, посилали до крематоріїв, тощо.

Політична свобода

Іван XXIII зазначив в згаданій енцикліці: "Народи світу є або незадовго стануть громадянами вільних держав. Ніхто не бажає бути підвладним політичним силам, що знаходяться поза його країною або не належать до його етнічної групи. Отак почуття меншовартости витворене економічними і політичними лихими і невідрадним обставинам зачинає заникати в світі. З заником почуття меншевартости в одних малїе одночасно нічим невиправдане почуття вищости в других, які віками гнобили і використовували своїх слабших братів. Так викорінюється це нехристиянське ставлення вищости до інших, бо воно не має ніякої солідної основи, за винятком соціяльно-економічних, політичних і статевих підвалин.

Завдяки загальному піднесенню освіти і поширенню християнства люди і народи зачинають щораз більше приймати засаду, що всі люди, не зважаючи на їхнє походження, расу і культуру, є рівними собі, бо всі вони мають таку саму людську гідність, є

Божими сотвореннями і дітьми, за які Божий Син Христос однаково помер на хресті, щоб усіх запровадити до вічного щастя в небі. З цього ясно, що расова і національна дискримінація нічим не може бути виправдана, бо всі люди є рівні в Божих очах.

Расова дискримінація це велике нещастя для тих народів, що практикують її в теорії або практиці, як це заявив Линдон Джансон, американський президент, 26 листопада 1963 р. в дні похорону замордованого Освальдом свого попередника, Івана Кеннедого, підкреслюючи, що якщо американці не будуть разом співпрацювати, то американська "нація скоро буде спаралїжована". Промовляв він до 35 американських губернаторів, прохаючи в них співпраці на час, коли "ціла наша система опинилася в суді. Якщо нарід буде скоса дивитися один на другого (білі на негрів і негри на білих), відмовляючись разом працювати, і будуть наставати на свої прерогативи, забуваючи про відповідальність, то нація скоро буде спаралїжована".

Звідкіля береться расова дискримінація?

Расова дискримінація звичайно зроджується за безосновного переконання про біологічну вищість білої раси над чорною або зо штучно виплеканого почуття, що одна раса краща і здібніша ніж інша, хоч обидві раси є білі. Остання расова дискримінація була поширена в Німеччині. Внаслідок цього фальшивого почуття німці, особливо за Гітлера, дивилися згори на інші раси, особливо на слов'ян, вважаючи їх природними наймитами вищої тевтонської раси іберменшів.

Як білі расисти ставилися супроти чорних, так німецькі расисти ставилися супроти інших народів і рас, поширяючи фальшиве твердження, що біла раса вища і здібніша ніж чорна, бо перевищає її розумом, чесністю і відвагою чи працьовитістю, як теж технічними досягами. Ось тому білі расисти намагалися панувати над чорним населенням світу, а німецькі плянували повернути цілий слов'янський світ у німецьких наймитів. З цим наміром гітлерівські нацисти зовсім не крилися навіть під час війни і вводили відразу цю дискримінацію між підбитими слов'янами, і це була одна з причин їхнього соромного розгрому на Сході.

Почуття вищости і її наслідок—расова чи національна дискримінація безпідставні пересуди і витвір розбурханої і непогамованої расової або національної гордости. Цей пересуд витворився на вид більшої культури і краще розвиненої техніки між білою расою. Отак з'явилася нехристиянська теорія звана **расизмом,** що її Христова Церква осудила як модерну єресь, бо ця теорія противиться навчанню Спасителя.

* * * * *

Підбивши чорні чи інші народи, деякі европейські держави зачали сильно використовувати підбите небіле населення країн, які вони колонізували, забираючи від них золото, срібло, відбираючи від тубильців землі, ба й навіть повертаючи їх у рабів, щоб легше використовувати їх працю. Отак поступали деякі християнські народи, хоч вони бодай позірно вірили, що всі люди це на-

щадки Адама і Єви й устами признавали, що справедливість має панувати між людьми, тощо, але все те деяким з них не перешкоджувало обкрадати підбиті народи і поводитися з ними немов з нерозумними звірятами, як це видно хоча б з прикладу еспанців, що купували негрів у Африці і перевозили їх до Америки, де бідні негри мусіли під батогом трудитися для своїх білих панів на плянтаціях бавовни. Можна б так само згадати про поведінку англійців в Австралії, де ці панове нагороджували тих, що стріляли тубільців аборігенів немов кангурів і ходили на лови на них. Те саме робили гітлерівські німці під час другої світової війни, вивозячи на невільничу працю мільйони людей з підбитих ними країв.

Почуття вищости між білими ступнево витворювалося. В 1550 р. еспанець Хуан Хінес де Сепульвада отак писав про індиян: "Індияни так різняться від еспанців як жорстокість від лагідности, або малпи від людей".

Либонь християнське сумління докучало расистам, тому вони зачали розглядатися за аргументами, щоб виправдати своє нелюдське поступування з членами чорної і червоної раси. І на диво знайшли ці аргументи, і знайшли один з них навіть у Біблії!! Другий аргумент подала їм теорія еволюції!!!

Який же цей біблійний аргумент, що на думку расистів мав би доказувати вищість білої над іншими расами, особливо над чорною? Ось він. Ідеться про Ноя і його лихого сина Хама. Ной прокляв Хама за його зухвалість: "Нехай Ханаан буде проклятий. Він буде рабом своїх братів" (Бут. 9, 25). Ной мав трьох синів, Хама, Сема і Яфита, з яких мали зродитися всі раси. І так з Хама поширилася чорна раса, з Сема семітська, з Яфита біла раса. Деякі з Хамових нащадків це африканські мурини. Хоч всі ми браття, все таки расисти вважають, що нащадки Хама цебто негри мають бути їх слугами і рабами, бо Ной прокляв їх прабатька Хама.

Другий аргумент расисти витягають з еволюції. На думку деяких антропологів тіло людини розвинулося з мавп. Це сталося через еволюцію. І так в різних частинах світу розвинулися різні раси з різних родів мавп. Різні раси світу походять від цих первісних людей—мавпяків. Біла раса на їх думку найскоріше розвинулася; тому вона найстарша в світі, найбільше розвинена і тому перевищає всі інші. Деякі раси, от хоча б негри, такі ще примітивні, що вони майже мавпяки. В світі еволюції найвищі раси перемагають інші, бо вони найздібніші. Ось тому білі расисти хочуть панувати і використовувати інші нижчі раси. Деякі расисти, от хоча б С. Карол (1900 р.) навіть намагався доказати, що негри не є членами людського роду і тому так писав: "Наукові розшуки доказують, що негри це напів мавпяки!!!"

Зухвалість расистів пішла згодом ще дальше. Француз Гобіно (1853 р.) видвигнув теорію, що арійська раса була найвищою між білими расами. До неї належали народи, що говорили грецькою, латинською, німецькою й кельтійською мовами. Це вчинив, щоб

сам мав цяхетну кров, бо належав до цієї раси. Прогерманський англієць, Гюстон Стюварт Чемберлен (1899 р.), кинув гасло, що панівна між арійською расою це нордійська раса, цебто німці, які мають усі психічні і фізичні характеристики, щоб бути панівною расою в світі. Адольф Гітлер, провідник німецьких расистів, використав це притенсійне твердження, щоб переконати німців, що вони з уродження призначені Богом панувати над усіма народами світу.

Мендель (1865 р.) зачав наукові розшуки про раси, які згодом розвинулися в науку. Ця ж наука виказала, що расизм це наукова нісенітниця і плід непогамованого шовинізму, який попхнув німців до шаленого почину опанувати зразу слов'янський і потім цілий світ.

Правдива ж наука безсумнівно виказала, що всі народи світу мають спільних прабатьків, тому вони є дійсною одною моральною родиною, не зважаючи на край, в якім проживають, на красу шкури, ступень культури, тощо. Різниці між расами світу походять з оточення, в якім вони проживають. Якщо якась група століттями проживає відокремлено від інших, то вона поволі витворить такі характеристики, що стане осібною расою.

В світі нема чистих рас, бо вже від найдавніших часів народи мішалися через торгівлю, війни, імміграцію, тощо, хоч бувають поодинокі групи, які завдяки відокремленню від інших зберегли власні питомености.

Слід зазначити, що різниці між расами світу є куди менші ніж спільні прикмети, що лучать їх в одну всесвітню родину. Ці різниці полягають у вигляді, красці шкури, виді носа, волосся, тощо. Годі сказати, які характеристики становлять осібну расу. Дехто твердить, що в світі є 50 різних рас. Є теж науковці, що обмежують число рас до трьох: кавказька цебто біла, монгольська цебто жовта і негерська цебто чорна. Всі ці раси становлять один людський рід, тому діти мішаних подруж бувають норвальні і здорові.

Раси різняться між собою ступнем інтелегенції, організаційною силою, тощо, і це є наслідки боротьби за життя. Покищо неможливо науково доказати, чи дійсно деякі раси перевищають інших розумом і здібностями. Правдоподібно, кожна раса має в собі щось, чого не має інша, і тим вона перевищає її в даній ділянці.

* * * * *

Різниці між расами і навіть деякі надзвичайні їх питомености не дають членам ніякої раси права почуватися вищою і поторджувати іншими расами, бо всі люди, не зважаючи на їх расове походження, зродилися від спільного прабатька Адама, є Божими дітьми і Христовими братами.

Гідність людини не походить з її раси, але з того, що вона розумна істота, наділена розумом і свобідною волею, відкуплена кров'ю Божого Сина і призначена до вічного щастя в небі. Саме тут лежить гідність кожної людини. Все інше підрядне і додат-

кове, тому не зменшує істотної гідности і вартости ніякої людини.

Ця істотна гідність людини допускає різниці в красці шкури, зрості, здібностях, що дочасу можуть бути або видаватися дуже важними, але в дійсності на довшу мету не мають першорядного вначення, бо вони минають і в Божих очах не представляють великої вартости. Хто намагається на цих підрядних і неістотних характеристиках будувати почуття більшевартости, через яке погорджує членами інших рас і хоче панувати над ними, той по словам Папи Івана XXIII "грішить проти Бога і людей".

* * * *

Явний чи скритий расизм це дійсна язва людства, бо з нього зроджується пересадний націоналізм цебто шовинізм, який пхає цілі народи до ненависти інших народів або рас, викликає війни, загарбування чужих територій, переслідування національних меншин і часом веде навіть до фізичного винищування слабших національних груп. Це видно було по першій світовій війні в різних европейських державах, які були загарбали етнічно чужі території та намагалися всіма засобами винародовлювати національні меншини, щоб так побільшити число панівної кляси власного народу.

Шовинізм це духовна сліпота, на яку хворіють численні народи світу. Ми жними є навіть ті, що ніби належать до християнства. Через цю сліпоту народи пересаджують власні добрі прикмети і згори дивляться на інші народи, хоч культурно і економічно вони нижчі від них.

Єдиний лік на расизм це глибоке переконання, що всі народи світу це члени одної Божої Родини, де Бог є Батьком, Христос Спасителем і Пресвята Діва ласкавою Матір'ю.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

О. Бабій

Львів наш, в нім в осінню темну нічку,
Коли світав нам Перший Листопад,
Лилась кров стрілецька в Полтву-річку
Під гук рушниць і сурем і гармат.
Сильніша правда від брехні й облуди,
І хоч ми спили повно горя з чаш,
То Львів був наш століттями, і буде
Навіки вічні український—наш.

ПРАКТИЧНА ВІРА В БОГА

Є люди, що солоденько твердять, що ніщо не годне віддалити їх від Бога. Якщо вони в це дійсно вірять, то повинні позбутися свого практичнгоо атеїзму, через який думають, що Бог не має нічого до говорення в політиці, економії та соціяльній справедливості.

---

1) "Апостоли часто вживали слова 'жиди', як описували спротив Христові та Його навчанню. Хто були ці жиди? Чи це був цілий тодішній жидівський нарід?"

Сьогоднішні біблісти погоджуються, що як Євангелисти вживали слова 'жиди', то вони не розуміли під цим усіх жидів, але тільки одну з жидівських сект чи керівників або групу людей, що при згаданій нагоді слухали навчання Христа і часто противилися Йому.

В часах Христа було в світі около 8,000,000 жидів, з чого три четверті проживали поза Палестиною і про Христа не чули, аж поки апостоли не почали проповідувати про Нього, як розійшлися по світі. Всі Євангелії, за винятком Євангелії Св. Луки, були написані жидами і для жидів.

2) "Чи алькоголик може позбутися своєї нужди, перестати пити і стати нормальною людиною?"

Алькоголик може стати нормальною людиною і перестати пити алькоголь, але він мусить вперед сказати собі: 'Я—алькоголик!' Алькоголик не може вилічитися зо своєї недуги і злої звички, поки він не стане переконаний, що він алькоголик і признається до своєї нужди. Він мусить здати собі справу з того, що алькоголь це хемічний складник, якого його організм не годен стерпіти. Алькоголь нищить життя, здібності і працю алькоголика. Як алькоголик це зрозуміє, то тільки тоді зможе зважитися на крок, щоб взагалі ніколи не вживати алькоголю.

Алькоголики часто так духовно засліплені, що вони не бачать, що вони алькоголики. Ось тому треба любов'ю, вихованням і старанністю помогти їм зобачити лихо, в якім вони знаходяться.

3) "Чому за сливе 2,000 літ християнство так слабо поширилося в світі, хоч Христос виразно наказав Своїм Апостолам рознести щасливу новину по цілій землі?"

Брак місіонерського запалу в поапостольських часах, своєрідне задоволення з того, що 'ми вже сильно зросли', занепад християнського духа в країнах, що стали християнами, сварні між християнами й існування різних християнських Церков у світі на

вгіршення поган, схильність задовольнятися зовнішніми практиками замість плекати Христового духа, розбіжність між вірою і практичним життям, занедбання пристосовувати християнські засади до економії, політики, тощо, і багато інших причин склалося на те, що християнство не потрапило покрити всієї землі.

4) "Як сьогоднішні люди уявляють собі Бога?"

Є багато таких людей у сьогоднішнім світі, що зовсім не цікавляться Богом, бо їм і так добре на світі без Бога. Інші заперечують, що Він узагалі існує. Ті ж, що вірять у Бога, різно уявляють собі Його. Одні думають, що Він є люблячим Батьком для людей, за яких Його Син Христос помер на хресті. Інші уявляють собі Бога як 'якусь таємну Силу', що рядить світом. Дух другого ватиканського Собору заохочує людей думати про Божу любов і дивитися на Бога як люблячого Батька для цілого людства.

Як іде про жінок, то більше жінок уявляє собі Бога як люблячого Батька ніж мужчини. Бідні люди є більше схильні уявляти собі Бога як Батька ніж багаті.

5) "Моя жінка докоряє мені, що я недорослий чоловік, хоч маю 50 літ. Які з познаки недозрілого мужчини?"

Не зважаючи на різні здібності і дипломи, людина може бути недозрілою як особа. Недозрілий чоловік це 'пещений' хлопчик, хоча б у житті ніхто ніколи не пестив його. Він сам пестив себе в своїх мріях і бажаннях. Недорослий мужчина не вміє контролювати себе. Він тільки там вміє контролювати себе, де цього вимагає його самолюбство, бо ціле своє життя він був самолюбом і намагався завжди догоджувати собі, де тільки міг, хоч інколи мусів зрікатися самопоблажливости, бо живе в громадянстві, яке осуджує бодай публічні вибрики.

Недорослий мужчина, хоча б він був і жонатий і мав діти, не вміє лучити подружньої любови зо статевими приємностями. Статеві приємності це його улюблене поле для задоволювання пристрастей. Коли цього не дістане негайно, бо обурюється і не рідко спричиняє чимало клопотів своїй жінці.

Недорослий мужчина потрапить бути 'чемний і милий', але це тільки маска, що окриває його самолюбство, так він намагається осягнути те, чого бажає. Хоч назовні він може вдавати джентельмена, все таки в серці він є шорсткою, жорстокою, невирозумілою людиною, що не числиться з почуваннями інших, навіть рідних. Для нього інші настільки існують на світі, наскільки він годен користати з них. Ось тому, як цього вимагає його самолюбство, то він потрапить нищити інших сарказмом, обмовами, тощо, і відчуває приємність, що годен знищити їх або їх добре ім'я.

Не маючи критичного змислу супроти себе самого, він навіть часом не здає собі справи з того, що його поведінка негідна людини. Хоч інколи він проявляє відвагу і рішучість, все таки в серці він є слабою і пустою людиною. На такого чоловіка не можна покладатися, бо в своїм самолюбстві він годен бути страшно жорстокий і не числитися з почуваннями інших. Він є цинік

ком, не має правдивих моральних засад, бо він самолюб, повний заздрости, претенсійности і гордости. Він вживає інших, щоб догоджувати собі самому.

6) "Котрі релігії в світі приймають тільки одного Бога, цебто є монотеїстичними?"

Християни, жиди і музулмани є монотеїстами, бо вірять тільки в одного Бога, творця всесвіту.

Мойсей закріпив між жидами віру в одного Бога. Біблія показує його могутність, що проявляється на кожнім кроці в житті вибраного народу, хоч жиди часто попадали в ідолопоклонство, за що пророки сильно картали їх. Віра в одного Бога лучила жидів не тільки релігійно, але й національно, бо вони зразу були 12 племенами, що слабо лучилися між собою, щоб творити один дійсний нарід і державу. Аж по вавилонськім вигнанні, цебто в 5-ім ст. до Христа віра в одного правдивого Бога закріпилася між жидами й ідолопоклонство зникнуло в Палестині.

Христос не згадував про монотеїзм, бо жиди вірили в одного Бога. Зате Апостоли, проповідуючи поганам, закликали їх покидати ідолопоклонство і приймати віру в одного правдивого Бога (Дії 14, 15).

6) "Де є Оливна Гора?"

Оливна гора є на схід напроти Єрусалиму, від якого вона відділена потоком Кедроном. Вона висока на 800 м. і має три вершки. З цієї гори Христос мав відійти до неба в дні вознесення. Ісус любив пробувати цілі ночі в оливнім городі, на узбіччі цієї гори (Іван 8, 1). Там жиди заарештували Його. Там Христос мав так само навчити апостолів "Отче наш". В 4-ім столітті християни збудували церкву на місці, звідки Христос вознісся до неба. Сьогодні на руїнах цієї церкви стоїть музулманська мошея.

На Оливній горі Христос виголосив свою проповідь про кінець світу (Матей 24, 3). На вершку цієї гори римляни збудували замок, де стояв римський легіон (ок. 15,000). Під час бунту в 69 р. жиди були облягли цей легіон, який укінці мусів здатись через брак поживи і води. Жиди в пень вирізали розброєних вояків, хоч були прирекли випустити їх. Це страшно обурило римський сенат і він звелів безпощадно нищити повстанців, бо зразу римляни злегка брали повстання жидів. В 71 р. римляни здобули Єрусалим, спалили його і святиню, розп'яли 150,000 повстанців-жидів, заорали місце, де був Єрусалим, і заборонили людям поселятися на нім.

КАРА ЗА ЗАНЕДБАННЯ

Один священик навчав дітей катехизму. Була там одна жінка, що не хотіла посилати свого малого синка на науку релігії. Священик упімнув її, але вона відказала: "Мій син не потребує ні релігії, ні Святого Причастя!"

Двадцять літ пізніше ця нещасна мати заплатила власним життям за занедбання навчати сина про Дога, небо, пекло, Божі Заповіді, тощо. Її син зійшов на манівці і став п'яницею. Одного разу він прохав в неї гроша на алькоголь. Вона відмовила. Син схопив нещасну матір за горло і в злості задусив її. За те суд засудив його на шибеницю.

ІМ'Я БОГА

о. Атанасій Тимків

Читаємо в Св. Письмі про Мойсея ось таку подію: "Мойсей пас вівці і прийшов до гори Хорив. І з'явився йому Бог у вогняному полумені посеред куща. І сказав Мойсей до Бога: Як тобі на ім'я? І промовив Бог до Мойсея: "Я той, хто є" (Вихід 3, 13). Дослівно: Самобутний, Йому єдиному присуще буття як таке і все інше дістає буття від Бога.

Глибока змістом ця Божа відповідь. Вона нам представляє Бога як найвище, одиноке буття, як початок і джерело всякого буття, вічне і незмінне. "Я—є" по-єврейському Ягве, по-старослов'янськи Сий-Сущий. Але також таємнича відповідь, бо це не представляє якслід непонятої істоти Бога.

Старозавітні патріярхи і пророки не знали докладного, повного імени Бога, бо повне світло об'явлення доперва пізніше мало показатися.

Наступили дні відкуплення. Бог подарував землі нове об'явлення себе самого, прийнявши вид чоловіка. Предвічне Боже Слово злучило в безмежнім милосерді Божу природу з людською в одній Божій Особі і сталося чоловіком. Ісус Христос це правдивий Бог і правдивий чоловік в одній Особі Богочоловік. Отже Ісус Христос це ім'я Бога, але Бога воплоченого, що жив на землі, а сьогодні в небі живе і в Евхаристії на землі. І це ім'я—Ісус Христос—також не висловлює вповні істоти Бога, а тільки означує в виді воплоченого Слова.

В своїй глибокій покорі сам себе Христос називає Сином Чоловічим. А хто Його науку прийняв, називав Христа також іменем "Спаситель". Але й це солодке ім'я не означає вповні Бога.

Ми потребуємо для Бога такого імени, щоб рівночасно означувало і Сотворителя і Відкупителя. Такого імени, щоб у собі містило поняття всемогутности, мудрости, справедливости, доброти, милосердя, лагідности, краси і вічности. Нам треба імени для Бога, щоб означало Бога, чистого Духа і воплоченого Бога і Пресвяту Трійцю, Отця і Сина і Святого Духа. Такого імени, щоб пригадувало нам всі Його діла і таємниці. Правда про це все говорить нам вже ім'я Ісус яко Бог, але воно належить тільки до воплоченого Слова. Як вимовляємо Його то не думаємо про Отця і Святого Духа. Отже це ім'я не каже всього про Бога.

Бог ще не був об'явив людям властивого свого імени, бо люди не були ще на це приготовані. Аж коли зійшов Святий Дух на землю в часі Зелених Свят і просвітив людей, то тоді просвічені люди могли зрозуміти властиве ім'я Бога. Тоді виступає Апостол Йоан, улюблений учень Христа, і виявляє повне ім'я Бога словами: **"Бог—любов"** (І Іван 4, 16).

Бог бачив, що людина великою жертвою на Голготі очищена сталася Божою дитиною, тому не має супроти неї жадної таємниці і виявляє їй своє властиве ім'я—**Любов.** Тим дає докладніше

себе пізнати "Бог це Любов". Це повне ім'я Бога—любов. Якщо Бог є людиною, то любов є Богом.

Все, що Він робить, це робить любов. Бог бажає бути люблений й це Його склонює виявляти любов, що в Ньому криється. Любов вчинила Бога Сотворителем і Спасителем. Любов основувала Церкву, установила св. тайни. Любов приготовила чистилище і небо. Погорджена любов створила пекло. Всюди любов. Бог сам є любов'ю і все, що робить, чого дотикається, на всім витискає знамено любови.

Він особливо створив найбільше діло, чудо чудес, Пресвяту Евхаристію. В кивоті маємо Евхаристію. в Евхаристії Ісуса, в Ісусі Серце, а в Серці Ісуса любов. Щоб ми могли оглядати любов, Ісус показав нам символ любови цебто своє Серце—живий кивот любови. Часто, уважно приглядаймося тому Божому Серцю, тоді буде рости наше знання любови й охота надолуження за зневаги, яких Христос зазнає від грішників.

"Любов є товчком цілого поступування Христа. А що уявлені предмети, коли представлені образом, що підпадає під змисли, стаються для людей доступнішими, більш речевими і дійсними, і через те й ліпше зрозумілими, то почитання любови Христа, і з нею й цілого внутрішнього, духового життя Христа прибрало у вселенській Церкві вид почитання Христового Серця, як символу любови".

Боїшся вмирати?

Між людьми є великі різниці в житті, бо одні багаті, другі бідні, одні вчені, другі невчені, одні здорові, другі хворі, одні щасливі, другі нещасливі, одні відомі широкому світові, другі нікому незнані, одні побожні, другі безбожні, одні працюють руками, другі розумом, одні бояться Бога, другі погорджують Ним, одні чесні, другі неморальні, тощо. Проте всі люди мають дві спільні речі: всі один раз родяться і всі тільки один раз умирають, бо ніхто двічі не родився і двічі не буде вмирати. Як іде про народження, то люди звичайно не багато думають про дату, коли прийшли на світ. Зате згадка про те, що колись прийдеться покидати світ і вибиратися на цвинтар не одного сильно тривожить і лякає, бо смерть це щось таємниче, про що ніхто не має точного поняття, бо ніякий мерлець не повідомив своїх знайомих, як людина почувається в хвилині смерти.

Багато людей, навіть молодих і здорових, лякається смерти і не криється з цим страхом. Що більше людина любить земське життя і менше дбає про вічність, то вона сильніше боїться години смерти, бо смерть відбере від неї всі земські 'скарби'. Небесних скарбів ці люди не зложили для себе добрими ділами, тому лякаються з'являтися з **порожніми** руками перед своїм Творцем, бо треба буде здати рахунок за змарнований талант життя: "А той, що отримав одного (таланта), пішов і закопав його в зем-

лю" (Матей 25, 18). Як же ж пан вернувся, то строго зганив і покарав його за лінивість: "Безкорисного слугу викиньте надвір у темряву. Там буде плач і скрегіт зубів" (Матей 25, 30).

Смерть лякає не тільки злих людей. Добрі християни так само бодай час від часу відчувають у собі страх на згадку про смерть, бо це природна річ лякатися смерти, яка рішає про вічну долю людини, небо або пекло, щастя або муку. Страх перед смертю це природна річ для людей, бо Господь Сам защепив почуття страху в людські серця, щоб вони поважно брали земське життя та сумлінно виповняли обов'язки, що релігія та життєвий стан накладають на них. Проте наш Небесний Отець не бажає, щоб Його земські діти надмірно лякалися смерти, яка приведе їх до Нього.

Добрі та богобоязливі люди не повинні занадто лякатися смерти, бо страх не звільнить їх від неї. Зрештою хто бажав би вічно жити на землі навіть тоді, як це було б можливе? В теперішнім недосконалім стані, в якім проживає людство, безсмертне життя на землі сталося б незносним тягарем. Наше земське життя подобає на театральну виставку. Воно приємно зайти інколи до театру на дві годинки і подивитися на гарну виставку або артистичне кіно. Проте хто хотів би сидіти цілу ніч у кінотеатрі? Хіба не рідко можна почути отакі завваги про деякі кіноматографічні виставки: "Гарне було, але трохи задовге!" Хіба не один любитель кінотеатрів кличе, як виставка скінчилася: "Богу дякувати, що вже кінець", як виставка була задовга. Подібно добрі люди почуваються в годині смерти, бо вона закінчує їхнє життя.

Це загально знаний факт, який потверджують лікарі, інфермерки і священики, що в годині смерти люди, загально кажучи, перестають боятися смерти, хібащо сумління докучає їм за минулі, невідпокутувані провини, якими образили свого Творця. Для добрих людей смерть це добрий приятель, який випроваджує їх з цього мізерного світу у країну світла та Божої любови, виводячи з долини сліз до небесного Царства, де Бог "обітре всяку сльозу" з очей тих, що любили Його та вірно служили Йому на землі.

* * * * *

Що ж таке смерть? Смерть це перехід з одного життя до другого, цебто з дочасного до вічного. Ніхто властиво не знає, як точно це життя виглядає. Знаємо, що по смерті одні люди йдуть до неба, а другі до пекла, бо одні зберігали Божі Заповіді, а другі нехтували ними, одні служили Богові, а другі не числилися з Ним і Його Законом, проживаючи для себе, власних пристрастей, багатств, розкошів, змислових приємностей, людської слави, тощо.

Христос запевнив нас, що людська душа не вмирає, бо вона з Божої волі незнищима. Хіба Христос не помер на хресті, щоб допомогти людям, Своїм земським братам і сестрам, запевнити собі вічне життя по виході з цієї долини сліз і горя? "В домі Мого Отця є багато жител... Іду приготувати вам місце. І коли

відійду і приготовлю вам місце, то повернуся і вас до Себе візьму, щоб і ви були там, де Я" (Іван 14, 2).

Існування позагробового життя Христос потвердив Своїм воскресінням і смертю на хресті, бо відкуплення людського роду від гріха і запевнення людям вічного щастя в небі це головна рація приходу Божого Сина на землю. Воскресення ж Христове це ядро християнства і незбита запорука правдивости Христового навчання. Спасителеве воскресення наявно доказало, що смерть це переходовий стан людського життя, бо Бог сотворив людей не для смерти, а для вічного життя: "Бог так сильно полюбив світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив вічним життям" (Іван 3, 16). Хто вірить у ці правди, той не буде надмірно лякатися смерти. Хто ж слабо вірить у них, той не є повним християнином. Через це він повинен поглибити знання своєї віри читанням Святого Письма, завчанням доброго Катехизму та студіями навчання Святої Євангелії при помочі добрих і побожних книжок. Читання згаданих книжок і поважне роздумування про вичитані правди віри допоможуть читачам зрозуміти і зглибити солодку правду оцього Христового запевнення: "Я—воскресіння, і життя. Хто вірує в Мене, той, навіть умерши, буде жити!" (Іван 11, 25). Якщо б люди цілим серцем прийняли Христа і Його божеська навчання та щиро і щоденно намагалися жити так, як Спаситель велить, то страх перед смертю сильно змалів би в їхніх душах. Хіба приклад бодай деяких Святих не доказує, що смерть не мусить бути страшна? Один єреміт опинився на ложі смерти. Співбраття спиталися його, чи не боявся вмирати. На це побожний чернець відказав: "Хіба я служив Магометові? Я 75 літ служив Христові, то чому б мав лякатися смерти?" Свята ж Тереса Авільська хотіла заплатити лікареві за те, що повідомив її, що внедовзі помре: "Пане, скільки належиться вам за таку радісну новинку?"

Якщо ж деякі християни лякаються смерти, то цей страх походить частинно з їхнього обмеженого погляду на вічне життя та зо свідомости, що вони не проживають так, як велить свята Євангелія. Вони не так лякаються смерти, як радніше свого власного життя, що не вповні погоджується з засадами Спасителя. Якщо ж хтось поважно бере своє християнське життя та щиро намагається практикувати те, що віра велить йому, от хоча б любов до Бога, любов до ближнього, терпеливість серед щоденних хрестів, відв'язання від земських багатств і розкошів, то для нього смерть не буде вічною темрявою, але хвилевою тінню, за якою ждатиме на нього відвічне світло Божого обличчя. Св. Павло каже: "Тепер ми бачимо немов у дзеркалі, неясно. Тоді ж побачимо (Бога) обличчям до обличчя. Тепер пізнаємо недосконало, а тоді пізнаю так, як я є пізнаний" (І Кор. 13, 12).

Щасливі ті душі, що так проживають на землі, ходячи постійно в Божій приязності. Для них смерть не страшна, бо вона тільки є мостом, через який переходять до вічної батьківщини люблячого Небесного Отця.

Соборовий Декрет про Апостолят Мирян

Христос промовив до Своїх Апостолів: "Ви є світло для світу" (Матей 5, 14). Воно замало бути пасивним християнином у наших бурхливих часах, бо коли безвір'я, комунізм і безбожництво закрашене матеріялізмом і байдужністю до всього, що надземне і Боже, намагаються знищити в людях віру в Бога і відвернути їх від неба, для якого Бог сотворив їх. Св. Павло каже про це небо: "Те, чого око не бачило, і чого вухо не чуло, і чого людина не годна уявити собі, те Бог приготував тим, що люблять Його!" (І Коринтян 2, 9).

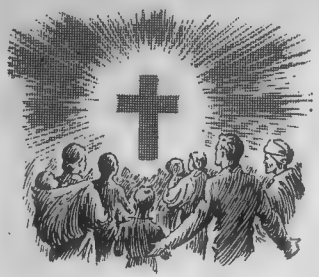

Любов до Бога і ближнього, що є підвалиною цілого Божого Закону (Матей 22, 35-38), повинна спонукувати всіх християн трудитися, щоб усі люди пізнали Бога і полюбили Його, як каже Св. Августин:

"Якщо любиш Бога, то старайся всіх притягнути-привести до Нього!"

І саме тут лежить суть апостольства, до якого Церква кличе всіх людей, що через хрещення злучилися з Христом. Якщо вони проживають по-християнськи в приватнім і публічнім житті, то "їх діяльність годна публічно свідчити про Христа і поширяти спасіння людей", твердять Соборові Отці.

В чому ж полягає це свідчення про Христа? Кожний християнин повинен бути живим свідком Спасителя в світі, що в нім проживає і працює. Бути ж свідком Спасителя не доконче означає ходження з Біблією від хати до хати, промовляючи до їх мешканців: "Я свідок Христа. Ось маєте Біблію. Читайте її!"

Хоч подібне свідчення про Христа не повинно бути вповні виключене з апостольської діяльности християн, все таки воно не є одиноким виявом апостолування.

Прикладний Християнин

Хто є добрим і прикладним християнином у приватнім житті, праці, забавах і бізнесі, той сильно і переконливо свідчить про Христа і веде інших до Його Церкви. В 1960 р. я стрінув одного бувшого лютеранина, що був жонатий з католичкою. Це було в дорозі на місію до Обурн, Н.И. Зобачивши, що я священик, він спитався, куди я їхав. Потім оповів мені оцю історію:

"Отче, я мешкаю в Обурн. Тому 25 літ я оженився з католицькою дівчиною. Сам я був лютераном через 25 літ. Моя жінка була завжди для мене джерелом надхнення. Вона ніколи не намовляла мене ставати католиком. Проте її приклад так сильно зворушував мене, що я вкінці рішився ввійти до католицької Церкви.

"Зачав я потаємно брати інструкції від католицького священика. Моя жінка нічого не знала про це, бо я хотів вчинити милу несподіванку. На Великдень після хрещення, про яке я не згадував їй, вона пішла до Св. Причастя. Я подався за нею і приклякнув біля неї, щоб уперше прийняти Св. Причастя. Як вона зобачила, що я клячу біля неї, щоб прийняти Св. Причастя, то відразу вибухла плачем від великої радости".

Подібних до цієї доброї жінки християн сильно потрібно в наших часах, в яких бачимо сильну дехристиянізацію в світі. Наша модерна цивілізація, забави, кіна, преса, праця жінок, розводи і погоня за розкошами відповідають за це сумне з'явище. Навіть ті, що в дитинстві як-так ходили на навчання релігії, згодом стають практичними атеїстами, бо не практикують своєї релігії. Багато з них, покинувши родину, ідуть до великих міст, де не бачуть рації практикувати свою віру і ходити до церкви. Чому воно так?

Тому, що дуже часто ці хлопці і дівчата, пробуваючи в родині або навіть у католицьких школах, ніколи так не засвоїли собі релігійних засад і ніколи так не проживали своєю вірою, щоб згодом могли опертися спокусам, непевностям і лихому прикладові в світі, що вихваляє і проповідує інші вартості ніж релігію. Чи згадані родини і школи були дійсними вогнищами християнства, коли Христова віра не сяяла в них? Ці молоді люди ніколи не досягли стану **дорослої віри,** хоч були хрещені, миропомазані і ходили на науку катехизму.

Хоч вони не практикують своєї віри, проте багато з них задержує її, і це теж добре, бо воно дає нагоду мірським апостолам розбуджувати цю віру і помагати згаданим людям ставати **свідомими християнами,** що практикуватимуть свою віру. В численних країнах світу сьогоднішні християни це "маленьке Христове стадо", що проживає у збайдужнілім чи ворожім Христові світі. Тут потрібно віри, що не була б тільки самою практикою релігійних актів, але вона мусить давати нам вигляд на славну майбутність, за яку ми боремося.

На жаль між Христовими послідовниками наших часів є забагато **недільних християн,** які свідчать про Христа тільки в неділю, як спішаться на Службу Божу до церкви. Як же мине неділя і зачнеться тиждень буднів, то в їх думанні, праці і житті зовсім не видно Христа. Вони ніяк не відрізняються від своїх нехристиянських товаришів. Вони так само нервово ганяються за земськими вигодами, грошем, почестями, як нехристияни.

Отак витворюється страшна прірва між неділею і буднем. Коли в неділю видно Бога в житті численних християн, бо вони ідуть до церкви, моляться, тощо, то на жаль не видно Його в їх житті під час тижня, хоч апостол Павло виразно каже, що Бо-

жий дух повинен просякати все життя і діяльність християн:

"Чи їсьте, чи п'єте, чи щось інше робите, все чиніть на Божу славу!" (І Коринтян 11, 31).

Коли ці християни виявляються Христовими послідовниками тільки в неділі і свята, то який вплив може мати їхне християнство на тих, що не знають Христа? Хіба такі християни потраплять перетворити наш зматеріялізований світ у Боже Місто, де Христос буде всім для всіх?

Не мало християн бажало б бути Христовою **сіллю** тільки в неділю, але під час тижня нема в них зовсім Христового духа, як вертаються до щоденної праці, бизнесу чи йдуть на забави. Християни, що в неділю приймають Христа в Святім Причасті, повинні носити Його в своїй душі цілий тиждень, куди б вони не йшли і що не робили б. Не приклад лихих людей, але християнське сумління і вірність Христові повинні керувати їх думанням і працею. Тому сильно помиляються ті, що намагаються виправдувати своє нехристиянське життя такими словами: "Всі інші так само поступають!"

Нема невтральної зони-полоси

Для правдивого послідовника Христа нема невтральної полоси, де він міг би так поступати, як йому подобається, не прославляючи ані не зневажаючи Бога. Св. Павло пише:

"Все, що б ви не робили, чиніть в імені Господа Ісуса, віддаючи хвалу Богові Отцеві через Нього!" (Колосяни 3, 17).

Християнин повинен завжди бути свідком Христа, здаючи собі справу з того, що своїм життям, розмовами і працею він свідчить про Христа або про диявола. Він не годен свідчити водночас про двох, як заявив Сам Спаситель:

"Ніхто не може служити двом панам!" (Матей 6, 24).

Правдиві послідовники Христа не мають подвійних правил поведінки, одних для неділі і свят, а других для буднів. Хоч любить Христа, той числиться в Ним не тільки в неділю, але й на будні. Хто любить когось, той буде завжди йому вірний, вдома, в церкві, на забаві, в праці, тощо.

Французький кардинал Сугард заявив: "Бути свідком не означає займатися пропагандою чи чинити заворушення між народом. Свідчення полягає в тім, що християнин залишається тайною.

"Це означає, що він так проживає, що його життя не мало б змислу, якщо б не було Бога".

Відповідальність за інших

Св. Павло писав про перших християн і їхній вплив на поганський світ:

"Ми є пахощами Христа для Бога" (2 Коринтияни 2, 15), бо їхній приклад, любов до ближнього, справедливість у поступованні, оборона покривджених і неустрашимість супроти зла і тиранів, викликали подив у поган і вели їх до пізнання Христа.

Між християнами послідовниками не повинно бути таких, що кажуть: "Хіба я сторож мого брата?" (Буття: 4, 9). Сама приналежність до Церкви повинна викликати в них почуття відповідальности за зріст і силу християнства. Вони ж це вчинять, як будуть добрими свідками Спасителя в своїм оточенні. Тоді нехристияни вичують у нас Христа, як служниця на дворі Каяфи відчула, що Петро належав до групи Христа, тому промовила: "Ти був в товаристві Ісуса Галилейця!" (Матей 26, 69).

Розмови, забави, спосіб ведення бизнесу чи політики, жарти і все, що правдивий християнин чинить, повинні показувати іншим, що він є Христовим послідовником і свідком Його Євангелії. Подібне щоденне життя це дуже успішний засіб апостолування, бо вона переконує людей, що варто служити Богові і бути християнином. Декрет про Апостолування мирян каже:

"Закон любови, що є найважнішою Господньою Заповіддю, спонукує вірних поширювати Божу славу... й отримувати для всіх людей вічне життя, що полягає в пізнанні єдиного правдивого Бога і Його Висланника Христа" (Іван: 17, 3 (Ч. 3).

Праця для Бога і ближнього вимагає духа віри, бо без нього ніхто не буде належно трудитися. Ось тому декрет каже:

"Цей апостолят виконується через віру, надію і любов, яку Святий Дух подає всім членам Церкви" (Ч. 3).

Миряни не повинні самотужки кидатися до апостолування, каже декрет, хоч часто вони мають велику свободу в цій справі. "Вони повинні діяти в злуці зо своїми братами в Христі, особливо зо своїми душпастирями.

"Священики ж повинні просліджувати природу і належне використування дарів, не щоб здушувати Духа, але щоб випробовувати всі речі і триматися того, що добре" (Ч. 3). (І Тимотей 5, 12, 19 і 21).

Місія в Каракас (Венезуелі)

(3-8-II, 1970)

о. Мих. Щудло,ЧНІ.

По закінченні місій у Аргентині і Парагваю Кир А. Сапеляк, Салезіянин, єпископ для українців католиків у Аргентині, спитався мене, чи я не бажав би проповідати місії в Каракас для наших людей, що там проживають. Я радо згодився, бо там є наша парафія і має свого власного пароха, Впр. о. Павла Хруща; що там працює від закінчення другої світової війни.

Владика Сапеляк вислав телеграму до о. пароха, і цей останній радо згодився, бо на 8 лютня припадав празник у його парафії. Отримавши відповідь, я написав до нього листа, що прибуду до Каракас на 1 лютня. Мені було приємно туди їхати, бо вже був у столиці Венезуелі, як у 1969 р. їхав на місії до Аргентини.

Як я написав у листі, так і вчинив. Мене трохи здивувало, що на летовищі не було нікого ані з О.О. Редемптористів, ані з нашої парафії, хоч я вислав був туди листа тому два тижні. Не лишалося нічого, хіба взяти лимозину і податися до О.О. Редемптористів, бо не знав, як дістатися до нашого о. пароха. Це був пізній вечір, і навіть шофер не знав точно, до О.О. Редемптористи

мешкають. Вкінці ми знайшли наш монастир. Отці ще не спали. Ніхто з них не стрінув мене на летовищі, бо не отримали мого листа.

На другий день пішов шукати, де мешкає наш о. Хрущ і з великим трудом знайшов його. Він прохав мене перенестися до його помешкання, бо так буде легше для нас їздити по розлогій столиці, відвідувати наших людей і запрошувати їх на місію, що мала тривати всього чотири дні. Я й так учинив.

Що таке Венезуеля?

Венезуеля це одна з республик Полудневої Америки. Вона нараховує 9,000,000 населення, з чого три мільйони мешкають у місті Каракас, що є столицею країни. Каракас це дуже гарне і модерне місто. Проте не брак в ньому і бідненьких хатинок, побудованих на узгір'ях довкола осередка міста, де проживає пів мільйона бідноти. Частина цих людей це дійсно бідні люди, а інші бідні тому, що хочуть бути бідними. Каракас це індустріяльний і економічний осередок країни.

Венезуеля в різних частинах має різні клімати. Температура буває від 50-97 ступенів Фаренгайта. Дощі перепадають від місяця травня до листопада. Це так звана дощова пора. Суха ж пора це час від грудня до квітня. В літі в Венезуелі дуже гаряче. Літо ж там триває від початку грудня до кінця лютня.

Около 65 відсотків населення це мішанці білих, індіян і негрів, але найбільше з них це мішанці еспанців і індіян. В Венезуелі в горах ще й досіль деякі племена індіянські живуть у многоженстві.

Венезуеля має 20 адміністративних провінцій.

Після другої світової війни було в Венезуелі около 2,500 українців, католиків і православних, з чого 2,000 проживало в столиці. Поки був диктатор Хіменес, поти в країні панував спокій. Люди могли вночі спокійно ходити вулицями столиці. Відколи революціонери скинули його, то воно дуже небезпечно виходити вночі на вулицю, бо всякого роду бандити напастують, б'ють, обкрадають і ранять, ба й часто вбивають людей. Поліція й уряд являються безсильними дати собі раду з бандитизмом. Ось тому наші люди жалують за часами диктатора Хіменеса. Отці Редемптористи казали мені, що вночі можна хіба безпечно їхати автомобілем у Каракас.

В Венезуелі бувають поривання осіб, за звільнення яких революціонери домагаються обильного викупу. Як був я там, то революціонери схопили одного хлопчину, що мав 12 літ. Батьки мусіли зложити грубі гроші за його викуп. Бандити-революціонери випустили хлопчину, але поліція не година була схопити їх, як вони брали викуп, хоч ждала на них. Проте хлопець дав стільки вказівок поліції, що вона потрапила знайти злочинців.

Хлопчина оповідав, що в пивниці, де тримали його, було дуже холодно. Як бандити вели його по сходах, то він числив східці. Було їх 12. Зачув він, що бандити хвалилися, що того року дуже добре зародили помаранчеві дерева. Вкінці хлопчина сказав, що над домом-тюрмою кожного дня, за винятком одного, пролітав літак двічі на день.

Ці інформації були для поліції вистачальні, щоб знайти місце, де сховано пірваного хлопця й заарештувати одного з бандитів. Як бандита заарештовано, то один із міністрів уряду зачав його боронити, бо був адвокатом. Поліція зробила слідство в домі згаданого міністра і знайшла частину окупу. Міністра теж заарештовано і він разом із іншими бандитами сидить у тюрмі. Справа не була ще закінчена, як я виїжджав із Венезуелі.

Відвідування парафіян і непарафіян

В Каракас є два наші священики, один католицький, другий православний. Обидва священики мають церкви, в яких правлять богослуження. Латинський кардинал подарував українцям католикам прегарну церковцю під горою в самім центрі Каракас. Це була колись військова церковця, тому уряд удержує її. Це значно влегшує нашим людям видатки на церкву.

Отець Хрущ і я зачали відвідувати наших людей і запрошувати їх на місію, що мала тривати від 5-8 лютня 1970. Ми відвідували всіх, католиків і православних. Навіть відвідали православного пароха і його дружину. Відвідини відбулися від 5-10 години пополудні, бо люди працюють допізна. Ми відвідали 28 родин.

Колись у Каракас було около 2,000 наших людей, а тепер залишилося тільки 120 осіб. Інші повиїжджали до Америки чи Канади, бо боялися комуністичних заворушень після скинення президента Хіменеса.

При відвідуванні родин я мав нагоду бачити, як живуть наші люди. Деякі з них були доволі бідні, але загал добре мається. Деякі навіть стали багачами і мають прегарні доми, гроші, автомобілі, тощо. Всі гарно приймали нас і обіцювали прийти на місію. Деякі навіть дуже сердечно гостили нас при нагоді цих відвідин.

Одного дня отець парох узяв мене побачити електричну залізничку, якою можна виїхати на високу гору, звідкіля видно ціле місто. Каракас лежить удолині посеред доволі високих гір і горбків. Там я стрінув групу американських туристів і мав нагоду побалакати з ними по-англійськи.

Місія в Каракас (5-8-II, 1970)

Ця місійка відбувалася ввечорі о 7-ій годині в згаданій нашій церковці. Отець Парох мав молебень чи Божественну Літургію, а я проповідував і сповідав. Мало людей приходило на місію, бо одні допізна працювали, інші не мали автомобілів, а ще інші не хотіли прийти, бо не дбали.

Місійка закінчилася співаною Службою Божою, на яку прибуло не мало людей із подальших місцевостей. По Службі Божій православний парох і я відслужили молебень за полеглих українських борців, які впали в боях за Україну.

Потім усі учасники подалися до італійської залі на обід. Там було около 150 наших людей. Один з учасників заявив мені: "Такої кількости народу ми не мали ніколи на українських імпрезах у Каракас і ніколи не будемо більше мати!" Пані парафіянки приготували смачний обід для гостей. Столи були гарно і свя-

точно прикрашені. На обід прийшов до нас італійський отець парох.

По обіді він показав мені свою церкву і парафіяльний дім. Він має сотрудників. Всі вони трудяться для італійських імігрантів в Каракас. Проте до їх школи ходять і діти венезуельців, тому деякі предмети викладаються в еспанській мові.

Вечірня забава

Наша громада влаштувала вечірню забаву для нашої молоді з нагоди цього празника. Забава відбулася ввечорі в згаданій італійській залі. На ній було около 150 осіб, особливо молоді. Заля забавова була прегарно прикрашена. Наші пані давали гостям всякі українські потрави, пироги, голубці, тощо.

Сотрудник італійської церкви прийшов на вечерю до нас. Йому дуже смакували наші потрави. По вечері ми вийшли на шкільне подвіря. Я спитався його, як отцям поводиться в Каракас. Він відказав, що добре.

Саме тоді відбувався карнавал у Каракас. Звичайно карнавал триває три дні, але цього року він чомусь тривав п'ять днів. Під час карнавалу бувають паради, походи і забави різного роду, що не завжди відбуваються по-християнськи. Отець сотрудник заявив про ці карнавали: "За дев'ять місяців будемо мати стільки хрещень, що не зможемо дати собі ради! Це я вже знаю з досвіду, бо працюю тут десять літ!"

Хоч місія закінчилася в неділю, все таки я не годен був від'їхати аж до вівторка, бо не було літака, що йшов би з Каракас до Мехіко Сіті. Мав я ще один вільний день. Отець парох і його дружина спиталися мене, чи не хотів би поїхати скупатися в морю, що віддалене від Каракас яких 40 миль. Я радо згодився на предложення і ми втрох вибралися над море. День був гарячий, але трохи хмарний. На пляжі було повно людей. Це була та пляжа, що колишній президент Хіменес збудував для бідних, бо інші пляжі були закуплені для багачів і за них треба було платити, коли хтось бажав користуватися ними.

На 10-го лютня 1970 Впр. о. Хрущ і його дружина відвезли мене на летовище, де я купив декілька пам'яток для своїх знайомих і приятелів в Америці і Канаді, бо тут такі речі найкраще можна купити на летовищах. Отець парох і пані добродійка щиро попрощали мене. Я сердечно подякував їм за гостинність, бо серед них почувався неначе в своїй родині. Після прощання всів до літака і відлетів до Мехіка, думаючи, чи часом якийсь бандит не захопить літака і не змусить нас летіти до Куби в гостину до Кастра.

ЗАВДАННЯ ДОБРОГО ВИХОВАННЯ

Завдання виховання полягає не тільки в тім, щоб навчити людину читати і писати, але й одночасно допомогти її душі вийти з темряви незнання і неволі тіла в світло і свободу Божих дітей.

ST. MICHAEL ARCHANGEL

M. Schudlo, C.SS.R.

When God had decided to create the world, He also decided to fill it with rational creatures, that is, with angels and human beings. In His infinite goodness God wished to share His happiness with them in heaven.

In his wisdom, God did not want to grant such a treasure for nothing neither to the angels nor to men. Hence both were exposed to a trial that they might merit their happiness and be content since it would be attained by their own efforts. There is "no welfare" in God's providence.

As our first parents were exposed to a test which was to decide their eternal destiny, "On the day you eat it, you will most surely die" (Genesis 2, 16), so were the angels, apparently right after their creation. God wants creatures to decide for themselves, so they won't have any reason to complain about Him. The Bible says: "He Himself (God) made man in the beginning and then left him free to make his own decisions" (Sirach 15, 14).

It takes long time for a man to make his final decision, because his mind is weak. He cannot see things as clearly as the angels do. Man is a spirit, enclosed in a body which often darkens his spiritual view of things. The angels are pure spirits with an extraordinary powerful insight into things, so that they are capable of making irrevocable decisions in one moment.

Angels were created outside of heaven, in some place unknown to us, because the Bible does not specify it.

The battle in heaven

To give them a chance to gain heaven through their own efforts, God exposed the angels to a test, apparently, commanding them something to do. We do not know what the test was, but some Fathers of the Church say that He ordered them to adore Jesus Christ, that is, the Son, made Man, lying in the arms of the Virgin Mary. God showed them the Incarnate Son in a vision.

By nature the angels are superior to man. Christ became Man and

as such He was inferior to the angels. A portion of the angels, being proud of their spiritual nature, refused to bow before the Son of God, made Man. They probably did not even know He was the second Person of the Blessed Trinity, but still they had challenged God's order, and thus they have sinned. St. John describes their disobedience as a war between the good and bad angels.

"A war broke out in heaven, when Michael with his angels attacked the Dragon. The Dragon fought back with his angels, but they were defeated and driven out of heaven" (Revelation 12, 7-8).

The Fathers of the Church say that at first Lucifer was the leader of all the angels. When he rebelled against God and challenged his supreme authority, Michael stepped up in God's defence, exclaiming: "Who is like God?", that is, "How do you, Lucifer, dare to challenge God's order and disobey him?"

It was a serious fight. St. John calls Lucifer "Great Dragon", "Primeval Serpent", "Devil" and "Satan", that is, a powerful adversary of God Himself (Revelation 12, 9), which indicates the gravity of the threat he posed and the importance of victory of St. Michael and his good angels.

"Who is like God", hurled against Satan by St. Michael, was the battle cry of the heavenly forces in their struggle against Satan and his followers. How the angels could challenge God.... is a real mystery. But they did and as the result of the lost battle they were thrown into hell and became devils. St. Peter writes: "When angels sinned, God did not spare them. He sent them down to the underworld and confined them to the dark underground caves to be held there till the day of Judgment" (2 Peter 2, 4).

Why did Lucifer rebel against God?

Lucifer was the leader and prince of all the angels before his fall and rebellion against God. He must have been an extraordinary creature resplendent with light, endowed with special intellect and will power. The Fathers of the Church call him also Satan, the great adversary of God and man (Revelation 12, 9), and the Bible gives him various names which show us his cunning and power for the evil, for instance, "the Dragon", "the ancient Serpent", (Apocalypse 12, 19 and 20, 2), "the Evil one" (Ephesians 6, 16) "the Enemy" (Matthew 12, 24), "the god of this world" (2 Corinthians 4, 4). The name "Lucifer" does not occur in the books of the New Testament, but is given to Satan by the Fathers of the Church.

Why did he rebel against God? No one knows the reason of his rebellion. He was the nicest and the most powerful of all the angels and their commander-in-chief. Perhaps pride was the reason. The Fathers apply the following words of the Bible to him: "How did you come to fall from heavens, Daystar-Lucifer?...,you who used to think to yourself: "I will climb up to the heavens and higher than the stars of God I will set my throne" (Isaias 14, 13-14).

The nature of Satan

Satan must be a spirit of extraordinary malice and obstinately bent on evil. Our Lord called him a murderer from the beginning, because he led our parents Adam and Eve into sin and so caused their spiritual and physical death. He is by nature a liar and deceiver (John 8, 44). There is nothing good in him except the fact of his existence. Even when

he pretends to do some good, he does it because of an evil purpose, for instance, when he pretended to pity the hungry Christ in the desert: "If you are the Son of God, tell these stones to turn into loaves" and get rid of your hunger. Why should you go hungry, if you can help it? (Matthew 4, 3). His nature is so corrupted by evil and hatred of God and man that he is incapable to do anything really good to anyone, even for himself, for instance, to repent, ask God's forgiveness, go to heaven and be happy with God. He is "maliciously" happy in his eternal unhappiness.

Satan's kingdom

Satan is a tempter. He tempts men to sin with various snares and wiles. With God's permission, he can transform himself into an angel of light (2 Corinthians 11, 14) and pretend to be a good light.

Satan is called "the prince of this world" (John 14, 30), because of original sin of our first parents God permits him to exercise a certain power over the world and men (John 16, 11).

Satan has his own kingdom, composed of evil and corruption. All those who propagate evil are his agents. His subjects are the devils and those who cooperate with him among men. Christ said that whoever knowingly opposes the Gospel teaching has Satan as his father (John 8, 44). There is an irreconcilable conflict between Christ and Satan. Satan instigates opposition to the Church and its teaching. He blinds the minds of men that they may not see the light of the truth.

The power of Satan, however, is not omnipotent. He can do nothing, unless God for some reason permits him, either to punish man for his sin or because of a trial.

We must resist Satan and his temptation. Prayer, the reception of the Sacraments and the invocation of Christ and his blessed Mother are powerful means for overcoming Satan's tricks and temptations (1 Peter 5, 8).

At the end of the world Satan's power and kingdom will be definitely destroyed. He will be cast into hell where he and his followers will be tormented forever (Apocalypse 20, 3-10). Christ and his faithful servants instead will reign with him in the everlasting happiness for all eternity.

While this world lasts and the fight goes on, Christians turn to St. Michael, imploring his help and protection against the attacks of Satan whom he has defeated, crying out: "Who is like God?"

A great sign appeared in heaven, a woman, adorned with the sun, standing on the moon, and with the twelve stars on her head for a crown (Revelation 12, 1).

Nothing appears at once perfect when it is first born. But it acquires perfection by maturing gradually. The process applies both to good and bad qualities.

Anyone who does not worry about the situation in the world of today, should have his television set examined.

Sins of Omission and Commission

M. Schudlo, C.SS.R.

A sin of commission is the sin that a person commits by doing something that is wrong. A sin of *omission* is the sin a person commits by neglecting something which he is obliged to do. The first is more harmful to the Kingdom of God than the latter, because the neglect of our obligations is readily shrugged off with slight excuses.

For this reason we should not stress too much what we *must not do*, and concentrate on *what we must do* as Christians. Emphasis on the *negative* side of our Christian life, that is, "on DON'Ts" is not sufficient to make us real followers of Christ. We must stress the *positive* aspect of our life. Prophet *David* says: "Never yield to evil, and practice good, and you will have an everlasting home" (Psalm 37, 27).

We must know what we must do, what we can do and what we should do with God's help. At the same time we should remember that a person commits a sin of omission when he culpably neglects to do what he knows he is bound to do.

A person commits a sin of omission when he places the *cause* that would somehow force him to neglect what he is bound to do; for instance, when a person forsees that he would miss Mass on Sunday, if he gets intoxicated on Saturday evening, or starts a journey on Sunday morning, knowing that he would not be able to assist at Mass. Thus the intoxicated man is guilty of two sins, that is, of drunkenness and of neglecting to attend Mass.

Sins of heart and sins of action

Every sin is first committed in the *heart of man*, as Our Lord said: "From the heart come evil intentions murder, adultery, fornication, theft, perjury, slander" (Matthew 15, 19—20), because they come from an evil disposition (habitual or momentary) and from an evil intention.

There are some sins that are entirely *interior*, that is, *the sins* of the heart.

Interior complacence in evil with a mental approval of one's former sins, or the regret that one has not committed the sins which he could have committed. A person said: "Sometimes I am sorry I do not do as the others are doing". This sin concerns the *past*.

Morose delectation concerns the present when a person delights in bad imaginations, and thoughts about evil things.

Evil desire concerns the *future*. It is directed toward some future evil thing.

The evil intention or resolution to do evil. It is a sin to have such desires even though a person does not wish to carry them out for one reason or another. Our Lord mentions a *lustful desire* (Matthew 5, 28).

All these sins have the same malice, although they do not always have the same degree of malice. Immature and abnormal persons do not always know that such interior acts are sinful, but a normal person certainly knows that a bad intention is a sin.

Sins of rejoicing (all four kinds mentioned above) take their *species* and *malice* from the object about which a person rejoices. If a person rejoices about stealing, he will be guilty of theft.

A person may rejoice over the good result from an evil action, provided he does not rejoice in the evil action itself. For instance, an unwedded mother can rejoice that she has a child, but not that she had it in a sinful way.

It is not a sin to think of the evil actions or sins or to speak of them, provided there is a good reason for so doing, and no evil enjoyment.

It is not a sin to laugh in amusement over the comic action, so long as there is no approval of it or a scandal. Married people do not sin when they have pleasure in thinking of their married life, activities, pleasures, etc.

A New Christian Approach To Sex

by Desmond Revidere

"Fornication" wrote the renowned Bible scholar Fernand Prat, S.J., "is the peculiar vice of the pagans."

It is not too surprising that most of the Catholic writings on sex up to this time have dwelt with the unlawful uses of it. One result of this has been that the God-given sexual relationship inherent in the husband-and-wife union have not infrequently been looked upon by moralists exactly as though the wife were a prostitute, and the husband a self-indulger bent only on self-gratification.

Perhaps one explanation for this is St. Augustine—a man who tells us in his *Confessions* that he lived for eight years with a mistress, and that giving her up was the hardest thing he had to do before becoming a Catholic. Concupiscence had him so firmly in its grip that although he knew his salvation depended upon it, he couldn't give up relations with his girl friend until "after tomorrow night".

In the unsophisticated days of the early Church, it is understandable that most people took the husband-wife relationship for granted. There was a long familial tradition, dating back long before the times of the Patriarchs; abuses of the procreative act were looked upon as an abomination by nearly all of the Old Testament writers.

But it was during the Middle Ages, and later, that St. Augustine's writings of his wastrel young adulthood—possibly simply because they *were* one of the few authentic writings on sexual problems by a Doctor of the Church—came to be applied far outside the scope St. Augustine must have intended. There was little literature on husband-wife rela-

tionships; there was, however, St. Augustine on man, fornication and prostitution. Eventually married love became something unmentionable. The attitude is reflected in all the Christian religions—in the Jansenism of Sixteenth (and Twentieth) Century Catholics as well as the Puritanism of Sixteenth (and Twentieth) Century Protestants. And it is reflected, too, in the prudery of many of the unchurched.

Most of us are aware of the revolutionary times in religion. They have been unleashed by a breakthrough into new knowlege occurring simultaneously in many disciplines—the Liturgy, Scripture Studies, Theology, Philosophy, Psychology. They have been preceded or accompanied by breakthroughs in physical knowledge—the fission of the atom, the discovery of pre-historic human fossils. They have also been accompanied by breakthroughs in critical thought—the methods of historicism and form criticism.

It is not so often realized that the same breakthroughs into new knowledge have also affected man's knowledge of sex and sexuality.

Until quite recently the littlt the Church had to say about sex was couched largely in legal terminology. "Marriage is a contract whose primary purpose..." the one phrase went. At the other extreme, in the early part of this century many non-Catholic scientists were attempting to look at sex in almost a mechanical way—as though the whole human mystery was nothing but a biological phenomenon.

Now many scholars, Catholic and Protestants, agnostic or whatever, are beginning to see that the new knowledge man is acquiring about himself has deep-rooted sexual connotations.

"A conjunction of modern reflections in philosophy, psychoanalysis and feminology now make it possible to avoid all crypto-biologisms, and to unravel the contradictions of sexual experience," says Daniel Sullivan.

Since the writings of Teilhard de Chardin are becoming better known, more than one Catholic writer has come to agree with this highly-original thinker on the place that sex has in life:

"Any biological, philosophical or religious explanation of the world which fails to find a structurally essential place for sexual attraction stands virtually condemned," Teilhard emphasizes, in *l'Energie Humaine.*

Maryknoll Father Eugene C. Kennedy, the priest-psychologist, holds with Pere Teilhard that this extends right down to the religious life. He speaks sadly of some of the vocation advertisements, which seem to glorify virginity for the wrong reasons.

"Many articles are written by commentators who obviously have never really understood human beings," Father Kennedy says. "It is equally difficult to believe that they understand much about God. To preserve virginity like a shrunken and fragile treasure under shatter-proof glass, with the other virtues clustered about it like well-armed but apprehensive museum guards, is to store a relic that no longer moves the world. It is to distort its meaning." (He is strongly in favor of a healthy virginity, by the way.)

Like some other modern writers, Father Kennedy sees the basic interplay between human beings at all levels as a sexual one—be they consecrated virgins, bishops, priests, or husbands and wives.

"The basic problem is the existential one of learning to love other human beings humanly, fully and unselfishly", he says. "This only occurs when we truly entrust ourselves to others, when we care for them, when we experience the sacredness of some other who deeply trusts and believes in us. You do not have to be married to experience this, but you won't be married long if you do not experience it."

While there is great confusion as to ends among Christian bodies, there seems to be general agreement that sexual repression has been preached by most Christian denominations, and that sexual repression is not healthy. It is one thing to *renounce* sexual relations, as St. Augustine did when he converted from being a playboy and was baptized a Catholic. It is quite a different thing to *repress* them.

"Our teaching on sex has been a neat, syllogistic construction built on a limited view of the natural law," says Father Dennis J. Geaney, O.S.A. "It was put together like a series of propositions in a syllogism. If new data proves one premise wrong, the whole falls apart.

"The previous teaching on kissing, necking, petting, premarital intercourse, masturbation and homosexuality laid heavy emphasis on the emotional and biological responses. It was a yardstick, tape-measure approach to human conduct. We had not quite come to the point of measuring sex reaction with a sexometer, but we were close.

"Now young people see sexuality not as something almost entirely physical, but rather as something totally human. They see it as a great potential for human development. They know that it has the power to raise a person up or pull him down, to stir him to ecstasy or plunge him into despair, to endear him or to alienate him from another.

"Sex is not something apart from life. On the contrary, it expresses powerfully our interpersonal relationships and concern for one another.

"This is a non-generative approach to sexuality which is new in the history of the Western world. Until quite recently we viewed sex almost exclusively in terms of providing continuity in families..."

The damage that well-intentioned but false and misleading instruction on sex can do will be evident to any reader who takes a look at one of the "sex instruction" manuals of thirty, twenty or even ten years ago. Desmond O'Grady, U.S. Catholic's Rome correspondent, tells of a book for seven-year-old's which is still widely used in Italy, which seriously counsels them to avoid fornication and the desiring of women belonging to others. The book goes on to remind the children never to do unspecified "ugly things that you would not do in front of your mommy".

"As a religion text, it teaches the youngsters how to repress sex," O'Grady says, "but not how to integrate it into their lives."

It must be emphasized that this centuries-old tendency to suppress sex is not a peculiarly Catholic phenomenon, but one which seems to characterize much of Western civilization, at least since the Renaissance and the open resistance to the sex-hating Albigensians and Cathari.

"Unfortunately, the issue is much more difficult than the pseudo-problem of situation ethics versus an ethics of law and norm," says Dr. Gibson Winter of the University of Chicago School of Divinity.

"The problem of formulating appropriate standards devolves to the

churches in their pastoral and educational processes, and calls for bringing resources in theological and ethical reflection into that context of experimental consideration."

When one remembers that it has been less than fifty years since women were given the right to vote in the United States, and that law still treats them somewhat as children, or servants of their husbands, in many European countries, it is not surprising that a somewhat distorted view of sexuality is widespread. Belgium's Cardinal Leo Suenens is outspoken about how the Church has treated women as little more than infantile.

"The Church must abandon the masculine superiority complex which ignores the spiritual power of women," he says. "We must learn to respect woman in her true dignity and to appreciate her part in the plan of God."

He feels that, because married couples and theologians do not always see things in the same light, theologians should be prepared to gain new perspectives from married people.

It is a fact that mere discussion of the problems raised by a new appreciation of sexuality distresses many people.

Why are people so disturbed by the discussion? Apart from the strong appetites of sex, there are other reasons, in the view of Father Roberto Clemente, a Milanese Servite, who was contacted in the preparation of this article.

"Some people have not resolved these problems for themselves," he explained. "Some are full of uncertainties, of difficulties, of guilt complexes. The parents of today were formed in a period in which there were the same problems—but then nobody talked about them. And so now they are tormented, and they lack serenity in these matters."

The increased study of sex is evidenced not only by various congresses and workshops, but by articles in the popular press. Sometimes these serve a healthy purpose—sometimes, unfortunately, the views of scholars are so incompletely expressed as to be seriously misleading. But it is evident that the public wants to be informed on the subject. When the Italian weekly magazine *Anabella* ran a nine-page series on frigidity recently, for example, it was sold out almost immediately.

Father Paola Liggeri, one of the contributors to the frigidity study, thinks many human problems of this nature could be solved if they were brought into the open. The priest, director of the marriage counselling service for the Archdiocese of Milan, is attempting to do this.

"A rule of silence regarding sexuality has been created by human conventions, equivocal interpretations and a kind of opportunism," Father Liggeri says. "This has many doubts and unjustified spiritual tribulations. Many who were victims of such a sinister and massive silence did not have the courage to ask clarification from a confessor, and resigned themselves to living with an atrocious guilt complex, when in fact they were blameless.

"Frigidity is a delicate problem of conjugal life, and one should not attempt to resolve it with silence and resignation. One should attempt all that is possible, so that marital intimacy does not become one long torment."

The almost exclusive preoccupation with sexual sins in Catholic moral

manuals has been scored by many confessors in recent years. Father Guido Salimbine points to some manuals still in use where one-third of the space in the text has been devoted to the problems of sex within marriage.

While sexual problems are important, he feels that this is an inordinate amount of attention to give them in relation to all the other problems of life.

"Moralists accuse the young of sex obsession," he noted, "but this obsession could well have been fostered by such a mentality." And, later in the students' lives, it is matched, he feels, by "evasive religious texts which never call anything by its name, not even chastity."

Demography and the population explosion are only one of the reasons many scientists think the Church will be paying far more attention to problems involving sexuality in coming years. The whole area of personal relations offers field virtually untapped.

"Christians even have to prepare for the problems raised by longer workers' holidays," one Louvain sociologist said.

Only a few weeks ago Pope Paul underscored the necessity of theologians studying scientific and experimental data regarding sex and husband and wife relations.

The true solution to the problems created by man's procreative gifts, he said, "can only be one which is integrally human—that is, moral and Christian."

Father Geaney, whose extensive experience as a retreat master with U.S. high school students long ago led him to lay aside the "sexometer" approach to high school counseling, points out what an "integrally human" solution can mean.

"Every relationship demands its proper physical expression," he says. "It does because it is two persons who do the meeting, not two souls. A handshake, or an eye-ball to eye-ball look are physical expressions—not necessarily of friendship, but of a willingness to relate here and now.

"As friendships between sexes develop, our expressions of friendship will have sexual overtones. A kiss in our culture is a sign of fondness. Intercourse is the full sexual sign of commitment, and implies the permanence of an indissoluble marriage. In other words, these physical signs have meaning.

"If one person kisses another when there is a hostility beneath it, then he or she is like Judas who used a kiss to betray his master. And if husband and wife enter the marital embrace without the giving or self-donation that it implies, then they are engaged in a sinful relationship even though it may be biologically proper."

WONDERFUL COUPLE—John and Mary are a nice recently married couple who try to live happily, forgetting the whole world and rent for their apartment.

During the Second Vatican Council a bishop who was late for the session stopped a driver and asked him to drive him to the basilica of St. Peter. The driver smiled and took the bishop to the session. Do you know who the driver was? A member of the Italian Communist Politbureau.

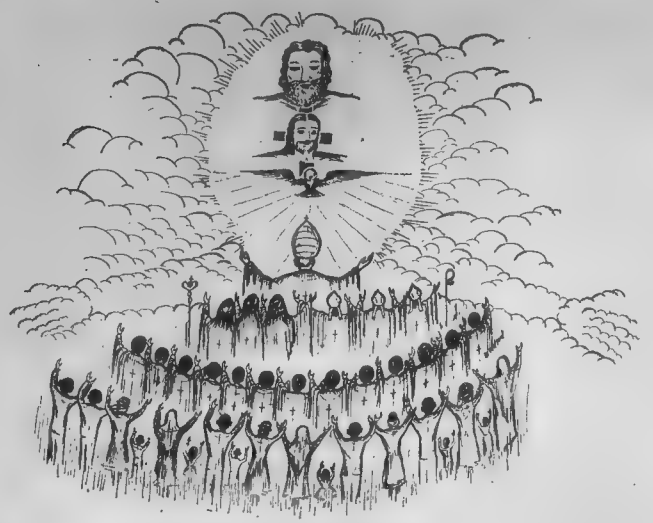

NEW CATECHISM

CHAPTER 41

JESUS HELPS ME TO LIVE AS GOD'S CHILD

ST. Paul exhorts us: "Have the same mind (mentality) as Jesus Christ" (Philippians:2,4). There are many baptized men and women who can hardly be called the children of God. Why? Because they do not live as the children of God should. They offend their Heavenly Father, they break His Commandments, they curse, swear, gossip and hate their neighbor.

Jesus wants me to live in such a way that God the Father may be proud of me as He was of Jesus. He said of Jesus when He was living on earth: "This is my beloved Son with Whom I am well pleased" (Matthew:3, 17). Jesus is always willing to help me to lead such a life too, because we need God's help to be good. Jesus said: "Without Me you can do nothing" John:15, 5).

I need God's help to keep this wonderful life in my soul and to grow in that life, because my soul's life must grow as my body grows.

We can do nothing good without God. He helps us to think rightly, to speak rightly, to pray rightly, to study rightly and to die in His grace. I

need His grace to know what to do and how to do it. It is God that shows me what to do and to avoid.

It is Jesus that won all these graces for me on His cross. But God is a Gentleman. He does not force me to accept His graces. He wants me to accept them freely. If I refuse them, I still refuse them freely, because no one forces me to be bad.

If we accept these graces and try to be good, Jesus will bless us as He blessed the little children when He lived on earth. "He folded them in His arms and, laying His hands on them, blessed them." (Mark:10, 16).

Now Jesus blesses me through the Church, because she blesses me in the name of Jesus. She blesses the sick, the children, the mothers, the dying, the groom and the bride. She blesses me during the Divine Liturgy and other church services.

She blesses homes, cars, crops, farms and machines. When the Church blesses a thing or a person, it means that the whole Church is praying for those things or persons that have been blessed.

QUESTIONS

1) *Does God give you all the graces to live as His child on earth?*
Yes, God gives me all the necessary graces to live as His child on earth, because He is a good Father to me.

2) *When do you live as God's child?*
I live as God's child, when I keep His Commandments, avoid sin and practice the virtues which should adorn God's children.

3) *What will God give you, if you behave as His child on earth?*
If I behave as God's child on earth, He will bless me and my work in this life and take me to heaven when I die.

SCRIPTURE

Those who belong to Christ have crucified their flesh with its passionate cravings. If we live by spiritual ideals, let us conduct ourselves by these ideals (Galatians:5, 24—25).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always remember that I am the son or daughter of God and I will behave myself in such a way that God may be proud of me.

LITURGICAL PRAYER

Lord our God, save Your people and bless Your inheritance (Silent prayer of the second Antiphon, at Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, let me always remember that I am Your brother or sister that I may behave myself as such.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Some examples of people in the Bible that accepted God's grace or rejected it.
2) How long will you need God's help to be good?
3) Draw the picture of Jesus blessing the little children.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *"Is there really such a thing as diabolical possession? Who can believe in such a thing in our modern age?"*

Fr. McKinzie writes: "By diabolical possession is meant the seisure of a human personality by an evil spirit in such a way that the spirit assumes the personality of the human being and controls all his bodily movements, including speech". Fr. McKinzie is one of the best American biblical scholars.

It is true that the ancient peoples have regarded as diabolical possession what we would see as psychotic disorder, epilepsy, etc. There must have been some of such cases in the history of the Gospel, but we cannot reasonably doubt that there were also real and true possessions by the devil. The Evangelists mention several miracles and stress that the expulsion of the devils was a powerful sign that the kingdom of God had come. The coming of Christ was a crisis for the kingdom of Satan. The evil spirits have recognized Jesus' power over them and rebelled against him.

Even the enemies of Christ, the pharisees, admitted that Christ had the power of chasing devils out of the possessed people, but they attributed it to the help of Satan, "whose accomplice Christ was!" They spread a malicious whisper among the simple, admiring crowd: "It is through Beelzebul (a Philistine pagan idol, symbol of Satan for the Jews), the prince of the devils, that he (Christ) casts out devils" (Luke 11, 15). The slander was stupid, but it did incalculable harm to the prestige of our Lord among the simple people.

Christ has refuted the slander, but the enemies, bent on his destruction, did not yield. To associate Christ with Satan is the ultimate sin against the Holy Spirit and the light which he brought us from heaven.

2) *"What do you think of the, priests and nuns who run for public civil offices?"*

Till now the Church law was forbidding priests and nuns to run for political offices. Even now no cleric can do so without his bishop's permission. The Church was opposed to her ministers mixing with politics, because Christ refused to get involved in politics of his time. When the Jewish patriots tried to draw him into politics Christ replied: "Give back to Caesar what belongs to Caesar, and to God what belongs to God" (Matthew 22, 21).

Although the hierarchy in general is opposed to the running of the priests and nuns for public offices,there are priests who think differently. One of them declared: "There comes a time in a democratic society when the Kingdom of God becomes incarnate in the life of the society". Another said: "We need honest officials who can provide the good image that such posts need, and which a priest can offer."

In our opinion it would be much better for the society, if well trained and responsible laymen occupied such posts and offices and brought Christ's spirit into them. Such was the main idea of the Conciliar Fathers who issued the decree on the apostolate of the Laity: "They (the laity) should make the weight of their opinion felt so that civil authority may act with justice, and laws may conform to moral precepts and the common good. Catholics skilled in public affairs and adequately enlightened in faith and Christian doctrine should not refuse to administer public affairs, since by performing this office in a worthy manner they can simultaneously advance the common good and prepare the way for the Gospel" (N. 14).

It seems that politics and religion are hard to be reconciled in practice. A priest says: "A politician must compromise, but a prophet (a priest) must not. Any preacher who becomes a successful politician should stop being a preacher".

3) *"May a well educated Catholic leave the Catholic Church without offending God and damning his soul?"*

As a rule, a normal, well educated Catholic may not leave the Church and not offend Christ who founded it as an ordinary means of salvation for men. Unfortunately, it can happen, however, that a Catholic, looking at the abuses and failings of the human elements within the Church, get so confused that he leaves the Church in protest against these abuses, believing that his action would arouse the Church to reform itself and get rid of what is ailing her.

4) *"Can the priests and the laity of the diocese elect their own bishop?"*

The election of the bishops took many forms in the history. In the early centuries of Christianity both the priests and the laity nominated and confirmed the bishops of the diocese. In the Eastern Church it is still the custom that the synod of the bishops elects bishops. When the reunion of our Church with Rome was re—established in 1595, our Metropolitan of Kiev had the right to nominate as many bishops as he needed. Later he was stripped of this privilege and Rome nominated our bishops, as it is done in the Latin Church since the Middle Ages. There is no specific reason why the bishop who has to rule a diocese could not be elected by the priests and the laity of the place, and it will perhaps be done so in the future.

5) *"It is a dogma of the Catholic Church that the Pope is infallible in the matters of faith and morals when he speaks as the supreme teacher of the Church. What does it mean?"*

It was thought in the past that the infallibility was a personal prerogative of the Vicar of Christ, which in some magic and mysterious way would enable him to make decisions on matters of faith and morals,because he can never err and make false, untrue statements.

The Second Vatican Council has refined a little the awkward definition

of the papal infallibility, made by the First Vatican Council in 1870. The Pope is the head of the People of God which is Christ's Church who together with the bishops rules the flock of Christ. The Constitution on the Church says: "This Council has decided to declare and proclaim before all men its teaching concerning bishops, the successors of the apostles who together with the successor of Peter, the vicar of Christ and the visible head of the whole Church, govern the house of the living God" (N. 19). Here is the concept of collegiality, taken from the custom which characterizes the government of the Eastern Churches. When the Pope speaks authoritatively on faith and morals, he does not speak as a single individual, but as the head of the Church and the leader of the apostolic college.

6) *"According to the Scripture can a woman be ordained to the priesthood or can't she? We had an inconclusive discussion about it at our last U. C. W. L. meeting".*

The question of the ordination of women to the priesthood is rather a speculative problem, because no one seriously thinks that the time has come to make women priests.

There are two opinions. The conservatives affirm that they cannot. The semiofficial papal daily, Osservatore Romano, wrote: "Jesus does not call women to the ministry, does not communicate to women the message he received from the Father". They usually quote the words of St. Paul who says: "Women are to remain quiet at the meetings, since they have no permission to speak" (I Corinthians 14, 34). Those who favor women's ordination affirm that the words of St. Paul were just a temporary prohibition, because even at his times women were allowed to speak in church at the gatherings: "For women it is a sign of disrespect to her head, if she prays or prophesizes unveiled" (ICorinthians 11, 5). The Dutch pastoral Council of 1969 declared "that women should be admitted to all ecclesiastical functions, not excluding the celebration of Mass". It seems that the Scripture nowhere forbids women to become priests, if the Church allows them, because the prohibition is a church law.

7) *When a husband and a wife do not get along too well, are they still bound to fulfill their marital duties towards each other?*

St. Paul mentions that some of his faithful had similar scruples in the community of Corinth, a Greek city, for he replied to them: "Now for the questions about which you wrote. Yes, it is a good thing for a man not to touch a woman, but since sex is always a danger, let each man have his own wife and each woman have her own husband. The husband must give his wife what she has the right to expect, and so too the wife to her husband.

"The wife has no rights over her own body. It is the husband who has them. In the same way, the husband has no rights over his body. The wife has them. Do not refuse each other except by mutual consent, and then only for an agreed time, to leave yourselves free for prayer, and then come together again in case Satan should take advantage of your weakness to tempt you" (1 Corinthians 7, 1-5).

Of course, the rendering of one's marital dues is not easy when

the couple does not get along or quarrels all the time. Sex is a completion of love. Where there is no love, sex means little or nothing.

Children Run The Home

The Constitution on the Church in the Modern World says:

"Parents should regard as their proper mission the task of transmitting human life and educating those to whom it has been transmitted.

"They should realize that they are thereby cooperators with the love of God the Creator, and are, so to speak, the interpreters of that love".

"Thus they will fulfil their task with human and Christian responsibility. With docile reverence toward God, they will come to the right decision by common council and effort" (N. 50).

Since the parents give life to their children, they are responsible for their material and spiritual welfare. Order is necessary for the proper running of a home. This order and discipline are secured by the respect and obedience of the children.

Unfortunately, this is not always the case. Many children of today are running the home, while parents became the 'poor victims' of their own breed. I was visiting a family. The father told his 6 year old son to shut the television off and go to bed. The son refused. The poor father shrugged his shoulders and said sadly: "I can do nothing with my children!"

Children must obey and respect their parents. St. Paul says: "Children, obey your parents in the Lord, for that is right" (Ephesians:6, 1). Some parents, however, do not deserve obedience and respect, because they do not respect God, His Commandments, and ignore the laws of the Church. How can a parent expect his child to obey him, if he sees his father missing Mass on Sunday through negligence?

There are hundreds of children who are actually so many orphans, because their parents have no time for them and their problems. Their parents come home at midnight and leave for work in the morning. What kind of children can you expect of such 'modern' families?

Every parent can be a good father or mother, if they took seriously their obligations towards children, as they are stated in the Gospel. God is always willing to help those who try to fulfill their duties as they should.

Too much leisure

While so many parents remain outside of their homes, going from one meeting to another, from one party to another, from one dinner to another, the children remain on their own. They often do not know what to do with themselves. They have too much leisure with no supervision from their 'busy' parents. Naturally, such children will suffer from loneliness and boredom, which can only be prevented by their parents' love, advice and understanding. Children need the security of parents without which they will develop all kinds of psychological problems, caused by the parents who are neglecting their own children.

Samson also had too much time on his hands and did not know what to do with it. The same problem bothers today's youth, as many psychologists have found out. Boredom, boredom, and more boredom is the main factor that causes so many young men and women to look for trouble.

At a party on the beach the young people broke into a riot, ran through the streets of the town, breaking windows, etc. When asked why did they do it, many of them simply replied:

"Just for the hell of it!"

When a person is bored, life has no meaning to him. He is capable of doing anything in order to ease his tension and to alleviate the boredom. If there is no God in his heart, he will usually try to get rid of his boredom in the wrong way.

Oh, how exciting it is to follow Christ, as the Apostles did, who said to the Lord before He went to die for us: "If I have to die with You," St. Peter said, "I shall not disown You'. All the rest of the Apostles spoke in the same way" (Mark: 14, 31).

A person who follows Christ, does not get often bored, for he has a wonderful Leader to follow, many surprisingly fascinating truths to believe, a happy eternity to expect and to be proud of something extraordinarily beautiful to tell the others about, etc. Yes, Christ will take the boredom out of a person's life, if he follows the path of His Gospel, because it is exciting to follow Christ even among troubles and sufferings, as it is shown by the example of Sts. Peter and John who, after a cruel scourging by the Jewish authorities for preaching Christ to their fellow men, departed from the presence of the Sanhedrin, rejoicing that they had been counted worthy to suffer disgrace for the name of Jesus.

"Nor did they for a single day cease teaching and preaching the Good News about Jesus, the Christ, in the Temple and from house to house" (Acts: 5, 41—42).

Bored Samson

God called Samson to free his people from the slavery of their enemies, the Philistines. He was a capable and strong soldier. He could whip the whole enemy army. The Philistines were scared of him. They tried to placate him by killing those of their own countrymen who provoked Samson to anger.

When the first Philistine wife betrayed him and married another man, as her father advised her to do, and Samson in revenge burnt the crops of the Philistines, the latter inquired why Samson did it. When they found

out that he was avenging himself for the betrayal, they went and "burnt both the woman and her father alive" (Judges: 15, 5).

Feeling strong Samson went astray. He went after wild women (Judges: 16, 1), he began to drink and to do all those things which according to the Bible lead men to ruin and destruction. And finally he met his ill-fortune at the hands of a woman, called Dalila (Judges: 16, 4). Prophet Osee says:

"Sow the wind, and you will reap whirlwind!" (Osee: 8, 7). Samson got away with his loose morals and disobedience to God's Commandments for long time, but finally his own evil-doing caught him. His new 'love' Dalila found out the secret of his strength and delivered Samson to his enemies (Judges: 16, 16—21).

God is not mocked, although He is very patient with men. Watch out! He may let you go for a year, five years, maybe 25 years. God waited for Samson to come back to his senses, but he never did. After 25 years God's long suffering with Samson ended and He permitted him to fall into the hands of a treacherous woman Dalila.

The same thing happens to countless men and women of these days. God waits for them, while they multiply their sins. Sin is very deceitful, as Dalila was deceitful with Samson. He revealed his secret to that sensual woman and she betrayed him, bringing misery upon him.

"Come to my house", she told his enemies, "he has told me everything" (Judges: 16, 18). "So they came, and brought with them the money they had promised her".

"While he was asleep at her knees, with his head in her lap" (Judges: 16, 19), she cut his hair. All at once his strength left him. Then she awoke him and called the Philistines: saying: Samson, the Philistines are here!" He jumped and he sought to escape, but in vain. God had taken strength from him. Then the Philistines captured Samson, "First they blinded him and carried him off bound to Caza where they made him work as a prisoner at the mill" (Judges: 16, 21). The Bible says: "The Lord was no longer at his side" (Judges: 16, 20).

The Philistines burnt his eyes with a red hot poker. Every day they took him out of the prison, tied him to a mill wheel and made him grind the grain.

Thus the misery began for Samson, the beloved of God. He was grinding day after day, bound hand and foot. He was a blind man. The Bible says that the devil blinds many men. They become spiritually blind, because they do not know God, do not understand the value and beauty of His fatherly love. They have no higher aspirations than those which can be procured on earth through the fleeting pleasures or business.

God said to the Jews: "Every year you must take a tithe of all that your sowing yields on the land" and give it to the Lord, that is, to the priests and the synagogue (Deuteronomy 14, 22).

Were a man to offer all the wealth of his house to buy love, comtempt is all he would purchase (The Songs of Songs 8, 7).

St. Giosaphat Loved His Enemies

The times in which St. Josaphat lived and worked were very stormy. In 1595 the Ukrainian Bishops concluded the Church Union with Pope Clement VII by recognizing his supreme jurisdiction. Numerous Ukrainian nobles, especially prince Constantine Ostrozhsky, who had more soldiers in his army than the Polish king, felt offended by the Bishops' action, because our hierarchs did not ask for their advice.

A fierce struggle broke out between the two sections of the Ukrainian nation, splitting the people into the sympathizers and opponents of the newly concluded Union. Josaphat Kuntsevych was one of the staunchest promoters of the Union. No wonder that many hated him and slandered his actions.

One eyewitness reveals the secret of the hatred toward St. Josaphat. He says: "St. Josaphat gave no cause for the hatred of the adversaries. Their hatred toward Josaphat stemmed from religious intolerance. The reason of it was their hatred for the Union with Rome."

One of St. Josaphat's confessors says of him: "I know that in order to convert the adversaries of the Union St. Josaphat never threatened them, mistreated or persecuted them, but tried instead to draw them to the faith with kind words, hints and instructions, and was so successful in his methods that seldom did he fail to convert some of them. He displayed no dislike for the adversaries, but only objected to their false teachings"!

Michael Tyshkevych says that the enemies of the Union called Josaphat a Saint and they persecuted him only because of their hatred for the Pope of Rome. They used to say: "If only Josaphat would be willing to conform to us we would shower him with gold and would honor him as an angel from heaven."

Finally a counsellor of the Polotsk city, John Khodyha, and a bitter opponent of the Union who had taken part in the rebellion against our Saint says: "God forbid that I should have anything to say against Josaphat of any ill-treatment suffered by any of us, neither of any wrong committed against us nor of any reason he might have given us for hating him. On the contrary, I was there and was eyewitness to it all, when during the tumult in the town hall, the voyevod of Polotsk Sokolinsky threatened one of our leaders, John Terlikowsky with an iron bar, then Josaphat seized him by the hand and would not permit him to injure the burgomeister, although he knew perfectly that Terlikowsky was his greatest enemy. Thus did Josaphat behave, because he had a friendly and fatherly heart for all."

Christ said to the adulterous woman: "Woman, has no one condemned you?" She replied: "No one, sir!" "Neither do I condemn you", said Jesus, "go away and don't sin any more" (John 8, 11).

Ken wrote from a boarding school: "Dear Mom, send me some food. All they give us here is breakfast, lunch and supper".

WORKSHOP ON CHRISTIAN LIVING

(October 19-20, 1970)

Sisters Servants of Mary Immaculate have an academy for girls in Yorkton, Saskatchewan. There are ten teaching Sisters and three lay teachers. Ninety students are residents at the Academy and the rest, 160, are day students. The day students come from the city of Yorkton and the surrounding area.

With the confusion that has invaded the whole world, including the Catholic Church, it is natural that many young people are infected by the modern theories which do not always agree with what Our Lord has to say in His gospel and with the teaching of the Church which is His official spokesman.

In recent years the Sisters have been faced with a general apathy in many students towards religion. Several of them did not want to take any instruction in religion. "What does God have to do with our life?" they said. Their attitude to prayer and to church services was largely negative.

In their attempt to solve this problem, the Sisters decided to call upon a group of young people, the Gospel Family, who work among 'lost souls' in the northern part of Chicago. Perhaps these workers would be able to reach the indifferent students.

THE LEADERS OF THE WORKSHOP

And they came to Yorkton, driving from Chicago, six of them, dressed like Beatles, except the priest and the deacon who were among them. In addition to the priest and the deacon, there were three young men and a girl, all in their early twenties.

They came to speak to the girls about God, prayer, a good Christian life, love of God and of their fellowmen.

The workshop started on Oct. 19th at 8 p.m. in the gymnasium of the Academy. The first session began at 8 p.m. and ended at 2 a.m. The girls sat on the floor, 250 of them.

A young man appeared on the stage. He smiled and said: "Now folks, we shall pray. But we shall pray in our hearts, each in his own way". The talk lasted a few minutes. He stressed the necessity of living with Christ or facing a useless existence. Then he retired and the lights went out. Spots of film appeared on the screen. Th girls saw unhappy people, people sleeping on the streets, drunk and drugged... This was life without Christ...

An hour of group discussion followed. I asked several girls what they thought of the session. One said: "It is different". Another added: "It makes you think". Still another exclaimed: "It goes into your subconscious, and will come up some day".

I was impressed by the view of these youngsters. Most of them sat on the floor with their heads bowed for about 20 minutes, thinking and reflecting...

The next day there was a half-hour session. The topic was prayer. In the afternoon at 2:30 p.m. another session was held. The participants

were very serious. The session was followed by a group discussion. I asked some girls: "What do you think of this workshop?" The replies were: "It is wonderful... It really gets into you... I was never so alive in my whole life". I asked them: "Are you going to be better persons and better Christians now?" "I guess so", they replied.

The workshop ended with the celebration of the Mass at 7:30 p.m. All the girls replied to the petitions. The Divine Liturgy was celebrated by Rev. L. Ratushniak, C.SS.R., assisted by the Franciscan Father, Blaze Karas. More than half of the girls received Holy Communion. There was a hymn accompanied by three guitar players, during Holy Communion.

After Mass the participants joined hands and sang a few religious songs. The atmosphere was serious and everybody seemed happy.

The leaders of the workshop stayed one more day in Yorkton. I took them around the city. They said that Yorkton was a fine city.

INTERVIEW WITH THE CHICAGO GROUP

In 1969 a group of Franciscan Fathers and Brothers started a small community with the purpose of working among the poor and abandoned people, especially among the youngsters, Beatles, Hippies, Uppies and Down-pies, that is, among those who do not come to church.

Originally there were 4 Franciscans in the community. Later, they were joined by some young people who wished to help and participate in the life and the prayers of the community, which at present has 17 members, some of them being members of the third Order of St. Francis.

Q.: "What kind of work are you doing?"

A.: "We often visit poor families, bring children to the parishes for catechetical instruction, take care of the young ones at schools, have dialogues with high school boys and girls, approach hippies and drug users, etc.".

Q.: "What is their reaction when you approach them for the first time?"

A.: "They all are shocked at first, both those who are hippies, and those who are not; the non-hippies find it hard to believe that a person can dress, wear long hair, unpolished shoes like hippies do, and yet think differently, pray, go to church, etc.

The hippies are also surprised for the same reason. But they talk to us. They discuss their problems with us. We show them that drugs do not solve any problems in life... They get friendly and after a while start listening to what we have to tell them.

We find that this is the only approach that works, because they avoid clergy. They believe that a priest must tell them certain things just because he is a priest. With us it is different".

Q.: "Does this approach work?"

A.: "It seems to us that it does. They ask us what is the alternative to the drugs, sex, liquor, etc. Then we invite them to our prayer meetings, and they do come".

Q.: "Where do you hold these meetings?"

A.: "Some Sisters provide us with their halls in the suburbs. We use their facilities to hold the week-end retreats for the children and youth. Sometimes, for instance, at Christmas, these retreats last three days".

Q.: "Do you always use the same method on these retreats?"

A.: "No, we change according to the circumstances; for instance, we try a different way with those who are Christians, and a different method with those who are practical pagans. Each retreat is geared to the needs of the people to whom it is preached, and the response is always good".

Q.: "What is the main point of your retreat? What do you stress most?"

A.: "There are two sides: We try to show the participants that life without Christ is not worth living; for this reason we present snaps of drunken people, drug users, show them people who sleep on the streets, and no one cares. If other people cared, these unfortunate would not be sleeping on the streets".

To present the positive side, that joy comes from union with Christ we show them snaps of films which present happy people, we tell them our own experiences, we try to set a good example, we share our ideals with them, that is, the love of God and of one's fellowmen by sharing with others what we possess. We split our bread with those who need it. We exhort them to enter into their souls and try to feel that Christ is in their heart. They just have to look for Him".

Q.: "How did you feel when you got to Yorkton and saw the audience for which the workshop was meant?"

A.: "We got scared, and that is why we prayed and fasted and asked others to do likewise. We are glad that the good Lord has blessed our poor efforts, as you yourself have seen". And I really did.

By M. Schudlo, C.SS.R.

I'd Love To Walk Where Jesus Walked

by Marie Young

I'd love to walk where Jesus walked,
And pray where He did pray,
I'd love to talk where He did talk,
To hear what He did say.

I'd love to walk where Jesus walked,
To feel Him by my side,
I'd love to see sweet Galilee,
From Him I would not hide.

I'd love to walk where Jesus walked,
To see Gethsemane,
I'd love to pray where danger stalked,
When He died for me.

I'd love to walk where Jesus walked
On that long painful road,
I'd love to walk beside my Lord,
Where He carried my heavy load.

THE CHRISTIAN ESSENTIAL

By Thomas H. Moore, S.J.

When I was a boy, my mother had a little altar set up in the spare bedroom where, at night, the family came to say prayers. We were quite a gathering. As I remember it, my mother led the rosary, my father kept a weather eye on the five of us ranging from fourteen to two; and so, under the aegis of the Blessed Mother, the Lord held us all together in his mercy and in his love.

Years later the thought came to me that our house was very much like a church. It was the place where all of us were at home, where our father fed us of his substance, where we grew in love of one another—and of God. The little altar in the spare room, with its picture of Mary and the Sacred Heart, and its candles, was the tabernacle, where God our Father dwelt in a special way, and looked after us. The parish church was like that. It was the big house where the people of the parish lived in a special way—as the family of God. They came there to say their prayers. Our Lord was present in the Blessed Sacrament. When a new baby came to the parish, those who belonged to him brought him to the church for Baptism. After that, he was at home in the church, he was one of the family of God. When he got big enough to know what he was doing, he would make his First Communion. He would be eating at God's table.

Our Father

At home, all of us got to know somehow or other that my father was the most important one around. At the church, he paid reverence to the pastor. He was the "father" at the church. He took care of the parish in the same way my father took care of the family; and just as at home we had our own way of living, so too, did the parish have a Catholic way of living. Under the fatherhood of our pastor, our parish was a vital unit in the great family of God on earth which we call the Church.

Later on I was to learn what a Bishop was, and a Pope. They had their eye on a lot of parishes, on all the parishes. Looking back from the vantage point of what I know now, I can see how all these "fathers" of the Church, from Pope to pastor, were trying to make sure that the life of the parish be concerned with what was important for its life rather than with accidentals.

Since I was a boy, it seems we have come a long way. We had the Catechism, one, two and three. We had Holy Mass, of course, and, believe it or not, in our church we had *Vespers*, Sunday at four. But none of us altar-boys who sang in the chapel choir had any notion of *Liturgy*. I wonder what my father would think now if he could walk into church for Mass and see the priest reading half of the Mass in *English?*

The New Breed

The average Catholic of today knows more about Mass and the Sacraments, especially the Holy Eucharist, than his grandfather ever did. He certainly goes to Holy Communion much more frequently. Then there is

Catholic Action which brings the laity into position alongside priest and Bishop for the good of souls. A layman can do so much for the Church today; he is so vital now, so much more apostolic than his forebears.

A layman going out in all these directions runs the danger of confusion; he could get lost in a multiplicity of accidentals. Thinking of this, Pius XII in his life as Pope spoke out to pastors about the Apostleship of Prayer, something that would tie Christian living as we have it today into the great essential. His most ardent desire was that "the Apostleship of Prayer become more and more the common property and universal practice of every apostlic work in the whole Church." He spoke of the Apostleship as being "the most perfect form of Christian living." He did not look upon the Apostleship as competing with all these new and wonderful things which are going on in the Church about us. "It rather unites itself to them and pervades them as a pure and health-giving air by which supernatural life and apostolic activity are constantly renewed and everywhere strengthened."

Much that Pius XII said about the Apostleship of Prayer has its roots in the fact that it adds nothing extra to the life of the Church, but *stresses its most important element.* This is sacrifice. Pius XII gives it to us first in the words of the "Imitation of Christ" (Book 4, Chapter 8).

"Our Lord thus speaks to the soul: 'As I willingly offered myself to God the Father for your sins, with my hands stretched out upon the Cross and my Body naked, so that nothing remained in Me which was not completely turned into a sacrifice to appease the divine wrath; even so ought you willingly offer yourself to Me daily in the Mass, as intimately as you can, with all your energies and affections, for a pure and holy oblation.' And, We (the Pope) add: for the redemption of the world. Behold the core and essence of the Apostleship of Prayer."

In the above quotation, Thomas a Kempis stresses the liturgical offering of Christ on the Cross. But, as a matter of fact, the whole life of Christ was a sacrifice, an offering of Himself to the Father for the sins of the world, for its redemption, for its deliverance. The least thing that He did, at Nazareth (where his life was so much like ours), the labor of his Public life, was consecrated to the goal toward which He set his face from the moment of the incarnation. All of his life, He gave all of Himself to God, every minute of it.

If we do the same, we are casting our lives into the Christ mold, *and what we do will not be just a petty imitation of the Reality.* For, by virtue of the death and resurrection of Jesus, the baptized form the Body of a great supernatural organism (a living thing) of which Christ himself is the Head. This is the *new instrument of redemption* in the world today. The Saviour who died for us on the Cross alone will not apply the fruits of his death and resurrection to men, alone. Redemption is a work of love, and love is of two. To come into existence a family needs a mother and father. So Christ has chosen to build up the family of God in co-operation with men, like you and me, who will consecrate themselves to this work.

So it is clear that every Christian coming up out of the waters of Baptism and into the family of God has the word *sacrifice* written before him. By virtue of the "Christian" in him, in strength of indentity with

Christ in the Mystical Body, the family of God, the entire reason for his existence is to offer himself (as Jesus did) for the redemption of men. Not all can do this in the same degree. St. Paul tells us (Ephesians iv, 16) that God does not expect that of us. But we can all offer *our day* to this end.

This is the daily, Morning Offering of the Apostleship of Prayer. This is not something new or something added; but the very pith and core of what the Church, the *big* family of God, must do.

This brings us back to what a family is. There is the father and there is the mother, and there are the little ones. They all do different things. The father goes out to work, the mother minds the house, the children go to school and play and, year by year, grow up to different things in life. But the little altar in the spare room reminds them that everything comes together in sacrifice, in self-giving. This is the father-message in the family.

Suppose, now, the pastor, the "father" in the parish, takes this as the key message he must give his people. He drops it, day in and day out, into the ears of his people along with all the aggiornamento, the new and up-to-date things which have us all abuzzing. In a short time, the whole parish would be sacrifice-minded. People so minded have already turned their backs on sin. In a parish like that, the Church would be living as Christ intended from the first day of the resurrection. It would be taking up the work with Him, the work of getting the children of God grown up into Christian maturity. As in the home, each would be helping the other get to God.

There is more to be said about all this.

Lord, trying to understand the unfathomable mystery Philip said to You: "Show us the father!" In answer You told him: "You have been so long with Me, and you do not know that the Father is in Me and I am in the Father?" Likewise, incomparable Lord, I cry out to you with fear:

Jesus, You are eternal God.
Jesus,You are the most powerful King.
Jesus, You are the most patient Master.
Jesus, You are the most merciful Savior.
Jesus, You are the most gracious Guardian.
Jesus, forgive me my sins.
Jesus, pardon my iniquities.
Jesus, my Hope, do not forsake me.
Jesus, my Help, do not reject me.
Jesus, my Creator, do not forget me.
Jesus, my Shepherd, do not let me go astray.
Jesus, Son of God, have mercy on me. (Akafist to our Lord, Ikos 2).

Most married women do not worry at all about Easter hats. They just charge their husbands' accounts.

Do not complain about the inflation. It is good in a certain way. For instance, your child no longer gets sick on a nickel's worth of chocolate.

St. John of Damascus: Defender of Sacred Images

by Mark Davidson

"St. John Damascene, also known as St. John of Damascus, is the last great theologian of the ancient East, in the sense that he was the last to devote himself to the entire range of theology, comments Dr. Aloysius Dirksen in his book on the Fathers of the Church, while Dr. Munzer has said that "no real Eastern contribution to mystical theology is visible after St. John Damascene."

Tenth century Patriarch John of Constantinople wrote the biography of St. John of Damascus. Were it not for his *Life of St. John Damascene,* we would still have the Saint's numerous writings but would know nothing about his life.

Born to a wealthy Syrian Christian family, named Mansur (Mansur means "victory") around 676 A. D., his father was a high government official. An educated and religious slave, named Cosmas, was hired to tutor the young boy in science, philosophy and grammar. When he had finished teaching John all he knew. the pious Cosmas retired to a hermit's cave in the desert to pray and meditate, and John followed him a few years later. While in the desert John wrote in defense of sacred ikons and became an enemy of Byzantine Emperor Leo the Isaurian, who had just begun a war against the veneration of the holy pictures. It was also at this time that the Patriarch of Jerusalem, John V, called John Mansur to the Holy City and ordained him to the priesthood.

THE BATTLE WITH THE IKONOCLASTS

From earliest times Christians rendered homage to the Lord, his Mother and the Saints through the use of painted or sculptured images (i.e. eikons in Greek). This practise encountered resistance particularly among the Jewish converts whose former religion strictly followed the Law of Moses (Exodus 20, 4) which prohibits the carving or painting of any image of God, the Saints, or even any human being or animal, let alone venerate them. There is little doubt that, from time to time, some abuses crept into some Christian homes and parishes and a few of the uneducated faithful could even be accused of material heresy,—for their worship instead of veneration of ikons—yet they probably did not even realize their error.

Influenced by such ideas, Emperor Leo III (the Isaurian) issued an edict prohibiting the use of ikons, and immediately the ikonoclasts (image breakers) went into action. Both old and new, ornate and simple, costly and inexpensive ikons were destroyed.

Battles between the ikonoclasts and the ikonodules (ikon honorers) raged on over one hundred and twenty-five years. It all came to an end long after John Damascene's death. In 787 the Fathers of the Second Council of Nicaea proclaimed: "We define that holy images (particularly ikons) whether in color, mosaic or some other material, should be exposed in the holy churches of God (and even) on the sacred vessels..." The final

end came in 842 during the reign of the Empress Theodora, because she was a supporter of the true faith of which the Second Nicene Council was an expression. The victory over the ikonoclasts was celebrated with much festivity and a special feastday introduced into the ecclesiastical calendar, the Sunday of Orthodoxy (also called the Sunday of the Sacred Images), is kept to this day.

St. John of Damascus lived during these tempestuous times. A prolific writer, he was the first to author a *summary of theology*, almost as complete as the *Summa Theologica* that St. Thomas Aquinas would write five centuries later. We have many of his writings and they continue to offer us eternal truth, wisdom and inspiration. Among them we find: *In Defense of Sacred Images, Treatise on Orthodox Doctrine, The True knowledge and Its Source, Against the Nestorian Heresy,* and the Canon of Matins, used by the Byzantine Church on the glorious feast of Easter.

Saint John Damascene returned to the cave he had come to as a young man when his labors in the capital were finished. He died there in 750 A.D. and was buried in the grotto. It became a place of pilgrimage, and God worked miracles there through the intercession of the Saint. The Western Church, though not really involved in the ikonoclastic controversy, still recognizes its great debt to him by keeping his feast twice a year, on March 27th and on May 6th, while the Eastern Churches (except the Nestorians and Arians) commemorate him on May 6th.

My Last Mission In South America

(Caracas, Venezuela)

M. Schudlo, C.SS.R.

His Excellency Andrew Sapelak, a Salesian, the bishop of the Ukrainian Catholics in Argentina, asked me when the missions in that country were over: "Would you like to preach a mission in Caracas, Venezuela? I know the pastor and will write to him about it". I gladly agreed, because there was enough time for the missions in the U. S. A. which usually start at the beginning of Lent.

Thus Bishop Sapelak sent a telegram to Very Rev. Fr. Paul Chrusch, the pastor of the Ukrainian Catholics in Caracas, and we received his reply in one week or so: "I am glad and grateful, because we are going to celebrate our praznyk (patron saint) on February 8th. So a short mission will be a good preparation for the feast".

I wrote immediately to Fr. Chrusch and to the Redemptorist Fathers about the date of my arrival to Caracas, since I planned to stay in the Redemptorist monastery, while preaching to the Ukrainians. When I arrived to Caracas two weeks later, neither Fr. Chrusch nor the Redemptorist Fathers had received my letters. What's more, I spent ten days in Caracas and the letters did not come. I was told that lately the mail service in Caracas is very poor and extremely slow. Both my letters were sent Air-mail.

What is Venezuela?

Venezuela is the sixth largest Republic of South America. Caracas is its capital. Situated between the mountains and hills it presents a beautiful view. It has some 3,000,000 population, that is, one third of the Venezuelians live in Caracas.

The capital is the centre of the economic, political and cultural life of the country. Unfortunately in these days it has many slum cottages, built on the hills around the city. Such slum cottages were forbidden during the rule of the former dictator Ximenez who had been deposed and exiled to Spain. Even in exile he has been elected senator, but the election was annulled by the Venezuelian Supreme Court, because the new rulers of the country fear that his return to Venezuela would cause trouble to them.

The Venezuelians are a friendly, care-free people. About sixty-five percent of them are of mixed white, Indian or Negro blood, but the Spanish-Indian mixture predominates.

The country has only one true river, the Orinoco. It has 436 tributaries that water 80 percent of the country, which has three kinds of temperature in its different parts. It has a torrid, temperate and cold climate. The rain season lasts from May to Novemeber.

Practically all Venezuelians are Catholics, but many of them are nominal, because they have been baptized, received Holy Communion, got married in the church and hope to be buried from it. As the rest of the South Americans most of them do not take religion seriously. After all, what do they take seriously? Perhaps wine and the 'fiestas'.

Ukrainians in Venezuela

There was no Ukrainian immigration to Venezuela before World War II, because most of our people who left Ukraine went to the U. S. A., Canada, Brazil or Argentina. After the World War II when hundreds of thousands of Ukrainians were forced to leave their homeland before the Russian-Communist onslaught; many of them had chosen Venezuela, a country that was unknown to them. They found it hospitable, with no discrimination against them. Some became professors, road builders, contractors, accountants, etc. The youth was free to go to the universities. Some of them bought large farms and became rich.

There were not many of them, however, in that country. The exact number of our immigrants is not known, but there were no more than 3,000 or 4,000 in all. Two thirds of them lived in Caracas.

When president Ximenez had been deposed and the leftists begun to stir trouble, most Ukrainians, afraid of the Communist takeover, left the country. At present there are only 120 Ukrainians in Caracas.

Mission in Caracas (Feb. 5—8, 1970).

Before starting the mission the Pastor Fr. Chrusch and I visited all the Ukrainians that lived in Caracas. I stayed with the pastor who lives in a house, donated to him by his children. He is a married man. The parish is too small to build a parish house. Fr. Chrusch is an old man and needs an assistant, but it is a hard thing to get in these days when there is such a shortage of priests among the Ukrainians.

Although past his seventies, Fr. Chrusch drives a car, and it was very

handy for visiting the parishioners and non-parishioners and inviting them to the mission. We started at 4 or 5 P.M. and closed our visits at 10 P.M. Most people are working, so the evenings were the best time for them.

I had a chance to see what our people have and where they live. Most of them have decent homes and the things they need. Some are rather poor and some are very rich. Venezuela is a country of opportunity, if one has enough brains to use it properly.

We have two churches in Caracas, an Orthodox and a Catholic. Both have their own pastors and both of them co-operate nicely. We paid a visit to the Orthodox pastor and his family. Besides serving the Ukrainian Orthodox community, he has a little workshop which makes some kind of tools.

The mission was poorly attended. Many people live far away from the church where the mission was preached. Some of them have no transportation. Others were afraid to take the bus at night, because banditry is widely practiced on the streets of Caracas at night. People are afraid to be out at night, because they can be attacked by hoodlum, robbed, beaten, wounded or even killed. The government is apparently powerless to check the crimes and their perpetrators. I was told by some Ukrainians that it was different when Ximenez was in power. During his rule even a child could walk on the streets and no one would harm or molest him.

The city of Caracas is widely scattered and our people live in different parts. It was hard for them to come to church at night.

The mission closed on Sunday with a High Mass. It was very well attended. Some 150 people came to church, a thing that does not happen there too often. Some of them came from other cities and towns.

After the last sermon and the papal blessing the participants went to the Italian hall for dinner, prepared by the ladies of our parish. It was a wonderful dinner. The Pastor of the Italian parish took me around and showed me the church and parish house. He and his assistant serve the Italian community in Caracas.

There was a dance for our youth in the evening. The ladies served the Ukrainian foods. The hall was nicely adorned. The assistant of the Italian church came and enjoyed our foods.

It was evening and I took a walk in the church courtyard. The carnival which this year lasted five days instead of the usual three, was still going on in the city. The assistant made the following remark about these celebrations: "Nine months from now there will be such a crop of baptisms that it will be hard to handle all of them. And I am speaking from experience, since I am here already ten years. It is always the same".

I stayed one more day in Caracas, because there were no flights to Mexico City till Tuesday. On Febr. 10th the Pastor took me to the airport. I bought a few souvenirs for my friends at the airport, said good-bye to the Pastor and left for Mexico City, thinking of the possibility of being hijacked and flown to Havana.

A SCIENTIFIC FRIEND is a fellow who borrows your books to set wet glasses on them.

INITIATION INTO THE CHURCH

by Roman Kravec OSBM

Initiation ceremonies in the Byzantine rite are the Sacraments of Baptism and Confirmation, administered one after the other. We can gain an insight into the role of the Church by examining the rites and texts of these Sacraments.

The priest represents the Church. He accepts the catechuman into the Church, in the name of the Church. He questions him on the firm resolve of his will. In early times, this was done by the Bishop; he it was who accepted one into the community of the faithful. The concept of the Church is a primitive one—a small independent community, presided over by the bishop, the father and pastor, whose authority is descended from the apostles. The function of the Church is to lead its members to salvation.

The priest prays: "May he (she) be joined to the fold of your inheritance." The Church is depicted in an ancient, biblical way—*inheritance* (kleronomia) which was the term used by the Israelites to denote, for the most part, the promised land, which they, the true sons of God, were to inherit. This is an image of our eternal happiness, which is represented again in the New Testament by *kingdom.*

The Church is the people of God. This continuity between the Old and New Testaments is expressed by other texts: "Lord of the heavenly hosts, God of Israel, accept him (her) into your heavenly kingdom." The Church here on earth is the beginning of God's heavenly kingdom. "Make him (her) a spiritual sheep of Christ's *holy sheepfold,* worthy member of His

Holy Church, son (daughter) and heir of His kingdom." The biblical inspiration of these texts is inescapable.

The Creed expresses faith in one, holy, universal and apostolic Church.

"Allow him (her) to receive the Most-Holy Body and honourable Blood of Your Christ." This prayer indicates that Holy Communion was originally part of the initiation ceremonies. This is entirely logical when an adult is being received into the Church.

"You have put on Christ"— Entrance into the Church is compared to putting on a new garment. St. Paul's idea of a "new man" is reflected here also. Perhaps we have an identification of Christ and His Church, which would be coherent with St. Paul's doctrine of the Church as the Body of Christ.

In the Sacraments of Baptism and Confirmation, we have seen what the earliest ideas about the Church were. These Sacraments have come down to us unchanged from very early times. They were originally administered on Holy Saturday in the evening, while the congregation prayed and waited for the RESURRECTION. Thus, it was on Easter Sunday that the new Christian lived his first day of a NEW LIFE.

RELIGION IN AMERICA—Before the revolution various Protestant sects were supported at public expense. Inhabitants of different colonies were obliged to pay taxes for the support of the sect established in their colony.

This system of favoritism of the Protestantism lasted as long as the English dominion in America. It was abolished after the revolution and the separation of America from England. Catholics suffered many persecutions from intolerant Protestants.

The separation of church and state in America is quite different from the European conception. It was introduced in America to protect various religious denominations, and not to destroy them or drive God out of the state.

An American employee must take an oath which involves an acknowledgment of God's authority over the affairs of men.

They will be trembling to the reckoning of their sins, and their crimes, confronting them, will accuse them (Wisdom 5, 1).

WHAT ALCOHOLISM DOES TO A PERSON?

(Continued from page 64)

from the direct or indirect effects of alcoholic beverages, wine, whiskey, etc. French studies show that alcoholism is responsible for one quarter of the suicides and half of the homicides in France which is the most alcoholic country of Europe.

Cirrhosis is caused by chronic drinking, that is, by chronic alcoholism, the slow, but steady type of drinking which is often associated with poor eating habits. An average alcoholic spends yearly between $2,000 to $3,000 for liquor alone, without mentioning the cost in human misery and degradation, and also in wasted opportunities.

News of Interest

Pope Paul VI is going to visit Catholics of Australia at the end of this year. He will be the first Pope to visit that distant land where about 2,000,000 Catholics live, among whom there are about 21,000 Ukrainian Catholics. Bishop Ivan Prasko is the Exarch for the Ukrainian Catholics in Australia and New Zealand.

* * *

There is a small well organized group of the Orthodox Greeks in the U. S. A. which is trying to oust archbishop Iakovos for his modernizing trends in the Greek Orthodox Church. The archbishop wants to introduce English into the Liturgy and even permit bishops to enter marriage. The Greek Orthodox archdiocese has 1,800,000 members.

* * *

The Moscovite patriarchate issued a declaration that Catholics, both Latin and Eastern Rite, may receive Communion from the hand of the Russian Orthodox priest only in the case when their own priest is unavailable.

* * *

The image of papacy is rapidly changing. The Pope is becoming more and more a liaison between the Churches and the ultimate arbiter in dogmatic and moral matters. In the future this will have a strong beneficial impact upon the Christians of all denominations, drawing them closer together.

* * *

It is evident that our people need many zealous and generous priests to survive as a group with its Eastern Rite and national heritage. The Ukrainians in Brazil must be grateful to the Basilian Fathers for the preservation of our Rite among them in that vast country.

The Basilian Fathers are working among the Ukrainians in Brazil since the beginning of this century. They have organized their religious and national life, built schools, churches and chapels. They have their own major and minor seminaries where our priests are trained.

The life and work of the first missionaries, such as Fr. Kizyma, Martyniuk, Horoschuk, Shkirpan, Bzhukhowsky and Khmilevsky, were very hard. They had to ride horses for days to reach our communities.

Their efforts have been blessed by God. Our Church is firmly established in Brazil. It is headed by our Most Reverend Bishop Joseph Martenetz, OSBM.

* * *

The Orthodox statistics shows that the Orthodox Church throughout the world has over 200,000,000 members, among whom are some 40,000,000 Ukrainians.

* * *

The Melkite Church, with some 300,000 faithful in Brazil, has only 7 priests to attend to their spiritual needs.

* * *

Fr. Congar, a French Dominican, says: "Eastern theology is essentially a theology of the divinization of men. The Sacraments, which are called 'mysteries' in the Eastern Church, are so many means to divinize man by bringing him into contact with the Blessed Tritity. Baptism and Eucharist have always priority in the Eastern theology.

* * *

Pope Benedict XV said: "The Church of Christ is neither Latin, Greek nor Slav. It is Catholic. She makes no distinction between her children, for all of them are members of the Church and therefore equal in the eyes of the Apostolic See of Rome".

What Alcoholism Does To A Person?

by M. Schudlo, C.SS.R.

The effects of habitual drunkenness and alcoholism are well known. They are fatal both to the individual, his family and society at large. Here are these fatal effects:

The alcoholic easily becomes prey to organic diseases. He usually suffers from dietary deficiency, because he neglects to take the proper food for the sake of drink. Poor nutrition and the lack of vitamins easily result in lesions of the brain.

Thus alcoholism affects the whole person. Good character traits tend to disappear. Bad traits appear and so an alcoholic slowly degenerates into a creature that looks like a human being, but is not.

A nation plagued by alcoholism is a nation easily open to every other evil that undermine and destroy it.

Disturbed personality is another evil of alcoholism. It is a diseased condition in which its victim lives. An alcoholic when he becomes chronic, is an irritable, nervous and restless person. He often shakes when the time for drinking comes, or when he has no alcohol which he badly wants. Some even suffer from alcoholic convulsions. His central nervous system is affected by alcohol which does not permit it to function properly.

Frustration, frequent bankruptcy, loss of money and job, troubles within the family, broken marriage, neglected children, etc. are also the results of alcoholism. It costs much money to be an alcoholic.

When they need money to buy liquor, some of them would not hesitate to "sell their souls and bodies" in order to get it. An alcoholic woman said: "I hated to sell my body, but I needed $15.00 a day for alcohol, so I did it".

Some other alcoholics will not hesitate to steal, rob and even to kill, if need be in order to get the money for drink, because alcoholism is a real tyrant who does not leave a chronic alcoholic in peace.

Death of an alcoholic is the most fatal effect of alcoholism. Alcohol, when taken in a frequent and excessive amount, damages the liver and causes cirrhosis, an ailment of the liver, due to excessive drinking. And excessive drinking can kill a person at as young an age as 40. Thus many die from cirrhosis. In France alone, after heart disease and cancer, alcoholism is the worst killer. Every year some 35,000 Frenchmen die

(Continued on page 62)

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священників-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО, о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1970
DECEMBER

REDEEMERS

РАДУЙСЯ, БЛАГОДАТНА, ГОСПОДЬ З ТОБОЮ!

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

Рік XLII, ч. 12
Volume XLII, No. 12

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Чому Христос убогий в вертепі на сіні? о. В. Зінько, ЧСВВ. 1
Місячне намірення ... о. С. Б., ЧНІ. 3
Внутрішня природа Католицької Церкви о. Мих. Щудло, ЧНІ. 5
Новий Катехизм ... 8
Ісус Христос помер на хресті о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10
Вчуваймося в потреби інших о. Мих. Щудло, ЧНІ. 12
Глісон, релігія та Католицька Церква о. Роман Ганас 15
Хотів би ти знати? ... 18
Святий Николай ... 23
Під Святий Вечір ... Уляна Кравченко 26
Чин Єлеопомазання ... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 29

The Anointing of the Sick Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 33
Christ Is Born ... M. Schudlo, C.SS.R. 37
What Kind of Love Should We Cultivate? M. Schudlo, C.SS.R. 40
Far Away in Jerusalem ... Marie Young 43
Ukrainian Christmas Customs ... 44
Customs of the Ukrainian People Roman Kravec, OSBM. 45
I'd Like To Know ... 46
Are You a Heavy Drinker? M. Schudlo, C.SS.R. 49
New Catechism ... 51
Can Science Disprove Creation? L. G. Miller, C.SS.R. 53
Immaculate Conception of Mary by John McPhee, C.SS.R. 55
The Right Love for Young Hearts R. B. Stump, C.SS.R. 56
Saints Show the Way ... 61
News of Interest ... 63

Second Class Mail Registration No. 1579

Чому Христос убогий в вертепі на сіні?

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Поетично оспіване Різдво та сьогодні переповнене реклямами, затратило воно в нас правдивий Божий характер і силу.

Як можна вірити євангельському оповіданню, коли бачимо такий перепих у наших теперішніх вертепах. Свято народження убогої Дитини коло Вифлеєму стало нині святом буржуазії, доробкевичів, іродів. Для них це одна з нагод забавитися, поїхати собі на прохід чи влаштувати забаву, якій ім'я "Різдв'яний баль"... Ще Богу дякувати, що наш нарід до того не докотився!

Те все не є автентичне Христове Різдво. Спитаємо, чому ж Син Божий прийшов на світ таким убогим і опущеним?

На це відповідь маємо в різних місцях Святого Письма, але ми послужимося цим прикладом:

Колись в Ірляндії жила дівчина, дочка багатих батьків. На ім'я їй було Іда. Своїм богоугодним життям дослужилася вона ще й прийменника святої.

Одного разу цій дівчині з'явився стрийко, що був помер давно і важко терпів у чистилищі. Зараз же вона закликала цілу родину — вісім синів померлого — і промовила до них:

"Важкі муки терпить ваш батенько! Я буду молитися за нього, а ви давайте обильні милостині для бідних, жертвуйте світло до церков і постарайтеся, щоб увесь рік за нього правилася Служба Божа. Згодом прийдіть до мене".

Побожні діти радо виконали побажання своєї племінниці.

Зарік приходять до неї. А вона сказала їм:

"Стрий мій вашими милостинями і моїми молінням вже виплатив половину довгу, а ми тепер наново починаймо за нього жертвуватися. Потім знову скажу, що треба буде робити".

Коли минув і цей час, то однак батько вісьмох синів ще не був у світлі Божім. Він, маючи багато майна, ніколи з любови до Ісуса не приодів якогось убогого за свого життя, і тому Іда поручила родині, щоб роздавали одіння бідним, як дотепер давали харч.

Сини те все з радістю вчинили і свята побачила свого стрийка, тобто татового брата, як хвалебно йшов до неба.

Дітям його подала свята Іда таку науку:

"Уважайте, не прив'язуйтеся до дібр цього світу, але від них відривайтеся і шукайте дібр вічних, що нам дають щастя досконале і безсмертну славу".

Ось чому Христос прийшов убогий на землю.

На те, щоб ми відв'язалися від неї ще за життя, а не тоді, коли нас силоміць видруть від неї та її мамони.

На те прийшов Христос у яскині убогій, щоб ми гордили багатством. Воно минуще, а ласка дає життя вічне.

Прив'язуймося до небесних дібр; шукаймо того, що Ісус Христове, і тримаймо наші серця в сторону неба.

Не лише на час Служби Божої всяку життєву відкладімо журбу, але й щоденно при наших трудах і працях здаймося на Бога.

Він про нас краще подбає, як ми самі про себе.

Ці думки варто не лиш в час Різдва мати на тямці, але й кожночасно, щодня!

"Життя його не таке як інших, а поведінка його дивацька", як іде про життя праведних, коли безбожники дивляться на нього (Мудрість 2, 15).

КАЛЕНДАР "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ" НА 1971 РІК

Друкований на гарному книжковому папері, містить гарні статті, цікаві оповідання, устав церковних богослужень, адресар українського духовенства та має багато світлин.

Ціна одного примірника $1.50 з пересилкою.

При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS, YORKTON, SASK., CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ХРИСТИЯНИ В НАШИХ НЕСПОКІЙНИХ ЧАСАХ ЧАСТІШЕ ШУКАЮТЬ БОЖОЇ ПОМОЧІ В МОЛИТВІ

(Наміреня Апостольства Молитви на грудень, благословлене Святішим Отцем)

Нині можна часто почути такі бесіди: "Ми не повинні так дуже наставати на молитву, але нам потреба надавати більше значення акції". Ті, що голосять такі погляди, кажуть так: "Коли якась особа працює для Божого царства в світі, для єдности між християнами, для суспільної справедливости, для поборення голоду в світі, для признання людської гідности, то такий рід діяльности важніший і успішніший ніж тільки молитися, щоб це чи тамте сталося. Пощо робити різницю між молитвою і діяльністю? Коли працюємо, щоб побороти труднощі, щоб помогти потребуючим... то це вже молитва. Бог дав нам силу й можність, щоб працювати, тож просити Його про поміч є злишним. Кожна акція, діяння є вже молитвою, бо через неї знаходимо Бога в світі і в наших ближніх. Коли тільки молимося, то говоримо в порожнечу, не знаючи, чи наша молитва буде вислухана". Так думає багато сучасних християн. Послідовно вони занедбують молитву і заперечують успішність благальної молитви.

Певно, якщо хтось думає, що він сам вистачає, то це дуже перешкаджає молитві. Така самовистачальність віддалює людину від покори, відбирає їй свідомість власної немочі і потреби Божої помочі. Для такої особи трудно є молитися. Її гордий ум повний самопевности, надійности на власні сили, і при такім наставленні трудно говорити про молитву.

На конечність молитви сильно настає II Ватиканський Собор в конституції "Про Літургію" (ч. 12). "Сама тільки участь у св. Літургії не охоплює ще цілого духовного життя. Бо хоч християнин і покликаний до спільної молитви, все ж таки він повинен увійти до своєї кімнати, щоб у ній молитися Отцеві (Мат. 6, 6), ба навіть, як це навчає Апостол, молитися без перерви" (Сол. 5, 17).

Як дуже потребуємо молитися, про це часто читаємо в Св. Письмі. Ми повинні молитися і благати в Бога того, чого нам потреба, бо така є Божа воля і Бог загально не дає нам помочі, ласки, якої завжди потребуємо, якщо не просимо. Що більше? Молячися, просячи, заслугуємо собі те, про що просимо, і що Бог у своїй доброті й милосерді вже від віків постановив нам дати. В молитві покірно признаємо перед Богом нашу дійсну убогість. Через живу молитву входимо в приятельські відносини з Богом. Коли молимося, говоримо з Богом і просимо Його помочі. Так втримуємо контакт із Богом.

Христос є нашим великим прикладом і Учителем, що молитва є конечна. Тридцять років свого життя провів Він на уединенні, переповненім молитвою. Його публічне життя було життям том-

лячої праці. Своєю працею, трудами і страданнями Він відкупив світ і установив Боже царство. Однак не самою працею, але також молитвою. Цією невтомною молитвою Він удержував безперервну злуку з Небесним Отцем. Про це дає ясне свідоцтво Св. Євангелія.

Нам конечно потреба завжди молитися, щоб діставати ласки, яких потребуємо, і поміч у наших труднощах. Молитва є тим більше конечна для нас тепер у тих бурхливих часах і кризах, які переходить Церква й цілий світ. Об'єднані Нації мають дуже малий успіх у своїх стараннях про мир і добробут у світі. Представники держав і народів часто уладжують різні конференції, що є звичайно майже безуспішні. Причиною є брак Божого благословення, що виєднується молитвою. Світ заливає повінь бунтів, протестів і насилля, що межують з анархією. Навіть у Церкві є численні відступства від віри, багато непослуху і бунту проти правного учительського уряду. Горда людська мудрість завела світ до сучасного замішання, безвихідного положення і загрозливої непевности. Брак молитви спричинює брак Божої помочі. Каже псальмопівець: "Коли Господь не будує дому, дармо працюють його будівничі" (126, 1). Мусимо шукати спасіння в молитві, повній віри, довір'я і глибокої покори. Молитва це могучий середник, щоб дістати від Бога всяку поміч, бо Бог обіцяв, що вислухає щиру молитву.

Бог рядить світом і на Божі зарядження впливають наші молитви так, що можна сказати, що молитва християн рядить історією людства. Бог від віків бачив наші молитви і після цих покірних, повних віри молитов уладжує історію світу. Тому людина, що молиться, є найбільше могуча в сучасних бурхливих часах.

Нехай Христос Чоловіколюбець, за молитвами Пресв. Богородиці, подасть нам ласку це зрозуміти і перейнятися цією правдою.

Місійне намірення: Пожвавлення успішного діялогу поміж мусулманами і християнами.

СІЧЕНЬ 1971. Загальне намірення: Нехай молитва за з'єдинення пошириться поміж усіма християнами і заведе до тієї єдности, що її Христос дав своїй Церкві.

Місійне намірення: Нехай християни в місійних краях успішно причиняються до суспільного поступу їх народів.

Здоровий розум і свята віра кажуть, що кожен добрий чоловік, чи він католик чи православний, чи хто знає, яка його релігія, повинен уникати тих, що роблять його гіршим, відбирають йому віру в Бога та ведуть до зіпсуття. Душа та вічне спасіння мають бути нам дорожчі ніж приязнь із людьми, які не числяться з Богом і Його законом. Хіба Спаситель не заявив: "Як око..., рука... гіршить тебе, то відотни її та відкинь від себе, бо краще для тебе, щоб загинув один член, аніж щоб було вкинене до пекла все твоє тіло" (Мат. 5, 29, 30).

Багато людей потратило святу віру, відпало від правдивої Церкви, пішло на манівці, стало пияками, злодіями і розпусниками тільки тому, що не уникало людей, які не бояться Бога і не числяться з Його Законом. Наша українська пословиця каже: "З яким пристаєш, таким і стаєшся!"

Внутрішня природа Католицької Церкви

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Католицька Церква це єдина Церква між християнськими Церквами, що Христос оснував для спасіння людей. Це ж не означає, що всі католики спасаються. Конституція про Церкву каже: "Не спасається той, що хоч до Церкви належить, але не витривав у любові, тому він пробуває в Церкві тільки тілом (матеріяльно), а не серцем" (Ч. 14).

Коли Церква це Божа установа, то яка її **природа** цебто Божа істота—внутрішні складники, що становлять її? Яка в ній влада? Які її взаємини з мирськими державами?

Взаємини між Христом і Церквою

Церква це містичне Христове Тіло, яке Святий Дух оживляє. (Це догма віри з навчання Св. Павла).

Св. Павло каже: "Ми всі, що охрестилися в однім Дусі, є одним Тілом, чи юдеї чи греки, невільники чи вільні, і всі ми були наповнені одним Духом" (І Коринтяни 12, 13).

Всі ж вірні це члени містичного Христового Тіла, бо вони живуть тим самим Святим Духом, що Христос проживає Ним.

Христос є Головою Церкви цебто містичного Тіла. Св. Павло пише: "Він (Бог) учинив Його (Христа) Головою Церкви, яка є Його Тілом" (Єфесяни 1, 22-23).

Христос є Головою Церкви цебто всіх її членів, бо Він лучить їх разом, захищає і провадить у духовнім житті. Конституція про Церкву каже: "Він (Христос) є Головою того Тіла, що зветься Церквою" (Ч. 7). І вона додає: "Всі члени мають бути подібні (вподібнитися) до образа Христа, заки Христос не буде в них сформований" (Ч. 7).

3) Святий Дух є душею Церкви, бо Він відновляє душі, щоб вони були подібні до Христа. Хоч це діяння є ділом цілої Пресвятої Тройці, все таки його приписуємо Святому Духові, який діє через святі тайни й єрархію. Св. Августин каже: "Те, що душа робить для тіла людини, те Святий Дух чинить для Тіла Христа цебто Церкви".

Конституція про Церкву каже: "Як всі члени людського тіла, хоч вони численні, все таки творять одне тіло, так і вірні в Христі...

Він (Христос) дав нам Свого Духа, щоб ми могли постійно в Нім відновлятися. Той Дух є один і той самий в Голові і членах. Він оживляє ціле Тіло й об'єднує та надає йому рух. Він це так робить, що Отці Церкви прирівнюють Його діляння до діяння душі в людськім тілі, бо душа це принцип життя" (Ч. 7).

І саме тому Символ віри, уложений нікейським Собором, зве Святого Духа "Животворним".

Всі члени Церкви є з'єднані в Христі Святим Духом, тому вони творять одну Божу Родину, цебто спільність Святих.

Церква це Обручниця Христа і наша духовна Мати

Св. Павло порівнює стосунки між чоловіком і жінкою до відношення між Христом і Церквою: "Чоловік це голова жінки, як Христос—Голова Церкви, свого Тіла, якого Він є Спасителем" (Єфесяни 5, 24; 25-32). І саме це відношення Христа до Церкви чинить її Христовою Обручницею. Конституція про Церкву зве її: "Непорочною Обручницею Непорочного Ягняти (Христа)" (Ч. 6). Св. Іван пише в Одкровенні, що бачив "шлюб Агнця і дружина Його приготовилася" (Одкровення 19, 7).

Людина складається з душі і тіла. Вона має подвійне життя. Земська мати дає їй тілесне-фізичне життя, а Церква, вділяючи їй Божу ласку через святі тайни, подає їй духовне, надприродне, Боже життя і плекає його в ній. Конституція про Церкву каже: "Церква зветься нашою Матір'ю" (Ч. 6). Св. Кипріян (190-258), мученик, додає: "Не може мати Бога за Батька той, хто не має Церкви за Матір".

Якщо Церква це наша духовна Мати, що подає нам численні Божі ласки і провадить нас до неба, то християни повинні любити її і співпрацювати для її поширення, бо таким чином вони будуть віддячуватися їй за все, що отримують від Бога через неї.

Авторитет у Христовій Церкві

Христос основав Церкву, щоб помагати людям осягати вічне спасіння і служити Богові на землі. Церква має вести людей до небесного щастя. Конституція про Церкву каже: "Церква на землі, подорожуючи в чужім краю далеко від свого Господа, уважає себе за вигнанницю" (Ч. 6).

Церкві потрібно потрійної влади, щоб вона могла належно виповнити своє завдання в світі для Божої слави і спасіння душ:

Церква потребує авторитету, щоб навчати людей.

Церковний навчальний уряд розтягається на ціле Боже об'явлення, щоб його берегти і так захищати скарб віри від перекручень. Ось тому Церква має право окреслювати об'явлені правди як догми віри.

Що ж належить до непомильного навчання Церкви?

Предмет непомильного навчання включає всі релігійні правди, що знаходяться в об'явленні. Ці правди є безпосереднім предметом навчання. Посереднім предметом навчання є правди, що є конечні, щоб зберігати повний скарб об'явлення.

Це правда віри, що Церква є непомильна, як окреслює об'явлені правди віри. Вона є так само непомильна, як викладає правди, що стисло лучаться з об'явленими правдами віри, бо йнакше вона не могла б належно захищати Божого об'явлення і боронити його.

Конституція про Церкву каже: "Хоч поодинокі епископи не мають привілею непомильности, все таки вони можуть непомильно проголошувати Христове навчання. Це діється тоді, як вони, хоч розкинені в світі, вдержують злуку між собою і з наслідниками Петра і автентично викладають справи віри і моралі, і годяться між собою на те, що всі мають приймати" (Ч. 25).

Безпосередній і посередній предмет непомильности

Якщо якась правда є формально об'явлена й окреслена як така непомильним авторитетом, то вона є предметом Божої і католицької віри. Зате предмет церковної віри становлять ті правди, які лучаться з об'явленими правдами і що їх Церква непомильно окреслює як такі.

Ось тому до безпосереднього предмету непомильного навчання належить окреслювати те, що було Богом об'явлене, означувати канон Св. Письма, осуджувати єресі, тощо.

До посереднього предмету належить усе те, що інтимно лучиться з об'явленням. І так Церква є непомильна, як викладає правди природного порядку, які лучаться з догмами, коли ці правди конечні, щоб захищати скарб віри, от хоча б існування Бога.

Церква є непомильна з навчанні, як іде про богословські заключення (висновки), але тільки такі, що напевно й очевидно виводяться з двох правд, з яких одна об'явлена, а друга знана природним розумом. Ось два богословські заключення:

Бог не може грішити. Христос є Богом, отож Христос є безгрішний.

Ангол це дух. Дух не може ані їсти, ані пити. Отож ангол не може бути ніяком.

Церква мусить бути непомильна в окресленні цих богословських висновків, бо йнакше не могла б належно боронити скарбу віри. Якщо б фальшиві богословські висновки поширилися між християнами, то вони виставили б догму на небезпеку, бо люди бачать зв'язь між принципами і висновками, що виходять із цих принципів.

Церква є непомильна, як осуджує деякі твердження, цебто зазначує, що вони противляться вірі або моралі.

ОБОВ'ЯЗКОВІ СВЯТА В НАШІЙ ЦЕРКВІ

Рішенням нашого синоду в Римі з 1969 р. з днем 1 січня 1970 р. оці свята зобов'язують вірних у нашій Церкві:

Всі неділі цілого року. **Чотири Господські свята,** цебто Різдво, Обрізання цебто Новий Рік, Богоявлення і Вознесення. **Два Богородичні свята:** Благовіщення й Успення.

В ці дні треба вислухати Службу Божу і стримуватися від тяжкої фізичної праці. Це обов'язок сумління.

В інші свята вірні не є зобов'язані йти на Службу Божу, ані здержуватися від тяжкої фізичної праці. Отож вони можуть працювати так, як в кожний інший день. Проте вірні добре вчинять, як в згадані необов'язкові свята з побожности підуть на Службу Божу.

"Молитва покірного крізь хмари пробивається, і він не зазнає потіхи, аж поки вона не дійде" до Бога (Сирах 35, 17).

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

РОЗДІЛ 42

ІСУС НАВЧАЄ ЛЮДЕЙ ПРИ ПОМОЧІ ЦЕРКВИ

Як Ісус відходив до Свого Небесного Отця, то Він сказав Своїм апостолам: "Ідіть по всьому світу і проповідайте Євангелію всім людям!" (Марко: 16, 15). Це був день Христового Вознесення, як Ісус наказав апостолам іти між людей і навчати їх всього того, що Він учив їх. Апостоли зачали проповідати людям науку Ісуса Христа в дні Зелених Свят, як Святий Дух зійшов на них і дав їм силу та відвагу проповідати Боже слово всім народам.

Отак Церква зачала виповняти в світі свою місію, яку вона буде виповняти аж до кінця світу, бо люди потребують Христа і Його науки, щоб любити Бога і дійти до неба. Це Сам Ісус навчає мене, як Церква проповідає мені науку Ісуса Христа, тому я так мушу слухати Церкви, як слухав (слухала) би Самого Христа, бо Ісус сказав про апостолів: "Хто слухає вас, той слухає Мене. А хто погорджує вами, той погорджує Мною. Хто ж погорджує Мною, той погорджує Тим, що послав Мене" цебто Отцем, що вислав Ісуса в світ (Лука: 10, 16).

Церква проповідає Євангелію всім народам, бо Бог хоче, щоб всі люди належали до Христової Церкви і творили одну велику всесвітню Божу Родину. Як Адам є фізичним батьком всіх людей, бо вони походять від нього, так Бог Отець є духовним Батьком всіх людей, бо Він дає їм духовне життя через освятну ласку. Хто має освятну ласку в душі, той є сином і дочкою Небесного Отця. Як хтось є дитиною Небесного Отця, то Ісус є його Братом і Божа Мати є його духовною Матір'ю.

Люди, що жили перед народженням Ісуса Христа, не знали, що вони є братами і сестрами. Ісус прийшов на світ не тільки відкупляти людей від гріхів, але й лучити їх в одну Божу Родину. "Ісус мав умерти за народ, і не тільки за (жидівський) народ, але щоб зібрати в одне розкинені Божі діти" (Іван: 11, 51-52).

Люди і народи, що належать до Христової Церкви, творять одну Божу Родину цебто Христову Церкву. Кожний має право належати до Церкви, бо Церква є для всіх народів і рас. Церква є духовною Матір'ю для всіх людей, тому вона навчає їх, прощає їх гріхи, потішає в смутках, молиться за них, і так веде їх до Небесного Отця. Отак через Церкву Ісус дає людям пізнати Отця, вчить їх любити Його і служити Йому на землі, щоб вони колись могли вернутися до Нього по смерті як Його добрі сини і дочки.

Церква нічого не видумує, як навчає людей. Вона бере своє навчання з Біблії, що є наукою Божою. Біблія це духовний скарб Церкви. Хто любить Христа і хоче пізнати свого Небесного Отця, той любить Біблію і часто побожно читає її. Ось тому в добрих християнських родинах є Біблія і члени родини часто читають її.

Церква навчає людей через Папу, Єпископів і священиків. Святий Дух стереже їх, щоб вони добре розуміли і пояснювали людям навчання Біблії. Папа є учителем для цілої Церкви, Єпископ для своєї епархії, а священик парох для парафії. Церква не може помилитися, як навчає людей, в що треба вірити і як треба жити, щоб подобатися Богові, бо Святий Дух береже її від блудів і помилок. Папа як Учитель Церкви не може помилитися, як навчає цілу Церкву про справи віри і моралі, бо Ісус є з ним.

На жаль багато людей не знає Ісуса і не належить до Його Церкви, бо нема досить місіонерів, щоб проповідали людям Ісуса Христа і Його науку. Ось тому Церква потребує більше місіонерів і священиків.

ПИТАННЯ

1) Хто навчає тебе науки Ісуса Христа?

Церква навчає мене науки Ісуса Христа через Папу, Єпископів і священиків.

2) Як Церква вчить тебе науки Ісуса Христа, то хто властиво вчить тебе?

Це сам Ісус навчає мене, як Церква вчить мене науки Ісуса Христа.

3) Чи Церква може помилитися, як вона навчає тебе науки Ісуса Христа?

Церква не може помилитися, як навчає мене науки Ісуса Христа, бо Святий Дух стереже її.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Церква Бога живого, стовп і основа правди (І Тимотей, 5, 15). Це добре і приємне в очах нашого Спаса Бога, який хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди (І Тимотей: 2, 3).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди вірити в те, що навчає Церква, бо це Ісус навчає мене через неї.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Господи, Ти благословляєш тих, що благословлять Тебе, і освячуєш тих, що покладаються на Тебе. Спаси Свій нарід... Бережи всіх членів Своєї Церкви (Заамвонна молитва).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поблагослови Українську Церкву, її Єпископів, священиків і вірних.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку: 1) Як наша Церква показує свою любов і пошану для Євангелії? 2) Як ти можеш бути місіонером (місіонеркою) Ісуса Христа для тих, що не знають Ісуса? 3) Намалюй рисунок Малого Входу на нашій Літургії.

Ісус Христос помер на хресті

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Тоді вояки правителя, взявши Ісуса у преторію, зібрали на нього ввесь відділ, і, роздягнувши його, накинули на нього червоний плащ і, сплівши вінець з тернини, поклали йому на голову, а тростину дали в праву руку. Потім, припавши перед ним на коліна, глузували з нього, кажучи: "Радуйся, царю юдейський!" І плювали на нього, брали тростину й били його по голові. А коли насміялися з нього, скинули з нього плащ, надягнули на нього його одіж і повели на розп'яття.**

Виходячи ж, вони зустріли одного чоловіка з Киринеї, на ім'я Симон, і примусили його нести хрест його. Прибувши на місце, що зветься Голгота, тобто "Череп-місце", дали йому випити вина, змішаного з жовчю, але він, покуштувавши, не хотів пити. Ті ж, що розп'яли його, поділили його одежу, кинувши жереб. А потім сіли, щоб його стерегти там.

Над головою в нього прибили напис за що його засуджено: "Це Ісус—Цар Юдейський". Тоді розіп'яли з ним двох розбійників: одного праворуч, а другого ліворуч.

Ті ж, що проходили коло нього, лихословили його й похитували своїми головами, кажучи: "Ти, що руйнуєш храм і за три дні відбудовуєш знову, спаси себе самого; якщо ти Син Божий, зійди з хреста!" Так само й первосвященики насміхалися з книжниками та старшими, говоривши: "Інших спасав, себе спасти не може! Він цар Ізраїля: нехай тепер зійде з хреста, і ми увіруємо в нього. Він уповав на Бога, нехай же Бог визволить його нині, якщо він його любить. Сам бо казав: Я—Син Божий". Так теж і розбійники, що були з ним розіп'яті, ображали його.

Від шостої години темрява настала по всім краю аж до дев'ятої години. А близько дев'ятої години Ісус скрикнув міцним голосом, вимовляючи: "Елі, Елі, лема савахтані", тобто: "Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?" Деякі з тих, що там стояли, почувши це, казали: "Він Іллю кличе". І негайно один із них підбіг, взяв губку й, намочивши її оцтом, настромив на тростину й дав йому пити. Інші ж казали: "Лиши, побачимо, чи прийде Ілля його рятувати". А Ісус, скрикнувши сильним голосом, віддав духа.

І роздерлася завіса храму надвоє, відверху аж донизу, і земля затряслася, скелі порозпадались, гроби відкрилися, багато тіл святих померлих устали і, вийшовши з гробів по його воскресенні, ввійшли в святе місто й багатьом з'явились. А сотник і ті, що стерегли з ним Ісуса, бачивши землетрус і те, що сталося, вельми налякалися і сказали: "Це справді був Син Божий" (Матей 27, 27-54).

Ісус Христос знав, що його вороги засудять і розіпнуть його. Одначе він також знав, що згідно з волею свого Небесного Отця він мав перетерпіти ці муки та померти на хресті, щоб спасти людей. Христос добровільно прийняв смерть на хресті. Він сказав: **"За те Отець мій мене й любить, бо я кладу моє життя, щоб знову його взяти. Ніхто його в мене не забирає, бо я сам кладу його від себе. Владу бо маю його покласти і владу маю назад його забрати; від Отця мого прийняв я цю заповідь"** (Іван 10, 17-18). Ісус виконав волю свого Небесного Отця. Навіть серед найбільших терпінь, він був послушний: **"Ставши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної"** (Филип'яни 2, 8).

Він сказав: **"Але, щоб світ знав, що я Отця люблю, то так, як Отець мені заповідав, я і чиню"** (Іван 14, 31).

Христос так полюбив людей, що помер за нас, і хоча: **"був злословлений, але сам, навпаки, не злословив, хоча страждав, але не погрожував, а здався на того, який судить справедливо"** (І Петра, 2, 23). На хресті Христос молився за своїх ворогів. З любови до нас, грішних людей, Христос віддав своє життя і пролляв свою кров. Святе Письмо каже: **"Ніхто неспроможен любити більше ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає"** (Іван 15, 13).

БРЕХУН ЦЕ ВІДБИТКА САТАНИ

Св. Тома Аквінський, найбільший католицький богослов, каже: "Хто говорить неправду, той у душі носить образ диявола. В дні Суду Христос спитається: "Чий образ ви носите в душі?", на що брехуни мусітимуть відповісти: "Носимо образ Сатани!" Тоді Господь промовить: "Передайте їх Сатані, бо вони належать до нього!"

Ось тому д'їсні християни воліють померти ніж сказати неправду. Один вояк по 20 літах військової служби хотів відвідати стареньку матір, але військова управа не дала позволення удатися додому на відпустку. Тоді цей вояк рішив втекти з війська. Перелізаючи крізь мур, упав і зломав собі ногу. Сторож це завважив і спитався, як він упав із муру, на що вояк відказав: "Я хотів утекти з в'йська!" "Не признавайся до цього, бо то дезертирство і за це розстріляють тебе!". "Це була б неправда, а отець парох навчив мене раднїше померти ніж говорити неправду!" відказав бідний вояк.

Воєнний суд хотів виправдати вояка, якщо б він був заперечив, що хотів тікати з війська, але вояк відмовився це вчинити, бо це гріх. Отак судді були змушені засудити його на смерть за дезертирство. Вояка розстріляли, але його смерть сильно збудувала всіх приявних, бо вони зобачили людину, що радніше дала себе розстріляти, ніж мала б сказати неправду.

Вчуваймося в потреби інших

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Християнин не повинен проживати тільки для себе самого, бо тоді він перестав би бути правдивим християнином цебто дійсним послідовником Спасителя, що проживав не для себе самого, але задля слави Небесного Отця і добра людей. Він заявив при розмноженні хліба, коли апостоли заявили йому: "Відпусти людей. Нехай ідуть по селах і куплять собі хліба" (Матей 14, 75). "Жаль мені цих людей, бо ось три дні вже, як вони зо мною перебувають і не мають що їсти, а відпустити їх голодними не хочу, щоб часом не охляли по дорозі" (Матей 15, 32).

Так поступали і поступають усі правдиві християни. Св. Павло отак писав про себе: "Коли хтось заслабне (має скрупули), то чи я не слабую з ним? Коли ж хтось виставлений на упадок (через згіршення дане йому), то чи я не розпалюся" (від гніву на тих, що ведуть його до упадку? (2 Коринтяни 11, 29). Він слушно обурювався на гіршителів, яких ганить за те, що зводили інших з дороги правди і Євангелії, і відчував у собі таке обурення неначе б його живцем палили в вогні.

Ситий не розуміє голодного

Хоч в сьогоднішнім світі є багато добродійних інституцій і не брак людей, що поважно беруть обов'язки християнської любови до ближнього, все таки не брак безсердечних одиниць, які про ніщо не дбають хіба про себе і власні вигоди. Вони не дбають

про тих, що мучаться від голоду і страждають через фізичні і моральні недуги.

Ці люди потребують нашої помочі навіть тоді, як оживлені християнською вірою, в молитві знаходять силу і підчиняються божій волі. Ми повинні вияснити їм значення терпіння, яке часто давить їх тіло і духа. Для таких людей часом навіть наше співчуття являється порожніми словами і згадка про вічну нагороду не робить на них враження. Як же можна потішити матір, якій жорстока смерть вирвала сина одинака, підпору її старости? Що можна сказати молодій жінці, якої чоловік згинув у автомобільній катастрофі, залишаючи її вдовою з трьома малими діточками?

Ми повинні пам'ятати, що маємо Христа в своїх душах. Хіба він не заявив: "Хто споживає мене (в тайні Евхаристії), той перебуває в мені, і я в нім" (Іван 6, 56). Ми повинні за прикладом Спасителя ходити між людьми і помагати їм. "Ісус ходив по цілій Галилеї, навчаючи в їхніх синагогах, звіщаючи Добру Новину про Царство і лікуючи нарід з усякої хвороби і недуги" (Матей 4, 23). Христос має в собі слова вічного життя. Маючи Христа в собі, ми повинні полегшувати страждання своїх ближніх, бо Св. Павло каже: "Радуйтеся з тими, що радуються, і плачте з тими, що плачуть" (Римляни 12, 15). Ми повинні нести слова потіхи і розради туди, де панує смуток і біль.

Не слід тільки бездушно повторяти слова розради, але промовляймо їх так, щоб наш ближній відчував, що це Христос промовляє до нього через нас. Потіха не мусить бути довга, але нехай вона буде повна надії і світла, яке просвічує темряву душі, що страждає і часто не знає, чому горе спало на неї.

Розп'ятий Христос і страждання

Скільки людей знаходить силу нести щоденний хрест терпіння в погляді на розп'ятого Спасителя! Хоч ми не завжди годні знайти слова, які потішили б наших страждальних ближніх, ми все одно годні бодай звернути їхні очі на розп'ятого Спасителя. Тоді хрест буде промовляти замість нас, ба й навіть виявить їм відкупительну і спасительну вартість горя і страждання.

Воно вистачає поглянути з вірою на розп'ятого і пораненого Спасителя, який ніколи нічим не провинився ні проти людей, ані проти Бога: "Хто з вас може доказати мені гріх?" (Іван 8, 46), щоб додуматися, що страждання в світі це непонятна для нас тайна, перед якою треба покірно схиляти голову, бо самі ми не годні ні зрозуміти, ні розв'язати її. Розв'язка страждання лежить у самім Бозі. Аж при кінці світу він виявить людству загадку страждень. Французький письменник Клодель слушно завважує: "Христос не прийшов касувати на землі страждання, ані вияснювати його рації, але з'явився в світі, щоб наповнити його своєю присутністю". Спаситель не раз говорив про страждання, але ніколи не виявив нам, чому в божім провидінні воно існує, хоч існування страждань це одна з найбільших і найболючіших загадок світу.

Біблія кидає жмінку світла на цю проблему, але вповні не виясню̀є її. Читаємо в Біблії, що страждання це наслідок первородного гріха наших прародичів Адама й Єви в раю: "З дерева пізнання добра і зла не будеш їсти, бо того дня, що з'їси, напевно помреш" (Буття 2, 17). Вона так само додає, що Сатана натхнув Адама й Єву до переступу і намовив їх до гріха. Отож він є причинником смерти і страждань, бо смерть зображає болі і страждання. "Через заздрість диявола смерть увійшла в світ" (Мудрість 2, 24). Христос з'явився в світі, щоб утотожнитися до того ступня зо стражданням, що Ісая зве його "Мужем болів" (Ісая 53, 3). Через містичну злуку християн із Христом наші страждання стаються часткою тайни Голгофи. Саме тому треба часто споглядати на Голгофу, щоб бодай частинно розуміти відкупительну вартість страждань.

Св. Матей зазначує, що "темрява настала по всім краю" (Матей 27, 45), як Христос умирав на хресті. Моральна темрява так само не рідко залягає страждучу душу і вона питається: "Мій Боже, чому ти допускаєш таке страждання на мене? Як Христос помер серед цієї темряви, то так апостоли, як побожні жінки, приятельки Спасителя, думали, що ціла історія Спасителя закінчилася великою невдачею: "Хто ж відвалить нам камінь від дверей гробу" (Марко 16, 3).

Як сильно жінки мироносиці розчарувалися, коли наблизилися до гробу і зобачили, що він порожній? Христос вийшов із нього, бо воскрес із мертвих. Відтоді смерть має інше значення. Вона не є закінченням мізерного земського життя, але початком нового, безсмертного і небесного для всіх, що щиро йдуть за Христом і вірно служать йому в житті на землі. Мертві не зникають у безмежнім всесвіті, але колись вийдуть живими із гробів, щоб ніколи не вмирати. Смерть не замикає людських очей навіки. Св. Павло каже: "Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть" (І Коринтяни 15, 22).

Згадка про Христове воскресіння годна потішити навіть найбільше засмучені стражданнями душі, тому треба говорити їм про цю основну правду нашої віри, як відвідуємо і потішаємо їх. Може часом зпочатку вони не зрозуміють їх, але наша братня любов і співчуття повинні помогти їм звернути очі до неба, де Бог жде на них із своєю батьківською любов'ю, щоб навіки обтерти сльози з їхніх очей. Небо це батьківський дім для нас усіх, бо там навіки будемо пробувати з Богом, який прийняв нас у Христі за своїх дітей.

Смерть дорогих нам осіб це невпинна пригадка, що й ми самі наближаємося до хвилини, коли й нам прийдеться покидати цей світ, тому ми повинні уважати на себе і бути готові стрінутися з Христом: "Будьте готові, бо Син чоловічий прийде тоді, коли ви не думаєте" (Матей 24, 44).

Св. Іван Золотоустий кличе: "Християнине, ти мусиш завжди бути готовий до двох речей: до Св. Причастя і смерти". Смерть лучить добрих людей із Богом, бо впроваджує їх до небесного царства, де Бог уповні об'явиться тим, що на землі любили Його і зберігали його заповіді. Св. Причастя єднає душі з Христом при помочі ласки і любови і так помагає нам бодай трохи осягати спокій серед страждань, бо додає сили нести щоденні хрести. Ось тому один письменник каже:

"Воно добре серед темряви вірити в Світло (Христа).
Воно добре серед сліз вірити в Радість.
Воно добре при смерті вірити в Життя".

Візантійський цар Юстиніян вийшов на лови в ліси. Згодом загубився і зачав блукати в пущі. Блукаючи, почув дивний спів. Йдучи за голосом, зайшов до бідної хатчини і ввійшов до неї. Там зобачив умираючого і ранами покритого пустельника. Здивований цар промовив до нього: "Чоловіче, як ти годен співати, коли ти так страждаєш і незадовго помреш?" На це пустельник спокійно відказав: "Царю, бачиш цей мур-стіну? Для мене смерть це неначе дивитися на цю стіну келії, що розвалюється. Як вона розвалиться щебто коли я помру, то знайдуся в обіймах мого Небесного Отця. Чому б тоді не мав я співати і тішитися, коли ця хвилина вже близька? Хіба не тому Біблія каже: "Блаженні мертві, що вмирають у Господі. Так нехай вони відпочинуть від своїх трудів, бо їхні діла йдуть за ними" (Одкровення 14, 13).

Отаке значення має страждання для правдивих християн. Хоча б які великі страждання докучали нам під час земського життя, вони закінчаться бодай у годині смерти, і тоді настане вічна нагорода, подібна до тої, що Христос отримає від Отця за своє розп'яття на хресті. Св. Павло каже:

"Той сам Дух свідчить разом із нашим духом, що ми божі діти. Коли ж ми діти, то й спадкоємці Христа, бо коли разом із ним страждаємо, то будемо разом із ним прославлені.

"Думаю, що страждання нинішнього часу негідні майбутньої слави, що має з'явитися нам. Ось тому кожне сотворіння нетерпляче очікує виявлення Божих синів" дітей (Римляни 8, 16-19).

Приймаючи людей за своїх дітей, Бог дає їм право до всього, що сам має. Страждання це познака правдивого християнства. Але ця познака часова, бо страждання закінчиться прославленням.

Глісон, релігія та Католицька Церква

о. Роман Ганас

"Релігія" походить з латинського слова "в'язати". Практично зрозуміти, що таке релігія, це значить зв'язати своє життя з законами Бога та сповняти ці закони в особистому, подружньому, родинному і публічному, громадському житті. Релігія це чесnота, яка зобовязує людей доброї волі узнавати Бога як одинокого Творця цілого світу, від якого все почалося і в якому все закінчиться. Бути релігійним зобов'язує пізнати Бога, почитати та любити Його. Найкращий вияв любови Бога це діла вдячности за всі одержані від Бога ласки, таланти чи потрібні середники для життя на землі. Кожна людина народжується на світ з почуван-

нями віри в Бога як Творця. Ті почування віри в Бога, з якими людина приходить на світ, це укрита невидима духова сила, яку називаємо совістю. Совість в душі людини це Божий голос, який відзивається все, коли людина робить щось злого. Тоді цей Божий голос цебто совість немов той дзвінок кличе, напоминає, перестерігає, завзиває до направи учиненої кривди, через поповнені гріхи. Голос совісти є не раз такий сильний, що не дає їсти, спати, відбирає усміх чи охоту до життя, поки не зістане направлене зло, спричинене гріхом, поки через добру сповідь, грішник знову не стане приятелем Бога та людей.

Релігія, як чеснота зв'язку з Богом, є конечна. Вона зобов'язує кожну людину, яка розуміє своє призначення на землі, цебто працювати, почитати Бога та любити його як Творця, Утішителя в доброму, щасливому чи терплячому часом житті людей на землі. Ісус Христос, заки вознісся до неба, установив для щасливого людського життя на землі та вічного в небі організацію, яку називаємо Церквою. На чолі Христової Церкви Спаситель поставив св. апостола Петра, що згодом осів у Римі. По нім цей уряд сповняють епископи Риму, яких називаємо Папами. Ісус Христос установив одну, святу, апостольську та вселенську Церкву.

Джек Глісон це син убогих ірляндських родичів. Він народився в Бруклині, Нью-Йорк. Батько залишив матір, коли Глісон мав вісім літ. Побожна мати працювала чистильницею на ньюйоркській підземці та, як могла, старалася добре виховати сина. Важке та дуже різноманітне було життя Глісона в його молодих літах. В більшості жив він на вулиці та в злих товариствах. З бігом літ Глісон як незвичайно здібний юнак почав виступати на маловартних сценах, де виявив себе як добрий артист комедіянт. Його непересічні здібності довели Глісона нині до того, що він є загально люблений, талановитий артист, музик та композитор в ЗСА. Маючи 23 роки, Джек Глісон одружився з полькою з Шамокін, Па. По десятилітньому подружньому житті Глісон залишив дружину, яка не любила його гулящого життя, та дні доньки, нині вже одружені. Глісон живе як сепарований, неодружений, та є свідомий своєї помилки, яку признає як гріх, і не стидається це отверто визнати.

В березні 1970 Джек Глісон був учасником дискусії на виставі Давида Фроста в Нью-Йорку. Давид Фрост, англієць, лівих переконань, залюбки любить ставити своїм гостям питання на релігійні теми. В дискусії з Глісоном Фрост поставив йому питання, чи він вірить в Бога? Глісон зразу відповів, що вірить, і додав, що ті всі, які нині твердять, що Бога нема, бо він помер, це ті, які хочуть, щоб його не було для прикриття їх злого життя; вони самі є мертві, а не Бог, який був, є і буде все живий! Тоді Фрост, почувши таку відповідь, запитав Глісона, коли Бог став йому найбільше в пригоді в житті? По короткій призадумі Глісон відповів Фростові так: як тому жовнірові, який лежить в рові на фронтовій лінії, так Бог став йому в пригоді тоді, коли він як артист у часі великої депресії, не віруючи в успіх, був переконаний, що

все для нього валиться, лежав пригноблений в готелі на ліжку, шукаючи розради та доброї надії!

По такій відповіді Фрост поставив Глісонові оце питання: "Я знаю, що ти прочитав багато книжок і маєш великий життєвий досвід. Що вирішило, що ти є членом католицької Церкви? Я самий не вирішив моєї приналежности", відповів усміхнений Глісон. "Моя мати вирішила, і я є нині католиком. В пізнішому моєму житті", говорив Глісон, "я роздумував, чи католицька релігія є добра для мене тому що вона є досить строга; я шукав за другими релігіями, які заспокоїли б мою совість, моє нинішне життя. Я шукав за дорогою грішити та не журитися цим! Причина, чому я є дальше католиком, є та, що я є грішником! Я не є добрим католиком", говорив Глісон, "але, коли хтось є грішником, благословенням є знати, що він є таким! Правда ця є трохи болючою, але релігія то не сос!"

"Релігія не є тим, як може хтось хотівби її розуміти чи її визнавати, що вона піднесе кожного доброго чи злого до гори, та скаже йому співати Аллилуя! Не всі заслуговують співати Аллилуя! Католицька релігія можливо, що вразить, можливо, що вона і вколе як шпилька кожного разу, як хтось робить зле, але коли вколений відчує біль, він пічне думати про його причину. Коли ж хтось знову схоче бути вколений тою шпилькою, тоді варта є, щоб він знову згрішив! Одного разу, продовжав Глісон, він запитав священика чи треба йому ходити до сповіді, коли він знає, що знову згрішить. Священик відповів йому: Ходи до сповіді, бо вона є заразлива!"

В дальшій дискусії Фрост запитав Глісона, що доброго дає йому релігія? Усміхнений як все Джек Глісон відповів Фростові так: "Живемо в часах, в яких люди, народи і людство стають дуже агресивними, що означає брак релігії в житті і брак любови ближнього. Агресивність була все і буде причиною дальших воєн, Кореїв, В'єтнамів чи Біяфрів! Якщо людство не опам'ятається, всі ми зближаємося до кінця!"

Дискусія Джека Глісона з Давидом Фростом виявила, що Глісон це велика людина, яка не втратила надії на поправу особистого життя з поміччю релігії та приналежности до католицької Церкви. Дискусія ця відбулася на сцені телевізії, яку бачили та слухали мільйони американців. Відповіді Глісона на тему релігії, існування Бога чи вартости католицької Церкви це одна із найкращих лекцій для всіх тих, які із-за втихомирення голосу совісти за зле життя, за розводи, брак практикування релігії чи брак відповідальности за зобов'язання в житті, шукають собі інших релігій, які оправдують гріх як мале зло, причиняються до поширення морального хаосу в житті одиниць, родин чи народів, як добре жниво для поширення комуністичних ідей, та поневолення ще вільних народів світу.

Щоб заможно жити, жваво треба робити.
Тоді лихо заживем, як у колгосп всі підем.
Коли біда діє, то голова біліє.

1) "Чи наука противиться вірі, як це твердять безбожники і марксисти?"

Ні, наука не противиться, ані не може противитися вірі, бо Бог є Творцем видимого і невидимого світу. Він не годен противорічити Собі Самому. Те, що правдиве в матеріяльнім світі, мусить бути правдивим у духовнім, хоч часто люди цього не бачать, бо не годні своїм слабеньким розумом зглибити Божих тайн. Великі вчені були і є віруючими людьми, от хоча б астроном Ньютон чи фон Браун.

Проте наука усуває не один пересуд, і тому помагає людям краще пізнати Бога, бо звільняє їх від вірування в забобони. Якщо б всі християни жили по-християнськи, то своїм прикладним життям вирвали б безбожникам не один аргумент проти віри, бо безбожники не так воюють проти віри розумовими, як практичними аргументами, закидаючи послідовникам Спасителя, що вони не проживають так, як Христос наказує, цебто не поборюють несправедливости в світі, не усувають нужди, тощо.

2) "Що таке Божа ласка?"

Божа ласка це Божий дар, що Господь подає людям, бо любить їх і хоче, щоб вони були Його улюбленими дітьми на землі і спадкоємцями вічного щастя в небі. Св. Іван пише: "Дивіться, яку велику любов Отець показав нам, щоб ми звалися Божими дітьми ... Тепер ми Божі діти, але ще не виявилося, чим будемо. Проте знаємо, що будемо подібні до Нього, бо ми побачимо Його так, як Він є" (І Іван 3, 1-2).

Отож ласка є невідлучна від Божої любови. Хто має Божу ласку, того Бог любить так, як добрий батько любить свою дитину.

Божа ласка, чинячи нас Божими дітьми, сильно підносить нашу гідність. Бог нічого не тратить на тім, як підвищує нас. Якщо ж Бог, наш Небесний Отець, то не слід надмірно лякатися Його. Християнство це не є релігія страху, але релігія любови. Треба бути гордими з гідности, що Бог подав нам, приймаючи через ласку за Своїх дітей. Дякуючи Богові за вивищення людини, прославляємо Його.

3) "Чи християнин може приймати еволюцію людини, як іде про людське тіло? Що означає опис творення людини з глини, як це подано в Біблії (Буття 2, 7)?"

Християни можуть приймати теорію еволюції, бо Церква не осудила, ані не одобрила її. Опис творення першого чоловіка в раю це тільки сьвердження, що Бог сотворив людину. Ніхто не зобов'язаний приймати всі подробиці цього творення, як вони подані священним автором. Богато науковців наших часів допускає можливість еволюції людського тіла.

4) "Чи пестощі між молоддю дозволені?"

Бувають хлопці і дівчата, які питаються: "Чи можемо пестити одне другого, обніматися й цілуватися, як пробуваємо самі? Що можемо робити й як далеко можемо йти в цих речах, не ображаючи Бога і не нарушуючи чистоти?"

Нема сумніву, що взаємні пестощі між молоддю обидвох статей є сильно поширені в наших часах. Багато хлопців і дівчат думає, що тут нема нічого злого. Може й тут не завжди буде поважний гріх, коли ці пестощі не йдуть задалеко, але вони завжди небезпечні, особливо для дорослої молоді, бо в ній пристрасті сильні і цікавість велика. Бувають богослови, що, дивлячись на широко поширений звичай пестощів між молоддю, згори не осуджують їх, але сильно перестерігають хлопців і дівчат, щоб надто не віддавалися їм, бо це може легко розбудити таку сильну пристрасть, що вони не потраплять учас опанувати її. Неопанована пристрасть легко заведе їх до упадку в гріх, за який часом деякі дівчата і хлопці мусять покутувати ціле життя.

Сильні і нагальні пестощі, получені з поцілунками, викликують у нормальних хлопців і дівчатах нагальні пристрасті, і ці пристрасті домагаються повного задоволення. Коли ж вони не годні цього вчинити, бо нежонаті, то не повинні розбуджувати в собі пристрастей, яких законно не годні задовольнити.

Хоч дівчата рідкіше відчувають в собі подібні пристрасті, то всетаки вони повинні не допускати до подібних пестощів, бо не вільно розбуджувати пристрастей в інших.

Викликані пестощами бажання, але незадоволені, звичайно спричиняють напруження і почуття нещасливости, бо сильне незадоволене бажання це дійсна мука і тортура. Якщо ж молодь задовольнить ці бажання, то вона допуститься гріха, а гріх залишить почуття вини, що так само є мукою для тих, що бояться Бога.

Крім цього незадоволені бажання наповняють ум і уяву нечистоти мріями, бо вони викликають своєрідний голод або скріплюють його, хоч особа може й часом не здає собі з цього справи, звідкіля беруться ці мрії. Інколи ці бажання повертаються у дійсну манію, і тоді не один допускається злочинів. Отак можна виснити не одне знасилування невинних чи винних дівчат і жінок.

Віддаючись дразливим пестощам, хлопці і дівчата бавляться динамітом і вогнем, який годен знищити їх душі і тіла, бо вибрики молодости дуже часто будуть переслідувати їх ціле життя аж

до самої смерти. Вкінці дівчата, що легко піддаються, звичайно нищать своє добре ім'я і тратять престиж в очах тих, кого намагалися задовольняти проти Закону Божого, і так найбільше шкодять собі самим. Якщо б часом зайшли "в клопіт", то годні раз назавжди зруйнувати своє життя й майбутність. Отож навіть людська второпність велить берегти Божий Закон у цій важній справі.

5) "Чому ми українці католики перестали бити поклони в Канаді? Може за те й Бог карає Україну, бо ми не б'ємо поклонів так, як наші предки били їх".

Був в Україні звичай, що люди били поклони на знак покути за гріхи. В Україні був загальний звичай бити поклони в великім пості на знак покаяння. І в Канаді колись наші люди так само били поклони. Згодом мода жіночих одягів сильно змінилася. Воно не гарно виглядало б, якщо б жінки і дівчата в коротих сукенках били в церкві поклони. Якже жінки перестали бити їх, то й за їх прикладом пішли так само й мужчини. Проте в деяких церквах старші, і навіть молодші люди дальше б'ють поклони.

Поклони це тільки один із родів покути. Вимертвляти себе можна різно, от хоча б зректися солодощів, курення, ходження до кіна, телебачення, або виконуючи діла милосердя, наприклад, відвідуючи хворих, самітніх старших людей і помагаючи їм у потребах.

6) "Чи наша віра, що Христос подав нам, заслуговує на вірогідність, цебто чи вона має познаки, що чинять її гідною прийняти її? Якщо такі познаки є, то прошу вичислити їх, бо я знаю багато безвірків".

Божі чуда і пророцтва це докази, що об'явлення походить від Бога. Згідність об'явлених правд віри це так само познаки вірогідности. Перший ватиканський Собор заявив, що особливо чуда і пророцтва це "найпевніші докази Божого об'явлення і що воно згоджується з розумом людини".

Чуда і пророцтва це зовнішні познаки вірогідности, а згідність об'явлених правд з розумом це внутрішня познака вірогідности.

Перший ватиканський Собор каже: "Нехай буде виклятий той, хто каже, що зовнішні познаки не чинять об'явлення вірогідним, тому люди потребують внутрішнього досвіду чи приватного натхнення".

Як учні Івана Хрестителя прийшли до Ісуса питатися Його, чи Він був запові́дженим Месією, то Він покликався на Свої чуда: "Сліпі бачать..." (Матей 11, 5).

По вознесенні Спасителя апостоли пішли проповідувати євангелію, і "Господь помагав їм, і потверджував слово чудами, що супровожали йому" (Марко 16, 20).

Матеріяльний предмет віри обнимає ці речі: а) Бога, як надприродну ціль людини. Він є першорядним предметом об'явлення.

Другорядний предмет об'явлення це об'явлення Богом правди, що заторкують віру і мораль.

Об'явлені правди можуть бути формально цебто ясно і виразно об'явлені, або віртуально цебто включені невиразно в ясно об'явлених.

Ось формально об'явлена правда: "В початку було Слово і Слово було в Бога, і Богом було це Слово" (Христос—друга Божа Особа) (Іван 1, 1).

Віртуально ж об'явленою правдою буде: Якщо Боже Слово сталося Чоловіком, то в цім є включена правда, що Божий Син мав душу і тіло, як став Чоловіком.

Формально об'явлені правди.— Всі правди, що формально цебто виразно об'явлені, є предметом Божеської віри.

Так само віртуально об'явлені правди є предметом віри, бо вони включені в тих правдах, що є формально об'явлені, тому загарантовані Божим авторитетом.

7) "В моїй хаті щось стукає вдень і вночі. Чи це часом не злий дух? Я сама в хаті проживаю, бо вже стара вдова".

Злий дух може тільки тоді докучати людям, як Бог дозволить йому, як це бачимо на прикладі Йова, якому за Божим дозволом лихий дух страшно докучав (Йов тл. 1 & 2). Інколи комусь може причуватися, що щось стукає, хоч в дійсності нема нічого. Радимо вам попрохати свою сусідку, щоб вона послухала цих стуків. Якщо вона не почує нічого, то це знак, що це вам тільки так здається. Тоді треба буде піти до лікаря психіятра.

8) "Чи подружжя священиків заборонене божим законом?"

Ні, подружжя священиків заборонене тільки церковним законом у латинській Церкві. Східня Церква завжди дозволяла одруженим мужчинам ставати священиками. Деякі наші владики в Галичині були забороняли таким особам ставати священиками, але це вони вчинили тіло впливом латинської Церкви.

9) "Я часто грішу. Який є лік на гріхи?"

Христос це лік на всяку духовну нужду, бо Він є тим духовним Змієм, якого Бог підніс на хресті для спасіння всіх людей, як це був Він учинив для жидів у пустині, коли змії кусали їх за бунт проти Мойсея (Числа 21, 6).

В Христі є лік на всякі гріхи, навіть найбільші. Св. Іван пише: "Дітоньки мої, пишу вам те, щоб ви не грішили. Якщо ж хтось згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа. Він є примиренням за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу" (І Іван 2, 1-2).

Ось тому не гордість, розпуста, крадіж, тощо, є найбільшим гріхом, але нерозкаянність після гріха, в якім людина рішається вийти з цього світу, бо ця нерозкаянність веде її навіки до пекла. Нерозкаяний грішник каже до Бога: "Я знайду собі щастя без Тебе і Твого неба!" Пекло тільки навіки затверджує цей фатальний вибір і рішення нерозкаяного грішника.

Що ж слід чинити, щоб позбутися гріха? Треба каятися, поки час, постановити поправитися і більше не грішити! Це конечна вимога Божого Закону. Треба всього зректися, щоб Бога не втратити, і уникати смертельного гріха. Так поступали мученики, які радніше вибирали смерть аніж гріх і Божу зневагу. Блянка, французька королева і мати Св. Людвика IX, промовила до свого

сина: "Сину, я сильно люблю тебе, але все таки я воліла б, щоб ти помер передо мною аніж мав би допуститися смертельного гріха!" Святий добре запам'ятав собі науку побожної матері. Одного разу він спитався свого приятеля: "Друже, щоб ти вибрав, якщо б треба було вибирати між проказою і смертельним гріхом?" "Я вибрав би смертельний гріх!" відповів приятель. На це король промовив: "Ти немудро говориш! Я вибрав би 100 проказ, а не гріх, бо нема більшого нещастя як бути відлученим від Бога!"

10) "В нашій парафії одна жінка кожної неділі, ба й навіть під час тижня приступає до Св. Причастя, але до сповіді зовсім не ходить, бо каже, що священик це такий самий чоловік як вона, то чому вона мала б визнавати свої гріхи перед ним?"

Виглядає, що ця бідна жінка дуже слабо знає свою віру, коли вона так думає. Хто має великі гріхи, той зобов'язаний визнати їх перед священиком, бо так рішив Христос, подаючи Церкві владу і право прощати людям гріхи, і Церква виконує цей уряд через священиків: "Прийміть Святого Духа... Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться" (Іван 20, 22-23).

Якщо ця жінка має великі гріхи і не хоче сповідатися з них перед священиком, то її Св. Причастя є святокрадськими. Проте воно не є ні конечне, ні порадне приступати до сповіді перед кожним Св. Причастям, коли хтось часто от хоча б кожної неділі чи частіше приймає цю тайну, але не має великих гріхів на душі. Вистачає раз на місяць чи навіть раз на два місяці приступати до тайни покути. До Св. Причастя ж можна приступати, коли хтось бажає чи має нагоду. Проте воно добре зробити акт жалю і любови перед прийняттям Причастя, щоб очистити душі з бруду легких гріхів, від яких ніхто не є вільний на землі.

НАБОЖНІСТЬ ДО ХРИСТОВИХ СТРАСТЕЙ

Християнин повинен плекати в своїй душі особливішу набожність до Христових Страстей і Пресвятої Евхаристії, щоб могти зростати в досконалості. Хто часто і поважно продумує про ці дві тайни святої віри, той мусить полюбити Ісуса Христа, бо Св. Павло каже: "Христова любов силує нас!" (2 Кор. 5,/14). Хто продумує про Христову любов, той буває гейби змушений любити Спасителя.

Ось що Св. Бонавентура каже про Христові Страсті: "Це рани, що ранять і розгрівають льодові серця". Христові рани ранять так серця людей, що розбуджують в них Божу любов, коли вона там остигла. Ось тому треба щодня бодай 10 мінут побожно роздумувати про Христові Страсті.

Під час дня слід часто відновляти акти любови до Ісуса Христа, відколи вранці пробудимося аж поки не підемо спати ввечорі. Слід ввечорі засипляти з актом любови до Бога на устах. Свята Тереса твердила, що акти любови—це духовне вугілля, яке підтримує в серці вогонь Божої любови. Богові дуже приємно, як пожертвуємо Йому все, що чинимо. Св. Тереса щоденно п'ятьдесять разів відновляла це самопожертвування.

Карти і пиття не доводять до пуття.
Не лише злодій той, що краде, але й той, що драбину тримає.

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ

Християни люблять і шанують Святого Николая, бо він любив і любить їх. За його любов до Бога і людей Господь дозволяє, щоб Святий дальше займався потребами людства і Церкви, вислухував молитви християн і помагав їм.

Святий Николай

Батьки Николая померли, як він був ще юнаком. Святий отримав великі багатства по своїх батьках. Забажав уповні посвятитися службі Христа. Розчитуючись у Св. Євангелії, Николай подибав слова, що Спаситель сказав до багатого юнака: "Одного ще бракує тобі: продай усе, що маєш, і роздай убогим, і матимеш скарб на небі" (Лк. 18, 22).

Роздаючи милостині, не робив різниці між поганами і християнами. Кожен, хто потребував помочі, мав до нього вільний доступ, бо в усіх бачив Божі сотворіння та своїх ближніх.

Николай—приятель дітей

Українські діти вважають Св. Николая за свого добродія та суддю свого життя. Він наглядає за ними в часі року. Добрих нагороджує, приносить їм гарні дарунки, а лихих дітей карає за те, що недобре поводилися в часі року.

Св. Николай подібний до Спасителя Ісуса, який любив маленькі діти, брав їх на руки і благословив. Чому ж діти вважають Св. Николая своїм добродієм і приятелем?

Легенда отак виясняє любов дітей до Николая. В Патарах проживав один багатий чоловік, що мав три дочки. Цей багач збіднів в наслідок довгих посух і затрати бизнесу. Дочки підросли, але батько не мав посагу для них, щоб видати їх заміж. В тих часах панувало в світі невільництво. Пани продавали своїх невільників, як і коли їм забажалося.

Цей нещасний батько задумав продати свої власні дочки. Довідався про це Николай і вночі підкинув йому мошонку з грішми й інші дарунки. Отак дав віно першій дочці і вона вийшла заміж. Згодом це саме вчинив для другої і третьої дочки збідніло багача.

Як ніс гроші і дарунки третій дочці, слуги пильнували, хто забирає добра з Николаєвої комори. Вийшов Николай. Слуги не пізнали свого пана і стали з криком бігти за ним. Розбудилися діти сусідів і пустилися здоганяти "злодія". Як же ж здогонили, побачили, що це Николай. Тоді Святий роздав їм різні дарунки, щоб мовчали і нікому не розповідали про те, що сталося. З того часу Николай роздавав бідним дітям дарунки. По його смерті діти дальше вважали його за свого добродія та сподівалися дарунків від нього. Отак завівся в світі звичай, що в дні свята Св. Николая добрі діти діставали і дістають різні дарунки за те, що добре поводяться, слухають батьків, ходять до церкви, не бються з товаришами та моляться.

Так воно було, аж поки голяндські протестантські імігранти не заступили Св. Николая видуманим германським-нордійським магом-чарівником Сента Клоз в своїх голяндських поселеннях в Америці.

Отак "Santa Claus", видуманий чарівник, заступив протестантам Св. Николая. Клемент Мур спопуляризував видимого чорнокнижника між поселенцями Америки та Канади в 1823 р. своєю поезією "Ніч перед Різдвом" ("The Night Before Christmas", by Clement Moore). В цій поезії Мур представив Николая як веселого та грубого Сента Клоза, який їздить санками по Америці, розвозячи дітям дарунки. Шість оленів тягнуть санки С. Клоза. Отак народня поезія та фантазія витхала з американського світу правдивого Святого Божого угодника та заступила його видуманим магом-чарівником.

В Україні та в інших християнських краях Св. Николай ще й досіль ходить пішки від хати до хати в навечір'я свого свята (18 грудня) та розносить добрим дітям усякі дарунки, цукерки, забавки й інші дари. Крім цього бувають вечірки, спеціяльні представлення, в яких Св. Николай виступає на сцені та наділяє дарунками добрі діти.

"Модерна Сента Клоз" перетворила так любов Св. Николая до дітей, що нордійський чарівник приходить около Різдва та через комини спускає дарунки для дітей. Хоч знищили в публічній опінії згадку та спомин про Святого, все таки бодай час затримали, бо не годні були перенести його на літо чи в іншу пору року. Люди були звикли, що Св. Николай ходив около Різдва, тому "Сента Клоз" мусить з'являтися в тім самім часі!

Інша легенда каже, що Св. Николай, як був ще юнаком, зараз по смерті своїх батьків виходив на дах свого дому та з нього дивився на вбогі хатинки-ліп'янки, перед якими спали бідні люди й їх діти. Літком в домах було загаряче спати, тому люди спали перед порогами своїх хаток. Лежали помучені в лахміттях по цілоденній праці в недалеких копальнях мармуру.

Біля вбогих батьків спочивали бідні діти, які ніколи не зазнали розкошів у житті. Серце Николая стискалося від болю на вид такої страшної нужди. Що ж робити, щоб допомогти бідним діточкам, яких щиро любив?

Святий Николай взяв повний міх усякої їжі, дактилів, цукерків, паляниць з медом і різних забавок і почав розносити по місті, ставляючи біля сплячих діточок.

Ранком Николай був щасливий, як дивився на врадуваних дітей, що радісно кидалися до дарунків і ділилися між собою, вихваляючи незнаного добродія.

Отак Николай часто відбував свої нічні подорожі, роздаючи дітям дарунки та помагаючи їм, аж поки його не зловили та не відкрили, що це Николай був їхнім добродієм.

Люди стали подивляти добре серце Николая, який не дбав про себе, але про своїх маленьких ближніх, нужденних і збіднілих дітей. Слово "Николай" чулося на всіх устах, особливо полюбили його маленькі діти за те, що приносив їм дарунки.

Легенда каже, що Св. Николай дістав особливіший привілей від Ісуса Христа, щоб щорічно сходити з неба на землю та розносити дарунки дітям.

Ось—каже легенда—помер Николай і пішов на суд перед Ісуса Христа. Христос похвалив його за добре життя і труди, яких піднявся для Його слави та добра Церкви.

І спитав Господь Николая: "Скажи мені, Николаю, чого бажаєш у нагороду за своє добре життя? Як маю нагородити ці пости, молитви, добрі діла та ревність за Мою славу?"

Николай відповів: "Господи, я нічого не бажаю. Я все робив тому, що любив Тебе. Ти ж більше вчинив для мене ніж я для Тебе! Проте, якщо дозволиш мені прохати в Тебе ласки, то дозволь мені щороку час від часу сходити на землю та відвідувати маленькі діти!"

"Добре, Николаю", каже Христос, "Я знав, що ти цього проситимеш у Мене. Даю тобі позволення. Відтепер щороку в дні твоїх ім'янин (19 грудня) зможеш сходити на землю й обдаровувати чим забажаєш добрі діти!"

І з того часу кожного року на свято Св. Николая Святий сходить із неба, обходить села та міста і нагороджує добрі діти.

За Св. Николаєм бігає злий дух і приговорює: "Святий Отче, не йди до цих дітей. Вони злі діти. Я сам піду до них, занесу їм різочку та добре налякаю їх, бо вони нечемні діти!"

На щастя Св. Николай не вірить, що є злі діти, тому звичайно всіх відвідує та всім приносить свої подарунки.

ПОДВІЙНІ ОКУЛЯРИ

Науковці винайшли такі окуляри, що помагають людям бачити водночас те, що діється в двох місцях. Хто вживає цих окулярів, той може займатися роботою під рукою і водночас бачити, що діється довкруги нього. Ці окуляри будуть помічні для летунів і інших, що працюють над чимось і заразом мають уважати, що діється довкруги них.

ПЕРЕНОСНІ ХОЛОДІЛЬНИКИ

Вже існують малі, ручні холодільники, що їх можна залучувати до запальнички в автомобілях. Ці холодільники важать 18 фунтів. Вони добре надаються, щоб брати їх з собою на прогулки.

ПІД СВЯТИЙ ВЕЧІР

Уляна Кравченко

Віє вітер без упину
Мете листям по болонню...
Мамо, глянь на цю дитину,
Простягла до нас долоню.

Наче голуб'ятко біле,
А одіте так убого,
Вже мабуть осиротіле
І не має тут нікого.

Я дала б їй всі ті гроші,
Що на стрій новий складаю,
Я суконок і розкоші
Досить вже на Свята маю.

Добре серце в тебе, доню,
Обітри з сліз очка сині
І не плач... Я не бороню
Поміч дати сиротині.

Незабаром світу зоря
Благодать звістити має —
А довкола стільки горя,
Безліч з голоду вмирає.

Та не бачуть люди, пташко,
Як горюють безталанні,
Як дістати хліба тяжко,
Як мруть наче квіти ранні...

Даймо місце у багаття,
Даймо хліба і одіти —
Люди всі — це сестри, браття,
Всі одної неньки діти.

Оттоді би понеслися
З всіх сердець, у кожній хаті
Пісня щастя: "Бог родився!"
Пісня миру й благодати.

Хто це такий (той Христос), що й вітри і море слухають Його (Матей 8, 27).

Небо і земля проминуть, а Мої слова не пройдуть (Лука 21, 33).

Умові здібності й успіх у житті

Дехто думає, що дуже здібні учні, себто ті, що приносять батькам найкращі шкільні свідоцтва, будуть мати найбільше успіхів у житті, праці та карієрі. Так воно не буває в житті, бо американська анкета виказала, що 1072 провідників у бизнесі, уряді й вихованні не були першими, але радніше середньо здібними учнями.

Дуже здібні учні часто відчувають спокусу до гордости і зарозумілости, тому виявляють менше охоти до праці і труду. Зате середньо здібні учні пильніше працюють у школі, краще і глибше засвоюють собі різні предмети і по закінченні школи продовжають студії. Саме тому вони в житті часто мають багато більше успіхів і доконують багато більше речей аніж їх дуже здібні товариші.

Народна мудрість

В житті шукай нових приятелів, але ніколи не покидай старих.
Не питай сліпого про дорогу, а в дурного не проси поради.
Хто не має довіря до себе, той не буде іншим вірити.
Не забувай, що змарнована година ніколи не вернеться.
Хто не шанує рідної мови, той зневажає власних батьків і свій нарід.
Хто не годен осягнути того, що хоче, нехай осягає те, що може.

Якщо б ти ходив Божим шляхом, то вічно жив би в мирі (Даниїл 3, 13).

Праця нерозумних засмутить їх, бо не знають, як іти до міста (Екл. 10, 15).

Тереса з Авілі заявила: "Простота серця це найвищий щабель мудрости".

Св. Амвросій, архиєпископ Медіолану, сказав: "Ворог Бога не може бути приятелем людини".

Сьогодні діти повинні бути уважні з тим, що вони говорять, бо модерні батьки люблять наслідувати і повторяти те, що чують.

Де є найбільше місця для поліпшення? Власний мозок.

Залізо і здоров'я

Людський організм потребує заліза, але не більше ніж стільки, скільки потрібно на кілька цвяхів. Без такої кількости заліза людина задусилася б, бо залізо конечне, щоб витворювати в крові складних гемоглобин, який розносить кисень по цілім тілі.

Професор: "Як фармер має 30 овець, і пять з них перескоче пліт і вийде з загороди, то скільки овець ще лишиться в загороді?"

Учень: "Ані одна!"

Професор: "Івасю, ти не знаєш аритметики. Залишиться ще 25".

Учень: "Ви, пане професоре, знаєте аритметику, але не знаєте вдачі овець".

Маленька Маруся, зобачивши на будинку термометр, спиталася матері: "Мамцю, а це що таке на будинку?"

Мати: "Це термометр, доню!"

Маруся: "О-в-ва! А я не знала, що будинки так само хворіють!"

"Пані, я казав вам тому десять літ, що я не годен вам нічого помогти в вашій хворобі!"—каже лікар до старенької жінки.

Жінка: "От шкода, бо я була певна, що за десять років ви повинні були чогось навчитися!"

Хоч лікарська штука існувала в світі здавен, проте шпиталі це радніше пізне з'явище в історії людства. В 1263 р. здається побудовано перший шпиталь у світі, цебто в Каїро в Єгипті. Цей шпиталь мав лікарів і власну аптеку. Про шпиталі в Україні знаходимо згадки аж у 16-ім ст.

Карляйль каже: "Молитва це вічне зідхання людської душі".

Наш письменник, отець Микола Устиянович заявив: "Щасливий той край, де є обичай у трудах шукати слави".

Наш письменник Іван Франко заповів:

Розпадуться пута віковії,
Тяжкії кайдани,
Непобіджена здими ворогами
Україна встане".

Прийшов Він до Свого дому (до народу ізраїльського), але Його нарід не прийняв Його. А тим, що прийняли Його, дав силу статися Божими дітьми, що вірять в Його ім'я (Іван: 1, 11-12).

І коли вони там були (цебто Йосип і Марія в Вифлеємі), настав їй час родити, і вона породила Свого Сина первородного, сповила Його і поклала в яслах, бо для них не було місця в заїзді (Лука 2, 6-7).

ЧИН ЄЛЕОПОМАЗАННЯ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Не слід відкладати прийняття тайни Єлеопомазання (Маслосвяття) аж до хвилини смерти, бо тоді людина звичайно не зможе запевнити собі користей, що ця тайна може подати поважно хворим християнам. Ось тому треба негайно покликати священика, коли тільки хтось поважно, хоча б і несмертельно захворіє.

В нашім обряді тільки один священик звершує цю тайну, хоч у Східній Церкві є звичай, що сім священиків вділяють її.

Заки священик прийде, родина чи знайомі повинні приготувати стіл. На столі можна поставити маленьку посудину з пшеницею і застромити свічку в неї. Перед посудиною ставляється хрест. Священик накладає на себе фелон і ставляє посудину з олією на стіл.

Перед уділенням тайни маслосвяття священик сповідає хворого.

Подаємо скорочений переклад чину цієї тайни зо старослов'янського тексту, що його видала Східня Конгрегація, Рим 1946.

Священик:

Благословенний наш Бог сьогодні, завжди і навіки.

Хор:

Амінь (і співає чи проказує ціле начало обичне)

Священик:

Бо твоє є царство, Отця і Сина і Святого Духа, нині, завжди і навіки. Амінь. Господи, помилуй (12).

Прийдіть, поклонімся Цареві, нашому Богові.

Прийдіть, поклонімся Христу Цареві, нашому Богові.

Прийдіть, поклонімся і припадім перед самим Господом і нашим Богом.

Псалом 143

ГОСПОДИ, почуй мою молитву і в твоїй вірності вислухай моє благання. Вислухай мене в твоїй правді.

Не входь у суд зо своїм слугою, бо ніхто з людей не виправдається перед Тобою.

Мою ж бо душу гонить ворог і жене мене в землю, силуючи мене пробувати в пітьмі, як ті, що давно повмирали.

Мій дух тривожиться в мені і моє серце повне страху.

Я згадую про давні дні і роздумую про твої вчинки.

Простягаю до тебе свої руки і моя душа немов спрагла земля тужить за тобою. Вислухай мене скоро, Господи, бо мій дух знемагає.

Не закривай від мене свого обличчя, щоб я не став неначе ті, що сходять до гробу.

Дай мені відчути твоє милосердя, бо я покладаюся на тебе.

Покажи мені дорогу, якою маю ходити, бо я підношу свою душу до тебе.

Господи, спаси мене від моїх ворогів, бо прибігаю до тебе.

Навчи мене творити твою волю, бо ти мій Бог.

Нехай твій добрий дух веде мене по рівній землі.

Господи, ради свого ймення спаси мене, як ти це обіцяв.

Священик:

У спокої Господеві помолімся.

Хор:
Господи, помилуй.
Священик:
Щоб Святий Дух своєю силою, діянням і приходом поблагословив цю олію, Господеві помолімся.
Хор:
Господи, помилуй.
Священик:
За божого (божу) слугу Н., щоб Бог відвідав його (її) і ласка Святого Духа зійшла на нього (неї) Господеві помолімся.
Хор:
Господи, помилуй.
Священик:
Щоб він міг (вона могла) позбутися всякої журби, гніву і нужди Господеві помолімся.
Хор:
Господи, помилуй.
Священик:
Згадавши пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію з усіма Святими, самих себе й один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.
Хор:
Тобі, Господи.
Священик вливає трохи олії до посудини і проказує оцю молитву:
Священик:
ГОСПОДИ, що в своїм милосерді і щедрості лікуєш наші скрушені душі і тіла, сам Владико, освяти ✠ цю олію, щоб тим, що помазуються нею, вона подала здоров'я, звільнила від всякого страждання та душевної і тілесної скверни і всякого зла, щоб у ній прославилося твоє пресвяте ім'я, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.
Хор:
Амінь.
Священик:
Будьмо уважні. Мир ✠ всім. Премудрість. Будьмо уважні!
Дяк (або чтець) проказує чи співає прокімен).
Прокімен (Глас 1)
Господи, нехай твоє милосердя пробуває над нами, бо ми надіємося на тебе (Псалом 3, 22).
Стих:
Радуйтеся, праведні в Господі, бо похвала праведних є гарна (Псалом 33, 1).
Священик:
Премудрість!
Дяк (або чтець):
Читання соборного послання Якова.
Священик:
Будьмо уважні!

АПОСТОЛ (Яків 5, 10-17)

БРАТТЯ, візьміть за приклад страждання і довготерпіння пророків, які говорили в ім'я Господнє. Глядіть, що ми звемо блаженними тих, що переносять страждання. Ви чули про страждання Йова і знаєте, як Господь завершив його, бо Господь повний співчуття і милосердя.

Чи страждає хтось між вами? Нехай він молиться. Якщо хтось почувається щасливим, то нехай співає псальми. Чи нездужає хтось між вами? То нехай покличе церковних пресвітерів (священиків) і нехай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє. І молитва виконана з вірою спасе недужого, та й Господь зличить його.

Якщо ж він допустився гріхів, то вони простяться йому. Ось тому визнавайте один перед другим свої гріхи і моліться один за другого, бо молитва праведника має велику силу.

Священик:
Мир тобі. Премудрість. Будьмо уважні.
Хор:
Аллилуя.
Стих:
Про милосердя і справедливість я буду співати (Псалом 101, 1)
Священик:
Читання святої Євангелії від Луки.
Хор:
Слава тобі, Господи, слава тобі.
ЄВАНГЕЛІЯ (Лука 10, 25-37)

Якийсь законовчитель приступив до Ісуса і сказав, щоб випробувати його: "Учителю, що маю робити, щоб запевнити собі вічне життя?" А він відповів йому: "Що Закон каже про це? Що там читаєш?" А цей відказав: "Люби Господа, свого Бога, всім своїм серцем і всією своєю душею і всією своєю силою і всім своїм розумом", і "Люби свого ближнього як себе самого". Тоді Христос заявив йому: "Ти добре відповів. Так роби і будеш жити". А він, бажаючи оправдати своє питання, промовив до Ісуса: "Хто ж є моїм ближнім?"

Ісус відповідаючи, сказав: "Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону і попався в руки розбійників, що обдерли та поранили його і повтікали, зоставивши його ледве живим. І трапилося, що цією дорогою проходив один священик. Він поглянув на нього і пішов собі дальше. Так само і левит прийшов на те місце поглянув і пішов дальше. Нарешті якийсь подорожній самарянин натрапив на нього і, зобачивши, змилосердився над ним. Приступив до нього й обв'язав його рани, облявши їх вином і олією.

Потім посадив його на свою скотину і завіз до гостинниці, де став доглядати його. А на другий день, як від'їжджав, то вийняв два динари і дав їх властителеві гостинниці, кажучи: 'Доглядай його! Якщо більше витратиш, то зверну тобі, як буду вертатися'.

"Що ти думаєш? Хто з цих трьох показався ближнім супроти того, що попався в руки розбійників"? А він відповів: "Той, що

змилосердився над ним". Тоді Ісус промовив до нього: "Йди і так само роби!"

Хор:

Слава тобі, Господи, слава тобі.

Священик:

Господеві помолімся.

Хор:

Господи, помилуй.

Священик мачає в олії великий палець і хрестообразно помазує хворому очі, уха, ніздря, уста, груди, руки і ноги, проказуючи оцю молитву:

МОЛИТВА ПРИ ПОМАЗАННІ ХВОРОЇ ОСОБИ

ОТЧЕ святий, Лікарю душ і тіл, ти послав свого єдинородного Сина, нашого Господа Ісуса Христа, лікувати людей із усяких хвороб і спасати від смерти, оцим помазанням ✠ вилікуй свого (свою) слугу Н. з цієї тілесної і душевної недуги і вздорови його (її) ласкою твого Христа ради молитов нашої пресвятої Владичиці Богородиці і вседіви Марії та всіх твоїх Святих, бо ти, наш Боже, є джерелом уздоровлення, тому віддаємо тобі славу разом із твоїм єдинородним Сином і твоїм одноістотним Духом, нині і повсякчас і навіки. Амінь.

Священик:

Слава тобі, Христе Боже, наша надіє, слава тобі.

Хор:

Слава: І нині . . . Господи, помилуй (3). Благослови.

Священик:

Нехай Христос, наш правдивий Бог, ради молитов своєї пречистої Матері, сили пошани гідного і животворного хреста, святого, славного всехвального апостола Якова, першого єрусалимського архиєрея, Господнього брата, і всіх Святих, спасе і помилує нас, бо він добрий і чоловіколюбець.

Хор:

Амінь.

Перед прийняттям тайни Єлеопомазання хвора особа відбуває сповідь, якщо потребує і година це вчинити.

Формула розгрішення

Нехай Господь і наш Бог, Ісус Христос, ради благодати і щедрости свого чоловіколюб'я простить тобі, дитино Н., всі твої гріхи.

Я ж недостойний ерей (священик) властю, що він подав мені, прощаю і розгрішую тебе від усіх твоїх гріхів в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

По вділенні тайни Єлеопомазання священик подає хворому (хворій) Святе Причастя. Перед його прийняттям хворий проказує молитву, **"Господи, вірю і визнаю, що ти дійсно Христос, Син живого Бога . . ."**

По Святім Причасті священик проказує оці стихи:

Тепер, Владико, можеш відпустити свого слугу в спокої, як ти це обіцяв, бо мої очі зобачили те спасіння (Спасителя), що ти приготував, щоб усі народи побачили.

Це є Світло, що просвітить поган і прославить твій нарід, Ізраїля (Лука 2, 29-32).

THE ANOINTING OF THE SICK

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

The Sacrament of the Anointing of the Sick should not be delayed until the last moment before death, for it may be too late for the sick person to receive its beneficial effects.

In our Rite one priest administers this Sacrament, although the old custom of the Eastern Rite Church requires seven of them.

On a small table is placed a vessel containing wheat in which a candle is set. In front of the vessel of wheat the book of the Gospel and a crucifix are placed. The priest, vested in phelon, puts the holy oil on the table, takes the censer and makes the incensation of the table, the house and the people. Before the administration of the Anointing the priest hears the confession of the sick, and then starts the service.

The following is an abbreviated form of Anointing of the Sick, taken from the Roman edition of our Trebnyk, 1946.

Priest:

Blessed is our God, now and forever, world without end.

Choir:

Amen.

The choir sings the whole Nachalo Obychne.

Priest:

For yours is the kingdom, the power and the glory, of the Father, the Son, and the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir:

Amen. Lord, have mercy (12). Come, let us adore God, our King. Come, let us adore Christ, our King. Come, let us adore and prostrate ourselves before the Lord, Jesus Christ, our King and God.

PSALM 143

Lord, hear my prayer; listen to my pleading, answer me faithfully, righteously;* do not put your servant on trial, because no one is virtuous by your standards.

An enemy who hounds me to crush me into the dust forces me to dwell in darkness like the dead long ago.* My spirit fails me and my heart is full of fear.* I recall the old days, I reflect on all that you did, I ponder your deeds.* I stretch out my hands, like thirsty ground I yearn for you.

Hasten, Lord, to answer me before my spirit fails; If you hide your face much longer I shall go on the ground like the rest.* Let dawn bring proof of your love for one who relies on you.* Let it show the right road to one who lifts up his soul to you.* Lord, rescue me from my enemies, I have fled to you for shelter.* Teach me to obey you, since you are my God.* May your good spirit guide me on the level ground.* God, for the sake of your name keep your promise to me.

Priest:

In peace let us pray to the Lord.

Choir:

Lord, have mercy.

Priest:

That this oil may be sanctified by the power, operation and descent of the Holy Spirit, let us pray to the Lord.

Choir:
Lord, have mercy.
Priest:
For the servant of God N. and for his (her) visitation by God and for the descent of the grace of the Holy Spirit upon him (her), let us pray to the Lord.
Choir:
Lord, have mercy.
Priest:
That he (she) may be delivered from all afflictions, wrath and misery, let us pray to the Lord.
Choir:
Lord, have mercy.
Priest:
As we commemorate our most holy, most pure, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, with all the Saints, let us commend ourselves, one another and our whole life to Christ God.
Choir:
To you, O Lord.
The priest pours the oil into the vessel and recites the following prayer:

BLESSING OF THE OIL

Priest:
LORD and Master, who in your mercy and kindness heal the wounds of our souls and bodies, bless this oil that it may heal those who will be anointed with it, bring relief from every suffering, remove every stain from the body and the soul and protect them against any evil, so that therein may be glorified your most holy name, Father, Son, and Holy Spirot, now and forever, world without end.
Choir:
Lord, have mercy.
Priest:
Let us be attentive! Peace be ✠ to all. Wisdom. Let us be attentive!
Cantor (reads or sings:)
Prokimen (Tone 1)
Lord, let your mercy rest on us, as our hope has rested in you (Psalm 33, 22).
Verse
Shout for joy to the Lord, all virtuous men, for praise comes well from upright men (Psalm 33, 1).
Priest:
Wisdom.
Lector (cantor):
The Epistle lesson from St. James.
Priest:
Let us be attentive!

EPISTLE (James 5, 10-17)
BROTHERS, in submitting with patience, take the prophets who spoke in the name of the Lord; remember it is those who had endurance that we say are the blessed ones. You have heard of the patience of Job and understood the Lord's purpose, realizing that the Lord is kind and compassionate.
If anyone of you is in trouble, he should pray. If anyone feels happy, he should sing a psalm. If one of you is ill, he should send for the priests of the Church, and they must anoint him with oil in the name of the Lord and pray over him. The prayer, made with faith, will save the sick man and the Lord will raise him up again.
And if he has committed any sins, he will be forgiven. So confess your sins to one another and pray for one another, and this will cure you, because a heartfelt prayer of a good man works very powerfully.
Priest:
Peace be to you.
Choir:
Alleluia (3)
Verse
Lord, my song is about kindness and justice. (Psalm 101, 1)
Priest:
Wisdom. Let us be attentive! Let us listen to the holy Gospel. Peace be ✠ to all.
Choir:
And to you also.
Priest:
The Gospel Lesson according to St. Luke.
Choir:
Glory to you, O Lord, glory to you.
Priest:
Let us be attentive!
GOSPEL (Luke 10, 25-37)
THERE was a lawyer (an expert of the Law) who, to disconcert (embarrass) Jesus, stood up and said to him, "Master, what must I do to inherit eternal life?" He said to him: "What is written in the Law? What do you read there?" He replied: "You must love the Lord your God with all your heart, with all your soul, with all your strength, and with all your mind, and your neighbor as yourself". "You have answered right", Jesus said. "Do this and life is yours".
But the man was anxious to justify himself and said to Jesus: "And who is my neighbor," Jesus replied, "A man was once on his way to Jericho and fell into the hands of brigands. They took all he had, beat him and then made off, leaving him half dead.
Now a priest happened to be travelling down the same road, but when he saw the man, he passed by on the other side. In the same way a Levite who came to the place saw him, and passed by on the other side.
But a Samaritan traveller who came upon him was moved with

compassion when he saw him. He went up and bandaged his wounds pouring oil and wine on them. He lifted him on his own mount (donkey), carried him to the inn and looked after him. Next day he took out two pieces of silver and handed them to the innkeeper. "Look after him", he said, "and on my way back I will make good any extra expense you have".

"Which of these three, do you think, proved himself a neighbor to the man who fell into the brigands' hands?" "The one who took pity on him", he replied. Jesus said to him: "Go and do the same yourself!"

Choir:

Glory to you, O Lord, glory to you.

PRAYER OF THE ANOINTING

After this prayer the priest dips his thumb in the holy Oil and anoints the sick person on the eyes, the ears, the nostrils, the mouth, the breast, the hands and the feet, by making upon them the sign of the cross, as he recites the following prayer:

Holy Father, Physician of souls and bodies, who sent your only-begotten Son, our Lord Jesus Christ, to cure men of all disease and to save them from death, through this anointing heal ✠ your servant N. from his (her) present bodily and spiritual infirmity, and revive him (her) by the grace of Christ, through the prayers of our most holy Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, and of all the Saints.

Exclamation

For you, our God, are the Fountain of healing, and we give glory to you, together with your only-begotten Son and your consubstantial Spirit, now and forever, world without end. Amen.

Priest:

Glory to you, Christ God, our hope, glory to you.

Choir:

Glory be to the Father... Lord, have mercy (3). Bless us.

DISMISSAL

May Christ, our true God, through the prayers of his most pure Mother; through the power of the venerable and life-giving cross; through the intercession of the holy, glorious and praiseworthy apostle and the first bishop of Jerusalem, James, the brother of the Lord, and all the Saints, save us and have mercy on us, for he is good and loves mankind. Amen.

If the sick person is in a critical condition, the priest may limit the whole ceremony to the blessing of the oil and the anointing.

FORM OF ABSOLUTION

May our Lord and God, Jesus Christ, through the grace and bounties of his love for men forgive you, Child N., all your sins, and I, his unworthy priest, using the faculty which he has given me, forgive and absolve you of all your sins, in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit. Amen.

After the absolution the priest gives Holy Communion to the sick person, observing the prescriptions of the ritual.

CHRIST IS BORN

M. Schudlo, C.SS.R.

When Our Lord was born in Bethlehem, an angel appeared to the shepherds and said: "I bring you news of great joy, a joy to be shared by all the nations. Today... a Saviour has been born to you. He is Christ the Lord" (Luke 2, 10-11).

Christmas which commemorates the birth of the Son of God should be a feast of Christian joy, because it is a commemoration of the greatest event since the creation of the world. The birth of Christ is the completion of the whole creation, since Christ is the crowning touch of the universe. A great theologian Duns Scott says that the Son of God would have become man even if Adam and Eve did not sin. St. Paul says of Christ: "He is the radiant light of God's glory and the perfect copy of His nature" (Hebrews 1, 3), that is, a human copy of God the Father. Did He not say of Himself: "To have seen Me is to have seen the Father" (John 14, 3). Men have always dreamt of having their gods among them, as the pagan religions clearly prove. But all the stories about the revelation of their gods are mere fables, while our story about God becoming

Man is a fact that constitutes the basic truth of our faith, because Christ as God's Son Who became Man is the source and foundation of our religion.

We have another reason for rejoicing at the coming of Jesus, and the reason is our redemption which He came to accomplish. When the original plan of God in creating man was destroyed by Adam's sin, God could have abandoned man to his miserable fate. But He did not do it. He decided to have man in spite of his fall into original sin, "because God is Love. God's love for us was revealed when God sent into the world His only Son so that we could have life through Him. This is the love I mean: not our love for God, but God's love for us when He sent His Son to be the sacrifice that takes our sins away", says St. John (I John 4, 8). Is not the true love the source of our joys and consolations in the middle of our daily troubles and suffering when life becomes so **daily** that it hardly seems worth living? Without Christ and His redemption we would really be miserable creatures, and many of us would be tempted to repeat the sorrowful complaint of St. Paul who said of himself: "What a wrethched man I am! Who will rescue me from this body doomed to death? Thanks be to God Who will do it through Christ our Lord" (Romans 7, 24).

Christ not only redeemed us from sin, but at the same time made us children of God. St. John says: "To all who did accept Him, He gave power to become children of God" (John 1, 11). It is a great honor to be a child of God. It is also a privilege that Christ merited for us by His death on the cross. Men are proud of their noble descent. How much more we should be proud that we are children of the Creator of the universe! By being children of God we are also brothers and sisters of Christ. Pope Leo the Great said: "O Christian, remember your dignity!"

By becoming children of God all nations of the world form one big Family of God. As the members of the same family share their possessions with each other, so men and nations should share their spiritual and material riches with their fellowmen who are deprived of them, as the Wise Men from the East shared their wealth with the poor Christ Who still lives and suffers in the poor throughout the world. When the Wise Men found Jesus, they were very glad, and "falling to their knees, they did Him homage. Then opening their treasures, they offered Him gifts of gold and frankincense and myrrh" (Matthew 2, 11).

By becoming Man Christ shares all His divine treasures with men His earthly brothers and sisters. St. Paul says: "Remember how generous the Lord Jesus was: He was rich, but He became poor for your sake, to make you rich out of His poverty" (2 Corinthians 8, 9). Selfish men are not fit for the Kingdom of God which Christ came to found on earth, because they cannot resemble Him. The birth of Christ is a reminder to all men that they are bound to share with their fellowmen both spiritual and material wealth. The Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council, says: "God intended the earth and all that it con-

tains for the use of every human being and people... The right to have a share of earthly goods sufficient for oneself and one's family belongs to everybody... Men are obliged to come to the relief to the poor and to do so not merely out of their superflous goods. If a person is in extreme necessity, he has the right to take from the riches of others what he himself needs... This sacred Council urges all, both the individuals and governments, to remember the saying of the Fathers: "Feed the men dying of hunger, because if you have not fed him, you have killed him" (N. 69).

St. Basil the Great wrote about those who refuse to share their riches with their poor fellowmen, saying: "Whom do I wrong in keeping what is mine, you say? Tell me what is yours? From what source have you received the things which you have used for your own benefit? This bread that you have, it belongs to the hungry. The coat that you keep in your wardrobe belongs to the naked. The money that you hoard unused belongs to the needy. This is why those you wrong are as numerous as those whom you might have been able to help", and refused to do so.

President John Kennedy said: "The gulf between rich and poor which divides the Family of man is an invitation to agitators, subversives and aggressors. It encourages the ambitions of those who desire to dominate the world which threatens the peace of all of us". The great Dominican missionary Fr. Joseph Lebret said: "The greatest evil in the world is not the poverty of those who are deprived of material necessities, but the lack of concern of those who are well off".

If men accepted the message which Christ conveys to them through His birth, there would be peace and happiness in this world. Christ is the Light of the world which can enlighten the darkness of egoism, ignorance, envy, jealousy and selfishness. St. John says: "Though the Light has come into the world, men have shown they prefer darkness to the light because their deeds were evil" (John 3, 19).

Christmas is the remembrance day that the Son of God has appeared naked and poor in the world in order to remove from man's life the curse of abject poverty and hatred, and to encourage His fellowmen to be generous towards their poor fellowmen who suffer from ignorance, hunger and other miseries, but He needs our cooperation to achieve this noble aim as He needs our cooperation to save us.

What Christmas should not mean to us?

Christmas does not mean a new dress, a new furcoat, a new hat, for none of these things were present in the grotto of Bethlehem where the Son of God was born. St. Paul writes: "Religion does bring large profits but only to those who are content with what they have. We brought nothing into the world, and we can take nothing out of it. But as long as we have food and clothing, let us be content with that" (I Timothy 6, 6-8).

Christmas does not mean sending hundreds of Christmas cards which so often do not mean much.

Christmas does not mean buying toys for the children who do not need them, since they are already loaded with them.

Christmas does not mean delicious dinners with friends and relatives and stormy parties where people talk about everything except Christ. All these things can be "additional" features of Christmas, if the spirit of Christ imbues and vivifies them. Otherwise they are useless for a Christian.

What should Christmas mean to us?

Christmas is a reminder that God is involved with us forever through the presence of Christ among us, because He has entered into our history on Christmas. Other religions believe that their leaders live among them through their writings and ideas. Our Leader Christ lives among us in His resurrected form: "I am with you to the end of time" (Matthew 28, 20). He is present in the sacrifice of the Mass which makes Christ present to us. Let us thank God for Christ. He is God's pledge of love for men.

What Kind of Love Should We Cultivate?

M. Schudlo, C.SS.R.

Our love for God must have some characteristics to be true, worthy of Him and His earthly children.

Love must be sovereign

We must love God above all things, ourselves, our friends, business, family, even our own life. This is what is meant by the Commandment: "You shall love the Lord, your God, with your whole heart" (Deuteronomy 6, 4). To love God as much as we love creatures or to love Him less than creatures is the same as to offend Him, because by so doing we would prefer a created good to an Infinite Good which is God. For this reason we must esteem and place God above everything else in our love.

The time of spiritual aridity and trials is the time that tests our love for God when our heart is cold and there are no sentiments nor enthusiasm in our soul. The principal proof that we love God is our readiness to submit to the will of God, as Christ did during His Passion, going to the Garden of Gethsemani: "The world must know that I love the Father, and that I am doing what the Father told Me. Come now, let us go" (John 14, 31).

Emotions and sentiments play an important part in our daily life and love, and for this reason they should not be disdained.

Love must be interior and effective

Love of God must not limit itself to a mere sentiment-feeling, although emotions are also important in our life. It must be an interior submission and an impulse to orientate our whole life to God in order that it may manifest itself in our daily actions, as St. Paul advises us to do: "Never say or do anything except in the name of

the Lord, giving thanks to God the Father through Him" (Colossians 3, 17).

The inner feeling which does not produce acts of love is spurious and worthless, for "Love is strong as death. No flood can quench love, no storms can drown it" (Songs 8, 6-7). St. John writes: "My children, our love is not to be just words and mere talk, but something real and active" (I John 3, 18).

Love must penetrate our nature

Physical acts without an inner dispositions of love are worthless and therefore a caricature of love. Real love tends to inflame and embrace all our body-soul affections and transform them by grace, rendering them worthy of God, for divine charity penetrates the whole man to his depths and elevates him to the supernatural order. "It is not those who say to Me, 'Lord, Lord', who will enter the Kingdom of Heaven, but the person who does the will of My Father who is in heaven", Our Lord says (Matthew 7, 21).

What love of God does for us?

Love produces wonderful effects in the soul of which it takes possession. It makes us **children** of God, heirs of heaven, brothers or sisters of Christ, gives supernatural value to our actions, turning them into merits, forgives our sins and restores sanctifying grace to our soul: "Her sins, many as they are, are forgiven her, because she has loved much", Our Lord told the repentant Magdalene (Luke 7, 47). It gives eternal value to all our sufferings and joys, accepted with love from the hand of God. St. Paul says: "We know that by turning everything to their good, God co-operates with all those who love Him" (Romans 8, 28).

Love helps us to understand the beauty of our faith. If faith is the eye of love, then love is the light of the faith, because it brings joy, bliss, peace, mercy, patience in suffering and love of the cross, "for your hidden self to grow strong, so that Christ may live in your hearts through faith, and then, planted in love and built on love, you will with all the Saints be filled with the utter fulness of God" (Ephesians 3, 17-19).

Love helps us to keep the law of God, as Christ did. **External laws** are the universal regulations, and therefore only **minimum** requirements, and such requirements are basic for the fulfillment of the law. No one may ever violate them or ignore them. At the same time a truly loving soul is not satisfied with the bare legal minimum (John 14, 15).

Love and God's Law

Love and obedience are the essential attitudes of the disciple of Christ who are also children of God. Christ says: "You are My friends, if you do what I command you" (John 15, 14). Christ has shown His love for the Father by obeying Him, "even to death, death on the cross" (Philippians 2, 8).

By lovingly obeying the Father Christ re-established between men and God the communion of love which was destroyed by Adam's disobedience in paradise (Genesis 3, 6).

As love implies obedience, so it implies law. By obeying we prove that we love God, as Christ did (John 14, 31). Mere legal obedience without love is the lowest kind of obedience, and a **shadow** of love. General laws prescribe the **minimum** requirements on the part of God. Whoever violates the minimum will never progress in love of God. He who truly loves will not be satisfied with the bare minimum, but will strive to do as much for God as he can. St. Paul said of himself: "The love of Christ impels me" (2 Corinthians 5, 14). So do many things which are not required by the law.

As children of God we should strive to fulfill God's laws with love, seeking constantly to surpass the mere observance of its letter, because only love fulfills it entirely. St. Paul writes: "Love is the answer to everyone of the Commandments" (Romans 13, 10).

Thus all Commandments of the Gospel are an **expression** and application of the great Commandment of love which embraces both God and man. All the other Commandments will be easily fulfilled, if we really love God and our fellowmen (Romans 13, 9).

St. Augustine says: "Love and do what you wish!", because love will not let one do what may displease God Whom he loves. A loving person is not satisfied with sheer legalism which blinds and deadens the emotions. He looks upon every command and law as an invitation of love and responds to God with love and obedience as Christ did.

Teologians say that love is the **bond** and form of all virtues, because it directs them toward the supernatural and communion with God. It gives them warmth, firmness and eternal value before God. It sets men's whole life and his actions, even the most trivial, on the way to God. If a person lives in love, he does not need an explicit good **intention** to accompany every good act of virtue he performs. Love itself turns it to God and gives it a merit with eternal reward, because love animates all the moral activities of men with the spirit of religion. Thus in our actions and life we love God, because He is infinitely worthy of our love, and we love **creatures**, because they are reflections of God's goodness.

How to preserve God's love?

God has given men the power to love. A sinner must remove the obstacles to supernatural love, that is, sin and every disordinate affection for created goods, which for many are **false gods.** An **act of contrition,** that is, of perfect love restores the sinner to the state of grace and returns to him the power to love God.

The just must preserve his love for God. Christ says: "Remain in My love" (John 15, 9), by keeping His Commandments, as Christ kept the Commandments of the Father (John 15, 19).

To be able to remain in God's love we should often meditate on His love for us which is eternal (I John 4, 19). Frequent **ejaculatory** prayers foster this love in our souls.

Love of God **claims** all the powers and forces of man, his spirit, heart and hand, that is, the emotions of the heart, the decisions of the will to do what pleases God and the external actions (Deuteronomy 6, 4-9), by keeping his Commandments as a **practical** proof of this love which men should always keep in their hearts and written on their hands (Deuteronomy 11, 18-20).

When a person loves God he feels bound to resemble Him as closely as it is possible for a human. Hence he strives after **perfection** which is the practical way of showing God his love, for love either finds those who are in love similar or makes them such, as the Roman proverb says.

Perfection of love

No one can love God perfectly, as long as he lives on earth. We will reach perfect love in heaven, and then love will become **irrevocable,** because when we see the Infinite Goodness of God we will not be able to turn away from it for all eternity. Sin is possible on earth, because our knowledge of God's goodness is very limited (Corinthians 13, 12).

Prayer and **contemplation** help man to perfect and purify his love of God, because they increase the ardor of love.

FAR AWAY IN JERUSALEM

Marie Young

Far away in Jerusalem a wee Baby lay,
In a lowly manger on a bed of sweet hay,
The Mother Mary crooning a sweet lullaby,
As Joseph's eyes turn to the star in the sky.

A halo bright around His wee head,
Seems to light up His lowly bed,
The man at the inn did not care,
That the Holy Infant, a stable did share.

Angels singing see the star,
Bringing wise men from afar,
Bringing gifts for the Child who lay,
In a manger on Christmas day.

So quiet the donkey standing by,
No noise he makes for Baby to cry.
They all seem to know that is a Holy Child,
Dear Baby Jesus, meek and mild.

The gentle lambs standing close by
Warm the wee Baby so He will not cry,
The doves in the rafters softly coo,
To the sweet lullaby Mary does croon.

How sad when you think of a Babe so sweet,
Would someday have nails in hands and feet,
Would live to a mere thirty three years,
Then die for sinners for thousands of years.

UKRAINIAN CHRISTMAS CUSTOMS

The most important part of the Christmas celebration centers around the religious significance of the holiday. From the family point of view, the most vital part of the festivity is the Christmas Eve supper. As soon as the first star of evening appears, the family assembles for prayers, which are led by the father, or head of the family. After prayers, the family gathers at the table for the supper. The table is spread with a fine tablecloth, under which hay has been placed as a symbol that all the rejoicing of the season is founded on the Manger. A lighted candle is placed on the table, and plates are laid for the members of the family who have recently died or who, for some grave cause, are absent. In Ukrainian villages, it was the custom also to strew the floor with straw in memory of the Stable and to place a sheaf of corn in the corner of the room in thanksgiving for the fruits of the earth.

No meat is eaten at the supper, though there is always fish, and as many different vegetables and fruit as possible, once again, in thanksgiving. Traditionally, there are 12 different courses at the supper in honor of the twelve Apostles. The most important dish is "kutya", kind of "rice pudding", made of wheat, honey, and poppy-seed, with sometimes nuts and dried fruit in it, too. "Kutya" is somewhat akin to the Yorkshire "frumenty", and, we should like to stress, most English people find it absolutely delicious.

After the supper, in Ukraine, children used to go from house to house singing carols or performing Nativity plays. Celebrations went on all evening until the Christmas morning Mass which was very early — about 4. a.m. Christmas Day is spent visiting friends and relatives, and the carol-singers are still going their rounds usually for a few days more.

Ukrainian homes were not decorated as elaborately as in America. The Christmas tree, however, is an important feature of the home, although there are no presents on it. For presents, in Ukrainian families, are brought by St. Nicholas who visits the children about three weeks before Christmas.

Kindness is a great capital of mankind, but mostly unused.

Customs of the Ukrainian People

WINTER

Roman Kravec, OSBM.

November thirtieth (December 13th Old Style) is the feast of Saint Andrew the apostle, known as "the first-called", because he was the first, along with St. Peter, to be invited to follow Jesus. Ancient Christian legends tell us St. Andrew preached in "Scythia", which corresponds roughly to modern Ukraine. A Ukrainian chronicle from the 12th century describes St. Andrew's hypothetical visit to the site of modern Kyiv, where he planted a cross and foretold the rise of a great city, with many churches proclaiming the glory of God.

Christianity in Ukraine has pushed pagan elements into the background. These have survived as customs connected with various church feasts. The customs surrounding the feast of Saint Andrew are among the most interesting.

Nubile maidens try to divine their future on St. Andrew's eve. They want to know if they will marry soon, what will their husband be like, what will be his trade, etc.

Firstly, will they be married the coming year? To find out, the girls bake little buns, for which they must carry the water from the well in their mouths. A problem here are the boys who do everything in their power to make the girls laugh and spill the water out. The boys in some villages would post a sentry at every well; in that case, bribery, in the form of a good dinner, was the only solution.

When the buns are ready and have cooled off, they are marked so each girl can identify her own, then set out in a row on the floor. Then a dog is let into the house, one who was kept locked up all day without food. The hungry canine decides the girls' fate. He gulps the buns down, afraid to lose his supper. The girls watch anxiously —whose bun is swallowed first, that girl will be the first to marry; whose bun isn't even touched, that girl will be a spinster for another year. Sometimes the dog will take a bun and carry it off to some dark corner—the owner of that bun will be married off to foreign lands or at least to some village far away. The worst fate is the girl's whose bun the dog chews and leaves unfinished...

Who'll wear the pants?

If a girl wants to know who will be boss in her household, she takes a chicken and a rooster and ties their tails together. They are covered to allow them to calm down, and then released. Naturally, they pull in opposite directions. If the rooster drags the chicken away, the husband will be on top; if the chicken outpulls the rooster, the husband will be "henpecked".

Thus did Ukrainian girls read the future on the night before the feast of Saint Andrew.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) "The Conciliar decree on the Apostolate of the Laity encourages us to cooperate not only with other Christians, but also with "men who do not profess the name of Christ, but acknowledge these values", such as universal brotherhood of mankind, necessity of helping the poor, etc. (N. 27). I wonder whether this statement includes Marxists and Communists?"

There is a Christian-Communist dialogue in some countries. It is not enough to desire to talk. We must know that Marxism and Communism involve a fundamental repudiation of religion as such, especially of Christianity. We must keep it in mind, when we confront Communists in any meaningful way.

Marxism combats God because it views Him as an intolerable rival and obstacle to man in his endeavor to create a better world. For this reason it fights all kinds of religion, and the struggle is not incidental. Thus Marxist irreligion is a practical postulate of its revolutionary program.

Marxists claim that there is an irreconciliable conflict between religion and science. We must stress, however, that it is not so, unless one takes superstition for religion, which was sometimes done in the past, when the Church was afraid to change and deaf to the challenge of the future, promising her faithful that all wrongs would be repaired in the world to come, if they bear with pains, social injustices, etc. The Marxists accuse the Church that she was only occupied with the salvation of the individual, and remained deaf to the needs of society. There might be some truth in this accusation, but it is also true that Atheism is a poor substitute for religion.

Christianity, by becoming more Christian, perhaps can help Marxism to become more human and less tyrannical with its subjects.

2) "May a true Christian be a racist, that is, despise and avoid those who do not belong to his race, for instance, Negroes, etc.?"

A true Christian can never be a racist, because there is no difference in the sight of God between men. All of them are His children, redeemed by His Son Jesus.

St. Peter explained this to his countrymen who were opposing the entry of non-Jews into the Church: "The truth I have now come to

realize is that God does not have favorites, but that anybody of any nationality who fears God and does what is right is acceptable to him" (Acts, 10, 34).

St. Paul says that the new creation, that is, the redeemed mankind will not be divided within the Church into races and religions and cultures, as it has been since the fall of man into original sin, thus forming separate entities, for Christ has united all peoples into one family of God, and therefore "there is no room for distinction between Greek and Jew, barbarian or Scythian, slave and free man. There is only Christ. He is everything and He is in everything" (Colossians 3, 11).

Racism, whether religious, national or cultural, is a denying of the universal love of one's fellowman, which is the second most important Commandment of Christ and the basis of His Gospel teaching.

3) "Although Christ made marriage into an unbreakable contract, "What God has united, man must not separate" (Mark 10, 9), I have heard that the Church is going to change this law and allow divorce with the consequent permission to enter the second marriage. Is it true? How can the Church change a law, proclaimed by its divine Founder?"

The Eastern Church has allowed divorce and a second marriage. She based her right on the so called 'economy', that is, on mercy which understands human imperfections and allows divorced persons to enter a second marriage after the first one has definitely and irreparably failed.

The Latin Church condemns divorce at least from the twelfth century as contrary to the law of Christ, as she understands it, although the indissolubility of marriage is not an article of faith. The Council of Trent tried to define it as an article of faith, but did not do it, because the opinions of the conciliar Fathers were split on this important matter.

Since the second Vatican Council a new trend appeared in the Latin Church too. Some theologians and canonists are asking: "When is a real marriage entered upon? Does an exchange of marriage vows, 'I do' make a couple husband and wife?

Life is never that simple, but intricate and challenging. There is no doubt that Our Lord intends marriage unions to be indissoluble. For this reason the question of the indissolubility of marriage is a thorny question indeed. It is well to ask the couple to live their marriage until death, but when the exchange of the marriage vows becomes marriage? When did the relationship between a man and woman has become what God, in its institution, and Our Lord, in His approval of it, intend as marriage which binds both partners till death?

We know from the letters of St. Paul that some marriages, for instance, a marriage between a Christian and a quarrelsome pagan, can be dissolved (I Corinthians 7, 12-15).

The Latin Church does not intend to permit divorce, but some of its theologians are asking: "Is it possible, that despite the exchange of the marriage vows a real marriage never existed between the

partners?" Some quote immaturity, lack of love, etc., as signs that an apparent marriage was never a real marriage as intended by God, and therefore could be annulled by the Church, allowing the partners the freedom of contracting a second, that is, a real marriage.

The revision of the Canon Law, ordered by the second Vatican Council, will take this strong feeling in the Church of today into consideration, for marriage must be the most important and decisive issue of man's life on earth, after the cult of God and the salvation of his soul.

4) "What is the main reason of car accidents?"

American car accident statistics show that 90% of all car accidents are caused by human error, while the remaining 10% may be caused by faulty, old cars. Half of all fatal accidents involve drinking.

Driving is not a fun, but responsibility. Cities and States should enact strict laws for licensing drivers, inspecting cars and keeping intoxicated drivers off the road. Every driver should be reminded of the fifth Commandment which reads: You shall not kill!"

5) "What do you think of the hijacking of the five airplanes by the Arab commandos which occurred in September 1970?"

The hijacking and destruction of the said airplanes is nothing more than a piracy in the air. It has achieved nothing but a terrorization and agony of some 300 innocent passengers. It did not create any sympathy for the Palestinians who are fighting the Jews that chased them out of their homeland in 1948 and again in 1967. We do not think that the hijacking has contributed anything to the solution of the Palestinian problem.

Even when the peace talks between the Jews and the Arabs go under way who will speak for the Palestinians? The world opinion should realize that the Palestinian problem is not Egypt or Jordan, but the native Palestinians, exiled from their homeland. It is time that the leaders of the world recognize this sad fact and do something positive about it.

6) "I have read in the Redeemer's Voice that South Americans are complaining about the exploitation by the U.S.A. Is it true? How are they exploited?"

There is no direct exploitation today. But there is an indirect one which concerns foreign aid. Such aid and the same methods are practiced not only by the U.S.A., but also by England, France, Japan, West Germany, etc.

The said countries make a loan to some underdeveloped countries, with the obligation of buying the high-priced products from that country, although the same products could be bought somewhere else at a cheaper price. Thus more than 90% of the money loaned is spent in the same country, and the loan costs very little to the country, while it creates jobs for its workers, generates earning for the manufacturing companies and increases the income tax for the government. The U.S.A. had declared lately that it will not require that the money should be spent in U.S.A., if other nations do the same. We shall see what will happen now.

Are You a Heavy Drinker?

- M. Schudlo, C.SS.R.

The Bible mentions the biblical man Noah and says that he was the first man to make wine. "Noah, a tiller (farmer) of the soil, was the first to plant vine. He drank some of the wine, and was drunk" (Genesis 9, 20-21). Noah made a mistake, because he did not know the nature of his brew.

What is alcohol?

Alcohol in beverages is ethyl alcohol, a liquid substance produced by the fermentation of juices of certain fruits, vegetables or grain. It can be produced naturally by letting such juices to ferment, or synthetically in the breweries.

What does the Bible say of alcohol?

Some people condemn alcohol and drinking as evil, because many people abuse it and get drunk. If alcohol were to be condemned on the basis of abuse, then there is practically no other thing that would escape condemnation, because everything else was or is abused by some people; for instance, some people abuse their freedom of will, when they sin; many people abuse marriage, some abuse food by overeating, etc.

Liquor, as we call it now whiskey, scotch, etc., was unknown at the time when the Bible was written. This is the reason why such names were not mentioned in it. People used wine on a large scale, as they are still using it in Palestine. The Bible praises a moderate and rational use of wine and for that reason of alcohol in general, while condemning its abuse:

"Do not play the valiant at your wine, for wine has been the undoing (ruin) of many...

"Wine is life for man, if drunk in moderation. What is life worth without wine? It was created to make men happy.

"Drunk at the right time and in the right amount, wine makes for a glad heart and a cheerful mind. Bitterness of soul comes of wine drunk to excess" (Sirach 25-39).

How does alcohol affect its user?

Alcohol depresses the nervous system of the drinker. The amount of the alcohol a person drinks determines how much it depresses it. It also depends on the rate of drinking. An outdoor worker can safely drink about one third more than a sedentary worker, provided both are in good health. Man can drink twice as much as any normal housewife.

If a person wants to mitigate the effects of alcohol, he ought to do

his drinking at meal times, not on empty stomach, otherwise alcohol rushes much faster into his bloodstream.

Drinking moderately can be a good thing, and as such it has a definite place in man's life. It brings people together, enlivens conversation, forms friendships, and generally increases the joy of living.

Unfortunately, many people abuse alcohol, because they overdo it. A professional man who enjoys drinking, told me: "We have no parties in our place, and therefore we do not invite people to visit us, because when a party starts, there is nothing but drinking and more drinking, till everybody is half or totally drunk".

Truth about social drinking

The so-called 'social drinking', whatever it may mean, is widely spread in today's world. People drink at the wedding, christenings, anniversaries, meetings, conventions, funerals, holidays, etc.

Many drink after they come from work, because they need a few drinks to "unwind" before dinner after a hard day of work. Such people usually enjoy one or two drinks before bedtime "to sleep better". Such practice is a daily occurrence for many, and they call this compulsion to drink "social drinking".

In the past, when a man drank too much, people called him a drunk, and a party with guests of whom most or all were half or completely intoxicated, was called "a brawl". Today the same party is called a cocktail party, and intoxicated guests are referred to as those who were a little "too high", or had "one too many".

Although all social drinkers know that they should use alcohol moderately, many fail to do so. They should count how many drinks they took and how many they could take, before they become "a little too high". Unfortunately, there is no computer to keep track of how many drinks the social drinkers drink when they get together.

They usually start with a gentle: "I do not mind a drink, if you do". The next: "Perhaps a refill is a good idea". The third stage is something like this: "Just a splash". After that it is enough to wave an empty glass with the words: "While you are around". No wonder so many so-called social drinkers so often become less than social because it is hard to be social after so many "fills" and "refills", "just a few drops" and several "while you are around".

Social drinking can be pleasant and enjoyed by everyone present, if it were not allowed to pass the moderate-drinking checkpoint. If things were called by their proper names, perhaps people would be more careful, for instance, if John were called a "drunkard", instead of polite and indefinite "He likes to get high", for the babytalk makes the social drinking so innocent and so amusing.

People should realize that a drink is a drink, and a couple of refills and of a "just a few drops" are a lot of drinks, and that a drunk is a drunk, no matter how people may call him.

One or two drinks can be beneficial, for they produce inhibitions,

help people to talk, express their feelings more easily, etc., depending on the preceding mental state of the drinker.

When a person takes two or three drinks over a short period it is a different story.

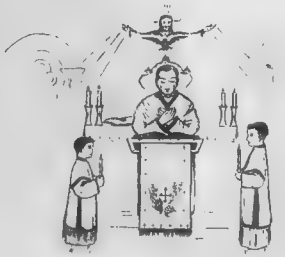

NEW CATECHISM

CHAPTER 42

CHRIST TEACHES THROUGH HIS CHURCH

Before leaving this world and going back to His Father at the Ascension Jesus told His Apostles: "go into the whole world and preach the Gospel to all men!" (Mark: 16, 15). The Apostles started to preach and to teach at Pentecost when the Holy Spirit came down upon them to make them strong in their faith in Christ and to guide them in teaching the Gospel to all nations.

Now the Church teaches the same message. When the Church teaches, it is Jesus Christ that is teaching me, because the Church speaks in His name. That is why Jesus said: "He who listens to you, listen to Me. And he who despises you, despises Me. And He who despises Me, despises Him Who sent Me", that is, the Father (Luke: 10, 16).

The Church must preach the Gospel to all nations, because they form one worldwide Family. Adam was the physical father of this Family, God the Father is its Spiritual Father, Jesus is its Savior and the Blessed Virgin Mary is its spiritual Mother. Men who lived before Christ forgot that they were brothers and sisters. Jesus came into the world not only to save us from sins, but also to reunite us into one big God's Family: "To unite in one Body all the scattered children of God" (John: 11, 52).

Thus all men, regardless of their race and nationality, have the

right to become members of Christ's Church. The Church is helping them to become its members by preaching the Gospel to them.

The teaching of Jesus is in the Bible. The Bible is one of the Church's greatest treasures. Those who love Christ, love also the Bible and read it.

When the Pope and the Bishops of the Church teach the same thing, they cannot go wrong, because the Holy Spirit guides them and keeps them away from errors in the faith and morals. The Pope is the supreme teacher of the whole Church. The Bishop is the chief teacher in his diocese.

When the Pope and the Bishops together declare something as God's truth, their teaching must be accepted by all those who belong to the Church, because they cannot go wrong. Christ is with them.

Jesus founded His Church to help men to become God's children. Unfortunately two-thirds of men have never known Christ. The Church needs more priests and more missionaries.

You can become an apostle of Christ even while still at school.

QUESTIONS

1) Who continues to teach men the Gospel doctrine now?

Now the Church teaches the doctrine of the Gospel to men.

2) Who is really teaching when the Church teaches men?

When the Church teaches men, it is really Jesus Who is teaching men.

3) Can the Church make a mistake when it teaches the truth of Christ?

The Church cannot make a mistake when it teaches the truth of Christ, because the Holy Spirit guides it.

SCRIPTURE

The Church of the living God, the pillar and bulwark of truth (I Timothy, 3, 15).

To pray is good and acceptable in the sight of God our Savior who wills that all men be saved and come to the knowledge of the truth (I Timothy: 2, 3-4).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always accept the teaching of the Church, because I am safe when I follow its teaching. It is Christ Who is teaching me.

LITURGICAL PRAYER

Lord, Who bless those who bless You, and sanctify those who trust in You, save Your people and bless Your inheritance, preserve all the members of Your Church. (Prayer before the Tribune, at the Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, bless our Ukrainian Catholic Church, its Bishops, priests and people in all the countries in which they live.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook: 1) How does our Rite show reverence at the Divine Liturgy for the book of the Gospel?

2) Draw the ceremony of the Little Entrance.

3) How can you be a missionary now to those who do not know Christ?

Can Science Disprove Creation?

L. G. Miller, C.SS.R.

My faith has been somewhat shaken lately by things I have read about modern accomplishments of science. For example, it is said that scientists now are able to cause life to begin in a test tube by mixing certain chemicals in the right proportion. If this is true, does it not mean that life and even matter itself could have come into being without any creative act on the part of God?

—o—

ANSWER: As to life in a test tube, it does indeed seem that scientists have succeeded in analyzing the component chemical parts of a low grade living organism, and then by assembling these components in exact proportion produced something resembling a living reaction. But there should be nothing in this to disturb the faith of anyone. To assemble elements and thus produce a living reaction is infinitely removed from the act of creating life itself. The question remains, even after the scientist has finished his experiment: Who created the original elements that the scientist works with? Who gave them the potentiality of becoming a living organism? To these questions the answer can only be: the creative power of the infinite Being we call God.

But let us take the discussion a step further back. What about the origin of matter itself, the very stuff out of which the universe was made? Is science in a position to say anything about this tremendous event? Can science establish anything about the age and source of the original substance out of which came the form and order of stars and planets and even living things? Can it establish the fact that the postulate of a Creator, in view of modern scientific findings, is no longer valid?

The late Pope Pius XII was much interested in the progress of science, and in many addresses to learned scientific groups, showed himself extremely well versed in their findings and in their theories. In a remarkable anthology of his addresses, The Pope Speaks, edited by Michael Chinigo and published by the Pantheon Press, there are some wonderfully illuminating passages under the heading: Science and Religion.

On this subject of how and when the substance of created things came into being, the pope first reviews the several paths of investigation by which various scientific disciplines can arrive at a conclusion as to when the cosmic processes began. One way open to them is to study the velocity of the spiral nebulae or galaxies, which are rushing away from each other at immense, but roughly calculable speed. Information can be drawn also from the age of the solid

crust of the earth, based on the ascertainable rate of deterioration of the original radioactive substances. Fragments of meteorites lend themselves also to this research.

These and several other lines of investigation lead researchers to the conclusion that the dawn of our universe must be put at between five and ten billion years ago. The pope goes on to say:

"Although these figures are astonishing, nevertheless, even the simplest believer would not take them as unheard of and differing from those derived from the first words of Genesis: 'In the beginning...' which signify the beginning of things in time".

Then, as to the need of postulating a Creator, he continues:

"It is undeniable that a mind illuminated and enriched by modern scientific knowledge which calmly evaluates this problem is led to break the circle of a matter preconceived as completely independent and autochthonous — either because uncreated or self-created — and to acknowledge a creative Spirit. With the same clear and critical gaze with which he examines and judges facts, he also catches sight of and recognizes the work of the omnipotent Creator, Whose power, aroused by the mighty 'fiat' pronounced billions of years ago by the creative Spirit, unfolded itself in the universe, and with a gesture of generous love, called into existence matter, fraught with energy. Indeed it seems that the science of today, by going back in one leap millions of centuries, has succeeded in being a witness to that primordial Fiat Lux when, out of nothing, there burst forth with matter a sea of light and radiation, while the particles of chemical elements split and reunited in millions of galaxies".

Surely this is a tremendous concept which the Holy Father develops for us. And as if to sum it all up for the believer, he writes:

"Providence has disposed the idea of God, so essential in the life of each man, while it can be easily grasped by a simple glance at the world, so that not to comprehend the voice of nature is sheer foolishness, shall receive confirmation from every deepening of the understanding and progress in the field of scientific knowledge... Contrary to rash statements in the past, the more true science advances, the more it discovers God, almost as though He were standing, vigilant and waiting, behind every door which science opens".

An ingenious wife noticed that her husband was very sad, because after the transfer to another city he could not catch any fish in the unknown rivers and lakes, although he was a good fisherman. Now he was in the strange waters and had no luck.

His wife, a teacher, assigned homework to her little pupils: "Describe the favored waters where your fathers fish, and make a map". They did, and the wife gave the map to her husband. Following it, he began to catch fish as before. That made him happy again.

It would be good for your children to get out of college, work for one year and then go back to college. They would then know the value of money and would appreciate going back to school.

IMMACULATE CONCEPTION OF MARY

by John McPhee, C.SS.R.

At last the day came for God to give the promised woman to the world, and so he created her, and when he did he made her perfect for you.

That he would create her perfect for you is understandable. He knew that all children want a perfect woman for a mother. In fact children are confused and ashamed when they discover that they do not have a perfect woman for a mother.

To give you such a woman God created Mary free from sin. He did not wait until after she was born to free her from sin. No, at the very instant of her conception he willed that she be created immaculate, spotless, without the least stain of sin. When other human beings are conceived they are conceived with the stain of sin already upon their souls. Not so Mary. There was no moment of time in which she was in sin.

Not only did he create her sinless but he saw to it that she would be forever sinless. Not only did he see to it that she was conceived without sin but he saw to it that she would be free from all concupiscence. In other words he gave her complete control over all unreasonable feelings. With complete control over unreasonable feelings naturally she remained sinless, for it is this failure to control feelings that frequently leads to sin.

To keep Mary always free from sin God likewise confirmed her in grace. In other words he made sure that she would never lose the fulness of sanctifying grace. How did he do this? First, by watching over her with special providential care. He took more care of her than of anything else he ever made. He used his power to prevent her from falling into the least sin. Secondly, he gave her very special and powerful efficacious help to assist her continually in the practice of all virtue.

It must be noted that when God thus confirmed Mary in grace he did not make it impossible for her to commit sin. No, she was a normal human being as far as free will is concerned. She had the physical power to misuse that free will. She had the physical power to sin. However, God so worked in her that she never did. He made himself so attractive to her that she never did. He made himself so attractive to her that she could never desert him. He filled her with such love for himself that she would never leave him. Like a child she remained freely but securely with her hand in the hand of God, never once rebelling against him, never once withdrawing her hand from his or leaving him in any way by committing the slightest sin.

Was Mary aware that she had been created sinless? Yes, she was aware of this. From the very first moment of her creation God infused knowledge into her soul. "If we believe", said St. Bernardine

of Siena, "that John had the use of reason while still in his mother's womb, shall we not believe that Mary had it too?"

God is thus perfectly pleased with his creation of Mary because when he created her, he created her exactly as he wanted her to be perfect for you.

The Right Love for Young Hearts

What the love of Christ should mean for teen-agers and post teens

R. B. Stump, C.SS.R.

Our mind should be clearly focused on Who God is, so that we fully understand why God has put us on earth — namely, to know, love and serve Him.

Many young people have a vague idea of God. They picture Him as some kind of an elderly Person living somewhere faraway in the sky, frowning on everything, or almost everything they do. If that is your idea of God, then it is time that you faced things as they are. Prepare yourself for a jolt.

Why must we love God?

Actually God is the One Who most deserves your love. First of all, because He made you. Your parents were the instruments of fashioning your body; but your body and soul would never have been made, if God had not said, "Let him be created!" God is also the Father of your supernatural life, because at baptism He lifted your soul from the natural level to a sharing in His own life by grace. Because God is your Father He is always in the background of your life. He is a tremendous, electrifying and breath-taking Reality always watching over you.

A creature, and more so a child of God, who does not love God, or loves Him only a little, either does not know God or has a wrong idea of Him. But God wants to be loved.

That is why God gave us Jesus Christ through and in Whom we can love God. God knew that it would be difficult for us, creatures of flesh and blood, to love Him, a Spirit Who can be neither seen nor felt. So He arranged it that He could be seen and felt by us. He appeared in the person of Jesus Christ, Who is the Son of God, Who is God Himself. There is no doubt about it. Jesus Christ is not just a man. He is God. Christ is God in a manner in which we can see and hear and feel Him.

In our ideals, ambitions, future plans, we have to include the love of Jesus Christ. This is where you may say: "Who, me? How can I love Jesus Christ? I would like to, but it's so difficult!"

Actually it is not hard to love Christ. We are not asked to love an unreal person, a ghost, an image in a picture, a fictional hero. We are not even asked to love someone who lived centuries ago and is dead and gone. We are asked and urged to love a real, live, flesh

and blood Person. Jesus Christ lives today just as He did nineteen and a half centuries ago. He is, as St. Paul said: "Jesus Christ, the same yesterday, today, and forever" (Hebrews 13, 8). He lives in heaven and in the tabernacle of each Catholic church and chapel on the face of the earth.

It's easy to love

The marvelous truth about loving Jesus Christ is that we can love Him with a real, human, emotional love. You love a Prince Charming, a singer's voice may send you into a swoon; an actress by her grace, beauty, and lovely voice may touch your heartstrings so that you may feel an ecstatic desire to be near her — this is a human, emotional love of a lesser kind.

If you want to love Christ with that love, go right ahead. Do not hesitate. He wishes to be loved and assuredly He deserves your emotional reactions more than any singer, actor, or actress. This kind of love, however, has no body to it; it is blown about by the wind of feeling; it is here today and gone tomorrow. Jesus Christ welcomes your emotional love and loves you for it in return; but He wants something more than that. He wishes a love that comes from deep down; a love that is earnest, healthy, and substantial — a love of the will, the love we call charity.

This love of charity is not dependent upon the feelings. It is based on the fact that we recognize that Jesus Christ is God, infinitely good and perfect, that He is in the truest sense our Father, our Redeemer, our Friend Who gave us the strongest proof of friendship by laying down His life for us on the cross. "Greater love than this no man has than that he lay down his life for his friend".

Your love of Christ should have overtones of affection; but it is not based on feeling alone. Affection is not easily described. You have affection in your love for your father and mother, your brothers and sisters, your relatives and friends. There is affection in the love of husband and wife. Each love has its degree. Affectionate love springs up from the depths of the heart; it is rooted in human nature as a necessary and inseparable power.

Your love is affectionate when you are glad to be in love with a person. You are glad because he is so good and worthy to be loved. You see his selflessness and charming goodness. You are glad, not because of any enjoyment your love brings you, but because this person has a lovableness that merits to be loved. Jesus Christ wants this affectionate love from you; but He wants it to be solid and substantial, strong and true.

Unselfish love

The true love of friendship is unselfish. We can love another person in two ways: either for the pleasure, comfort and advantage that this person brings to us (this is selfish love); or we can love the other person for his own sake, for what we can give to him. It is only when mutual unselfish love exists between two persons that

we have true friendship. This unselfishness is the test of true love, the proof of its sincerity. You want nothing for yourself out of the love which you bear to this person; but you want everything and will do everything to obtain all possible joy and praise and blessedness for the one you love. Jesus Christ wants you to love Him with complete self-abandonment, sincerity, and unselfishness.

With the help of His grace, it is not difficult to love Christ with this true unselfish love of friendship, because you have every reason to love Him more than any actor or actress or story book heroine, more than any of your human friends, even more than yourself. In Christ you have perfect beauty, perfect goodness, and a perfect appreciation of your love. This you will find in no one else.

Charming qualities of Christ

First, you have **perfect beauty**. Christ was physically perfect. We have no reproduction of any kind that shows what Christ looked like in real life. The nearest true to life representation of Him is from the Holy Shroud in which His Body was wrapped when deposited in the tomb, and which is preserved in Turin, Italy. On this shroud is an imprint of His Body which science maintains is like the negative of a photograph. This imprint is imperfect and age-worn; but it supplies an idea of His physique and handsome features. We know that Jesus Christ was the most handsome of all human kind, because certainly God the Father would not want His Son to hold a second place to anyone in perfection of body and beauty of form.

Secondly, Jesus Christ is **perfectly good**. We cannot even think of attributing a shadow of sin to Him. He proved His goodness in doing good to all people, the poor, the sick, the sinner, even His enemies. This perfect goodness certainly cannot be attributed to any stars of stage, screen, or television, whose lives most often are anything but examples of goodness. The goodness of Jesus Christ is definitely clear from that fact that He left a place of perfect peace and unending praise in heaven to live as one of us in our flesh and blood, to live and breathe, grow and feel, work and suffer as we do in order to prove how He loved us; and His goodness is proven still more by the fact that He did not completely withdraw from this earth when His work was done, but remains with us in each tabernacle of the world.

Thirdly, Jesus Christ **appreciates our love**. This is more than can be said of any of the "greats" who have become famous for their talents and other accomplishments, and who revel in the box office returns. Jesus Christ's love for us is not based on anything we give to Him. Popular figures who enjoy the applause of millions for their talents say they love each and every one of their admirers, but they do not know us from Adam or Eve. Jesus Christ knows each and every one of us by name and personality, just as if each of us was the only one His Father had ever created. It is certainly more enjoyable to love Christ, Who knows us and values our love, than to waste a one-sided love on someone who has never heard of us.

How many of the great "stars" have ever done anything for you

even though you have helped to make them great by paying admission price or buying a recording of their voices? Jesus Christ not only loves us for our love, but He shows His love. Persons who are in love wish to be near each other, and so Jesus Christ has taken up His residence right in your neighborhood, in your parish church, to be close to you. More than that, He lives there in the church under the form of food in order to be united to you in Holy Communion. There is no closer union possible in the laws of nature than the union of food assimilated into the body. No human being would dare even to think of this, much less ask God to leave Himself as food. But Jesus Christ has done it, for love of us.

In looking around, therefore, for someone to admire, to love, no one is worthier than Jesus Christ. No one past, present, or to come, in all the earth possesses even the shadow of the beauty and goodness of our Lord. Whom, then, can you find better than Christ as your ideal?

You have to change

To love Christ and to look up to Him as your ideal may mean that you have to change around your whole way of thinking. But it can be done. St. Paul, the traveling apostle of God, is an example of one who transformed his whole outlook on things. St. Paul (who was first called Saul) did not always love Christ. At one time he hated Christ and anything related to Christ. When St. Stephen, the first martyr was stoned to death the "lynchers", as we might today call the mob that put him to death, laid down their garments at the feet of the young man named Saul. Saul was acknowledged as the chief hater of Christ and His followers. And yet the intense hatred for Christ that burned in his breast was all changed and became the white heat of impetuous love. This happened when Saul found out who Christ was. It took a hard fall off his horse, while on his way to kill more Christians in Damascus, to help bring this about, but the fall opened his eyes and he saw himself and Christ.

Learn about Christ

You can love Christ. You have more to start with than St. Paul. You at least do not hate Christ as he did. You know a little about Him and have a basic respect for Him as all people have who know anything at all about Christ.

The first thing you must do is to learn more about Christ. When a new star of the stage or screen attracts your interest, what do you do? You look at every picture and read every word about him or her in the papers and magazines that you can get hold of. Certainly Christ merits that much from you. He is the greatest star ever born. So read about Christ. Where?

The best sources of information about Christ are the Gospels written by Saints Matthew, Mark, Luke, and John. The other books written about Christ are reverently written, but not in such a prayerful tone as the Gospels. Take any of the four Gospels (you will find them in the Bible, in the New Testament section) and read it

aloud, as though you were reading a newscast over the radio or the TV. The Gospels were written to be read aloud in the gatherings of the first followers of Christ. Reading aloud gives a clearer impression of the words spoken by Christ and you understand better the force of His personality.

Another way in which you can help yourself to love Christ is to treat Him as you do your friends and loved ones. On the dresser or on the wall of your room or in your wallet you have pictures of the persons whom you rate the highest in your life. Probably many times even stars and starlets find their way in among the pictures of this select number. What would be wrong with placing a picture of Christ there in the most prominent place? One thing is sure, you cannot take a look at a picture of Christ without being reminded of loving Him.

You never love someone until you know him. You will love Christ more as you learn more about Him through reading and praying. As you read make an act of faith such as this: "Lord, I believe; help my unbelief". That was the prayer of the distraught father who asked Christ to heal his little son who was racked by a devil. Perhaps an act of faith like this may appeal to you: "My God, I believe in You. My faith is weak. Please help me to believe more and more!"

You never know what you can do until you try it. You may feel strange about this idea of loving Christ. But if this is true, it is a good sign that you haven't really given a fair trial to the most important job you have to do in life.

The most important job in life is love. Love is as natural to the human heart as breathing is to the lungs. The trouble is, so much love is wasted on unworthy objects. So much love brings frustration because it tries to exclude the One Who is most worthy of our love.

If you want to be truly happy, take as your ideal to become another Christ through love, so that you can say with St. Paul: "I live, now not I, but Christ lives in me" (Galatians 2, 20).

There can't be any greater success in life than to achieve that goal.

(The Liguorian).

A real and deep friendship is often the most involuntary thing that sometimes happens to the humans.

There is tumult, rebellion and discontent among our young people. We can react in three ways: suppress them, show them a muted hostility or listen to them. The first two attitudes avoid the issue. The best attitude is to listen to the young rebels, to understand them and to show them that we are interested in their problems and ideals.

To save on electricity keep your refrigerator at 37 degrees Fahrenheit and at zero degrees you freezer. Keep them away from stoves, radiators and direct sunlight. Also keep their doors shut tight. If cool air is escaping from them, they need a new rubber gasket.

SAINTS SHOW THE WAY

I saw a great multitude which no man could number, standing before the throne and before the Lamb. (Rev. 7: 9).

Vatican II, supported by a host of modern writers, has made Christians aware that they are **people of God,** the community of all the faithful moving onward toward the full kingdom of God which will be realized at the second coming of Christ. The social aspects of religion have been brought to the fore, the unity and brotherhood of all men in Christ, the responsibility that each man must take for the good of all.

We need this sense of community, this realization of the unity of all men in Christ to offset the tendency toward selfish individualism. The individualist looks upon himself as an island, surrounded by his fellow men, but not conscious to any great degree of unity with them. His prayer, even at Mass, becomes a matter between himself and God alone. The important thing in his eyes is how he personally stands before God. This attitude can produce the type of man who goes to Mass regularly, but pays his empoyees starvation wages, or who looks with indifference upon the poverty and hunger of others.

However we must not push this sense of community to the opposite extreme. Some writers today tend to make the individual completely unimportant. In religion, they imply that the individual Catholic should no longer be concerned about "his own little soul" but only about the good of the whole people of God. They seem to believe in a sort of "group salvation", in which a man is saved not because of personal merit or cooperation with grace, but only because he is a part of God's people. For this reason, they de-emphasize private prayer, ascetical practices, the cultivation of personal virtue, and the seeking of God in the solitude of one's own soul. Some even ignore the evil of actual sin because in their eyes a man is saved or lost not by his good or evil actions, but because he belongs to the group.

However, the beautiful and important concept of the communion of saints should not lead an individual to reject concern for his own soul. Faith is the beginning of man's justification, and faith is an act of the individual mind commanded by the will. Faith leads to response to God's call, God's message, God's commands, and each person must respond first for himself and then in union with his fellow men.

In His parables, Christ brings out the truth that in the Church there are good men and bad, as in the sea there are the clean and the unclean fish, and in the fields there are the wheat and the weeds. At the Last Judgment, the angels will separate the good from the bad, as the shepherd separates the sheep from the goats. The great book of life will be opened, and every man will be judged according to what is written in the book, according to his works.

The lesson of the saints

Here the saints can teach us an important lesson. They were very conscious of the necessity of working with and through others. But each saint was also an individualist in the sense that he or she had a special and distinctive way of approaching God. A child was once asked: "What is a saint?" Calling to mind the pictures in the stained-glass window in the church, he answered: "A saint is someone whom the light shines through". The light of God does indeed shine through each saint, but it is filtered in a special and distinctive way.

In this sense, each one of us must preserve his sense of identity as an individual, he must be conscious of the fact that there is a corner of his heart that he can share with no one. It may well be true that much unhappiness in marriage is due to the fact that people fail to recognize this incommunicable part of their nature. They suppose that somehow, somewhere, they can find, on the human level, the perfect and final realization of their desire to be understood and loved. They fail to recognize the deep wisdom of St. Augustine's often repeated remark: "You have made us for yourself, O God, and our hearts are restless until they rest in You".

We still need the saints, and we need them badly. We need the example of their love for God and for their fellow men; we need their contempt for the selfish and mediocre; we need their fervent dedication to perfect holiness.

He who says what he likes will hear what he does not like.

Tell me what is longer than forever? Don't you know it? It's never.

Cash is a short word which is not often heard in these days.

Some wives do not like to get angry with their husbands, but to get even.

Don't leave your homes unlocked, if you don't like burglars.
Birds of a feather flock together.
He gives twice who gives quickly (Latin proverb).
Blushing is virtue's color.

A boy wrote to St. Nicholas: "My dear Saint, I'd rather like a green Christmas. Don't send any gifts. I prefer cash".

Who scoffs at his neighbor is a fool. The man of discernment holds his tongue (Proverbs 11, 12).

Listen to the Law, my people, and pay attention to what I say (Psalm 78, 1).
Far from eye, far from heart.

NEWS OF INTEREST

Congratulations to Most Reverend Bishop of the Ukrainian Catholics of the diocese of St. Nicholas in Chicago, Ill, Excellency Jaroslav Gabro, who is celebrating his silver jubilee of priesthood.

The Redemptorist Fathers are joining the celebration and wishing his Excellency God's blessing upon his work and a long, happy life.

* * * * * * *

Our Archbishop Major, Joseph Cardinal Slipy, is visiting the various countries of Europe where our people live. His visits are great events wherever he goes. He is greeted not only by our people, but also by the State officials of the countries. Thus he is our ambassador, spreading the good news about our suffering Church in Ukraine, persecuted by the Russian Communists.

We hope that the Pope will raise him to the dignity of Patriarch. We do not see any reason why we should not have a patriarch, when such small Churches like the Melchite, have one.

* * * * * * *

Very few people know that Elliot Trudeau was a separatist in his youthful years. In 1953 a proclamation was published in Quebec, requesting a separation of the Quebec province. Among the signatures of its followers was the name of a young lawer, whose name is Trudeau.

Is it not an irony that now he is the premier of Canada, fighting against those who want separation?

* * * * * * *

An international conference of the Orthodox theologians was held in Brookline, Mass., where such topics as "Unity and diversity in the Orthodox Tradition", "Biblical Studies in Orthodox Theology", "Canon Law", "Liturgy and Theology", "The Church and the secular World", "The Orthodoxy and the West", were discussed.

All this shows that the Eastern Orthodox Church is a living Body, trying to adapt itself to the 20th century.

* * * * * * *

We have plenty of crimes in the U.S.A. and Canada. Many people are rotting in prisons for looting, riots, drug peddling, rapes and frauds. It is not enough to punish the crimes. Just as pain is a sign of disease, so crimes are signals of an

ailing world. If we wish to remove crimes, we must either reform the criminals or stop people from becoming such.

* * * * * *

Maximos V Hakim, Catholic patriarch of the Melkites, visiting Austria, said that the holy places of Jerusalem should become "a city of peace". It should be administered by a Catholic priest or bishop, a Moslem religious leader and a rabbi.

He also stated that the Latin Church should study the immemorial custom of the Eastern Church which grants a real divorce under certain circumstances and allows a new marriage.

Furthermore, he said that priests should be free to get married or to stay single. In the East a high percentage of clergy are celibate by their own choice.

Finally he declared that the Pope should be the chief actor in any synod, and not a spectator from the outside, as it happened during the Vatican II when the Pope was watching the debates of the conciliar Fathers on TV.

* * * * * *

We should defend and protect the Christians in the Holy Land because they are mostly Arabs. The life for them is not easy, because the Jews look upon them as a potential Fifth Column and the Arabs consider them as traitors. If the situation continues, these Christians will leave the Holy Land the holy places will be deserted. There will be no Christians where Christ was born, lived and died for our salvation!

* * * * * *

Seventy non-Catholic Churches, represented in the World's Church Council, have approved and accepted the ordination of women to all ecclesiastical offices, including priesthood. The Catholic, Orthodox and Anglican Churches are opposed to it.

* * * * * *

Pope Paul VI said: "Catholics should not only know the teaching of the Vatican II, but also live according to it".

* * * * * *

Under the influence of the Patriarch Athenagoras all the Orthodox Churches have decided to hold a great Council of the Orthodox Churches. The time is not yet determined, and the country of the Council not chosen.

It will be the first ecumenical Council of the Orthodox Church since 787, when the seventh (that is, the 2-nd Council of Nicea) was held. The Churches of the East and West were united at that time. After the split of 1054 the Latin Church held many Councils, but they are not recognized as such by the Orthodox Christians.

WHY DO SOME PEOPLE GET BALD?

Being bald is almost an exclusive privilege of men, because few women ever get bald, although their hair may get thin. Women can lose their hair by disease or extreme abuse, for instance, by continual tension from excessively tight braids or curlers.

Women by nature have an extra layer of fat on their heads, and it keeps them safe against baldness. Men do not have that layer of fat. The presence of even the normal amount of androgenes (male hormones) in a man's body contributes to his baldness. Eunuchs have a full head of hair. If women are treated with male hormones for serious disorders, they often become bald.

Heredity is another reason for man's baldness, because predisposition to common male baldness is an inherited trait. It can come either from the father's or mother's side of the family. No one can tell in advance whom it is going to hit. It may even skip one or more generations and appear again.

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. VLADIMIR'S COLLEGE,
ROBLIN, MANITOBA, CANADA.

МАЄМО НА СКЛАДІ

ОДНІСТЬ ХРИСТИЯНСТВА В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ,
о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 207. ..... $2.00

МОЛИТВА — МОГУТНІЙ ЗАСІБ СПАСІННЯ, Св. Альфонс.
Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

FATHER JOSEPH SPEAKS ON VOCATION. Стор. 137. ..... $2.00

УКРАЇНЦІ В РУМУНІЇ, ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ, ПОЛЬЩІ, ЮГОСЛАВІЇ. Д-р Михайло Марунчак. Стор. 65. ..... $1.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО,
о. Захар Золотий. Стор. 224. ..... $1.25

ДУХОВНІ СКАРБИ СВЯТОГО ПИСЬМА, о. М. Щудло, ЧНІ.
Стор. 224. Паперова оправа $2.50
Полотняна оправа $3.50

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ, о. М. С. Про українського стигматика. ..... .65

ВЕЛИКА ОБІТНИЦЯ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ, о. М. Щудло, ЧНІ. Стор. 223. ..... $1.50

ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА, Св. Альфонс.
Стор. 272. ..... $5.00

НАРИС ІСТОРІЇ ЗГРОМАДЖЕННЯ СС. СЛУЖЕБНИЦЬ П.Н.Д.М., о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Стор. XIX-767. .. $8.50

СТІННІ КАЛЕНДАРІ: Юліянський стиль, і Григоріянський стиль, по ..... .25

Замовлення просимо слати на адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JANUARY, 1970

ЗАЯВА
[redacted]
ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНА

Як відомо, в днях 1. IX—26. X діяла в Римі Надзвичайна Генеральна Капітула Василіянського Чина, в якій узяло участь 31 управнених його членів з усіх країн василіянської праці в світі. Повних 8 тижнів провела вона над перевіренням свого Уставу, за бажаннями Ватиканського Собору і Апостольського Престолу, щоб пристосувати його до вимог нашого часу і потреб Церкви і тим завершила трирічну підготівну працю в поодиноких манастирях і Провінціях.

Найвищий Збір Чина присвятив свою увагу теж актуальним його справам, у тому ж і стосункам певної частини українського громадянства до цілого Василіянського Чина, а зокрема його Головного Проводу. Маючи на це догідний час, Генеральна Капітула зібрала в одне і перевірила різні застереження і спостереження, а то й виразні закиди певних кіл на адресу Чина, як корпорації, в його минулому і сучасному.

Тож, сконфронтувавши і перевіривши все, Найвищий Збір Василіянського Чина подає до відома української Громади наступне:

1.—Є повнотою безпідставним і не відповідає правді, а то й є фальшивим і кривдним, будьто би Василіянський Чин був коли-будь, а чи й сьогодні, противним завершенню устрою Української Церкви патріярхатом. Подібні загальникові твердження являються видумкою не поінформованих чи злонамірених людей, які ніколи не подали жодних доказів чи фактів, що такі твердження могли б довести. Навпаки, вони ґрунтуються на непоінформованості, на перекручених явищах, на підзорливих інсинуаціях, а чи просто на неправді й фальші, з виразними деструктивними цілями.

З перших уже років формування сучасного Василіянського Чина, його Провідники (митроп. Рутський, Корсак, Селява, Коленда) внесли таке завершення устрою Церкви в свої програмові завдання. В останніх же двадцяти роках нашого часу Василіяни працювали над цією справою, щоб створити клімат властивого її розуміння в своїх і в чужих ("Записки ЧСВВ": документи, статті; праці, відчити), а то й оформити її для компетентного вирішення Церквою (праця в Підготівній і Соборовій Комісії і виготовлення проекту про піднесення Київського Престола до гідности патріярхату в 1961 р.). Тому просто недоречним безглуздям є робити супротивниками чи ворогами українського патріярхату тих, які віддали для цієї справи свій життєвий труд і поклали тривкі підвалини своїми дослідами і працею. Тож прилюдно заявляємо, з повним знанням справи, що Василіянський Чин був, є і буде за те, щоб Українська Церква завершила врешті свою єрархічну структуру патріярхатом, який провадив би її по нелегкому шляху до перемоги справедливости і правди. Тим то, українські Василіяни, разом з усім народом будуть першими, які з радістю і вдоволенням приймуть упрагнену вістку, що їх довгосотлітні труди, і змагання всієї єрархії, духовенства й вірних увінчалися успіхом. Також ми, сучасники і учасники цих прямувань і намагань будемо щасливі, коли доживемо цієї довгожданної хвилини.

2.—Як найвищий законодатний орган Чина, подаємо теж до прилюдного відома, що стосовно так зв. "екземпції" тобто вийняття з-під правосуддя місцевих єрархів, відламок української преси, а з ним і ширший загал нашого суспільства, неточно поінформований. А справа в тому, що екземпції в католицькій Церкві ніхто не всилі сам собі надати, і ніхто теж не може від неї відмовитися, а єдино найвища церковна влада може її якомусь Чинові надати чи її касувати. Тому, як не могли зректися своєї екземпції українські Редемптористи чи Салезіяни, бо це проти церковного права, так не могли її зректися і ми, Василіяни. Якщо ж найвища церковна влада нам її відійме, то ми не будемо мати найменших труднощів цьому рішенню повинуватися.

3.—Генеральна Капітула заявляє, також ось що: є неправдою і негідним очорненням, буцім то українські Василіяни ведуть якусь свою окрему церковну "політику", шкідливу інтересам української Церкви і народу. Вони є членами і синами цієї Церкви і народу, з нього походять, для нього працюють, радіють його радощами і болють його болями і ніколи не стануть проти нього та його правдивих інтересів, як засвідчує довговікова історія і сучасність, і в Батьківщині, і в діяспорі. Українські Василіяни були і будуть в своєму житті і в своїй праці такими, яких Чинові давав і дає з-поміж своїх синів український нарід. Історична доля зв'язала їх нерозривно.

4.—Заявляємо, вкінці, що Василіянський Чин репрезентує і за нього говорить та його думку висловлює тільки його Головний Настоятель, коли виступає і говорить в імені цілого Чина; і Генеральна Капітула, правно зібрана, як його Найвищий Збір. Поодинокі члени Чина, хто б вони не були, відповідають за свою працю і свої погляди кожний особисто. Чин залишає кожному заслугу за свою працю і відповідальність за свої погляди, зберігаючи за його правними Настоятелями право вносити поправки канонічно-дисциплінарного порядку, прослідивши раніше відповідно і задовільно справу. Тому і позначка "ЧСВВ" (Чина Святого Василія Великого) висказує звичайно тільки духовну і корпоративну приналежність ченця до Чина, а ніяк не висказує погляду цілої корпорації, тобто Чина на висловлені Василіянином думки.

Видаємо цю декларацію з нагоди діянь нашої Капітули для всіх незлобивих людей доброї волі для загального добра, правди і справедливости, авторизуючи Президію Капітули довести її до відома заінтересованих.

Рим, 26 жовтня 1969 р.

За Ген. Капітулу і з її мандату

о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ
Предсідник Капітули

о. Володимир В. Гавлич, ЧСВВ
Секретар Капітули

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Заповідника Маркіяна Шашкевича

Загальні збори Заповідника Маркіяна Шашкевича, які відбулися в дні 5 листопада 1969 р. у Вінніпезі повністю прийняли звіт уступаючої Кураторії та її рекомендації в дальшій праці.

Звітну доповідь зробив д-р Михайло Марунчак, а проф. Я. Рудницький, мгр. В. Матвіїв, Оленка Негрич, В. Запісоцький, ред. А. Курдидик дали детальніші доповнення. В часі своєї сьомирічної діяльности Заповідник видав 12 чисел збірника "Шашкевичіяна" та три випуски "Бібліотека Шашкевичіяни". Випущено теж спеціяльну коверту для філятелістів—колекціонерів.

Кураторія Заповідника ввійшла в наукові пов'язання з іншими українськими науковими інституціями та подібними інституціями інших народів. В бібліотеці й архіві Заповідника зберігається около 500 різних пам'яток і документів, що стосуються шашкевичіяни.

Кураторія висловила велике признання для тих членів, які власними фондами публікували деякі числа "Шашкевичіяни" та "Бібліотеки Шашкевичіяни". В цьому відношенні вирізнено п. Мирослава Співака з Вінніпегу та д-ра Романа Н. Смика з Ковл Сити, ЗСА.

На зборах зроблено теж доповнення до статуту і покликано до життя Наукову Колегію. Є це окремий орган для наукової праці. До колегії можуть належати члени-науковці різних звань, походити з різних країв та континентів.

До першої Наукової Колегії вибрані: Проф. Михайло Гершаковець і д-р Петро Ісаїв з Филядельфії, д-р Василь Ленцик зі Стемфорду, проф. д-р Василь Маркусь і д-р Роман Смик з Чікаґа, о. д-р Михайло Сопуляк і о. д-р Петро Качур з Едмонтону, д-р Богдан Казимира з Ріджайни, знова з Вінніпегу: Інж. Андрій Качор, о. д-р Олександер Баран, проф. Ярослав Розумний, проф. Ярослав Рудницький, д-р Борислав Білаш і д-р Михайло Марунчак. До редакційної колегії "Шашкевичіяни": д-р М. Г. Марунчак, ред. Анатоль Курдидик і мистець Роман Коваль.

На зборах вибрано кураторію на трирічну каденцію: Сюди ввійшли: о. д-р О. Баран, голова, проф. Я. Розумний і д-р Б. Білаш—заступники, д-р М. Г. Марунчак, науковий секретар, мгр. Василь Матвіїв, рекордовий секретар, Володимир Божик, фінансовий секретар, Василь Запісоцький, касієр, Оленка Негрич, архівар і бібліотекар, Мирослав Співак і Степан Рогатинський—адміністратори "Шашкевичіяни" і "Бібліотеки Шашкевичіяни", інж. Семен Романів і Андрій Господин—члени кураторії. Контрольна комісія: Інж. Віктор Денека, д-р Юрій Чубатий та Іван Нестор.

Крім низки різних ухвал Загальні збори винесли постанову, щоб Заповідник Маркіяна Шашкевича в науковому відношенні афіліювався з Українським Католицьким Університетом в Римі. Практичну дію в цьому відношенні переведе в життя новообрана Кураторія та Наукова Колегія.

На Загальні збори наспіли привітання від деяких позамісцевих членів з Канади, ЗСА, а то і Европи. На підставі внесених статутових доповнень позамісцеві члени зможуть брати участь в загальних зборах при помочі повновластей—проксі.

Збори пройшли в дуже діловій атмосфері.

ВИСОКІ ВІДЗНАЧЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ У ТОРОНТОНСЬКІЙ ЕПАРХІЇ

Верховний Архиєпископ і Кардинал Йосиф Сліпий іменував **митрофорними протоієреями з правом носити митру в часі Богослужб:**

1. Всесв. о. прел. Василя Філевича, синкела Торонтонської епархії,
2. Всесв. о. прел. Петра Каменецького,
3. Всесв. о. крил. і ред. Петра Хомина,
4. Всесв. о. прел. д-ра Богдана Липського *),

"доцінюючи їхню ревність за Божу славу і за спасення душ, як і їхні прикмети ума і серця та їх священичу і душпастирську працю",

а протоієреями з правом уживання набедренника і нагрудного хреста:

1. Впреп. о. Антонія Цимбалистого, пароха церкви Успення Пресв. Богородиці в Монтреалі, Кве.
2. Впреп. о. Івана Перейму, пароха церкви св. Юрія в Ошаві, Онт.
3. Впреп. о. Івана Гаврилюка, пароха церкви Святого Духа в Монтреалі, Кве.
4. Впреп. о. д-ра Константина Жарського, пароха церкви Святого Духа в Сиднею, Н.С.

Всесв. отцям мітратам і Впреп. отцям протоієреям складаємо сердечні побажання. На многі літа, отці мітрати і отці протоієреї!

*) Дня 12-го жовтня 1969 року помер у Торонті бл. п. митрофорний протоієрей і професор д-р Богдан Липський. Вічна Йому Пам'ять!

КОМУНІКАТ
Президії Загальних Зборів У.К.А.П.

В суботу, 29 листопада 1969 р. в залі Свято-Николаївської Рідної Школи в Торонті, відбулися V-ті з черги Загальні Збори Української Католицької Асоціяції Преси. Участь у зборах взяли представники із ЗСА й Канади з 28 управненими голосами. Зборами проводила президія в складі: др. В. Маркусь—голова, проф. Я. Чумак—заступник голови, ред. В. Дідюк—секретар. На збори наспіли письмові привітання від: Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа, Митрополита Кир Максима, Єпископа Кир Платона з Німеччини, Єпископа Кир Володимира з Франції. Усні привітання склали: ред. В. Дідюк—Спілка Українських Журналістів Канади, ред. І. Дурбак—Спілка Українських Журналістів ЗСА. По ділових звітах уступаючої Управи, дискусії, уділенню абсолюторії уступаючій управі з окремою подякою уступаючому голові д-рові Л. Мидловському, та доповіді о. шамбеляна Я. Свищука, обрано нову управу в такому складі:

о. мітрат П. Хомин—голова.
др. В. Маркусь—1-ий заступник голови.
мгр. М. Поронюк—2-ий заступник голови.
ред. В. Дідюк—секретар.
проф. Я. Чумак—скарбник.
о. шамб. Я. Свищук—директор Інформаційної Служби.
проф. др. В. Янів—член.
др. Г. Лужницький—член.

Контрольна Комісія:
о. І. Назарко ЧСВВ—голова.
ред. О. Мох—член.
мгр. І. Скочиляс—член.

Товариський Суд:
о. ред. І. Сиротинський—голова
ред. М. Денисюк—член.
ред. І. Дурбак—член.

Осідком Головної Управи УКАП на цю каденцію є Торонто, Онт., Канада. Підтвердженням резолюцій попередніх зборів як напрямних для дальшої праці та окремих постанов закінчено загальні збори УКАП.

За Президію Загальних Зборів УКАП:
др. В. Маркусь—голова
ред. В. Дідюк—секретар
проф. Я. Чумак—заступник голови.

ІСТОРІЯ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

Нарис Історії Згромадження СС. Служебниць Н.Н.Д.М. Зладив о. Атанасій Г. Великий, ЧСВВ. Українська Релігійна Бібліотека. Видавництво Сестер Служебниць. Рим, 1968. Стор. XIX-767. Ціна $8.50.

Зміст цього твору є наступний: Передмова М. Єроними Марії Химій, Головної Настоятельки Згромадження (стор. V-VI); Вступ (стор. VII-X); Джерела і бібліографія (стор. XI-XIX); Рік 1892: Народження і здійснення ідеї (стор. 3-43); Перше десятиліття: 1892-1902: Формування людини і громади (стор. 44-126); Друге десятиліття: 1902-1912: В ширину і глибину (стор. 127-175); Третє десятиліття: 1912-1922: Війна і мир (стор. 176-228); Четверте десятиліття: 1922-1932: До спільних і твердих основ (стор. 229-289); П'яте десятиліття: 1932-1942: В єдності духа і діла (стор. 290-382); Шосте десятиліття: 1942-1952: В світовому воєнному буревію (стор. 383-460); Сьоме десятиліття: 1952-1962: Веселка на буремному небі (стор. 461-536); Останнє п'ятиліття: 1962-1967: В світлі Ватиканського Собору (стор. 537-586); Закінчення: Минуле—сучасне—майбутнє Згромадження СС. Служебниць (стор. 586-598); Додаток: Історичні показники і списки речей (стор. 599-684); Додаток: документи про початки (стор. 685-756).

Сестри Служебниці, початок яких сягає 1892 року в селі Жужелі, Перемиської епархії, Галицької митрополії, доконали при Божій помочі, співпраці місцевої ієрархії, духовенства так епархіяльного як і чернечого, та Божого народу, численних і гарних діл в Україні, починаючи від 1892 року; 2) в Канаді—1902 р.; 3) в Югославії—1906 р.; 4) в Бразилії—1911 р.; 5) в Чехо-Словаччині—1928 р.; 6) в Італії—1932 р.; 7) у З.С.А.—1935 р.; 8) в Польщі—1946 р.; 9) в Франції—1947 р.; 10) в Англії—1957 р.; 11) в Німеччині—1963 р.; та 12) в Аргентині—1965 р.

Історія Сестер Служебниць свідчить про їхню любов до Бога, самопосвяту та жертву до ближнього, зокрема до нашого українського народу. Цей багато повчальний твір, що подає цінні інформації про заснування, діяльність і розвій Згромадження Сестер Служебниць Н.Н.Д.М., що є найбільшою черничою громадою східнього обряду в Католицькій церкві, читач перечитає з великою користю.

Р. Хом'як, ЧНІ.

* * *

Замовлення на цей твір просимо слати на адресу:

**Redeemer's Voice Press,
Yorkton, Sask., Canada.**

ПОЯВИЛАСЯ "ШАШКЕВИЧІЯНА" ч. 12

Найновіше число "Шашкевичіяни" присвячене найближчому побратимові Маркіяна Шашкевича — Якову Головацькому. На цю тему, крім статті Івана Левадного, є теж дослідна стаття Олени Рудловчак п.н. "На подорожах з Я. Головацьким". Нові дані у висвітленні ролі "Руської Трійці", а зокрема Я. Головацького, вносить стаття Миколи Г. Кагана п.н. "Юрій Петрович—носій слов'янського братерства". Володимир Шашкевич, один із нащадків Антона, брата Маркіяна, розповідає про свій рід на Балканах. Знову М. Г. Марунчак подає коротку, але успішну історію розвою Заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі. Число відкриває вірш Миколи Горішного "Маркіянова Зоря".

Найновіша "Шашкевичіяна", як і попередні числа, багата змістом. Число коштує одного доляра.

Як відомо, Заповідник Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі видає теж "Бібліотеку Шашкевичіяни". Досі появилося три випуски, а саме: "Людина, учений, ієрарх", "Згадка за Маркіяна Шашкевича во вічную Єго память" та "Азбука і абецадло". Всі вони по одному доляpові. Замовлення на періодик та всі три публікації приймає:

**Markian Shashkevych Centre
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Canada.**

РОБЛИН, МАН.
Листопадове Свято

В неділю 2 листопада 1969 р. у Роблині, в міській залі (Меморіял Гал), о год. 8-ій увечорі відбулось Свято Листопадового Зриву. Ця подія заслуговує уваги. В Роблині є Колегія св. Володимира, яку ведуть Отці Редемптористи із своєю церковною парафією. Є також і гарна українська православна церква. Обидві громади довгі роки жили відокремлено, не робили спільних сходин чи загально-українських святку-[illegible]

Цього року сталась подія: Зійшлись Отці обох парафій і вирішили мати спільне Листопадове Свято. Обидві сторони, Ректор Колегії св. Володимира, о. М. Вівчар і парох православної церкви, о. М. Равлюк, згодились на Свято відразу, поділили обов'язки і 2 листопада Свято відбулось. Зійшлось на Свято, коли мати на увазі малу чисельність українців, поважне число громадян і почувались вони на Святі дуже гарно. Програма не була велика, але виконана щиро. Свято відкрили Отці, один в українській, а другий в англійській мові. Опісля хор студентів Колегії та співаки православної парафії спільно заспівали стрілецьку пісню-гимн "Ой, у лузі червона калина". Співали всі й почувались однокровними братами. Далі в програмі були два відчити: Ярослав Горбай в українській мові і Петро Шидловський в англійській. Два сольо на піяно виконали панни Данна Козак і Орися Боднарук. Грали вони гарні й добре написані твори на теми стрілецьких пісень. Студент Колегії Лесь Курдидик продеклямував вірш О. Храпливої "Листопадова Ніч". На завершення програми хор студентів Колегії св. Володимира під проводом д-ра П. Маценка проспівав дві стрілецькі пісні: тріо студентів виконало "Нема в світі кращих хлопців", а хор заспівав пісню "Бо війна війною", про Цяпку. Закінчилось Свято спільним відспіванням "Ще не вмерла Україна".

Було святочно й гарно та радісно, що українці змогли спільно відбути визначне Свято. Чистий прибуток призначений на Фундацію ім. Т. Шевченка.

П. М-КО.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви під час недуги моєї жени Єви. Залучаю $5.00 як вияв вдячности Пресвятій Богородиці.

Григорій Шницар з родиною
Чікаго, ЗСА.

* * *

Складаємо найщирішу подяку Христові Чоловіколюбцеві та Пречистій Діві Марії за вислухані молитви, всі дари й ласки, якими вони нас обдарили в часі нашого 50-літнього подружнього життя. Як вияв нашої вдячности залучаємо $50.00 на манастир Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні.

Марія і Дмитро Марценюк
Виньярд, Саск.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

"Що за свята й благочестива думка молитись за померлих" (2 Макавеї 12, 45).

Йдучи за цими словами, Богом надхненими, п. Петро Петрик подбав про Богослуження в церкві Пресв. Богородиці в Йорктоні на 29-го грудня 1969 р. за бл. п. **Марію Петрик**, свою дружину, яка рік тому померла в йорктонській лічниці. Її величавий похорон відбувся 2-го січня 1969 р. в катедрі св. Володимира і Ольги в Вінніпегу.

Покійна Марія була дуже працьовита, побожна й жертвенна. Своїх дітей виховала дуже примірно.

З цього приводу п. П. Петрик пожертвував $5.00 на пресовий фонд "Поступу", та $2.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Щира подяка за ласкаву жертву, а бл. п. Марії нехай буде Вічна Пам'ять!

My Dear Editor,

I am writing to you about my wife Mary. Mary had a severe stroke. Mary is now helpless on her left side of her body. I also wrote to the English speaking magazine in Yorkton, asking them the same favor I am about to ask you, Ukrainian speaking people. Would you put an article in your Ukrainian speaking magazine for Mary. Would you ask your Ukrainian readers to pray for Mary? So Mary will feel better again soon. Please do me this favor. Mary and I need very many prayers. Will you be able to send Mary a Ukrainian Holy Cross blessed by one of your priests. If you can't do Mary this favor, will you at least pray for Mary and me. May I hear from you.

Yours truly,

Paul L. Miller, 1724 Sycamore Street,
Harrisburg, Pa. 17104. U.S.A.

Преп. о. місіонареві
М. Щудлові, ЧНІ.

Слава Ісусу Христу!

Преподобний Отче,

Цею дорогою Братство і Сестрицтво при церкві Св. Покрови в колонії Фрам, Парагвай, хоче зложити Вам подяку за вашу місійну працю, яка підкріпила в нас святу віру. Хрест, що тут є закопаний, буде довго пригадувати нам вашу науку.

В наших молитвах будемо прохати Всевишнього, щоб дав Вам здоров'я і витривалість у місійній праці на довгі літа!

10-IX-1969 Українська католицька церква в колонії Фрам, 4-а вулиця. Парагвай

ХТО МІГ БИ В ЦЬОМУ ДОПОМОГТИ?

Олександер Мицюк, відомий економіст і соціолог, в часі свого примусового побуту на Сибірі (засланий туди в 1905 р. за організацію Селянської Спілки в Золотоніському повіті) написав низку популярних праць про поселення українців в Сибірі. Хто мав би його наступні праці, просимо зголосити їх або переслати на поданую адресу. Праці, після використання, будуть повернені. Пошукуємо: "Про переселення на Амур та в Усурійський Край", "Переселення в Західний Сибір", "Про переселення в Степовий Киргізький Край" (так званий Сірий Клин), "Переселення та українство", "Про переселення на Далекий Схід".

В більшості ці праці були друковані в друкарні "Наукового Товариства ім. Шевченка" у Львові.

Historical Publications
116 Noble Avenue, Winnipeg 5,
Canada

WYNYARD, SASK.
Funeral of John Maximovich

John Maximovich was born in Elfros, Sask., July 18th, 1924. He lived in the Elfros district till September 22, 1969 when he died in the Wadena Union Hospital. He went to Holar district Public School and farmed in the district. October 25, 1952 he married Tena Sokul from Elfros. God blessed his marriage with three boys: Leonard, 15; Dale, 11; and Brian, 5.

On November 22, 1968 John became ill and was taken to St. Paul Hospital in Saskatoon on November 22, 1968. Here he underwent a serious operation, the removal of a kidney. Later, in January 1969 he underwent a cobalt treatment at the University Hospital of Saskatoon. This helped him partially. On September 15, 1969 he was taken to the Wadena Union Hospital where after one week's intense suffering he passed away.

John was a life-long member of the St. Demetrius parish in Holar, Sask. Besides his wife Tena and the three sons, John is survived by his two brothers, Mike and Walter, and two sisters, Mary and Sophie Kereluk.

Requiem services were held at Narfason's Funeral Chapel in Wynyard by Rev. A. Krafchik, C.SS.R. The Funeral Mass was held at the Sacred Heart Church in Wynyard on September 25 with Rev. A. Krafchik officiating. The interment took place in the Sacred Heart Cemetery, Wynyard, Sask.

A luncheon was served after the funeral services at the Sacred Heart Parish basement. The guests donated a memorial to the Redeemer's Voice Monthly in appreciation to the late John Maximovich. This was done after Mr. George Olynyk, John's closest friend and his son Leonard's Godfather, eulogized about his short but worthwhile life.

Some of the relatives present at the funeral were Mrs. Joe Mazur with son Don of Winnipeg, Mrs. H. Kocedy of Melville with Mr. and Mrs. Mike Kocedy and Mrs. K. MacCracken of Manning, Alta. The church was filled with many local friends and relatives. All present sympathized with Tena Maximovich, wife of the late John who with her edifying patience was a great comfort to her husband during the months of painful illness and now remains as such for his children. We pray that Mrs. Maximovich and her family be comforted in their road ahead and may the soul of the late John Maximovich rest in peace.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light, which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks, it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

☐ in thanksgiving	☐ for deceased
☐ for health	☐ special intention
☐ help in finding work	☐ ....
☐ help in school studies	☐ ....
☐ for vocations	

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

☐ in thanksgiving	☐ for deceased
☐ for vocations	☐ special intention
☐ help in school studies	☐ ....
☐ for health	☐ ....
☐ help in finding work	

Enclosed find $ . . for the above ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name ....

Address ....

City .... Province (State) ....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly remember MY INTENTIONS during Our Mother of Perpetual Help's Novena.

☐ health	☐ financial help
☐ employment	☐ sick friend
☐ happy marriage	☐ return to Sacraments
☐ family peace	☐ thanksgiving
☐ success at work	☐ for vocations
☐ success at studies	☐ special intention

Enclosed find my Novena offering of $

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MARCH, 1970

Перший Провінційний Губернатор українського роду

Д-Р СТЕПАН ВОРОБЕЦЬ — ГУБЕРНАТОР САСКАЧЕВАНУ

Прем'єр П. Трюдо 22. XII. 1969 призначив лікаря українського роду д-ра Степана Воробця губернатором провінції Саскачеванy. Проголошуючи номінацію, прем'єр Канади підкреслив українське походження д-ра Воробця і сказав, що це призначення доказує, як далеко поступила участь українців у публічному житті Саскачевану.

Губернатори у провінціях є особистими представниками королеви. До їх обов'язків належить відкривати сесії провінційних парламентів, затверджувати схвалені парламентами закони, приймати резигнації урядів, доручувати творення нових урядів та приймати почесті під час всякого роду офіційних святкувань провінцій у характері найвищого достойника.

Колись на ці пости покликувано лише родовитих англійців. Після минулої війни покликувано вже й канадців англійського та французького роду. Д-р Воробець є першим українцем на того роду посаді в усіх країнах Британської імперії.

Д-р Ст. Воробець є сином українських піонерів. Народився 26 грудня 1914 р. в Кридорі, Саск. 1935 року закінчив Саскачеванський університет (факультет медицини), а потім у Манітобському університеті дістав 1940-го р. ступінь доктора медицини. Додаткову спеціялізацію відбув у Філядельфійському університеті. Під час другої світової війни служив у ранзі лікаря-сотника в Англії та Італії й був відзначений воєнним хрестом під час служби на фронті в Італії в рядах канадської піхоти. Д-р Воробець одружений з Михайлиною Кіндрачук, дочкою українських піонерів.

Поза своєю професійною практикою д-р Воробець присвячує багато уваги спортові. Він діяльний член української католицької парафії св. Петра і Павла в Саскатуні, цікавиться діяльністю українських католицьких організацій, протягом трьох років був головою Централі українців католиків Канади, як делегат БУК брав участь у з'їздах Комітету українців Канади, який він щедро підтримує своїми датками.

До іменування д-ра Воробця на високу посаду причинився прем'єр Саскачевану Р. Течер, який ще тиждень перед номінацією др-а Воробця звернувся до прем'єра Трюдо з проханням призначити нового губернатора провінції з-поміж канадців українського роду якщо дотеперішній губернатор Саскачевану Р. Генбідж не буде потверджений на своєму постові втрете. Тиждень пізніше прийшла номінація д-ра Воробця на губернатора Саскачевану.

3-го лютого 1970 р. відбулося в Реджайні, в одній із заль Саскачеванського парляменту, заприсяження д-ра Ст. Воробця на становище лефтенант-губернора провінції, цебто особистого представника королеви Єлисавети II

ДАЙТЕ ПОМІЧ БРАТАМ В ЮГОСЛАВІЇ!

До українських Митрополитів, Архиєпископів, Єпископів, всього Духовенства, Монастирів, Організацій, Товариств та Інституцій у вільному світі

Дорогі у Христі Браття!

Бажаю з Вами поділитись вістками з нашого життя-буття. Вони різнородні, як це вже в житті буває.

Зачинаю від розрадливих, потішаючих вісток. Наша Крижевацька Епархія, а саме її вітка українського народу, що тут живе вже понад 250 років, дає Христовій Церкві вже четвертого з черги живущого Єпископа.

Дня 31 жовтня 1969 року Свята Столиця назначила резиденціяльним Єпископом на Македонію, з осідком у її столиці Скопю, священика нашої Епархії, Кир Йоакима Гербута, уродженця Руського Керестура.

В Югославії живе лиш 42.000 українців-католиків і з цієї горстки вийшло вже чотирьох живущих Єпископів. Під цю пору працює понад 70 священиків з цієї Епархії, 28 богословів, 52 семінаристів та майже сотка монахинь.

Благословенство, любов і ласка Божа спочивають над нашим тут народом і якраз тому не захоронені ми від гірких досвідів, хрестів та терпінь, що цими Бог гартує своїх вибранців. Коли Бог не пощадив ні Свого Сина, Ісуса Христа, аж до цієї міри, що Він відкупив нас своєю кров'ю на хресті, щоб дарувати нам життя вічне і привернути нам гріхом позбавлене сяйво Боже—то за ці великі скарби й одержані добра і ми повинні дати докази вселюдної і правдивої любви до Бога не тільки тоді, коли нас Його батьківська рука голубить, але й тоді, коли нас досвідчає хрестом і терпінням.

А такий Божий Промисл і нагоду до скріплення віри і Християнського досвіду ми зазнали 26 і 27 жовтня цього року, коли сильний землетрус спричинив великі шкоди.

В наслідок трясення землі у згадані дні, Баня Лука і довколишні села, де розташовані сім українських католицьких парафій, зазнали величезні матеріяльні шкоди. В оселях-парафіях: Banja Luka, Cerovljani, Derventa, Devetina, Kovačac, Lisnia і Prnjavor лежать у румовищах наші церкви і парафіяльні доми. Найсильніші пошкодження зазнали Баня Лука і Лішня. В одній і другій нашій оселі треба буде цілком на ново будувати і церкви і парафіяльні доми. У других згаданих парафіях конечний поважний ремонт церковних будинків. Наші люди у Баня Луці і Лішні, у Хорвачанах та Дев'ятині, у ці зимні дні, сходяться на Богослуження у неділю і свята на відкритих просторах при колишніх своїх церквах. А тут зима, тиснуть лютні морози...

І приватні хати пошкоджені! Мури частинно повалені, нагнені, потріскані, дахи розкриті, вогнища погасли... Бідні люди позбавлені й цього тришки, що мали. Нема приміщення, покриття, одягу, взуття... всього бракує, а гроша найбільше!

В імені Божої любови апелюємо до свідомости всього українського загалу. Стукаємо до сердець усіх людей доброї волі—**не забувайте братів своїх рідних у найтяжчих злиднях і життєвих потребах!** Розкрийте свої серця, зробіть у них місця для християнської любови, співчуття і доброти супроти потерпівшого брата!

Зближаються Різдвяні Свята. У Вас буде ялинка, будуть дарунки... Гостинність, щедрість розливатимуться з радістю... Чи можливо, щоб Ви у цих хвилинах байдуже забули про своїх бідних потерпілих братів українців у Югославії? Згадайте нас не лише словом, але й поміччю! Свято віримо, що наш жалібний алель дійде до Ваших сердець, а братня любов розлиється і поповнить що прогалину туги і страждань.

Просимо про організовану поміч, збірки в цій цілі в кожній громаді, за посередництвом парафіяльних урядів, Ординаріятів, Товариств та Інституцій. Хто бажає, може й приватно прислати свій дар любови на подану адресу. При кожній такій посилці просимо зазначити—**"Поміч для пострадавших від землетрусу"**.

В наміренню усіх Жертводавців будуть відправлятися усталеною чергою Святі Літургії у нових або відремонтованих церквах.

Усім Добродіям і Жертводавцям, у своїм імені та всього духовенства, монахинь—бажаємо Веселих, Щасливих і Благословенних Свят Різдва Христового. Хай Дитятко Ісус щедро винагородить Вас всяким добром для душі і тіла, щастям і здоров'ям; щоб і Ви подостатку мали і другим помагали!

Бодріться Браття у Христі Господі! Христос наша сила!

З висловом пошани та щирим християнським привітом у Христі Ісусі

† ГАВРИЛ БУКАТКО,
Архиєпископ Білгородський,
Апостольський Адміністратор Крижевацький

Дано в Білгороді, 20 листопада 1969 р.

Куди посилати допомогу братам?

Для тих, що хотіли б помогти пошкодованим землетрусом братам у Югославії і переслати їм таку чи іншу грошеву суму, подаємо адресу Архиєпископа Кир Гавриїла Букатка. Гроші найкраще посилати банковим грошевим переказом (банк моні-ордером), дописуючи на ньому призначення грошей. Адреса для посилок така:

DR. GABRIEL BUKATKO
NADBISKUP
BEOGRAD
Ul. Sv. Markovica br. 20
JUGOSLAVIJA

РОБЛИН, МАН.
Колегія Св. Володимира є українська!

З початком науки в Колегії св. Володимира в Роблині, як і кожного року, була зроблена святлина учителів і нових учнів і вміщена потім в "Поступі". Зовсім скоро після того Колегія дістала вирізку тієї святлини, а на ній був такий кривдливо-патріотичний напис (друком!): "Англізатори! Школа ламання українських молодих душ!" Хіба не патріотично? Автор надпису тих слів—такий хоробрий "патріот" що не мав відваги подати своє миле й може знане прізвище... Що більше, чому було б не написати йому допису до "Поступу" і в ньому фактами довести "правду" свого твердження?

Тому тільки, що я від 1963-1964 шкільного року навчаю в Колегії і якраз української мови та ще дечого, хочу тому хороброму анонімові дещо сказати.

"Патріот" і кожний "приятель" Колегії мусить знати, що Колегія—це середня школа (гай скул) із класами 9-10-11 і 12-ою і стоїть вона нарівні з усіма середніми школами Манітоби, тому й обов'язкові предмети навчання в ній такі ж, як і в інших середніх школах.

Кожний учень Колегії, закінчивши її, має вільний вступ в університети. Але ... Колегія св. Володимира приватна школа й утримують її Отці Редемптористи. Ця приватність і дає право мати в Колегії теж інші предмети навчання, що відрізняє її дуже від будь-якої середньої школи в Канаді взагалі. Провідники Колегії згадану приватність використовують для українських потреб: Молодь навчається таки в школі релігії, пізнає свій обряд і всі відправи, беручи щодня в тому участь. Молодь всі відправи і свої молитви відбуває тільки в українській мові. Всі кляси Колегії мають виклади української мови, а 12 кляса з української мови робить іспити, які перевіряє департамент освіти Манітоби. Крім української мови студенти кожний день мають лекції хорового співу. Тоді вони вивчають спів повної Служби Божої, тропарі, кондаки, прокимени і все те співають потім у церкві в українській мові. Кожного тижня студенти по черзі читають у церкві Апостола й Вірую. Одночасно на лекціях співу (кожного дня) студенти вивчають колядки, щедрівки й народні пісні. Попри те студенти вивчають співати Вечірню, Молебні та співи Страсного тижня. І знову підкреслюю—все в українській мові. Поза тим студенти мають лекції українських національних танків та, як необхідній додаток, різні види спорту. В кінці року студентський хор з танцюристами і своєю оркестрою їздять по околичних містах і містечках.

А тепер, хай ласкавий "патріот" скаже, чи й напише, чи він знає хоч одну середню школу, яка мала б подібну програму обов'язкового й позаобов'язкового навчання? Чи таке ведення навчання в Колегії "патріот" може обзивати "англізаторством?" Та й ще більше!

"Патріот" пише про Колегію, що вона є "Школа ламання українських молодих душ". Дуже голосно. що й казати! А чи "патріот" має своїх дітей? Чи вони, під його пильним оком, не живуть із "зламаними душами?" (Про виїнятки не говоримо). На все це я особисто, як учитель української мови й музики, скажу: Добрий наш "патріоте"! Наша українська молодь вже до Колегії приходить із тяжко зломаними душами, і що далі, з року в рік стає гірше й гірше! Хто винний у тому? В Колегії учителі всіма засобами й силами дбають про відродження

тих душ, уводячи молодь в українську духовість.

Було б дуже гарно й доцільно всім "патріотам" і взагалі людям подивитись навколо себе й у свої родини.

Не виладовуйте, "патріоте", своєї злоби на те, про що не знаєте і, як видно, не маєте охоти знати.

Павло Маценко
(Роблин, Ман.)

ГЕНЕРАЛЬНА КАПІТУЛА ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНА

Пресовий комунікат

Дня 26 жовтня 1969 р., в церкві василіянської обителі в Римі, врочистою св. Літургією і благодарною піснею закінчено пособорові наради Василіянського Чина—так зв. Генеральну Капітулу—Римську III. Її скликано ще в 1968 р. на 1 вересня 1969 р., щоб виконати постанову Вселенського Собору Ватиканського II про оновлення чернечих Чинів католицької Церкви та достосування Уставів до вимог сучасности і потреб Церкви. Після трьох років підготови також Василіяни вступили в цей процес "осучаснення".

Генеральна Капітула Василіянського Чина тривала майже 2 місяці (1 вересня—26 жовтня). В ній взяли участь—крім Протоархимандрита з Головною Радою — Протоігумени, Місто-Протоігумени і Протоархимандричі Делегати, по три Відпоруччники з кожної Провінції і по одному від Місто Провінцій — разом 28 капітульних Отців і три капітульних Знавців для ладнання праць Капітули.

Капітула відбула 40 пленарних засідань, а кожна з 5 окремих Комісій відбула цілий ряд ділових засідань. Було піддано студії і дискусії кожний припис Уставу, в світлі сучасних вимог та потреб Церкви і чернецтва. Увесь кодекс Василіянського Чина поділено на три головні частини, відповідно до вимог Собору: Устав, Правила і Правильник. Новим являється укладення "Уставу" з уривків письм св. Василія В., з декретів Собору й інших церковних документів. "Правила" представляють собою практичну повсякденну норму життя, поведінки й праці кожного ченця. Накінець, у "Правильнику" поміщено те, що стосується різних справ і обставин, які можуть іноді змінятися, відповідно до потреб часу. Крім того поодиноким Областям дано можливість обміркувати умови життя в обставинах власних територій, які з-за розпорошення в світі годі було охопити загальними правилами.

Новий василіянський чернечий Кодекс, після його зредагування, з Великоднем 1970 р. буде введено в життя на 6-літню пробу. Редакцію доручено тим капітульним Отцям, які мають осідок у Римі і трьом представникам окремих Провінцій.

Генеральна Капітула, крім Уставу, перевіряла також справи адміністрації та розглянула сучасне положення Чина в світі та його відношення до українського суспільства, яке виникло у зв'язку з сучасними проблемами. Ствердивши наявність певної противасиліянської кампанії, приводом якої є непоінформованість чи перекручені факти, Ген. Капітула вирішила дати відповідну заяву до людей доброї волі, щоб вияснити становище Чина до заторкнутих у цій кампанії справ.

В загальному ж праця Капітули була плідна й успішна своїми постановами. Вона виявилася потрібною та корисною з уваги на велике розпорошення членів по всьому світі й заради різнородности потреб і обставин. Капітула вирішила, між іншим, щоб відбувати такі головні наради що шість років, а по Провінціях—що три роки, передбачаючи щорічні наради в поодиноких домах. Також було звернено увагу на частіші наради та співпрацю між окремими Областями і взаємновідповідальність, видаючи в тому напрямі цілий ряд розпоряджень. Тим то пожвавлено хід чернечої адміністрації і наладнано спосіб її виконування; чернечу ідеологію поглиблено в дусі св. Василія В. і Вселенського Собору; працю, і внутрі, і назовні краще визначено. Окремо перевірено питання чернечого доросту в світлі нових здобутків психології і педагогії та пристосовано до вимог сучасного чернечого права. Щоб виконати це спільно запляноване діло, капітульні Отці молилися і дуже наполегливо працювали, присвячуючи іноді щоденно навіть 6 годин на пленарні засідання, на яких справи вирішувано; крім цього день-у-день трудилися Комісії по 7 членів у кожній, щоб приготувати матеріяли на пленарні засідання. В загальному: працювало 30 людей протягом 60 днів.

Тим часом життя і побут у Римі вимагав ще й інших праць та трудів, які в'язалися і з минулим, і з сучасним. Тоді учасники Капітули відвідали гріб св. Петра-апостола; відбули прощу до св. Миколая в Барі; відслужили св. Літургію на гробі св. Йосафата; віддали шану своїм попередникам, які вже спочивають на Римському кладовищі. Цим наснажували вони себе до дальшої праці. Відвідини в Христового Намісника відбулись у його храмі, як загальна і як особиста зустріч Його Святости з представниками Чина. При цій нагоді вони передали окремий меморіял на його руки. Також відвідано Східню Конгрегацію та висловлено окремий привіт її Префектові, дякуючи за його піклування нашим Чином і Церквою. Винятково пам'ятними були дні посвячення храму св. Софії, спорудженого дбайливістю Верховного Архиєпископа Української Церкви. В цій урочистості Ген. Капітула взяла участь, щоб вимолити кращу долю для українського народу. Разом з тисячами українських прочан були вони учасниками святкового концерту в "Паляццо Піо". При різних нагодах служили капітульні Отці прочанам як провідники в Вічному Місті, а деякі Отці гостили своїх знайомих, парафіян, а й принагідних прочан у приміщеннях Римської обителі, де в тому часі трьох василіянських богословів (Америка, Бразилія, Канада) прийняли дияконські рукоположення.

Вже дня 1-го вересня Генеральна Капітула вислала окремі телеграми до св. Отця Павла VI, до Префекта Східньої Конгрегації, до Верховного Архиєпископа і до сеньйора українського єпископату, Кир Івана Бучка з нагоди 40-ліття його архиєрейського служіння, і братній привіт до Владик, які походять з Василіянського Чина. Від усіх одержано щирі відповіді і благословення на важкий труд. Під кінець Капітули 7 денна делегація Капітули склала окремий привіт і побажання римським українським Владикам, а зокрема Верховному Архиєпископові-Кардиналові Йосифові. Деякі учасники Синоду Української Церкви відвідали Капітулу в нагоди свого побуту в Римі, а зокрема посвячення св. Софії. Хоч усе те й розривало тяглість капітульної праці, то все ж служило воно до затіснення стосунків між Чином і Єрархією та українськими провідними кругами, для успішности покапітульної праці Василіянського Чина й на благо української спільноти.

В загальному ж треба сказати, що Василіянська Генеральна Капітула стала активною учасницею "вересневих днів Українського Народу 1969-го року в Римі". Це і відмітили спікери українського радіомовлення з Ватикану і з Риму, пересилаючи в Україну вісті з тих пропам'ятних днів, разом з моліннями за краще майбутнє української спільноти в світі

Рим, 30. Ю. 1969

Президія Ген. Капітули.

[redacted]

Ювілей о. Л. Купчинського

Дня 21 вересня 1969 року, отець радник Лаврентій Купчинський (Купи), ЧНІ, святкував у своїй монашій спільноті та в присутності рідних, приятелів і знайомих Золотий Ювілей монаших обітів. 50 років монашого життя—це довгий, багатий в Божу благодать час. Це особлива благодать Божа, яку однак заслуговується жертвою, подвигами та змаганням цілого життя. Тому зрозумілою є радість самого Ювілята, його монашої спільноти, рідних і знайомих. Хочемо зучаснити в тій радості і нашу читацьку громаду та разом із нею сердечно вітаємо Ювілята. Бажаємо йому ще 50 літ монашого життя в подвизі за своє спасіння й спасіння безсмертних душ і на славу Господа Бога.

Пригадаємо деякі дані з життя Ювілята, який не є чужим, але вельми заслуженим перед нашою Церквою й українським народом ієромонахом Чина Найсвятішого Ізбавителя

Народився Лаврентій - Йосиф-Антін Купи 23 червня 1898 року в гарнім флямандськім місті Руселяре. Був першим із 8-ра дітей. Батько був поштарем, а Лаврентій мав стати директором фабрики Молодий Лаврентій залюбки ходить до місцевої церкви О.О. Редемптористів і там охоче послуговує при Богослуженнях Там також вперше зазнайомлюється з нашим обрядом; одного разу український Редемпторист о. Йосиф Бала служив у тій церкві Св. Літургію. Перед Першою світовою війною і зараз після неї Лаврентій студіює, а осінню 1918 року вступає до новіціяту О.О. Редемптористів. Часові обіти він складає 21 вересня 1919 р., а вічні—три роки пізніше. 21 вересня 1925 року його висвячують на священика. Він не перестає цікавитись українським обрядом. У манастирі він зустрічає все нових українців, що готовляться стати українськими Редемптористами. Перший раз відправив о. Лаврентій Св. Літургію св. Івана Золотоустого 5 листопада 1925 р. Якийсь час він вивчає докладно німецьку мову, якої мав вчити в нашій гімназії в Збоїсках, б. Львова, куди о. Лаврентій прибуває в березні 1927 р. Там під час шкільного року він учителює, а в вільний час іде в наш народ проповідувати Слово Боже. Співбрати українізують його прізвище і так він стає "Купчинський" та таким багато його пізнали і знають досі. 1936 року о. Лаврентій захворів на горло і тому мусів перервати педагогічну працю. У 1939 році вибухає Друга світова війна зі своїми лихоліттями зокрема ж на нашій Батьківщині. Школа і манастир у Збоїсках є обстрілювані, а мешканці переживають небезпеку смерти. Щоденним труднощам не видно кінця. У міжчасі Настоятелі кличуть о. Лаврентія з поворотом до Бельгії, де він мав виконувати нову педагогічну працю в гімназії в Сіро. Та новий розгар війни в 1940 році перериває і ту працю. В додаток о. Лаврентій мусів піддатись операції ліктя, а відтак він став секретарем о. провінціяла Редемптористів у Бельгії і ту функцію сповняє до сьогодні, бо Настоятелі дуже оцінюють його точність, діловість і компетентність.

Після війни українські скитальці віднайшли знову свого доброго і життєрадісного о. Лаврентія в Бельгії. Багато скористали й ще користають з його духовних та матеріяльних послуг, які він радо несе потребуючим. Якийсь час він перебуває на душпастирській станиці Ейзден, заступав нашого душпастиря в Брюсселі і спішив всюди, куди тільки просили його наші священики та вірні. Рівночасно з тим він ширив між бельгійцями унійну думку, заступається за добре ім'я українців, помагає людям як заприсяжений перекладач, співпрацює з харитативною організацією "Остпрістергільфе", в роди-годи душпастирює в Німеччині.

Доцінюючи віддану працю, великий досвід і душпастирську ревність, ВПреосв. архиєпископ Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор найменував о. Лаврентія своїм радником. Ми ж висловлюємо йому сердечну українську подяку і бажаємо йому обильного Божого благословення на дальші і многі літа.

ТОРОНТО, ОНТ.

Померла мати Преосвященного Кир Андрея — бл. п. Анастазія Роборецька

Бл. п. Анастазія Роборецька упокоїлася 22-го грудня 1969 р. в дні Непорочного Зачаття, після довгої і тяжкої недуги, проживши 85 років.

Преосвященний Кир Андрей впродовж останнього року не один раз був викликаний з Торонта прикрою вісткою: "мама умираюча, просить приїхати". Владика залишав все, в кожну пору, і летів найближчим літаком, щоби бути при своїй любій матері в останніх хвилинах її туземного життя і сповнити її бажання. Після деякого часу, Владика повертався радий, що мамі покращало і приходить до здоров'я. Та не так сталося тим разом Повідомлений про важкий стан матері в дні 20-го грудня, Владика таки того дня був вже в Торонті біля її постелі Одначе тим разом стан вже не покращав, невмолима смерть перетяла нитку життя найдорожчої особи. Мама Владики померла. Відійшла тихо, незамітно в сні, так якою жила впродовж свого життя. Недаром же наш нарід каже: "яке життя, така й смерть".

Тіло покійної спочивало в похоронному заведенні Л. Кардинала від дня смерти аж до дня похорону 26-го грудня. Кожного вечора під проводом Преосвященного Кир Андрея служено Панахиди, в яких численно брали участь місцеві о.о. душпастирі, Сестри та вірні.

Похоронні обряди почалися в п'ятницю 26-го з катедри св. Йосафата, якої родина п-ва Роборецьких були довгі роки членом, а Преосвященний Кир Андрей, перед висвяченням на єпископа, парохом. Торжественну заупокійну Службу Божу відслужив Преосвященний Кир Андрей. З Владикою сослужили: о. прелат В. Філевич, о. совітник В. Івашко з Саскатуну, о. д-р Р. Даниляк, о. С. Хабурський, о. Б. Остапович і о. О. Гошуляк. У святилищі були: о. монсіньйор Й. МкДонав з Торонта, о. М. Дзюрман ЧНІ., о. С. Ів. Шавель ЧНІ., о. В. Шараневич, о. М. Стефанів, о. І. Татарин і о. І Сиротинський

Приявні отці душпастирі стали з Владикою до останньої похоронної Панахиди. Прощальне слово виголосив о. В. Філевич. Преосвященний Кир Андрей сказав слово подяки приявним та слово прощання від родини. День 26-го грудня був гарний соняшний, що уможливило численним учасникам похорону вщерть виповнити катедральний храм і

відпровадити бл. п. Анастазію, на місце вічного спочинку. Тлінні останки покійної зложено на кладовищі коло її мужа бл. п. Якова, який помер 22-го липня 1966 р. в Торонті.

Після повороту з цвинтаря, учасники похорону зійшлися до церковної залі на спільну поминальну перекуску. Тут знову промовляв о. прелат В. Филевич, о. совітник В. Івашко, що передав вислови співчуття від отців душпастирів і вірних катедральної парафії в Саскатуні та Саскатунської єпархії, в якій того дня скрізь служено поминальні Панахиди за упокій душі покійної. Дальше промовляв ще суддя Н. Бартман з Ванкувер.

Преосвященний Кир Андрей зі знатним зворушенням і щирістю висловив подяку всім отцям душпастирям, що брали участь в похоронних богослуженнях, а також всім присутнім за їхню участь в похороні.

Окрему подяку висловив Сестрам Служебницям, які часто відвідували хвору маму в шпиталі, а теж вдома впродовж останніх років її тяжкої і довгої хвороби. Дякував Лицарям Колюмба за участь в похороні, лікарені дрові М. Капусті, який довгі роки дуже здбайливо доглядав матір під час її недуги та всім приявним за участь в похоронних відправах, за квіти на домовину та могилу покійної матері, як також за щедрі жертви на Богослужби за спокій її душі і численні молитви.

Анастазія Роберецька з дому Лукач, народилася 3 лютого 1884 року в Мостах Великих, повіт Жовква. В 1909 р. одружилася з Яковом Роберецьким. На весні 1913 разом з мужем та людьми що дворічним малим Андрієм, (теперішнім Преосвященним Кир Андреєм), приїхали до Канади.

Родина Роберецьких зразу замешкала в Вінніпегу і тут жили, як діяльні члени парафії та школи св. Николая до 1942 р. Того року переїхали до Торонта, де їхній син, теперішній Преосвященний Кир Андрей, був парохом церкви св. Йосафата.

Як члени парафії, обоє п-во Роберецькі включилися в працю парафії: бл. п. Анастазія була діяльною членкою парафіяльного відділу ЛУКЖ та інших організацій при парафії св. Йосафата, аж до часу, доки на це їй дозволяло здоров'я та вік її життя.

Покійна оставила двох синів, дві доньки та десять внуків. Сина—Преосвященного Кир Андрея, суддю Івана Юрія—в Торонті, доньку Анну замужем за лікарем Михайлом Капустою, доньку замужну Ст. Бабин. Обі доньки перебувають в Торонто.

В особі бл. п. Анастазії відійшла від нас одна з наших перших заслужених піонерок нашого життя в Канаді, що разом з мужем перенесла всі злидні перших років життя на новій землі. Вона вміла відмовити собі із свого особистого життя неодного, щоб тільки дати своїм дітям належне образування та забезпечити їм відповідне місце серед своєї і канадської спільноти. Відзначалася вона добротою серця і великим вирозумінням до якобських журб і ті прикмети духа лишила своїм дітям у спадку. Зокрема вкладала їх в душу свого найстаршого її любленого сина, якого теж дуже бажала собі мати біля себе в годині своєї смерти. Добрий Господь сповнив її бажання, Преосвященний Кир Андрей був при ній до останньої хвилини її вічного спочинку, попрощав свою дорогу матір і відпровадив її в вічну дорогу.

Склонімо свої голови в тихій молитві за вічний спокій бл. п. Анастазії. Нехай канадська земля буде їй легкою!

"Вічна їй пам'ять".

СПОМИН

про Високопреподобного о. пароха і совітника МИКОЛАЯ СЕЛИЗІНКУ в селі Янчин, пов. Перемишляни.

Отець М. Селизінка приїхав до Янчина 1890 р. і відразу обняв парафію, в якій працював через 40 років до смерти. Помер в Янчині 1930 року.

Отець Селизінка мене хрестив, пізніше в школі вчив катехизму, і в неділю в церкві по Вечірні. Початок нашої школи!. Отець совітник щотижня приходив до нас до школи, показував нам св. образки і при тім нам виясновав. Пізніше пояснив щоденну молитву, Заповіді Божі і церковні, шість правд віри, головні й чужі гріхи, сім св. Тайн, та приготування до св. Сповіді і св. Причастя. Кожного року пояснював молитви і приготовляв до св. Тайн. По закінчені школи всі молодь мала обов'язок слухати катехизацій в неділю чи свята по Вечірні. Молодь любила слухати наук і радо відповідала на питання. Дуже багато нам говорив про обставини священиків і дяків. Для старших людей було приготування до св. Тайн в часі Великого Посту під час Служби Божої, в часі проповіді. Кожної неділі чи свята по Службі Божій отець зачинав щоденну молитву, а дяк продовжував. Дуже часто о. совітник мав запрошення до інших парафій, щоб співати Службу Божу або проповідати. Люди, які дізнались, що там буде священик з Янчина, по кілька миль шли пішки, щоб вислухати його Службу Божу чи проповідь, бо дійсно говорив людям до їх сердець. Дуже багато зробив в парафії: побудував резиденцію, поміг духово й матеріяльно священикові Михайлові Майорчакові, нежонатому. (Минуло кілька років і я дістав вістку про о. М. Майорчака. Він мав кілька парафій, правдоподібно в Коломийщині. Комуністична влада заборонила йому правити і позамикала церкви. О. Майорчак з того захворів, потім забрали його до Львова до шпиталю та це не помагало. Вкінці забрали його до рідного села і там помер.) Отець совітник при кінці життя тяжко хворів на ноги. В кулях його приводили до церкви, сидячи правив Службу Божу та свої обов'язки сповняв. Не раз він казав, любі мої! Хочу вам приготовити дорогу до неба, бо незадовго Бог покличе мене до Себе, і я там мушу за вас рахунок здати перед Богом. Отець совітник при кінці життя одержав сотрудника Всеч. о. Остапа Бородайка. По двох роках о. Бородайко від'їхав на парафію, тоді одержав Всеч. о. Івана Вергуна, той вже був до кінця його життя. Около 36 священиків брали участь в похороні. Люди відпровадили на цвинтар дійсно велику і поважну духовну особу. На цвинтарі о. Вергун повторив слова покійного: "Отче, Іване, беріться до книжки, вчіться дальше продовжувати мої науки". Так, отче совітнику, буду продовжувати ваші науки та буду йти вашими слідами й проповідувати Боже слово до кінця життя.

Покійного о. совітника тіло померло, а його слова залишились між нами, і ми сьогодні маємо священиків, що говорять ті самі слова тут на вільній землі та приготовляють до царства Божого не потаємно і без переслідувань. Не ходимо до церкви по кілька миль пішки як вдома ходили, тільки їдемо автомобілем, і не мерзнемо в церкві так, як колись вдома не було огріття.

А чи люди дійсно ходять до церкви? Молодь ще троха ходить на читану Службу Божу, але на співану, чи Всенощне, чи Молебень ні, хоч священики заохочують до того.

Одного разу питаю одного чоловіка, хто створив старий календар, а хто новий? Відповів мені, мене не обходить хто створив, я так хочу і так має бути! Як так будемо дальше поступати, то нема чого надіятись на свою державу, на згоду в парафіях і на згоду в родині.

Лише як будемо ходити до церкви, будемо жертвенні, любити своїх священиків і слухати їх наук, тоді можна буде сподіватись миру на світі, любови між людьми та в родині, довгого життя, а по смерті вічного щастя в небі.

Покійного о. совітника учень і парафіян Микола Якимишин.

PRESS FUND

.50—Rev. J. Hajmanowycz, Montreal; Mrs. Nick Tretiak, Yorkton; Pearl Karoll, Edmonton.

1.00—Michael Evasiuk, Sifton; Mrs. K. Witiuk, Thunder Bay; Mrs. N. Wawryshyn, Toronto; Mr. T. Bawulak, Krydor; D. Kostewych, North Battleford; Mary Wenger, Camrose; John Steczynski, Camrose; Mrs. P. Chuey, Prince Albert; Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg.

1.25—S. E. Perepeluk, Pelly.

1.50—Mrs. O. Markiw, New Haven; Olga Onyszczak, Toronto.

1.85—W. Woytowich, North Battleford.

2.00—M. Dudiak, Pittsburgh; John Shwaluk, Oakburn; Maria Naorlevich, Irvington; P. Chomyn, Sudbury; Peter Patrick, Yorkton; Maria Orecki, St. Frances; Simon Zdryluk, Waterford; Wm. Stanchuk, Angusville; A. Chopty, Port Arthur; Peter Boyko, Ridgetown; A. Martyniuk, Montreal; Shepitzky Institute, Saskatoon; Mrs. C. Baranick, Olyphant; Ivan Domaszowiec, Wide Water; Maria Falat, Rochester; Maxim Dereniuk, Luserne; Mrs. P. Cwiek, Philadelphia.

2.20—Kashryn Rogrut, West Easton.

2.28—Katherine Brezden, Wilton.

2.40—Michael Galan, Floral Park.

2.50—Mrs. J. Hukalo, Edmonton; Maria Prybcha, Parma; Rev. M. J. Myschyshyn, Elmira Heights.

3.00—Mary Rudyk, Mattapen; Anna Bilowus, Staten Island.

3.20—Mildred Dukryn, Pittsburgh.

5.00—Nicholas Yakymyszyn, Rochester.

10.00—Anonymous; Funeral of Sophia Buruk, Goodeve.

15.75—T. Kalnishiwsky.

26.83—Funeral of John Maximovich, Elfros.

49.55—Sam Zdan, Alonsa.

Щира подяка всім ласкавим жертводавцям за жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 8 до 16 травня 1970 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., **дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.**

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 8 to May 16)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 8 to May 16 there will be offered up a special **Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help,** asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena;—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ _____
- ☐ _____

Enclosed find my Novena offering $_____

My Name _____

Address _____

City _____ Province (State) _____

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

Михайло Г. Марунчак, Історія Українців Канади (The Ukrainian Canadians. A History). Том І. Накладом Української Вільної Академії Наук в Канаді. Вінніпег 1968. Стор. 467. Ціна $10.00.

Достойний автор ділить історію української спільноти в Канаді на три окремі епохи. Вони такі: Піонерська доба, яка триває до кінця першої світової війни; наступну добу між двома світовими війнами автор називає добою розбудови, закріплення інтеграції та дісінтеграції; врешті остання доба, яку започаткувала друга світова війна — це доба організаційного вивершення, повної інтеграції і суспільної диференціяції. Ці три доби тісно пов'язані з трьома українськими іміграціями до цієї країни, як також трьома поколіннями, які народилися і виховувалися в Канаді. З уваги на величину матеріялу автор ділить ту історію на два томи. В першому томі автор обговорює піонерську добу, яка триває до кінця першої світової війни та подає дуже багато цінних інформацій про: Соціяльні і політичні фактори в іміграції українців до Канади (стор. 17-24); початки української іміграції та дата 1891 року (стор. 25-30); Др. Осип Олеськів промотором масового поселення українців до Канади (стор. 31-40); перший рік масової іміграції (стор. 41-44); Іміграційні початки та перші підсумки (стор. 45-47); роки посиленої іміграції 1897-1914 (стор. 48-58); географічний розподіл українських поселень в піонерській добі (стор. 59-64); Канада і її захід при кінці 19 століття (стор. 65-72); привітання новоприбулим—расові упередження (стор. 73-77); перші імігрантські кроки в краю і Канаді (стор. 78-94); гомстедники і робітництво (стор. 95-102); релігійне питання (стор. 103-128); шкільництво (стор. 129-155); приватне шкільництво (стор. 156-160); бурси й інститути (стор. 161-170); культурно-освітня праця (стор. 171-220); участь у політичному житті (стор. 221-231); третій стан (стор. 232-240); преса (стор. 241-296); піонерська література (стор. 297-313); перші книжкові видання, книгарні і видавництва (стор. 314-318); Двонапрямність етнічної і загально-канадської інтеграції (стор. 319-330); єдність з материком (стор. 331-336); участь українців у військових формаціях (стор. 337-341); допомога українській визвольній справі і боротьба з напастями (стор. 342-346); Український Канадійський Горожанський Комітет та зв'язки з федеральним урядом (стор. 347-350); Українська Народна Рада (стор. 351-354) та змагання за вивершену спільноту (стор. 355-366). Автор подає в "Ілюстрованій частині", яка з текстом творить одну цілість, масу світлин з побуту українських поселенців, їхнього організованого життя, культурно-освітної праці, Церкви, школи, культурних пов'язань з материком, політично - господарської інтеграції, тощо (стор. 367-431). Для читача зладжено також обширний показник, який має влегшити йому читання та провірку матеріялу (стор. 433-460). Бібліографія (стор. 461-464) та спис жертводавців історії української спільноти в Канаді (стор. 465-467) закінчують цей змістовно-багатий і повчаючий перший том українського минулого в Канаді. Д-рові Марунчакові належиться щире признання за написання цього твору.

Р. Хом'як, ЧНІ.

* * * * * * *

Замовлення слати на адресу:

Historical Publications
116 Noble Avenue
Winnipeg 5, Manitoba, Canada.

THE HARVEST IS GREAT

"I have chosen you and destined you to go and bring fruit,—a fruit that remains." (John 15, 16).

ME!

Am I one of the chosen? How do I find out?

Write to:

Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 9, Queenston, Ontario.

ПОДЯКА З БРАЗИЛІЇ ДОБРОДІЯМ У КАНАДІ

Шановний Отче Редакторе,

Минулого року у "Голосі Спасителя", травень 1969, появився мій лист-заклик допомогти місійній станиці Антоніо Олінто. Завдяки чому прийшла щедра допомога, тож прошу помістити подяку.

о. Тарас Олійник.

* * * *

Під час минулого посту, я просив був українських єпископів у Канаді допомогти нашим вірним піднестися в оселі Антоніо Олінто. Ця місійна станиця, забута тутешнім урядом, заселена великою мірою нашими поселенцями, конче потребує допомоги. Спосібніші люди виїхали на кращі землі, а залишились самі незарадні, чимало хворих, калік, недолугих.

Сьогодні можу ствердити, що завдяки щедрій допомозі наших владик і вірних відродилась у тих людях затрачена надія на кращу долю. За прислані гроші, закуплено ліків і добірного насіння, урожай був задовільний і ті вдячні люди весело відсвяткували свято врожаю, щоб так подякувати Богу і помолитися за своїх братів добродіїв з далекої Півночі.

Зокрема мусимо подякувати за щедру допомогу й пожертву ВПреосв. митрополитові Кир М. Германюк, ЧНІ., Преосв. Кир Н. Саварин, ЧСВВ., Преосв. Кир А. Роборецькому, о. Г. Миколів. Товариству Пань ЛУКЖ та Союзові Українок. З цивільних пожертвували панство Йо. Іванчина, С. Козак, С. Шевчук. Н. Чельський, М. Свидницький та А. Дербавка з Америки.

Всіх пожертв грішми прийшло $1,327.57 та багато пачок доброго одіння. За все виявлене добро, наші вірні щиро дякують і багато моляться за здоровля своїх добродіїв у далекій Канаді.

Коли було обходив доми з йорданським благословенням, то приємно було ствердити, що люди заохочені, краще взялися господарити, і так спільними силами можна буде двигнути той, чомусь, так запущений народ наш. Хоч деякі родини дедалі будуть потребувати допомоги, щодо одіння і ліків, проте, харчів матимуть задовільно.

На цей рік залишається одна пекуча справа, яку не в силі вже довгі роки самі розв'язати — **набути для тої місійної станиці якусь моторизовану колісницю.** Там наші клопітливі Сестри Служебниці П.Н.Д.М. ведуть шпиталик першої допомоги, а до найближчої лікарні 50 миль, дуже часто немає чим відвести хворого до лікаря.

З наших лиш один спромігся на самохід (гару), тож осмілююсь просити людей доброї волі, які мають вигідні авта, зложити свою лепту на роздобуття якогось "джіпа" для тієї місійної станиці Антоніо Олінто.

Ми певні, коли б кожен українець, який має авто, дав щороку одного цента, від щасливо проїханої милі, як це стало метою католиків у Австрії, то не лиш, ота місійна станиця, Антоніо Олінто, а й Всеч. о. Методій Коваль, парох у Вера Гварані, каліка на ногу, мав би цього року свій самохід. Ми певні, що знайдеться доволі людей добрих, які зложать свої пожертви у отців душпастирів і вони висилатимуть пожертви для своїх слабше ситуованих братів у Бразилії. А спожожені, ми також дочекаємося кращої долі, той відплатимося сторицею.

Тепер запевняємо, що будемо молитися за щасливу путь усіх тих, що зволять допомогти своїм людям, які потребують допомоги.

З повагою

о. Тарас Олійник, ЧСВВ.

Адреса є:

Rev. T. Olinek, OSBM.,
Curitiba—Cx. P. 6192
Brasil — Pr.

ГУДІВ, САСК.

Посмертна згадка

3-го листопада 1969 р. спокійно уснула в шпиталі св. Петра в Мелвил, Саск., **Софія Бурак, з дому Мельник.** Покійна народилася в гарнім подільськім селі Увислі, повіту гусятинського в вересні 1885. Канадійські поселенці з Увисли визначалися великою любов'ю до своєї Церкви й українського народу. Ці прикмети мала й бл. п. Софія, а зокрема визначалася побожністю і любов'ю молитви. В 1911 р. одружилася з Василем Бураком. Невдовзі по вінчанню Василь виїхав до Канади, лишаючи молоду подругу з маленьким Михасем. Василь бажав дещо заробити на прожиток родини, думаючи вкоротці або вернути до рідного краю, або спровадити родину до Канади. Однак інакше склалося. Світова війна перечеркнула ці пляни. Його дружина мусіла довгі роки сама оставати, дбати про виховання й удержання Михася і переживати всі страхіття війни. Надія скоро побачити дорогого мужа і молитва додавали сили в усіх злиднях, получених з безнастанним переходом різних військ. Вкінці в 1925 р. удалося Василеві спровадити свою дружину з сином до Канади, і замешкати на своїй фармі, три милі на полудне від Гудів. Тут вони господарили, сповняючи свої обов'язки релігійні, родинні і громадянські. Під кінець свого життя бл. п. Софія стала більше занепадати на здоров'ю і вкінці мусіла перейти до шпиталю. Свою недугу і смерть приймала, як правдива християнка, спокійно, з повним пі́дданням Божій волі. Похоронні богослужби відбулися в церкві св. Михаїла в Гудів, при співучасті о. пароха В. Корби і о. Ст. Бахталовського ЧНІ. Оба отці піднесли в похоронних словах гарні черти характеру покійної. На похорон прийшла численна її родина, і знайомі. Всі болюче відчували її втрату, бо покійна була доброю парафіянкою місцевої церкви. Особливо жалобою вкрилися її муж і діти. Покійна полишила двоє дітей, Михайла і Оленку та сім внуків і одного правнука. По похороні всі перейшли до парафіяльної залі, де місцеве жіноцтво приготовило смачний обід. Обід закінчено співом "Достойно єсть", і для покійної "Вічная пам'ять".

Присутній.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найщирішу подяку Христові Чоловіколюбцеві та Пречистій Діві Марії за вислухані молитви та всі ласки, якими вони мене обдарили в часі цілого життя. Залучаю $5.00 як вияв вдячности.

Марія Бунко, Айтуна.

Складаю щиру подяку Пресвятій Тройці, Преч. Діві Марії, св. Йосифові, св. Терені від Дитяти Ісуса та Божому Слузі Андреєві Шептицькому за всі одержані ласки. Залучаю $2.00 як вияв вдячности.

А. Хоптій, Порт Артур.

MAKE FRIENDS ABROAD

For almost twenty years the International Exchange and Correspondence Service (CCI) of Pax Christi-Movement has been striving to provide people of all nationalities, irrespective of age, sex or creed, with opportunities to

a) form pen-friendships abroad or in their own country,

b) to stay with foreign families as paying-guests under very favorable conditions,

c) to invite young foreigners into their homes as paying guests of their families,

d) to participate in family holiday exchanges.

In brief, to promote the formation of genuine personal friendships on an international scale through the activities of its members. The International Exchange Service will act as intermediary between all who are willing to take an active part in promoting international peace and friendship.

For further details write to:

International Exchange Service (CCI)
P.O. Box 462
D-6630 SAARLOUIS (Germany)

NEW VOCATIONS BOOK:

FATHER JOSEPH SPEAKS ABOUT VOCATIONS

by FATHER
JOSEPH DENISCHUK, C.SS.R.

137 pages. Price $2.00

REDEEMER'S VOICE PRESS

Box 220,
YORKTON, SASK., CANADA

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1970

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light, which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks, it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $ ..... for the above ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

КАЛЕНДАР "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ" НА 1971 РІК

Друкований на гарному книжковому папері, містить гарні статті, цікаві оповідання, устав церковних богослужень, адресар українського духовенства та має багато світлин.

Ціна одного примірника $1.50 з пересилкою.

При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилать до:

REDEEMER'S VOICE PRESS, YORKTON, SASK., CANADA

МІСІЙНА АКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В АРГЕНТИНІ

"Наша Церква в Аргентині, за винятком Місіонес, — це місійний терен" — такими словами заключив свої спостереження про релігійне життя Українців в Аргентині Впр. о Михайло Щудло, ЧНІ., який через вісім місяців проповідував Місії по всіх околицях українського поселення в цій країні ("Голос Спасителя", червень 1970, стор. 25). Подібні заключення робить кожний, хто ближче приглянеться до релігійно-церковного життя 200-тисячної української спільноти на аргентинській землі.

Не тільки, що немає українських церков, капличь для численних українських громад Великого Буенос Айресу, провінцій Чако, Формоза, Мендоза, Ріо Негро, але Українці вже привикли до такої дійсности від десяток років і вважають її нормальним явищем. Від 1961 року Українці в Аргентині мають свого епископа, а в 1968 р. створено в Аргентині український Апостольський Екзархат, однак обі події не змінили цієї прикрої дійсности, бо ні епископ, ні екзархат без економічних засобів не є в спромозі рятувати релігійно великі маси українських емігрантів та їхніх дітей від великого духовного занедбання.

Одиноко рік-річно приходить допомога від Апостольської Столиці, однак потреби екзархату далеко більші від цієї основної помочі. Треба додати ще й лепти та пожертви поодиноких Добродіїв Америки і деяких парохіяльних спільнот Стемфордської епархії, однак не було ще досі загальної акції українських спільнот у вільному світі, щоб прийти в поміч Української Церкві в Аргентині й вивести її зі стану "місійного терену".

Оцим започатковуємо загальну акцію допомоги українській місійній Церкві в Аргентині, яка ставить собі за завдання упляновану дію серед усієї української спільноти у вільному світі, щоб у скорому часі українська спільнота в Аргентині перестала бути "місійним теренoм", а щоб стала дійсною українською епархією у Південній Америці.

Ця місійна акція має допомогти й уможливити епископові:

1. Допомогти українським вірним в Аргентині побудувати свої церкви, каплиці, душпастирські осередки.

2. Допомогти в удержанні священиків-місіонерів та придбати їм конечні засоби до місійної праці.

3. Допомогти у вишколі священиків-місіонерів та Сестер-місіонерок.

Членами тої Місійної Акції стають особи й товариства, які добровільними вкладами беруть участь у цій місійній дії Українського Екзархату.

Прихильниками тої Місійної Акції є ті, які пригадними пожертвами підтримують цю місійну дію в українській Церкві.

Члени й прихильники Місійної Акції користатимуть з особливих молитов священиків, Сестер і вірним, а Преосвященний Екзарх відправлятиме кожного першого четверга місяця Служби Божі за всіх жертводавців. Крім того Апостольський Екзарх інформуватиме членів і прихильників про перебіг місійної дії в загальному пляні розбудови української Церкви в Аргентині.

Місійна Акція українського екзархату в Аргентині відповідає місійним потребам української Церкви в цій країні та уприлюднить незаступиму діяльність кожної помісної церкви, якою є її місійність. Вона заповнить велику прогалину в українській церковній духовості і приготує ширшу місійну діяльність українських вірних вільного світу в користь української Церкви на рідних землях, на Сибірі, з Казахстані...

Цей почин поручаємо Покрові Пресвятої Богородиці, якому посвячений

український катедральний храм у Буенос Айрес.

Буенос Айрес, у Празник Успення Богородиці 1970 р.

✠ АНДРІЙ, Єпископ
Апостольський Екзарх

Пожертви проситься пересилати чеком на таку адресу:

Mons. Andrs Sapelak
Casilla 28 — Suc. 7
Ramon Falcon 3960
Buenos Aires — Argentina

ВПИСОВИЙ ЛИСТОК В МІСІЙНУ АКЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В АРГЕНТИНІ

Преосвященніший Владико!

Я ....., доцінюючи велику вагу і потребу Місійної Акції Українського Екзархату в Аргентині, вписуюся у її члени і постановляю собі періодичними вкладами брати участь у місійній дії Української Церкви в Аргентині, користаючи з молитов і Служб Божих за членів і прихильників цієї ж Місійної Акції.

Дня .....

.....
підпис

.....
Адреса

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly remember MY INTENTIONS during Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ **health**
- ☐ **employment**
- ☐ **happy marriage**
- ☐ **family peace**
- ☐ **success at work**
- ☐ **success at studies**
- ☐ **financial help**
- ☐ **sick friend**
- ☐ **return to Sacraments**
- ☐ **thanksgiving**
- ☐ **for vocations**
- ☐ **special intention**

Enclosed find my Novena offering of $ .....

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

о. Володимир Тарнавський, **Незабутні українські дні в Римі.** В-во "Кобзар". Едмонтон, 1970. Сторін 80. Ціна з пересилкою $2.50.

Достойний автор розповідає в цім творі про посвячення собору святої Софії, відвідини в ній Пали Павла VI та Собор українських владик під проводом Верховного архиепископа Йосифа Сліпого, що сталися в Римі в вересні та жовтні 1969 року. Автор написав його з великою любов'ю, непохитною надією і сильною вірою в здійснення патріярхату Української Католицької Церкви. Цей важливий твір заслуговує на масове поширення. Твір є видрукуваний на блискучому папері, з багатьома ілюстраціями та гарною обкладинкою мистця Вадима Добровіжа. Вступ до нього написав о. д-р Іван Гриньох.

Р. Хом'як, ЧНІ.

* * * * *

Замовлення слати на адресу:
Rev. W. Tarnawsk
11301—96 Street
Edmonton 18, Alberta, Canada

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

50-річчя подружжя

П-во Іван і Анна Брикса

Дуже милим спомином залишиться день 18-го липня 1970 року для п-ва **Івана і Анни Бриксів**, коли родина, парафіяни та приятелі відзначили золотий ювілей їхнього подружжя.

Ввечорі того дня, в церкві Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм, о. Р. Хоме'як, ЧНІ., відправив Молебень до Ісуса Христа в наміренні ювілятів, сказав ювілейне слово та уділив їм церковне благословення.

По відправі в церкві, ювіляти та гості пішли до парафіяльної залі. При вході до неї ювілятів зустріли р'ясні оплески численних присутніх із різних сторін Канади. Під звуки музикантів С. Майхера відпроваджено ювілятів, у товаристві дружби Степана Войтаса та дружки Марії Щебель з Айтуни, за гарно прикрашений стіл. Господарем прийняття був Михайло Середа. Привіти й гратуляції ювілятам зложили: Данило Брикса, син ювілятів, С. Майхер від парафіян, Анна Гопко від церковного жіночого товариства, о. Р. Хом'як, Михайло Блажейко, брат ювілятки, з Нью-Вестминстер, Б.К., Іван Блажейко, брат ювілятки, та о. М. Кушко, ЧНІ., новорукоположений священик. Письменні привіти перечитав господар прийняття.

Достойний ювілят народився в родині Івана й Анни з роду Вірний-Брикса. Достойна ювілятка є дочкою Ігнатія і Ксені з роду Хруник Блажейко.

Малими дітьми вони приїхали зі своїми батьками до Канади з села Ляшки, повіт Ярослав, Україна, та поселились в Саскачевані, Фовмлейській окрузі. Отець Н. М. Декан, ЧНІ., поблагословив їхнє вінчання 15-го липня 1920 року в церкві Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм. Тут вони ввесь час проживали на фармі доки два роки тому не переїхали до Фовмлейк. Ювіляти є членами-основоположниками церкви Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм та є відомі зі своєї працьовитости, доброти та побожности. Бог обдарив їх 5-ма синами: Володимир, Михайло, Мирослав, Василь і Данило та 5-ма дочками: Розалія, Марія, Софія, Анна і Аделя, яким вони дали добре релігійне й національне виховання. Всі їхні діти є вже подружені.

По привітах і побажаннях ювіляти щиро подякували Богу за його великі й численні ласки та всім за слова признання і прекрасні та численні дарунки. На закінчення відспівано ювілятам многоліття. Пані місцевого товариства обслуговували всіх присутніх під час цього рідкого й радісного прийняття.

Ювілятам бажаємо дожити в щасті та здоров'ю діямантового ювілею подружнього життя. На многі й благі літа!

Присутній.